

Giới thiệu Thiêm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sủng

Thiêm hôn kiều thê: Ông xã cực sủng - Đang tiến hành - Mộc Y Y

Giới thiệu truyện ngôn tình hấp dẫn này:

Lâm Triệt mơ mơ màng màng từ trên giường đứng lên.

Đầu của cô mê mang giống như không phải của chính mình, lòng bàn tay chạm vào drap giường đẹp đẽ quý giá, không phải là cái cũ mà cô thường dùng, đích xác đèn trên đỉnh đầu, cũng không phải kiểu đèn tiết kiệm năng lượng một nửa mà cô quen nhìn thấy, trên người cô đau đớn giống như vừa mới bị cái gì xé rách, giờ cổ tay lên, dấu vết xanh xanh tím tím ở mặt trên, rất rõ ràng.

Đây không phải đang nằm mơ...

Cô che miệng, không nghĩ để bản thân kêu ra tiếng, xốc chân lên, nhìn thấy mình bên trong không mảnh vải che thân, tiếng thét chói tai suýt phát ra.

Ở đáy mắt linh động của Lâm Triệt quay tròn hai vòng, quyết đoán xốc chân, xuống giường thu dọn quần áo hỗn độn, tùy tiện mặc vào, cũng không quay đầu lại chạy ra ngoài.

Sau gáy chỗ bỗng nhiên đã bị một người ghim chặt...A... Buông tôi ra, anh buông ra...Lâm Triệt dùng cả tay chân vùng vẫy đứng lên.

Bàn tay to của người đàn ông lôi kéo cổ cô, không chút nào mất sức, trực tiếp túm người trở về trên giường.

Lâm Triệt bị ném đến choáng váng, nhưng mà khi ngẩng đầu lên nhìn thấy người đàn ông ở trước mắt, vẫn nhìn không được sững sờ, hai mắt háo sắc đặt ở trên gương mặt tuyệt mỹ của anh, muốn đòi cũng đòi không được...

Người đàn ông này rất đẹp trai...

Bạn đang đọc truyện *Thiêm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Cô Có Phải Ngủ Sai Người Rồi Không?

Yêu là sùng bái thiên thời địa lợi, thì ra nó cũng ở trong này...

- - Lỗi tựa

Lâm Triệt mơ mơ màng màng từ trên giường đứng lên.

Đầu của cô mê mang giống như không phải của chính mình, lòng bàn tay chạm vào drap giường đẹp đẽ quý giá, không phải là cái cũ mà cô thường dùng, đích xác đèn trên đỉnh đầu, cũng không phải kiểu đèn tiết kiệm năng lượng một nửa mà cô quen nhìn thấy, trên người cô đau đớn giống như vừa mới bị cái gì xé rách, giờ cổ tay lên, dấu vết xanh xanh tím tím ở mặt trên, rất rõ ràng.

Đây không phải đang nằm mơ...

Cô che miệng, không nghĩ để bản thân kêu ra tiếng, xốc chân lên, nhìn thấy mình bên trong không mảnh vải che thân, tiếng thét chói tai suýt phát ra.

Ở đáy mắt linh động của Lâm Triệt quay tròn hai vòng, quyết đoán xốc chân, xuống giường thu dọn quần áo hỗn độn, tùy tiện mặc vào, cũng không quay đầu lại chạy ra ngoài.

Sau gáy chỗ bỗng nhiên đã bị một người ghim chặt...A... Buông tôi ra, anh buông ra...Lâm Triệt dùng cả tay chân vùng vẫy đứng lên.

Bàn tay to của người đàn ông lôi kéo cổ cô, không chút nào mất sức, trực tiếp túm người trở về trên giường.

Lâm Triệt bị ném đến choáng váng, nhưng mà khi ngẩng đầu lên nhìn thấy người đàn ông ở trước mắt, vẫn nhìn không được sững sờ, hai mắt háo sắc đặt ở trên gương mặt tuyệt mỹ của anh, muốn đòi cũng đòi không được...

Người đàn ông này rất đẹp trai...

Cặp mắt thâm thúy kia của anh, làm như mang theo một cổ kiều ngạo bẩm sinh, trên hai gò má lạnh lùng, cánh mũi cao thẳng ở trên mặt trắng nõn, da thịt giống như bạch ngọc, khiến cô tự hỏi làn da này đến cả phụ nữ cũng cảm thấy hâm mộ ghen tị.

Cô tự hỏi đã gặp qua không ít đàn ông, nhưng người đàn ông được gọi là nam thần, đến trước mặt anh, đều bỗng chốc trở nên thất vọng.

Chính là người đàn ông này, ngày hôm qua dùng thời gian nửa buổi tối, ép buộc cô chết khiếp? Cô là ai phải tôi, cô sao có thể bỏ thuốc tôi? Cô làm ra chuyện như vậy, cho rằng còn có thể hoàn hảo không tổn hao gì rời khỏi nơi này? Anh nhìn người phụ nữ ngu ngơ này, sâu thẳm trong mắt hiện lên phần nộ.

Người phụ nữ xa lạ này, da thịt trắng như tuyết, khuôn mặt nhỏ nhắn, một đôi mắt to linh động, lông mi giống như lông vũ chớp chớp, giống như con nai con bị kinh hãi, lại không cam lòng yếu thế tròn tròn mắt to nhìn anh.

Ánh mắt Cố Tĩnh Trạch đặt ở trên người cô, chỉ thấy ánh mắt Lâm Triệt lại theo đại não bắt đầu cấp tốc chuyển động.

Cô chính là một diễn viên nhỏ, hôm nay là thật vất vả nghe được ngôi sao lớn Cố Tĩnh Dư ở trong này, cho nên cố ý mua chút "gia vị" có thể làm cho người ta mơ hồ, bỏ ở trong nước anh, cho rằng có thể giấu anh...

Nhưng mà, cô bỏ sai người rồi.

Người trước mắt, tuy rằng đẹp trai làm cho người ta cảm thấy quá mắt, nhưng hiển nhiên không là siêu sao lớn Cố Tĩnh Dư.

Lần này, cô lại bị anh thô lỗ kéo cánh tay lại, lúc té trên mặt đất, cô thậm chí chạt vật lăn một vòng, mới lại dừng lại. Anh... Anh làm gì, thuốc là tôi hạ, tôi bây giờ còn nằm ở trong này? Anh làm rồi, hiện tại người bị hao tổn nghiêm trọng là tôi. Mông cô bị đau, tay đau, phía dưới đau đớn càng làm cho người ta không thể bỏ qua, cảm tức, cô trực tiếp kêu lên: Tôi muốn ngủ là người khác, không nữa xu quan hệ với anh, anh cho là anh đáng giá để tôi bỏ thuốc sao, tôi cũng không phải tùy tiện xuống tay, anh trả tôi tiền thuốc! Ngủ sai người? Gò má Cố Tĩnh Trạch sít chặt, hai hàng lông mày nhíu thành hình chữ xuyên, mắt đen giống như thú ngù đông, nhìn chằm chằm người phụ nữ quần áo hỗn độn, nửa bả vai trắng nõn của cô lộ ra bên ngoài, dấu vết xanh tím đỏ ở mặt trên, rõ ràng chói mắt, ở trên da thịt trắng nõn giống như là đóa đóa hoa mai mở ra.

Hình ảnh buổi tối lại thoáng hiện ở trong đầu, bụng dưới anh bỗng nhiên nóng lên, lại cảm giác được rõ ràng lửa nóng, ở trong thân thể anh tuôn ra bắt đầu chuyển động.

Chuyển tầm mắt ra khỏi trên mặt cô.

Người phụ nữ đáng chết này, dám bỏ thuốc anh, được hiệu còn mãnh liệt như vậy.

Anh nhất thời sững sờ, khiến Lâm Triệt rốt cục chiếm được cơ hội, liều lĩnh nhảy xuống giường, cô dùng sức đẩy người đàn ông ra.

Đầu cũng không dám quay lại, cô chạy nhanh ra ngoài.

Nghe thấy anh hít một tiếng, cô la hét: Nhìn cái gì vậy, tự nhìn bản thân đi! Cô... Cố Tĩnh Trạch vừa muốn xoay người bắt cô, lại cảm thấy thân thể một trận khó nhẹn, phía dưới đã lại không thể khống chế ngừng đầu lên. Đáng chết. Anh mắng to một tiếng, nắm chặt tay đi khống chế cái dục vọng đáng chết kia.

Bên ngoài truyền đến âm thanh liên tiếp.

Tần Hạo quay đầu nhìn, kinh ngạc miệng cũng không khép lại được.

Vừa mới này là tình huống gì? Thế nào phòng tiên sinh lại chạy ra một người phụ nữ quần áo không chỉnh tề? Tiên... Tiên sinh, Nhị thiếu gọi điện thoại hỏi ngài, phòng có vừa lòng không, do buổi tối ngài trở về liền đi ngủ, cho nên thuốc hạ không quấy nhiễu ngài, trợ lý thông báo lịch trình của tiên sinh cho Tổng Thống, ngài ấy đang ở Phủ Tổng Thống chờ ngài, còn có... Vị vừa mới này... Cảm miệng. Anh nâng ánh mắt sắc bén lên, con người đen lóe tinh quang, khiến Tần Hạo nhanh chóng mang toàn bộ nghi hoặc không nên có, đều nuốt vào trong bụng.

Cố Tĩnh Trạch ở trong phòng tắm rửa sạch thân thể của mình, mãi cho đến khi da thịt trên người đều bị cọ rửa thành màu hồng, mới soi gương nắn một tiếng: "T... Tiên sinh, phu nhân tới. Tần Hạo ở bên ngoài nhẹ giọng nhắc nhở, âm thanh nghe ra khẩn trương.

Cố Tĩnh Trạch sững sốt, giờ phút này, mẹ sao lại đến, chỉ nghĩ cũng biết không phải là chuyện tốt.

Thời điểm cửa phòng tắm kéo ra, đứng ở bên ngoài một phu nhân gương mặt xinh đẹp, đang kinh ngạc nhìn đồng hồ hỗn độn trên giường.

Còn không kịp thu dọn giường, mọi người có mắt đều có thể biết, đêm qua đến cùng đã xảy ra cái gì.

Con người đen của Cố Tĩnh Trạch âm trầm, một tay kéo áo tắm choàng tắm màu mặt ong trên bờ vai: Con biết mẹ muốn hỏi cái gì, nhưng mà, mẹ, hôm nay con bê bộn nhiều việc. Mộ Văn Tĩnh làm sao có thể không hỏi, trên mặt bà hưng phấn khó có thể che giấu, nhìn Cố Tĩnh Trạch, bà chỉ vào giường nói: Tĩnh Trạch, mẹ đã biết rồi, con cùng một cô gái đã xảy ra quan hệ. Cố Tĩnh Trạch đẩy cửa ra, âm thanh lạnh lùng trả lời Mộ Văn Tĩnh: Chuyện này mẹ không cần lo được không? Mẹ sao có thể không quản, Tĩnh Trạch, con cần phải kết hôn với cô gái ấy mới được, con phải có trách nhiệm với cô gái người ta chớ. Anh chỉ biết... Mẹ, con sẽ không cùng cô ta kết hôn, con cũng không phải điên, cô ta bắt quá là một người phụ nữ xa lạ, con thậm chí không biết cô ta tên gọi là gì. Cô ấy gọi là Lâm Triệt, 23 tuổi, con gái riêng Lâm gia tập đoàn Lâm thị, phía trên có hai chị gái, phía dưới có một em trai, mẹ mất sớm, cha hình thù cũng không yêu thương cô ấy, cô ấy ở tại Lâm gia, nhưng cũng không được Lâm gia giúp đỡ... Mẹ! Cố Tĩnh Trạch đứng ở nơi đó, bởi vì nhớ tới người phụ nữ này, vẻ mặt càng thêm lo lắng. Chẳng lẽ con còn nhớ đến Mạc Huệ Linh kia sao? Mẹ nói cho con biết, con và cô ta là không có khả năng, con cùng cô ở chung nhiều năm như vậy, vẫn không thể chạm vào cô một chút, hai đứa căn bản chính là nhất định không thể ở cùng nhau! Mộ Văn Tĩnh không chút khách khí nói. Mẹ, đủ! Cố Tĩnh Trạch muốn ngắt lời Mộ Văn Tĩnh.

Nhưng Mộ Văn Tinh rất là kích động:Tinh t Trạch, con có biết bệnh của con, căn bản không chạm được vào phụ nữ, trong nhà hầu như đã chuẩn bị xong người thụ thai đưa nhỏ cho con, nhưng mà, con hôm nay chạm vào một người phụ nữ, chứng minh cô ấy chính là đối tượng thích hợp nhất với con!

Bạn đang đọc truyện *Thiêm Hôn Kiêu Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Cô Chính Là Một Người Xa Lạ Bỗng Nhiên Xuất Hiện

Mẹ, cô ta là dùng phương thức đường ngang ngõ tắt, chẳng phải bệnh của con có chuyển biến tốt đẹp!

Cố Tinh Trạch nói, mắt lại lần nữa tối sầm lại.

Mộ Văn Tinh nhìn anh:Chẳng lẽ mẹ chưa cho con dùng qua? Nhưng thứ kia con dùng, mỗi lần đều chỉ có thể kêu bác sĩ đến xử lý, ép buộc sắp chết, nhưng con lại chạm vào cô ấy, hơn nữa, theo cấp dưới của con nói, con đối cô ấy vô cùng hài lòng, một buổi tối làm không chỉ một lần....Cố Tinh Trạch nắm tay gắt gao đặt trên mặt bàn thủy tinh:Có lẽ lần này thuốc có chút không giống, tóm lại, con sẽ không cưới người phụ nữ điên không hề đạo đức, mẹ, mẹ tốt nhất cũng nhanh buông tha ý nghĩ này đi.*

Lâm Triệt đi trên đường, nhìn bản thân cả người hỗn loạn, có chút ảo não mắng một tiếng, cái kẻ bán thuốc đáng chết, lúc đó cô bỏ tiền đã cảm thấy, anh ta giống như có chút không thích hợp, cô chỉ nói cô muốn thuốc có thể làm cho người ta ngủ, lại chưa nói muốn loại thuốc này, nhìn người đàn ông uống thuốc rồi, đến cùng đều làm cái gì, nghĩ lại, cô còn cảm thấy cả người đều đau.

Đau đớn bị xé rách dưới thân giống như lại khiến cô nhớ tới tất cả xảy ra vào buổi tối, người đàn ông đáng chết kia, một buổi tối ép buộc cô nhiều lần, cuối cùng trực tiếp ngất đi, mới mất đi ký ức phía sau.

Duy nhất nhớ được chỉ là ở phía trước...Lâm Triệt, cháu nhìn cháu như thế nào, còn đi vào giới diễn viên nghệ sĩ hỗn loạn kia, không bằng đảng hoàng tử té nghe bác gái một câu, tìm cho cháu một nhà không kém gì vào, con riêng sinh bên ngoài, chính là con riêng, rất khó ngang hàng Lâm Triệt, bác gái của cháu cũng là vì tốt cho cháu, chị cháu Lâm Ly hiện tại là ngôi sao lớn, chị hai cháu cũng là người chế tác hàng đầu, nhưng cháu, nhiều năm như vậy, vẫn hoàn toàn là diễn viên nhỏ, cháu còn có hồ đồ cái gì.Tiểu Triệt, nhân vật lần này công ty đã định người rồi, chúng tôi cảm thấy hình tượng của cô không thích hợp.Cô chưa sót cười, nếu không là các người bức quá, cô cũng sẽ không thể nghĩ ra biện pháp nham hiểm như vậy, cô kỳ thực chỉ là muốn sống thôi, nhưng hiện tại...

Lâm Triệt vội vàng chạy tới công ty, mặc kệ đã xảy ra chuyện gì, cô cũng không quên hôm nay cô còn có buổi quay thử phim.

Du Mẫn Mẫn nhìn đến cô tiến vào, đen mặt trừng mắt cô:Em còn có biết đến, chị nghĩ em không thích lần quay thử phim này đâu!Thực xin lỗi chị Du, em đã tới chậm.Lâm Triệt vội bưng kín quần áo lộn trên người.

Du Mẫn Mẫn liếc mắt một cái nhìn đến dấu vết trên cạp cổ cô, cúi đầu đánh giá quần áo của cô một vòng, cô kéo cổ áo Lâm Triệt:Một lát lập tức phải gặp đạo diễn, chị mặc kệ sinh hoạt cá nhân của em, nhưng, nếu em còn nghĩ muốn vai diễn này, liền nghĩ biện pháp cho chị, chính những thứ không nên hiện ra trên người em!Lâm Triệt cúi đầu nhìn, mới phát hiện dấu vết trên người khiến người ta suy nghĩ, rất rõ ràng, rất ái muội.

Cái người đàn ông đáng chết kia, anh ta quả thực chính là cầm thú!

Lâm Triệt chạy nhanh cúi đầu xin lỗi, lôi kéo quần áo bản thân chạy tới toilet.

Lâm Triệt nghĩ, cô xem như chết ở trong tay người đàn ông này, đều do anh!

Đang lúc này điện thoại vang lên.

Lâm Triệt hồn hên nhận điện thoại.A lô?Lâm Triệt, đêm qua mày đi đâu.Thanh âm Lâm Hường Thiên ở trong điện thoại mang theo tức giận.

Lâm Hường Thiên sẽ không dễ dàng gọi điện thoại cho cô, trừ phi là có chuyện, người cha này, nhiều năm qua đều là có cũng được mà không có cũng không sao, nhưng lại không có biện pháp cho rằng ông ta không tồn tại, dù sao Lâm Triệt bây giờ còn cần phải ở Lâm gia.

Lâm Triệt nhớ tới chuyện phát sinh vào buổi tối, có chút chột dạ:Tôi, tôi buổi tối có việc.Tao không quản mày có chuyện gì, chị mày Lâm Ly hôm nay phải ở nhà thương lượng chuyện đính hôn, mày thế nhưng cả đêm không về.Lâm Hường Thiên ở trong loa tức giận mắng.

Đúng vậy, Lâm Ly muốn đính hôn, nhưng liên quan gì tới cô, Lâm Triệt bình tĩnh nghe cha tức giận, trong lòng thế nhưng không có một chút cảm giác khổ sở, bởi vì nhiều năm như vậy, cô sớm đã quen các loại gài thắt của ông ta.Mày hiện tại lập tức trở về, tao không quản mày có chuyện gì, nếu tao phát hiện mày không về, liền mang hũ tro cốt của mẹ mày đào ra khỏi phần mộ tổ tiên của Lâm gia, ném xuống biển cho mày đời này cũng không còn thấy mẫu vụn xương cốt của bà ta.Nói xong, Lâm Hường Thiên trực tiếp cúp điện thoại.

Lâm gia.

Hàn Thái Anh nhìn Lâm Hường Thiên buông điện thoại xuống, chạy nhanh đi qua hỏi: Cô ta muốn trở về sao? Lâm Hữu Tài nói: Đã trở lại đã trở lại. Hàn Thái Anh lấy lòng đưa tay vỗ về ngực Lâm Hường Thiên: Lão gia, anh nhất định phải nói rõ với cô ta, khiến cô ta đồng ý mối hôn sự này, Trình gia bỗng nhiên đến cầu thân, tôi thật sự là sợ hãi, em không thể để Lâm Dư gả đi, Lâm Dư đưa bé ưu tú như vậy, lớn lên lại xinh đẹp, lại hiểu chuyện, nó thế nào có thể gả cho kẻ ngốc của Trình gia kia, nghe nói kẻ ngốc kia đi tiêu cũng không khống chế được, bọn họ không phải để Lâm Dư của chúng ta đi qua làm người hầu sao, Lâm Triệt này, vốn cũng là con của anh cùng tình nhân sinh ra, cô ta không đi, ai đi. Em yên tâm. Lâm Hữu Tài nói: Anh cũng không bỏ được để Lâm Dư đi chịu khổ, nhưng, Lâm Triệt cũng là con gái của anh... Tốt, đây ý của anh, anh vì Lâm Triệt, để Lâm Dư đi thu thập cú đấm cho người ta sao? Lâm Hường Thiên, vậy anh cũng quá không có lương tâm, lúc trước anh cùng người khác làm sinh con gái, em để cô ta ở lại Lâm gia, nuôi lớn cô, em dễ dàng sao, hiện tại thế nào trưởng thành, em để cô ta giúp em chút việc như vậy, anh còn không cho phép, cái dạng của cô ta, gả đến Trình gia, cũng là hưởng thụ vinh hoa phú quý, đó là vinh hạnh của cô ta. Được rồi được rồi. Nhìn Hàn Thái Anh nhắc lại chuyện xưa, lại lải nhải không dứt, Lâm Hữu Tài khản trương: Để nó đi, để nó đi không được sao. Lâm Hữu Tài do dự, nhưng ngẫm lại, không để Lâm Triệt đi thì để ai đi đây.

Trình gia đắc tội không nổi, con trai nhà ông ta tuy rằng là người đàn độn, nhưng tốt xấu trong nhà đích thị có tiền, Lâm Triệt gả đi quả thật không tính bạc đãi.

Lúc này, bên ngoài nữ giúp việc kêu một tiếng: Lão gia, phu nhân, Tam tiểu thư đã trở lại. Nữ giúp việc nói với cô: Lão gia phu nhân ở bên trong chờ cô, hôm nay Đại tiểu thư muốn thương lượng chuyện đính hôn, nhà chồng cũng tới rồi. Lâm Triệt kinh ngạc nhìn nữ giúp việc: Tần Khanh đến đây? Nữ giúp việc nói: Đúng vậy, vừa mới đến, cậu ấy vừa mới đến. Trong lòng Lâm Triệt vui vẻ, chạy đi vào.

Nhưng, bỗng chốc lại dừng.

Bên trong, Tần Khanh đang cùn Lâm Ly đứng ở cửa hiên.

Thân mật dựa vào nhau, môi cơ hồ muốn áp vào, nhìn làm cho người ta không thể nào quấy rầy.

Lâm Triệt đứng ở nơi đó, đã quên bước chân.

Lâm Triệt vừa muốn xoay người, đã cảm thấy một bàn tay bóp một chút đánh lại.

Trên mặt Lâm Triệt bị đánh nóng bừng, kém chút ngã trên mặt đất.

Hàn Thái Anh đi lên túm chặt cô kéo vào bên trong.

Khép cửa phòng lại, Hàn Thái Anh quay đầu, trừng mắt tròn tròn mắt, vươn ra ngón tay hung tợn chỉ vào Lâm Triệt: Đứa hèn hạ không biết xấu hổ, mày đừng cho là tao không thấy được mày mới vừa làm gì, đó là anh rể của mày, mày còn có xấu hổ hay không, cả anh rể của mình cũng dám câu dẫn. Lâm Triệt đứng ở nơi đó, ôm gò má nóng bừng, cười lạnh nhìn Hàn Thái Anh: Bác gái, nếu tôi thực muốn câu dẫn anh ta, sẽ không đứng ở nơi đó nhìn thôi đâu.-----

Dịch: M

Biên tập: Anna

Team: Mây

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Bọn Tao Nuôi Mày Mày Không Báo Đáp Chúng Tao Sao?

Mày...

Hàn Thái Anh bị cô chọc tức phổi cũng muốn nổ, thấy Lâm Triệt muốn đi ra ngoài, lại kéo vai của cô, trực tiếp đẩy người xuống đất: Mày không nhìn mày là ai, bọn tao nuôi mày lớn như vậy, đã là tâm địa Bò Tát, không để mày và bà mẹ điên của mày chết ở bên ngoài, mày bây giờ lại còn dám cãi lại tao, tao đánh mày thì làm sao? Nhưng mà, dấu vết rõ ràng trên cổ Lâm Triệt, lại xuất hiện ở trước mắt, rõ ràng làm cho người ta cảm thấy chói mắt.

Hàn Thái Anh giống như phát hiện cái gì, điên cuồng kêu lên: Tốt lắm, Lâm Triệt, tao chỉ biết mày ở Lâm gia bọn tao chính là không có lòng tốt, giống bà mẹ kia của mày, nơi nơi quyến rũ người, muốn quyến rũ mày đi nơi khác quyến rũ, đừng khiến trong nhà mất mặt xấu hổ, Tần Khanh là người thừa kế của Tần gia, có thể xứng đôi với kẻ hèn hạ như mày sao, cậu ấy nhìn cũng không nhìn mày một cái. Lâm Triệt không bởi vì bà ta đánh bản thân mà đau lòng nửa phần, nhưng mà, lại bởi vì những lời này của bà ta, đau không kiềm chế được.

Lâm Triệt lại nở nụ cười, hừ một tiếng, lôi kéo quần áo bản thân, che bả vai lại, không thèm quan tâm vỗ vỗ quần áo trên người: Bà đã cảm thấy tôi

không xứng, anh ta sẽ không liếc nhìn tôi, vậy bà khẩn trương cái gì?Hàn Thái Anh nghe thấy bên ngoài có động tĩnh, Tần Khanh nói chuyện với Lâm Ly, tiếng nói tiếng cười của hai người, khiến bà ta có chút khẩn trương, lo lắng bị phát hiện, Hàn Thái Anh hạ thấp thanh âm, tới gần Lâm Triệt, hung hăng uy hiếp nói:Đừng nghĩ làm trò gì với tao.Bà ta nghĩ một chút:Một lát người Trình gia sẽ đến, mang theo con thứ hai của bọn họ Trình Thiên Vũ, đừng nói bác gái không suy nghĩ cho mày, mày ngoan ngoãn gặp mặt anh ta, Trình gia ở nước ta cũng là nhà có máu mặt, mày gả đi, có thể hưởng phúc vĩnh viễn.Ánh mắt Lâm Triệt khẽ động.

Cô thế nào không biết con thứ hai của Trình gia là ai.Bác gái, bà để tôi gả cho một người đàn ông?Còn nói là vì cô suy nghĩ? Lâm Triệt khó tin hô to.Như thế nào, mày không vừa ý?Phải gả chính bà gả, tôi không là con rối cho các người lợi dụng!

Lâm Triệt cấp tốc kéo cửa phòng ra.Hàn Thái Anh vừa thấy, liều mạng giữ cô lại.

Lâm Triệt giờ khắc này cái gì cũng không nhìn, quay đầu đẩy Hàn Thái Anh ra.Lâm Triệt, mày dám đi, tao thật sự để ba mày ném tro cốt của mẹ mày ra ngoài.Hàn Thái Anh chặt vật té trên mặt đất, hờn hên kêu lên.

Lâm Triệt liều lĩnh chạy đi ra ngoài.

Mà lúc này.

Cố Tĩnh Trạch rất nhanh bị gọi về nhà lớn Cố gia.

Chuyện này, quả nhiên rất nhanh bị báo cáo nhanh cho đại gia trưởng Cố gia, ông nội của anh, Cố Tiên Đức.

Cố Tĩnh Trạch như cũ khẳng khái giữ ý kiến, nhìn Cố Tiên Đức phía trước:Ông nội, mẹ căn bản là không hiểu rõ, cháu cùng cô ta chẳng phải tự chủ tự nguyện, chỉ là một lần ngoài ý muốn mà thôi.Tĩnh Trạch, cháu làm gì cô chấp như vậy, cháu suy nghĩ một chút, chẳng lẽ cùng cô ta kết hôn thật sự khiến cháu chịu không nổi như vậy sao, cháu vừa mới chạm qua cô ta, cháu chẳng lẽ không một chút nào nhớ loại cảm giác này sao?Không nhớ!Cố Tĩnh Trạch nói.Tĩnh Trạch, ông thật sự thật thất vọng về cháu.Cố Tiên Đức trầm ổn mà gãi nua lạnh lùng nhìn Cố Tĩnh Trạch, hơi thở chán nản.

Cố Tĩnh Trạch liếc mắt một cái trừng mắt nhìn Mộ Văn Tĩnh phía sau.

Mộ Văn Tĩnh lại một mặt đương nhiên.Cố gia chúng tôi không phải loại người ăn xong không chịu trách nhiệm, hưởng chi, cô ấy không chỉ là mấu chốt con có thể có đời sống hôn nhân bình thường, cũng là mấu chốt có thể chữa trị bệnh của con, con nên lý trí một chút, hơn nữa, con quả thật động vào con gái nhà người ta, con không có thể ăn qua liền quên đi.Cố Tiên Đức nói.

Cố Tĩnh Trạch nhìn ông nội mình tuổi tác đã cao:Nhưng mà cháu căn bản không biết cô ta, ông nội, ông để cháu kết hôn với một người cháu không biết, cháu làm sao có thể đồng ý.Như vậy nếu ông nói, cháu không kết hôn, ông sẽ cho tiểu tình nhân của cháu, gọi là gì ấy nhỉ? Gọi là Mạc Huệ Linh sao, ông sẽ khiến cô mất đi sự nghiệp của mình, từ đây sống không bằng chết?Anh mắt Cố Tĩnh Trạch đặc biệt giống Cố Tiên Đức, thời điểm uy hiếp, ánh mắt nhàn nhạt, lại ảm ảm hiện ra âm u lạnh lẽo trong đồng tử mắt.

Cố Tĩnh Trạch nói:Ông biết cháu sẽ không để ông làm như vậy.Cố Tiên Đức nói:Ông biết, cháu cánh cứng cáp rồi, ông quản không được cháu, ba anh em các cháu, từng cái từng cái, đều lợi hại, một Tổng Thống kế nhiệm, một đi làm diễn viên, còn có cháu, luôn luôn làm việc trầm ổn, lại trời sinh tính phản nghịch, nhưng mà, ông động không được cháu, ông lại ngay cả tiểu nha đầu cũng không có biện pháp tra tấn sao, cháu có thể theo ông thủ nhìn.Trong con người Cố Tĩnh Trạch hiện lên chán ghét, nhưng mà, lại nặng nề hóa thành một chút tinh quang.

-----Đường phân cách-----

Lâm Triệt không chạy ra vài bước, đã nhìn đến mấy chiếc xe vù vù mờ đi lại.

Là người Lâm gia...

Lâm Triệt còn muốn chạy, đã thấy Lâm gia lần này thật sự hao tổn nhân lực, cơ hồ xuất động toàn bộ, rất nhanh bao bọc vây quanh Lâm Triệt.Tiểu nha đầu lừa đảo, bác gái suy nghĩ vì tốt cho mày, mày thế nhưng lại còn chạy, các người nhanh đi qua, bắt người về cho tôi.Lâm Triệt nhìn Hàn Thái Anh, hận không thể tiến lên đánh bà ta mấy bạt tai.

Nhưng mà cô thủy chung là một người, không sánh bằng những người này người đồng thế mạnh.Lâm Triệt bị trói gô mang về Lâm gia.

Trong nhà chuyên gia hóa trang tới trang điểm cho cô, mà Hàn Thái Anh ở một bên ác độc nhìn Lâm Triệt, đắc ý mắng:Chỉ bằng mày, còn nghĩ chạy ra lòng bàn tay tao? Một lát mày trang điểm cho ta, đi gặp Trình Thiên Vũ.Lâm Triệt cắn răng vùng vẫy một chút, lại tránh không được.

Hàn Thái Anh nhìn Lâm Triệt đã rửa mặt chải đầu trang điểm xong, cô gái nhỏ này trang điểm đứng lên thật đúng là xinh đẹp, khuôn mặt nhỏ nhắn này đủ để cho bất kỳ người đàn ông nào nhớ da diết cô.

Trong lòng bà ta nghĩ, thật sự phải nhanh chóng gả cô ta đến Trình gia mới được, bằng không cô ta lại đi lang thang trước mặt Tần Khanh, vạn nhất ngày nào đó Tần Khanh thật sự thích cô ta, vậy địa vị của Lâm Ly khó giữ được.

Bên ngoài có người nói, người Trình gia đã đến.

Hàn Thái Anh ra lệnh một tiếng, lập tức cho người cõng trói cho Lâm Triệt.

Lâm Triệt bị đưa phía trước, cách cánh cửa, cô liền nghe thấy thanh âm vang dội của người Trình gia. Tam tiểu thư nhà các người chính là con gái riêng chúng tôi đều biết, cô ta có chút không xứng với Thiên Vũ chúng tôi, nhưng mà nhìn ảnh chụp của cô ta bộ dáng cũng không tệ, sau khi gả vào, chỉ cần nói dối tông đường cho Trình gia chúng tôi, về sau chỗ tốt không thể thiếu của cô ta. Sinh đứa nhỏ?

Lâm Triệt cười lạnh nghĩ, cô bị cho là công cụ sinh dục sao?

Lâm Triệt liếc mắt một cái nhìn đến nơi đó, phỏng chừng chỉ có người đàn ông cao khoảng 1m6, run run, đang đưa đầu nhìn bốn phía, giống như đứa nhỏ loli thôi, ăn ngón tay mình.

Hàn Thái Anh ở một bên cười nói: Thấy chưa, Lâm Triệt, đó là chồng tương lai của mày, ngày hưởng phúc sau này của mày, lập tức sẽ đến đây. Lâm Triệt thế nào nghe không ra, trong lời nói của Hàn Thái Anh mang theo đắc ý cùng cười lạnh.

Lúc này, bên trong Trình Thiên Vũ bỗng nhiên nổi điên, khóc lớn xông đến hướng tới người bên cạnh.

Người ở bên trong nháy mắt rồi thành một nùi, người Trình gia, người Lâm gia, cùng nhau vây quanh người đàn ông kia.

Hàn Thái Anh liền phát hoảng, nhìn thấy bộ dáng kẻ ngốc đông chạm tây chạm, bà ta ghét bỏ kém chút muốn đi nhỏ ra.

Trong lòng may mắn nghĩ, không tồi, hiện tại là Lâm Triệt phải gả đi, không phải là Lâm Dư, bằng không bà ta thật sự là chọc giận muốn chết.

Lúc này, bà ta quay người lại mới chợt phát hiện, bên người không có người... Lâm Triệt, Lâm Triệt chạy đi đâu, đuổi theo cho tôi! Đuổi tôi, đánh chết cho tôi! Ánh mắt Hàn Thái Anh biến đổi, mặt đều vận vẹo theo.

Lâm Triệt không biết bản thân chạy thoát thế nào, chỉ biết là, thời điểm bản thân chỉ còn lại một người, cô chạy đến phổi cũng muốn nổ tung.

Lại vào lúc này, nhìn đến một chiếc xe tự nhiên đứng ở bên cạnh.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Triệt chắc chắn, liền nhìn đến, sau cửa sổ xe, gương mặt kiều ngạo của Cố Tĩnh Trạch, xuất hiện ngay trước mắt. Dịch: M

Biên tập: Anna

Team: Mây

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Tôi Mới Không Muốn Kết Hôn Với Anh

Thanh âm người đàn ông lạnh bạc mở miệng: Chúng ta theo nhu cầu đàm phán một chút. Lâm Triệt nghi hoặc ngẩng đầu lên: Anh sao lại tìm được tôi? Có lên xe của anh, nhìn sườn mặt hoàn mỹ của anh, cảm thấy bản thân thật sự là không đẹp bằng, nhưng mà đáng tiếc, bộ dáng đẹp mắt, tính cách lại kém một chút.

Anh không nhìn cô, ánh mắt hơi lạnh nhìn một bên: Cho cô bao nhiêu tiền, cô mới nguyện ý kết hôn với tôi. Cái gì? Cô không nghe lầm chứ.

Anh nói thẳng: Chúng ta đã xảy ra chuyện không thể挽回, kết hôn cũng là tôi chịu trách nhiệm với cô. Ha ha, không cần đâu. Lâm Triệt cảm thấy anh hình như là đang nói giỡn.

Anh quay đầu lại, giống như có thể nhìn thấu ý nghĩ của cô: Tôi không đùa, tôi cần phải cùng cô kết hôn, nếu cô đồng ý, hiện tại chúng ta có thể đi đăng ký kết hôn, tôi cũng khuyên cô vẫn nên bắt lấy cơ hội khó có được này. Lâm Triệt càng không nói gì nở nụ cười, giống như nói cùng anh kết hôn nhiều vinh quang như vậy, anh cũng không phải Cố Tĩnh Dư em trai anh, nếu có thể kết hôn với Cố Tĩnh Dư, cô tuyệt đối có thể không cần phấn đấu mười năm, lập tức liền nổi tiếng. Tôi kết hôn với anh có chỗ tốt gì? Lâm Triệt nói.

Cố Tĩnh Trạch nhìn ánh mắt cô liền cảm thấy phản cảm: Lâm vợ của tôi, tất cả chi phí cô đều có thể lấy danh nghĩa của tôi, chỗ ở tôi cũng có thể cung cấp, nếu cô có bạn trai, hoặc là cô có người trong lòng, nếu cô đồng ý, sau ly hôn tôi cam đoan cho cô thù lao cô nên có, khiến tất cả đàn ông đều không ghét bỏ tư sản của cô, hơn nữa, một ít chuyện phiền toái của cô, tôi cũng có thể giúp cô xử lý xong, tin tưởng tôi, cuộc hôn nhân này, đối với cô chỉ có lợi không có chỗ hại, cô sẽ không hối hận. Lâm Triệt nghe xong lời nói phía trước, chỉ cảm thấy chuyện này càng như một chuyện cười, nhưng mà điều kiện cuối cùng, lại khiến trong lòng cô ần ần có chút động lòng.

Đúng vậy, nếu kết hôn, cô sẽ không cần trở lại Lâm gia, cũng không cần gả cho kẻ ngốc Trình gia kia nữa.

Nhưng mà, anh thật sự có thể giúp cô sao? Ý tứ của anh, chúng ta về sau vẫn sẽ ly hôn đúng không? Lâm Triệt hỏi.

Hiện tại đã bắt đầu suy nghĩ ly hôn rồi hả? Nhưng mà cũng đúng, đã là hôn nhân lợi ích, từ lúc vừa mới bắt đầu đã cân nhắc quyền lợi cũng không sai.

Cố Tĩnh Trạch gật gù đầu:Đúng, chờ tôi quyết định thời điểm muốn ly hôn, cô chỉ cần phối hợp đồng ý ly hôn, tôi sẽ tìm được lý do hợp lý, sẽ không xúc phạm tới danh dự của cô, bất quá, tôi cũng phải nhắc nhở cô, chúng tôi ký hiệp nghị trước khi kết hôn, cô không cần hy vọng thu được lợi ích khác.Được, anh người này thật sự là không lễ phép, ai mơ ước lợi ích từ anh.Lâm Triệt không thể nhịn được nói.

Cố Tĩnh Trạch mở cửa xe Porsche:Cũng không phải muốn bên nhau hạnh phúc đến già, chúng ta trong hôn nhân không cần thiết đối xử với nhau có lễ nghĩa.Nhưng mà, anh tin tưởng, chúng ta thật sự phải kết hôn? Phải biết rằng, tôi với anh mới vừa gặp mặt, căn bản là không biết đối phương.Lâm Triệt vẫn có chút nghi ngờ.

Cố Tĩnh Trạch nhìn Lâm Triệt:Còn muốn hiểu biết cái gì? Trên người cô mỗi một chỗ, tôi đều đã hiểu rõ.Anh...Lâm Triệt nghĩ đến chuyện buổi tối hôm đó, đỏ mặt lên:Chuyện này sự cũng không phải lỗi một mình tôi, tôi đã giải thích qua!Dù sao cô vẫn là một cô gái.

Cô tròn mắt trừng mắt nhìn Cố Tĩnh Trạch, nhìn vẻ mặt im lặng của anh, tức giận nghiêng răng nghiêng lợi.

Cố Tĩnh Trạch quay đầu:Được rồi, tôi về sau sẽ không nhắc lại chuyện này, tôi cũng cam đoan với cô, kết hôn là kết quả đã trải qua cân nhắc thận trọng, cô đã trở thành vợ của tôi, tôi sẽ tôn trọng cô, cũng sẽ tận lực khiến cuộc sống hai chúng ta đều tương đối thoải mái, tôi chẳng phải chuẩn bị cuộc hôn nhân lừa gạt này, đã quyết định kết hôn, sẽ nghiêm cẩn đối đãi.Khuôn mặt lạnh băng của Cố Tĩnh Trạch, tư thái ung dung quý phái, trong trẻo nhưng lạnh lùng lạnh nhạt, khí chất siêu nhiên, làm cho người ta cảm thấy rất thích.

Có lẽ vì vậy, Lâm Triệt thể nhưng lại cảm thấy, kết hôn cùng anh, kỳ thực cũng không có gì không tốt.

Yên lặng, cô gật gù đầu.

Giọng điệu Cố Tĩnh Trạch nặng xuống, lạnh lạnh vẫy tay, cho người khởi động xe.

Ký tên kết hôn hết sức nhanh chóng, hôn nhân không có tình yêu, hết thảy đều đơn giản giống như hiệp ước.

Bên ngoài, trên xe Porsche thương vụ màu đen, lái xe cung kính đi xuống, tiếp nhận túi trong tay Lâm Triệt, nhiệt tình cúi đầu nói:Phu nhân, mời ngài lên xe.Lâm Triệt gật gù đầu, còn có chút không thích ứng bị người khác gọi là phu nhân, mà người đàn ông bên cạnh, từ đầu đến cuối luôn luôn không có biểu cảm, lúc này giống nhau lướt qua bên người Lâm Triệt, đi tới bên xe.

Không thể nghi ngờ, chồng của cô đúng là người đàn ông đẹp trai làm cho người ta cảm thấy người thần đều cảm phần, gương mặt này đủ để điên đảo chúng sinh, mũi cao ngất, ánh mắt sắc bén mà lạnh lùng, dưới mái tóc dày, gò má trắng nõn nhưng mà không có một chút cảm giác nhu nhược, thân hình cao to, mang theo một cỗ mị lực gọi cảm làm cho không người nào có thể kháng cự.

Cố Tĩnh Trạch chuyển qua, nhìn Lâm Triệt, thanh âm bình tĩnh mà nhẹ:Tôi đã nói rõ ràng với trong nhà, sẽ không cử hành hôn lễ.Việc này là tốt nhất, không phải nói ả hôn sao, tôi cũng không hy vọng chuyện nháo quá lớn.Lâm Triệt nói.

Cố Tĩnh Trạch nghe xong, châm biếm:Dù sao thủ đoạn cô khiến tôi kết hôn cũng không đứng đắn, để cho người ta biết, chi biết càng khó xem hơn.Này, Cố Tĩnh Trạch! Tôi đã nói rồi, cái kia là ngoài ý muốn!Lâm Triệt vốn bình tĩnh trên mặt dùng một cái đen đi, nhắc tới sự kiện này, là cảm thấy chột dạ, bởi vì dù sao cũng là cô không cẩn thận gây ra, nhưng mà, đó là lỗi của cả hai người, dựa vào cái gì chỉ đổ thừa một mình cô.

Cố Tĩnh Trạch hít một hơi thật sâu, anh biết bản thân đã có chút quá đáng, lúc trước đã nói qua, sự kiện này, sẽ không nhắc lại.Thực xin lỗi.Anh nhìn mặt Lâm Triệt ửng đỏ:Tôi nhận lỗi với cô, chúng tôi đã ký hiệp nghị, sẽ không nhắc lại, tôi vừa mới là nhất thời xúc động, nhưng mà, cô phải biết rằng, tôi kết hôn cũng không phải ý nguyện của mình, bản thân tôi đã có người phụ nữ mình yêu.Lâm Triệt nghe thấy thanh âm thành khẩn của anh, ngẩng đầu lên, nhìn sườn mặt của anh.

Kỳ thực anh rất là đáng thương, đang tốt lành lại bởi vì một sai lầm của cô, bị buộc kết hôn cùng cô một người không quen biết.

Nghĩ đến đây, cô cũng đi bình tĩnh yên tĩnh trở lại:Không sao, tôi có thể lý giải, chúng tôi vừa kết hôn, về sau phải cùng nhau sinh hoạt, tránh không được phải cọ sát một chút.Đúng, tôi sẽ nhanh chóng thích ứng, cũng hi vọng cô có thể dựa theo hiệp định làm tốt hết thảy.Yên tâm, tôi là diễn viên chuyên nghiệp, tôi sẽ thật nghiêm cẩn hoàn thành hiệp định giữa chúng tôi, đầu tiên đối với người Cố Gia anh tương thân tương ái, tôi sẽ sấm tốt nhân vật này, cũng hi vọng anh có thể tuân thủ hiệp định, chúng tôi chính là kết hôn giả, không cần thật sự có tiếp xúc.Lâm Triệt ngẩng đầu nói.Đương nhiên, nhưng mà cô phải biết rằng, vì để người trong nhà không nghi ngờ, chúng tôi cần phải ở cùng một chỗ.Tốt, tôi nói rồi sẽ phối hợp với anh, chỉ cần anh sẽ không quấy rầy đến tôi.Yên tâm, tôi đối với loại không có giáo dưỡng như cô, người phụ nữ không có lễ phép lời thôi luôn luôn không có hứng thú gì.Cố Tĩnh Trạch khề nhắt gương mặt cô nói.Hà, đây cũng vừa vặn, tôi cũng đối với loại tốt mã dễ cùi như anh, một chút kỹ thuật không có, người đàn ông chỉ ở trên giường dùng sức mạnh không có hứng thú gì.Lâm Triệt không cam lòng yếu thế nói.Cô...Hai gò má anh tuần của Cố Tĩnh Trạch nhất thời đen đi, đồng tử mắt chói sáng lửa giận trừng mắt nhìn Lâm Triệt, việc trên giường sao có thể tùy tiện lấy ra châm biếm như vậy.

Dịch: M

Biên tập: Anna

Team: Mây

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 5: Chúng Ta Kết Hôn Đi

Tôi như thế nào, tôi nói đích thị là sự thật, hơn nữa là anh nói tôi trước.

Đôi mắt hình trăng lưỡi liềm của Lâm Triệt cũng trừng lên.Được, tôi xin lỗi, chuyện này là tôi không đúng, tôi không nên nói như vậy.Cố Tĩnh Trạch kéo kéo quần áo nói.

Lâm Triệt gật gật đầu:Tôi nhận lời xin lỗi của anh, dù sao về sau cũng sẽ không thể chạm vào anh nữa, kỹ thuật của anh thế nào tôi cũng sẽ không nhắc lại nữa.Trên mặt Cố Tĩnh Trạch càng thêm đen.

Thật vất vả, mới không lại phát hỏa, anh nói:Thời điểm ở cùng một chỗ, chúng ta vẫn phải như đôi vợ chồng bình thường, dùng chung phòng ngủ, để tránh bí mật trong nhà khó giữ nếu càng nhiều người biết, truyền đến Cố Gia, chúng ta cũng không xong đâu, tôi tôn trọng tự do của người khác, cô có thể kết bạn, có thể có sinh hoạt cá nhân của bản thân, tôi sẽ không cố hỏi, chỉ cần không ảnh hưởng đến danh dự của tôi.Yên tâm, con người của tôi rất có đạo đức nghề nghiệp, đã kết hôn với anh, tôi sẽ không tùy tiện truyền ra tin tức hẹn hò với người đàn ông nào, dù sao không mấy năm nữa chúng ta cũng sẽ ly hôn, vài năm nay tôi còn nhìn được.Tốt, như vậy thành giao.Thành giao.Đương nhiên, tuy rằng bọn họ kết hôn, nhưng mà theo bản chất mà nói, bọn họ cùng cầm giấy hôn thú lại giống như hai người không quen biết.

Cố Tĩnh Trạch hình như là hoàn thành nhiệm vụ gì, lại không liếc mắt nhìn cô vợ mới cưới một cái, quay đầu nhìn người đi theo sau ở bên ngoài phát phát tay.

Lâm Triệt đi theo Cố Tĩnh Trạch cùng nhau xuyên qua chỗ ồn ào, đến một cái sân.

Biệt thự ba tầng lẳng lẳng bố trí ở trong sân viện, người ở bên trong cười cười với Lâm Triệt xuống xe, khoanh tay cúi đầu, bộ dáng cung kính có thêmPhu nhân, phu nhân có thể gọi tôi là Hồ quản gia.Vâng.Lâm Triệt mù mờ ngờ ngàng nhìn bên trong, một khu vực rộng lớn, đại lộ thẳng tắp, mặt cỏ xanh mượt thân hướng xa xa, nơi này lớn nhìn không tới tận cùng.

Cố Tĩnh Trạch nhìn Lâm Triệt:Về sau cô theo tôi sẽ cùng nhau ở nơi này.Hả, anh cũng ở nơi này sao?Đúng, bằng không cô chuẩn bị vừa mới kết hôn liền ở riêng với tôi?Cố Tĩnh Trạch nhìn cô nói.Không phải, tôi chỉ là muốn xác nhận một chút.Lâm Triệt ngắc đầu nói.

Cố Tĩnh Trạch nhìn cô:Cha mẹ tôi bình thường sẽ không tới, người hầu trong nhà tùy cô dùng, trang hoàng không thích có thể nói với Hồ quản gia, trừ bỏ phòng ngủ cùng thư phòng của tôi, còn lại địa phương nào cô cũng có thể tùy tiện động.Vậy quá không tiện, Lâm Triệt nhanh chóng nói:Sẽ không, tôi đối nơi này không có gì bất mãn, trang hoàng có chút phiền toái.Cố Tĩnh Trạch dừng lại, ánh mắt xa cách nhìn về phía cô, động tác tay tùy ý dựa ở một bên góc bàn, cực kỳ tao nhã.

Có phải bộ dáng người xinh đẹp, làm động tác gì đều có thể đẹp trai như vậy không.

Tay Cố Tĩnh Trạch để ở một bên, ngón tay thon dài, mang theo ví tiền, khớp xương rõ ràng, thập phần xinh đẹp, này tuyệt đối là một đôi tay thích hợp dùng ở trên đàn dương cầm.Hồ quản gia sẽ mang cô làm quen hoàn cảnh xung quanh một chút.Anh nói:Hi vọng cô sẽ nhanh thích ứng.Hồ quản gia rất nhanh mang theo cô tham quan biệt thự một chút.

Phòng nhiều kinh người, bên ngoài là phòng người hầu, mặt sau là phòng bếp, phía trước là phòng tiếp khách, trên lầu là phòng ngủ, cô cảm thấy nếu bản thân cô đi bộ ở trong này, nhất định sẽ lạc đường.

Tuy rằng Lâm gia coi như là gia đình có máu mặt, nhưng mà rõ ràng cùng nơi này là một ở trên trời, một ở dưới đất.

Cô quay đầu nhìn Hồ quản gia:Đây là nhà của Cố Tĩnh Trạch?Đúng, phu nhân, về sau nơi này cũng là nhà phu nhân.Lâm Triệt nhìn nơi này:Cố Tĩnh Trạch thoát nhìn rất có tiền à.Đúng phu nhân.Hồ quản gia có chút hồ nghi nhìn cô.

Hồ quản gia mỉm cười nói:Tuy rằng tiền sinh nhìn ở chung không được tốt lắm, nhưng mà, tiền sinh là người tốt, phu nhân chậm rãi sẽ thích ứng, mời phu nhân đi nghỉ ngơi.Lâm Triệt đẩy hai cánh cửa phòng ngủ làm bằng gỗ đào ra.

Trước mặt, đã thấy được nửa người ** của Cố Tĩnh Trạch đứng ở bên cạnh cửa phòng tắm.

Thân hình màu mặt ong vừa mới tắm rửa qua, khiến thân thể cao to của anh, càng thêm vài phần gợi cảm, cơ bắp cân xứng dán tại trước ngực cùng trên cánh tay, thoát nhìn hình thái hoàn chỉnh, hình tam giác ngược hoàn mỹ, vật phía dưới rõ ràng lại xồng ra.

Lâm Triệt sững sốt nửa ngày mới phản ứng kịp, anh sao lại không mặc quần áo!

Khăn tắm rộng thùng thình màu trắng phía dưới, lưng lay sắp đổ, Lâm Triệt theo bản năng sợ hãi kêu ra tiếng, lui ra ngoài đồng thời dùng một cái đóng cửa lại.

Bên trong, Cố Tình Trạch không vui nhứt mảy, nhất thời có chút hối hận không nên dễ dàng đáp ứng người nhà, kiêu người phụ nữ anh thích, là kiêu tao nhứt tự nhiên, thực nữ bình tĩnh thoải mái, có quy tắc, có lễ nghi, thật sự giống như Mạc Huệ Linh, nhưng mà, hiện tại anh bởi vì một lý do không hiểu ra sao cả, cưới người quá mức bất đồng với hoàn cảnh sinh hoạt của bản thân.

Nhưng mà, cô hiện tại quả thật đã là vợ hợp pháp của anh.

Lâm Triệt đứng dán ở cửa, ôm ngực bản thân, vẫn cảm thấy nó kịch liệt nhảy lên.

Một màn vừa mới nãy lại xuất hiện ở trong đầu.

Người đàn ông này thật sự rất gọi cảm, đáng người hoàn mỹ làm cho người ta muốn chảy máu mũi.

Nhưng mà Lâm Triệt cũng rất rõ ràng, người đàn ông này chính là một cái ngoài ý muốn, anh tuy rằng là chồng của cô, nhưng mà, dù sao cũng chỉ là hợp đồng.

Cửa bị người kéo ra, Cố Tình Trạch đã mặc xong quần áo, một thân quần áo thanh nhã nhẹ nhàng, thu lại một chút sắc bén trên người anh, chính là người thoát nhìn vẫn lạnh lùng làm cho người ta phát lạnh.

Nhìn lướt qua Lâm Triệt, anh nói:Cô còn muốn tiến vào không?Lâm Triệt sững sờ một chút, vội nói:Thực xin lỗi thực xin lỗi, tôi đi vào.Trước đây anh đã nói qua, sau khi kết hôn bọn họ sẽ ở cùng một chỗ, chỉ cô vẫn chưa thích ứng mà thôi.

Ba bước thành hai bước đi nhanh đến trong phòng ngủ, ở dưới mắt lạnh đã hình thành thì không thay đổi của Cố Tình Trạch, đóng cửa lại.

Cô biết bản thân vừa mới phản ứng có chút quá kịch liệt, nhất thời có chút bất đắc dĩ nói với anh:Xin lỗi anh, vừa tôi không phải cố ý dọa anh, chính là...tôi dù sao còn chưa thích ứng tôi đã kết hôn, cả chuyện hiện tại sinh hoạt cùng với anh, cho nên mới sẽ như vậy.Ánh mắt Cố Tình Trạch ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn sáng sủa của cô dừng lại một chút, so với những người phụ nữ khác, làn da cô trắng như là lộ ra ánh sáng, tron nhắn non nớt như da trẻ con, anh dừng một chút, mới dời ánh mắt qua.

Nhìn về phía bên cạnh, anh nói:Tôi mặc kệ trước cô có thói quen xấu gì, nhưng mà, tôi hi vọng cô ở trong này đầu tiên phải thích ứng, vào cửa sẽ phải học gõ cửa.Lâm Triệt không nói gì nói:Anh đây là đang trách tôi không gõ cửa tiến vào sao? Tôi cũng không biết anh thế nhưng lại không mặc quần áo, tôi cảm thấy anh hẳn là thích ứng trước một chút, hiện ở trong này còn ở một người, không còn một mình anh, anh hẳn là không nên lại tùy tiện để thân thể trần truồng đi nơi nơi.Cô...Ánh mắt Cố Tình Trạch tối đen, bắn về phía người phụ nữ già mồm át lệ phải.

Lâm Triệt chính là nhìn không được, vốn suy nghĩ tốt, muốn hòa bình ở chung, nhưng mà, người đàn ông này chính là có một loại năng lực, nói gì nói đều giống như mang theo châm chọc, vô hình trung khiến hai người trong lúc đó lại giương cung bạt kiếm lên.

Cô là có chút không thích ứng được khi ở chung cùng anh mà thôi.

Cố Tình Trạch quyết định không cùng loại người phụ nữ này tiếp tục cãi nhau nữa, cầm chăn đi đến chỗ sofa.

Lâm Triệt vừa thấy, vội hỏi:Đề tôi ngủ ở trên sofa.Dịch: M

Biên tập: Anna

Team: Mây

Bạn đang đọc truyện *Thiêm Hôn Kiêu Thê: Ông Xã Cực Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Hôn Nhân Ngày Sau Giống Như Bình Thường

- Không cần.

Anh một tay ném chăn:Tôi ngủ sofa, cô ngủ giường.Anh tự xưng là cái thân sĩ, nên khiêm nhượng.

Lâm Triệt quen nơi nào đều có thể ngủ, nhưng mà anh ở phòng lớn như vậy, làm sao có thể là người chịu ủy khuất.Không sao, tôi đến ngủ sofa là được, thật sự, tôi ở nhà cũng đã quen, vóc người anh cao như vậy, sofa sẽ không quen.Cô nói xong, đã đi tới bên người anh, chuẩn bị kéo cánh tay của anh.

Nhưng mà, thời điểm còn chưa đ-ng tới, người lại bị khuỷu tay của anh đ-ng vào đỉnh đầu.

Lâm Triệt trực tiếp ngã ở trên mặt đất, nhìn Cố Tình Trạch cao cao đứng ở nơi đó, lòng tốt mà bị coi là lòng lừa (kiểu lòng xấu xa đấy), cô là muốn vui vẻ ở chung, mới có thể khiêm nhượng như vậy, nhưng mà anh một người đàn ông, chạm vào anh một chút mà thôi, thế nhưng mà ghét bỏ như vậy.

Con tức cọ cọ chạy trốn đi lên, Lâm Triệt vừa đứng lên đã kêu nói: Cổ Tĩnh Trạch, anh điên rồi sao, tôi tốt bụng đến ngủ ở sofa, anh không cảm kích thì thôi, anh như vậy là có ý tứ gì? Lòng mày xinh đẹp Cổ Tĩnh Trạch dựng đứng, cúi đầu vỗ vỗ chỗ trên cánh tay bị cô chạm qua, lạnh lùng nhìn về phía một bên người phụ nữ lông mày đều dựng thẳng lên, thanh âm lạnh lùng như trước: Cô đã rõ ràng, đến cùng là ai tạo thành hết thảy như vậy, hiện tại mới nói đến lòng tốt, tựa hồ có chút chậm. Tôi...cho dù là tôi hạ thuốc anh, nhưng mà tôi cũng không cho anh bỏ nhào về phía tôi, anh...bản thân anh không tự kiểm chế triệt sao không nói, không nên bỏ nhào về phía tôi, tôi còn ỷ khuất bản thân đấy. Nói lên này, cô càng chột dạ, nhưng mà, ngoài miệng vẫn là không đồng ý chậm hơn kế hoạch.

Ai kêu anh khốn nạn như vậy. Cô...Nhất thời tuy rằng không có hiểu được ý tứ chữ "triệt", nhưng mà, chỉ nghĩ một chút, cũng hiểu rõ ra, Cổ Tĩnh Trạch hoàn toàn không tiếp thụ được, một người phụ nữ có thể dơ bẩn như vậy, mặt lạnh càng như băng sương đông lạnh, ngón tay thon dài của anh chỉ hướng cửa bên cạnh. Cút đi! Lâm Triệt sững sốt, cũng không biết mình rốt cuộc nghĩ như thế nào, nhất thời xúc động, chống lại anh rồi.

Anh càng ghét bỏ cô, cô càng cảm thấy tức giận hơn nữa, nhìn anh, cô trực tiếp nhảy lên phía sau lưng anh: Ai nha, có con chuột, thật đáng sợ, tôi sợ nhất chuột. Anh không phải ghét bỏ cô sao, cô muốn dán lên người anh, tức chết anh.

Tuần nhan của Cổ Tĩnh Trạch cứng lại, thời điểm thân thể có hương thơm mềm mại dán lên, cả người chấn động, thân thể theo bản năng quăng người phụ nữ giống nhau con lười ở trên người xuống. Buông ra! Cánh tay dài chụp tới phía sau, nhưng mà, hai luồng mềm mại trên lưng, khiến anh cảm thấy trong thân thể giống như có một ngọn lửa nóng bùng nổ vậy, cả người đột nhiên đứng ở tại nơi đó.

Lâm Triệt tuy rằng cao chừng 168 cm, nhưng mà, ở trước mặt Cổ Tĩnh Trạch cao chừng 190 cao, vẫn là có vẻ nhỏ nhắn xinh xắn đi nhiều, cảm giác khác biệt cho người đàn ông, thân thể mềm mại của người phụ nữ trên người tròn mềm như tơ lụa, uyển chuyển giống như dòng chảy, quấn quanh thân thể anh, mảnh khảnh giống như răn, anh phát hiện tuy rằng cô rất cao, nhưng mà, thật sự rất gầy, ngón tay xanh nhạt nắm cánh tay anh, cảm giác hơi mát, lại làm cho người ta thoải mái.

Nhưng mà lúc này, phía sau lưng, cảm xúc hai khối thịt tròn càng ngày càng rõ ràng, thân thể bỗng chốc không chịu nổi nóng lên.

Đáng chết, tác dụng của thuốc hẳn là cũng sớm hết mới đúng...

Nhưng mà vì sao thân thể rõ ràng vẫn nổi lên biến hóa. Không xuống sẽ không xuống, có con chuột, tôi sợ chuột...Cô ôm chặt anh, chính là không buông tay.

Nhưng mà, bỗng nhiên cảm thấy cánh tay anh vươn ngang, vòng eo của cô bị nắm, cả người toàn bộ bị anh dùng một lực lớn quăng xuống dưới, cô thuận thế ôm lấy thân thể anh, hai người đột nhiên cùng nhau ngã xuống phía dưới.

Thời điểm chờ phản ứng kịp, trước mắt Cổ Tĩnh Trạch xuất hiện, là cánh môi nồn nà hồng hào của cô khẽ vênh lên, răng ngà nhàn nhạt lộ ra một ít, giống như là thịnh tình mời, khiến yết hầu anh lại xuất hiện một trận khô ráp...

Cổ Tĩnh Trạch kinh ngạc, theo bản năng hướng đẩy về phía trước, đẩy ngã thân thể mềm mại vào trên người mình.

Lâm Triệt đau xót, chỉ cảm thấy cánh tay anh trực tiếp đâm ở nơi non mềm nhất ở ngực cô, nước mắt bỗng chốc đau đều đều rơi xuống...

Cổ Tĩnh Trạch vừa buông một chút, lại liếc mắt một cái nhìn đến, người phụ nữ được ôm trước ngực ngồi dưới đất, nước mắt khẽ xẹt qua trên gò má trắng như gôm sứ, bộ dáng đáng thương lay động bả vai, khiến trong lòng anh không hiểu cớ gì rúm một cái. Không khỏi có chút ảo não, khôi phục lại lý trí, nghĩ tự trách, anh có chút quá đáng, cô bắt quả là cô gái vừa hai mươi, lại bị ép tiếp nhận trận này kết hôn với người không có tình yêu.

Này quả thật là lỗi của hai người, không phải nên trách một mình cô.

Nước mắt phụ nữ khiến anh có chút không biết làm sao, anh cũng không biết an ủi người khác, chỉ có thể đứng ở nơi đó: Thực xin lỗi, tôi nhận lỗi với cô, lần này là cô không sai, là tôi rất kích động, kỳ thực, cũng giống cô, tôi cũng không thích ứng cuộc sống còn có cảm giác có một người phụ nữ ở bên người, tôi chẳng phải ghét bỏ cô, cho nên mới đẩy cô, kỳ thực... tôi từ vừa mới bắt đầu, đã có một loại bệnh, tôi không thể cùng đ-ng vào phụ nữ. Không nghĩ tới anh lại giải thích, cô kinh ngạc nâng hai mắt đầm lệ, quay tròn mang theo không hiểu.

Anh nghĩ, là muốn sinh hoạt cùng người khác, anh hẳn là nên nói cho cô chuyện này mới tốt.

Nhẹ nhàng thở ra một hơi, anh nói: Đàn ông không nói gì, chỉ cần là phụ nữ, đều sẽ khiến tôi cảm thấy rất khó nhận, không chỉ có không thể đ-ng vào tiếp xúc, thậm chí sẽ phát bệnh sỏi, không chỉ nôn mửa, máu sẽ chảy ngược, cho nên, tôi mới có thể theo bản năng tránh cô. Lâm Triệt không thể lý giải: Còn có loại này bệnh sao? Là bệnh tâm lý? Cổ Tĩnh Trạch ngồi ở chỗ kia, thời điểm gì thân hình đều thẳng tắp, thoát nhìn cũng là thập phần khỏe mạnh.

Trong mắt anh như không hề bận tâm, sớm đã quen với cái này, dù sao ba mươi năm nay, bệnh này đã gặp qua rất nhiều bác sĩ, nhưng mà phải giữ bí mật với bên ngoài mà thôi. Điều có. Ngón tay anh lạnh lùng xoa mi tâm, đầu ngón tay hơi hơi gập khúc, bộ dáng hơi chút mệt mỏi: Chuyện này phải giữ bí mật với bên ngoài, tôi nói cho cô, là bởi vì chúng tôi sẽ sống chung, tôi hi vọng cô có thể biết, bởi vì chuyện này, người trong nhà cảm thấy, tôi chạm qua cô, có thể nói rõ cô có thể khắc chế bệnh của tôi, cho nên mới hi vọng chúng tôi kết hôn. Nguyên lai là như vậy, đáng tiếc, bọn họ tính sai lầm rồi, Lâm Triệt kỳ thực cũng không có biện pháp giúp anh chữa bệnh, cô biết, bọn họ sẽ phát sinh chuyện như vậy, là vì cô làm một chút việc...

Lâm Triệt vội chột dạ gật đầu: Đương nhiên đương nhiên, có bệnh là không thể trách ai, thực xin lỗi, vừa mới tôi không biết, mới có thể chạm vào anh, tôi cam đoan, về sau sẽ không chạm vào anh. Giống như xác nhận nhìn Lâm Triệt một chút, cô tượng hình tượng dáng dựng thẳng ba ngón tay lên, ngón tay thoát nhìn tròn bings đáng yêu, ánh mắt kiên định không dời, đối với anh kiên quyết cười.

Cổ Tĩnh Trạch dời ánh mắt từ trên người cô, thân nhiên nói: Được rồi, cô không ao chú? Lâm Triệt vội gật gật đầu, xoa xoa ngực còn đau, thành thật

đứng dậy:Tôi ngủ sofa đi.Không cần.

Cố Tĩnh Trạch trực tiếp nằm xuống.Lâm Triệt nhận lỗi, không dám chạm vào anh nữa, bản thân cũng tìm cái mền xốc lên nằm xuống.

Sau khi đèn tắt, phòng lâm vào một mảnh tối đen.

Hô hấp kèm theo không khí, lưu động bình thường.

Sofa không quá thoải mái, anh giật giật thân thể của mình, có thể rõ ràng nghe được, người trên giường xoay người, mảy lại càng không vui vẻ nhú nhú lại, nhìn ra, cô ngủ rất say sưa rất ngon, nhưng mà tư thế ngủ thật sự không đẹp.

Thật sự không quen có một người phụ nữ, lại là cùng người phụ nữ bản thân vừa mới phát sinh quan hệ ngủ ở trong này, anh trực tiếp đứng dậy đi ra ngoài.

Dịch: M

Biên tập: Anna

Team: Mây

Bạn đang đọc truyện *Thiêm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Cố Phu Nhân Không Cần Phải Tiết Kiệm

Ngày thứ hai mở mắt, Lâm Triệt nhìn thấy nơi xa lạ, sau vài phút, mới nhớ tới, cô đã kết hôn rồi.

Nhưng mà, chồng của cô chạy đi đâu rồi?

Cô liền nhảy xuống giường, trên sofa, mọi thứ đã sớm gấp xếp chỉnh tề, người lại sớm đã không có bóng dáng.

Lâm Triệt đi đến hướng phòng ăn, người hầu ở một bên chào hỏi cô:Phu nhân, tôi mang ngài đi phòng ăn.Vừa đi qua khỏi, chỉ thấy Cố Tĩnh Trạch tắm mình dưới nắng sớm, nhanh nhẹn đi tới.

Nhiệt độ trong nhà, cũng bỗng chốc bởi vì anh nghiêm mặt, đột nhiên hạ xuống mấy độ.

Cơ thể rõ ràng, ở dưới lớp tây trang, có vẻ càng thêm thẳng, điển hình cởi quần áo ra có thịt, mặc quần áo lộ dáng người gầy, xứng với khuôn mặt đủ để cho bất kỳ người phụ nữ nào thờ dài, cùng với ánh mắt thần bí cao quý, khiến Lâm Triệt nhìn thoáng qua, mi tâm không khỏi khẽ nhú lên.Hi, buổi sáng tốt lành.Cô đi qua chào hỏi.

Nhưng mà, Cố Tĩnh Trạch chỉ lẳng lẳng nâng nâng lông mày, nhìn lướt qua đồ mặc nhà trên người cô, là người hầu vì cô chuẩn bị tốt, bộ dáng sạch sẽ, đem đường cong của cô phác họa thấp phần rõ ràng, nhìn lướt qua, anh mới im lặng cúi đầu, khớp xương ngón tay rõ ràng, nắm chặt tách cà phê làm bằng sứ trắng trên bàn, lại không ngừng đầu.

Lạnh lùng như thế...

Lâm Triệt bĩu môi, cũng chỉ ngồi xuống.

Một bữa cơm, không có gì trao đổi, thời điểm chờ đi ra ngoài, người hầu gặp Lâm Triệt lâu bầu lăm bầm, vội ở một bên nói:Phu nhân, tiên sinh không xấu, chỉ là sẽ có chút tính khí khi rời giường, nhất là thời điểm buổi tối ngủ không ngon.Lâm Triệt nói:Thế nào, buổi tối anh ngủ không tốt?Người hầu nói:Vâng, tiên sinh nửa đêm đứng lên đi thư phòng nghỉ ngơi, cho nên mới ngủ không ngon.Lâm Triệt kinh ngạc nửa miệng mở rộng, nói không ra lời.

Suy nghĩ một chút, cũng lý giải được.

Vốn bởi vì cái ngoài ý muốn, không hiểu gì cưới cô về, trong lòng nói vậy cũng sẽ không thể thoải mái, hơn nữa, anh còn có người phụ nữ mình yêu thích, cùng cô ở trong một căn phòng ngủ, làm sao có thể thật vui vẻ.

Thanh âm thờ dài, cô cảm thấy, Cố Tĩnh Trạch cũng đáng thương, một người con của trời như vậy, thể nhưng lại mắc loại kỳ quái bệnh này.

Nói như vậy, kỳ thực dĩ nhiên là bởi vì cô một lần không cẩn thận, làm sai khiến anh cũng mất đi người phụ nữ mình yêu thích, ngược lại cưới bản thân, cô bỗng nhiên có loại cảm giác mình quả thật là gây đánh uyên ương, trong lòng cũng mang theo thật sâu tự trách.

Lâm Triệt hôm nay còn nghĩ muốn đi công ty, thu thập một chút, thời điểm cô đi ra ngoài, nhìn thấy một đội ngũ người đi ra ngoài, tập trung nhìn vào, đúng là Cố Tĩnh Trạch, một đám người đi sau, thân hình cao cao gầy gầy, làm cho người ta nghĩ tới bốn chữ "hạc trong bầy gà", quần tây cắt sửa chỉnh tề, bao vây lấy hai bắp chân dài của anh, nhịp chân bước ra có vẻ phá lệ tao nhã tự nhiên, thông dong che dấu một điểm lạnh lùng trong mắt, thân hình thanh lãnh của anh mang theo một chút lạnh nhạt, cảm giác không giận mà uy, tự nhiên đập vào mặt, anh thông dong bước ra cửa lớn, nhìn bộ dáng là muốn rời đi.

Lâm Triệt vội vàng đuổi theo.Đội một chút tôi, đội tôi với.Về mặt Cố Tĩnh Trạch lạnh nhạt, khi nghe đến thanh âm líu ríu của cô, mày khẽ nhíu lại.Quay đầu lại, nhìn thấy Lâm Triệt mặc váy chống nạnh, giống như kẻ điên chạy về phía bên này, mi tâm lại càng không thể không nhíu một cái.

Chính là, tóc đen phát tán loạn, càng tôn lên da thịt trắng bạch ngọc của cô, người cũng nhìn sạch sẽ trong suốt đứng lên, anh hít một hơi thật sâu, mắt quay lại, tiếp tục bước ra phía ngoài.Mang tôi cùng đi, Cố Tĩnh Trạch, tôi muốn đi công ty.Tôi cho người đưa cô đi.Anh lạnh nhạt nói, ánh mắt hướng về phía trước.Vậy... Được rồi, kỷ thực tiễn thể đưa tôi đến trạm xe bus là được, không cần lãng phí một chiếc xe như vậy rất phiền toái.Cố Tĩnh Trạch nhíu mày:Cô gia còn chưa đến nông nỗi để phu nhân đi ngồi xe công cộng đến để tiết kiệm tiền.Ánh mắt ngưng ở trên gương mặt cô nhìn nhìn, anh làm như suy nghĩ một chút:Lên xe đi.Lâm Triệt vừa nghe, có thể tiết kiệm hai đồng tiền, chạy nhanh vui vẻ vui vẻ đuổi kịp bước chân Cố Tĩnh Trạch.

Xe của Cố Tĩnh Trạch rất lớn, không phải là chiếc ngày hôm qua anh đi cùng mình, ghế ngồi bên trong bọc da tốt nhất, tản ra thơm ngát, Cố Tĩnh Trạch nhìn dấu giày cô giẫm ở trên mặt dưới đệm, dấu giày, nhíu mày nhìn cô:Giày cô sao bẩn như vậy?Lâm Triệt vừa thấy, dấu giày, dấu giày có chút khó nhìn, ngưng ngưng cười cười, cô lên tiếng:Giày tôi cũng không bẩn.Thấy cặp lông mày đẹp mắt của Cố Tĩnh Trạch lại nhíu lên, cô bĩu môi nói:Ghét bỏ cái gì, tôi cũng không muốn, đôi giày này là đôi giày duy nhất của tôi.Cố Tĩnh Trạch nhìn cô, quần áo tán loạn, chân dài tinh tế như ẩn như hiện.

Nhìn nhìn quần áo của cô, vẫn là bộ ngày hôm qua, bộ dáng cũng không quá nhếch nhác.

Anh nói:Trước mang cô đi mua bộ quần áo.Lâm Triệt vừa nghe, nhanh chóng nói:Quần áo của tôi rất tốt, chỉ là không mặc đi mà thôi, có cơ hội tôi sẽ trở về mang hành lý của tôi đến.Cố Tĩnh Trạch cũng đã nói với lái xe:Tìm một chỗ, để phu nhân mua quần áo.Sau đó lái xe trực tiếp đem xe quẹo khúc quanh.

Lâm Triệt ngưng ngưng:Thật sự không cần, vậy không tiện.Cố Tĩnh Trạch quét quần áo của cô, không biết là mua ở nơi nào, giặt đến phát cũ, đại khái không chỉ mặc qua một lần hai lần.Quần áo quá bẩn, tôi nhìn không thoải mái....Được rồi, đã là vì chính anh thoải mái, vậy mua liền mua đi.

Cô còn nghĩ rằng tâm địa anh có bao nhiêu tốt.Tôi gọi cái này là tiết kiệm, anh biết cái gì.Cô có thói quen tiết kiệm, nhưng mà tôi không có thói quen.Anh nhàn nhạt nhìn về phía trước, trong ánh mắt vẫn lạnh lùng.

Lâm Triệt nói:Đúng vậy, kẻ có tiền chính là tốt, có thể mỗi ngày thay quần áo, quần áo của tôi quả thật không nhiều lắm, mua một bộ có thể mặc thật lâu, hiện tại anh cảm thấy tôi mặc qua vài lần, mua bộ quần áo này vài trăm đồng, tôi không mặc đến khi hoàn toàn không thể mặc, sẽ không bỏ đi.Đôi mắt sâu của Cố Tĩnh Trạch nhìn về phía Lâm Triệt:Lâm gia còn chưa nghèo khổ đến mức vậy.Lâm Triệt cười nhìn anh:Anh vậy mà điều tra tất cả về tôi à.Tự nhiên, cô nghĩ rằng tôi sẽ không tùy tiện cưới một người phụ nữ chưa điều tra qua?Lâm Triệt đùa nghịch tay áo của bản thân:Nhưng mà anh chẳng lẽ không điều tra đến, tôi chỉ là con gái riêng của Lâm gia sao? Ba tôi cho tôi bây giờ không coi tôi như đứa con của Lâm gia mà đối đãi, lúc tôi còn nhỏ là ở cùng nữ giúp việc, đến 16 tuổi, ông ta nhìn đến tôi trưởng thành, cảm thấy tôi có giá trị lợi dụng, mới cho tôi một căn phòng, thời điểm còn nhỏ, quần áo của tôi vĩnh viễn đều là Lâm Ly Lâm Dư thừa lại, đừng nói là giặt đến cũ, chỉ là rách lỗ thủng, tôi nhìn thấy quần áo vẫn tốt như vậy, cũng sẽ để nữ giúp việc sửa lại cho tôi tiếp tục mặc.Mấy Cố Tĩnh Trạch hơi hơi nhíu nhíu, nhìn cô, ánh mắt chậm rãi lắng đọng lại.

Rất nhanh, hai người đến một cửa hàng quần áo có tiếng.

Vào cửa, Cố Tĩnh Trạch trực tiếp quét quần áo một vòng, nói với nhân viên cửa hàng theo kịp:Vài món này, tìm cái có số đo thích hợp với cô ấy.Nhân viên cửa hàng nhìn bộ dáng sạch sẽ lưu loát của Cố Tĩnh Trạch, ánh mắt đều tỏa ánh sáng, chạy nhanh đón Lâm Triệt vào bên trong.

Lâm Triệt có chút trợn mắt há hốc mồm, phương thức người giàu có dạo phố, cô cũng là lần đầu tiên thấy được.

Dịch: M

Biên tập: Anna

Team: Mây

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Tình Cờ Gặp Như Thế Làm Cho Người Ta Hoảng Hốt

Lâm Triệt thay một bộ váy trước, váy ngắn xinh đẹp, bao vây lấy thân thể, thoát nhìn bông chốc trong trêu đi rất nhiều.

Lâm Triệt ở bên trong lần lượt thử từng bộ, toàn bộ quá trình nhân viên cửa hàng đều đi theo nhiệt tình phục vụ, thái độ miễn bàn rất tốt.

Mà Cố Tình Trạch, tư thái tao nhã ngồi ở trên ghế dựa bên cạnh, uống cà phê, nhìn báo chí, thấy Lâm Triệt vừa mới mặc dù khách khí nói không cần, nhưng mà đến nơi này, nghĩ thật giống như chưa từng trải việc đời, nơi nơi nhìn, nhìn đến bộ quần áo nào đều lộ ra biểu cảm kinh ngạc.

Nhìn ra là thật sự chưa từng mặc qua quần áo tốt.

Nhưng mà ngẩng đầu lên, anh liếc mắt một cái nhìn thấy Lâm Triệt đứng ngay trước mắt, váy dài xanh biếc, khiến da thịt cô vốn là trắng nõn, càng có vẻ hiện rõ hơn, phảng phất một con dòng suối sau cơn mưa, mát rượi làm người ta hải lòng, chân dài lộ ở bên ngoài, tay áo dài trắng tấp, cả người có vẻ gọi cảm mỹ lệ, lại mang theo vài phần đáng yêu.

Nhân viên cửa hàng ở một bên cười khích lệ: Bộ quần áo này thật sự là rất thích hợp với phu nhân, mặc rất đẹp. Lâm Triệt bị khen ngợi ngượng ngừng đứng lên.

Cố Tình Trạch nhìn, không thể phủ nhận, cô như vậy quả thật là đẹp mắt.

Một người phụ nữ thoát nhìn thập phần nhếch nhác không có giáo dưỡng, lúc này cũng có vẻ thập phần tao nhã mỹ lệ, mùi hương vị phụ nữ.

Anh không khỏi nhìn nhiều hai lần, nhìn thấy Lâm Triệt rồi quay đầu, mới lại nhìn về phía nơi khác.

Cố Tình Trạch thật vừa lòng, vẫy tay làm cho người trả tiền, tùy tay đối nhân viên cửa hàng nói: Trong tiệm đồ nào thích hợp với cô đều giúp tôi bọc lại, cho người đưa đến Cố Trạch. Lâm Triệt cực kỳ kinh ngạc, nhìn Cố Tình Trạch, ánh mắt đều chiếu sáng.

Thật sự là rất thổ hào.

Nhân viên cửa hàng tự nhiên thập phần vui vẻ, cung kính tiễn hai người rời đi, nhìn Lâm Triệt chạy chậm đi theo lên chiếc Porsche xa hoa bên ngoài, một mặt hâm mộ.

Rất nhanh đến công ty, cô nói với anh tiếng cảm ơn, vội chạy xuống.

Du Mẫn Mẫn một đường mang theo Lâm Triệt đi tới thử vai ở sảnh rất lớn của khách sạn bảy sao, vừa đi vừa nghiêm khắc mà lãnh đạm nói: Hôm nay có vai cho em thử, giống như lần trước, nửa đường chạy, lần sau em đừng đến công ty nữa, em đừng thực xem em như Lâm Ly, nếu em muốn chọn nhân vật, em liền làm được giống như cô ta, không nói đại hồng đại tử (chỉ vật được người ta chú ý), tốt xấu gì cũng là ngôi sao lớn, bằng không em đang hoang tử tế đi thử vai cho chị, đừng nghĩ đến cái chủ ý xiêu vẹo gì đi. Lâm Triệt nghĩ, Lâm Ly có Lâm gia dùng rất nhiều tiền nâng, sao có thể không thuận lợi, cô lại vẫn bị bác gái chèn ép, phàm là có nhân vật nào tốt, Lâm Ly còn đủ sáng đủ tối quấy rối, nhưng mà, cô không thể bởi vậy buông tha, bằng không, có cái gì khác làm trợn lù bước. Hôm nay nhân vật này em thử tốt cho chị. Chị Du tiếp tục nói: Lần này người đầu tư lại là một kim chủ lớn, Cố gia, nhưng mà lại là phú hào có tiếng ẩn hình, trong nhà có bao nhiêu tiền, thế lực có bao lớn, ai cũng không biết, cho dù em là thử không được, nếu có thể bị anh nhìn một cái, ngộ nhờ chỉ cần bề ngoài, đời này em sẽ lên như điều gặp gió. Lâm Triệt không cẩn thận lại nghe, bởi vì đối diện với Lâm Ly cùng Tần Khanh, bỗng chốc đã lấp đầy tất cả suy nghĩ của cô.

Lâm Ly nhỏ nhắn xinh xắn dịu dàng, Tần Khanh cao lớn đẹp trai, hai người cùng đi tới, ánh mắt chung quanh lập tức đều bị hấp dẫn. Oa, Lâm Ly. Bên cạnh cô ta đích thị là chồng chưa cưới của cô ta, nghe nói hai người rất nhanh sẽ đính hôn, trong nhà chồng chưa cưới của cô ta đặc biệt có tiền, là cái phú nhị đại. Chồng chưa cưới của cô ta rất đẹp trai, hai người rất xứng. Mạng của Lâm Ly thật tốt. Lâm Triệt nghĩ quay đầu tránh ra, cũng đã không kịp, đã nghe thấy Tần Khanh hô một tiếng trước: Lâm Triệt? Sao em lại ở trong này? Thân hình Lâm Triệt cứng lại, chỉ có thể khó khăn quay đầu lại, nhìn Lâm Ly oán độc lườm cô một cái, hai người cùng nhau đi tới.

Lâm Triệt cười nhạt với Tần Khanh: Tôi là tới thử vai. Tần Khanh nhìn chằm chằm quần áo trên người cô, làm như cảm thấy cô hôm nay bộ dáng đỉnh đặc có điều khác bình thường. Bộ dáng tươi mát hơn rất nhiều, cả người còn tản ra một chút sức quyến rũ thuộc về phụ nữ. Em đi nơi nào, trong nhà em vẫn luôn luôn tìm em. Tần Khanh còn không biết tình hình thật sự, chỉ biết là Lâm gia dường như đã âm ỉ lật trời, Hàn Thái Anh luôn luôn mắng, nói Lâm Triệt là con bạch nhãn lang, đã nuôi dưỡng lớn lên, còn vọng ân phụ nghĩa.

Thanh âm Lâm Triệt cười lạnh, nhìn nhìn Lâm Ly kiêu ngạo bên cạnh: Không có việc gì, tôi về sau sẽ tá túc ở nhà của bạn, không trở về Lâm gia nữa. Lâm Ly đối Tần Khanh lên án: A khanh, anh không biết, trong nhà đều phải vội muốn chết, cô ta cũng quá không hiểu chuyện, mẹ em lo lắng một buổi tối cũng không ngủ, cô ta... Lâm Triệt hừ lạnh, là không thể bán cô đi, tức giận một buổi tối không ngủ.

Lâm Triệt không nghĩ lại nhìn cô ta diễn trò, nhàn nhạt lưu lại một câu: Tôi còn muốn quay thử phim, Tần Khanh, tôi đi trước. Liếc mắt nhìn thật sâu Tần Khanh một cái, cô gắt gao nắm chặt tay.

Thanh âm Lâm Ly vừa mới mở, đã nghe thấy mặt sau lại truyền đến tiếng kêu sợ hãi.

Vài người kinh ngạc quay đầu lại, đã thấy một hàng vệ sĩ đều nhিপ, tổ chất tuyệt hảo, rõ ràng mờ ám người, mặt sau, Cố Tình Trạch một thân đồ đen, như kỵ sĩ trong bóng đêm, thần bí thanh lãnh.

Lâm Triệt sững sờ, ở trong này nhìn thấy anh, nhất thời cảm thấy bản thân hình như là đang nằm mơ.

Mà ánh mắt Lâm Ly sớm lóe lên ánh sáng, nhìn người đàn ông cao lớn anh tuấn, nhìn không chớp mắt, vẻ mặt kiêu căng, lông mi lạnh nhạt, nhìn giống đế vương ngồi tít trên cao, không cho phép ai tiếp cận. A, Tần Khanh, ai vậy, nhìn nhìn quen quen. Cô che dấu không được tò mò, lôi kéo Tần Khanh hỏi.

Mà Lâm Triệt, thầm nghĩ tìm cái hồ vùi mình vào, bởi vì, cô liếc mắt một cái nhìn đến, ánh mắt lạnh lùng của Cố Tĩnh Trạch, đang nghiêng bắn lại.

Lâm Ly kêu sợ hãi lại khiến cô nháy mắt trong sững sốt phục hồi tinh thần lại, đã nhìn thấy Lâm Ly cúi đầu nói:Anh ta có phải đang nhìn mình không...Lâm Triệt chờ không nổi nữa, thừa dịp loạn trực tiếp chạy đi ra ngoài.

Không biết qua bao lâu, mới nghe được thanh âm Lâm Ly thê lương vang lên ở phía sau.Lâm Triệt, mảy mót nhất ngoan ngoãn về nhà đi.Lâm Triệt quay đầu lại, lạnh lùng nói:Tôi sẽ không trở về.Lâm Ly hừ lạnh:Mày đừng cho là tao không biết mày đối Tần Khanh có chút tiểu tâm tư, mày không xứng với anh ấy, anh ấy lập tức muốn cùng tao đính hôn, lập tức sẽ là anh rể của mày, mày nếu có tâm, thì ít nháy mắt ra hiệu với anh, không nhìn mày đến cùng là thân phận gì, một đứa con riêng, còn có suy nghĩ vọng tưởng đối với quý công tử như Tần Khanh.Trong lòng Lâm Triệt đau xót.

Lâm Ly thường thức nhìn biểu cảm trên mặt cô:Vốn mày còn có cơ hội tiến thân vào xã hội thượng lưu, trở thành thiếu phu nhân Trình gia, đáng tiếc mày không thức thời, thế nào, mày sẽ không là còn đang suy nghĩ có cơ hội có thể cùng Tần Khanh phát sinh chút gì chứ.Nếu nói đủ rồi, tôi có thể đi rồi sao.Nói đến người khác đều có thể, nhưng mà nhắc tới Tần Khanh, cô chịu không nổi.

Lâm Triệt bước nhanh ra ngoài, lại bị Lâm Ly một phen tóm trở về.Mày đối tao là cái thái độ gì!Lâm Ly cười lạnh nói:Hiện tại nếu mày quay đầu, liếm sạch sẽ vết bẩn này trên giày của tao, tao có lẽ còn có thể cho mày vai diễn này, bằng không, tao còn ở đây một ngày, mày đừng nghĩ dính vào bên cạnh phim truyền hình cùng người chế tác lớn.-----

Dịch: M

Biên tập: Anna

Team Mây

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiềm Thê: Ông Xã Cực Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Phu Nhân Tranh Thủ Tham Gia Diễn Nhân Vật

Lâm Triệt không thể tưởng tượng nổi nhìn Lâm Ly:Cô cho là cô là ai.Lâm Ly vừa định tát Lâm Triệt một cái, khiến cho cô biết một chút bản thân là ai, thời điểm trên mặt định đến một bên, bỗng nhiên biến đổi, khuôn mặt đẹp đẽ lập tức mang theo một chút ngưng ngững, uyển chuyển nói với Lâm Triệt:Dù sao, em vẫn nên sớm một chút về nhà, Lâm Triệt, chị thủy chung là chị của em, chị hi vọng em sống tốt.Lâm Triệt kỳ quái nhìn chuyển biến của cô, quay đầu lại vừa thấy.

Thân hình hờ hững nhạt nhẽo của Cố Tĩnh Trạch, không biết khi nào thì xuất hiện ở phía sau.

Lâm Ly lúc này một mặt háo sắc nhìn về phía người đàn ông này.

Nhìn hai gò má tình xảo hoàn mỹ như được điêu khắc của anh, dùng sức dồn bộ ngực của bản thân, may mắn vừa làm ngực một chút, hiện tại thoát nhìn đúng là thời điểm hoàn mỹ.

Cô vốn nghĩ rằng Tần Khanh đã thật hoàn mỹ, nhiều tiền lại đẹp trai sáng như ánh mặt trời, nhưng mà, mặc dù là Tần Khanh, ở trước mặt người đàn ông này, cũng tuyệt đối chỉ có thể tự biết xấu hổ.

Nhìn anh khí thế phi phàm, cũng không phải là người thường.

Đặc biệt là khuôn mặt này đủ để cho bất kỳ người phụ nữ nào cũng ngưng ngững, Lâm Ly nhìn cơ hồ muốn ngất người.

Nhưng mà, Cố Tĩnh Trạch lạnh lùng quét liếc mắt nhìn Lâm Ly một cái, ánh mắt lại lần nữa dừng ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn mắt hờ hững của Lâm Triệt.

Cùng người đáng yêu dịu dàng buổi sáng hoàn toàn bất đồng, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện tại trắng bệch một mảnh, lông mi thon dài run nhẹ, mắt hạ xuống hình vòng cung, mang theo màu xanh có chút ồm ồm, thoát nhìn giống như một con chó con vừa mới bị người vút bỏ.Cô có nơi nào không thoải mái?Cố Tĩnh Trạch mặt không biểu cảm nhìn Lâm Triệt.

Trên người Lâm Triệt run lên, miễn cưỡng ngẩng đầu lên:Không có, tôi không có chỗ nào không thoải mái.Đi theo tôi.Anh không liếc mắt nhìn Lâm Ly một cái, bước ra chân dài, đi về phía trước.

Lâm Triệt sững sốt, nhìn thoáng qua vẻ mặt vận vẹo của Lâm Ly bên cạnh, trợ lý phía sau Cố Tĩnh Trạch vội nháy mắt với cô, khiến cô nắm chặt đuôi kíp, Lâm Triệt không thể lại ở lâu, vội đi theo.

Để lại Lâm Ly vẻ mặt xanh trắng không thể tiếp nhận, đứng ở nơi đó kinh ngạc la hét:Lâm Triệt nhận thức anh ta?Không có khả năng, Lâm Triệt tính là

cái gì vậy, còn không tính là diễn viên nhỏ tuyến 18. Nhưng mà, người đàn ông này đến cùng là ai? Nhìn địa vị rất cao quý. Lâm Ly cũng biết phân biệt hàng tốt xấu, cô biết, chỉ là tây trang trên người đàn ông kia cũng là đồ Italy chế tác thủ công, cũng không phải người bình thường có thể mua được, đẳng cấp nhà thiết kế kia, giá trị luôn luôn siêu nhiên, Tàn Khanh muốn ở trên tiệc cưới mặc một bộ, đặt cũng không được.

Lâm Ly không khỏi có chút ghen tị, hung tợn trừng mắt nhìn bóng lưng Lâm Triệt.

Lâm Triệt đi theo Cố Tĩnh Trạch cùng nhau chạy ra ngoài. Vừa mới cảm ơn anh. Cô nói với Cố Tĩnh Trạch.

Cố Tĩnh Trạch nhìn phía trước, liếc xéo nhìn cô một cái: Cô ở trong này làm gì? Lâm Triệt nói: A, có một nhân vật, tôi nghĩ muốn quay phim thử, cho nên tới gặp đạo diễn, hi vọng có cơ hội quay phim thử. Cố Tĩnh Trạch "a" một tiếng, đánh giá cô một thân quần áo xanh biếc, thoát nhìn thập phần đáng chú ý, đoạt ánh mắt của người khác. Được rồi, một lát kết thúc ở trong này tìm tôi, tôi mang cô cùng nhau về nhà. Lâm Triệt gật đầu: Được rồi, nhưng mà anh vì sao ở trong này? Khách sạn này thuộc Cố thị.

Anh thân nhiên nói. Lâm Triệt kinh ngạc "a" một tiếng, thì ra là thế, khách sạn lớn như vậy... Lâm Triệt cùng anh chào tạm biệt, vội đi ra ngoài trước.

Nhìn người rời đi, Cố Tĩnh Trạch hỏi Tàn Hạo trợ lý bên cạnh: Cô ấy đến thử vai? Tàn Hạo nhìn phương hướng phu nhân rời đi, cung kính nói: Đúng, phu nhân đến thật sự đến thử vai một bộ phim truyền hình ma huyền do Cố thị đầu tư, vì tuyên truyền cho khách sạn Kỳ Hạ của Cố thị mà đầu tư, lập tức sẽ chụp ảnh, Tam thiếu ở trong đó thủ vai nam chính. Ánh mắt Cố Tĩnh Trạch chuyển qua cửa bên cạnh, nhìn phương hướng Lâm Triệt rời đi, cúi đầu nói với Tàn Hạo: Cậu đi ra ngoài an bày một chút...----- Ta là đường phân cách -----

Lâm Triệt đi vào, thật vất vả tìm được đạo diễn cùng với nhà sản xuất, vội kiên trì nghênh đón. Đạo diễn Giang, chào ngài. Đạo diễn cau mày: Cô là? A, tôi là Lâm Triệt, tôi là một diễn viên của Linh Động Ảnh thị (điện ảnh và truyền hình), tôi... Đạo diễn lập tức hiểu rõ là chuyện gì, liền nói ngay: A, chuyện quay phim thử tìm trợ lý, tôi mặc kệ chuyện này. Lâm Triệt tự nhiên biết, những kịch bản đạo diễn Giang đề mắt tới, đều là rất lớn, người cũng càng khó có thể tiếp cận.

Nhưng mà làm nghề này, có đôi khi phải vứt bỏ thể diện. Đạo diễn Giang, tôi biết, tôi không phải đến đòi nhân vật, tôi chỉ là muốn thấy được ngài, muốn nói, sau khi tôi tốt nghiệp Học Viện Hí Kịch, luôn luôn rất sùng bái ngài, biết phim truyền hình ngài sản xuất, đều là thu được gấp đôi danh tiếng, chất lượng tốt làm cho người ta ghen hòng nhìn trần trối, tất cả mọi người biết, đạo diễn Giang vừa xuất mã, khẳng định là đại chế tác, giành vô số giải thưởng, cho nên tôi mới có ý tới gặp ngài... Được rồi. Đạo diễn Giang mặt không biểu cảm ngắt lời lời của cô: Được rồi, cô vượt mong ngửa cũng không hữu dụng, diễn viên như cô tôi thấy rất nhiều, tôi nói không được là không được. Tôi... Lâm Triệt còn nghĩ đi qua, lại nhìn đạo diễn trực tiếp xoay người cũng không thèm nhìn cô một cái liền vào bên trong.

Lâm Triệt đành phải đuổi theo, nhưng mà không đuổi kịp đạo diễn, lại nhìn đến một nhà sản xuất chính xuất hiện, vừa thấy đến Lâm Triệt, anh ta liền cười tủm tỉm đã đi tới. Ai, là Lâm Triệt sao. Lâm Triệt sùng sốt, theo sau vội lời ra chiều bài tươi cười: Sản xuất Trần, ngài biết tôi? Đúng, tôi nhìn qua bộ phim của cô, tuy rằng cảnh không nhiều lắm, nhưng mà, biểu diễn của cô thật biết tròn biết méo, thế nào, muốn nhân vật nào? Trên mặt Lâm Triệt ửng đỏ, ngượng ngùng nói: Tôi chỉ hi vọng có thể có một cơ hội quay phim thử. Nhà sản xuất đánh giá cô, ánh mắt càng hiện lạnh đứng lên: Tốt, tôi sẽ nói với đạo diễn, cô qua mấy ngày nữa quay lại quay phim thử là được rồi. Lâm Triệt kinh hi nhìn anh: Thật vậy chăng? Đương nhiên. Anh ta cười, ánh mắt tương đối có thâm ý nhìn cô: Có năng lực tốt. Sau đó, Lâm Triệt về tới phòng nghỉ xa hoa tìm Cố Tĩnh Trạch.

Anh ngồi ở bên trong, nhìn tư liệu trong tay, liếc mắt một cái trông thấy cô khoeo mắt mang theo ý cười, ánh mắt cười rộ lên cong cong, làm cho ánh mắt người ta ngừng một lát, trông rất đẹp mắt. Thế nào, tâm tình giống như tốt lắm? Anh hỏi.

Lâm Triệt vội nói: Đúng vậy, vừa mới được một đạo diễn lớn, đáp ứng để tôi đi quay phim thử, tôi chỉ biết, chỉ cần tôi vừa xuất mã, khẳng định có thể thành công, quả nhiên phương danh của tôi đã truyền ra sao, nhà sản xuất lại đều biết đến tên của tôi, về sau thời kỳ hoàng kim sắp tới, tôi đương nhiên cao hứng ha ha ha ha ha. Cô cười, ôm lấy cánh tay Cố Tĩnh Trạch, vui vẻ lắc lư.

Cố Tĩnh Trạch cúi đầu, không nói gì nhìn cánh tay đang nắm của cô.

Ngón tay xanh lục, phủ ở mặt trên, động tác càng động lòng người.

Lâm Triệt còn lắc lư, bỗng chốc đ-ng phải ánh mắt của anh, bỗng nhiên cảm thấy không đúng, vội buông lỏng ra. Thực xin lỗi thực xin lỗi, nhất thời vui vẻ, không chú ý, lần sau sẽ không làm thế nữa. Cố Tĩnh Trạch lườm cô một cái, nhưng mà cũng không cảm thấy bản thân có cảm giác phát bệnh: Đi thôi, về nhà. Lâm Triệt vội chạy chậm đi theo.

Hàng loạt vệ sĩ cao lớn uy mãnh, lúc này vây quanh đi lại, mở một con đường nhỏ cho anh, mở cửa xe, bộ dáng uy vũ giống như đế vương vi hành, khí thế phi phàm.

Nhìn đến anh, Lâm Triệt cảm thấy anh kỳ thực thật sự thật không bình thường: Cố Tĩnh Trạch, anh có phải là nhân vật lớn nào không?-----

Dịch: M

Biên tập: Anna

Team: Mây

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Loại Người Anh Thích Hóa Ra Là Như Vậy

Lâm Triệt nói:

Nhưng mà anh có tiền cũng không có quan hệ gì với tôi, dù sao chúng tôi sớm muộn gì vẫn sẽ ly hôn. Cố Tĩnh Trạch cười:

Cô xem như thức thối. Lâm Triệt ngồi lên xe của anh, một bên nhìn sườn mặt hoàn mỹ của anh, độ cong hàm dưới nhìn đẹp như vậy, sườn mặt như pho tượng hoàn mỹ, cô nhìn hơi hơi sững sờ.

Cố Tĩnh Trạch lại liếc mắt một cái nhìn đến hai chân của cô.

Quần an toàn màu trắng bên trong lộ ra một điểm, hình dạng rõ ràng.

Anh cau mày:

Người phụ nữ có thể có tướng ngồi đằng hoàng một chút hay không? Lâm Triệt sững sốt, cúi đầu nhìn váy của mình, vội thu hai chân.

Thật là, nhất thời đã quên bản thân mặc váy.

Ngẩng đầu lên, lại chống lại ánh mắt ghét bỏ của Cố Tĩnh Trạch, cô không khỏi nói:

Cũng không phải chưa nhìn qua.

...

Tuần nhan của Cố Tĩnh Trạch nhất thời đen lại:

Cô có thể có chút bộ dáng phụ nữ hay không?

Tôi có chút bộ dáng phụ nữ anh sẽ không ly hôn với tôi sao?

Cô đúng lý hợp tình hỏi lại, khiến Cố Tĩnh Trạch sững sốt.

Vẫn là lần đầu tiên có người phụ nữ dám sẵn giọng như vậy với anh, nhưng mà khiến anh nhất thời có chút không thích ứng.

Lâm tiểu thư, tôi chỉ là hi vọng hôn nhân của hai chúng ta có thể khiến đối phương chúng ta đều thoải mái một ít, cô có phải cũng nên ở bên trong cố gắng có chút trách nhiệm hay không, dù sao chuyện này là vì cô dựng lên.

Ha, nói giống như tối hôm đó là tôi buộc anh cởi quần áo của tôi, tôi chỉ là làm cho anh cứng rắn lên, không để anh lột hết tôi.

...

Gò má Cố Tĩnh Trạch càng lộ vẻ sâu thẳm:

Nhưng mà tôi nhớ được cô cũng là cực kỳ hưởng thụ, cuối cùng ôm tôi không tha cái kia, cũng là cô, tôi còn nhớ rõ, thời điểm cô động tình, thích nhất cắn ngón tay mình, mặt đỏ giống như có thể lấy máu.

Trên mặt Lâm Triệt lúc này đỏ lên, dưới ánh mắt nhìn chăm chú của anh, mặt nóng như lửa đốt.

Tôi...tôi...tôi...tôi thế nào không nhớ rõ, là anh ảo giác, tôi rõ ràng nhớ được rất đau, bởi vì lần đầu tiên của anh, cái gì cũng không hiểu, tuyệt không ôn nhu.

A.

Mặt anh chợt gần hơn, bỗng chốc dán tại trước mặt cô, nhìn mặt cô hiện lên đỏ rực, cảm thấy cô mềm nhũn như vậy, ần ần phát tán hương vị phụ nữ, đôi mắt sâu thẳm, trong ánh mắt tối đen của anh, mang theo một chút trêu tức,

Lâm Triệt gấp gáp lui ra phía, nhìn ánh mắt anh áp xuống, sâu không thấy đáy.

Cự ly gần hơn, bỗng nhiên làm cho không khí trong cả xe nướng nóng lên, làm như có cái gì khả nghi lên men, nhiệt độ cơ thể của anh ần ần truyền đến, khiến cô rõ ràng cảm nhận được, đó là cực kỳ rõ ràng cái gì đấy của người đàn ông...

Nhìn, chính là cái dạng này.

Anh cười nhìn sắc mặt của cô:

Muốn chụp cho cô nhìn hay không?

Bàn tay Lâm Triệt đẩy tay anh ra, vào mộ cái ngồi ổn định, mới giống như chuyện gì cũng không phát sinh, đều tự nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Nhưng mà, nhiệt độ trong xe, vẫn có thể cảm nhận được, chậm rãi kéo lên.

Mặt Lâm Triệt thật sự nóng đến kinh khủng, thậm chí không dám quay đầu nhìn người đàn ông bên cạnh.

Cô là làm sao có thể quên, đó là lần đầu tiên của cô, liền bị tặng ra ngoài như vậy, bản thân bị ép buộc chết khiếp.

Bùm má, trong lòng cô buồn bực nghĩ, thật sự đồ như vậy sao?

Lúc này, lái xe đánh võ xấu hổ trong lúc đó của hai người.

Tiền sinh, phu nhân, đến. Lâm Triệt nhanh chóng mở cửa xe.

Cánh tay lại đột nhiên bị người đàn ông phía sau giữ chặt.

Cô quay đầu lại:

Anh làm cái gì vậy? Có Tinh Trạch cố gắng hít yết hầu:

Cô chạy cái gì, sẽ không phải là thẹn thùng?

Anh quản tôi!

Lâm Triệt đẩy tay anh ra, chạy nhanh đi vào trong.

...

Có Tinh Trạch nhìn bóng lưng của cô, lắc lắc đầu.

Có Tinh Trạch chậm rãi rời xuống xe, nhìn bộ dáng Lâm Triệt chạy trời chết, tâm tình hơi chút lộ ra sung sướng.

Mới vừa đi vài bước, liền nhìn đến trước cửa có một người phụ nữ xa lạ đang đứng, mỹ nữ khí chất, vừa thấy khiến cho người ta nghĩ tới bốn chữ tiểu thư khuê các.

Lâm Triệt ngẩn người.

Mà bước chân Có Tinh Trạch ở bên cạnh dừng lại, nhìn người phụ nữ bên trong, thanh âm có chút khàn khàn kêu lên:

Huệ Linh...Mạc Huệ Linh, bạn gái của anh.

Vừa thấy người phụ nữ này, trong lòng Lâm Triệt tựa hồ đã hiểu rõ, loại phụ nữ Có Tinh Trạch chân chính thích, là bộ dáng gì.

Tóc dài phát phối, trên mặt mình điểm mỹ lệ, xa xa nhìn qua, chính là bộ dáng tiểu thư khuê các, âu phục màu trắng, bên trong là váy màu xám, người thoát nhìn thông tuệ gương sáng, tao nhã hào phóng, vừa thấy chính là Bạch Phú Mỹ hàng thật giá thật.

Lâm Triệt đứng nơi đó, nhất thời không biết nên làm cái gì bây giờ cho tốt, chỉ có thể nhìn nơi đó, bình tĩnh ngẩn người, bộ dáng nhất định rất ngốc.

Có Tinh Trạch cùng cô ấy ở đứng chung một chỗ, bộ dáng thật xứng.

Cô ấy nhìn chính là người phụ nữ thời thượng, chắc chắn sẽ không giống cô, cái gì cũng không hiểu.

Có Tinh Trạch cùng cô ấy đứng chung một chỗ, nhất định là kim đồng ngọc nữ trong mắt mọi người, làm cho người ta hâm mộ.

Chỉ thấy cô ấy đã đi lại, thời điểm đối diện Lâm Triệt, cảm tình xào hơi hơi giờ lên, ánh mắt kiều ngạo nhìn cô, nhìn chăm chăm cô nhìn một lát, cao ngạo đem ánh mắt chuyển về tới trên người Có Tinh Trạch.

Lâm Triệt thấy thế vội, chỉ có thể nhàn nhạt liếc mắt nhìn Có Tinh Trạch một cái, thức thời nói:

A, quần áo tôi còn chưa có giặt, tôi đi giặt quần áo. Sau đó chạy nhanh đi vào trước.

Có Tinh Trạch nhìn cô hoảng loạn chạy đi, nhú mày nhìn, mới quay đầu nhìn về phía Mạc Huệ Linh trước mắt.

Mạc Huệ Linh cười lạnh, chỉ vào cô:

Nhìn anh đến cùng dẫn theo loại phụ nữ gì trở về!Cố Tĩnh Trạch nói:

Anh gửi bưu kiện cho em, em đã nhìn chưa? Hiện tại, sự tình đã thành cái dạng này, anh cũng không có biện pháp, anh biết em sẽ tức giận, sẽ thương tâm, nhưng mà, nhưng mà, hiện tại hết thảy đã trở thành sự thật, anh không có biện pháp, đây là hôn nhân anh phải nhận.

Bởi vì người trong nhà cảm thấy, cô ấy đối với bệnh của anh có lợi, cho nên hi vọng anh cùng cô ấy kết hôn, anh chỉ có thể đồng ý, anh biết, chuyện anh vừa mới nói cho em, khả năng rất khó đón nhận, nhưng mà, sự thật chính là như thế, nếu em vì như vậy rời khỏi anh, hận anh, đánh anh, mắng anh, yêu cầu anh bồi thường cho em, anh đều có thể nhận, anh phản bội hứa hẹn của chúng ta, mặc kệ em làm cái gì, anh đều sẽ nhận.

Bà vai Mạc Huệ Linh đều đang run động:

Em không muốn đánh anh, em sao có thể đánh anh, nhưng mà em chỉ muốn hỏi anh, em làm sao bây giờ, em..

Hai người kỳ thực bất quá là nhận thức vài ngày giống như người xa lạ mà thôi, trước khi kết hôn, anh thậm chí không biết cô ấy tên gọi là gì, nhưng mà, trong nhà bức bách, anh cũng không có cách nào, đợi đến về sau có cơ hội, anh sẽ cùng cô ấy ly hôn.

Mạc Huệ Linh lúc này mới ngẩng đầu lên, hai mắt đầm lệ nhìn anh:

Thật vậy chăng?Cố Tĩnh Trạch gật đầu:

Anh cùng cô ấy vốn cũng là nghĩ như vậy.Mạc Huệ Linh cùng anh từ nhỏ đã là thanh mai trúc mã, chỉ là vì, Cố Tĩnh Trạch bỗng nhiên sinh bệnh, không thể chạm vào phụ nữ một chút, cho nên, bọn họ mới không thể quang minh chính đại ở cùng nhau, bởi vì Cố gia cảm thấy anh phải tìm một người phụ nữ có thể sinh đứa nhỏ cho anh, nhưng mà mỗi lần thời điểm anh lại đối với Mạc Huệ Linh, đều sẽ sinh bệnh sốt, bệnh tình cũng sẽ trở nên càng thêm nghiêm trọng, Mạc Huệ Linh vì thể buông tha dùng đồ trang điểm, thử để bản thân uống thuốc, thử qua các loại biện pháp, nhưng mà, bệnh sốt của anh vẫn là sẽ càng người dọa càng ngày càng nặng lên.

Dịch: M

Biên tập: Anna

Team: Mây

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Anh Không Cần Mang Tức Giận Trút Lên Trên Người Tôi

Mạc Huệ Linh cho rằng, bản thân một ngày nào đó, có thể cùng Cố Tĩnh Trạch ở cùng nhau, dù sao, Cố Tĩnh Trạch cố chấp, bướng bỉnh như vậy, nhưng mà, lại không nghĩ rằng, có một ngày, thế nhưng mà xuất hiện một người phụ nữ như vậy.Thực xin lỗi, Huệ Linh, nếu em từ đây có hạnh phúc khác, anh cũng sẽ không thể trách em.Em làm sao có thể rời khỏi anh... Tĩnh Trạch, em ở cùng với anh nhiều năm như vậy, rời khỏi anh, em đều không biết bản thân muốn sống tiếp như thế nào, em từ lúc còn rất nhỏ, trong lòng hy vọng chính là có một ngày có thể gả cho anh.Trong lòng Cố Tĩnh Trạch mềm nhũn, nhìn cô:Được rồi, Huệ Linh, anh chỉ là không hy vọng em chịu ủy khuất.Mạc Huệ Linh có thể này cười cười:Em tin rằng anh cuối cùng cũng sẽ ly hôn với cô ta, em chờ anh!----- Ta là đường phân cách-----

Người hầu thấy Lâm Triệt ngồi ở nơi đó, sắc mặt không tốt, cho rằng cô đang tức giận, đi tới dè dặt cẩn trọng nói:Phu nhân, tiên sinh cùng Mạc tiểu thư từ nhỏ là thanh mai trúc mã, cho nên mới có cảm tình tốt, nhưng mà, hai người trong sạch, không có gì.Hả?

Lâm Triệt biết người hầu hiểu lầm, vội xua tay nói:Tôi không có ý tứ này, cảm tình bọn họ tốt là phải... nhưng mà, bọn họ biết nhau rất lâu sao?Người hầu nói:Đúng vậy, hai người từ lúc sinh ra đã biết nhau rồi.Đã lâu như vậy, Lâm Triệt nghĩ. Vậy cảm tình của bọn họ nhất định rất tốt.

Lâm Triệt nói.Người hầu nói:Đúng, Mạc tiểu thư rất hay cáu kỉnh, nhưng mà, tiên sinh đều sẽ dung túng, từ nhỏ liền là như vậy, nhưng mà, tôi cảm thấy, này không có gì khác tình cảm anh em, phu nhân ngài không cần tức giận. Dù sao, cô có biết tiên sinh anh...Sinh quái bệnh, không chạm vào phụ nữ được.

Lâm Triệt tự nhiên biết.

Trong lòng lại càng cảm thấy Cố Tĩnh Trạch cũng rất đáng thương.

Người phụ nữ âu yếm ở bên cạnh, lại không chạm vào được, nhiều năm như vậy, anh cũng không biết làm thế nào nắm được.

Lâm Triệt cũng không tức giận, chỉ là có chút tò mò mà thôi.

Cô nói với người hầu:Được rồi, tôi không có tức giận, tôi chỉ là muốn hỏi một chút, tôi có thể lý giải Cố Tĩnh Trạch, sẽ không tức giận.Người hầu thấy Lâm Triệt như vậy, trong lòng đối cô càng tăng thêm vài phần ấn tượng tốt, cười nói:Phu nhân ngài là người phụ nữ xinh đẹp nhất tôi đã thấy, tính cách lại tốt như vậy, ngài cùng tiên sinh hợp nhau như vậy, về sau nhất định sẽ thật hạnh phúc.Lâm Triệt thật sự không tức giận, vốn ngay từ đầu đã nói xong, đây là hôn nhân hợp đồng, anh ngay từ đầu cũng rất thẳng thắn, cho nên cũng không có gì tức giận.

Lâm Triệt nói:Nhưng mà, tiên sinh cùng Mạc tiểu thư tốt như vậy, vì sao hai người không được trong nhà đồng ý?Người hầu nói:Mạc tiểu thư là Tam tiểu thư Mạc thị, nhưng mà, bởi vì điều bộ của Mạc gia bất hoà với ông cụ, ông cụ vốn cũng không quá thích Mạc tiểu thư, nhưng mà cũng không có thật sự phản đối, nhưng mà, tiên sinh bỗng nhiên sinh bệnh, trong nhà luôn luôn hi vọng, tiên sinh có thể tìm một người phụ nữ có thể sinh đứa nhỏ, sinh hạ một trai một gái, đáng tiếc tiên sinh rất cố chấp, chỉ đối Mạc tiểu thư không rời không bỏ, mà Mạc tiểu thư cũng luôn luôn làm loạn, không hy vọng tiên sinh có người phụ nữ khác, cho nên mới làm loạn đến bực tức như vậy.Thấy Lâm Triệt cẩn thận nghe, người hầu cười nói:Hiện tại đã tốt rồi, tiên sinh cùng phu nhân thật sự rất xứng, phu nhân người thật xinh đẹp, tiên sinh cũng anh tuấn như vậy, tiểu thiếu gia tương lai hai người sinh ra, cũng nhất định sẽ xinh đẹp.Lâm Thừa thật sự kém chút bắn lên.

Cô mới không muốn cùng Cố Tĩnh Trạch sinh đứa nhỏ đâu, huống chi, cũng không sinh, lần trước chính là cô hạ thuốc anh, mới có thể chạm vào cô, cô cũng không phải là thuốc giải của anh, có thể trị được bệnh của anh.

Lâm Triệt kỳ quái, vì sao bọn họ không tìm cho anh nhiều người phụ nhân về thử.

Bất quá ngẫm lại cũng minh bạch, có lẽ là bởi vì Cố Tĩnh Trạch yêu Mạc Huệ Linh sâu sắc, cho nên không muốn chạm vào gì người phụ nữ khác, nhưng mà hiện tại bởi vì cô...

Lâm Triệt vừa ăn đồ bên cạnh suy nghĩ, lúc này, Cố Tĩnh Trạch đi đến.

Nhìn Lâm Triệt ở trong này ăn đồ ăn, từng ngậm từng ngậm ăn, chân cũng để ở trên ghế sofa, bộ dáng cực kỳ bất nhã.

Cố Tĩnh Trạch cau mày nói:Cô ăn cái gì có thể sạch sẽ chút hay không.Lâm Triệt ngẩng đầu lên:Tôi đã rửa tay, thế nào không sạch sẽ.Cố Tĩnh Trạch nhìn cô trực tiếp dùng tay nắm lấy đồ ăn, đặt trên một đồng đồ thừa, mày càng nhíu sâu hơn.

Lâm Triệt ngẩng đầu lên nói:Đúng vậy, không phải mỗi người đều là tiểu thư khuê các như Mạc tiểu thư, không sai, tôi không lễ phép, ăn cái gì vậy, thời điểm tôi mười mấy tuổi mẹ tôi qua đời, cha tôi chưa từng xem tôi là con gái của ông ta, bác gái thăm nghĩ bán tôi đổi tiền, cho nên, không có người dạy tôi cái gì là lễ phép, cái gì là giáo dưỡng, nhưng mà, không phải mỗi người đều tốt giống như các người, có thời gian đi quán lễ phép cùng giáo dưỡng, theo tôi, còn sống đã là không làm thất vọng bản thân, cho nên tôi không hiểu này nọ, tôi cũng vĩnh viễn đều không được như Mạc tiểu thư.Nhìn Cố Tĩnh Trạch, cô nói:Được rồi, nếu anh cảm thấy nhìn không thoải mái, tôi sẽ không ở trước mặt anh ăn cái gì, bất quá anh hẳn là cũng không thường về nhà.Đã có Mạc tiểu thư, anh phải thường xuyên ở bên cạnh Mạc tiểu thư, hẳn là không thích mỗi ngày ở nhà cùng cô mới đúng.

Cố Tĩnh Trạch hừ một tiếng:Không sai, Huệ Linh quả thật là tiểu thư khuê các, cô ấy ít nhất ăn cái gì sẽ không cũng y như cô, trực tiếp lấy tay bốc.Nói qua, ánh mắt quét đến dầu mỡ trên tay cô.Lâm Triệt cúi đầu vừa thấy, quả thật cũng cảm thấy không tốt lắm, nhưng mà mình quả thật là đã quen, bản thân cũng sẽ không thể ghét bỏ bản thân.

Lâm Triệt nhanh chóng dùng đầu lưỡi liếm liếm ngón tay mình, một cái một cái liếm xuống, đầu lưỡi cực kỳ mềm mại.

Cùng loại người đàn ông như thế này sinh hoạt, cũng thật sự là giày vò, khó trách mọi người nói môn đương hộ đối rất trọng yếu, cô cùng Cố Tĩnh Trạch là ví dụ.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn về phía Cố Tĩnh Trạch, lại phát hiện, ánh mắt của anh càng thêm cực nóng, nhìn chăm chăm mặt cô, một bộ dáng muốn đem cả xương cốt cô nuốt vào bụng, ánh mắt đều đỏ lên.

Cô lại nơi nào chọc tới anh rồi hả?

Lâm Triệt nhanh chóng nói:Anh không cần tức giận, lần sau tôi không ở trước mặt anh ăn cái gì là được.Cô cũng không có biện pháp, thói quen cũng không phải tạm thời có thể sửa được.

Mạc tiểu thư của anh, nhất định là tao nhã hào phóng, nhưng mà cô làm không được.

Ngượng ngùng cười cười, đã thấy mặt Cố Tĩnh Trạch âm trầm, không nói hai lời đi vào bên trong.Ai, tôi...

Cô kỳ quái nhìn anh.Đầu lưỡi không cần tùy tiện vờn ra liếm

Anh bỗng nhiên quay đầu, ánh mắt nhìn chăm chăm ngón tay Lâm Triệt:Nhất là ở trước mặt người khác phái.Cái gì?

Lâm Triệt vội cúi đầu nhìn nhìn ngón tay mình, đùa nghịch vài cái, mơ hồ không biết anh là có ý tứ gì.Cố Tĩnh Trạch không nói gì lắc đầu, cảm thấy cái cô

gái này... Thật sự là ngọc muốn chết.

Rất nhanh, Lâm Triệt rửa mặt xong, mới chạy vào trong phòng ngủ.

Cố Tĩnh Trạch tựa vào một người trên sofa, một cái chân cong lên, gác lên trên đùi một cái khác, bộ dáng thoát nhìn tao nhã tự nhiên, bị đèn chiếu rõ ràng góc cạnh, mang theo chút hương vị, tư thái thật tùy ý, nhưng mà, ngồi thế nào, đều đẹp mắt.

Cô đứng ở chỗ này nhìn nhìn, mới lặng yên đi vào bên trong, lại nghe anh bỗng nhiên gọi cô lại: Lâm tiểu thư.-----

Dịch: M

Biên tập: Anna

Team: Mây

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Mạc Huệ Linh Tìm Tới Cửa

Lâm Triệt đứng ở chỗ này, quay đầu lại nhìn anh giờ mặt lên: Được rồi, chúng ta ngừng đầu không thấy cúi đầu gặp, anh sẽ không cần gọi tôi là Lâm tiểu thư này Lâm tiểu thư nọ, nghe kỳ lạ không quen. Cố Tĩnh Trạch làm như dừng một chút, theo sau gật gật đầu: Được rồi, Lâm Triệt. Anh thật sâu nhìn cô một cái: Chuyện hôm nay, về sau sẽ không phát sinh lần nữa rồi... Cô ấy kỳ thực không thường tới nơi này, đại khái trong lòng còn chưa có điều chỉnh lại. A, không sao, đúng thôi, cô ấy tức giận cũng là có thể lý giải, cho dù là tôi, tôi cũng chịu không nổi, khẳng định đi lại thăm dò tình địch, tôi hiểu, hiểu rõ, anh cùng cô ấy ở chung vui vẻ là được. Cố Tĩnh Trạch nhũn mày, nhìn bộ dáng cô vội vàng làm sáng tỏ, ánh mắt càng sâu vài phần, theo sau, mới một lần nữa cúi đầu.

Ngày thứ hai.

Lâm Triệt đi theo Du Mẫn Mẫn cùng đi thử vai.

Du Mẫn Mẫn đối với cô lãnh đạm nói: Phim truyền hình này là phim thần thoại, tiểu thuyết cải biên, nền tảng rất sâu, vai nam chính là Cố Tĩnh Dư, nữ chính là Mộc Phi Nhiên, em hiện tại là một vai phụ trong đó, một nhân vật thầy trò quý, thuộc loại một trong những nhân vật trọng yếu, nếu em có thể thử tốt, khẳng định đối với em rất có lợi. Lâm Triệt sáng tỏ gật gật đầu, trong lòng tuy rằng cảm thấy, nhân vật trọng yếu như vậy, một loại sẽ không đến phiên bản thân, nhưng mà, cô cũng rất ít có cơ hội có thể thử đến nhân vật trọng yếu như vậy, tự nhiên vẫn là thật chờ mong. Cảm tạ công ty cho em cơ hội này.

Cô nói. Du Mẫn Mẫn thật sâu nhìn cô một cái: Không cần, đây là chính em tranh thủ tới, chị kỳ thực không ôm hi vọng quá lớn với em, nhưng mà, nhưng đã đến đây, chị hi vọng em cũng có thể được được làm. Lâm Triệt gật đầu. Được, em sẽ nỗ lực, chị Du. Lâm Triệt đối loại thử vai này kỳ thực cũng đã thật sự quen, cố ý thay đổi thân váy ngắn màu lam, hơi trang điểm chút, sạch sẽ lu loát đứng ở nơi đó chờ. Kế tiếp, Lâm Triệt. Đạo diễn cùng mấy nhân viên công tác ở bên trong nghe tên, quét tư liệu của Lâm Triệt, @Anna_truyenyy_@ vừa thấy, là diễn viên chưa thấy qua, lại tươi mới, nhưng mà, nhân vật trọng yếu như vậy, sẽ không cấp diễn viên mới mới đứng, đây nhìn ra lại không biết là người đầu tư nào nhét vào.

Đạo diễn không quá ôm hi vọng nghĩ, tay cầm điều thuốc hút.

Nhưng mà ngừng đầu lên, lại liếc mắt một cái nhìn đến, vào một thân hình tượng thấu đáo, cúi đầu kính cẩn, sau đó, ngừng đầu lên, cô gái nhỏ, ánh mắt giống như hồ nước thâm thúy, ngọn đèn chiếu vào khuôn mặt giống như sứ trắng của cô, một đôi tiệp vũ, đập vào đôi mắt là hình ảnh trong sáng, môi giống như cánh hoa anh đào, thoát nhìn thèm nhỏ dãi, _truyenyy_ làm cho người ta nhìn không khỏi tâm thần nhộn nhạo.

Hiện nay trong vòng luân quần phẫu thuật thẩm mỹ đã thành thói quen, diễn viên tự nhiên xinh đẹp mà lại trẻ tuổi như vậy, thật sự là đã không gặp nhiều.

Anh vội cúi đầu lật đi lật lại tư liệu.

Lâm Triệt, 23, nữ, đã từng tham gia diễn, thậm chí còn không có tên, nên nhìn danh xưng là người mới.

Nhưng mà, bộ dáng linh hoạt kỳ ảo đứng ở nơi đó, thật sự là làm người ta nhìn qua khó quên.

Khắp phòng đều yên tĩnh trở lại, coi như một cây kim rơi xuống đều có thể nghe được, mọi người chính là chú ý biểu cảm linh hoạt kỳ ảo của cô gái trên đài này, một thân màu lam, làm cho người ta cảm thấy phảng phất giống như hãm sâu ở trong hồ nước, nhộn nhạo, vô pháp thoát khỏi.

Lâm Ly cũng đang đến thử vai, vén rèm, nhìn Lâm Triệt phía trước, mày nhất thời quắt lại, lại nhìn phản ứng toàn trường, trong lòng không khỏi oán hận nghĩ, hôm nay bộ dáng của cô ta, thật sự đáng chú ý của cô ta làm cho người ta phần hận.

Khi nào thì tiểu tiện nhân này có dấu hiệu trưởng thành như vậy.

Lâm Triệt hít sâu một hơi, nhớ kỹ ngâm nga một đoạn trên tay, nhớ xong, tự giác thường thường không có gì lạ, có chút không tin tưởng, ngẩng đầu lên, nhìn ánh mắt mọi người, càng cảm thấy chột dạ, trong lòng không tự tin nghĩ, nhìn ra lần này lại xong rồi, nhưng mà, vốn cũng không có cái gì hi vọng, sau vài năm tốt nghiệp Học Viện sân khấu, tham gia quay phim thử vô số lần, cũng sớm đã quen thất bại.Đạo diễn, biểu diễn của tôi đã kết thúc.Được.

Đạo diễn tại kia lật nhìn tư liệu, làm như không nhìn bộ dáng của cô.Lâm Triệt yên lặng đi ra ngoài.

Ai biết, còn chưa có rời khỏi nơi này, chỉ thấy Du Mẫn Mẫn đã đi tới, thanh âm cô tuy rằng thật ngạc nhiên mừng rỡ, nhưng mà, cũng cảm thấy thật sùng sốt, giống như là có chút không thể tin nói:Lâm Triệt, vai diễn lần này em được chọn, trở về chuẩn bị một chút đi, được chọn chính là nhân vật thầy trò quý Trần Ý Hàm, lát sau ký hợp đồng công ty sẽ làm cho em.Lâm Triệt cho rằng bản thân nghe lắm, nửa ngày cũng chưa phản ứng kịp.

Cô được chọn rồi hả? Đây cũng quá bất ngờ.Vốn không ôm cái hi vọng gì, nhưng mà, lúc này lại khiến cô giống như trúng giải nhất.Cảm ơn chị Mẫn Mẫn, em nhất định trở về chuẩn bị tốt.Du Mẫn Mẫn thật thâm sâu nhìn cô một cái, cười cười nói:Được, trở về chuẩn bị cho tốt.Lúc này đây, quả thật không nghĩ tới cô sẽ được chọn, nhân vật này hết sức quan trọng, người cạnh tranh rất nhiều, cô cũng chỉ là người mới.

Tâm tình Lâm Triệt thật tốt, bản thân trở về nhà.

Nhưng mà, vừa mới tiến vào cửa nhà, lại chợt thấy, bên trong, trên sofa lúc trước Cố Tĩnh Trạch ngồi, có một người phụ nữ đang ngồi.

Mạc Huệ Linh thể nhưng mà đến đây.

Trong lòng Lâm Triệt nghĩ, tuy rằng cô là kết hôn già, nhưng mà, gặp mặt cô ta vẫn là có chút kỳ quái.

Hi vọng về sau anh gặp có thể chọn một nơi khác, như vậy rất xấu hổ.

Nhưng mà, cô nhìn Mạc Huệ Linh ngồi ở chỗ kia, vẫn là cười chào một tiếng nói:Hi, cô đã đến rồi, tôi đi vào trước, các người cứ làm việc của các người.Mạc Huệ Linh đứng lên, hừ lạnh một tiếng, nhìn Lâm Triệt:Cô chạy cái gì, trốn tránh tôi sao, sớm muộn gì cũng phải gặp.Gi?

Lâm Triệt có chút không phản ứng kịp, nhưng mà, rất nhanh liền từ trong ánh mắt cô ta, bắt giữ đến một chút cảm giác, rõ ràng như vậy.

Mạc Huệ Linh nhìn Lâm Triệt, nói:Tuy rằng ngày hôm qua Tĩnh Trạch đã nói với tôi, nói chính là bị trong nhà bắt buộc kết hôn, tôi không biết cô dùng biện pháp gì, khiến Cố gia đồng ý cô cùng anh ấy kết hôn, nhưng mà, tôi còn là hi vọng có thể nói rõ cho cô, tôi cùng Tĩnh Trạch từ nhỏ đã ở cùng nhau, thanh mai trúc mã, lưỡng tiểu vô sai (hai đứa con trai và con gái thuở nhỏ chơi với nhau hồn nhiên), chúng tôi luôn luôn thật yêu nhau, không là tùy tiện vài cái kỹ xảo của cô, có thể khiến chúng tôi tách ra, tôi hi vọng cô có thể hiểu rõ vị trí của bản thân, tôi biết, Tĩnh Trạch rất tốt, nhưng mà, anh ấy có thân phận, có địa vị, nhưng mà cô không thể treo cao, cô tốt nhất có thể hiểu rõ đi!Trong lúc nhất thời, ấn tượng tốt của Lâm Triệt đối cô ta, nháy mắt biến mất hầu như không còn.

Nhìn người phụ nữ tao nhã hào phóng trước mắt, Lâm Triệt cười lạnh một tiếng, nói:Mạc tiểu thư nếu như đã nói thật tín nhiệm với anh ta, vậy cũng không cần phải đến đi theo tôi nói này nọ, Mạc tiểu thư yên tâm, tôi cũng kỳ thực cũng không muốn gả cho anh ta, kết hôn với anh ta chính là ngoài ý muốn, tôi sẽ không phá hư cái gì của các người, cô đã nói, các người tín nhiệm lẫn nhau, vậy thì mời cô tiếp tục tín nhiệm anh ta là được rồi.Nhìn bộ dáng Lâm Triệt không chút để ý, trên mặt Mạc Huệ Linh tối sầm lại:Đúng, tôi tín nhiệm anh ấy, nhưng mà, cũng không thể bỏ qua anh ấy rất ưu tú, phụ nữ muốn bắt lấy, cũng không phải một cái hai cái, cô cũng không phải là người thứ nhất, cũng sẽ không thể là người cuối cùng, Lâm tiểu thư, cô nếu dám đổi với anh ấy làm cái gì, tôi xin khuyên cô vẫn là cẩn thận, Tĩnh Trạch chỉ yêu một mình tôi, mới sẽ không động tâm với người phụ nữ khác, đừng để tôi biết, cô nắm không đứt.Lâm Triệt cười lên.

Bạn đang đọc truyện *Thiêm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Như Vậy Chỉ Sợ Mạc Tiểu Thư Hiểu Lắm

Mạc Huệ Linh ngạo mạn đứng đây, một thân hàng hiệu, nhìn lóng lánh, hơn nữa này vẻ mặt kiêu ngạo, càng cao cao tại thượng (ngồi tít trên cao):Hừ, cô đừng nghĩ rằng cô gả cho Tĩnh Trạch, có thể có được anh ấy, tôi sẽ trực tiếp nói cho anh ấy, tôi không thích anh ấy ở cùng với cô, tôi muốn để anh ấy rời đi nơi này, ở cùng một chỗ với tôi, đến lúc đó, cho dù cô kết hôn, cũng đừng nghĩ gặp lại anh ấy một lần, mặc kệ cô có tâm tư gì, đều là uống phở!Cho nên, cô dựa vào cái gì trở thành vợ của anh, tôi mới là người anh yêu.

Lâm Triệt nhìn biểu cảm cao ngạo trên mặt của cô ta, nhưng vẫn nhìn ra, cô ta vẫn tức giận, không biết làm sao.

Tuy rằng cô gái này thật sự khiến người khác ghét, nhưng mà, kỳ thực cũng là người phụ nữ đáng thương.

Đại khái đây là khuyết điểm của gia tộc phú quý, hôn nhân lại không phải do bản thân quyết định.

Bọn họ đều là người bị hại, cô thật ra cũng rất đồng tình với Mạc Huệ Linh.

Nhưng mà, đã khó như vậy, làm sao còn muốn ngấm ngấm chịu đựng như vậy, vì sao bọn họ không dứt khoát đấu tranh một lần, mà Mạc Huệ Linh này, không đi làm loạn với anh ta, ngược lại đến làm loạn với Lâm Triệt.

Lâm Triệt nghĩ, cô cũng không biết bọn họ phức tạp như vậy, bằng không, cô cũng sẽ không thể dễ dàng đồng ý như vậy, ai biết anh còn có bạn gái vợ chồng tình thâm như vậy.

Lâm Triệt nói thẳng:Nếu anh ấy có thể ở cùng với cô, tôi cũng là mừng thay cho các người, cô cứ nói với anh ấy như vậy.Mạc Huệ Linh cảm thấy Lâm Triệt thật sự là khiến người khác ghét cực kỳ, càng nhìn càng phản cảm, đặc biệt là nhắc đến thân phận hiện tại của cô, lại là vợ của Cố Tĩnh Trạch.

Lâm Triệt thoát nhìn lớn lên cũng hết sức xinh đẹp, làn da trắng nõn, tuổi còn nhỏ, nhìn thành thật, kỳ thực loại người cực kỳ có tâm kế.

Mạc Huệ Linh không thể không thừa nhận, khuôn mặt cô lớn lên rất chọc người, để Cố Tĩnh Trạch luôn luôn ở cùng một chỗ với cô ta, cô sao có thể yên tâm được.

Hung hăng lườm cô một cái, Mạc Huệ Linh ngẩng đầu lên liền rời đi nơi này.

Buổi tối, lúc Cố Tĩnh Trạch trở về, trong phòng yên tĩnh cực kỳ, Cố Tĩnh Trạch hỏi:Phu nhân người đâu?Người hầu vội trả lời:Phu nhân ở phòng ngủ.Cố Tĩnh Trạch liền thuận thế đi đến phòng ngủ.

Nhưng mà không nghĩ tới, đẩy cửa ra nháy mắt, lại nhìn thấy bên trong, phía sau lưng tron bóng của Lâm Triệt, không có một mảnh vải..

Cô đang thay quần áo...

Cửa kẹt một cái đẩy ra, Lâm Triệt liền phát hoảng, kinh hãi trực tiếp nhảy dựng lên.A... Cố Tĩnh Trạch!

Cô hét to một tiếng, nhưng mà kêu một chút không quan trọng, quan trọng hơn là, cả kinh, cô trực tiếp xoay người qua...Cái này không chỉ phía sau lưng bị xem hết.

Cố Tĩnh Trạch chỉ cảm thấy trước mắt thoáng qua hai luồng thịt non, ánh mắt anh ngừng một chút.

Lâm Triệt vội trực tiếp bưng kín trước ngực, nhìn người đàn ông ở trước mắt, cả người vô lực nói:Cố Tĩnh Trạch, anh vào không gõ cửa!Cố Tĩnh Trạch đã nhìn da thịt như tuyết của cô, đầu vai nhỏ hẹp, hai bên bả vai thoát nhìn trắng non mềm..

Cảm thấy vừa động, anh hơi hơi dời đi ánh mắt.

Hít vào một hơi, anh nói:Nơi này hình như là phòng ngủ của tôi.Lâm Triệt ngẩn người, nhớ tới, nơi này quả thật là nhà anh...

Nhưng mà không đúng.

Lâm Triệt nói:Này, tuy rằng là nhà anh, nhưng mà anh quên chúng tôi đã kết hôn sao, sau khi kết hôn phòng ở chỉ ít tôi cũng có một nửa quyền sở hữu, mãi cho đến khi ly hôn, phòng ở này tôi đều có quyền lợi ở lại, đây nói cách khác, nơi này là phòng ngủ của tôi.Cố Tĩnh Trạch nhàn nhạt quay đầu lại:Xem ra cô còn chưa quên, chúng tôi đã kết hôn, cho nên, cho dù cô không cần ngại ngần ôm như vậy....Lâm Triệt cúi đầu, khó trách trên người lạnh như thế, cô đã quên mặc quần áo...

Cô chạy nhanh kéo quần áo một bên, quay đầu, nhanh chóng phủ thêm quần áo.

00:00 / 00:00Đã thấy Cố Tĩnh Trạch dường như không có việc gì tiến vào, mở ngăn tủ ra, lấy kẹp tư liệu ra, sau đó lại yên lặng đi ra ngoài.

Lâm Triệt đứng ở nơi đó, nhìn anh rời đi, mới hít một hơi thật sâu, chớp chớp ánh mắt, cô nghĩ, Cố Tĩnh Trạch... Mạc Huệ Linh không phải nói không để anh ở nơi này sao, anh thế nào lại trở lại.

Lúc Lâm Triệt đi ra, có chút ngại ngần kéo kéo quần áo bản thân.

Cố Tĩnh Trạch cúi đầu đang nhìn tư liệu, làm như không thấy được cô, cũng không ngẩng đầu lên một chút.

Lâm Triệt đi qua, có chút không biết có nên đi quấy rầy anh hay không, dù sao người này tật xấu rất nhiều, đừng nói với cô, anh lại phát bệnh.

Cô vừa mới chuyển người muốn đi, người vẫn luôn cúi đầu đang nhìn tư liệu, rốt cục phát ra âm thanh.Muốn nói gì?Lâm Triệt liền phát hoảng, vỗ ngực nhìn Cố Tĩnh Trạch, thầm nghĩ người này thế nào luôn bỗng nhiên đến đột ngột như vậy, làm cho người ta căn bản không biết nên làm cái gì bây giờ cho tốt.Anh biết tôi đến đây, tôi nghĩ anh nhìn cũng không thêm nhìn tôi, là không nghe tôi đâu, cho nên tôi nghĩ vẫn là không nên quấy rầy anh, mới muốn đi.

Lâm Triệt giải thích, đi qua bên cạnh.Cố Tĩnh Trạch ngẩng đầu lên, nhàn nhạt nhìn cô, một tay chống cằm, ánh mắt anh ở dưới ánh đèn mê ly, nhất thời mê người làm cho tim người ta đều sẽ đập nhanh hơn một nửa nhịp.Mùi của cô, tôi có thể ngửi được.Anh giải thích.

Lâm Triệt sững sốt.

Mặt hơi hơi nóng lên, anh không biết lời này nghe có chút ái muội sao?

Cố Tĩnh Trạch nhìn trên mặt cô một mảnh đỏ ửng, chỉ vào hai gò má trắng, một mặt kỳ quái nói:Mặt cô sao đỏ như vậy, thế nào, cô sinh bệnh rồi hả?...

Cô mới sinh bệnh, không đúng, cô vốn là có bệnh, cô ra ngoài lại quên uống thuốc.Lâm Triệt nói:Mặt tôi mới không có đỏ.Lâm Triệt có loại cảm giác bị xem hết, còn luôn luôn bị chiếm tiện nghi.

Lâm Triệt nghĩ, bản thân thực không phải là đối thủ của anh, cô tự khoe là diễn viên chuyên nghiệp, nhưng mà, từ lúc vừa mới bắt đầu, cô giống như không làm chuyên nghiệp được như anh, công tư rõ ràng.

Có lẽ bởi vì trong lòng có người mình yêu, cho nên càng có thể rõ ràng cảm tình bản thân, cô nghĩ.

Nhìn Cố Tĩnh Trạch một cái như vậy mới là chuyên nghiệp, nhìn thấy cô lộ ra thế nhưng cũng không phản ứng, hoàn toàn là không coi cô như người phụ nữ, trong lòng chỉ yêu Mạc Huệ Linh một người đàn ông thâm tình.

Lâm Triệt nghĩ, cô không thể thua anh.

Cố Tĩnh Trạch nhìn biểu cảm cô nhất thời có biến hóa, lại ngừng đầu hỏi một lần:Còn chưa nói, cô tới là có chuyện muốn nói với tôi sao?Lâm Triệt còn chưa nói, anh đã biết cô là có chuyện nói.

Lâm Triệt đi qua, nói:Không có gì, chính là anh sao lại đã trở lại.Cố Tĩnh Trạch kỳ quái nhíu mày:Tôi không thể trở về sao?Lâm Triệt nhìn Cố Tĩnh Trạch không có một tia biểu cảm dòn hết tâm trí, trong lòng kỳ quái nghĩ, chẳng lẽ Mạc Huệ Linh còn chưa nói với anh, muốn anh không cần lại ở nơi này?

Nhìn Cố Tĩnh Trạch lại lộ ra biểu cảm nghi hoặc, Lâm Triệt vội buông lỏng tay.

Cô không thể tham gia vào chuyện giữa anh cùng Mạc Huệ Linh, nếu Mạc Huệ Linh chưa nói, để cho Mạc Huệ Linh tự đi nói, cô sẽ không tham dự đến chuyện giữa hai người bọn họ.

Cô nhún nhún vai, nói:Nói đúng là... tôi cảm thấy anh cũng không cần ở nơi này, kết hôn ở riêng cũng rất nhiều, anh lại bận rộn như vậy, anh ở nơi này kỳ thực cũng không quá tốt.Cố Tĩnh Trạch hí mắt nhìn cô:Thế nào?Lâm Triệt nói:Tôi là cảm thấy, anh ở cùng với tôi, trong lòng Mạc tiểu thư nhất định không dễ chịu, anh vẫn không cần ở nơi này thì tốt hơn.Khóe mắt Cố Tĩnh Trạch lơ đãng nhíu, nhìn cô:Tôi đã cho là tôi đã nói lúc trước, nơi này là nhà của tôi, tôi không ở nơi này, vậy ở đâu?- - - - -

Dịch: M

Biên tập: Anna

Team Mây

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiêu Thê: Ông Xã Cực Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Em Không Thích Hai Người Ở Cùng Nhau

Lâm Triệt nghĩ, cũng đúng, nơi này là nhà anh, cô có tư cách gì đuổi anh đi.Được rồi, nếu anh đã nói như vậy, tôi kỳ thực cũng có thể chuyển ra ở riêng.

Lâm Triệt chân thành nói:Sắc mặt Cố Tĩnh Trạch khê thay đổi có chút âm trầm, thu hồi ánh mắt nhìn chăm chăm cô, anh đùa nghịch tư liệu trong tay:Cô như vậy, trong nhà tôi nhất định sẽ hoài nghi, tôi với cô có vấn đề gì về tình cảm, thậm chí hoài nghi đến chúng tôi có phải kết hôn giả không, không thể ở cùng nhau, bọn họ nhất định vẫn sẽ can thiệp vào chuyện của chúng ta, liên tục quấy rầy chúng tôi đến khi chúng tôi ở cùng một chỗ, đây chẳng phải là càng phiền toái?...Lâm Triệt nghĩ, anh nói rất có đạo lý, cô tự nhiên nghĩ không được nhiều như anh, nhưng mà, thực sự nghĩ biện pháp tốt, có lẽ sẽ tìm được lý do hợp lý.Tôi còn không phải sợ bạn gái anh tức giận sao, anh vẫn cùng tôi ở chung một chỗ, trong lòng cô ấy nhất định sẽ nghĩ nhiều, đến lúc đó, ít nhiều ảnh hưởng cảm tình của các người.Đủ.

Cố Tĩnh Trạch đột nhiên đứng lên, trong biểu tình có chút nặng trĩu gì đó, áp Lâm Triệt nhất thời không thể nói chuyện.Anh cảm tư liệu đi ra ngoài, lúc đi đến sát bên người Lâm Triệt mới nói:Làm tốt Cố phu nhân của cô, chuyện của tôi và người phụ nữ khác, không cần cô quản.Cảm thấy Cố Tĩnh Trạch cảm động rồi đi, Lâm Triệt mới buồn bực than thở:Được được, là trách tôi nhiều chuyện, chớ cần Lã Động Tân*, lòng tốt không được báo đáp, về sau chuyện của anh, tôi tuyệt đối sẽ không quan tâm.*chớ cần Lã Động Tân: Lã Động Tân là một trong tám vị tiên theo truyền thuyết. Câu này ngụ ý người có lòng tốt bị hiểu lầm.

Cố Tĩnh Trạch rất nhanh về tới phòng khách, buông kẹp tư liệu xuống, đỡ cái bàn, anh bình tĩnh lại.

Lại cảm thấy trong đầu vẫn lóe lên một ít đoạn ngắn vừa mới rồi, làm cho người ta cảm thấy... Nội tâm phiền chán.

Anh hít một hơi thật sâu, nghe thấy di động vang lên, cầm lấy nhìn, là Mạc Huệ LinhHuệ Linh, em tìm anh?Đúng vậy Tĩnh Trạch, tới nhà của em ngồi một

chút đi, một mình em thật nhàm chán, thuận đường, em có việc còn muốn nói với anh. Cổ Tĩnh Trạch nói: Như thế nào? Em có chuyện nói với anh? Đúng, em vẫn muốn nói với anh, em nghĩ muốn nói trực tiếp với anh, anh tới đi. Thanh âm Mạc Huệ Linh sao cái gì đặc biệt, khiến Cổ Tĩnh Trạch nhất thời có chút đoán không được là chuyện gì.

Anh cùng Mạc Huệ Linh ở chung nhiều năm như vậy, biết Mạc Huệ Linh có chút tính khí, đến cùng là từ nhỏ đến lớn quen thói thiên kim tiểu thư, mặc dù có tu dưỡng, có giáo dưỡng, có tri thức hiểu lễ nghĩa, nhưng mà, có chút tính khí tiểu thư, cũng là bình thường, anh cũng vẫn rất nuông chiều cô, cho nên cô nói với anh nói cường ngạnh một ít, tùy tiện một ít, anh đều có thể bao dung.

Cổ Tĩnh Trạch rất nhanh đến Mạc gia.

Mạc Huệ Linh bản thân ở bên ngoài, mang theo vài phần khí chất thực nữ, khiến anh nhìn liền cảm thấy thật thoải mái.

Mạc Huệ Linh an vị ở trong phòng khách, lúc Cổ Tĩnh Trạch được mang vào, cô về mặt khổ sở, ngồi ở chỗ kia, bộ dáng có chút suy yếu và cô đơn.

Cổ Tĩnh Trạch thờ dài một chút, mới đi qua. Huệ Linh, em bảo anh đến, có chuyện gì? Mạc Huệ Linh nhìn Cổ Tĩnh Trạch, ngẩng đầu lên, lẩm bẩm nói: Tĩnh Trạch... Em biết anh kết hôn là bất đắc dĩ, không là ý nguyện của chính anh, nhưng mà em vẫn cảm thấy có chút khó chịu. Cổ Tĩnh Trạch tự nhiên có chút thương tiếc, nhìn biểu cảm trên mặt cô, trong lòng mềm nhũn.

Mạc Huệ Linh nhìn Cổ Tĩnh Trạch, khuôn mặt nhỏ nhắn nhún nhún lại, thoát nhìn thập phần thống khổ và bất lực: Em biết em không nên cảm thấy khổ sở, em cũng không nên làm cho anh khó xử, nhưng mà, em nghĩ ở bên cạnh anh còn có người phụ nữ khác, hai người sớm chiều gặp nhau, trong lòng em liền chịu không nổi... Cổ Tĩnh Trạch nhìn cô, thờ dài: Anh hiểu rõ, là lỗi của anh, thực xin lỗi, Huệ Linh, chuyện này, anh thực xin lỗi, anh biết khổ sở của em, nhưng mà... anh quả thật là bất đắc dĩ có nỗi khổ trong lòng, mới chịu đáp ứng yêu cầu trong nhà, ông nội anh thù đoạn cao mình, anh không thể có một chút sơ sẩy. Lo lắng trong lòng Mạc Huệ Linh có áp lực, Cổ Tĩnh Trạch cũng không nói, trong nhà lấy cô ra uy hiếp. Em biết...

Mạc Huệ Linh ngẩng đầu, ánh mắt lóe lên: Em hiểu anh, cũng nguyện ý đứng ở phía bên anh, em chỉ là hi vọng anh, có thể chuyển ra, không cần ở chung với người phụ nữ này, anh bên ngoài nhiều bất động sản như vậy, nhất định có nơi có thể ở, chúng ta cùng nhau ở nơi đó, em biết, em biết cho dù chúng ta ở cùng một chỗ, cũng không thể cùng giường chung gối, em chỉ là hi vọng có thể ở bên cạnh anh, em không thích anh cùng cô ta ở chung một chỗ. Cổ Tĩnh Trạch nhìn một chút.

Anh không nghĩ tới, Mạc Huệ Linh sẽ đưa ra yêu cầu như vậy.

Đây cũng là một yêu cầu hợp lý, anh hiểu Mạc Huệ Linh, biết anh cùng Lâm Triệt ở chung một chỗ, vốn là sẽ làm người lo lắng, anh không có nói cho Mạc Huệ Linh, anh đã cùng Lâm Triệt đã có quan hệ, bởi vì, anh cảm thấy về sau đều sẽ không còn xảy ra loại sự tình này, lần đó chính là ngoài ý muốn, anh không nghĩ để Mạc Huệ Linh càng lo lắng, nhưng mà, Mạc Huệ Linh hiện tại vẫn rất lo lắng.

Đặt ở trên người bất kỳ người phụ nữ nào, cũng chịu không nổi anh lại kết hôn, cho dù bọn họ từ nhỏ cùng nhau lớn lên, tín nhiệm cùng quen thuộc nhau, nhưng mà, anh quả thật đã có vợ.

Mạc Huệ Linh là tiểu thư khuê các, Mạc gia chẳng phải một gia đình bình thường, cô được bồi dưỡng cùng giáo dưỡng tốt, cho dù không là gả cho anh, cô cũng có thể tìm được một người đàn ông môn đương hộ đối kết hôn, ai cũng sẽ không thể bạc đãi cô, nhưng mà, cô vì anh đã hy sinh tôn nghiêm của bản thân. Nhưng mà...

Cổ Tĩnh Trạch thần nhiên nói: Anh sẽ nghĩ một chút. Mạc Huệ Linh nghe anh nói như vậy, bỗng chốc lộ ra biểu cảm mất mát.

Cái này quên đi thôi?

Cổ Tĩnh Trạch nói: Huệ Linh, anh hiểu cảm giác trong lòng em, cũng biết em không thoải mái, cho nên anh nói, nếu em không vui, em có thể rời đi, tìm một hạnh phúc khác, nhưng mà, việc này anh có suy tính của riêng anh, anh sẽ lo lắng một chút, nhưng mà tạm thời anh không thể vội vàng quyết định. Nhưng mà, Cổ Tĩnh Trạch theo bản năng không thích cùng người phụ nữ nào ở chung một chỗ, dù sao anh còn đang bị bệnh, mặc dù là Mạc Huệ Linh, anh cũng cảm thấy sẽ không thoải mái, Lâm Triệt là vì bất đắc dĩ, anh cũng đang nỗ lực thích ứng, nhưng mà, nếu có thể lựa chọn, cho dù là Mạc Huệ Linh, anh cũng không muốn ở chung.

Mạc Huệ Linh nghe những lời cuối cùng này của anh, cuối cùng miễn cưỡng cười cười: Nhất định phải đáp ứng em! Lúc Cổ Tĩnh Trạch bắt chập rời khỏi nhà, ngồi ở sau xe, nhìn ngoài cửa sổ, biểu cảm ngưng trọng.

Mạc Huệ Linh là cô gái duy nhất anh đã từng tiếp xúc sâu, cũng bởi vì hai người không rời không bỏ làm bạn với nhau nhiều năm như vậy, cô chịu đựng bệnh tật của anh như vậy, không thể nắm tay, không thể hôn môi, không thể làm chuyện giữa tình nhân có thể làm, bởi vì anh chỉ cần đến tới cô, sẽ phát bệnh sốt, nhưng mà, cô vẫn là kiên trì lưu ở bên cạnh anh, điều này làm cho anh thật sự rất cảm động.

Anh ở cùng với cô nhiều năm như vậy, cũng vui vẻ, anh muốn cưới cô làm vợ, đây là điều không thể nghi ngờ.

Nhưng mà hiện thời, anh lại bỗng nhiên cùng một người phụ nữ khác có quan hệ...

Lúc Cổ Tĩnh Trạch vào cửa, lại ngửi được, trong phòng có mùi.

Đã rạng sáng mới trở về, người hầu hần là đã sớm rời khỏi nơi này, trở lại phòng người hầu rồi.

Như vậy mùi này chỉ có khả năng là...

Lúc anh vòng vào phòng bếp, liền nhìn thấy Lâm Triệt đang ngồi ở trên quầy bar, một chân nhếch lên, trực tiếp dẫm lên quầy bar một cái ghế khác ở quầy bar, đỡ đầu gối bản thân, chân dài tinh tế, trắng nõn nhìn không tới một lỗ chân lông, chỉ mặc một cái quần rộng, mặt trên là áo ba lỗ có đai đeo màu trắng, trước mặt cô, trong chén nóng hôi hổi, phát ra mùi này, hiển nhiên, cô đang ăn khuya.

Bạn đang đọc truyện *Thiêm Hôn Kiêu Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Cô Cứ Như Vậy Muốn Tôi Chuyển Ra Sao?

Chính là tư thế này...

Cố Tĩnh Trạch thấy cô thế nhưng cầm thìa lên, vòng quanh mì sợi một cái, nhét vào trong miệng, mồm to bắt đầu ăn, anh nhắm chặt mắt:Lâm Triệt...Lâm Triệt bị dọa quay đầu, lúc nhìn thấy Cố Tĩnh Trạch, kém chút từ trên ghế đến rơi xuống.Cố Tĩnh Trạch, anh đi không có tiếng động.

Cô kêu lên, sờ ngực nói:Tôi nghĩ là quý đây.Cố Tĩnh Trạch nói:Cô ở đây ăn cái gì?Anh không thể nghĩ cô còn có thể xuống bếp, hơn nữa, ngửi hương vị còn rất ngon.

Lâm Triệt nhìn nhìn trong chén trước mặt mình, gật đầu nói:Đúng vậy đúng vậy, bản đầu bếp làm món ăn ngon nhất trên thế giới....Hóa ra là mì ăn liền.

Mà anh thế nhưng lại còn ngửi hương vị mì ăn rất ngon.

Anh có phải nên lo lắng bản thân muốn cách nào cách xa người phụ nữ không giáo dục này một chút không?

Cố Tĩnh Trạch nói:Cho nên cô cái gì cũng sẽ không thể nấu phải không?Lâm Triệt nói:Tôi... tôi đun nước vô cùng tốt, cho tới bây giờ không cháy khét....Cố Tĩnh Trạch không biết cái cô gái này đến cùng là thế nào lớn lên, cái gì cũng không thể làm.

Lâm Triệt nói:Anh trẻ như vậy mới trở về, nhất định chưa ăn cơm, có muốn ăn một chút hay không?Lâm Triệt đem bát đẩy phía trước, Cố Tĩnh Trạch nhìn thử trong bát, nhìn lại rất đẹp mắt, có rau, có thịt, còn có trứng gà, phối với nước canh mặt trên, bộ dáng rất ngon, làm cho người ta nhìn rất có thèm ăn.Không cần, tôi không đói bụng.

Lúc anh nói, miệng cũng không khỏi liếm một chút.Cố Tĩnh Trạch ngồi ở nơi đó, cảm thấy Lâm Triệt cười, anh hít một hơi thật sâu, muốn mắng chửi người.Quá muốn ăn cái gì, đối với bao tử không tốt.Anh nói.

Lâm Triệt nói:Thình thoảng ăn một lần mà thôi, không sao, tôi bình thường cũng không ăn, hôm nay tâm tình tốt, làm thưởng cho bản thân.Cô lấy mì sợi đã tiến đến trước mặt anh, trên mặt mang theo biểu cảm cực lực giới thiệu, %^truyeny\$ cười tràn đầy chờ mong, lao thẳng đến chiếc thìa nhét vào trước mặt anh.

Hương vị kích thích vị giác, phía trong bụng lại bắt đầu cuộn cuộn, anh bắt đầu nhìn cô:Được được được, tôi ăn, cô cách tôi xa một chút.

Anh thỏa hiệp nói.Cô lập tức nhét mì ăn liền vào trong miệng anh.

Anh ăn vài ngụm, thật đúng cảm thấy ăn rất tốt ngon.Rất mặn.

Anh nuốt đi vào, đánh giá nói.Lâm Triệt nhìn anh tuy rằng nói như vậy, nhưng mà, thế nhưng một ngụm một ngụm, chậm rì rì, tư thái tao nhã, đem một chén mì đều ăn sạch.

Cô tròn mắt há hốc mồm, Cố Tĩnh Trạch ngẩng đầu lên, hờ hững nhìn cô:Thế nào?Lâm Triệt nói:Anh trước kia chưa từng ăn mì ăn liền sao, thế nào giống như ăn sơn trân hải vị, tôi nhìn anh còn kém chút nữa nước cũng uống hết.Đúng.

Cố Tĩnh Trạch nhìn bộ dáng Lâm Triệt, nghi hoặc nói:Này lại như thế nào?Lâm Triệt nói:Không, không có gì. Chính là, mì ăn liền cũng chưa ăn qua... anh thật đúng là quá LOW (cái này mình giữ nguyên theo tác giả nha), mì ăn liền là món ngon nhất trên đời, anh kém chút bỏ lỡ, may mắn có tôi, bằng không, anh thật sự là, nhất định sẽ hối hận muốn chết.Cố Tĩnh Trạch nhìn biểu cảm khoa trương của Lâm Triệt, chỉ nhàn nhạt nhìn cô:Đây là đồ ăn không tốt cho sức khỏe.Ăn đồ ăn ngon không tốt cho sức khỏe!

Lâm Triệt bổ sung thêm.Cố Tĩnh Trạch lắc đầu, không nói gì nhìn Lâm Triệt.Lâm Triệt vỗ cái bụng nói:Ăn uống no đủ, tâm tình lại tốt, tôi muốn đi ngủ rồi.Cố Tĩnh Trạch nhìn cô:Nhìn ra tâm tình của cô quả thật rất tốt.Lâm Triệt nói:Đó là đương nhiên, tôi lập tức sẽ diễn nhân vật nữ số 3, tuy rằng chỉ là số 3... nhưng mà là xuyên suốt toàn bộ phim, hơn nữa là phim truyền hình siêu cấp hỏa, về sau bà cô tôi đây sẽ nổi tiếng, anh nói tâm tình tôi có thể không tốt sao?Lâm Triệt nói qua, vui vẻ đứng ở nơi đó, một bộ dáng cao cao tại thượng, vui vẻ đặt tay ở trên vai của anh.

Cố Tĩnh Trạch nhú mày, nghiêng đầu, nhìn tay cô.

Cô lại còn không tự biết, tại kia gào to:Không nghĩ tới Lâm Triệt tôi cũng có một ngày thời đến vận chuyển, đáng tiếc Lâm Ly là nữ thứ hai, không biết

tôi cùng cô ta có đoạn diễn chung hay không, tôi hi vọng không có... Bởi vì tôi sợ nhìn thấy cô sẽ nôn ra. Cổ Tĩnh Trạch quét mặt cô, ánh mắt vẫn dừng ở trên tay không thành thật của cô.

Sau đó ho khan một tiếng, ngẩng đầu, âm trầm nhìn Lâm Triệt.

Lâm Triệt có thể bỗng nhiên nhớ tới cái gì, cúi đầu vừa thấy. Ai nha, thực xin lỗi, thực xin lỗi, tôi quên.

Cô nhanh chóng vỗ vỗ mặt trên quần áo, hình như là vuốt nếp nhăn. Tiếp đó nhìn Cổ Tĩnh Trạch làm như cũng không có rất không thoải mái, mới cắn đầu ngón tay, ngượng ngùng nói: Cái kia, thực xin lỗi, con người của tôi thoải mái, cho nên tôi mới nói, cuộc sống ở cùng với anh, tôi khả năng sẽ làm anh không khoé. Cổ Tĩnh Trạch làm như nghĩ tới cái gì, nhìn: Cho nên cô vẫn là hi vọng tôi chuyển ra? Lâm Triệt nhìn Cổ Tĩnh Trạch, nghiêm cần nói: Đúng, chúng ta như vậy cũng được, thời kì kết hôn, chúng tôi sẽ thành lập một loại quan hệ hỗ trợ, cho nên anh yên tâm, cho dù anh ở cùng Mạc tiểu thư, tôi cũng sẽ giúp anh giấu diếm, hơn nữa, @truyenyy@.com_ anh hẳn là bình thường cũng bận rộn nhiều việc, người trong nhà anh nếu như bỗng nhiên đến đây, tôi cũng có lý do giúp anh giấu diếm, nói thí dụ như anh đi ra ngoài, đi công tác, đang họp, biện pháp rất nhiều, chỉ cần anh ngẫu nhiên trở về giải quyết vướng mắc là tốt rồi, tóm lại, nếu anh muốn cùng Mạc tiểu thư, anh muốn đi, không cần lo lắng trong nhà sẽ phát hiện vấn đề, tôi khẳng định sẽ giúp anh lo liệu chu đáo. Cổ Tĩnh Trạch nhìn Lâm Triệt, ánh mắt giữ kín như bưng, thâm trầm hồ hững.

Lâm Triệt bị anh chăm chú trong lòng nóng lên.

Chỉ cảm thấy ánh mắt này quá sâu thút, có thể nhìn thấu nhân tâm.

Ánh mắt của anh rất gọi cảm.

Lại nghe lúc này, Cổ Tĩnh Trạch bỗng nhiên nói: Tôi sẽ không chuyển ra ngoài ở... Cổ Tĩnh Trạch nói: Chuyển ra ở riêng rất phiền toái, còn có tồn tại lỗ hổng rất lớn, tôi cũng không tin nhiệm kỹ thuật diễn của cô, cái đầu ngóc của cô, nhất định không thể giúp tôi giấu diếm tốt, mà tôi nếu chuyển đi rồi, cho cô ở trong này ứng phó, không khác đem một sơ hở của tôi, đặt vào trong tay của cô, tôi không quen để cho người khác đến quyết định sống chết của tôi, còn là loại chỉ số thông minh không cao như cô.... Lâm Triệt tức giận nói: Đã nói chuyện với anh, không thể một lời không hợp liền chê bai tôi, chỉ số thông minh của tôi như thế nào?

Nhưng mà, anh không tin nhiệm cô, cũng là có thể lý giải, dù sao, chuyện này liên quan đến an nguy người phụ nữ anh âu yếm, áp lực của anh nhất định rất lớn, không thể dễ dàng tin người khác, còn là cô. Hai người cứ như vậy rồi rầm, bộ dáng thật đúng giống tiểu thuyết, Lâm Triệt không khỏi nghĩ, cô chính là nữ phụ ác độc trong tiểu thuyết, phá hủy tình cảm của nam nữ chính, trở thành một cái chướng ngại vật.

Ánh mắt Cổ Tĩnh Trạch lạnh nhạt đi ra ngoài cửa: Cho nên cô cũng không cần lo lắng đuổi tôi đi, thời gian này, cuộc sống vợ chồng chúng ta, là đã xác định rồi, cô tốt nhất vẫn là thích ứng một chút, đem tâm tư đặt ở trên người để thể nào làm một Cổ phu nhân tốt, không cần lại miên man suy nghĩ một ít cái lộn xộn khác là tốt rồi! Lâm Triệt không nghĩ tới anh thế nhưng lại nghĩ cô như vậy: Tôi còn không phải là vì tốt cho anh sao, tôi không phải là không muốn nhìn thấy người hữu tình bị gây đánh uyên ương sao. Cổ Tĩnh Trạch không khỏi dừng bước lại, lạnh lùng giễu cợt. Cô thật đúng là có tâm! Anh nói.

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiêu Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Không Quen Ở Cùng Em Trai Ruột Của Anh

Không nghe được chế giễu trong lời nói của anh, cô không sao cả nói: Đương nhiên, chúng ta sống cùng nhau, hơn nữa, con người của tôi chẳng qua là suy nghĩ người khác như vậy. Trên mặt Cổ Tĩnh Trạch âm trầm, nhìn cũng không muốn lại nhìn Lâm Triệt, trực tiếp liến lên lầu.

Ngày thứ hai, sáng sớm Lâm Triệt đã tỉnh lại, không thấy được Cổ Tĩnh Trạch, liền kỳ quái hỏi: Cổ Tĩnh Trạch đâu? Người hầu nói: Tiên sinh buổi tối ngủ không tốt, sáng sớm đã đi. Lâm Triệt nghĩ, người này, rõ ràng không thích ứng được việc sống cùng cô như vậy, còn muốn ở cùng cô.

Quả nhiên sức mạnh của ái tình thật là vĩ đại, vì không để Mạc tiểu thư bị thương tổn, anh thật sự là rất có thể nhịn dần lòng lại.

Nghĩ như vậy, nhưng mà càng dậy lên đồng tình với Cổ Tĩnh Trạch.

Chẳng qua là, vài ngày sau đó, Cổ Tĩnh Trạch hoàn toàn không trở về, Lâm Triệt nghĩ, chẳng lẽ là Mạc Huệ Linh lại nói gì đó, đã động Cổ Tĩnh Trạch, anh không nghĩ trở lại sao?

Nếu là như vậy nói, có lẽ đối hai người bọn họ đều tốt...

Dù sao bọn họ không quen nhìn thấy đối phương, cùng nhau sống quá thật làm cho hai người đều không thoải mái.

Nhưng mà vì sao trong lòng lại ần ần có chút không thoải mái.

Nghĩ anh cùng người phụ nữ như Mạc Huệ Linh ở cùng nhau, cô liền cảm thấy buồn bực.

Nhất định là nguyên người bởi vì Mạc Huệ Linh người này rất khiến người khác ghét, cô tuyệt không muốn nhìn thấy Mạc Huệ Linh đạt được.

Phim truyền hình của Lâm Triệt rất nhanh sẽ quay, Lâm Triệt sắm vai một người vật vừa chính vừa tà trong đó, Trần Ý Hàm, cảnh thứ nhất trong phim truyền hình quay ngay tại Ảnh Thị Thành trong thành phố B, cho nên, hôm nay khởi động máy, bọn họ tề tụ ở trong Ảnh Thị Thành, trên cửa, viết tên phim 《Kiếm tình》, đây là quyển tiểu thuyết lúc trước nổi tiếng khắp đại giang nam bắc, cho nên còn chưa quay, đã đạt được bao nhiêu chú ý.

Càng bởi vì phim truyền hình sắm vai nam chính là Cố Tĩnh Dư, càng làm cho nhiều người chờ mong.

Bữa tiệc khởi động máy lại được tổ chức ở chỗ này, Lâm Triệt cũng tham gia.

Chẳng qua là, Lâm Triệt còn không biết, bản thân không biết sao bỗng chốc nổi danh như thế nào, người toàn bộ tổ phim, giống như đều biết đến, nhân vật Trần Ý Hàm này, khiến một người mới diễn, mà người mới này, chính là cô.

Ở đây đều nhìn như tiền bối, Lâm Triệt chỉ có thể bụng chén rượu nơi nơi kính rượu, một lát sau, đầu đã có chút nóng lên.

Lúc này, liền nghe thấy có thanh âm người nói, Mộc Phi Nhiên đến đây.

Cô là nữ chính bộ phim truyền hình này, cũng là tiểu hoa đán đứng đầu trong nước hiện tại, sau khi tiến vào, liền chiếm được chú ý của đại bộ phận người, phía sau có mấy người trợ lý cùng người đại diện đi theo, đi tới chỗ nào đều có được tiếng vỗ tay và ánh mắt của mọi người chung quanh.

Lâm Triệt nhìn, thật sự cảm thấy cô ấy lớn lên rất xinh đẹp, lần đầu tiên thấy đại minh tinh mà nhìn gần gũi như vậy, Lâm Triệt ở trong lòng nghĩ, thật không hổ là đại minh tinh, nhiều fan ở bên ngoài trợ uy như vậy, đi tới chỗ nào, đều có một đồng người hầu hạ.

Nghiễm nhiên chính là tiêu điểm toàn trường.

Nhưng mà lúc này, nhìn thấy Lâm Ly từ bên trong đi ra, váy màu vàng nhạt, bị gió thổi, bộ dáng nhẹ nhàng đong đưa, nhẹ nhàng khoan khoái hợp lòng người.

Lúc này có người vây quanh lôi kéo làm quen, dù sao Lâm Ly coi như là ngôi sao, tuy rằng không bằng nữ chính Mộc Phi Nhiên nhưng cũng nổi tiếng, nhưng mà dù sao vừa mới khởi bước, tương lai một mảnh quang minh.

Chẳng qua là, cô quả thật vừa thấy, khí thế đã kém Mộc Phi Nhiên một đầu.

Một lát, liền nghe thấy có người nói, Cố Tĩnh Dư đến đây.

Cố Tĩnh Dư theo vừa ra, liền nổi tiếng khắp đại giang nam bắc, hiện tại càng là nam thần nổi tiếng nhất, nữ giúp việc đi theo anh xuống xe, fan bên ngoài vây quanh bỗng chốc ồn ào tiếng động lớn, thanh âm đinh tai nhức óc, khiến các minh tinh khác bên trong cũng không khỏi hăm mộ.

Siêu sao lớn chính là một siêu sao lớn, xuất hiện liền có một đồng người đi theo.

Du Mẫn Mẫn ở một bên chạy nhanh nói với Lâm Triệt:Em cùng Cố Tĩnh Dư có không ít đoạn diễn chung, nhớ lôi kéo làm quen anh ta, một lát em có thể đi qua chào hỏi, miễn cho sau này diễn chung khỏi xấu hổ.Nửa miệng Lâm Triệt mở rộng, nhìn Cố Tĩnh Dư đứng ở chỗ rất xa nơi đó, nhỏ gầy cao thẳng, môi hồng răng trắng, bộ dáng thật là có một điểm tương tự với Cố Tĩnh Trạch.

Tự nhiên, cô hiện tại cũng biết, hai người dù sao cũng là anh em ruột.

Nhưng mà, Cố Tĩnh Trạch thế nào cũng là chồng trên danh nghĩa của cô, như vậy thấy mặt em trai anh, cô cảm thấy dường như có chút không thích hợp.

Nói còn chưa nói xong, Du Mẫn Mẫn đã đem người đẩy về phía trước:Nhanh đi.Lâm Triệt liếc mắt một cái chống lại cặp mắt Cố Tĩnh Dư làm cho người ta quen thuộc.A... Tĩnh Dư tiền bối, xin chào.

Cô chỉ có thể kiên trì xóc lại tinh thần đi tới.Đạo diễn vội ở một bên giới thiệu, nói Lâm Triệt diễn vai Trần Ý Hàm.

Cố Tĩnh Dư tán gẫu có hào hứng nhìn người mới này một chút, thấy biểu cảm Lâm Triệt có chút đại ra, nhưng mà, ánh mắt cũng là trong veo hiện lên ánh sáng, khuôn mặt nhỏ nhắn thoát nhìn sạch sẽ hiện lên sự tự nhiên, bởi vì trắng hơn người khác rất nhiều, cho nên liếc mắt một cái nhìn lại cũng thập phần đoạt ánh mắt của người khác.

Tại đây mỹ nữ như mây, nhưng mà trong vòng luân quần mỹ nữ trường thành càng ngày càng không kém, nhưng mà làm cho người ta một loại cảm giác khó có được.

Anh Tiểu Tiểu nói:Ài, tôi thật dọa người sao?A? Làm sao có thể, không có.Vậy vì sao cô giống như không dám nhìn tôi?

Anh cười tươi nhìn chằm chằm mắt to của cô quay tròn lạnh lợi.Lâm Triệt đương nhiên mắt tự nhiên, càng nghĩ đến, vừa mới bắt đầu cô muốn hạ thuốc anh, kết quả...

Cười gượng một tiếng, cô nói:Làm sao có thể, tôi chỉ là, có chút không thoải mái... A, Tĩnh Dư tiền bối tiếp tục đi đạo, tôi đi ra ngoài trước.Ai... cô chạy cái gì.

Cố Tinh Dư có chút kỳ quái nhìn đạo diễn bên cạnh:Này, tôi lớn lên chẳng lẽ là thật dọa người sao?Trong lòng đạo diễn mắng cô gái nhỏ không thức thời:Làm sao có thể, cậu có bao nhiêu người yêu quý.Lâm Triệt trốn tránh chỗ Lâm Ly đứng, không nghĩ chạm mặt cô ta, cũng may tuy rằng hai người quay chung một bộ phim, nhưng mà lại không có đoạn diễn chung, như thế đúng ý của cô, Lâm Triệt thầm nghĩ yên tĩnh quay xong vai diễn này, không chút nào nghĩ bởi vì Lâm Ly ảnh hưởng tâm tình của bản thân.

Né đi ra ngoài, Lâm Triệt tìm nơi ngồi xuống, một thoáng chốc, liền nghe thấy một thanh âm vang lên ở trên đầu.Này, nơi này không có người ngồi chứ.Lâm Triệt ngẩng đầu vừa thấy, Cố Tinh Dư thế nhưng lại đến đây.

Lâm Triệt sững sờ nói:Không có người ngồi.Cố Tinh Dư thản nhiên ngồi xuống, nhếch chân lên, mang theo một ít buống bình lý lợm, trên mặt tuy rằng đường cong giống Cố Tinh Trạch, nhưng mà, lại không lãnh đạm tao nhã như Cố Tinh Trạch, thoát nhìn người có một ít càn phóng đáng không kèm chế được, so sánh với, Cố Tinh Trạch lạnh hơn, anh càng phóng túng hơn.

Lâm Triệt cầm lấy nước đến, uống một ngụm, thoáng nhìn Lâm Ly đang nhìn mình, lại vòng trở về.

Cố Tinh Dư nhìn cô:Cô là diễn Trần Ý Hàm đúng không?Lâm Triệt gật đầu, bộ dáng thật cung kính hữu lễ, đối đãi tiền bối, là hẳn là như vậy.

Cố Tinh Dư nói:Này chúng ta có đoạn diễn chung.Đúng, tôi đã nhìn qua kịch bản.

Lâm Triệt nói.Cố Tinh Dư có nhiều hưng trí nhìn mặt cô:Đã có đoạn diễn chung, chẳng lẽ không nên khơi thông một chút tình cảm trước sao?Lâm Triệt sững sờ ngẩng đầu lên:Nhưng mà chúng ta không có diễn cảnh tình cảm.Cố Tinh Dư nhất thời không nói gì, chẳng qua là đánh giá Lâm Triệt:Nhìn ra cô đã đọc qua tất cả kịch bản sao?Đúng.

Lâm Triệt nói.

Bạn đang đọc truyện *Thiêm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Cố Gia Em Không Thể Trêu Vào

Cố Tinh Dư nói:Đây vừa vặn tôi có mấy chỗ còn không hiểu rõ lắm, cô giúp tôi giải đáp một chút hay không?Lâm Triệt chớp chớp mắt:Kỳ thực kịch bản tôi chỉ trọng điểm đọc phân diễn của tôi, tiền bối nếu không hiểu, tôi đi tìm biên kịch tới giúp anh giải đáp một chút, bằng không tôi bẽ cong ý tứ bên trong, sẽ không tốt lắm...Gặp Cố Tinh Dư nhìn bản thân, không trả lời, cô lại hỏi:Có phải tôi nói không đúng không?Dù sao Lâm Triệt cũng là lần đầu tiên diễn vai trọng yếu như vậy, có nhiều chỗ cô cũng lo lắng chính mình không biết, cho nên thời điểm ứng phó "Tiền bối", cũng rất cẩn thận.

Cố Tinh Dư nhìn ánh mắt lo lắng của cô, nở nụ cười, lắc lắc đầu mới nói:Không có, chính là, cảm tạ cô vì tôi suy nghĩ như vậy, bắt quá không cần kêu biên kịch, sau cho tự bản thân tôi đến nơi đó là được.Lâm Triệt "A" một tiếng, người lại ngồi xuống.

Nhận thấy được Cố Tinh Dư vẫn luôn nhìn cô, Lâm Triệt ngẩng đầu lên, cẩn thận hỏi:Tiền bối còn có chuyện gì sao?Không có.

Cố Tinh Dư cười gương:Người mới chuyên nghiệp như cô, tôi vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.Lâm Triệt nghe xong, cảm kích nhìn anh:Cảm ơn anh khích lệ, hướng tiền bối học tập!...Cố Tinh Dư nói:Cô lần này có thể chọ diễn nhân vật này, nhất định là thực lực nổi bật, tôi thật xem trọng cô.Đúng vậy, nếu không thật sự có thực lực, chỉ số thông minh, và tính tình này của cô, phỏng chừng thực rất khó sống yên tại làng giải trí này, cả anh cô ý cho cô cơ hội tiếp cận, cô cũng nhìn không ra, nói cô có chỉ số thông minh cũng là coi trọng cô.

Lâm Triệt nghe vậy cảm động tốt đỉnh:Thật vậy chăng? Cảm ơn tiền bối cổ vũ, tôi nhất định sẽ cố gắng làm tốt....

Nhìn ra thật là dựa vào thực lực.Bên cạnh, đạo diễn nhìn Lâm Triệt cùng Cố Tinh Dư thế nhưng ngồi cùng một chỗ, không khỏi kỳ quái nói:Tinh Dư hôm nay là có chuyện gì xảy ra, bình thường không phải là không thích cùng người trao đổi sao?Người đại diện thấp giọng nói:Tôi cũng không rõ, vốn là định ở bên trong phòng, bỗng nhiên chạy nơi đó ngồi, ai, người cùng nói chuyện với Tinh Dư chúng tôi, có phải là người mới không, trước kia chưa thấy qua.Đúng, lần này là ngoại lệ dẫn vào, hình tượng không tệ, thật thích hợp với nhân vật này.Trên bữa tiệc khởi động máy, bao nhiêu ánh mắt đều nhìn qua, không nghĩ siêu sao Cố Tinh Dư như đồn đãi lãnh đạm không để ý người, hôm nay thế nhưng lại còn cùng diễn viên khác trong tổ kịch tán gẫu.

Hơn nữa đối phương lại còn là người mới.

Mọi người tò mò nhìn người mới này.Người mới này không tệ.Nghe nói là ngoại lệ tuyển chọn vào.Trưởng thành thật không tệ, thật dễ dàng làm cho người ta có ấn tượng.Lâm Ly nghe xong, một ánh sáng lạnh nhìn qua, người phía sau vừa thấy, nhanh chóng không nói chuyện nữa.

Lâm Ly cực kỳ nóng nảy trong vòng luân quán ai cũng đều biết đến, sợ lúc này cô ta lại gây chuyện.

Tuy rằng khó chịu Lâm Ly, nhưng mà ai kêu cô ta có bối cảnh lớn, cũng không có ai có thể làm gì cô ta.

Thế cho nên, cả Lâm Ly đứng ở trung gian, cũng chưa người nhớ đến quan tâm một phen.

Lâm Ly tức giận nhìn bên kia, trong lòng có chút kỳ quái nghĩ, tiểu tiện nhân này sao có thể như vậy, cô chẳng lẽ lại nhận thức siêu sao như Cố Tĩnh Dư?

Ngắm lại cũng không có khả năng, cô ta có tài gì đức gì, sẽ xuất hiện cùng Cố Tĩnh Dư, hai người nhất định là có chuyện gì, mới có thể ngồi cùng nhau.

Nhưng mà, Cố Tĩnh Dư bình thường chưa bao giờ để ý người, ngồi ở chỗ kia, bộ dáng giống như cùng cô chuyện trò rất vui vẻ, vẫn là khiến Lâm Ly cảm thấy trong lòng ghen ghét, nhất là nhìn thấy, mọi người ở đây, đều bởi vì tình cảnh này, không ngừng chú ý tiểu tiện nhân kia, trong lòng Lâm Ly càng không thoải mái.

Đây là Lâm Triệt cố ý, nhất định là cô chủ động quyến rũ Cố Tĩnh Dư, tiểu tiện nhân này, lại còn có chút thủ đoạn. Bữa tiệc khởi động máy vẫn tiếp tục.

Lâm Triệt đi qua hàng lang dài đến toilet, liếc mắt một cái nhìn thấy Lâm Ly đã ở bên kia. Lâm Triệt.

Cô nhìn Lâm Triệt từ trên xuống dưới, chỉ cảm thấy cô gần đây thoát nhìn, trên người giống như hơn chút gì đó, giống như thành thực, giống như kiều mị, không có loại cảm giác trẻ con như trước kia, hơn một chút hương vị của phụ nữ. Cô cười lạnh: Tôi khuyên cô vẫn nên rời khỏi tổ kịch này. Lâm Triệt lạnh lùng nhìn cô: Cô cảm thấy không thoải mái thì cô có thể rời đi, dựa vào cái gì muốn tôi rời đi. Lâm Ly hừ một tiếng: Cô tốt nhất có thể luôn luôn mạnh miệng như vậy, Lâm Triệt, cô có biết, Tần Khanh thích nhất tôi ở điểm gì không? Cô có biết anh vì sao tuyệt đối không coi trọng cô không? Anh thích nhất là hương vị phụ nữ của tôi, anh sẽ không yêu cô, bởi vì cô hẳn là trở về soi gương nhìn cô rồi cuộc có đức hạnh gì, không có tiền phẫu thuật thẩm mỹ bằng không tôi cho cô mượn ít tiền đi phẫu thuật, nhưng mà, còn gương khuôn mặt không xinh đẹp, còn muốn dùng thủ đoạn nơi nơi quyến rũ người, thì phải là cô không đúng rồi. Lâm Triệt nhũn mày nhìn cô: Cô có ý tứ gì, Lâm Ly! Lâm Ly hừ lạnh: Giả bộ cái gì, cô vừa mới quyến rũ Cố Tĩnh Dư, toàn bộ tổ kịch đều nhìn rành mạch, cô còn nghĩ nói dối? A, không nhìn cô đến cùng là mặt hàng gì, còn dám quyến rũ Cố Tĩnh Dư, anh là ai cô biết không? Cố Tĩnh Dư sẽ coi trọng cô sao? Cô nói rõ ràng cho tôi, Lâm Ly, không có bản lĩnh thì đi vu cáo người khác.

Lâm Triệt nghe xong, không khỏi gia tăng thanh âm. Sao lại thế này?

Lúc này, phía sau một thanh âm truyền đến, Lâm Triệt quay đầu lại, liền nhìn thấy, Tần Khanh thế nhưng đến đây. Giật mình, vừa mới cường ngạnh, nháy mắt nhìn thấy Tần Khanh, đã thất bại thảm hại, nhẹn không được có chút chua xót, nhìn Tần Khanh, biểu cảm mềm nhũn.

Nhưng mà, ngay sau đó, Lâm Ly đã xông đến về phía Tần Khanh. Chị vừa mới bắt quá là nhắc nhở em, ở trong vòng tròn này không cần tùy tiện, em vừa mới quyến rũ Cố Tĩnh Dư như vậy, toàn bộ tổ kịch đều thấy được, như vậy thanh danh của em sẽ không tốt, nhưng mà, em không chỉ không nghe lời chị nói, còn rống chị, chị... chị cũng là nhìn ở trên phần em là em gái của chị, mới muốn khuyên nhủ em. Tần Khanh kinh ngạc nhìn Lâm Triệt: Cố Tĩnh Dư? Giống như là có chút thất vọng, Tần Khanh tuy có chút không tin, nhưng mà, càng nhiều vẫn là trấn an bà vai lay động của Lâm Ly. Lâm Triệt... Cố Tĩnh Dư là Tam công tử Cố gia, anh ta không chỉ là minh tinh, vẫn là người thừa kế thứ ba của Cố gia, em đại khái không biết, nhưng mà, em quả thật nên cách Cố gia xa một chút là tốt hơn.*

Lâm Triệt nhìn Tần Khanh, nói không ra lời.

Lâm Ly ở một bên hưởng thụ nhìn bộ dáng thống khổ của cô, bộ dáng đắc ý dương dương, làm cho người ta nhìn liền cảm thấy khó chịu. Tùy tiện các người nghĩ sao, tôi còn có việc, các người chậm rãi tan gấu đi.

Lâm Triệt cũng không quay đầu lại đi ra ngoài. Sắc mặt Tần Khanh trắng nhợt, trấn an Lâm Ly một chút, liền đuổi bám chặt theo.

Cánh tay Lâm Triệt, thời điểm bị Tần Khanh giữ chặt, người đã ở bên ngoài, đêm tối khiến khuôn mặt của cô càng có vẻ tái nhợt một ít, Tần Khanh nhìn mặt trắng nõn của cô, giống như lần đầu tiên phát hiện, mặt cô thoát nhìn trắng nõn rất đẹp giống như trứng gà bóc, trong suốt như vậy.

Nhìn chằm chằm ánh mắt cô, anh nói: Anh nói đích thị thật sự, Lâm Triệt, mặc kệ như thế nào, cả nhà nước còn không thể trêu vào họ, chính là Cố thị. Cố Tĩnh Dư là Tam công tử Cố gia, bằng không em cho là, thân phận của anh, thế nào có thể được nhiều người kính trọng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thiêm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 18: Ông Xã Em Uống Say

Lâm Triệt nhìn Tần Khanh, đại khái bởi vì thật sự uống hơi nhiều rượu, lúc này người cũng rất xúc động: Nếu chọc thì sao? Về mặt Tần Khanh bị kiểm hãm, thờ dài vừa nói: Cố Tĩnh Dư có lẽ hoàn hảo, anh ta có anh cả, là Cố Tĩnh Minh Tổng Thống đương nhiệm của chúng ta, anh hai, là Cố Tĩnh Trạch trù phú tài phiệt thân bí khó lường, thủ đoạn bình thường của những người này, cũng không phải là anh và em có thể nghĩ đến, cho nên, ở nước C, vẫn là cách Cố gia xa một chút, hiểu không? Lâm Triệt chỉ cảm thấy đầu càng hỗn loạn. Tôi làm sao có thể nhận thức bọn họ, được rồi, anh để tôi đi đi, anh trở về chiếu cố Lâm Ly là tốt rồi, không cần phải xen vào chuyện của tôi. Nhưng mà... Tần Khanh nhìn cô, tay mảnh khảnh của cô, đẩy tay anh ra, trong lòng bàn tay mềm mại, khiến anh nhất thời có chút thất thần.

Nhưng mà lúc này, Lâm Ly đã từ phía sau chạy đến.

Lâm Triệt cuối cùng liếc mắt nhìn Lâm Ly một cái, cười lạnh một tiếng, hốt hoảng, đi ra ngoài.

Tần Khanh nhìn cô rồi đi, mặt lộ vẻ lo lắng, nhưng mà Lâm Ly lại lôi kéo anh hỏi: Vừa mới anh nói là thật? Cố Tĩnh Dư thế nhưng có bối cảnh như vậy? Tần Khanh vẫn đang nhìn phượng hướng Lâm Triệt rồi đi: Đúng, nhưng mà, Lâm Triệt nhìn thật sự đã trưởng thành, không còn là cô gái nhỏ trước đây. Lâm Ly nghe xong lòng mày thanh tú nhũ lên, không muốn nghe anh nói đến Lâm Triệt.

Nghĩ đến Lâm Triệt vừa mới thế nhưng có thể cùng Cố Tĩnh Dư luôn lạnh lùng ngồi cùng một chỗ, trong lòng cô liền cảm thấy buồn bực.

Hiện tại lại biết, Cố Tĩnh Dư trừ bỏ là siêu đại minh tinh, bối cảnh sau lưng thế nhưng lợi hại như vậy, trong lòng càng ghen tị.

Lâm Triệt sao có thể khiến Cố Tĩnh Dư chú ý đến.

Lâm Triệt mới ra hàng lang, đã được người đón.

Ngẩng đầu lên, cô nhìn đã đến người lại là Hồ quán gia, không khỏi cười. Hồ quán gia, sao ông lại tới đây? Phu nhân, ngài uống say, tôi là tới đón ngài trở về. Nghe người khác kêu mình là phu nhân, cô càng cảm thấy vui vẻ cười rộ lên.

Cô xem như là phu nhân gì?

Mơ mơ màng màng, người bị mang trở lại trong nhà.

Cố Tĩnh Trạch nghe đến thanh âm bên ngoài, bước chân dài, đi ra tới cửa.

Nhưng mà vừa tới cửa, thân thể mềm nhũn, liền trực tiếp đè ép đến.

Thời điểm chờ Cố Tĩnh Trạch phản ứng kịp, bộ ngực non mềm của cô đã đ-ng vào trước ngực anh, tâm thần rung động, nhìn đến sau lưng, trên mặt cô mang theo hai mảnh đỏ ửng, lông mi nhẹ nhàng run run, môi đỏ mọng như cánh hoa kiều diễm ướt át, vành tai cọ xát cổ anh, làm cho người ta ngứa từ trong ra ngoài.

Cả người sừng sốt, anh chăm chú nhìn cô. Sao lại thế này. Mùi rượu đập vào mặt, cô gái này giống như vừa từ trong vại rượu đi ra. A....

Cô nhìn anh, Cố Tĩnh Trạch cau mày thật sâu, con ngươi như vì sao trên biển, sâu không thấy đáy: Ông xã, em đã trở về. (xưng hô như vậy cho thân mật, chuyện hay bắt đầu, hihi)...

Cố Tĩnh Trạch chỉ có thể tùy thời đỡ cô, nếu nhất thời buông tay, cô nhất định sẽ trực tiếp ngã trên mặt đất. Người chung quanh chỉ cảm thấy trong lòng rung mình, sợ Cố Tĩnh Trạch trong cơn tức giận muốn đá thương phu nhân. Cô sao uống nhiều rượu như vậy.

Anh không vui hỏi, sau đó cho mọi người chung quanh một ánh mắt, người bên cạnh lúc này lặng yên lui đi ra ngoài, đem phòng để lại cho hai người. A, chúng tôi hôm nay có tiệc khởi động máy, ông xã. Trên mặt Cố Tĩnh Trạch nhất thời đen đi, cảm thấy tay cô đang sờ loạn ở trên tay mình, Cô gọi tôi là gì? Lâm Triệt được một tắc lại muốn tiến một thước, hai tay trực tiếp khoát lên trên người anh, thuận thể ôm cổ của anh: Ông xã, không gọi anh là ông xã thì gọi là gì, anh và em nếu không xé chứng nhận, anh đương nhiên chính là ông xã của em rồi? Kêu tên của tôi.

Anh hạ giọng. Trạch ~ Cô...

Cố Tĩnh Trạch một bàn tay kéo thân thể của cô qua, trực tiếp đem người ôm ngang, vào phòng ngủ. Lâm Triệt không thành thật, mặt ở ngực của anh cọ tới cọ lui.

Giống như con mèo nhỏ, khiến Cố Tĩnh Trạch càng cảm thấy phiền muộn.

Ném người lên trên giường, anh mới cảm thấy nhiệt độ trên người phân tán đi một ít.

Anh cũng là mới về nhà, quần áo còn chưa kịp đổi, caravat khiến anh không thoải mái, đưa tay kéo mở ra một chút, mới nhìn người phụ nữ lộn xộn trên giường. Nhìn cô nằm ở nơi đó, bộ dáng nhìn lại dường như có chút đáng thương anh mới cúi đầu đem quần áo của cô mở ra một chút, miễn cho như vậy rất không thoải mái.

Nhưng mà, cô một phen kéo caravat anh lại, ngay sau đó, anh trực tiếp ngã xuống trên người mềm mại của cô.

Hai tay chống hai bên, anh nhìn mặt cô chột phóng to ngay trước mắt.

Gò má nhẵn nhụi đẹp giống như đánh má hồng, thoát nhìn là giống như quả táo chín, miệng vênh lên, đầu lưỡi liếm môi, động tác này, khiến anh chỉ cảm thấy bụng dưới lại có một trận kích thích. Đáng chết...

Thầm mắng một tiếng, lại cảm thấy chỗ ngực càng không thích hợp. Cúi đầu vừa thấy, ngực của cô chống lên ngực của anh, cổ áo nửa rộng mở, bên trong một mảnh trắng nõn và khe rãnh, rõ ràng cực kỳ.

Lâm Triệt nhìn rất ồm, nhưng mà, nơi nên có thịt, cũng có thịt...

Cố Tĩnh Trạch lần đầu tiên nhìn thân thể một người phụ nữ gần như vậy (đây cũng không phải là lần đầu đầu anh Trạch), lại là tư thế bất nhã như vậy...

Đôi mắt nhất thời sâu hơn, anh xoay người một cái, khiến bản thân rời khỏi thân thể của cô, ngửa mặt nằm ở một bên, hít sâu.

Cảm thấy bản thân vừa mới thay đổi thuốc, tựa hồ thân thể tốt hơn rất nhiều, đối với Lâm Triệt, thế nhưng không có phát tác.

Nghiêng đầu, người phụ nữ bên người ngán ngùi thành thật được một lát.

Làn da của Lâm Triệt quả thật trắng hơn nữ sinh khác rất nhiều, nhưng mà bình thường cô bảo dưỡng cũng không thật sự cần mẫn, trời sinh trắng nõn, vì vậy cô càng tăng thêm vài phần tư sắc.

Bộ dáng cô trường thành cũng không làm cho người ta chán ghét.

Thậm chí, hôm nay mùi rượu ở trên mặt tươi mát của cô, càng tăng thêm một chút mỹ hoặc, cả người liền phảng phất giống như hoa vừa mới **, mang theo nhan sắc câu người.

Lúc này, chỉ thấy Lâm Triệt bỗng nhiên lại không thành thật đứng lên.Ni Mã, ai a, không mở điều hòa sao.

Cô đưa tay lôi kéo quần áo bản thân:Nóng chết lão nương rồi.Nghe ngôn ngữ thô lỗ của cô, Cố Tĩnh Trạch một lần nữa muốn đem cô ném ở trong này tự sinh tự diệt.

Nhưng mà, quay đầu nhìn cô lấy tới lấy lui, bộ dáng ngốc nghếch vẫn kéo không ra, nghĩ một chút, vẫn là trở về.Cô đừng kéo, tôi giúp cô.

Tay còn có chút không biết nên để vào đâu, anh lớn như vậy, nhưng mà cũng chưa từng chăm sóc người phụ nữ nào.Nhưng mà, tôi này nhưng mà vẫn kéo quần áo của cô, trước đem khóa kéo từ phía sau kéo ra.

Lúc này da thịt lộ ra, cảnh xuân một mảnh đánh úp lại.

Lâm Triệt cảm thấy trên người thoải mái rất nhiều, nhanh chóng ra sức làm cời quần áo trên người.

Áo ngực viền tơ rơi xuống, bỗng chốc xuất hiện trước mắt.Cô... Lâm Triệt!Cô đến cùng còn có không chút lòng tự trọng không, còn biết bản thân là người phụ nữ sao?

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Thế Nào Không Gọi Ông Xã Nữa.?

Lâm Triệt, cô có thể thanh tỉnh một chút hay không?

Cố Tĩnh Trạch đi qua, kéo Lâm Triệt, ánh mắt cũng không khỏi nhìn về phía bụng bằng phẳng của cô.

Dời ánh mắt đi, anh nghiêng răng nghiêng lợi nói:Lâm Triệt, cô thanh tỉnh một chút cho tôi.Lâm Triệt cúi đầu nhìn về phía Cố Tĩnh Trạch:Ông xã... Anh hung dữ với em.Cố Tĩnh Trạch dẫn lại tính tình:Tôi còn có thể hung dữ hơn.Ông xã... anh có phải thật sự chán ghét em không?

Cô nhìn anh, hàm răng cắn môi dưới ửng đỏ.Tìm Cố Tĩnh Trạch không hiểu đập nhờ nửa nhịp, nhìn cô, bản thân không nghĩ để ý, nhưng mà lúc này vẫn dẫn lại tính tình đồ dành nói:Được rồi, không chán ghét cô.Thật vậy chẳng?

Anh ôm lấy Lâm Triệt.Lâm Triệt dụng cả tay chân, lúc này dựa vào trên người anh.

Cố Tĩnh Trạch hiếm khi phát hiện, anh đã không phát bệnh sởi, cũng không cảm thấy rất khó chịu.

Cúi đầu nhìn nhìn đầu của cô, cô đang hoảng tử tế ngủ thiếp trên bờ vai anh, làm như đang ngủ, lông mi nghiêng rung động, kỳ thực người nhìn cũng không bé bỏng, vóc người chừng 1m68, ở trong các cô gái nhìn cao cao lớn lớn, nhưng mà, lúc này bắt trên người anh, lại có vẻ thật nhỏ gầy, thật dễ dàng khơi dậy ý muốn bảo hộ của người khác.

Buồng cô xuống, tay cô lại độ ôm lấy cổ của anh.

Mặt, gần sát khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng sau khi say rượu của cô, mùi của cô rõ ràng đập vào mặt.

Cảm giác có chút tê dại, liền xuyên qua thân thể.Ông xã, còn muốn ôm ôm...

Cố Tĩnh Trạch nói:Cô có biết cô đang nói chuyện với ai.Cùng ông xã.

Cô mơ mơ màng màng nói.Cố Tĩnh Trạch nhất thời lại cảm thấy không phản bác được.Ngoan, đừng nháo.

Nghĩ muốn đẩy cô ra, nhưng mà, tay vươn ra, cuối cùng chính là nhẹ nhàng sờ sờ sợi tóc mềm mại của cô. Ôm ôm.

Cô vẫn ní non. Bất đắc dĩ, anh nằm xuống, ôm cô vào trong ngực.

Đầu gác ở cổ anh, hai chân lúc này bò lên vòng eo của anh.

Anh sùng sốt, thân thể nháy mắt cứng ngắc.

Phía dưới, lại nghe Lâm Triệt thở dài, phát ra thanh âm thích ý. Thật thoải mái.....

Thân thể Cố Tĩnh Trạch mềm nhũn. Cô gái này, không biết nói như vậy thật dễ dàng làm cho người ta sinh ra ý nghĩ khác sao?

Cố Tĩnh Trạch rốt cục vẫn buông cô xuống, chợt nghe cô ở phía sau như cũ nhắm mắt lại kêu: Còn muốn ôm ôm! Cố Tĩnh Trạch nhú mi, nâng nâng cái trán.

Cái cô gái này, thế nào lại dính người như vậy.

Mà lúc này, trên giường người phụ nữ bỗng nhiên phù phù một tiếng.

Cố Tĩnh Trạch quay đầu đi, nhìn đến Lâm Triệt đã rơi xuống đất.

Tuy rằng trên đất có thảm dày, nhưng mà nhìn ra, Lâm Triệt té không nhẹ.

Cô nâng trán, đứng lên, mờ mịt nhìn phía trước.

Thời điểm đang nhìn đến Cố Tĩnh Trạch, cau mày kỳ quái hỏi: Sao như vậy, Cố Tĩnh Trạch, tôi sao lại ở trong này? Rốt cục không gọi ông xã rồi hả? Cô uống say, tỉnh liền đứng lên, tắm rửa rồi ngủ. Lâm Triệt "à" một tiếng, làm như cũng nghĩ tới cái gì, từ trên mặt đất đứng lên, muốn đến trên giường.

Nhưng mà, trên người mềm nhũn, đi hai lần, thế nhưng không leo lên được.

Nhìn bộ dáng ngốc nghếch của cô, Cố Tĩnh Trạch cơ hồ dùng hết nhẫn nại của bản thân trong một năm, mới thành công khuyên mình đi tới, trực tiếp ôm lấy Lâm Triệt.

Lâm Triệt sùng sốt, mặt chậm rãi đỏ lên.

Cố Tĩnh Trạch không nhìn cô, lại cảm thấy hai tay Lâm Triệt nắm chặt vạt áo của anh, dán trên ngực của anh, lông mi thon dài của cô hơi hơi giật giật.

Bộ dáng anh ôm cô rất đẹp trai, cô cảm thấy bản thân giống như muốn hít thở không thông, không cách nào bình tĩnh nhìn anh, chỉ có thể nắm chặt anh như vậy, sợ bản thân sẽ một lần không cẩn thận thở dài ra tiếng vậy.

Lâm Triệt nắm vạt áo của anh, hất cằm lên đến, chậm rãi gần sát mặt anh.

Cố Tĩnh Trạch cúi đầu một cái, trông thấy ánh mắt trong veo của cô, ngọn lửa bên trong, cơ hồ muốn thiêu đốt hết lý trí của anh.

Ánh mắt anh ngừng một chút, nhìn đôi môi đỏ tươi của cô, đôi môi no đủ, tựa như sinh ra chỉ để hôn môi.

Khóe môi giật giật, anh nhớ tới, lại cảm thấy thân thể cứng ngắc không cách nào nhúc nhích, trong mắt giống như chỉ còn lại đôi môi của cô, anh chậm rãi cúi xuống.

Gần đến mức có thể cảm thấy hô hấp của cô phun ở trên mặt của anh, trong hơi thở đều là hương vị của cô.

Tràn đầy tình thần của anh, tay anh không khỏi đã nắm bả vai mềm mại của cô.

Ngực dán sát vào nhau, cũng đi theo sung lên, cả người khô nóng, không cách nào khống chế.

Nhưng mà đúng lúc này...Oa...Cố Tĩnh Trạch chỉ cảm thấy trước ngực nóng lên, có cái gì đã chảy lên...

Cô phun ở trên người anh...

Cố Tĩnh Trạch rốt cuộc chịu không nổi, trực tiếp đem người tha lên, trực tiếp kéo đến trong phòng tắm, ném người vào bồn tắm lớn, cầm lấy vòi hoa sen, liền hướng ở trên đầu cô. Bắn muốn chết... Cô có thể hơi có chút bộ dáng phụ nữ hay không, nào có người phụ nữ như cô, uống nhiều rượu như vậy, trở về đùa giỡn, còn dám phun ở trên người tôi...Hốc mắt Lâm Triệt rơi vào nước, ánh mắt càng khó chịu, cô cơ hồ muốn khóc, nghĩ ra được, bản thân Cố Tĩnh Trạch rõ ràng cũng vào trong nước, để cô lại, dùng sức lau rửa trên người cô, bất tri bất giác, lại phát hiện, quần áo đã bị cởi gần hết, nơi ngón tay cọ xát, nóng lên, nóng lên, trong mềm mại mang theo cơ thể, tay anh càng ngày càng chậm, mà bộ vị nào đó trong thân thể, lại ở dần dần nâng cao...

Mà Lâm Triệt, ngâm nước thập phần sáng khoái, thoải mái tìm vị trí, trực tiếp nằm xuống.

Đầu tựa vào trong khuỷu tay của anh, cô lẳng lặng ngủ, ánh mắt híp, miệng vênh lên, bị ngấm nước ảm hai gò má đỏ lên, giống như đánh son tốt nhất, trên lông mi thon dài mang theo sương mù, một điểm một điểm ngưng kết thành trần châu...

Yết hầu Cố Tĩnh Trạch vừa động, thật vất vả, mới đem ánh mắt dời khỏi trên mặt cô.

Anh thật muốn buông tay lại không thể không quản cô, cô gái này là chuyên gia gây chuyện, thật sự là làm cho người ta lo lắng.

Chính là, quay đầu nhìn bộ dáng cô ở trong nước giống tôm nấu chín, nghĩ nghĩ, vẫn là đi qua, một tay bế người dậy...

----- Ta là đường phân cách -----

Ngày thứ hai, thời điểm Lâm Triệt tỉnh lại, chỉ cảm thấy trên người mình đau muốn chết.

Ôm đầu xuống giường, cúi đầu vừa thấy...

Cô sao để trần?

Trong đầu đau phải chết, nhưng mà cô vẫn không nháy mắt nghĩ tới, bản người ngày hôm qua đến cùng làm chuyện hoang đường gì...

Cô uống rượu đùa giỡn, ôm Cố Tĩnh Trạch không tha, lại... Còn ỏi ra một người anh...

Cô còn nhớ rõ sau khi anh bỏ T-shirt lộ ra thân thể tinh trắng, nhớ được thành khối cơ bắp của cô, cọ xát da thịt của cô, khiến cô chỉ nghĩ cũng đã chảy nước miếng, nhớ đến chân thon dài của anh, còn có dáng người hoàng kim ti lệ mê người... (chết mất mình sắp thành sắc nữ rồi...)

Toàn bộ buồn ngủ biến mất, Lâm Triệt nhanh chóng cầm quần áo mặc lên, liền chạy nhanh đi ra ngoài.

Đến bên ngoài, liền nhìn đến người hầu đang cầm canh giải rượu. Phu người, ngài tỉnh, canh giải rượu đã chuẩn bị tốt. Ách, tiên sinh các người ở đâu?

Lâm Triệt chợt dạ nhỏ giọng hỏi. Sao không gọi ông xã nữa?

Phía sau, một thanh âm lạnh lạnh truyền đến, Lâm Triệt vừa quay đầu lại. Cố Tĩnh Trạch bỗng nhiên từ phía sau đi tới, chân dài rào bước tiến lên, ánh mắt thâm thúy mê người, biểu cảm lạnh lùng, nhìn liền khiến người cảm thấy lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Anh Đến Cùng Cũng Không Chuyển Ra

Lâm Triệt hận không thể tìm cái hang để bản thân chui vào thôi, nhìn anh, ngượng ngừng xoa xoa tay nói: Đêm qua... Xác thực nói hẳn là buổi sáng hôm nay, bởi vì lúc cô trở về, đã là rạng sáng.

Anh nắm tách cà phê sứ trắng, đặt ở trên môi, nhẹ nhàng bĩu một cái....Được rồi, Lâm Triệt thấp giọng nói: Thực xin lỗi thực xin lỗi, tôi uống say, tôi... tôi đều đã quên mất chuyện ngày hôm qua.

Lâm Triệt chuẩn bị giả ngu. Cố Tĩnh Trạch nâng con người sâu lên, nhìn cô: Cô không có làm chuyện gì. Là sao.

Lâm Triệt vội nói. Đồng tử mắt Cố Tĩnh Trạch chớp lên: Hay là cô hi vọng cô làm qua chuyện gì? Không có không có, chưa làm qua là tốt nhất.

Lâm Triệt chợt dạ cúi đầu. Cố Tĩnh Trạch híp mắt nhìn chăm chăm cô: Nhìn ra cô cái gì đều đã quên? Lâm Triệt nhanh chóng nói: Đúng vậy đúng vậy, đều không nhớ rõ rồi. Cố Tĩnh Trạch hơi hơi đến gần một ít, ánh mắt tối đen nhìn chăm chăm mặt cô: Buổi tối cô hôn tôi. Lâm Triệt kinh hãi, vội vàng nói: Làm sao có thể, căn bản là không có, tôi rõ ràng nhớ được, còn chưa có hôn tôi đã ỏi ra. Sau khi nói xong, mới nhớ tới cái gì, vội vờ tay bưng kín miệng mình.

Cố Tĩnh Trạch nâng lên lông mày đến: Nhìn ra thật sự không phải đều đã quên. Lâm Triệt quần bách, hận không thể đánh miệng mình vài cái.

Trên mặt đỏ bừng, cô cúi đầu nói: Thực xin lỗi, tôi biết, tôi là người đã kết hôn, thế nhưng mà còn như vậy... Là tôi không đúng, tôi đêm qua uống say, cho nên có chút không thanh tỉnh, sẽ không có lần sau. Còn có lần sau?

Lông mày Cố Tĩnh Trạch nhú lại. Không có, không có, không có lần nữa, ít nhất trong thời kì kết hôn sẽ không có.

Lâm Triệt nhanh chóng nói. Cố Tĩnh Trạch lườm cô một cái, tự nhiên đứng dậy, không nhìn cô nữa, trực tiếp đi ra ngoài.

Lâm Triệt ngồi ở chỗ kia, hai tay nắm tay, vẻ mặt biết vậy chẳng làm.

Cô thế nhưng kêu Cố Tĩnh Trạch là ông xã, còn ôm anh muốn hôn.

Cô thật sự là muốn chết.

Cũng không trách anh tức giận như vậy, cô nói với anh tốt nhất là không nên làm phiền nhau, nhưng mà buổi tối thế nhưng lại vừa uống say, liền làm ra chuyện điên cuồng như vậy, cô cùng anh chính là kết hôn hợp đồng, thế nhưng mà còn dám gọi anh là ông xã.

Anh đã quen cao cao tại thượng, nghe người ta kêu ông xã, nội tâm nhất định là hóng mát.

Huống chi, anh muốn nghe người kêu ông xã, cũng chỉ muốn nghe Mạc Huệ Linh kêu, làm sao có thể muốn nghe cô kêu.

Lâm Triệt vỗ đầu bản thân, ảo não không biết làm sao.

Người hầu thấy được, vội đi tới:Phu nhân, ngài như thế nào?Lâm Triệt buồn bực nói:Không có việc gì, tôi chỉ là có chút đau đầu.Người hầu nhỏ giọng nói:Phu nhân, tiên sinh buổi tối phỏng chừng ngủ không ngon, cho nên tâm tình không được rồi, sắc mặt mới có thể rất kém, phu nhân không cần lo lắng.Lâm Triệt ngẩng đầu lên:Anh buổi tối ngủ không ngon sao? Sẽ không phải là bị tôi ép buộc chứ?Người hầu nói:Không phải, tiên sinh nửa đêm tắm nước lạnh, cho nên mới ngủ không ngon.Cái gì?

Lâm Triệt không biết nói gì.Tiên sinh các người cũng thật cổ quái, đang tốt lành sao lại tắm nước lạnh.Người hầu cũng không biết, chỉ có thể đoán nói:Vừa mới tôi còn nhìn thấy bác sĩ Trần đi đến, khả năng là tiên sinh gần nhất đã đổi phương án trị liệu mới.Lâm Triệt lắc đầu, nghĩ rằng, bệnh này của Cố Tĩnh Trạch thật đúng là phiền toái.

Mà lúc này, trong phòng sách của Cố Tĩnh Trạch.

Cố Tĩnh Trạch nhìn bác sĩ của mình:Tôi cảm thấy gần nhất thân thể có biến hóa mới.Trần Vũ Thịnh trị liệu cho Cố Tĩnh Trạch không là một ngày hai ngày, từ lúc anh bắt đầu phát bệnh đến bây giờ, đã mười mấy năm, cho nên lúc này nghe anh nói như vậy, chính là nhàn nhạt hỏi:Cái gì biến hóa?Chính là, thời điểm gần nhất chạm vào Lâm Triệt, tôi cũng không có rất cảm giác khó chịu, cũng không phát bệnh rồi, tôi suy nghĩ, có phải không phải bởi vì tôi và cô ấy từng có quan hệ thân mật, cho nên đối với cô mới không bài xích như vậy.Trần Vũ Thịnh buông tay nói:Tôi cảm thấy đây cũng có khả năng.Cố Tĩnh Trạch nhíu mi:Tôi muốn đáp án xác thực, không có khả năng.Trần Vũ Thịnh chỉ có thể bất đắc dĩ nói:Tiên sinh, bệnh của anh vốn cũng là cổ quái cực kỳ, toàn bộ thế giới đại khái chỉ có một mình anh bị, tôi cũng chỉ có thể nghiên cứu trường hợp của anh, cho nên tôi làm sao có thể cho anh một đáp án xác thực.Ánh mắt Cố Tĩnh Trạch hạ xuống, biểu cảm âm trầm.

Trần Vũ Thịnh thở dài nói:Nhưng mà, tiên sinh anh chính là không thể đi-ng vào phụ nữ, cũng không phải không có công năng, công năng thân thể của anh vẫn bình thường, lại có cảm giác với một người phụ nữ cũng là bình thường.Làm sao có thể.

Cố Tĩnh Trạch nhìn anh:Tôi đã có Huệ Linh, mà Lâm Triệt theo tôi chính là ngoài ý muốn.Như vậy... Ngài có thể thử lại phát sinh quan hệ xem, có lẽ sẽ có cảm giác không giống như vậy.Không, đây không phải là thí nghiệm.

Cố Tĩnh Trạch đứng dậy, cầm lấy quần áo, đi ra ngoài.Lâm Triệt cũng không phải vật thí nghiệm.

-----Ta là đường phân cách-----

Trong nhà hàng Tây.

Cố Tĩnh Trạch tao nhã cầm dao trong tay, cắt thịt bò tinh xảo tron đĩa kim loại.

Một bên người biểu diễn kéo đàn violon diễn tấu bản nhạc du dương, toàn bộ nhà hàng xa hoa có vẻ yên tĩnh, bầu không khí thuần chất.

Mạc Huệ Linh cười nói:Những thứ kia thật sự ăn rất ngon.Cố Tĩnh Trạch gật đầu:Đúng vậy.Mạc Huệ Linh thấy Cố Tĩnh Trạch thần sắc không đối, kỳ quái hỏi:Tĩnh Trạch, hôm nay tinh thần anh sao không tốt sao?Cố Tĩnh Trạch hơi hơi giương mắt lên:Khả năng buổi tối ngủ không ngon.Sắc mặt Mạc Huệ Linh khẽ thay đổi có chút suy sụp, ánh mắt hơi u oán, cúi đầu nhìn anh:Em đã nói rồi, đề nghị anh chuyển ra ở cùng em, anh suy nghĩ như thế nào? Tay Cố Tĩnh Trạch nắm nĩa dừng một chút:Còn đang suy nghĩ.Mạc Huệ Linh một mạch, trực tiếp buông dao nĩa xuống:Tĩnh Trạch, anh đến cùng có ở nghiêm túc suy nghĩ hay không?Cố Tĩnh Trạch bị bức bách chất vấn như vậy, trong lòng có chút không kiên nhẫn, nhưng mà, anh nghĩ, anh có thể lý giải, Mạc Huệ Linh có lo lắng như vậy, cũng là bình thường.Anh có nghiêm túc suy nghĩ, nhưng mà, anh không muốn mạo hiểm bị trong nhà phát hiện, em biết anh làm việc là người không thích mạo hiểm, anh càng thích kế hoạch chu toàn, tuyệt đối an toàn, mà không là mỗi ngày lo âu nghĩ có phải bị phát hiện hay không.Anh... Anh đến cùng là vì sợ hãi bị phát hiện, hay là anh căn bản là không muốn tách khỏi vợ của anh!

Mạc Huệ Linh không thể nhìn được nữa nói:Cố Tĩnh Trạch ngừng một chút.

Mạc Huệ Linh trực tiếp đứng lên:Nếu anh không muốn cùng cô ta tách ra, em sẽ rời đi, em rời khỏi, em thành toàn các người, như vậy được không?Nói qua, Mạc Huệ Linh trực tiếp cầm túi của mình, cũng không quay đầu lại đi ra ngoài.

Cố Tĩnh Trạch buông dao nĩa, ngồi ở chỗ kia, không có đuổi theo ra ngoài.

Anh đương nhiên muốn nói cho Mạc Huệ Linh, anh cùng Lâm Triệt không có gì, nhưng mà, anh cùng Lâm Triệt chẳng phải thật sự không có gì.

Bọn họ tới ít nhất cũng đã từng phát sinh quan hệ thân mật, đây đúng là không thể phủ nhận.

Rất nhanh, anh trở lại trong nhà.

Còn chưa có vào cửa, giống như nghe thấy bên trong, Lâm Triệt ở cùng người nói chuyện điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Điều Tôi Đáp Ứng Cô Đầu Sẽ Làm Được

Bác gái, tôi đã nói qua, tôi sẽ không về, bác chết suy nghĩ này đi.

Lâm Triệt nói.

Trong điện thoại, Hàn Thái Anh bởi vì không còn thấy người, cuối cùng không dám kiêu ngạo như vậy, giọng điệu mang theo vài phần khuyên giải an ủi nói:Lâm Triệt, bác gái cũng là vì tốt cho cháu, Trình gia cũng không có gì không tốt, kẻ ngốc kia tuy rằng ngốc, nhưng mà tốt xấu gia cảnh cũng tốt, cháu gả xong, một bước lên trời, lập tức xem như thiếu phu nhân, muốn mua cái gì thì mua đó, nhà bọn họ cũng sẽ không thể quản cháu, chồng của cháu bị bệnh, cũng không có biện pháp quản cháu, đến lúc đó, Trình gia không phải là thiên hạ của cháu rồi sao.Lâm Triệt cười lạnh:Đã tốt như vậy, vì sao bác không để Lâm Dư gả đi?Nhà người ta không là không muốn Lâm Dư.

Trong lòng Hàn Thái Anh nghĩ, để Lâm Dư gả đi? Lâm Dư được nuôi dưỡng để sau này là làm thiếu phu nhân chân chính, sao có thể gả đến người như vậy.Lâm Triệt lạnh lùng nói:Bác gái, tôi không hiếm lạ làm thiếu phu nhân, tôi đã cho người trở về lấy đồ của tôi, về sau tôi sẽ không trở về Lâm gia nữa.Nghe Lâm Triệt quyết tuyệt như vậy, thanh âm Hàn Thái Anh mới bỗng chốc bén nhọn lên:Lâm Triệt, mày thật muốn thoát ly quan hệ trong nhà sao? Tốt lắm, mày trước mang tiền tao nuôi mày từ nhỏ đến lớn cầm đến đây, tao vất vả nuôi mày lớn lên, mày hiện tại cánh cứng cáp rồi đã muốn đi rồi hả? Lâm Triệt không nói gì nói:Được, không nói tôi ở nhà làm nửa nữ giúp việc hầu hạ các người, nên cho tôi bao nhiêu tiền, các người tốt xấu cho tôi một chỗ ở, tôi biết kiếm tiền chậm rãi trả lại cho các người.Mây... Lâm Triệt, mày sao lại thế này, đừng cho là tao không biết chút tính toán của mày, mày chạy đi làm cùng tổ kịch với Lâm Ly, mày còn nghĩ cùng Lâm Ly so một chút, tâm tư nhân cơ hội khiến Tần Khanh chú ý tới mày, đúng hay không?Bác gái, sức nghĩ tượng của bác cũng quá phong phú.

Lâm Triệt lười cùng giải thích với bà ta.Hàn Thái Anh mắng:Không nhìn mày nơi nào cũng không bằng một đầu ngón tay của Lâm Ly, còn trông cậy vào Tần Khanh có thể coi trọng mày, nếu mày thực sự không có tâm tư này, mày liền lập tức cắt khỏi tổ kịch.Lâm Triệt cau mày nói:Bác rõ ràng, đây là công việc của tôi, tôi sẽ không nghe bác nói, bác nói cứ ra ngoài, tôi liền cứ ra ngoài sao.Mây...Lâm Triệt nói:Hon nữa, thực sự tôi đoạt đi rồi Tần Khanh như vậy, khiến cho con gái của bác nhìn kỹ đi, đến uy hiếp tôi tính làm cái gì!Lâm Triệt nói xong, "bốp" một cái cúp điện thoại.

Ngẩng đầu lên, bắt ngờ nhìn thấy Cố Tĩnh Trạch ở phía sau.

Đáy mắt tối đen của anh, sâu thẳm như nước biển, mê người lại thần bí.

Lâm Triệt một mặt xấu hổ, nhìn anh:Anh làm sao đi mà cũng không có âm thanh.Đi không có âm thanh, là giáo đường cơ bản, chẳng lẽ mỗi người đều phải cũng y như cô, âm âm ỉ ỉ à?Cố Tĩnh Trạch bước tiếp chân dài đi tới, tư thái tao nhã.

Lâm Triệt không nói gì nói:Đừng đừng đừng, anh cực kỳ có giáo dưỡng, tôi không có giáo dưỡng, may mắn tôi với anh sớm muộn gì cũng ly hôn, bằng không, cả đời bị anh dạy bảo khinh bỉ, tôi thật sự sẽ bị bức điên.Cố Tĩnh Trạch chấp tay sau lưng:Quả thật như thế.Cái gì?Tôi cực kỳ có giáo dưỡng, có không có giáo dưỡng, quả thật như thế.Cố Tĩnh Trạch nói:Anh...

Lâm Triệt trợn mắt nhìn anh, hừ một tiếng, học thực nữ bước nhỏ đi vào trong.Cố Tĩnh Trạch nhìn kém chút phá công cười ra.

Lâm Triệt quay đầu nói:Anh không phải thích như vậy sao? Tôi học không giống sao?Lộ ra ngu ngốc.Anh nói:Cô ngốc như vậy, khó trách cả thuốc đều có thể hạ sai người.Hà, không phải đã nói, không nói đến sự kiện này nữa sao.Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Triệt phồng lên nói.

Cố Tĩnh Trạch nhìn cô, muốn nói chút gì, cũng không khỏi hỏi:Cái Tần Khanh kia, là người đàn ông cô thích?Trên mặt Lâm Triệt treo tươi cười một bên bỗng chốc động lại rất nhiều, trong đồng tử mắt hiện lên một tia đau đớn kịch liệt:Nói đến người trong lòng của lão bà, chẳng lẽ không lúng túng sao?Sẽ không.

Anh nói...Lâm Triệt không có gì để nói:Được rồi, dù sao... Đúng vậy, tôi kỳ thực nói cho anh cũng không sao, dù sao anh cũng không biết anh ấy, không phải mỗi người đều may mắn như vậy, người trong lòng, cũng thích anh, tôi cùng anh ấy coi như là thanh mai trúc mã, nhưng mà đích thị đáng tiếc, anh ấy luôn luôn thích Lâm Ly.Ngẩng đầu lên, Lâm Triệt chống lại đồng tử mắt thâm thúy của Cố Tĩnh Trạch, trong lúc nhất thời cảm thấy, ánh mắt này khôu gọi, cơ hồ muốn xuyên thấu đến trong thân thể cô.Nếu cô muốn, tôi có thể giúp cô có được anh ấy.Có được?Lâm Triệt không hiểu nhìn anh:Có ý tứ gì?Chính là cái ý tứ kia, cô muốn, tôi có thể để anh ta thích cô, ở cùng một chỗ với cô.Giọng nói của Cố Tĩnh Trạch hùng hồn, mang theo bá đạo không ai bì nổi.Hà, vậy làm thế nào khiến anh ấy thích tôi.Lâm Triệt nói.

Cố Tĩnh Trạch nói:Tỳ như, khiến anh không có biện pháp đính hôn với chị của cô, gây áp lực cho anh, khiến anh phải ở cùng với cô.Hà, vậy thì vẫn thôi đi.

Lâm Triệt vội nói:Có thể khiến anh ta nhanh chóng cùng Lâm Ly kết hôn hay không, còn đỡ phải mỗi người đều cảm thấy giống như tôi muốn đến đoạt người, như vậy tôi cũng thật xấu hổ.Cố Tĩnh Trạch cau mày:Như vậy cũng không phải là không thể được, nhưng mà cô xác định cô muốn như vậy?Tôi hiện tại đều đã kết hôn, anh cùng một người con gái đã kết hôn nói như vậy, thật sự tốt sao.Lâm Triệt nhìn anh một bộ dáng nghiêm trang, nhanh chóng ngắt lời anh.

Cố Tĩnh Trạch nói:Không sao, tôi nói rồi, cuộc hôn nhân này là tôi thúc đẩy, nếu cô nghĩ muốn được bồi thường, tôi nhất định sẽ bồi thường cho cô, trong đó trừ bỏ tiền tài ở bên ngoài, cái này cũng có thể tính ở bên trong.Thôi đi, tôi hiện tại chính là cảm thấy, nghe tên của anh ta đều đã nghe đủ, kỳ thực tình yêu chính là một phần trong cuộc sống mà thôi, nguyện vọng lớn hơn nữa của tôi là ở trên sự nghiệp của mình, tôi sẽ quay phim thật tốt, thay đổi mình tốt hơn, như vậy, mới có càng nhiều người tốt thấy được tôi, mới có thể gặp đến người đàn ông tốt hơn, về phần Tần Khanh, đến lúc đó nhiều lắm liền tính là một nhạc đệm nhỏ mà thôi, ai cả đời mà không gặp qua một người yêu mà không được, đúng không?Tôi chưa gặp qua.Thanh âm Cố Tĩnh Trạch nói nhẹ....Được rồi, Lâm Triệt không nói gì nhìn anh, nhưng mà, cũng biết, anh nói đích thị lời nói thật.

Lâm Triệt nói:Được rồi, tôi tắm rửa trước đây.Được, nhưng mà, nếu cô muốn thay đổi chủ ý, tùy thời có thể nói với tôi.Cảm ơn anh.Lâm Triệt nghĩ, mặc kệ nói như thế nào, anh vẫn là muốn giúp cô.

Cố Tĩnh Trạch nói:Không sao, tôi là chồng của cô, lý nên suy nghĩ cho cô.Bao gồm việc tìm chồng tiếp theo cho vợ sao? Cố Tĩnh Trạch, anh cũng thật là quá tốt.Lâm Triệt không khỏi cười nói.

Cố Tĩnh Trạch nhìn cô cười xinh đẹp, ánh mắt hơi hơi dừng dừng, theo sau mới chuyển tới một bên:Không sai, tôi đáp ứng cô, đều sẽ làm được.Thời điểm vừa mới bắt đầu kết hôn, đã nói qua, sẽ bồi thường cho cô, anh nói được thì làm được.

Lâm Triệt giật mình, chỉ cảm thấy, anh thẳng tắp lập ở nơi đó, nói "Tôi đáp ứng cô, đều sẽ làm được." như vậy, cảm giác này, kêu gọi không có thuốc chữa.

Quay đầu, cô chớp chớp mắt, mới nhàn nhạt cười cười, dù cho, cũng là người khác, cô cùng anh sớm muộn gì cũng sẽ ly hôn.

Bạn đang đọc truyện *Thiêm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Cô Ngốc Như Vậy Sao Sống Được Đến Bây Giờ?

Lâm Triệt vào phòng tắm, cởi quần áo chuẩn bị tắm rửa.

Phòng tắm nơi này còn lớn hơn phòng khách nhà cô, bồn tắm mát xa lớn cảm giác có thể dùng để bơi lội.

Nhưng mà cô rất ít dùng bồn tắm lớn, cảm thấy còn không quen.

Hôm nay nhìn bồn tắm đã bị người hầu thêm đầy nước, hơi nóng ảm áp bốc lên, nghĩ muốn cởi quần áo, cẩn thận bước đi vào.

Thời điểm dựa vào trong nước, quả nhiên cảm thấy người thoải mái rất nhiều.

Chỉ là nhớ tới lời nói của bác gái, nhớ tới lời nói của Cố Tĩnh Trạch.

Tần Khanh lập tức muốn cùng Lâm Ly kết hôn.

Vừa mới bắt đầu nhận thức Tần Khanh, là trong trường học, anh là đội trưởng đội trống trong trường học, cô là tay trống nhỏ, cô bởi vì bị thương, bị anh đưa về Lâm gia, dọc theo đường đi, thân thể anh lúc đó còn thật gầy yếu, lúc đó cũng cô còn mang theo một ít giống trẻ con, thời điểm đến Lâm gia, mồ hôi đầy đầu, cô đau lòng nhìn anh, chỉ cảm thấy, lúc đó anh là người đối với cô tốt nhất trong toàn bộ thế giới.

Khi đó, bọn họ vẫn là học sinh tiểu học.

Cũng là thời điểm kia, Lâm gia nghe được, anh dĩ nhiên là Nhị công tử Tần gia, cho nên thường xuyên mời anh đến Lâm gia chơi.

Ai biết, anh liền như vậy nhận thức Lâm Ly.

Cô tắm ngâm nước trong bồn toàn thân lười biếng, buồn ngủ, sau đó, lại chỉ cảm thấy đầu nhất thời choáng váng, cả người trực tiếp ngã xuống trong bồn tắm lớn.

Rào rào một tiếng.

Cố Tĩnh Trạch ở bên ngoài nghe thấy được thanh âm, vội chạy tới.

Kéo cửa ra, liền nhìn đến Lâm Triệt đang cố gắng đi ra bên ngoài, mặt đỏ sẫm, bị sương mù bao phủ, bộ dáng rất khó chịu.

Cố Tĩnh Trạch liền phát hoảng, bất chấp cái khác, đi lên trước đem người mò lên.

Lâm Triệt giống như là bất được cọng rom cứu mệnh, hai tay đi lên ôm cổ của anh.

Thân thể ẩm ướt, gất gao dán ngực của anh, làm quần áo của anh cũng thấm ướt một nửa.

Cố Tĩnh Trạch bước chân dài ra, vài bước đem Lâm Triệt bế đi ra ngoài.

Nhanh chóng đặt ở trên giường, vỗ vỗ gò má:Cô làm sao vậy? Lâm Triệt? Tĩnh tĩnh.Lâm Triệt mở miệng to thở phì phò, đầu choáng váng đã chậm rãi khôi phục lại.

Nhìn Cố Tĩnh Trạch trước mắt cau mày thật sâu, trong ánh mắt toàn bộ là lo lắng, lòng của cô không khỏi giật mình.Không có việc gì, tôi chỉ là, tôi cảm thấy choáng váng đầu.Cô ôm gò má mặt mình.Cô làm sao rồi hả?Cố Tĩnh Trạch kỳ quái nói:Đại khái là chưa từng tắm ngâm nước, hôm nay cao hứng ngâm một chút, kết quả thời gian lâu, thời điểm ngâm nước đã cảm thấy có chút choáng váng, không nghĩ tới lúc đứng dậy...Nguyên lai là như vậy, lo lắng trong lòng Cố Tĩnh Trạch tiêu tán đi hơn phân nửa, hơi hơi đứng lên một ít, mới chú ý tới...

Lâm Triệt không mặc quần áo.

Toàn thân da thịt bóng loáng bị ngâm trong nước ấm hiện lên phần hồng, thân thể lồi lõm gây hứng thú dưới tình huống như vậy, đường cong càng thêm rõ ràng hiện ra ở trước mắt anh, nhất là phần ngực, chói lọi làm cho người ta nghĩ nhìn chút cũng không được.

Cố Tĩnh Trạch giật mình, đã cảm thấy một luồng nhiệt xuyên qua đầu, bỗng chốc, bụng dưới cũng sưng đứng lên.

Kiên cường khiến bản thân đòi ánh mắt khỏi thân thể cô, anh cầm lấy chăn phủ lên cho cô.

Lâm Triệt cũng phát hiện bản thân không đúng, lúc này trên mặt hồng giống như muốn đổ máu, gất gao cầm lấy chăn, lòng cũng mang theo lo lắng.Cô chẳng lẽ cho tới bây giờ chưa từng tắm bồn sao?Cố Tĩnh Trạch nói:Ngâm nước một chút thể nhưng còn có thể choáng váng.Lâm Triệt nói:Đó là đương nhiên, anh cho là ai đều cũng y như anh, trời sinh cái gì đều hưởng thụ qua, tôi ở Lâm gia luôn luôn ở phòng của nữ giúp việc, nào có chỗ cho tôi tắm bồn.Cố Tĩnh Trạch nhìn cô thật sâu một cái:Hiện tại như thế nào?Lâm Triệt trừng mắt anh:Anh quay đầu lại... tôi mặc quần áo.Cố Tĩnh Trạch bất đắc dĩ quay đầu đi:Nên nhìn đều đã nhìn qua rồi.Anh...Lâm Triệt tức giận trên mặt nóng bỏng, khuôn mặt nhỏ nhắn đều phồng lên.

Vội bay nhanh mặc quần áo vào, mới cảm thấy bản thân có chút cảm giác an toàn.

Cố Tĩnh Trạch quay đầu, nhìn khuôn mặt cô lúc này vẫn đỏ sẫm nhỏ nhắn, môi cũng bị bọt nước căng vênh lên, cầm khăn lông lau tóc ướt át, vài giọt nước đang từ lọn tóc chảy xuống, dừng ở trên một đoạn cổ trắng của cô.

Yết hầu hơi hơi giật giật, anh cảm thấy thân thể của chính mình thể nhưng đã chậm rãi nóng lên.

Lúc này, tiếng điện thoại bỗng nhiên vang lên.

Anh cầm lấy, nhìn đến mặt trên hiện lên hai chữ "Huệ Linh".

Ho khan một tiếng, anh dời ánh mắt khỏi thân thể cô, đưa tay bấm nghe điện thoại.Huệ Linh, như thế nào?

Anh hỏi.Lâm Triệt nghe được hai chữ Huệ Linh, cũng quay mặt đi đến, nhìn về phía Cố Tĩnh Trạch.

Cố Tĩnh Trạch nắm điện thoại, nghe thấy Mạc Huệ Linh ở bên trong nói:Tĩnh Trạch, em trở về nghĩ một chút, em hôm nay nói lời là quá xúc động, anh không cần tức giận.Cố Tĩnh Trạch nói:Không sao, anh có thể lý giải, cho nên không có tức giận.Thanh âm Mạc Huệ Linh uyển chuyển nói:Em là vì quá yêu anh, cho nên mới tức giận, chúng ta ở cùng nhau nhiều năm như vậy, anh là người hiểu biết em nhất, em thật sự không có cảm giác an toàn, em biết anh ở cùng với cô ta, sẽ rất lo lắng, em biết, anh vốn thành thói quen làm việc không để đường lui, không cho đối phương lưu một chút lỗ hổng, anh cũng là vì suy nghĩ cho hai người chúng ta, là em rất không hiểu chuyện rồi.Nghe Mạc Huệ Linh nói như vậy, Cố Tĩnh Trạch nói:Làm sao có thể, Huệ Linh, chuyện này từ lúc vừa mới bắt đầu vốn là anh làm không tốt, em không cảm giác an toàn cũng đúng, bởi vì anh làm còn chưa đủ.Dù sao, mặc kệ anh quyết định gì, em còn là sẽ luôn ủng hộ anh, anh biết đó, em vĩnh viễn đều là đứng ở phía bên anh.Cảm ơn em, Huệ Linh.

Anh nói.Lâm Triệt vào lúc này đã lau tóc khô, chuẩn bị đi lấy máy sấy, trên chân vừa động, cảm thấy vừa mới té ngã nhất định là đập vào chân, có chút cảm giác đau đớn, khiến cô phát ra thanh âm, bước chân cũng đứng ở nơi đó.

Cố Tĩnh Trạch chú ý tới động tác nhỏ của cô, nhủ mảy đi qua.Thế nào như vậy.Không có việc gì, vừa mới có thể chạm vào, tôi đi tìm thuốc nước bôi vào là tốt rồi.

Lâm Triệt đỡ cái bàn đứng lên nói.Sau khi Cố Tĩnh Trạch nhìn cô thật sâu một lúc lâu, thấy cô còn muốn động, đến gần rồi vài bước nói:Được rồi, cô đừng lộn xộn.Nói qua, trực tiếp đưa tay ôm vòng eo của cô, trực tiếp đem người ôm trong ngực.Ai ôi...Hai chân cô cách mặt đất một chút, nhìn gương mặt cương nghị của Cố Tĩnh Trạch, từ góc độ này nhìn, gò má anh góc cạnh rõ ràng, đường nét của hàm dưới đẹp mắt kinh người, xứng trên cặp mắt thâm thúy kia, cả người hoàn mỹ không còn chỗ nào chê được.

Lâm Triệt nói:Anh làm gì?Cô thành thật chút đi không nên động, ngốc muốn chết.

Anh nói xong, cúi đầu lườm cô một cái. Lâm Triệt giật mình, biết anh là đang giúp cô, đành hoảng từ bỏ một cử động cũng không dám, bị anh đặt ở trên ghế sofa, mới giờ chân lên đến nhìn nhìn.

Trên mắt cá chân có một mảnh xanh tím thập phần dễ thấy.

Cố Tĩnh Trạch nói: Thật là kỳ quái, cô làm sao sống qua nhiều năm như vậy, tắm rửa một cái đều có thể ngã thành như vậy. Lâm Triệt không phục nói: Tôi quen những ngày khổ rồi, không hưởng thụ nổi cuộc sống của thiếu phu nhân được không. Cố Tĩnh Trạch nâng con người lên, lại lườm cô một cái: Vậy thì hiện tại bắt đầu làm quen, dù sao vị trí thiếu phu nhân này, cô còn phải làm vài năm. Trong lòng Lâm Triệt lại lần nữa nóng lên, nghĩ đến còn phải cùng anh sống cùng nhau vài năm nữa... cô chỉ cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi.

Bạn đang đọc truyện *Thiêm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Tôi Là Chồng Của Cô Nên Chăm Sóc Cô

Cố Tĩnh Trạch vỗ chuông bên cạnh, nói với cô: Có cái gì là không muốn bản thân đi động, ả cái này, sẽ có người hầu đi vào. Anh vẫn là lần đầu tiên cùng cô tự mình giặt giũ cái này, đi qua vài ngày cô thậm chí không biết có mấy thứ này.

Cô cảm thán nhìn cái nút đầu giường: Kẻ có tiền chính là tốt, nằm ở trên giường một ngày bất động, đều sẽ không đói chết. Cố Tĩnh Trạch nhìn cô: Hiện tại cô cũng người có tiền. Tôi mới không phải đâu.

Lâm Triệt nói: Cố Tĩnh Trạch nói: Cô có người chồng có tiền như tôi, cô đương nhiên là kẻ có tiền. Lâm Triệt nghe thấy vậy trong lòng âm ỉ, nhưng mà lại nghĩ đến, bất quá là vài năm mà thôi, vì thế suy nghĩ một chút nói: Vẫn là thôi, nhờ mà thích ứng quá mức, chờ về sau ly hôn, tôi lại không quen những ngày khổ cực nữa. Cố Tĩnh Trạch bắt đầu nhìn cô: Cô nghĩ thật đúng là nhiều. Đương nhiên. Cố Tĩnh Trạch nghĩ một chút, nhìn cô nói: Cô yên tâm, sau khi ly hôn tôi cũng sẽ cho cô một số tiền lớn, sẽ không cho cô tiếp những ngày khổ cực. Lâm Triệt nghe xong không khỏi cười cười: Đến lúc đó rồi nói sau. Cố Tĩnh Trạch không khỏi bị cô nói trong lòng có chút phiền chán.

Lúc này, người hầu đi vào.

Cố Tĩnh Trạch phân phó người hầu đi lấy thuốc nước đến, rất nhanh, thuốc nước đã bị đưa tới.

Lâm Triệt cảm thán kẻ có tiền thật sự là lắm thời điểm cũng rất tiện lợi, Cố Tĩnh Trạch đã nửa ngồi xỏm xuống, một tay kéo chân của cô đến.

Lâm Triệt cả kinh, vội giầy giữa nói: Không cần không cần, tự tôi làm. Đừng nhúc nhích.

Cố Tĩnh Trạch nhú mày, ngẩng đầu lên hung hăng trừng mắt nhìn người phụ nữ không thành thật này một cái. Cố Tĩnh Trạch nói: Đã ngã đến như vậy liền thành thật chút đi. Lâm Triệt đành phải ngồi ở nơi đó, nhìn anh nghiêm túc cầm thuốc, tay tinh tế thon dài, nắm mắt cá chân của cô, hơi hơi nghiêng đầu, ở mặt trên vẽ loạn thuốc mỡ, trong lòng không khỏi dâng lên một cỗ dòng nước ấm.

Người đàn ông nghiêm túc quả nhiên là càng đẹp trai.

Cô cảm thấy anh ở trong bộ dáng nửa ngồi, quả thực rất gợi cảm mê người.

Không khỏi cười thầm, cô nói: Bản thân tôi cũng có thể làm. Được người khác chăm sóc cô cũng không quen sao? Anh ngẩng đầu lên.

Lâm Triệt nói: Đúng, tôi đã quen tự mình chăm sóc bản thân rồi. Con người thâm thúy của Cố Tĩnh Trạch nhìn cô: Tôi là chồng của cô, hiệp nghị đã nói rất rõ ràng, trừ bỏ chúng tôi không can thiệp cuộc sống tình cảm bên ngoài của đối phương, còn lại cuộc sống vợ chồng, chúng tôi phải giống như vợ chồng bình thường. Lâm Triệt mỉm cười nhìn anh, bỗng nhiên cảm thấy, kỳ thực cùng anh kết hôn, cũng không có gì không tốt, tuy rằng trong lòng anh đã có chủ, nhưng mà, những ngày này cũng coi như là an nhàn.

Cố Tĩnh Trạch cẩn thận bôi thuốc cho cô, cô tuy rằng vóc người cao cao, nhưng mà người thật sự không nặng, thời điểm vừa mới ôm của cô, cũng cảm giác được cô thật sự rất nhẹ, giống như không có sức nặng, lại nhìn hai chân dài nhỏ mảnh khảnh này, càng cảm thấy cô thật là gầy gò gớm.

Chân nhỏ lung linh đáng yêu, đầu ngón chân từng cái từng cái thập phần mượt mà.

Ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua, giống như ở trong lòng cũng tê tê ma dại xẹt qua một chút.

Lâm Triệt nhìn động tác của anh chậm lại, cúi đầu hỏi: Như thế nào, có vấn đề gì sao? Cố Tĩnh Trạch ngẩng đầu lên: A... Không có, đã tốt lắm. Ánh mắt dời đến trên đầu ngón chân của cô, anh đứng dậy mang theo hòm thuốc đi ra ngoài.

Lâm Triệt cúi đầu nhìn nhìn miệng vết thương, Cố Tĩnh Trạch làm việc thật sự rất cẩn thận, thuốc nhìn đều phải đồ tốt như vậy, Lâm Triệt nhìn thật sự là cảm thấy say mê.

Cũng may, miệng vết thương chỉ là có chút xanh tím, ngày thứ hai, cô lại nhảy tung tung được rồi.

Phim truyền hình của cô rất nhanh sẽ quay, Lâm Triệt rất sớm liền đi studio.

Thời điểm chờ cô thay đồ hóa trang xong, diễn viên đã lục tục đến.

Cố Tĩnh Dư tự nhiên là tới rất trễ, vừa tiến đến liền có một đám đông đi theo.

Trợ lý nhỏ bên cạnh ở bụng mặt háo sắc:Cố Tĩnh Dư nhìn người bên ngoài còn đẹp trai hơn ở trong TV.Đúng, người thật mặt càng nhỏ, ánh mắt càng mê người.Lâm Triệt ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua, cảm thấy rất tuần tú, gen của Cố gia thật đúng là rất tốt.

Rất nhanh đến phiên Lâm Triệt đi đến chỗ phía trước, Lâm Triệt vội nâng váy chạy tới, mặc cổ trang có chút phiền, đây lại là phim truyền hình chế tác lớn, cho nên quần áo làm đều thật tinh xảo, một thân quần áo trùng trùng áp ở trên người, làm cho người ta đi lại đứng lên đều thật gian nan.

Lâm Triệt chạy tới, không nghĩ qua là liền giẫm đến cái gì vậy.Ai nha, cô giẫm lên váy của Phi Nhiên chúng tôi rồi.

Lâm Triệt nghe một người kêu lên, mới phản ứng kịp, quay đầu lại, nhìn đến Mộc Phi Nhiên nâng váy, nhìn Lâm Triệt, cười nói:Không có việc gì.Lâm Triệt vội hỏi áy náy nói:Thực xin lỗi, thực xin lỗi, chị Phi Nhiên.Mộc Phi Nhiên nhìn Lâm Triệt:Cô chính là người mới diễn Trần Ý Hàm sao.Lâm Triệt vội nói:Đúng, chị Phi Nhiên.Tính cách Mộc Phi Nhiên tốt, vồ vồ bả vai Lâm Triệt:Rất tốt, tôi thật nhìn trọng cô, cố lên.Lâm Triệt nhận được cổ vũ, thập phần vui vẻ nhìn Mộc Phi Nhiên:Cảm ơn chị Phi Nhiên.Mộc Phi Nhiên rất nhanh rời đi cùng trợ lý và nhân viên công tác.

Người phía sau có chút nghĩ mà sợ nhìn Lâm Triệt:Cô cũng không chú ý chút, may mắn Mộc Phi Nhiên có tiếng để nói chuyện, tính khí tốt.Lâm Triệt đối cô ấy ấn tượng cũng tốt, gật gật đầu nói:Đúng, tính khí thật sự rất tốt.Khó trách nổi tiếng như vậy, trong cái vòng tròn này, không phải khuôn mặt giả tạo, cũng là dễ nói chuyện.Lâm Triệt rất nhanh quay xong phần cảnh của bản thân, bởi vì là mới bắt đầu quay, quay đoạn ngắn cũng thật vụn vặt, quay xong rồi, tự cô chuyển cái ghế, tìm địa phương ngồi nghỉ ngơi.

Cô là diễn viên nhỏ, không giống như là người ta có trợ lý người đại diện chăm sóc, bản thân ngồi ở chỗ kia, nhưng mà cũng thực nhẹ nhàng, nhìn kịch bản, cân nhắc tình tiết bộ phim phía sau, bộ dáng thật nghiêm túc.

Cố Tĩnh Dư quay xong rồi, quay đầu liền nhìn đến Lâm Triệt một người ngồi ở chỗ kia, bộ dáng cúi đầu nhìn kịch bản, rất là thú vị, vẫy tay cho người dừng lại, nói với trợ lý:Không đi phòng nghỉ, đây không phải có địa phương sao, chuyển ghế dựa của tôi qua, tôi ngồi nơi đó.Trợ lý sững sốt, đối Cố Tĩnh Dư do dự nói:Tĩnh Dư, nơi đó là khu nghỉ ngơi của diễn viên nhỏ.Tôi không phải là diễn viên nhỏ sao, nói cậu đi thi đi, nói nhiều lời vô nghĩa như vậy.

Cố Tĩnh Dư nói xong, người đã đi trước rồi.Này, Lâm Triệt?

Anh cúi đầu kêu.Lâm Triệt ngẩng đầu, nhìn đến dĩ nhiên là Cố Tĩnh Dư, liền phát hoảng, chạy nhanh đứng lên:Tĩnh Dư tiền bối..Ai, đừng nhúc nhích đừng nhúc nhích, ngồi xuống, chúng ta ở phía sau có đoạn diễn với nhau, tôi là đến thử diễn với cô trước.A, tốt, Tĩnh Dư tiền bối, nhưng mà phía sau chúng tôi có diễn cùng nhau sao?

Cô nhớ đoạn diễn cùng nhau là ngày mai quay mà.Cố Tĩnh Dư mỉm cười, gật đầu:Đúng, vừa vặn rảnh, hôm nay quay nhiều một cái.Lâm Triệt không nghĩ ngờ, nhìn Cố Tĩnh Dư, cảm thấy kịch bản đến.

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Cô Gái Nhỏ Này Thật Đúng Là May Mắn

Lâm Triệt nghĩ thật nghiêm túc cùng anh cảm kịch bản diễn, Cố Tĩnh Dư bất chợt ngẩng đầu nhìn cô, phát hiện cô nhìn cũng không nhìn mình một lần, nghĩ thật coi anh như trong suốt vậy.

Cố Tĩnh Dư một tay chống cằm, cẩn thận nhìn Lâm Triệt.

Lâm Triệt nhận thấy được anh ngừng lại, mới ngẩng đầu, kỳ quái hỏi:Tĩnh Dư tiền bối, anh nhìn tôi làm gì vậy?Cố Tĩnh Dư hỏi:Cô cảm thấy tôi lớn lên rất khó nhìn sao?Lâm Triệt không nói gì nói:Làm sao có thể.Cố Tĩnh Dư nói:Vậy cô sao chưa bao giờ nhìn tôi.Lâm Triệt chỉ vào kịch bản bản thân:Nhưng mà tôi phải nhìn kịch bản...Cô quả nhiên vẫn là không thích tôi, có phải cô có ấn tượng rất xấu với tôi không?

Cố Tĩnh Dư nghĩ, sức hấp dẫn của anh còn không bằng kịch bản sao?Lâm Triệt không khỏi không biết nói gì.Làm sao có thể, tôi luôn luôn thật sự thích anh Tĩnh Dư tiền bối, anh quả thực chính là mẫu người diễn hình trong làng giải trí, tôi cực kỳ kính trọng anh! Tôi cũng rất ngưỡng mộ anh, quả thực như nước sông cuộn cuộn, kéo dài không dứt.Cố Tĩnh Dư nói:Nếu là thật, cô hẳn là ngày mai bắt đầu liền đi theo sau lưng tôi, bụng trà đồ nước, hầm cháo nấu cơm.Lâm Triệt nói:A?Cố Tĩnh Dư nói:Chẳng lẽ không đúng sao?Lâm Triệt nói:Nhưng mà, nếu việc đó đều là tôi làm, trợ lý của anh không phải nên đòi rồi sao?Ha ha, cho nên cô đây là suy nghĩ cho người khác sao?Đúng vậy, bằng không tôi thật sự đã sớm đi theo sau lưng anh, thật sự, Tĩnh Dư tiền bối.Cố Tĩnh Dư nói:Được rồi, miễn cưỡng tin cô.Lâm Triệt vội lộ ra nụ cười chân chó.

Cố Tĩnh Dư nói:Thôi đi, so với khóc còn khó coi hơn.Lâm Triệt thu hồi khuôn mặt tươi cười, cảm thấy bản thân cùng anh tán gẫu như vậy kỳ thực thật tự tại.

Cố Tĩnh Dư cũng có chút không giống như lời đồn đãi, nhìn giống như không khó ở chung, không biết vì sao trong làng giải trí lan truyền, đều nói bản nhân anh rất khó ở chung, không thích nói chuyện, cũng không thích cùng người khác liên lạc.

Nhìn như vậy kỳ thực anh rất thân thiết.

Cố Tĩnh Dư thẳng đến lại bắt đầu quay phim, mới đứng lên.

Cố ý cùng đạo diễn nói, anh hôm nay rảnh, muốn quay luôn cảnh diễn chung ngày mai luôn.

Anh cùng Lâm Triệt trong lúc đó diễn chung cũng không đề cập đến cảm tình, càng giống như là tình nghĩa anh em, vừa ở trong này diễn nửa ngày, đã sớm quen thuộc, cơ hồ một lần đã vượt qua.

Đạo diễn vội khen tặng nói với Cố Tĩnh Dư:Tĩnh Dư diễn chính là tốt, một cái liền qua, một điểm cũng không cầu thả.Cố Tĩnh Dư sớm nghe quen loại khen tặng này, không quan tâm lấy nước trợ lý đưa qua, uống một ngụm nói:Làm sao có thể, tôi cảm thấy Lâm Triệt diễn tốt lắm, cùng cô ấy hợp tác rất có cảm giác, rất tốt.

Anh hí hóp mắt đào hoa, cười nhìn Lâm Triệt.Đạo diễn ở một bên sừng sốt.

Theo sau, vội nói với Lâm Triệt:Đừng vậy, lúc trước chúng tôi chính là nhìn trúng điểm ấy, cô tuy rằng là người mới, nhưng mà diễn thật sự tốt, có tiềm lực.Lâm Triệt nghe xong, cảm kích nhìn Cố Tĩnh Dư, giờ phút này, ai đó có thể cổ vũ cô một chút, thật sự có thể khiến cô vui vẻ thật lâu.Cảm ơn Tĩnh Dư tiền bối, cảm ơn đạo diễn.Cô vội nói.

Cố Tĩnh Dư nhìn Lâm Triệt:Gọi cái gì Tĩnh Dư tiền bối, gọi tôi là Tĩnh Dư được rồi.Lâm Triệt cười nhìn Cố Tĩnh Dư, càng cảm thấy người kia thật sự rất tốt.

Đạo diễn lại ở phía sau suy tư, mang theo ánh mắt thâm ý nhìn cô, cảm thấy cô gái nhỏ này thật sự là may mắn, thế nào Cố Tĩnh Dư luôn luôn rất khó ở chung, bỗng chốc chiều cô cô như vậy.

Lúc trước thời điểm tuyển chọn cô, chính là cảm thấy hình tượng của cô thật sự rất thích hợp, làm cho người ta nhìn liền cảm giác mới mẻ, nhìn qua khó quên, nhưng mà không nghĩ tới, Cố Tĩnh Dư đối với cô lại thật đặc biệt.

Vừa quay phim xong, không nghĩ tới điện thoại Cố Tĩnh Trạch gọi đến đây, hỏi Lâm Triệt ở nơi nào.

Lâm Triệt kỳ quái hỏi:Anh muốn gì?Cố Tĩnh Trạch nói:Tới đón cô.Lâm Triệt sừng sốt, vội nói địa chỉ, trong lòng không nghĩ tới Cố Tĩnh Trạch thế nhưng lại còn muốn tới đón cô trở về.

Rất nhanh, Cố Tĩnh Trạch đến đây.

Anh hôm nay lái xe Bentley màu đen tương đối khiêm nhường, thoát nhìn thật giống thương nhân.

Nhưng mà bảng số xe vẫn táo bạo như cũ, 12321, đây tính là hứng thú xấu xa gì sao.

Lâm Triệt lên xe hỏi:Anh sao muốn đến đón tôi?Cố Tĩnh Trạch nhìn cô, vừa diễn xong, vẫn là còn trang điểm, thoát nhìn trong veo như hoa sen, thập phần tinh xảo xinh đẹp.

Ánh mắt dời, anh nói:A, Cố gia muốn tôi mang cô trở về một chuyến, cho nên tôi tới đón cô.Lâm Triệt nghĩ, thì ra là thế.

Nhưng mà anh cũng không cần nói rõ ra như vậy.

Lâm Triệt an tâm ngồi xuống, nói:Thế nào bỗng nhiên muốn tôi trở về, tôi trở về thật sự tốt sao?Cố Tĩnh Trạch nói:Sớm muộn gì cũng phải gặp bọn họ, cô lo lắng cái gì.Lâm Triệt nói:Lỡ bọn họ không thích tôi thì sao?Cố Tĩnh Trạch nhìn cô:Sẽ không.Chỉ cần không phải Mặc Huệ Linh, bọn họ đều thích, Cố Tĩnh Trạch nghĩ.

Trạch viện (nhà có sân) Cố gia còn lớn hơn chỗ của Cố Tĩnh Trạch, thoát nhìn giống như nhà cao cửa rộng trong truyền thuyết, làm cho người ta không khỏi cảm thấy áp lực khá lớn.

Cố Tĩnh Trạch hình như nhìn ra cô khẩn trương, nói với cô:Trong nhà tôi sẽ không ăn thịt người, cô thả lỏng là được rồi.Lâm Triệt nói:Lần đầu tiên gặp cha mẹ chồng, khẳng định phải khẩn trương được không.Cố Tĩnh Trạch cười:Cô còn có thời điểm khẩn trương, cũng thật hiếm thấy.Lâm Triệt tròn mắt nhìn anh:Đương nhiên, tôi nói tôi rất chuyên nghiệp, đã đáp ứng làm vợ của anh, khẳng định sẽ tận chức tận trách, đây là tận chức tận trách, cũng bao gồm muốn người nhà của anh thích tôi.Lúc này nhìn đến, cửa sắt bên trong mở rộng ra, quần gia đi ra đón người.Nhị thiếu, thiếu phu nhân.

Quần gia cung kính mang đến hai người đi vào bên trong, nhìn bên trong thâm nghiêm, nhất thời càng cảm thấy áp lực thêm.Cuối cùng cũng tiến vào, nơi này trang hoàng hiện đại, sàn đá cẩm thạch phát sáng, còn đi chưa được mấy bước, đã bị một người phụ nữ khí chất tuyệt hảo đi tới trước.Lâm Triệt sao, rốt cục cũng gặp, mấy ngày nay Tĩnh Trạch giữ con rất chặt, bằng không mẹ nhất đã sớm muốn đến gặp con.

Bà nói xong nhiệt tình kéo tay Lâm Triệt lại. Cổ Tinh Trạch ở một bên giới thiệu: Đây là mẹ tôi. Lâm Triệt vừa nghe, vội cười nói: Mẹ. Mộ Văn Tinh nghe xong, lúc này trên mặt cười nở hoa: Tốt tốt, con dâu hiền, con kêu là mẹ, mẹ cũng phải cho con hồng bao mới được. Nói qua, một bên người hầu đem hồng bao đã sớm chuẩn bị tốt, đưa tới trong tay cô.

Lâm Triệt kinh ngạc, có chút ngượng ngùng, nhưng mà Cổ Tinh Trạch chính là đứng ở nơi đó, lẳng lặng gật gật đầu với cô.

Cô đành phải thu vào, nghĩ này cũng hẳn là lễ tiết nhà bọn họ, liền cười đáp: Cảm ơn mẹ. Tốt tốt, đến, mẹ sẽ giới thiệu với con. Mộ Văn Tinh vội kéo Lâm Triệt đi giới thiệu, một ông cụ tóc bạc da hồng, liếc mắt một cái nhìn lại đã biết thật uy nghiêm, bà nói, đây là ông nội.

Lâm Triệt đi theo kêu ông nội, cũng nghe Cổ Tinh Trạch ở một bên cung kính kêu ông nội.

Theo sau, trong tay Lâm Triệt lại bị nhét vào một đồng hồng bao.

Cổ Tiên Đức nhìn Lâm Triệt, lần đầu tiên gặp, nhưng mà ánh mắt chăm chú ở trên mặt cô nhìn cực kỳ vừa lòng, theo sau gật gật đầu nói: Cô gái tốt, ở cùng Tinh Trạch rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Lau Nước Miếng Của Tôi Liền Là Của Tôi

Nói qua, Mộ Văn Tinh lại ở phía sau nói: Mang thiếu phu nhân đi bên trong thay quần áo trước, Tinh Trạch cũng thật sự là không cẩn thận, quần áo này rất chật, mặc ở nhà nhiều không thoải mái. Người hầu vội cung kính mời Lâm Triệt đi thay quần áo.

Cổ Tinh Trạch nhìn cô rời đi, nghe Cổ Tiên Đức ở bên trong nói: Cô gái này không tệ. Cổ Tinh Trạch nói: Là cảm thấy không phải là Huệ Linh, cho nên đều không tệ sao? Cổ Tiên Đức nhìn Cổ Tinh Trạch: Cô bé đó nhìn sạch sẽ, thướt tha, là một cô gái tốt, so với Huệ Linh gì đó của cháu, một cái trên trời, một cái dưới đất. Mộ Văn Tinh cũng cười nói: Đúng, đứa bé kia kia, mẹ vừa thấy liền thích, ông nội con vẫn không khen ai, ông nói cũng được, nhất định là rất tốt. Mộ Văn Tinh nói đích xác thực không sai, Cổ Tiên Đức đối với người khác thật hà khắc, không dễ dàng gì nói lời khích lệ.

Lâm Triệt này, có thể khiến Cổ Tiên Đức mở miệng khích lệ, cũng quả thật rất khó.

Cổ Tinh Trạch không nghĩ tới, Lâm Triệt một đường lại thuận lợi khiến cho người nhà đều cảm thấy thích, Mộ Văn Tinh trực tiếp mở miệng nói: Đến đây đã đến đây, buổi tối ở lại đi. Lâm Triệt còn liền phát hoảng, vội nhìn về phía Cổ Tinh Trạch, lại không nghĩ rằng, Cổ Tinh Trạch không nói hai lời, nói thẳng: Được. Lúc đó trong lòng Lâm Triệt chỉ cảm thấy có một vụn cái đầu đều gào thét không được.

Thẳng đến khi Cổ Tinh Trạch mang theo Lâm Triệt vào phòng của anh, Lâm Triệt nhìn hai cánh cửa đóng lại, mới ngẩng đầu lên đối Cổ Tinh Trạch kêu lên: Vì sao muốn ở lại. Cổ Tinh Trạch nói: Ở lại có cái gì không ổn sao? Lâm Triệt nói: Đương nhiên, ở nơi này, có nhiều chỗ không quen. Cổ Tinh Trạch nhìn cô: Bằng không thể này, nói với bọn họ, chúng tôi phải đi về, không là có chút ý tứ giấu đầu hở đuôi? Lâm Triệt nói: Chúng ta có thể... Chúng ta có thể nói, chúng tôi vừa mới kết hôn, động tĩnh quá lớn, lo lắng ảnh hưởng đến bọn họ không?...

Cổ Tinh Trạch nói: Phòng ở đây cách âm rất tốt, không có vấn đề này.... Lâm Triệt vội để không thể nói gì, nhìn anh trong lòng nghĩ, cô chính là có ý tứ như vậy, dù sao, tùy tiện tìm lý do là tốt rồi, ai biết anh thế nhưng lại trả lời một bộ nghiêm túc như vậy.

Lâm Triệt chỉ có thể nhìn anh một cái, quay đầu quét nhìn phòng này một chút, so ra không lớn bằng Cổ gia, một gian phòng, bên trong là phòng ngủ, bên ngoài là thư phòng đơn giản, một giường, một cái ghế dựa lớn, không có sofa...

Lâm Triệt thật buồn bực nâng trán, muốn biết buổi tối nên thế nào ngủ.

Cổ Tinh Trạch cũng đã bỏ áo khoác đi, nhìn nhìn giường, nói với cô: Buổi tối tôi ngủ trên đất cô ngủ trên giường là được. Lâm Triệt nghe xong, trong lòng sùng sốt, không nghĩ tới anh chủ động đưa ra ý kiến muốn ngủ trên đất, khiến trong lòng cô có một tia cảm động, nhưng mà, cũng có chút ngượng ngùng: Tôi ngủ trên đất là được, dù sao lót nhiều chăn một chút là được rồi. Cô nói qua, đi đến ngăn tủ bên, mở ra ngăn tủ, lại phát hiện bên trong xếp treo các loại quần áo của anh, vừa thấy bộ dáng liền biết rất đẹp, giá trị xa xỉ, nhưng mà, nhưng mà không có một cái mền.

Trời ạ, nhà bọn họ chẳng lẽ, không đúng có ý.

Lâm Triệt không nói gì nói: Khả năng không thể ngủ trên đất, chỉ cho để lại một giường, bằng không, cho người đưa vào thêm một bộ... Cô đang là suy nghĩ cẩn thận nói cho bọn họ, chúng ta phân giường ngủ sao?

Cổ Tinh Trạch nói: Lâm Triệt nói: Vậy làm sao bây giờ... Cổ Tinh Trạch nhìn cô nóng lòng như vậy nghĩ bỏ quan hệ sang một bên, không khỏi có chút phiền chán.

Thoát áo khoác trực tiếp ném ở trên giường nói: Tôi mặc kệ cô làm thế nào, dù sao tôi muốn ngủ. Lâm Triệt vừa thấy, người này vừa không còn nói muốn

ngủ ở dưới đất sao, hiện tại làm sao mà biết không chán, lập tức muốn tới cướp đoạt giường.Không được, tôi cũng muốn ngủ trên giường, chính anh muốn ở nơi này, anh tới nghĩ biện pháp giải quyết.

Cô cũng không tin, anh không có biện pháp giải quyết việc này.Nói qua, cô trực tiếp nhảy lên trên giường, chui vào chăn, qua lại lăn một vòng, sau đó vung về mặt khiêu khích lên với anh:Hiện ở trên giường nơi nơi đều đầy mùi của tôi, vì khuôn trên người tôi, tất cả của tôi, hừ, anh còn muốn đến ngủ sao?Nói qua, cô còn không cam yếu thế, trực tiếp liếm ở trên tay, đem nước miếng sát ở trên chăn.

Sắc mặt Cổ Tinh Trạch tối sầm lại:Lâm Triệt, cô làm cái gì vậy!Lâm Triệt ngẩng đầu lên:Như thế nào, anh chưa thấy qua chó con tuyên thệ lãnh địa bản thân thế nào à, nước tiểu nước tiểu liền chứng minh đây là của nó, tôi hiện tại cũng là như thế này, hiện tại cái giường này là của tôi.Cổ Tinh Trạch chỉ vào chăn:Tôi là nói cô vừa mới đang làm sao!Lau nước miếng, thế nào, anh muốn giành một chút nào sao.~Cô...Cổ Tinh Trạch nghĩ đến cô ở mặt trên lau nước miếng, cả người liền không thoải mái, dùng sức nhìn cô một cái, xoay người kéo cửa ra liền đi ra ngoài.

Lúc này Lâm Triệt ở bên trong cười ha ha:Cái này là chịu thua sao, Cổ Tinh Trạch, anh không được sao.Cô đắc ý ở trên giường lăn qua lăn lại, nhưng mà, lúc này, chợt thấy, cửa lại kéo ra, Cổ Tinh Trạch trực tiếp đi đến, khí thế hùng hổ đánh vào trên thân thể cô, khiến cô nhất thời có chút chột dạ lui về phía sau.Này, Cổ Tinh Trạch, anh làm gì, tôi vừa mới chỉ là đang đùa...

Cô nhanh chóng nói:Đã thấy Cổ Tinh Trạch trực tiếp nhảy lên giường, kéo Lâm Triệt, rất dễ dàng đã đem người không ở trên vai.

Thân thể Cổ Tinh Trạch vô cùng khỏe mạnh, nhìn cao cao lớn lớn, thực sự động thủ, cũng là sạch sẽ lưu loát.

Lâm Triệt ở mặt trên giãy dụa lung tung:Cổ Tinh Trạch, anh làm gì, anh buông tôi ra.Nắm tay nhỏ đánh vào trên thân anh, nhưng mà lại một chút tác dụng cũng không có.

Cửa mở ra, Lâm Triệt lúc này bị người trực tiếp từ phòng ngủ ném đến thư phòng nhỏ bên ngoài.

Nhìn cửa trước mắt đóng, Lâm Triệt tức giận vỗ cửa:Cổ Tinh Trạch, anh có phải là đàn ông hay không, cùng một người phụ nữ cướp đoạt giường.Thật có lỗi, tôi nhìn không ra cô nơi nào có bộ dáng của phụ nữ.

Cổ Tinh Trạch không khách khí nói:Lâm Triệt càng tức giận đến nỗi phổi đều phải bốc cháy:Vâng, tôi không có bộ dáng phụ nữ, chỉ có Huệ Linh của anh mới cực kỳ có bộ dáng phụ nữ.Cổ Tinh Trạch nói thẳng:Điểm ấy nói không sai.Lâm Triệt nghe lửa giận trong lòng tăng lên:Vậy anh mà đi tìm cô ta, không bản lĩnh tìm cô ta, sẽ đến khi dễ tôi.Cổ Tinh Trạch nghe được cô nói như vậy, trong lòng cũng thật bực mình, nói thẳng:Cô cho là nếu như có thể, tôi bây giờ còn lại ở chỗ này?Anh... Anh...Lâm Triệt ở bên ngoài nhìn bốn phía một chút, quả thật chỉ có một ghế dựa lớn, căn bản không có cách nào khác để ngủ, rất tốt thậm chí rồi, nhưng mà thập phần thoải mái, ngồi xuống thử thử, cũng thật mềm mại, nhưng mà, cô cũng không thể ngủ ở trong này.Cổ Tinh Trạch, anh thực nhẫn tâm để tôi ngủ nơi này sao, nơi này rất lạnh.Bên trong, Cổ Tinh Trạch nghe thanh âm của Lâm Triệt bỗng nhiên mềm xuống, trong lòng cũng mềm nhũn.

Nhưng mà, nhìn giường bị cô làm cho rối thành một nùi, tức giận vẫn không có một chỗ giải tỏa, đi qua nhấc lên chăn, mặt trên quả thật còn mang theo mùi của cô, có chút cảm giác thom ngát, làm cho trong lòng người ta hơi hơi vừa động.Nào có lão công đối lão bà của mình như vậy, Cổ Tinh Trạch, anh thật như vậy nhẫn tâm sao?Cổ Tinh Trạch xóc chăn lên, nghĩ đến cô còn mới cạo nước miếng lên trên mặt.

Không khỏi càng cảm thấy cả người không thoải mái, tức giận liền nói với bên ngoài:Cô người cao ngựa lớn, ở bên ngoài ngủ cả đêm cũng sẽ không sao.Anh...

Lâm Triệt thực sự triệt để tuyệt vọng, nằm ở nơi đó, không nói gì nghĩ, Cổ Tinh Trạch, anh chờ đó cho tôi.Trong lòng có Mạc Huệ Linh, liền đối người phụ nữ khác tuyệt tình như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Tư Thế Ngủ Của Người Nào Đó Thật Sự Là Khó Coi

Cổ Tinh Trạch, anh muốn Mạc Huệ Linh như vậy liền cùng cô ta bỏ trốn đi, không có việc gì đem tức giận tất trên người tôi, tính là người đàn ông gì!Anh không dám đối nghịch với trong nhà, cũng không dám thẳng thắn nói rõ với Mạc Huệ Linh là anh vì cô ta mới kết hôn với tôi, anh... anh chính là không phải là đàn ông.

Lâm Triệt tức giận mắng, theo sau liền nghe thấy cửa ken két một chút, triệt để khóa lại...

Mà Cổ Tinh Trạch, lại cũng không có thanh âm gì.

Lâm Triệt nằm ở nơi đó đợi nửa ngày, Cổ Tinh Trạch cũng không có một chút phản ứng, Lâm Triệt ôm cánh tay của mình nằm, không khỏi nghĩ, có phải bản thân vừa mới nói có chút quá đáng không.

Kỳ thực cũng là, anh tức giận cũng có thể lý giải, bởi vì một sai lầm của cô, thay đổi cuộc sống vốn có của anh, anh nhất định là tức giận.

Nếu không là do của cô, khả năng trong nhà sẽ không bức bách anh như vậy, cũng sẽ không thể lấy Mạc Huệ Linh đến uy hiếp anh lập tức kết hôn, là vì Lâm Triệt cô có chuyện kia, khiến trong nhà anh thấy được hi vọng, mới trở nên bức thiết như vậy.

Nhưng mà, Lâm Triệt cũng thật không tốt gì, cô chỉ muốn làm một chuyện xấu mà thôi, ngược lại chẳng biết tại sao đem lần đầu tiên của mình cống hiến lên.

Ngẫm lại còn cảm thấy buồn bực.

Cứ suy nghĩ miên man như vậy, Lâm Triệt mệt mỏi một ngày, rốt cục vẫn là ngủ thiếp đi.

Bản thân Cố Tĩnh Trạch ở trong phòng, nghe bên ngoài dần dần không có động tĩnh, anh lại gối lên hai tay của mình, khó có thể đi vào giấc ngủ.

Mãi cho đến chuẩn bị đi toilet, mới mở cửa phòng ngủ ra.

Lâm Triệt ở cửa co thành một đoàn, thoạt nhìn người thật không thoải mái.

Cố Tĩnh Trạch đi qua, lẳng lặng nhìn cô, một lát, mới cúi đầu, đưa tay bế cô lên.

Lâm Triệt quả nhiên rất nhẹ, ôm vào trong ngực, luôn luôn giống như là không có sức nặng, đang ngủ mất vo thành một đoàn, mang theo chút洩 mà, không giống như là lúc đứng lên, là cảm nhận, lúc này nhìn cô, càng giống như là một đứa trẻ con, mang theo ngọt ngào buồn ngủ, bất chợt vuron đầu lưỡi, liếm môi hồng anh đào một chút.

Đem người ôm ở trên giường, không nói gì nhìn cô một chút, mới lác lác đầu vào toilet.

Lúc đi ra, cô vẫn ngủ rất sâu.

Anh xốc lên chần cũng chui đi vào, nghĩ bất quá chỉ là một buổi tối, hai người chấp nhận ngủ một chút là được.

Ai biết, buổi tối tương ngủ của Lâm Triệt thật là không tính là tốt.

Cố Tĩnh Trạch vừa thật vất vả buồn ngủ, một bàn tay liền trực tiếp đánh vào trên thân anh.

Cúi đầu cần răng nhìn tay mảnh khảnh của cô, đẩy sang một bên, chuyển người lại mặc kệ cô.

Một thoáng chốc, anh vừa nổi lên một chút buồn ngủ, lại cảm thấy một chân trực tiếp gác lên trên đùi anh.

Cứ như vậy một lát ngủ, một lát tỉnh lại, không biết qua bao lâu, tựa hồ cũng là thích ứng cô tập kích, chậm rãi, bao vây ngủ thiếp đi.

Sáng sớm tỉnh lại.

Lâm Triệt kinh ngạc phát hiện, bản thân thể nhưng mà ở trên giường.

Cô cũng không nhớ ra được, bản thân là thể nào đi lên.

Chẳng lẽ buổi tối Cố Tĩnh Trạch bỗng nhiên lương tâm phát hiện, đem cô mang lên?

Chính là, trong phòng lúc này nơi nào còn có bóng dáng Cố Tĩnh Trạch.

Lâm Triệt vội chạy đi ra ngoài, nhìn đến trong phòng ăn, người một nhà đã ngồi ăn ổn ăn cơm.

Cố Tĩnh Trạch dờ dẫm ăn bữa sáng của bản thân, nhìn cũng không thèm nhìn Lâm Triệt một cái.

Mộ Văn Tĩnh cười kêu Lâm Triệt:Mau tới ngồi xuống.Lâm Triệt cũng chỉ âm thầm trừng mắt nhìn Cố Tĩnh Trạch một cái, người kia, chẳng lẽ có ý khiến cô xấu mặt sao, buổi sáng tỉnh lại cũng không biết kêu cô, làm hại cô thành người cuối cùng đến phòng ăn.Lâm Triệt ngồi xuống, ngượng ngùng nói:Thực xin lỗi, con thức dậy trễ.Mộ Văn Tĩnh cười tùm tùm nói:Không sao, buổi tối nhất định một muốn chết rồi, Tĩnh Trạch cũng là đau lòng con, không gọi con rời giường.Yêu thương cô mới là lạ.

Cô nhìn về phía Cố Tĩnh Trạch, động tác anh vẫn tao nhã cầm thìa, bộ dáng ăn cơm giống như mèo Ba Tư cao quý, mỗi một động tác đều cẩn thận, đẹp mắt như vậy.

Chính là cũng không thèm nhìn cô một cái.

Mộ Văn Tĩnh nói ái muội, khiến Lâm Triệt càng thêm chột dạ đứng lên.

Buổi tối đúng là rất mệt, bởi vì cùng Cố Tĩnh Trạch cơ hồ âm ỉ hơn nửa buổi tối, cuối cùng còn không có giành được với anh.

Thật sự là cả thể xác và tinh thần đều mỏi mệt.

Lâm Triệt nhớ tới, còn nhịn không được trừng mắt nhìn Cố Tĩnh Trạch một cái.

Cố Tĩnh Trạch lần này bắt giữ ánh mắt của cô, quay đầu cũng liếc cô một cái.

Bộ dạng này bị Mộ Văn Tĩnh thấy được, cũng lúc này nở nụ cười.

Nhìn ra hai người đối với nhau vẫn là tốt hơn rất nhiều.

Lúc trước để hai người kết hôn, còn lo lắng tính tình Cố Tĩnh Trạch quá lạnh lùng, cảm tình hai người có thể sẽ không tốt, hiện tại nhìn ra, bọn họ vẫn là ở chung không tệ.

Cố Tĩnh Trạch đứa nhỏ này, không giống hai người anh em của nó, là người không thích nói chuyện, là người cũng không thích lý lẽ, tính tình kiêu căng, không ai bì nổi, bình thường khiến nó cùng cô gái ở chung, cũng không thấy nó có phản ứng gì, hiện tại có thể tiếp xúc với Lâm Triệt như vậy, thật sự là làm cho người ta thật bất ngờ.

Mộ Văn Tĩnh nói:Lâm Triệt con cũng quá gầy, ăn nhiều một chút.Nói qua, vội gấp thức ăn cho Lâm Triệt.

Lâm Triệt vội nói:Không cần không cần, mẹ tự con ăn được rồi.Không được, con cũng quá gầy.Mộ Văn Tĩnh nói:Đến nhà chúng tôi, nhất định phải dưỡng béo.Lâm Triệt nói:Gầy chút khó coi sao.Mộ Văn Tĩnh nói:Béo chút cũng dễ nhìn, thế nào, ai ghét bỏ con, Tĩnh Trạch dám ghét bỏ con béo sao? Cố Tĩnh Trạch nhìn nhìn Lâm Triệt.

Cô quả thật là có chút gầy, cánh tay đặt ở trên bàn, trắng nõn nhỏ bé, nhìn giống như bẻ một cái sẽ gãy.Tôi ghét bỏ cái gì.Anh nói.

Mộ Văn Tĩnh nói:Nhìn đi, mẹ đã nói Tĩnh Trạch sẽ không ghét bỏ.Lâm Triệt nhìn Cố Tĩnh Trạch, anh đương nhiên không ghét bỏ, dù sao bọn họ cũng là kết hôn già, chỉ cần Huệ Linh của anh không bỏ là được.

Lâm Triệt vì thế bĩu môi nói:Mẹ, đừng nghe anh ấy, đàn ông đều là, ngoài miệng nói em béo anh đều thích, nhưng mà, trong lòng vẫn là thích gầy.Mộ Văn Tĩnh nghe xong sùng sốt, theo sau mới ha ha cười ha ha.

Trên bàn cơm một trận một trận tiếng cười, Mộ Văn Tĩnh nhìn Lâm Triệt, thật sự là càng ngày càng thích cô, nói chuyện lại thú vị, người cũng thật nhẹ nhàng khoan khoái, tuyệt không làm ra vẻ.

Ăn cơm xong, Mộ Văn Tĩnh còn cho người mang cho bọn họ một đồng lớn, mới lưu luyến không rời đưa bọn họ đi ra ngoài.

Lâm Triệt liền cùng Cố Tĩnh Trạch cùng nhau đi đến Cố gia, ở trên xe, Lâm Triệt lôi kéo Cố Tĩnh Trạch nói:Không nghĩ tới con người mẹ anh thật tốt, lúc trước anh nói giống như rất khó, làm tôi sợ muốn chết.Cố Tĩnh Trạch nhìn cô một mặt cao hứng, nhìn cô thật sâu một cái.

Anh cũng thật ngoài ý muốn, tựa hồ cô về nhà hết thảy cũng rất thuận lợi, nhìn ra, mặc kệ là ông nội hay mẹ, đều thật thích cô.

Nhưng mà ngoài miệng vẫn là nhịn không được nói:Chỉ cần không phải Mạc Huệ Linh, mẹ tôi đều thích.Lâm Triệt quả nhiên quay đầu liền tròn mắt nhìn anh, bĩu môi nghĩ, thật sự là tên hỗn đản.

Lâm Triệt nhớ tới mình còn có thật nhiều hồng bao chưa mở, cầm lấy hồng bao mở ra.

Mở ra vừa thấy, trong hồng bao thật dày không phải là tiền, mà là giấy tờ nhà đất.

Cô giật mình mở ra vừa thấy, mới sợ ngây người, nguyên lai trong nhà cấp hồng bao, là một khu đất phía sau núi ở thành phố B, ông nội cấp hồng bao, cũng không phải tiền, mà là một căn hộ trong nội thành.

Lâm Triệt oa kêu một tiếng:Trời ạ, đây là hồng bao sao.

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiêu Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Tôi Sẽ Không Để Cô Chết

Cố Tĩnh Trạch hơi hơi lờm một cái, liền không có hứng thú tiếp tục nhìn về phía phía trước.Là giấy tờ nhà đất và khế ước mua bán nhà, có vấn đề gì? Nhà của anh cũng rất hào phóng!

Lâm Triệt nói.Cố Tĩnh Trạch nói:Làm thiếu phu nhân Cố gia, đây là nên có được.Lâm Triệt nói:Cái này đều cho tôi sao?Cố Tĩnh Trạch nói:Đó là đương nhiên.Lâm Triệt nhìn giấy tờ nhà đất và khế ước mua bán nhà, ngẩng đầu lên:Tôi đây rất ngưng ngượng, đây rất có giá trị.Cố Tĩnh Trạch nói:Cô cảm là tốt rồi, cái này là cho thiếu phu nhân Cố gia, mà đó là cho cô, cho nên cô không cần thiết ngưng ngượng.Lâm Triệt nghĩ anh nói cũng đúng, cười tùm tùm

lại lần nữa nhìn hai cái hồng bao:Nhìn ra chịu được tính xấu của anh xấu là có điểm tốt.Cố Tĩnh Trạch nhìn cô:Tham tiền.Tâm tình Lâm Triệt tốt, quay đầu nói:Bằng không kết hôn vì cái gì, hoặc là vì tình yêu, hoặc là vì tiền, với tôi vì yêu tình hiển nhiên không đáng tin, vẫn là tiền đáng tin.Cố Tĩnh Trạch không nói gì lúc đầu, nhìn cô cười đều nheo đến mắt lại, gò má cũng đi theo mềm mại đi vài phần, trong trắng lộ hồng, thế mà lộ ra vài phần đáng yêu.

Xác định ánh mắt, mới quay đầu đi, lại vào lúc này nhìn thấy điện thoại lên vang, là Mạc Huệ Linh gọi điện thoại tới.

Cố Tĩnh Trạch không khỏi lại nhìn Lâm Triệt bên cạnh một cái trước, thấy cô còn trái phải đánh giá giấy tờ mua bán đất, mới cầm lấy điện thoại.

Thanh âm nhỏ hơn lúc trước vài phần.Chuyện gì?Tĩnh Trạch, anh đáp ứng buổi tối muốn chúc mừng sinh nhật em, em định đi nhà hàng với anh, anh muốn ăn cái gì?Sinh nhật của em, em quyết định đi.

Anh nói:Được rồi, vậy em quyết định chúng ta đi com Tây chỗ chúng ta thường xuyên đi ăn.Được.Tĩnh Trạch, anh không thoải mái sao? Vì sao nói chuyện nhỏ như vậy?

Mạc Huệ Linh kỳ quái hỏi.Cố Tĩnh Trạch lại lờm người bên cạnh một cái, thấy cô tự nhiên nâng con ngươi lên nhìn đi lại, trong lòng không khỏi có chút trống rỗng, lại nói với người trong điện thoại:Không có gì, ở trên xe, trở về rồi hãy nói, em quyết định rồi nói với anh.A, được rồi.

Mạc Huệ Linh cúp điện thoại.Cố Tĩnh Trạch thu hồi điện thoại, nhìn về phía Lâm Triệt:Cô nhìn cái gì?Lâm Triệt tự nhiên nghe được, anh nói chuyện muốn đi cùng Mạc Huệ Linh, ra về trấn định nhún vai, cô nói:Không có gì, trên xe có hai người chúng ta, không nhìn anh thì nhìn ai.Nói qua, cô lại cúi đầu sờ giấy tờ mua bán đất, bộ dáng thập phần tham tiền lại xuất hiện.

Cố Tĩnh Trạch hít một hơi thật sâu, mới quay đầu đi.

Lâm Triệt ở trong lòng nghĩ, thôi, dù sao vốn cũng là kết hôn giả, anh cùng người khác hẹn hò liên quan gì tới cô.

Vẫn là tiền trong tay đáng tin nhất.

Rất nhanh, đến trong nhà.

Nhưng mà, xe vừa quẹo khúc quanh, bỗng nhiên cảm thấy một chiếc xe đột nhiên chạy tới.

Bất quá là trong nháy mắt, xe liền trực tiếp va chạm lệch qua một bên, lúc này từ sương mù phía trước xông ra.

Mấy chiếc xe phía sau âm thầm đi theo lập tức vọt lên, mở cửa xe, nhìn đến hai người Cố Tĩnh Trạch và Lâm Triệt gắt gao ôm nhau..

Sự việc xảy ra trong nháy mắt, Lâm Triệt căn bản không nghĩ tới đã xảy ra chuyện gì, thẳng đến khi bản thân nằm ở trên thân thể cứng rắn của anh, mới cảm thấy người thanh tỉnh một điểm.

Chỉ thấy trong xe hỗn loạn thành một mảnh, mà Cố Tĩnh Trạch, khuôn mặt đông lại, lạnh lùng, ánh mắt làm như phút chốc hoảng hốt, sau đó mới chăm chú nhìn ở trên mặt Lâm Triệt.

Cô vội nói:Anh thế nào, Cố Tĩnh Trạch, anh không sao chứ.Xe lại va chạm phía bên anh, dọa thảm cô rồi.

Nhưng mà, Cố Tĩnh Trạch chính là nhìn chằm chằm gương mặt tái nhợt của cô, trong lúc nhất thời, dường như bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, một phen kéo tay cô đến.

Trên đùi cô, một vết rách rõ ràng, máu thịt mơ hồ.Trên mặt Cố Tĩnh Trạch nhất thời tối sầm lại.Đều tránh ra, phu nhân bị thương.

Thanh âm Cố Tĩnh Trạch thậm chí có chút rối rắm, không chờ người bên ngoài phản ứng kịp, bàn tay to của anh đã kéo cánh tay Lâm Triệt qua, đem người từ mặt dưới bế ra.Chuyện vừa mới xảy ra trong nháy mắt, là cô liều lĩnh nhào vào trên thân anh.

Bằng không, hiện tại bị thương hẳn là anh.

Lâm Triệt bị anh một phen bế dậy, mới cảm thấy trên thân thể một trận đau đớn, sau đó, càng ngày càng kịch liệt.

Người bên ngoài liền phát hoảng, nhìn đến Cố Tĩnh Trạch ôm Lâm Triệt một đường ra bên ngoài bước nhanh tiêu sái, người cũng nhanh chóng đi theo phía sau.

Trong bệnh viện.

Lâm Triệt bởi vì mất máu quá nhiều, suy yếu vô lực, nhìn Cố Tĩnh Trạch bên cạnh, cảm thấy tay anh luôn luôn nắm tay mình, không biết vì sao, bị nhiệt độ trong lòng bàn tay của anh làm yên lòng, cô giống như cũng cảm thấy không đau nữa rồi.

Nhưng mà, cúi đầu thoáng nhìn áo somi màu trắng trên người anh đã bị nhiễm một mảnh máu đỏ.

Cô không khỏi lại nở nụ cười, nhìn mặt lạnh lùng của anh nói:Cố Tĩnh Trạch, tôi không phải là sắp chết.Trong lòng Cố Tĩnh Trạch lạnh lẽo, biểu cảm trên mặt cũng nhu lại, ánh mắt lãnh ý trách cứ nhìn Lâm Triệt, lại không dám hung dữ như vậy:Nói bấy bọ gì đó, cô sẽ không chết.Nhưng mà tôi chảy thật nhiều máu.

Cô nói:Bác sĩ sẽ trị liệu cho cô, chỉ là vết cắt vào động mạch chủ trên đùi, cho nên mất máu nhiều.A, động mạch chủ... Nghe qua thật đáng sợ, anh nói, nếu tôi chết, anh có phải là có thể lập tức giải thoát, với Mạc tiểu thư của anh song túc song tề rồi hả?Sắc mặt Cố Tĩnh Trạch tối sầm lại, ánh mắt tối đen gọn sóng bắt đầu khởi động, mi tâm càng nhíu:Cầm miệng, tôi sẽ không cho cô chết.Lúc này nghe được Mạc Huệ Linh, thể nhưng mà hơi có chút không kiên nhẫn, một loại cảm giác không muốn nhắc tới của cô ấy, ở trong lòng âm thầm bắt đầu khởi động.

Nếu không phải cô ấy gọi điện thoại tới, anh không sẽ phân tâm, thậm chí không phát hiện bên ngoài có điều khác thường.

Lâm Triệt nói:Thật vậy chăng? Nhưng mà tôi rất đau.Cố Tĩnh Trạch nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhấc lên, tái nhợt giống như giấy trắng, môi nhỏ vô lực quất lại, bộ dáng làm cho trong lòng người ta giống như bị nhéo.

Anh ngẩng đầu lên:Không nghe đến sao, phu nhân nói cô ấy đau, kêu bác sĩ nhanh xử lý!Tần Hạo đi theo bên cạnh, thấy sắc mặt Cố Tĩnh Trạch một mảnh mây đen dày đặc, chạy nhanh quay đầu để cho người ta gia tăng tốc độ.

Ánh mắt Cố Tĩnh Trạch luôn luôn định ở trên mặt Lâm Triệt, thấy cô làm như ngấm ngấm chịu đựng quay đầu đi, con ngươi đen của anh, bàn tay to bẻ mặt cô qua, nắm lấy cằm tinh xảo của cô, ánh mắt anh một mảnh tối đen:Nhìn tôi, không cần nghĩ nhiều.Hừ...

Cô hừ một tiếng, nhưng mà, vẫn là nhìn không được đau đớn.Ánh mắt Cố Tĩnh Trạch dừng ở trên môi cô bởi vì mất máu quá nhiều, mà khô quắt, hơi hơi mở môi, hô hấp dày đặc, mi tâm chột nhứ, anh nắm cằm của cô, tiến lên đ-ng vào, trực tiếp chặn trên môi không ngừng đóng mở của cô.

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Quan Tâm Cô

Đầu Lâm Triệt giống như bông chốc sung huyết, một mảnh hỗn loạn.

Lúc môi hơi lạnh của anh xẹt qua cánh môi, lưu lại một cảnh ướt át làm cho người ta lưu luyến, mới khôi phục tri giác.

Anh, hôn cô...

Hơn nữa, lại còn hôn.

Bá đạo cay mờ hàm răng của cô, anh cơ hồ đoạt lấy đi tất cả hô hấp của cô, không cho cô một chút không gian suy tư.

Đầu lưỡi va chạm, anh quán lấy đầu lưỡi của cô, dùng sức khẽ hút, máu của cô giống như đều bắt đầu chảy ngược, lúc này cảm giác tê dại truyền khắp toàn thân.

Lâm Triệt mở to hai mắt, nhìn gò má hoàn mỹ của anh gần sát tới, một trận hương thơm vây quanh cô, mang theo ái muội cực nóng, khiến cô bông chốc như đã quên đi đau đớn.

Ngón tay nắm chặt, tay cường tráng của anh, còn ở trong lòng bàn tay, độ ấm cực nóng, lại truyền đến trong tay cô.

Mãi cho đến khi bác sĩ khâu lại xong miệng vết thương cho cô, cô không lại cảm giác được một tia đau đớn.

Thẳng đến Cố Tĩnh Trạch chậm rãi buông môi của cô ra.

Vị của cô vẫn ngọt ngào như trong trí nhớ.

Buông lỏng ra, giữa răng lại còn lưu lại vài phần vẫn chưa thỏa mãn.

Nhưng mà, đợi đến khi bác sĩ đứng lên nói, đều xong rồi, chấp nhận tiêm adrenalin, khiến Lâm Triệt mất máu quá nhiều còn luôn luôn có Lâm Triệt, lúc này lại giống như mũi tên rời khỏi cung, buông lỏng, cả người trực tiếp nằm ở nơi đó, hôn mê.

Thời điểm Lâm Triệt tỉnh lại, phát hiện bên cạnh là một mảnh màu lam, trong phòng các loại dụng cụ đang ở nhảy lên.

Cô sững sốt, vội muốn đứng lên, cùng lúc đó phía dưới miệng vết thương kéo căng đau xót, cảm thấy tay như cũ bị người nắm.

Lúc này mới nhìn đến, Cố Tĩnh Trạch nằm sắp ở bên giường, đang ngủ.

Cô vừa động như vậy, anh trực tiếp mở mắt:Như thế nào?Anh có chút khản trương nhìn cô:Làm sao không khỏe ở chỗ sao?Anh thoát nhìn hơi chút lộ vẻ mệt, Lâm Triệt không khỏi nghĩ, anh chẳng lẽ là ở trong này chăm sóc cô một buổi tối?

Lâm Triệt vội nói: Không có, không có việc gì, chính là miệng vết thương bị căng lên thôi. Cố Tĩnh Trạch nghe xong, vội đứng lên, xốc lên chân nhìn nhìn miệng vết thương của cô.

Còn gấu gao băng bó, nhìn ra hẳn là không vấn đề gì.

Anh thở ra một hơi, cau mày nói với cô: Cần thận một chút, không cần tùy tiện lộn xộn. Một buổi tối ngày hôm qua, cô bắt chọt nỉ non, tiếng rên rĩ khiến trong lòng người không thoải mái.

Anh chỉ có thể nắm tay cô như vậy, luôn luôn thủ ở đây một buổi tối, gần sáng, mới chịu không được, nằm sấp ở trong này ngủ.

Tần Hạo nhìn bất quá, muốn cho anh đi phòng bệnh cách vách, nhưng mà, anh chỉ cần vừa động, Lâm Triệt sẽ hừ vài tiếng.

Tay anh trực tiếp giờ lên, khiến Tần Hạo đi ra ngoài, bản thân ở trong này nhìn cô một buổi tối.

Cũng may bác sĩ nói, chính là động mạch chủ đứt, cứu chữa kịp thời, đã cầm máu chữa trị tốt.

Chính là, động mạch chủ nơi đó mất lượng máu quá lớn, cho dù lúc đó lập tức cầm máu, nhưng mà, cũng vẫn mất máu quá nhiều, cô lúc này thật suy yếu.

Bác sĩ còn nói, động mạch chủ nơi đó xuất huyết cực kỳ nguy hiểm, nếu không kịp thời, cô rất có khả năng sẽ chết rất nhanh. Lâm Triệt cảm thấy tình thân bản thân giống như tốt hơn rất nhiều, nhìn phòng bệnh đặc biệt xa hoa này, nếu không phải có nhiều máy móc, thoát nhìn không giống như phòng bệnh, cô biết bản thân hẳn là đã qua được không có việc gì, nhẹ nhàng thở ra đồng thời, mới bỗng nhiên nhớ tới: Ai nha, giấy tờ nhà đất, khế ước mua bán nhà của tôi đâu? Cố Tĩnh Trạch không nói gì nhìn cô: Không biết. Lâm Triệt kinh ngạc: Không phải chứ! Lúc đó nhất thời sốt ruột, cũng không biết ném đi đâu, chẳng lẽ cũng không có người giúp cô thu lại sao.

Lâm Triệt nói: Thế nào như vậy, đồ vật quan trọng như vậy. Cố Tĩnh Trạch nhìn cô thật sâu: Được rồi, thực quan trọng như vậy, lúc đó vì sao cô không ôm khế ước mua bán nhà và giấy tờ nhà đất của cô trốn đi qua một bên, còn ném nó, bỏ nhào vào trên người tôi. Đối với cô hơi có chút áy náy, không nghĩ tới cô thế nhưng mà sẽ làm ra phản ứng như vậy.

Lâm Triệt chớp chớp mắt: Tôi đã quên là chuyện gì xảy ra, khả năng lúc đó nhất thời xúc động đi. Cố Tĩnh Trạch nhìn cô: Lần sau không được làm như vậy, rất nguy hiểm. Lâm Triệt nói: Đương nhiên, có lần giáo huấn này, lần sau tôi sẽ biết, đây là lần đầu tiên không kinh nghiệm, không biết nên trốn ở chỗ nào sao. Cố Tĩnh Trạch lắc lắc đầu.

Lâm Triệt nói: Được rồi, khế ước mua bán nhà cùng và giấy tờ nhà đất của tôi có thể làm lại một lần nữa? Đương nhiên, tên của cô, là của cô. Thật tốt quá.

Bộ dáng Lâm Triệt nhẹ nhàng thở ra. Cố Tĩnh Trạch nói: Được rồi, tham tiền, chuyện này đã giải quyết, cô cũng nên ăn một chút gì. Bác sĩ nói cô tỉnh lại là có thể ăn cái gì, cho nên, anh đã trước tiên kêu người trong nhà làm cái gì cho cô.

Gọi người lấy ra, cô còn nghĩ động, Cố Tĩnh Trạch đề cô lại: Tôi dứt cho cô, cô không nên động. Lâm Triệt kinh ngạc nhìn anh.

Cố Tĩnh Trạch đã để cái bàn nhỏ xuống, cầm lấy thìa đến, cẩn thận múc một muỗng cháo, đặt ở trên môi thổi thổi, mới đưa tới trước mặt Lâm Triệt.

Lâm Triệt nhìn một loạt động tác của anh, nhìn cực kỳ chân thành, một mạch liền thành, không khỏi cười.

Hé miệng một ngụm ăn hết, không khỏi lại cắn thìa.

Cố Tĩnh Trạch nhíu mi, nhìn môi của cô, so ngày hôm qua đã có chút huyết sắc, mang theo chút cháo trắng trơn bóng lại ướt át, yểu hậu anh vừa động, mi sắc cũng càng nặng thêm vài phần. Hu... Thực xin lỗi.

Cô không nhận thấy được sự khác thường của Cố Tĩnh Trạch, nuốt miệng cháo xuống, mơ hồ nói. Cố Tĩnh Trạch nói: Ăn cái gì cũng có thể cẩn thận một chút sao. Tuy rằng giọng điệu không dần lại, nhưng mà, anh vẫn vươn ra ngón tay, lau cháo chảy xuống bên miệng cô.

Ngón tay đ-ng tới môi non mềm của cô, một chút cảm giác tê tê ma dại, giống như lan tràn theo đầu ngón tay.

Lúc này, di động để ở một bên bỗng nhiên vang lên.

Cố Tĩnh Trạch buông bát xuống, nhìn về phía di động.

Là Mạc Huệ Linh gọi điện thoại tới.

Cố Tĩnh Trạch liếc mắt nhìn Lâm Triệt một cái, cầm lấy điện thoại, đi ra ngoài nhận.

Lâm Triệt ngẩn người, nhìn cửa đóng lại, trong lòng nghĩ, không cần nghĩ cũng biết ai gọi điện thoại tới.

Cố Tĩnh Trạch nhận điện thoại, chợt nghe đến thanh âm lo lắng của Mạc Huệ Linh. Tĩnh Trạch, anh đêm qua thế nào không có tới, điện thoại còn luôn luôn không có người nhận. Buổi tối điện thoại vang lên một lần, nhưng mà lúc đó Lâm Triệt còn ở trong hôn mê, Cố Tĩnh Trạch lo lắng âm ỉ đến cô nghĩ ngợi, lúc này để Tần Hạo lấy điện thoại đi ra ngoài.

Nghe thấy thanh âm oán giận của Mạc Huệ Linh, Cố Tĩnh Trạch nói: Buổi tối xảy ra chút chuyện, cho nên mới không đi. Em mặc kệ anh xảy ra chuyện gì,

Cố Tĩnh Trạch, ngày khác có thể, nhưng mà, ngày hôm qua là sinh nhật của em, anh thế nào có thể để một mình em ở nơi đó chờ anh lâu như vậy.

Mạc Huệ Linh lại bắt đầu khóc lên. Cố Tĩnh Trạch biết Mạc Huệ Linh thật thích khóc, lúc này nghe cô ni non, cũng không khỏi nghĩ đến, kỳ thực Lâm Triệt không thật thích khóc, ngày hôm qua đau hàm răng cô run lên, vẫn cho là bản thân phải chết, nhưng mà, lại cũng không rơi xuống một giọt nước mắt.

Cố Tĩnh Trạch nói: Ngày hôm qua chuyện thật sự có chút gấp, cho nên mới không thể đến, thực xin lỗi, Huệ Linh, cụ thể, lần sau gặp mặt lại nói. Vậy buổi tối anh tới gặp em sao?

Thanh âm Huệ Linh yếu đi. Cố Tĩnh Trạch hơi hơi suy tư: Hôm nay chỉ sợ là không được.

Bạn đang đọc truyện *Thiêm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Tôi Không Thích Trên Người Cô Có Sẹo

Mạc Huệ Linh chán nản, trực tiếp bóp cúp điện thoại.

Cố Tĩnh Trạch nghe điện thoại vang lên âm thanh tu tu, trầm ngâm dừng một lát, thấy bác sĩ đến, mới cùng Lâm Triệt đi vào trong phòng bệnh.

Bác sĩ kiểm tra qua cho Lâm Triệt, vết thương trên đùi khôi phục tốt, rất nhanh là có thể xuống đất.

Cố Tĩnh Trạch ở bên cạnh nhìn, lúc đi ra ngoài tiếp cú điện thoại, Lâm Triệt đã đem cơm ăn không còn một mảnh.

Lúc này đang ở chỗ này cùng bác sĩ thảo luận vấn đề phòng nơi này thật là đẹp mắt.

Thật sự là không chịu nổi.

Cố Tĩnh Trạch nhìn phía trên vết sẹo, nói với bác sĩ: Trên chân cô vết sẹo có thể xóa đi không? Bác sĩ vội cung kính dè dặt cân trọng nói với Cố Tĩnh Trạch: Đây phải nhìn thể chất mỗi người, nhìn trên người phu nhân bình thường cũng không có một chút vết sẹo, thể chất hẳn không lưu sẹo, có lẽ sẽ khôi phục không tệ, nhưng mà... Vết sẹo sâu như vậy, phỏng chừng khẳng định sẽ giữ chút dấu vết. Thời điểm khâu phía trên, cố ý dùng phương thức khâu không để lại vết sẹo, nhưng mà, lúc này miệng vết thương nhìn vẫn dữ tợn.

Cố Tĩnh Trạch không thích trên người cô lưu lại vết sẹo, nhìn miệng vết thương của cô, nhũ nhũ mảy thật sâu: Tôi hi vọng trên người phu nhân của tôi không có một chút vết sẹo, tìm bác sĩ tốt nhất của các anh nghĩ biện pháp. Bác sĩ nghe xong, sắc mặt tối sầm lại, nhanh chóng liên tục gật đầu.

Nhìn bác sĩ đi ra ngoài, Lâm Triệt mới ngẩng đầu lên nói với Cố Tĩnh Trạch: Nhìn ít nhiều cũng sẽ lưu lại chút sẹo, bất quá không quan hệ, nếu quay phim, dùng phấn che một chút là được. Cố Tĩnh Trạch lại sâu thâm nhìn cô: Không, nếu nơi này không được, tôi sẽ tìm bác sĩ tốt nhất trên thế giới điều trị cho cô, nhất định sẽ không cho cô lưu lại một chút sẹo. Lâm Triệt nhìn biểu cảm nặng nề của anh, trong lòng hơi hơi cảm ảm áp, cười nhìn anh nói: Thế nào, anh nhìn thấy trên người tôi có vết sẹo sẽ ghét bỏ tôi sao? Thật là, tao khăng chi thể bất hạ đường*, nghe thấy được không, tôi cho dù khó coi, anh cũng không thể ghét bỏ tôi.[* Tao khăng chi thể (vợ tao khăng) ám chỉ người vợ (cũng là vợ cả) cưới khi chồng còn nghèo; tiếng Việt còn gọi là người vợ tấm cám (hay tấm lắn).

Bất khả hạ đường (đường): Không thể đưa xuống nhà dưới (không thể hất hủi). Tao khăng chi thể bất khả hạ đường nghĩa là [khi mình sang giàu thì] không thể bỏ được người vợ cùng chịu cảnh nghèo hèn với mình.

Tích: Tống Hoàng là quan hiền lương dưới triều vua Quang Vũ (6 TCN – 57 CN), người sáng lập triều Đông Hán (tức Hậu Hán). Vợ ông Hoàng bệnh, bị mù và ông luôn đích thân săn sóc, dứt cơm cho vợ. Chị vua góa chồng, rất ái mộ Tống Hoàng. Vua biết ý, một hôm ước lời hỏi dò bụng Hoàng: “Ngạn ngữ nói: Sang đổi bạn, giàu đổi vợ, có vậy chăng?” (Ngạn văn: Quý dịch giao, phú dịch thê, hữu chư?)

Hoàng đáp: “Thần nghe: Bạn bè chơi từ thuở nghèo hèn chớ nên quên, người vợ tấm cám chớ hất hủi.” (Thần văn: Bần tiện chi giao mạc khả vong, tao khăng chi thể bất khả hạ đường.) Hiểu Tống Hoàng một lòng chung thủy, vua bỏ ý định tác hợp cho chị.]

Cố Tĩnh Trạch im lặng không nói gì, nhìn Lâm Triệt nói: Yên tâm, tôi sẽ không ghét bỏ cô, tôi chỉ là không muốn nhìn thấy trên người cô có vết sẹo. Anh không muốn nhìn thấy cô bị thương, càng còn bởi vì mình.

Nhìn Lâm Triệt mặc đồ sọc của bệnh nhân, nghĩ đến da thịt cô trắng nõn, không có một chút khuyết điểm, thế nhưng mà bởi vì mình, lưu lại miệng vết thương lớn như vậy, liền càng cảm thấy trong lòng không thoải mái.

Lâm Triệt hơi hơi vừa động, nhìn anh nói: Cũng là anh nhìn thấy sẽ cảm thấy áy náy sao? Cố Tĩnh Trạch lờm cô một cái: Cô lại nghĩ loạn cái gì. Bất quá, quả thật là có chút áy náy.

Lâm Triệt nói: Thực cảm thấy áy náy, về sau liền đối với tôi tốt một chút, đừng động một cái là ném tôi ra bên ngoài. Cố Tĩnh Trạch sừng sốt, nhớ tới ngày

đó ném cô tới cửa.

Này còn không phải bởi vì miệng cô quá thối, chọc giận anh.

Anh sinh ra lớn đến như vậy, còn chưa từng có một người phụ nữ, giống như cô, to gan lớn mật như vậy, nói với anh như vậy.

Nhưng mà, lúc này thật sâu nhìn Lâm Triệt, anh vẫn như cũ lẳng lặng nói một chữ:Được.Lâm Triệt kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn Cố Tĩnh Trạch, nhất thời tâm thần hoảng hốt, anh vừa nói cái gì?

Cố Tĩnh Trạch dời ánh mắt, cúi đầu đem thuốc bác sĩ đưa lấy ra cho cô, bắt đầu đổ nước cho cô uống thuốc.

Ngày đầu tiên, miệng vết thương Lâm Triệt còn hơi hơi đau đớn, nhưng mà, bởi vì bệnh viện dùng đã là thuốc tốt nhất, cho nên, cảm thấy cũng không khó chịu như vậy.

Buổi tối, Lâm Triệt đến thời gian, liền có chút mê man, chuẩn bị ngủ, nhìn Cố Tĩnh Trạch, híp mắt hỏi anh:Buổi tối rồi anh làm sao bây giờ?Cố Tĩnh Trạch nói:Cô không cần phải quan tâm tôi, tôi ở trong này ngồi là được.Lâm Triệt nói:Bằng không anh trở về đi ngủ đi.Không cần, tôi ở trong này nhìn cô.

Cố Tĩnh Trạch đặt cô một mình ở trong này, cảm thấy cô sẽ rất cô độc.Dù sao không giống như là những người khác, có một đám người thân quay chung quanh, cô cũng chỉ có một người chồng là anh mà thôi.

Lâm Triệt nói:Thật sự không cần... Bằng không anh đi bên ngoài tìm một chỗ ngủ.Cố Tĩnh Trạch nói:Không, buổi tối nơi này dụng cụ rất nhiều, cô cũng cần người nhìn, tôi ở trong này là tốt rồi.A... Này...

Trong lòng Lâm Triệt có chút cảm động, nhìn Cố Tĩnh Trạch, lại nhìn nhìn giường bản thân, giường phòng bệnh cao cấp, cũng lớn hơn rất nhiều giường bình thường.Cô nghĩ một chút, dứt khoát vỗ vỗ giường bản thân:Bằng không anh đi lên ngủ đi, giường cũng đủ lớn.Ánh mắt Cố Tĩnh Trạch không thể không lóe, nhìn vị trí cô vỗ.

Trong lòng đã có chút cảm giác mừng thầm chợt lóe lên.

Anh lại tuyệt không cảm giác bài xích.

Lâm Triệt thấy anh không cự tuyệt nhưng mà cũng không đáp ứng, còn nói:Thế nào, anh sợ tôi bỏ nhào vào anh, vậy dứt khoát, đem gối đầu đặt ở bên trong là được rồi, giường lớn như vậy, hoàn toàn có thể để.Cố Tĩnh Trạch khẽ nhủ mảy:Được rồi được rồi, cứ quyết định như vậy, sớm một chút nghỉ ngơi đi.Nhìn thấy anh thật sự đồng ý, Lâm Triệt vội tránh sang bên cạnh, dọn ra chỗ cho anh.

Cố Tĩnh Trạch đơn giản thu thập một chút, mới lên giường.

Hai người mỗi người ngủ ở một bên, ở giữa đặt cái gối.

Nhưng mà, Lâm Triệt đánh giá cao năng lực của bản thân, tuy rằng nằm như vậy, nhưng mà có thể ả ả cảm nhận được hơi thở người đàn ông bên cạnh, tuy rằng người bên cạnh giống như sớm đã đang ngủ, vẫn không nhúc nhích.

Cũng may có tác dụng của thuốc, một thoáng chốc, cô rốt cục mơ màng ngủ thiếp đi.

Cố Tĩnh Trạch cảm giác được người bên người không lại xoay người, hô hấp cũng chậm chậm tiềm xuống, biết cô chỉ sợ là đã ngủ,

Thờ dài một tiếng, anh chuyển người lại, cũng chuẩn bị ngủ.

Nhưng mà, vừa muốn ngủ, một chân bỗng nhiên gác ngang ở trên thân.

Đôi mắt Cố Tĩnh Trạch nhất thời sâu xuống.

Lâm Triệt này, chân cô không phải đau sao?

Bị thương cũng không ảnh hưởng đến tư thế ngủ không đáng hoảng của cô.

Để tránh đ-ng tới miệng vết thương của cô, anh cầm lấy đùi mảnh khảnh của cô, cẩn thận đẩy qua.

Nhưng mà ngay sau đó, một cánh tay mềm mại lại vuron qua.

Cố Tĩnh Trạch nghĩ, anh chỉ biết, trừ phi ở giữa để dao găm, bằng không, để cái gì cũng ngăn không được người phụ nữ thích lộn xộn này.

Anh cẩn thận nắm lấy cánh tay của cô, quay đầu, nhẹ nhàng thả về.

Lại vừa chống lại khuôn mặt cô đang yên tĩnh ngủ say.

Môi đỏ mọng kiều diễm ướt át, mạng người phụ nữ này cũng rất ngoan cường, hiện thời nhìn ra đã hoàn toàn bất đồng với người phụ nữ sắp chết ngày hôm qua, nhanh chóng khôi phục sức sống.

Lúc này, cô co lên trước.

Cố Tĩnh Trạch ngừng một chút, cảm thấy môi của cô đã sát đến trước mặt mình.

Chỉ cần anh hơi chút vừa động, liền có thể đi đến môi đỏ mọng mềm mại của cô.

Cảm xúc ướt át, khiến anh cả người run rẩy một trận, một luồng điện truyền qua thân thể, anh nhìn chăm chăm miệng của cô, bỗng nhiên cảm thấy miệng khô lưỡi hanh.

Cô lại lần nữa lộn xộn, môi nhỏ trực tiếp cọ sát cánh môi của anh, một trận khô nóng, khiến Cố Tĩnh Trạch triệt để nhấn mảy lại. Lâm Triệt, cô chơi với lửa có ngày chết cháy!

Mang theo nguy hiểm cảnh cáo tự môi phun ra từ trong môi của mình: Còn dám lộn xộn một chút thử xem! Nhưng mà, hiển nhiên Lâm Triệt căn bản không nghe đến âm thanh khàn khàn của anh.

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Quen Với Tư Thế Ngủ Không Tốt Của Cô

Cố Tĩnh Trạch giật mình, nhìn cánh môi của cô, hình môi hoàn mỹ, ẩm ướt, mềm mại, phảng phất trơn bóng, thịt quả hồng hồng, lại giống như mang theo một chút hấp dẫn.

Anh nghiêng đầu, nhẹ nhàng đến gần.

Nhưng mà, vừa gần sát vài phần, cặp mắt to vốn yên tĩnh, chợt mở ra.

Mặt lạnh ngừng lại ngay tại chỗ, nhìn ánh mắt mông lung của Lâm Triệt.

Cô mơ hồ xoa mắt, nhất thời cảm thấy khoảng cách trước mắt có chút ái muội.

Tác dụng của thuốc, lại khiến cô không có năng lực suy xét. Anh...

Cô nghi hoặc nhìn môi khêu gợi của anh nhếch lên ngay trước mắt, trong lòng cảm thấy có chút ngứa. Thành thật ngủ.

Anh ho khan một tiếng, đưa tay bưng kín ánh mắt cô. Một thoáng chốc, hô hấp của cô lại đều đều.

Mà Cố Tĩnh Trạch, quay đầu lại, không bao giờ nhìn liếc mắt người phụ nữ bên cạnh một cái nữa.

Nhưng mà, khi nhắm mắt lại, như cũ có thể cảm thấy cánh tay của cô, tập kích ngực của anh.

Nhiều mây, nhưng mà, tựa hồ đã dần dần quen cô bỗng chốc tập kích, một thoáng chốc, anh cũng trực tiếp ngủ thiếp đi.

Ngày thứ hai, thời điểm Lâm Triệt tỉnh lại, Cố Tĩnh Trạch sớm đã không thấy nữa.

Mãi cho đến khi cô rửa mặt xong, Cố Tĩnh Trạch mới mang bữa sáng lại.

Chân Lâm Triệt không cảm giác đau, tâm tình cô cũng cực tốt, nhìn Cố Tĩnh Trạch nói: Tôi đã nói tối hôm qua tuyệt đối có thể ngủ như vậy, nhìn tình thần anh cũng tốt rất nhiều. Cố Tĩnh Trạch chỉ lẳng lặng nhìn cô một cái, chưa nói buổi sáng thời điểm anh tỉnh lại, cô lại ghé vào trên người anh, chảy nước miếng vào trong cổ của anh.

Hiện tại nhớ tới, như cũ cảm thấy trong cổ ngứa ngứa.

Bác sĩ rất nhanh lại đây đổi thuốc cho Lâm Triệt, nhìn mặt trên miệng vết thương dường như tốt hơn rất nhiều, nhưng mà, vết sẹo vẫn xấu xí, sắc mặt Cố Tĩnh Trạch vẫn không được tốt. Bác sĩ, chân phu nhân của tôi khi nào thì có thể hoàn toàn đứng lên? Bác sĩ nghe Cố Tĩnh Trạch trầm giọng hỏi, vội nói: Ngày muốn... Còn chưa có trả lời, điện thoại Cố Tĩnh Trạch lại vang lên.

Cố Tĩnh Trạch vừa thấy, là Mạc Huệ Linh.

Còn nghĩ muốn nghe bác sĩ lời nói anh, cúp điện thoại.

Bác sĩ thấy thế, lại tiếp tục nói: Đây là... Nhưng mà lúc này, điện thoại lại vang lên.

Cố Tĩnh Trạch có chút không kiên nhẫn nhìn điện thoại một chút, tên Mạc Huệ Linh luôn luôn chớp động, bên kia, Lâm Triệt ngẩng đầu nói:Cố Tĩnh Trạch, anh tiếp điện thoại rồi nói sau.

Trên mặt Cố Tĩnh Trạch ngừng một chút, nhìn Lâm Triệt, đành phải quay đầu cầm điện thoại đi ra ngoài.Lúc nhận điện thoại, thanh âm anh hơi có chút không kiên nhẫn:Huệ Linh, em có chuyện gì sao?Mạc Huệ Linh ở trong điện thoại mặt hờn dỗi:Anh vừa mới sao cúp điện thoại của em?Cố Tĩnh Trạch còn đang suy nghĩ lời nói của bác sĩ, ở trong điện thoại nói:Anh vừa mới đang bận, như thế nào?Mạc Huệ Linh nói:Sinh nhật của em anh không tới, sau đó anh cũng không giải thích với em, Tĩnh Trạch, anh đến cùng như thế nào?Cố Tĩnh Trạch nhớ tới sinh nhật của cô, ngày đó xảy ra tai nạn xe cộ, cho nên mới không đi, sau này lại luôn luôn chăm sóc Lâm Triệt bị bệnh.Anh chỉ là gần đây tương đối bận.

Luận võ công : Quách Tĩnh Có thể đánh bại Kiều Phong ?0.3M viewsEntertainmentBởi vì chuyện này còn chưa có công bố ra ngoài, cho nên, Cố Tĩnh Trạch cũng không nói cho Mạc Huệ Linh.Em đây bị bệnh, anh cũng không chuẩn bị đến nhìn em sao?

Mạc Huệ Linh ai oán nói.Em bị bệnh rồi hả?

Cố Tĩnh Trạch hỏi.Mạc Huệ Linh nghẹn ngào ra tiếng:Em muốn anh đến đây, em mặc kệ anh đang bận cái gì, Tĩnh Trạch, anh không đến nhìn em, em nhất định sẽ không tốt, em hiện tại cảm thấy em giống như sắp chết.Thế nhưng nghiêm trọng như vậy sao? Đến mức độ sắp chết rồi hả?

Sau khi Cố Tĩnh Trạch trở lại phòng bệnh, nói với Lâm Triệt:Huệ Linh xảy ra chút chuyện, tôi muốn qua xem.Lâm Triệt ngăn người, nhìn anh gật gật đầu:A, anh đi đi, nơi này của tôi nhiều người nhìn như vậy, cũng sẽ không có chuyện gì.Cố Tĩnh Trạch gật gật đầu, nặng nề nhìn cô một cái, đi qua, đưa tay dịch dịch chân của cô, đặt chân cô ở bên ngoài.Tôi gọi người đến nhìn cô, ngủ rất không thành thật, đừng chạm vào miệng vết thương.

Anh nói.Lâm Triệt kinh ngạc nói:Tôi ngủ nơi nào không thành thật.Cố Tĩnh Trạch nhớ tới buổi tối, đối cô hừ một tiếng:Kém chút liền trên trời, thành thật chút, tóm lại, cô cẩn thận chút, đừng nôn nôn nóng nóng, đ-ng vào chảy máu, chân của cô cũng không thể muốn nữa.Được rồi đừng dong dài, nhanh tìm Mạc tiểu thư đi, cô ấy không phải có việc gấp sao.Cố Tĩnh Trạch nhìn cô nói như vậy, nghĩ cũng, gật gật đầu đi ra ngoài.

Đi ô-tô nửa giờ mới đến trong nhà Mạc Huệ Linh.

Phòng Mạc Huệ Linh giống như phòng của công chúa, cô nằm ở trong chăn, nghe động tĩnh bên ngoài.

Dường như nghe được tiếng xe, nhanh chóng nhìn quần áo bản thân.

Cố Tĩnh Trạch rất nhanh đi đến, liền nhìn thấy Mạc Huệ Linh đang nằm ở trên giường, lộ ra nửa thân mình, tuy rằng nói bị bệnh, nhưng mà nằm ở trên giường, trên mặt lại còn trang điểm, bên trong đích thực là váy ngủ tơ tằm nửa che nửa đây, mị nhân như tơ, thoát nhìn thập phần quyến rũ.

Cố Tĩnh Trạch sùng sốt, nhìn cô nằm ở nơi đó nhẹ nhàng hừ một tiếng:Tĩnh Trạch, anh mà không đến, cũng nhìn không tới em rồi.Cố Tĩnh Trạch vội đi qua:Được được thế nào bị bệnh rồi hả?Mạc Huệ Linh biết anh muốn tới, cố ý cho người thu thập phòng một chút, phun lên nước hoa tươi mát, lại chọn cho bản thân một bộ đồ ngủ kêu gọi, vừa tắm xong, mang theo vài phần mềm mại, nhu tình nhìn anh, cô u oán nói:Không biết, em chỉ biết, ngày đó anh không tới, em khóc một buổi tối, sau này, cũng ăn không ngon, trong nhà tìm rất nhiều bác sĩ đến, đều nói không biết như thế nào, em cảm thấy, em nhất định phải chết.Cô nơi nào phải chết.

Lâm Triệt mới thật sự kém chút đã chết.

Cố Tĩnh Trạch không khỏi nghĩ tới Lâm Triệt, nhìn Mạc Huệ Linh, có chút tức giận:Huệ Linh, ngày đó anh không đi sinh nhật của em, là vì anh bên kia bỗng nhiên gặp chuyện không may, anh quả thật đi không được, hơn nữa, là sự tình liên quan mạng đến người, anh không rảnh bận tâm chuyện khác, bao gồm em hiện tại bỗng nhiên bảo anh đến, anh kỳ thực cũng không nên tới, nhưng mà em nói em bị bệnh.Nhưng mà, trong nơi này là thật bị bệnh.

Anh cảm thấy Mạc Huệ Linh lần này thật là không quá hiểu chuyện rồi.

Mạc Huệ Linh vừa thấy, Cố Tĩnh Trạch thế nhưng thật sự tức giận.

Anh trước kia thậm chí không bỏ được nói với cô một câu nói nặng.

Cũng không cảm thấy sẽ có liên quan với Lâm Triệt, cô chớp mắt, cảm thấy chuyện anh muốn xử lý, nhất định là chuyện thật sự nghiêm trọng, cho nên anh mới có thể tức giận như vậy.

Cô ngừng một chút khóc, nhanh chóng lau nước mắt nói với anh:Tĩnh Trạch, em lại không biết anh có sao không, em chỉ là rất lo lắng cho anh, quá yêu anh, cũng rất thương tâm, anh có việc có thể nói với em, nhưng mà, anh không biết, ngày đó em khóc một buổi tối, luôn luôn gọi điện thoại cho anh, nhưng mà cũng không được.Nhìn Mạc Huệ Linh thương tâm khóc lên, nói lời kia cũng quả thật là làm cho người ta lộ vẻ cảm động, trong lòng Cố Tĩnh Trạch mềm nhũn, đè thấp thanh âm, nói với cô:Được rồi, thực xin lỗi Huệ Linh, anh bởi vì quá sốt ruột, cho nên mới hội nói nặng với em, ngày đó là anh xử lý không tốt, mới làm cho em lo lắng.Mạc Huệ Linh vẫn khóc không ngừng.

Cố Tĩnh Trạch đành phải vỗ vỗ bờ vai cô:Được rồi, Huệ Linh, anh nói xin lỗi, thật sự.Mạc Huệ Linh thấy anh thành khẩn xin lỗi, trong lòng nghĩ, anh quả nhiên vẫn là luyện tiếc cô khóc.

Cô cắn môi dưới, ủy khuất nói:Anh biết vậy là tốt rồi.Dịch: M

Biên tập: Anna

Team Mây

Bạn đang đọc truyện *Thiêm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Anh Sao Ăn Loại Đồ Ăn Không Tốt Cho Sức Khỏe Này?

Cố Tĩnh Trạch cười nhìn cô, nhưng mà biết chạm vào trên người cô nhất định sẽ phát bệnh sởi, cho nên nhìn thấy cô cũng chưa từng có dự định chạm vào cô, chính là lúc này vẫn cảm thấy cả người vẫn khó chịu, giống như đã sắp phát bệnh sởi.

Anh nhú mày nhìn nơi này:

- Em có phải làm cái gì vậy, vì sao có chút khó chịu.

Mạc Huệ Linh sững sốt một chút, nói:

- Nơi này... Nơi này, em dùng chút nước hoa.

Cố Tĩnh Trạch thờ dãi nhìn cô:

- Huệ Linh, em muốn anh đến gặp em, liên tục tiếp nói với anh là được rồi, nhưng mà, em làm sao có thể nói bản thân bị bệnh chứ?

Vừa bước vào đã biết cô giả bệnh, cho nên Cố Tĩnh Trạch trầm giọng hỏi cô.

Trong lòng Mạc Huệ Linh cả kinh, không nghĩ tới anh thế nhưng lại phát hiện, lúc này vẫn cần môi, cô nói:

- Em chỉ là cảm thấy anh không muốn tới gặp em, cho nên em mới...

Cố Tĩnh Trạch cúi đầu vừa thấy, bản thân quả nhiên phát bệnh sởi.

Mạc Huệ Linh vừa thấy, Cố Tĩnh Trạch nhìn phòng, lộ ra mấy phần biểu cảm ghét bỏ, nhanh chóng nói:

- Chúng ta đi ra ngoài ngồi đi.

Cũng may cô chọn váy ngủ phi thường xinh đẹp, bản thân đứng dậy thướt tha di chuyển, Cố Tĩnh Trạch cúi đầu nhìn, cảm thấy cô mặc quá bại lộ, nhưng mà ngẫm lại cũng không nói cái gì, cười cười với cô đi ra ngoài.

Cố Tĩnh Trạch biết Mạc Huệ Linh mặc như vậy thật gọi cảm, nhưng mà mà, có lẽ biết đ-ng tới cô sẽ phát bệnh sởi, cho nên, anh đối với sự xinh đẹp của cô, cũng vẫn không thể nổi lên cảm giác gì.

Thấy Cố Tĩnh Trạch nhìn cũng không nhìn bản thân, Mạc Huệ Linh nhất thời còn có chút mất mát, nhưng mà chậm rãi cũng thành thói quen, nghĩ dù sao anh liên là như vậy, từ lúc bị bệnh, đối với người phụ nữ không thể nổi lên hứng thú.

Không có hứng thú với cô, đối với Lâm Triệt cũng sẽ không có hứng thú. (Anna: chị sai quá rồi chị ơi.)

Cô nói với Cố Tĩnh Trạch:

- Cùng em ăn một chút gì lại trở về.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Được rồi, anh cũng không ăn cái gì liền đi qua.

Nghe Cố Tĩnh Trạch nghe nói bản thân bị bệnh thì sốt ruột như vậy, Mạc Huệ Linh vui vẻ cười:

- Được, em cho người làm bát tét, em muốn anh ở nhà bổ sung bữa tối dưới nền cho em.

Nhưng mà, người hầu đi lại nói:

- Tiểu thư, trong nhà mất điện, không có biện pháp làm đồ ăn.

Mạc Huệ Linh tức giận kêu lên:

- Tại sao có thể như vậy, các người gọi điện thoại hỏi một chút, lập tức chuẩn bị tốt cho tôi!

Người hầu khó xử nói:

- Tiểu thư, bên thành này đều mất điện, nói là vừa vặn tu sửa mạch điện bị hỏng, hiện tại còn đang sửa gấp.

Mạc Huệ Linh thực sự tức giận không chịu được, thế nào còn có chuyện xúi quẩy như vậy, thật vất vả Cố Tĩnh Trạch mới đến đây, cùng nhau ăn bữa tối, uống chút rượu, có lẽ anh quá mệt, có thể ở nơi này.

Hiện tại để anh về nhà, Mạc Huệ Linh liền không thoải mái, nhớ tới trong căn phòng kia, còn ở một người vợ của anh.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Thôi, Huệ Linh, không cần khó xử bọn họ nữa.

Anh cũng quả thật không ăn cái gì, đói bụng, nghĩ một chút, dứt khoát nói với người hầu:

- Nếu có bếp còn, đi mua mì ăn liền đến ăn đi.

Người hầu vừa nghe, có chút trở mặt, Mạc Huệ Linh cũng kinh ngạc nói:

- Anh muốn ăn mì ăn liền?

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Đúng, Huệ Linh, mì ăn liền thỉnh thoảng ăn hương vị vẫn không tệ.

Sau đó anh khẳng định nói với người hầu:

- Liền đi mua một ít mì ăn liền trở về đi.

Người hầu không dám chậm trễ, nhanh chóng đi ra ngoài.

Mạc Huệ Linh do dự nhìn Cố Tĩnh Trạch:

- Anh thế nào bỗng nhiên nhớ tới ăn cái này?

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Thật sự ăn rất ngon, em ăn rồi sẽ biết.

Mạc Huệ Linh đương nhiên không muốn ăn, cái loại này đồ ăn không tốt cho sức khỏe, với thân phận của bọn họ, làm sao có thể tùy tiện ăn chứ. Nhưng mà, Cố Tĩnh Trạch nói như vậy, cô cự tuyệt cũng không tốt.

Nhìn người hầu rất nhanh mang mì ăn liền về lấy đi vào nấu, một lát, hương vị bay ra đến đây, cực kỳ gay mũi, đều che hết mùi nước hoa sang trọng quý phái trên người cô, điều này làm cho cô càng cảm thấy phản cảm hơn.

Cau mày, nhìn mì bung lên, bộ dáng tuy rằng đã được chế biến bày ra bàn, nhưng mà nhìn khiến cho người chán ghét.

Cố Tĩnh Trạch nhìn bộ dạng này lại cực kỳ giống ngày đó Lâm Triệt làm, nhất thời khẩu vị mở rộng ra.

Ngồi xuống, cũng chậm chậm ăn.

Mạc Huệ Linh nhìn anh lại ăn ngon như vậy, kinh ngạc cực kỳ, nhưng mà, bản thân nhìn, vẫn cảm thấy khó có thể nuốt xuống.

Bọn họ là người có thân phận như vậy, ăn cái mì ăn liền gì, ăn ngon không bằng mì ý đâu.

Cố Tĩnh Trạch ăn hết nửa bát, chú ý tới Mạc Huệ Linh chỉ miễn cưỡng ăn hai miếng, ngẩng đầu lên nói:

- Thế nào, không thể ăn sao?

Mạc Huệ Linh khó có thể che giấu ghét bỏ trên mặt:

- Tĩnh Trạch, loại đồ ăn không tốt cho sức khỏe này, anh cũng không cần ăn, không tốt cho thân thể, hơn nữa, bản như vậy.

Cố Tĩnh Trạch thêm ăn bởi vậy bỗng chốc không còn sót lại chút gì, nhìn Mạc Huệ Linh, tuy rằng biết cô nói đích thị mì ăn liền, nhưng mà, liền cảm thấy giống như nói Lâm Triệt bần.

Bất tri bất giác, anh nghĩ kéo mì ăn liền và Lâm Triệt đến cùng một chỗ.

Trong lòng có chút không vui, nhưng mà, không có biểu hiện ra ngoài.

Anh biết, không thể miễn cưỡng thứ Mạc Huệ Linh cô không thích, chính là hơi có chút thất vọng, không nghĩ tới cô không thích ăn, anh chỉ là nói:

- Em không thích ăn thì thôi, anh biết, đây là không quá tốt.

Anh có thể lý giải, Mạc Huệ Linh cùng anh, từ nhỏ nhận giáo dục cao quý tao nhã, nhất định không quá thích ứng loại đồ ăn giống mì ăn liền.

Lúc này, nhìn Mạc Huệ Linh cũng không có chuyện gì, anh đứng lên nói:

- Anh ăn no rồi, nếu không có việc gì, anh đi về trước.

Lâm Triệt còn ở bệnh viện, anh ban ngày có thể tạm thời đi một lát, nhưng mà, buổi tối cô ngủ rất không thành thật, anh lo lắng người khác nhìn, lỡ đâu chạm vào vết miệng vết thương, vết sẹo chẳng phải sẽ trở nên lớn hơn nữa.

Đối một cô gái mà nói, quá khó coi rồi.

Hơn nữa, da thịt của cô đẹp như vậy, trắng nõn như tuyết, làm cho người ta luyến tiếc phía trên có một chút khuyết điểm.

- Anh sao vội như vậy?

Mạc Huệ Linh có chút không bỏ được, nhìn Cố Tĩnh Trạch.

Cố Tĩnh Trạch nhìn biểu cảm đáng thương của cô, trong lòng cũng có một tia do dự, nhưng mà, nghĩ đến Lâm Triệt, vẫn là kiên định ý nghĩ phải đi về.

- Huệ Linh, thời gian này khá bận, anh lại đến gặp em.

Mạc Huệ Linh thấy anh khẳng định như vậy, cũng biết chuyện anh quyết định, chỉ sợ là không thay đổi, chỉ có thể bĩu môi đưa anh đi ra ngoài.

Chờ Cố Tĩnh Trạch đi rồi, Mạc Huệ Linh quay đầu nhìn này hai chén mặt, hung tợn đối người hầu nói:

- Ai mua mì ăn liền, đều ném đi cho tôi, đồ bẩn như vậy, cũng mua về nhà, thôi muốn chết, đem phòng tôi triệt để thu thập một lần, tôi không hy vọng lại nghĩ được một chút mùi.

Lâm Triệt ở trong bệnh viện cũng không có chuyện gì làm, mở TV, nhìn nhìn hướng đi của làng giải trí, nhìn thấy Cố Tĩnh Dư nhận phỏng vấn, nói của phim truyền hình bọn họ còn đang quay, cô bởi vì bị thương xin nghỉ vài ngày, không nghĩ tới tổ kịch thoải mái cho nghỉ, một chút cũng không làm khó.

Cô nhìn phim truyền hình còn đang hùng hực khí thế quay, trong lòng cũng thực vội, nghĩ nhanh chút hồi phục tham gia quay, đây là một cơ hội rất quan trọng của cô, cô không cứ không thể buông tha như vậy.

Đang nghĩ tới, Cố Tĩnh Trạch đã trở lại, nhìn thấy Lâm Triệt đang nhìn tivi, đi tới nói:

- Ăn cơm chiều chưa?

Lâm Triệt "a" một tiếng, nhìn tinh thần anh sáng khoái, nghĩ anh hẳn là đi gặp Mạc Huệ Linh trở về, nhưng mà cũng không vạch trần:

- Ăn rồi, cũng uống thuốc rồi.

- Vậy là tốt rồi.

- Bác sĩ nói tôi ngày mai là có thể xuất viện về nhà tĩnh dưỡng rồi.

Cô nói.

Cố Tĩnh Trạch nhú mày:

- Là sao? Tôi cảm thấy cô vẫn nên ở lại quan sát vài ngày.

Bác sĩ cũng nói như vậy, nhưng mà, Lâm Triệt nghĩ nhanh chút trở về quay phim.

Cố phu nhân cũng chỉ có thể làm vài năm, bất cứ khi nào cũng có thể ly hôn, cô cần phải tự mình đứng lên mới được. Mọi người cho ít phiếu cổ vũ, phiếu đề cử, like, đều có khiến người dịch có thêm động lực.

Chương 32: Thật Sự Là Nhiều Chuyện Muốn Chết

Lâm Triệt nói:

- Không sao, đây chỉ là chút thương nhỏ mà thôi.

Trên mặt Cố Tĩnh Trạch tối sầm lại:

- Cô kém chút đã chết, vậy còn là chút thương nhỏ sao?

Lâm Triệt không gọi là nói:

- Kém chút đã chết là vì cắt trúng động mạch chủ, trong nháy mắt kém chút chết mà thôi, chỉ cần chữa trị tốt, sẽ không phải không có việc gì sao, trên đùi lại không phải bộ phận quan trọng gì.

Con người Cố Tĩnh Trạch bình tĩnh nhìn cô, sau một lúc lâu mới không vui nói:

- Tùy cô, dù sao thân thể cũng là của cô.

Nói xong, Cố Tĩnh Trạch quay đầu liền đi ra ngoài.

Lâm Triệt chớp chớp mắt, không cảm thấy có cái gì không ổn, nằm xuống tiếp tục xem tivi.

Ngày thứ hai, Lâm Triệt xuất viện về nhà.

Vẫn ngồi trên xe lăn, lại do Cố Tĩnh Trạch ôm cô lên xe, Lâm Triệt nhìn xe lăn cảm thấy thú vị, cô vẫn là lần đầu tiên ngồi cái này, Cố Tĩnh Trạch chăm sóc muốn ôm cô, nhanh chóng nói:

- Ai, đừng nhúc nhích đừng nhúc nhích, tôi chụp một bức ảnh.

Nói qua cầm lấy vỏ vỏ xe lăn bản thân, điều chỉnh tốt vị trí, vừa vặn chụp được đồ bệnh nhân.

Cố Tĩnh Trạch ở phía trước nhú mày:

- Đây có cái gì tốt mà chụp?

Lâm Triệt ngẩng đầu lên, lắc đầu:

- Anh không hiểu, vào bệnh viện, nhất định phải giả bộ đáng thương một chút, tranh thủ tình cảm.

Cố Tĩnh Trạch kỳ quái, đây có cái gì tốt mà tranh thủ đồng tình.

Lâm Triệt làm lại hết lần này đến lần khác, lại cảm thấy không đúng, nghĩ một chút, khiến Quân gia phía trước tránh ra.

- Xe này tốt như vậy đạo cụ này tôi không thể không cần.

Đồng tử mắt Cố Tĩnh Trạch chớp lên, nghi hoặc nhìn cô thay đổi vị trí, chỉnh xe lăn, lấy xe Porsche phía sau làm bóng lưng, cô dùng app chụp ảnh trong di động, vừa nói:

- Như vậy là chụp được rồi, vừa không có ý, cũng sẽ không thể làm cho người ta nhìn không tới, tuyệt, Cố Tĩnh Trạch, anh không biết đâu, thật giống như tôi là đang tranh thủ đồng tình, kỳ thực, là ở khoe tôi ngồi xe Porsche, đã hiểu không? (chị ơi, không cần như vậy đâu sau này còn nhiều xe đẹp hơn cho chị khoe.)

Cố Tĩnh Trạch không nói gì đứng ở nơi đó, nhìn người phụ nữ hư vinh này.

Cô lại chụp ảnh bỏ thêm tầng lọc kính, có vẻ ảnh chụp này có độ phân giải cực kỳ cao, chụp giống như dùng máy ảnh chuyên nghiệp, sau đó mới vừa lòng phát đến trong Microblogging.

Anh theo dõi tới, trong Microblogging cô viết: "Rót cực cũng xuất viện, mấy ngày nay bệnh viện thật sự là dày vò muốn chết, cảm tạ nỗ lực của nhân viên cứu hộ."

Phía dưới là ảnh nửa người dưới cô ngồi lên xe lăn, còn có mặt sau rõ ràng có xe Porsche.

Cố Tĩnh Trạch lắc đầu, thật sự là nhàm chán...

- Cô phát cái này làm cái gì?

Anh hỏi.

Lâm Triệt ngẩng đầu lên:

- Trên Microblogging là cho người ta khoe khoang một chút, ai, đúng rồi, tôi cũng phát đến trong nhóm bạn bè.

Ở nhóm bạn bè cũng phát, cô mới để cho Cố Tĩnh Trạch đem chính mình chuẩn bị đi lên xe.

Xe khởi động, cô luôn luôn tại nhìn Microblogging bản thân cùng nhóm bạn bè.

Rất nhanh, cô liền nhìn đến nhóm bạn bè có người nhấn lại rồi.

- Thế nào lại ngồi xe lăn, quay phim bị thương sao?

- Thật đáng thương, nghỉ ngơi cho tốt.

Lâm Triệt nói với Cố Tĩnh Trạch:

- Đây đều là đồ ngốc, thế nhưng không thấy được xe của tôi, nhìn người này, đã theo dõi tới rồi.

Quả nhiên, phía dưới có một người nhấn lại đang nói:

- Ai ôi, bên người giàu có, đây không phải là Porsche sao?

Lâm Triệt ha ha cười, thập phần đắc ý:

- Thấy chưa?

Trên mặt Cố Tĩnh Trạch nhất thời đen lại.

Lâm Triệt nói:

- Ai nha, anh nói bọn họ nhìn tôi bỗng nhiên khoe như vậy, có phải thực sự đã cho tôi bị lão già nào bao dưỡng rồi hay không?

[Anna: chị đang ám chỉ anh già kia.

Cố Tĩnh Trạch: Im miệng.

Anna: xách dép chạy...]

Sắc mặt Cố Tĩnh Trạch càng trầm xuống.

Anh không phải là lão già.

Lâm Triệt chống cằm của mình, suy tư nửa ngày nói:

- Bất quá đây chẳng phải là trong nhà cũng có thể thấy được, tôi còn có thể nhận tin nhắn của Lâm Ly.

Luận võ công : Quách Tĩnh Có thể đánh bại Kiều Phong ?0.9M viewsEntertainmentQuả nhiên, một thoáng chốc, Lâm Ly liền cũng nhấn tin lại.

- Đó là Porsche sao? Lâm Triệt, cô đến cùng đang làm cái gì?

Lâm Triệt hừ một tiếng, không để ý cô, đắc ý dương dương nói:

- Không biết cô có thể nhìn ra, Porsche này cũng hơn một ngàn vạn, cùng cái bảo mã(BMW) rách của cô, đó là một cái trên trời, một cái dưới đất.

Lâm Triệt lại nhìn Microblogging, nơi đó lại không có gì người hồi âm.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Cô làm như vậy có ý tứ?

Lâm Triệt nói:

- Đương nhiên, lão nương trước kia chỉ nhìn người khác khoe khoang, hôm nay cuối cùng tôi có thể giả bộ một chút rồi.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Đây có cái gì mà khoe khoang, theo tôi được biết, Lâm gia hẳn là cũng không tính nghèo khó, cô hẳn là đã thấy nhiều.

Lâm Triệt nói:

- Nhưng lại không là của tôi, ba tôi đối tôi keo kiệt cực kỳ, trước kia, đều là ông cho xe đưa Lâm Ly bọn họ đến trường, sau đó tôi đi theo nữ giúp việc chạy bằng xe điện.

Cố Tĩnh Trạch nhú mày, nhìn cô không thể nói gì lướt Microblogging.

- Cô cũng rất nhiều người xem?

Anh hỏi.

Lâm Triệt lắc đầu:

- Không có, đừng nhìn bên ngoài của tôi, là diễn viên, nhưng mà, tôi dù sao cũng không nổi danh, mới hai ngàn fan quan tâm, hắc hắc, nhưng mà, về sau tôi một ngày nào đó sẽ làm fan của tôi biến thành một trăm vạn, hai trăm vạn, một ngàn vạn, liền giống như Mộc Phi Nhiên, phát cái Microblogging, liền trên vạn tin nhắn lại.

Cố Tĩnh Trạch nhìn cô một bộ dáng hoạt định nghiệp lớn, lắc đầu:

- Tôi đây trước cầu chúc cô có thể thành công.

- Nhất định thành công!

Cô nói qua, kiên định nâng nắm tay.

Cố Tĩnh Trạch nhìn không khỏi cười, lắc đầu, nhìn về phía trước.

Sau khi về đến nhà Lâm Triệt cảm giác thoải mái hơn, ở bệnh viện luôn luôn nhìn dụng cụ phòng bệnh, kỳ thực đối tâm tình cũng không tốt, càng là nghĩ đến ở phòng bệnh cao cấp, một ngày không biết bao nhiêu tiền, trong lòng cũng càng không thoải mái.

Cố Tĩnh Trạch thấy cô quả thật thoát nhìn không có chuyện gì, sáng ngày thứ hai cũng chuyên chú đi làm.

Lâm Triệt thấy Cố Tĩnh Trạch đi rồi, kiên trì muốn đi hiện trường quay phim.

Quản gia Hồ muốn ngăn, Lâm Triệt vội vàng nói:

- Không được, vài ngày nay, lại không đi, tổ kịch sẽ không cần cháu nữa.

Quản gia Hồ không có biện pháp, đành phải âm thầm cho người nhìn nhiều một ít.

Lâm Triệt đến tổ kịch, vẫn là ngồi trên xe lăn.

Hiện trường quy phim thập phần náo nhiệt, đối với việc cô xin phép, người tổ kịch một chút cũng không cảm thấy khó xử, nhưng mà nhìn đến cô đã trở lại bỗng nhiên ngồi lên xe lăn, có người đi lại quan tâm nói:

- Sao như vậy, nhìn cô phát Microblogging, còn nằm viện sao?

Lâm Triệt chính là nói đơn giản:

- Xảy ra tai nạn xe cộ, hoàn hảo, chính là trên đùi bị thương, cái khác không thành vấn đề.

Mọi người an ủi cô vài câu, khiến cô chú ý nghỉ ngơi nhiều.

- Ngồi lên xe lăn thì không cần đến đây đâu.

Lâm Triệt nói: Không được, tôi như vậy cũng có thể quay đoạn nửa người trên hoặc là ngồi, có thể quay tôi liền quay, miễn cho cản trở tiến độ của tổ kịch. Phó đạo diễn thấy cô nói như vậy, cười nói:

- Được rồi, cô thật đúng là chuyên nghiệp, tôi đây cùng đạo diễn nói một tiếng, cho cô tham gia quay.

Lâm Triệt nói lời cảm tạ, vừa nói xong, lại nghe thấy phía sau một thanh âm âm trầm:

- Cô có Microblogging? Sao chúng ta không theo dõi nhau.

Là Cố Tĩnh Dư không biết thời điểm nào chạy tới phía sau.

Lâm Triệt liền phát hoảng, nhìn Cố Tĩnh Dư nói:

- Tôi có theo dõi anh, chỉ là anh không theo dõi tôi mà thôi.

Anh nhiều fan như vậy, làm sao có thể theo dõi tới cô.

Cố Tĩnh Dư hỏi tên cô là gì:

- Tôi theo dõi cô.

Lâm Triệt kinh ngạc nhìn anh:

- Thật sự.

Cố Tĩnh Dư rất ít theo dõi người, trong danh sách theo dõi của anh chỉ có hai mươi mấy cái.

Lâm Triệt vội nói tên của bản thân.

Anh lục tìm kiếm, trực tiếp theo dõi. Dịch: M

Biên tập: Anna

Team: Mây

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Lần Đầu Tiên Cô Lên Trên Báo

Sau đó Lâm Triệt liền nhìn thấy, trên Microblogging của mình, cùng đại minh tinh Cố Tĩnh Dư hiện lên đã theo dõi nhau, tâm tình bỗng chốc dễ chịu.

Lướt vào Microblogging của Cố Tĩnh Dư, liền nhìn thấy anh có hai ngàn vạn fan, tùy tiện phát cái dấu chấm câu, đều có mấy vạn người bình luận, quả nhiên là siêu sao...

Mà quay về đến Microblogging của mình, liền nhìn thấy đau lòng, bây giờ chỉ hơn ngàn người theo dõi Microblogging của cô, vừa thấy chỉ biết, này đều là chốt thấy Cố Tĩnh Dư theo dõi cô, cũng tới.

"Còn đang trở về" nhắn tin dưới Microblogging của Lâm Triệt nói: "Có phải là diễn viên vừa mới cùng Tĩnh Dư chúng tôi quay phim không, hỗ trợ chiếu cố Tĩnh Dư chúng tôi nhiều một chút, bao tử của Tĩnh Dư chúng tôi không tốt, nhất định phải nhìn anh ăn đúng giờ.

Lâm Triệt nhìn là hiểu rõ cái gì kêu một đường thần tượng rồi...

Lâm Triệt nói:

- Wow, tôi nhìn như được thơm lây, bỗng chốc đến một vạn fan.

Cố Tĩnh Dư quyết đoán vỗ vỗ ngực của mình:

- Ủ, biết chỗ tốt của việc đi theo tôi chưa, về sau theo dõi tôi nhiều một chút.

- Đương nhiên đương nhiên, tôi vẫn luôn theo dõi anh sao.

Cố Tĩnh Dư nhìn cô:

- Thôi đi, cô có biết buổi sáng tôi ăn cái gì không? Giữa trưa mấy giờ đi toilet? Đi xe gì tới?

- Ách...

Lâm Triệt thật đúng là không đáp được:

- Cái này làm sao có thể biết, anh cố ý khó xử tôi!

Cố Tĩnh Dư ngẩng đầu lên chỉ vào người tổ kịch cách đó không xa:

- Cô hiện tại tùy tiện tìm một người tới hỏi, bọn họ cũng đều biết, hừ.

Lâm Triệt xấu hổ, đây cũng quá biến thái.

Cố Tĩnh Dư đưa tay xoa đầu của cô:

- Về sau chú ý đến tôi nhiều một chút, nghe thấy không, hôm nay nhìn ở phân lượng cô là bệnh nhân, tha cô một lần.

- Vâng... Cố đại minh tinh...

Lâm Triệt nghĩ, đàn ông Cố gia đều giống nhau rất khó hầu hạ.

Rất nhanh, Lâm Triệt quay xong những cảnh có thể quay, đã đến đêm khuya.

Thời điểm Lâm Triệt nói chào tạm biệt với mọi người đi ra, nhìn thấy Lâm Ly cũng đi ra, liếc mắt một cái thấy được Lâm Triệt, còn muốn đi lại, chỉ thấy Cố Tĩnh Dư đã vài bước đi tới bên cạnh xe lăn của Lâm Triệt.

Lâm Ly sững sốt, nhìn Cố Tĩnh Dư chủ động nói chuyện với Lâm Triệt, trên mặt lúc này là một mảnh màu xám, xoay người tức giận rời đi.

Lâm Triệt nhìn lại thấy Cố Tĩnh Dư cũng tới được, cũng không chú ý tới, Cố Tĩnh Dư đi qua đến, tất cả mọi người ở đây kỳ quái nhìn bên này.

Cố Tĩnh Dư cúi đầu nhìn xe lăn của cô:

- Cô đây là phải đi về?

- Đúng vậy.

- Tôi đưa cô về.

- A, không cần...

- Tôi tiện đường, đi thôi.

Cố Tĩnh Dư nói xong, cũng không chờ Lâm Triệt từ chối, ngẩng đầu cho người đi chuẩn bị xe.

Ngồi ở trên xe, mới hỏi Lâm Triệt:

- Nhà cô ở đâu?

-...

Lâm Triệt không nói gì nhìn anh:

- Anh cả nhà của tôi ở đâu đều không biết, còn nói tiện đường?

Cố Tĩnh Dư sững sốt, Lâm Triệt này, có đôi khi cũng chẳng ngốc như thế.

- Cho nên nói, thời điểm chú ý đến một người, mặc kệ nhà cô ở tại chân trời góc biển, đều là tiện đường, đây mới gọi là quan tâm, cô biết không?

Nói qua, anh lại vỗ vỗ đầu của cô:

- Nói mau, ở đâu.

Lâm Triệt không có biện pháp, đành phải nói địa chỉ.

Cố Tĩnh Dư vừa nghe, kỳ quái hỏi:

- Không nghĩ tới nhà cô ở lại là nơi cao cấp như thế, nơi đó xe không cho tiến vào đâu.

Lâm Triệt nói:

- Đến cổng là được, tôi gọi người đẩy tôi đi vào.

Cố Tinh Dư nói:

- Được rồi, trong đó tôi có người quen, tôi cũng không có cách đi vào, chính cô vào đi thôi.

Rất nhanh, xe đến cổng, anh tự mình xuống đẩy cô, hộ tống cô đến cổng mới rời đi.

Lâm Triệt hơi chút xấu hổ, khoát tay với anh, nhanh chóng đi vào.

Cố Tinh Trạch còn chưa về nhà.

Lâm Triệt ngồi ở trên ghế sofa, bác sĩ gia đình đã thay đổi thuốc cho cô, nói cô bởi vì tuổi trẻ, miệng vết thương khô phục cực kỳ nhanh, Lâm Triệt đang ở dương dương đắc ý, liền nghe thấy điện thoại vang lên.

Lấy điện thoại thấy là Du Mẫn Mẫn gọi đến.

Lâm Triệt vội nhận điện thoại, nói:

- Chị Du, tìm em có việc?

Du Mẫn Mẫn nói:

- Đây, Lâm Triệt, em là cùng Cố Tinh Dư yêu đương đó sao?

- Gì?

Lâm Triệt quả thực cảm thấy mình nghe được đàm rỗng hang hồ gì:

- Làm sao có thể, không có.

Du Mẫn Mẫn nói:

- Vừa mới báo đột ngột phát một tin tức, nói phát hiện em cùng Cố Tinh Dư đang yêu nhau, này đến cùng là thế này?

Lâm Triệt bỗng chốc cũng không nghĩ tới.

Sau khi để điện thoại xuống, cô nhanh chóng xem tin tức trên di động, quả nhiên phát hiện, mình lên tin tức rồi.

Mặt trên có ảnh hai người đang tán gẫu với nhau, còn có ảnh đưa cô về nhà, phóng viên nói, Lâm Triệt là người mới trong tổ kịch, Cố Tinh Dư đối với cô luôn luôn rất tốt, đây là không sai, nhưng mà, mặt sau đều chỉ là nói mò thôi.

Nói lúc trước, Cố Tinh Dư cùng cô theo dõi Microblogging của nhau, xem ra thường xuyên hỗ trợ nhau, bởi vì, Cố Tinh Dư chưa bao giờ dễ dàng theo dõi ai, toàn bộ diễn viên tổ kịch, chỉ theo dõi một mình cô, cả Mộc Phi Nhiên cùng anh diễn tình nhân cũng chưa theo dõi.

Hơn nữa, phóng viên nhiều lần chụp được hai người ở hiện trường tán gẫu, còn chụp ảnh Cố Tinh Dư đưa Lâm Triệt về nhà.

Lâm Triệt nhìn bài báo lời nói chuẩn xác, quả thực mọi người hồ đồ luôn rồi.

Phóng viên này cũng chỉ có thể nhìn ảnh nói chuyện, vài bức ảnh chụp như vậy, đều có thể nghĩ đến nhiều chuyện xưa như vậy để viết bài báo.

Tuy rằng cô cũng hiểu rõ, bài báo có thể viết về Cố Tinh Dư, là rất đáng tiền, nhưng mà, như vậy cũng quá không có trách nhiệm.

Lâm Triệt nắm chặt giờ giấc chạy đến công ty, xe lăn đi vào, liền nhìn thấy Du Mẫn Mẫn từ bên trong đi ra.

- Em lúc này cũng nổi tiếng rồi, vừa vặn rất nhiều phóng viên tới hỏi tình huống của em.

Lâm Triệt về mặt cầu xin:

- Là sao, em chỉ là nhìn thấy trên Microblogging em bị mắng rất thảm.

Rất nhiều fan khóc chạy đến Microblogging của cô, một đêm lượng fan trên Microblogging lại tăng lên không ít, nhưng mà tất cả đều là hắc phấn (kiểu anti-fan ấy).

Gần nhất một cái Microblogging ở phía dưới, phát ra trên vạn điều mắng Microblogging của cô, đều đang nói cô nương vào Cố Tinh Dư để nổi tiếng.

Mà buồn bực nhất, Lâm Triệt luôn luôn đều bị động.

Du Mẫn Mẫn nhìn Lâm Triệt, nhìn một lát hỏi cô:

- Nếu em thực sự cùng Cố Tĩnh Dư nói yêu nhau, cũng có thể nói cho chị biết, công ty cũng không nói không được yêu.

Lâm Triệt vội xin tha:

- Chị Du, chị liền tha cho em đi, em thực không có, chúng em quả thật quan hệ rất tốt, nhưng mà cũng chỉ là tán gẫu đùa giỡn mà thôi, anh ấy có đưa em về nhà, là do đêm nay nhìn chân cẳng của em không tốt, hôm nay chúng em vừa theo dõi Microblogging, là do anh ấy vừa hay nhìn thấy em phát Microblogging, không nỡ cho nên nói theo dõi em một chút.

Du Mẫn Mẫn nghe xong, cảm thấy nói như vậy cũng không có gì không thể tin.

Nhưng mà, cô nghĩ một chút, nhìn Lâm Triệt nói:

- Đây... Cố Tĩnh Dư này không phải là theo đuổi em chứ?

- Cái gì?

Lâm Triệt sợ ngây người:

- Chị Du, chị đừng chọc em, làm sao có thể.

Ánh mắt Du Mẫn Mẫn xoay xoay, nói với Lâm Triệt:

- Em không biết, Cố Tĩnh Dư rất ít khi có quan hệ tốt với người cùng tổ kịch, càng miễn bàn lại là phụ nữ.

- Là sao? Nhưng mà tôi cảm thấy người kia rất tốt, hơn nữa rất đứng đắn, chúng em nói chuyện thật sự đều là đang nói chuyện về vai diễn, ngẫu nhiên nói chút cái khác, nhưng mà em đối với anh ấy tuyệt đối không có suy nghĩ không nên có.

Cô không muốn nói, mình đã là người phụ nữ đã kết hôn, đối với ai cũng không nên có suy nghĩ không an phận.

Cố Tĩnh Dư còn là em chồng cô

Bạn đang đọc truyện *Thiêm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Lần Đầu Tiên Cô Lên Trên Báo

Sau đó Lâm Triệt liền nhìn thấy, trên Microblogging của mình, cùng đại minh tinh Cố Tĩnh Dư hiện lên đã theo dõi nhau, tâm tình bỗng chốc dễ chịu.

Lướt vào Microblogging của Cố Tĩnh Dư, liền nhìn thấy anh có hai ngàn vạn fan, tùy tiện phát cái dấu chấm câu, đều có mấy vạn người bình luận, quả nhiên là siêu sao...

Mà quay về đến Microblogging của mình, liền nhìn thấy đau lòng, bây giờ chỉ hơn ngàn người theo dõi Microblogging của cô, vừa thấy chỉ biết, này đều là chợt thấy Cố Tĩnh Dư theo dõi cô, cũng tới.

"Còn đang trở về" nhắn tin dưới Microblogging của Lâm Triệt nói: "Có phải là diễn viên vừa mới cùng Tĩnh Dư chúng tôi quay phim không, hỗ trợ chiếu cố Tĩnh Dư chúng tôi nhiều một chút, bao tử của Tĩnh Dư chúng tôi không tốt, nhất định phải nhìn anh ăn đúng giờ.

Lâm Triệt nhìn là hiểu rõ cái gì kêu một đường thân tượng rồi...

Lâm Triệt nói:

- Wow, tôi nhìn như được thơm lây, bỗng chốc đến một vạn fan.

Cố Tĩnh Dư quyết đoán vỗ vỗ ngực của mình:

- Ủ, biết chỗ tốt của việc đi theo tôi chưa, về sau theo dõi tôi nhiều một chút.

- Đương nhiên đương nhiên, tôi vẫn luôn theo dõi anh sao.

Cố Tĩnh Dư nhìn cô:

- Thôi đi, cô có biết buổi sáng tôi ăn cái gì không? Giữa trưa mấy giờ đi toilet? Đi xe gì tới?

- Ách...

Lâm Triệt thật đúng là không đáp được:

- Cái này làm sao có thể biết, anh cố ý khó xử tôi!

Cố Tĩnh Dư ngẩng đầu lên chỉ vào người tổ kịch cách đó không xa:

- Cô hiện tại tùy tiện tìm một người tới hỏi, bọn họ cũng đều biết, hừ.

Lâm Triệt xấu hổ, đây cũng quá biến thái.

Cố Tĩnh Dư đưa tay xoa đầu của cô:

- Về sau chú ý đến tôi nhiều một chút, nghe thấy không, hôm nay nhìn ở phân lượng cô là bệnh nhân, tha cô một lần.

- Vâng... Cố đại minh tinh...

Lâm Triệt nghĩ, đàn ông Cố gia đều giống nhau rất khó hầu hạ.

Rất nhanh, Lâm Triệt quay xong những cảnh có thể quay, đã đến đêm khuya.

Thời điểm Lâm Triệt nói chào tạm biệt với mọi người đi ra, nhìn thấy Lâm Ly cũng đi ra, liếc mắt một cái thấy được Lâm Triệt, còn muốn đi lại, chỉ thấy Cố Tĩnh Dư đã vài bước đi tới bên cạnh xe lăn của Lâm Triệt.

Lâm Ly sững sốt, nhìn Cố Tĩnh Dư chủ động nói chuyện với Lâm Triệt, trên mặt lúc này là một mảnh màu xám, xoay người tức giận rời đi.

Lâm Triệt nhìn lại thấy Cố Tĩnh Dư cũng tới được, cũng không chú ý tới, Cố Tĩnh Dư đi qua đến, tất cả mọi người ở đây kỳ quái nhìn bên này.

Cố Tĩnh Dư cúi đầu nhìn xe lăn của cô:

- Cô đây là phải đi về?

- Đúng vậy.

- Tôi đưa cô về.

- A, không cần...

- Tôi tiện đường, đi thôi.

Cố Tĩnh Dư nói xong, cũng không chờ Lâm Triệt từ chối, ngẩng đầu cho người đi chuẩn bị xe.

Ngồi ở trên xe, mới hỏi Lâm Triệt:

- Nhà cô ở đâu?

-...

Lâm Triệt không nói gì nhìn anh:

- Anh cả nhà của tôi ở đâu đều không biết, còn nói tiện đường?

Cố Tĩnh Dư sững sốt, Lâm Triệt này, có đôi khi cũng chẳng ngốc như thế.

- Cho nên nói, thời điểm chú ý đến một người, mặc kệ nhà cô ở tại chân trời góc biển, đều là tiện đường, đây mới gọi là quan tâm, cô biết không?

Nói qua, anh lại vỗ vỗ đầu của cô:

- Nói mau, ở đâu.

Lâm Triệt không có biện pháp, đành phải nói địa chỉ.

Cố Tĩnh Dư vừa nghe, kỳ quái hỏi:

- Không nghĩ tới nhà cô ở lại là nơi cao cấp như thế, nơi đó xe không cho tiến vào đâu.

Lâm Triệt nói:

- Đến cổng là được, tôi gọi người đẩy tôi đi vào.

Cố Tĩnh Dư nói:

- Được rồi, trong đó tôi có người quen, tôi cũng không có cách đi vào, chính cô vào đi thôi.

Rất nhanh, xe đến cổng, anh tự mình xuống đẩy cô, hộ tống cô đến cổng mới rời đi.

Lâm Triệt hơi chút xấu hổ, khoát tay với anh, nhanh chóng đi vào.

Cố Tĩnh Trạch còn chưa về nhà.

Lâm Triệt ngồi ở trên ghế sofa, bác sĩ gia đình đã thay đổi thuốc cho cô, nói cô bởi vì tuổi trẻ, miệng vết thương khôi phục cực kỳ nhanh, Lâm Triệt đang ở dương dương đắc ý, liền nghe thấy điện thoại vang lên.

Lấy điện thoại thấy là Du Mẫn Mẫn gọi đến.

Lâm Triệt vội nhận điện thoại, nói:

- Chị Du, tìm em có việc?

Du Mẫn Mẫn nói:

- Đây, Lâm Triệt, em là cùng Cố Tĩnh Dư yêu đương đó sao?

- Gì?

Lâm Triệt quả thực cảm thấy mình nghe được đầm rùng rùng gì:

- Làm sao có thể, không có.

Du Mẫn Mẫn nói:

- Vừa mới báo đột ngột phát một tin tức, nói phát hiện em cùng Cố Tĩnh Dư đang yêu nhau, này đến cùng là thế này?

Lâm Triệt bỗng chốc cũng không nghĩ tới.

Sau khi để điện thoại xuống, cô nhanh chóng xem tin tức trên di động, quả nhiên phát hiện, mình lên tin tức rồi.

Mặt trên có ảnh hai người đang tán gẫu với nhau, còn có ảnh đưa cô về nhà, phóng viên nói, Lâm Triệt là người mới trong tổ kịch, Cố Tĩnh Dư đối với cô luôn luôn rất tốt, đây là không sai, nhưng mà, mặt sau đều chỉ là nói mò thôi.

Nói lúc trước, Cố Tĩnh Dư cùng cô theo dõi Microblogging của nhau, xem ra thường xuyên hỗ trợ nhau, bởi vì, Cố Tĩnh Dư chưa bao giờ dễ dàng theo dõi ai, toàn bộ diễn viên tổ kịch, chỉ theo dõi một mình cô, cả Mộc Phi Nhiên cùng anh diễn tình nhân cũng chưa theo dõi.

Hơn nữa, phóng viên nhiều lần chụp được hai người ở hiện trường tán gẫu, còn chụp ảnh Cố Tĩnh Dư đưa Lâm Triệt về nhà.

Lâm Triệt nhìn bài báo lời nói chuẩn xác, quả thực mọi người hồ đồ luôn rồi.

Phóng viên này cũng chỉ có thể nhìn ảnh nói chuyện, vài bức ảnh chụp như vậy, đều có thể nghĩ đến nhiều chuyện xưa như vậy để viết bài báo.

Tuy rằng cô cũng hiểu rõ, bài báo có thể viết về Cố Tĩnh Dư, là rất đáng tiền, nhưng mà, như vậy cũng quá không có trách nhiệm.

Lâm Triệt nắm chặt giờ giấc chạy đến công ty, xe lăn đi vào, liền nhìn thấy Du Mẫn Mẫn từ bên trong đi ra.

- Em lúc này cũng nổi tiếng rồi, vừa vặn rất nhiều phóng viên tới hỏi tình huống của em.

Lâm Triệt về mặt cầu xin:

- Là sao, em chỉ là nhìn thấy trên Microblogging em bị mắng rất thảm.

Rất nhiều fan khóc chạy đến Microblogging của cô, một đêm lượng fan trên Microblogging lại tăng lên không ít, nhưng mà tất cả đều là hắc phấn (kiểu anti-fan ấy).

Gần nhất một cái Microblogging ở phía dưới, phát ra trên vạn điều nắng Microblogging của cô, đều đang nói cô nương vào Cố Tĩnh Dư để nổi tiếng.

Mà buồn bức nhất, Lâm Triệt luôn luôn đều bị động.

Du Mẫn Mẫn nhìn Lâm Triệt, nhìn một lát hỏi cô:

- Nếu em thực sự cùng Cố Tĩnh Dư nói yêu nhau, cũng có thể nói cho chị biết, công ty cũng không nói không được yêu.

Lâm Triệt vội xin tha:

- Chị Du, chị liền tha cho em đi, em thực không có, chúng em quả thật quan hệ rất tốt, nhưng mà cũng chỉ là tán gẫu đùa giỡn mà thôi, anh ấy có đưa em về nhà, là do đêm nay nhìn chân căng của em không tốt, hôm nay chúng em vừa theo dõi Microblogging, là do anh ấy vừa hay nhìn thấy em phát Microblogging, không nỡ cho nên nói theo dõi em một chút.

Du Mẫn Mẫn nghe xong, cảm thấy nói như vậy cũng không có gì không thể tin.

Nhưng mà, cô nghĩ một chút, nhìn Lâm Triệt nói:

- Đây... Cố Tĩnh Dư này không phải là theo đuổi em chứ?

- Cái gì?

Lâm Triệt sợ ngây người:

- Chị Du, chị đừng chọc em, làm sao có thể.

Ánh mắt Du Mẫn Mẫn xoay xoay, nói với Lâm Triệt:

- Em không biết, Cố Tĩnh Dư rất ít khi có quan hệ tốt với người cùng tổ kịch, càng miễn bàn lại là phụ nữ.

- Là sao? Nhưng mà tôi cảm thấy người kia rất tốt, hơn nữa rất đứng đắn, chúng em nói chuyện thật sự đều là đang nói chuyện về vai diễn, ngẫu nhiên nói chút cái khác, nhưng mà em đối với anh ấy tuyệt đối không có suy nghĩ không nên có.

Cô không muốn nói, mình đã là người phụ nữ đã kết hôn, đối với ai cũng không nên có suy nghĩ không an phận.

Cố Tĩnh Dư còn là em chồng cô

Bạn đang đọc truyện *Thiêm Hôn Kiêu Thê: Ông Xã Cực Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Không Phải Nói Sẽ Không Tức Giận Sao?

Du Mẫn Mẫn nói:

- Vậy được rồi, dù sao chuyện này hiện tại đã như vậy, công ty sẽ nghĩ biện pháp xử lý cho em, bất quá em cũng phải chú ý chút, gần đây vẫn nên ít đi ra ngoài.

Lâm Triệt thờ dãi nói:

- Được được em chỉ có thể làm như vậy...

Du Mẫn Mẫn cười nói:

- Người khác nghĩ cậu còn cậu không được đâu, scandal với Cố Tĩnh Dư, em hiện tại lại có thể được chú ý, vai diễn có thể không thành công, người thành công trước, thật tốt.

- Chị Du, vậy chị là không thấy được người mang em đâu.

Cô lục ra những tin nhắn kia, những người đó nhìn thấy cô tự chụp, nói thẳng, thật khó nhìn, xấu muốn chết, vừa thấy chính là phẫu thuật thẩm mỹ quá độ, không xứng với Cố Tĩnh Dư nhà bọn họ.

Quả thực là tức chết người.

Chị Du nói:

- Đây có lẽ là do tổ kịch phim truyền hình các người tuyên truyền, sau khi phim truyền hình của các người quay, đều bắt đầu tuyên truyền trước, vì tạo ra thế sau này, có lẽ là bọn họ phát ra, nói cũng không chừng.

Lâm Triệt không cò gì để nói:

- Đây cũng không nói trước với em một tiếng.

Chị Du nói:

- Đương nhiên sẽ không nói, hơn nữa, cho dù em đến hỏi, người ta cũng sẽ không thừa nhận, tổ kịch cùng chúng tôi công ty có quan hệ, vốn là lợi ích kết hợp, làm sao có thể có đạo nghĩa nói cái gì với em, nói cho em, ngộ nhờ em không phối hợp làm sao bây giờ, được rồi, trước cứ như vậy đi, em đi về nghỉ ngơi trước, không nên đi loạn khắp nơi.

Lâm Triệt nghe xong, đành phải đáp ứng, chuẩn bị trở về tùy cơ ứng biến, chờ an bài của công ty.

Trở về trong nhà, mấy ngày không làm việc, mới quay mấy cảnh, đã khiến cô mệt ngã xuống giường, cũng không muốn động.

Thời điểm Cố Tĩnh Trạch trở về, vào cửa đến liền nhìn thấy Lâm Triệt nằm ở trên giường.

- Lâm Triệt, vì sao cô chạy tới quay phim, cô không còn chưa khôi phục hoàn toàn.

Cố Tĩnh Trạch trở về chợt nghe quản gia Hồ báo cáo, nói phu nhân nhất định phải đi quay phim, không có biện pháp đành phải âm thầm phái người đi theo phu nhân để ngừa có chuyện xảy ra, nhưng mà bọn họ là người hầu, ngăn cản không tốt.

Cố Tĩnh Trạch trực tiếp đến phòng tìm cô, lại nhìn thấy, cô nằm ở trên giường, tứ ngắc bát xiềng (bốn chi ngửa ra hai tay chắp lại), một bên quần DI lộ ra bên ngoài, màu trắng, mang theo đường viền hoa. (nói đến đây chắc cũng không cần giải thích quần DI là gì nữa.)

Yết hầu Cố Tĩnh Trạch vừa động, nhìn cô nhủ mảy:

- Đây, cô nằm có thể chú ý một chút không?

Lâm Triệt miễn cưỡng nói:

- Làm gì phải chú ý một chút, ở trong nhà mình còn phải chú ý hình tượng, sống như vậy rất mệt.

Cố Tĩnh Trạch nhìn chung quanh một chút, cảm lấy thăm bên cạnh, trực tiếp phủ lên trên thân thể cô, che đầy cảnh xuân cô lộ ở bên ngoài.

Lâm Triệt vặn vẹo vòng eo của mình:

- Làm gì vậy, nóng quá.

Cố Tĩnh Trạch quay đầu đi:

- Nếu cô muốn câu dẫn tôi, cũng hẳn là ít nhất nên đổi cái quần lót.

Lâm Triệt sững sốt, cúi đầu vừa thấy, bản thân ở không mặc quần đùi, tương đối rộng rãi, bên trong quần DI lộ ra bên ngoài.

Trên mặt ửng đỏ, cô vội kéo quần lên, ngẩng đầu lên nói:

- Như thế nào, cũng không phải chưa nhìn qua.

Cố Tĩnh Trạch cười, hơi hơi tới gần, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trong trắng rõ ràng lộ ra chút hồng của Lâm Triệt:

- Vậy ý của cô là nói, nhìn qua, về sau là có thể tùy tiện nhìn?

- Tôi...tôi...tôi mới không phải có ý tứ kia đâu.

Lâm Triệt vội lui về sau một bước.

Cố Tĩnh Trạch càng nở nụ cười, nhìn bộ dạng này của cô, nhìn không được lại nhìn nhiều hơn, thấy quản gia ở cửa giống như là có chuyện muốn nói, mới đi ra ngoài.

Bên ngoài, Tần Hạo đang đợi ở ngưỡng cửa phòng sách.

Cố Tĩnh Trạch bước qua:

- Có việc?

Tần Hạo mặt khó xử, do dự mà đi tới, dè dặt cẩn trọng nhìn Cố Tĩnh Trạch mặt bình thường không gợn sóng:

- Tiên sinh, phu nhân ở bên ngoài bị phơi bày một scandal.

Ánh mắt Cố Tĩnh Trạch ngừng một chút, nhìn Tần Hạo:

- Scandal gì?

Nói qua, anh đã tiếp nhận tin tức đến nhìn.

Lại thấy trên chính diện đưa tin Cố Tĩnh Dư nghi ngờ có tình yêu, trong đó viết chuyện xưa tình yêu của anh và Lâm Triệt người mới cùng tổ kịch, viết cảm động lòng người.

Cố Tĩnh Trạch bình thường cũng không chú ý đến tin tức giải trí, cho nên đúng là mới nhìn thấy.

Nhưng mà, nói Cố Tĩnh Dư cùng phu nhân của anh..

Tần Hạo nói:

- Tam Thiếu không phải là cùng phu nhân quay bộ phim truyền hình kỳ huyền do Cố thị đầu tư, phỏng chừng là cứ như vậy biết nhau.

Cố Tĩnh Trạch cúi đầu nói:

- Để cái này xuống, cậu đi ra ngoài.

Tần Hạo vội vàng lui lại đi ra ngoài.

Sau khi Lâm Triệt nghỉ ngơi xong, làm tổ ở trên ghế sofa trong phòng khách nhìn TV.

Thay đổi kênh, vừa lướt quét đến tin tức của cô cùng Cố Tĩnh Dư.

Phản trên nói, lúc này Cố Tĩnh Dư quay phim truyền hình kỳ huyền, phỏng bị được chú ý, nhưng mà làm cho người ta kinh ngạc đích thị, anh chưa cùng nữ chính Mộc Phi Nhiên trong phim truyền hình sinh ra tia lửa gì, lại là cùng một người mới truyền ra scandal.

Nhưng mà phóng viên còn không được công ty Cố Tĩnh Dư đáp lại, cho nên tạm thời còn không rõ ràng đến cùng là thật là giả.

Lâm Triệt che cái trán, có ý tứ gì sao, scandal của cô truyền thật giảm giá trị sao?

Cô trực tiếp thay đổi kênh, lại nghe thấy phía sau truyền đến một thanh âm trầm trầm.

- Thấy thế nào thấy tôi đến liền đổi kênh rồi hả?

Cố Tĩnh Trạch đứng ở phía sau, nhìn Lâm Triệt, liền vài bước đã đi tới.

Lâm Triệt vội nói:

- A... Anh nhìn thấy cái này sao?

Trên mặt Cố Tĩnh Trạch âm trầm, ánh mắt sâu thẳm nhìn Lâm Triệt, tư thái tùy ý ngồi xuống, mở tờ báo nhìn lướt qua:

- Đúng, cô có cái gì muốn nói à?

Lâm Triệt nhanh chóng giải thích:

- Cái này không phải là tôi cố ý, đây không biết là phóng viên nào vô căn cứ, ngấm lại cũng không biết làm sao, tôi cùng Cố Tĩnh Dư kỳ thực nhận thức không bao lâu, cũng không rất quen thuộc.

Cố Tĩnh Trạch nhìn cô:

- Chính là scandal?

Ánh mắt ý tứ hàm xúc không rõ, nhưng mà Lâm Triệt nhìn, vẫn là nhanh chóng gạt gạt đầu, ngẫm tự hiểu Cố Tĩnh Trạch nhất định là mất hứng, không nói lời nào, cùng Cố Tĩnh Dư truyền ra scandal... anh có thể cao hứng mới là lạ.

- Thực xin lỗi, Cố Tĩnh Trạch, tôi không phải cố ý, tôi biết chúng ta đã kết hôn, tuy rằng là hôn nhân hợp đồng, nhưng mà chúng ta, nên có trách nhiệm với đối phương, chuyện này trong nhà anh thấy được khó đảm bảo sẽ không nghĩ nhiều, anh chỉ sợ phải giải thích với bọn anh một chút, đây chính là tổ

kịch tuyến truyền, không có quan hệ gì với chúng tôi, chúng tôi đều không biết làm sao có thể truyền ra...

Sắc mặt Cố Tĩnh Trạch giống như trầm trầm.

Mắt sâu không lường được, thu lại về mặt, thoát nhìn càng làm cho người khác cảm thấy nhìn không rõ.

Lâm Triệt vừa thấy, nhanh chóng nói:

- Được rồi được rồi, tôi đi giải thích, tôi gây ra chuyện, tôi phụ trách giải thích với trong nhà anh, sẽ không phiền toái đến anh, tôi cũng không phải cố ý, lần sau tôi nhất định sẽ chú ý, tận lực không chọc phiền toái cho anh, chuyện này công ty đã xử lý, hơn nữa tôi tin Cố Tĩnh Dư bên kia cũng không thích scandal, nhất định cũng sẽ tận lực xử lý tốt, anh không cần lo lắng, không bao lâu sẽ không có người nhắc tới đến.Ừ, tôi không tức giận, lắng giải trí không phải cứ như vậy sao.

Cố Tĩnh Trạch từ trên ghế từ từ đứng lên, Nhưng mà, ánh mắt sắc bén nhìn cô một cái, thật sâu, giống như băng trụ (mũi khoan băng), lãnh khốc đâm cô một chút, sau đó cũng không quay đầu lại bước nhanh đi lên lầu.

Không phải nói là không tức giận sao...

Lâm Triệt ngồi ở chỗ kia, có chút cảm giác ngổn ngang trong gió.

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Cố Tĩnh Trạch Chân Tôi Đau

Bác sĩ rất nhanh tới đổi thuốc cho Lâm Triệt, đổi xong rồi, vốn nên trở về nghỉ ngơi, nhưng mà, đến trong phòng, lại không thấy bóng dáng Cố Tĩnh Trạch.

Cô vội vàng kéo một người hầu hỏi:

- Tiên sinh các người đang bận?

Người hầu nói:

- Phu nhân, tiên sinh vẫn luôn ở phòng sách không đi ra.

Lâm Triệt nghĩ, ngồi lên xe lăn đến phòng sách.

- Cố Tĩnh Trạch?

Cô gõ gõ cửa nói: Cố Tĩnh Trạch, anh làm sao vậy, đang tức giận sao? Bên trong lại không có động tĩnh gì.

Lâm Triệt nói:

- Tôi không đã nói về sau sẽ không bao giờ có nữa, hơn nữa thật sự không phải là tôi chủ động, tôi cũng rất khó hiểu làm sao có thể biến thành như vậy, anh còn muốn tôi làm sao bây giờ...

Lúc này, cửa bỗng chốc mở ra.

Cố Tĩnh Trạch nhìn cô, sắc mặt như sắt:

- Ai nói với cô tôi tức giận?

- Ách, này...

Cửa lại vẫn là cách một chút, bị đóng lại.

Lâm Triệt lại bị nhốt ở ngoài cửa, không biết nói gì nói:

- Còn nói không tức giận...

Thật sự là khẩu thị tâm phi (miệng nói một đường tâm nghĩ một nẻo).

Cô không có biện pháp, đẩy xe lăn đi ra ngoài.

Lúc này, nhìn đến bên ngoài, có người tiến vào.

Là một người đàn ông thoát nhìn khoảng ba mươi mấy tuổi, mặc một thân tây trang màu lam.

Cô chưa từng gặp qua anh, cho nên bộ dáng còn có chút nghi hoặc.

Người đàn ông nhất nhìn đến cô, lại lập tức mỉm cười đã đi tới:

- Cố phu nhân, rốt cục gặp mặt, phu nhân khỏe.

Lâm Triệt sững sốt, chỉ vào chính mình nói:

- Anh biết tôi?

Anh cười tủm tỉm, bộ dáng thoát nhìn thật tin cậy, cũng thật dễ dàng làm cho người ta gần gũi.

- Cố phu nhân, tôi là bác sĩ của Cố tiên sinh, tôi gọi là Trần Vũ Thịnh, phu nhân có thể bảo tôi bác sĩ Trần, nói vậy là do Cố tiên sinh từng đề cập về phu nhân.

- Không đề cập qua...

Lâm Triệt nói.

-...

Trần Vũ Thịnh tiếp tục cười tủm tỉm nói:

- Được rồi, ha ha, Cố tiên sinh là người như vậy, miệng cứng lòng mềm, kỳ thực trong cảm nhận của tôi anh ấy cũng là có phân lượng.

Lâm Triệt cũng không một chút phát hiện.

Có chút đồng tình nhìn Trần Vũ Thịnh, cô an ủi nói:

- Đúng, Cố Tĩnh Trạch là người tương đối cổ quái, nhưng mà quen thì tốt rồi.

Trần Vũ Thịnh vẫn cười tủm tỉm, người thoát nhìn rất đẹp mắt, thật giống ánh mặt trời.

- Bất quá tôi có thể đã sớm nghe nói qua phu nhân, hôm nay có thể nhìn thấy Cố phu nhân, thực là vinh hạnh của tôi, ai, đúng rồi, Cố tiên sinh đây là như thế nào, phu nhân sao lại ở bên ngoài?

Lâm Triệt không nói gì nói:

- Anh ấy không là... Anh ấy, giống như đang tức giận.

- Hả? Như vậy, đến cùng đã xảy ra chuyện gì? Phu nhân có thể nói cho tôi biết trước không?

Lâm Triệt còn có chút do dự.

Làm như nhìn ra của cô khó xử, Trần Vũ Thịnh nói:

- Cố phu nhân yên tâm, chuyện của Cố tiên sinh, tôi đều đã biết, phu nhân cũng biết anh ấy bị bệnh nhiều năm, tôi luôn luôn theo dõi cùng nghiên cứu chứng bệnh của anh ấy, cho nên, Cố tiên sinh có chuyện gì, nói với tôi đều sẽ không có chuyện gì.

Đã biết bệnh của anh, hẳn là người Cố Tĩnh Trạch thân thiết cùng tín nhiệm.

Lâm Triệt liền đem sự tình nói cho anh.

Nghe xong, Trần Vũ Thịnh ha ha muốn cười, giương mắt nhìn, làm như nghĩ tới cái gì.

Lâm Triệt khó xử nói:

- Anh nói, hiện tại cần phải làm sao bây giờ, tôi suy nghĩ, anh ấy tức giận như vậy, có phải là hối hận đã cưới tôi không, nếu là Mạc tiểu thư, nhất định không có nhiều chuyện phiền toái như vậy, Mạc tiểu thư cùng với anh ấy, nhất định sẽ tốt hơn, thật yên tĩnh, cũng sẽ không thể động một cái liền gặp phải phiền toái, so sánh với, anh ấy hiện tại nhất định càng nhớ Mạc tiểu thư, cho nên nhất định nhìn thấy tôi, sẽ tự trách mình vì sao lại kết hôn với một người phiền toái như tôi.

Trần Vũ Thịnh ha ha cười cười nói:

- Phu nhân đã nói với anh ấy như vậy?

Lâm Triệt nhìn Trần Vũ Thịnh:

- Bằng không nói như thế nào?

Trần Vũ Thịnh không nói gì lắc đầu:

- Tôi cảm thấy anh ấy tức giận cũng là bình thường.

Lâm Triệt ưu sầu nói:

- Anh ấy bình thường nếu tức giận, phải làm thế nào để hòa hoãn xuống?

Trần Vũ Thịnh nói:

- Đây, bình thường chọc giận anh, cũng chỉ có người trong công ty thôi, tôi chỉ biết là, anh ấy chỉ muốn khai trừ người, hẳn là liền người giận.

- ...

Khai trừ cô?

Đó không phải là ly hôn sao?

- Nhưng mà tôi phỏng chừng chúng tôi tạm thời hẳn là không thể ly hôn.

Lâm Triệt nói:

- Bất quá chuyện này quả thật làm cho anh ấy tương đối khó xử, Cố gia bên kia còn phải đi giải thích, đối tượng của scandal lại là em trai anh ấy, nhưng mà tôi cũng không có biện pháp, tôi nói bằng không để tôi đi giải thích, nhất định sẽ không ảnh hưởng đến anh ấy, cũng sẽ không thể khiến Cố gia phát hiện chuyện chúng tôi kết hôn hợp đồng, ngoài ra còn có thể làm sao?

Trần Vũ Thịnh bất đắc dĩ nhìn cô:

- Cô cũng là nói như vậy với anh ấy?

- Đúng vậy, tôi cũng chân thành như vậy.

Trần Vũ Thịnh nhìn cô, biểu cảm gánh nặng dường xa (không biết làm sao):

- Tôi cảm thấy, anh ấy không bóp chết cô, đã là đối với cô không tệ rồi.

- ...

Nào có nghiêm trọng như vậy.

Trần Vũ Thịnh nói:

- Cố phu nhân, phu nhân tiếp tục ở trong này nghĩ biện pháp đi, tôi qua nhìn ông xã của cô thế nào rồi.

- A...

Lâm Triệt sững sờ nhìn anh đi vào.

Không biết qua bao lâu, Lâm Triệt đã ngủ một giấc, nhưng mà Cố Tình Trạch lại còn chưa trở lại ngủ.

Lâm Triệt có chút lo lắng, nâng mình chuyển đến trên xe lăn, lại đi tới phía trước phòng sách.

Gõ gõ cửa, cô nói:

- Cố Tình Trạch, anh có ở bên trong không?

Cố Tình Trạch không lên tiếng.

Lâm Triệt buồn bực nghĩ một chút, nâng chân lên nhìn nhìn, nảy ra ý hay:

- Có Tình Trách...chân tôi... tôi đau, bác sĩ ở nơi nào?

Cửa cách một cái bị mở ra.

Có Tình Trách hít cặp đồng tử âm u, lông mày khẽ nhú lại, con ngươi lạnh lùng, thoạt nhìn thật làm cho người ta cảm thấy nguy hiểm.

Nhưng mà, thời điểm nhìn thấy Lâm Triệt, đánh giá một chút, anh hỏi:

- Chân đau?

Lâm Triệt vừa thấy, nhanh chóng ôm đùi bản thân:

- Đúng, bỗng nhiên đau quá, tôi cũng không biết làm sao bây giờ cho tốt.

Có Tình Trách vội ngồi xổm xuống, nhìn cô mặc quần đùi, mặt trên miệng vết thương còn cái băng gạc, thoạt nhìn cũng không có gì khác thường.

Anh vội vươn tay đề ở mặt trên:

- Nơi này đau không?

- Ủ ừ, đau chết rồi.

Có Tình Trách ngẩng đầu lên, làm như phát hiện không đúng, hít mắt nói:

- Thật sự đau?

- Đương nhiên, anh chẳng lẽ không tin sao?

Lâm Triệt nhanh chóng phát huy kỹ thuật diễn, cau mày cắn môi:

- Ai nha, thực đau chết rồi.

Có Tình Trách đương nhiên có thể nhìn ra, cô đang khoa trương, diễn trò.

Nhưng mà, nhìn khối sẹo này, trong lòng anh thế nhưng lại cảm thấy, tốt xấu cũng phải đi bệnh viện nhìn xem, ngộ nhờ là đau thật...

Trong lòng anh không đồng ý để bản thân mạo hiểm.

Vì thế lúc này anh đứng dậy nói:

- Cô đợi chút, tôi an bày một chút, chúng tôi đi bệnh viện.

- A?

Lâm Triệt vừa thấy, diễn trò quá mức, vừa định ngăn cản, nhưng mà Có Tình Trách đã đi vào lấy điện thoại di động đến, nhanh chóng bấm mã số, không biết phân phó cái gì, anh đi ra nói thẳng:

- Đi thôi, chúng tôi đi ra ngoài chờ.

Lâm Triệt bị anh đẩy xe lăn đi ra ngoài, rất nhanh, đến bên ngoài, Lâm Triệt cảm thấy một trận gió mạnh, sau đó, chỉ thấy một chiếc trực thăng, thế nhưng từ không trung hạ xuống, vung cánh quạt khổng lồ, liền như vậy chậm rãi giảm xuống ở trong viện khổng lồ.

Có Tình Trách thấy cô cảm thấy lạnh, đưa tay cởi áo ra, khoác lên người cô, theo sau một tay ôm lấy cô từ xe lăn bế dậy.

P/s: Nhà giàu có khác đi bệnh viện cũng không giống người thường...

Dịch: M

Biên tập: Anna

Team: Mây

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Thục Xin Lỗi, Tôi Quên Mất Anh Có Bệnh

Lâm Triệt bỗng chốc không thể nghĩ được cái khác, ngồi trên một chiếc trực thăng, mới phản ứng kịp.

- Sao, sao đi như vậy?

Lâm Triệt sợ ngây người, nhìn máy móc khổng lồ này, không khỏi hỏi.

Cố Tĩnh Trạch ở một bên nói:

- Cự ly quá xa, như vậy nhanh hơn.

Lâm Triệt nhìn anh:

- Kỳ thực tôi cũng không cấp bách như vậy.

Cố Tĩnh Trạch một mặt thần nhiên nhìn cô:

- Nhưng mà cô phải biết rằng, sáng mai còn phải đi làm, nếu như lái xe đi, phải mất một giờ, trở về mất một giờ, về nhà khả năng trời đã sáng.

- Ách...Trực thăng hơn mười phút liền đến, cô chuẩn bị tốt.- Được rồi...

Lâm Triệt nhìn Cố Tĩnh Trạch, trong lòng nghĩ, đây là phương thức thô hào xử lý sự tình, cô phải thích ứng, phải thích ứng...

Quả nhiên, khoảng mười phút, bọn họ liền đáp xuống tầng cao nhất bệnh viện.

Cố Tĩnh Trạch không để cô động, trước ôm cô đi xuống.

Một đường ôm cô đến bên trong, mới đặt người xuống.

Thời điểm bác sĩ kiểm tra, Lâm Triệt có chút chột dạ, bác sĩ nói:

- Là đau thế nào?

- Chính là... Ặn Ặn đau.

Cô kiên trì, không dám nhìn ánh mắt Cố Tĩnh Trạch đứng ở một bên.

Bác sĩ nhìn, nói:

- Cố phu nhân, miệng vết thương của phu nhân không nhiễm trùng, cũng không có triệu chứng khác, đau đớn có khả năng là tác động tâm lý, phu nhân bình thường không cần áp lực quá lớn, nghĩ đến chỗ khác, khả năng sẽ không cảm thấy đau nữa.

Bác sĩ cũng không có biện pháp, chỉ có thể chẩn đoán như vậy.

Lâm Triệt dùng sức gật đầu:

- Nguyên lai là như vậy.

Cố Tĩnh Trạch ở một bên nhìn, Lâm Triệt vội lộ ra nụ cười chân chó, con người u ám thâm trầm của Cố Tĩnh Trạch giật giật, lườm cô một cái.

Nhưng mà, anh vẫn nói với bác sĩ:

- Để tránh có chuyện xảy ra, chúng tôi vẫn ở trong này một buổi tối.

Lâm Triệt chỉ có thể đồng ý.

Phòng vẫn là loại phòng bệnh săn sóc đặc biệt lúc trước, Cố Tĩnh Trạch ở cửa an bày xong, anh suy nghĩ, ngồi trực thăng đi lại, cứ như vậy đi qua đi lại một lần, cũng đã đến rạng sáng.

Lâm Triệt chột dạ ngồi ở chỗ kia, thấy môi mông của Cố Tĩnh Trạch gất gao nhấp thành một đường, đường cong hàm dưới cũng buộc chặt lại, bộ dáng thoát nhìn lạnh lùng, làm cho người ta rất khó tiếp cận.

Ở trong lòng không khỏi cũng có chút lo lắng.

Nhìn anh xoay người đi lại, mắt lạnh nhìn cô, cô mới vội lộ ra nụ cười nịnh nọt:

- Vất vả, mau ngủ đi.

Cố Tĩnh Trạch lườm cô một cái, trực tiếp ngồi xuống một bên.

Lâm Triệt vội nói:

- Cố Tĩnh Trạch, anh đi lại đây, tôi nói với anh.

Cố Tĩnh Trạch hừ một tiếng, ngồi bất động ở chỗ kia.

Lâm Triệt nhất quyết, trực tiếp xuống giường.

Nhưng mà, thời điểm gót chân chạm xuống trên mặt đất, liền liên lụy đùi cũng đau theo.

Cô "hừ" một tiếng, ôm đùi suốt nửa ngã sắp xuống.

Ánh mắt Cố Tĩnh Trạch tối sầm lại, bất chấp cái khác, vội vài bước đi tới, hai tay duỗi giữ dưới nách của cô, trực tiếp ôm lấy người.

- Lâm Triệt, cô không có việc gì lộn xộn cái gì!

Cố Tĩnh Trạch tức giận, kềm chút bởi vì hành động vừa mới của cô, dọa tim nhảy lên một cái.

Lâm Triệt cũng thật sự đau, cau mày, dưới ngọn đèn, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi nhũn.

Cố Tĩnh Trạch đỡ cô ổn định, quay đầu lại, trên môi ma sát đến vành tai của cô.

Vành tai mềm nhũn, còn mang theo chút lông tơ thật nhỏ, dưới ánh đèn, lông tơ lộ ra ánh sáng, thoát nhìn rất là đáng yêu.

Tâm tư bỗng chốc có chút hỗn loạn, anh nhũn mày, muốn buông người phụ nữ đáng chết này ra.

Nhưng mà, vừa muốn nói ra, Lâm Triệt liền một phen kéo cánh tay anh lại:

- Cố Tĩnh Trạch, đừng nóng giận nữa.

Cô thủ thủ thì thì nói, ánh mắt trong suốt nhìn anh, biểu cảm hết sức chộc người thương tiếc.

Ánh mắt Cố Tĩnh Trạch lại vẫn như có như không dừng ở trên lỗ tai cô, nhìn thấy lỗ tai nhỏ tròn bóng, trong lòng không hiểu có loại ý nghĩ điên cuồng muốn ngậm chặt.

Bệnh của anh đã phát triển đến mức biến thái như vậy sao? (Anna: đúng rồi, quá đúng luôn.)

Vì sao lại nhìn một lỗ tai nhỏ, cả người đã nóng lên?

Cảm thấy tay cô vẫn dừng ở trên cánh tay anh, nơi bị cô chạm qua càng nóng nóng lên, khiến anh phiền chán muốn bỏ ra.

- Cô buông tôi ra, Lâm Triệt.

Sắc mặt anh càng âm trầm hơn, Lâm Triệt nhìn ở trong mắt cũng càng sốt ruột vài phần. Đừng nóng giận, Cố Tĩnh Trạch... Ông xã, đừng tức nữa có được không, hai vợ chồng cãi nhau, không phải là đầu giường đánh cuối giường hợp à, anh không đừng tức giận nữa. Lâm Triệt thật sự là xuất hết tất cả vốn liếng, muốn mềm hoá người đàn ông khó chịu này.

Nhưng mà, sắc mặt Cố Tĩnh Trạch chẳng những không có tốt lên, ngược lại so với lúc vừa mới bắt đầu âm trầm, trở nên càng tăng thêm vài phần ửng hồng, thoát nhìn giống như thập phần phần nộ, dọa thanh âm Lâm Triệt càng mềm thêm vài phần:

- Ông xã... ông xã, đừng tức giận, nhìn tôi đáng thương không thể xuống giường như vậy...

Hai tay cô ôm lấy một cánh tay của anh, như một đứa con nít, bấu môi, ánh mắt đáng thương tội nghiệp, lắc lư tay anh.

Cố Tĩnh Trạch nghe thanh âm của cô càng ngày càng mềm mại, cúi đầu nhìn cánh tay cô lắc lư, kỳ thực chỉ cần giờ phút này, đưa tay bắt được hai tay của cô, trực tiếp đem người đẩy lên giường... cô sẽ ngã vào dưới thân thể của anh.

Trong lòng dâng lên xúc động như vậy, bị anh mãnh liệt đè nén xuống, nhưng mà, người phụ nữ đáng chết này, có thể thành thật một lát hay không, không cần lúc ẩn lúc hiện như vậy, lắc lư làm ánh mắt anh đều hôn mê.

- Lâm Triệt, tôi nói cô buông tôi ra! Cô nghe không hiểu sao.

Cố Tĩnh Trạch âm trầm rống giận một tiếng.

Lâm Triệt vừa thấy, anh đây là thật sự tức giận?

Lúc này hai tay buông lỏng, người lại không ổn định, trực tiếp ngã về sau.

Cố Tĩnh Trạch vừa thấy, đưa tay trực tiếp nắm vòng eo của cô.

Lại bị cô kéo xuống phía dưới, đâm xuống phương hướng cô, cùng Lâm Triệt ngã xuống.

Lâm Triệt mở to hai mắt nhìn, cảm thấy môi mọng mềm mại của anh, đập thật mạnh ở trên miệng của cô.

Mà khuôn mặt tuần tú phóng lớn ở trước mắt, mang theo vài phần đỏ ửng, trực tiếp liền chiếu ở trước mắt.

Ngực Lâm Triệt tê rần.

Cúi đầu vừa thấy, ngực của anh chính để ở trên ngực của cô.

Mặt cô nháy mắt cũng đỏ thẫm.

Lúc này đây, Cố Tĩnh Trạch cũng rõ ràng cảm giác được ngực mềm mại này, còn giống như mạng theo co giãn, xúc cảm lại rất tốt.

Nhưng mà, nhìn Lâm Triệt, anh lập tức như tia chớp né tránh, lẩn qua một bên, nhanh chóng cách thân thể của cô.

Tìm Lâm Triệt còn bởi vì anh vừa mới bỗng nhiên tới gần, thùng thùng đập không ngừng.

Thật sự là số chó, cô là điên rồi sao, vừa mới kém chút có loại xúc động muốn hôn anh.

Miệng đều kém chút sát qua.

Cô đây là ở cùng nhau anh thời gian lâu, khó có thể không chế bị sắc đẹp hấp dẫn sao?

Quả thật, Cố Tĩnh Trạch rất tuần tú, rất gọi cảm, cả động tác vừa mới rơi xuống, đều đẹp đến không tưởng, môi nhếch lên, cũng thấp phần mê người, nhưng mà... trong lòng anh đã có chủ.

Lâm Triệt tuyệt đối không phải là người thích đoạt của người khác.

Hơn nữa, biểu cảm vừa mới của Cố Tĩnh Trạch rõ ràng là chán ghét.

Cô bỗng nhiên bùm miệng, nhớ tới, anh miễn cảm với người phụ nữ.

Khó trách vừa mới vẫn luôn muốn đẩy cô ra.

Lâm Triệt nhanh chóng ngẩng đầu lên:

- Ai nha, Cố Tĩnh Trạch, thực xin lỗi, vừa rồi tôi không phải cố ý, nhất thời đã quên anh có bệnh, mới có thể lời kéo anh không tha.

Biểu cảm Cố Tĩnh Trạch tối sầm lại, tuần nhan khẽ nhếch:

- Ngẫu nhiên chạm vào một chút không có gì.

- Là sao?

- Ủ, chính là...

Anh nhìn ngực của cô, nhìn không được nhìn nhiều hơn một chút.

Cô bỗng chốc thật sâu sắc phát hiện ánh mắt của anh, bắt giữ cùng cúi đầu.

Cố Tĩnh Trạch chuyển mặt ửng đỏ qua, che giấu né tránh ánh mắt của cô, thân nhiên nói:

- Chính là hình dạng ngực cũng không tệ, kiều ngạo mềm mại, hẳn không có độn. (Anna: anh thật là sắc lang)

Anh cố ý chẳng hề để ý nói.

-...

Ni Mãi. (một câu chữ tục kiêu giống cmnr của bên mình vậy.)

Bạn đang đọc truyện *Thiêm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Cùng Giường Chung Gối Có Chút Chờ Mong

Đương nhiên, tôi đây là thuần thiên nhiên! Hình đào mặt, cứng mềm vừa phải, lớn nhỏ thích hợp, tôi đây không cần phải nâng! Hơn nữa hiện tại nâng cũng quá rõ ràng, nằm xuống lập tức sẽ lộ tẩy, tôi nói cho anh biết, nghe nói ngực nâng, sau khi nằm xuống, sẽ không đều, bởi vì thời điểm làm chính là hình vòm!

-...

Cố Tĩnh Trạch lại càng không tự biết nhìn ngực của cô một chút.

Mắt tự nhiên chuyển ánh mắt đi, anh nói:

- Cô đúng là biết thật nhiều.

- Đó là đương nhiên rồi.

Lâm Triệt nói:

- Về phương diện kiến thức tôi thập phần rộng lớn.

Nói qua, Lâm Triệt mắt tự nhiên sờ sờ chân bản thân, Cố Tĩnh Trạch nghĩ đến chân cô vừa mới đau, lo lắng có đ-ng tới chân của cô hay không, nhanh chóng nói:

- Được rồi, cô đừng nhích tới nhích lui, tôi đến nhìn chân của cô.

Cô ngồi ở trên giường, anh nửa ngồi xổm xuống, mở quần của cô, nhìn miệng vết thương của cô, sợ cô đau, cẩn thận sờ sờ:

- Như thế nào?

Lâm Triệt cảm thấy hoàn hảo, không có cảm giác gì:

- Hẳn là không có việc gì, chỉ là lúc này chân chạm xuống mặt đất còn có thể chút đau mà thôi.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Vậy cô liền thành thật một chút.

Lâm Triệt nghĩ, vừa mới không phải là nhất thời sốt ruột thôi sao.

Ai bảo anh bỗng nhiên không để ý người ta.

Cố Tĩnh Trạch ngẩng đầu lên nhìn cô, ánh mắt lại vẫn liếc mắt một cái liền chú ý đến ngực của cô, trước kia không phát hiện ra, giờ phút này mới bỗng nhiên cảm thấy, theo phương hướng nhìn này, ngực của cô quả thật rất đẹp mắt, hai cái đều thủy chung nảy nở, thoát nhìn mượt mà đáng yêu, không lớn không nhỏ, một bàn tay vừa vặn có thể nắm giữ.

Nhớ tới cô nói cái gì hình dạng đào mặt...

Còn giống như thực sự có chút ý tứ như vậy.

Anh có chút tò mò, thật sự sờ lên, có phải đúng thật mềm mại như lời cô nói không. (Anna: trời đất ơi, không thể tin được...không phải anh đã từng rồi sao?)

Bụng dưới cứng ngắt, anh bỗng nhiên cảm thấy bản thân thế nhưng lại có cảm giác.

Anh nhàn nhạt đứng dậy, nghiêm mặt quay đầu đi, tự trách mình đây đến cùng là như thế nào.

Phát hiện sắc mặt của anh lại trầm xuống, Lâm Triệt cho rằng anh lại phát bệnh rồi.

Có chút lo lắng nhìn anh, cô khẩn trương hỏi:

- Như thế nào, Cố Tĩnh Trạch, cảm giác không tốt sao? Muốn kêu bác sĩ hay không? Sớm biết rằng vậy tôi đã không chạm vào anh rồi.

Người phụ nữ gốc này.

Cô cho rằng anh luôn trốn tránh, là vì bệnh của anh sao?

Nhưng mà, hiện tại chứng mất cảm của anh là thứ yếu, quan trọng hơn là bệnh khác.

Một loại bệnh khiến anh có chút bất ngờ, khiến anh hiện tại thật phiền chán.

Anh cảm thấy anh hiện tại thật sự muốn hỏi Trần Vũ Thịnh một chút, anh có phải bệnh của anh lại có khác thường không, bệnh có biến chứng, bằng không anh tại sao có thể như vậy.

Mặc kệ người phụ nữ gốc này, anh quay đầu nói:

- Được rồi, tôi không sao, ngủ đi.

Lâm Triệt nói:

- Vậy anh buổi tối còn có thể cùng tôi ngủ chung một cái giường sao? Hay là anh muốn đi ra ngoài ngủ.

Nhìn giường này, anh có chút cảm giác luyến tiếc rồi đi, do dự một chút, mới nói:

- Đều mấy giờ rồi, còn đi nơi nào ngủ, tạm thời ở trong này mấy tiếng là tốt rồi.

[Anna: thích chết đi được còn giả bộ gì nữa.

Cố Tĩnh Trạch: cô còn muốn làm nữa không?

Anna: Dạ em hiểu. chạy nhanh]

Lâm Triệt "a" một tiếng, nhích sang một bên.

Cô dù sao cũng không hề gì, chỉ cần anh không sẽ cảm thấy cùng cô ở trên một cái giường sẽ không thoải mái là được.

Giờ phút này, cô cảm giác đang chăm sóc bệnh nhân.

Tuy rằng giống như người đến bệnh viện là cô.

Lâm Triệt nằm xuống, vẫn là đem gối đầu đặt ở giữa, Cố Tĩnh Trạch nhìn nghĩ rằng, cái gối này đặt cũng như không đặt, kỳ thực cũng không dùng được gì, nhưng mà vẫn không nói ra.

Anh phát hiện trong lòng mình thậm chí có một chút chờ mong.

Nếu cô đang ngủ lại lộn xộn, có phải bỗng chốc ghé vào trên thân anh hay không.

Sau đó, anh có thể cảm thụ một chút, đến cùng ngực hình dạng đào mật như cô nói, là cái cảm giác gì...

Hai người cùng nhau nằm ở trên giường, đèn không có tắt, cô nằm ở nơi đó chơi di động, di động vang lên, cô nhìn đến tin nhắn trong nhóm bạn tốt.

Lúc mở ra vừa thấy, lại là Cố Tĩnh Dư.

Không khỏi có chút sững sờ, nhưng mà vẫn nhanh chóng trả lời.

Vừa trả lời xong, anh lập tức phát tin nhắn đến, hỏi cô:

- Còn chưa ngủ sao?

Lâm Triệt vội hỏi:

- Có đại minh tinh, anh sao thêm tôi.

Lâm Triệt nghĩ, có lẽ chẳng lẽ là vì nói chuyện scandal.

Vì thế vội hỏi:

- Có phải nói về scandal không, các anh muốn xử lý?

Nhớ được Cố Tĩnh Dư là rất ít khi có loại scandal này, có người nói Cố Tĩnh Dư bản thân là thật phản cảm với scandal, cho nên vừa có chút scandal, sẽ bắt đầu trấn áp.

Cố Tĩnh Dư lại lập tức hỏi âm:

- Scandal muốn xử lý để làm gì?

Lâm Triệt có chút ngay thẳng:

- Đương nhiên, anh không nhìn bọn họ có bao nhiêu quá đáng sao?

- Thấy được.

- Đây vì sao không xử lý?

- Xử lý có ích lợi gì, đừng để ý sao, quá vài ngày là hết.

- ...

Đây có chút không giống tác phong bình thường của Cố Tĩnh Dư.

- Nhưng mà bọn họ thật sự là quá đáng, hơn nữa nói khoa trương như vậy, truyền đến truyền đi không tốt lắm đâu.

Lâm Triệt nhanh chóng nói.

Cố Tĩnh Dư lại trả lời:

- Tôi cũng không để ý, cô để ý cái gì.

Buồn bực, Lâm Triệt thật muốn mắng chửi người.

Anh đúng là không quan tâm, bởi vì người bị mắng không phải là anh.

Nhưng mà cô lại bị mắng thảm, hiện tại dọa cũng không dám mở Microblogging, vừa mở ra chính là tiếng mắng giống như thủy triều, cái sau còn khó nghe so cái trước.

- Không được Cố Tĩnh Dư đại minh tinh anh nhất định phải cứu tôi, anh không ra mặt xử lý, chuyện này khẳng định còn muốn tiếp tục chuyển biến xấu.

Lâm Triệt vội nói.

Cố Tĩnh Dư lại vẫn là một nhịp điệu đáp lại:

- Thế nào chuyển biến xấu, tôi cảm thấy vô cùng tốt.

- Tốt cái rắm, tôi bị mắng thảm.

- Mắng vài ngày sẽ không mắng nữa.

- Không được!

Dần dần, Lâm Triệt không tự chủ được nói với anh cũng trở nên thập phần tùy tiện.

- Đây bằng không, ngày mai tôi phát Microblogging, nói bọn họ không cần mắng cô, có việc gì nhắm vào tôi.

Lâm Triệt nhìn tin nhắn trả lời của anh, kém chút té xỉu.

- Cái này tôi càng bị lợi hại hơn.

- Vậy cô muốn tôi làm sao bây giờ.

- Anh nói, chúng ta chỉ là bạn bè cùng tổ kịch, mới nhận thức không vài ngày, bọn họ là ở nhìn hình nói, đều là giả.

Này vốn cũng là sự thật.

Ai biết Cố Tĩnh Dư lại nói:

- Này nhờ đầu về sau chúng tôi thực sự ở cùng nhau, lục ra mấy bài đăng này, chẳng phải là tự mình đánh mặt mình?

-...

Ai muốn thật sự ở cùng với anh hả.

- Chúng ta đương nhiên sẽ không ở cùng nhau, anh yên tâm, anh nhất định sẽ không bị mất mặt.

Lâm Triệt vội nói.

Cố Tĩnh Dư lúc này gửi biểu cảm khóc:

- Cô như vậy thật là làm tổn thương tôi.

- Tổn thương thì tổn thương, dù sao anh cần phải xử lý tốt cho tôi!

- Thật là, cô làm sao biết về sau cô sẽ không hối hận cô hôm nay đối với tôi vô tình như vậy, ai biết cô về sau có phải bỗng nhiên say đắm tôi hay không muốn chết muốn sống phải gả cho tôi.

- Cút đi, đó là không có khả năng!

- Sao không có khả năng, hết thấy đều có khả năng.

Lâm Triệt không nói gì nhìn tin nhắn trả lời của anh, biết anh đang là cố ý đùa cô, anh là không có khả năng đi xử lý tốt chuyện này.

Vì thế trực tiếp nhắn tin trả lời anh:

- Anh đi chết đi, đừng chậm trễ tôi ngủ.

Sau đó trực tiếp không để ý đến anh nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Thế Nhưng Lại Cảm Thấy Thất Vọng

Lâm Triệt cảm thấy tâm phiền ý loạn, không biết ngày mai phải ra ngoài như thế nào.

Cuối cùng nhìn thoáng qua Microblogging, thế nhưng bỗng chốc tăng vài vạn fan.

Nhưng mà không cần nghĩ cũng biết, đại khái đều là hắc phấn (anti-fan), Lâm Triệt chỉ có thể thờ dài một tiếng, buông điện thoại xuống.

Cố Tĩnh Trạch ở một bên nhủ này:

- Cô không ngủ nghịch đi động làm gì?

Lâm Triệt nói:

- Chỉ là nhìn một cái, lập tức liền ngủ.

Nghiêng nằm lại, Cố Tĩnh Trạch đã nhắm hai mắt lại, Cố Tĩnh Trạch cho dù là nằm xuống, người cũng là thẳng tắp, Lâm Triệt mỗi lần đều cảm thấy anh giống như một buổi tối đều sẽ không động một chút.

Lâm Triệt nhìn anh, dưới ánh sáng ảm ảm của ngọn đèn, đường nét mỏng manh hoàn chỉnh không sứt mẻ đánh vào trên gò má anh, chần chừ che đậy một nửa, thân thể to lớn hoàn mỹ của anh phân cách thành hai mặt nửa tối nửa sáng, bên mặt nửa sáng hiện lên cổ màu đồng kêu gọi rắn chắc, bên mặt nửa tối lại càng muốn chọc người tưởng tượng xa vời hơn bên mặt nửa sáng, giống như ngằm mặt một tầng ánh sáng tuyệt đẹp, ngọn trong vàng son lộ ra hoa lệ hấp dẫn.

Thời điểm anh nhắm mắt lại, lông mi càng có vẻ chọc người yêu thích hơn, môi hoàn mỹ hơi hơi cong lên, đường cong của cằm, phác họa hoàn chỉnh gương mặt tuấn tú không hề tỳ vết của anh, gắng gượng buộc chặt, phía dưới, trên yết hầu hơi hơi động, xuống phía dưới, vị trí xương quai xanh thập phần rõ ràng, nằm như vậy, đều có thể rõ ràng nhận ra hình dạng.

Xuống chút nữa...

Lâm Triệt nhanh chóng quay đầu đi, thật sự là đòi mạng.

Cô cảm thấy bản thân có loại ý nghĩ bị sắc đẹp mê hoặc.

Nhìn anh như vậy, thật đúng là kêu gọi không có thuốc chữa.

Hơn nữa, cô bỗng nhiên nghĩ đến, đây là ông xã của cô.

Tuy rằng chỉ là trên danh nghĩa, nhưng mà tốt xấu gì, anh quả thật là ông xã của cô, pháp luật thừa nhận.

Nhưng mà đáng tiếc, trong lòng anh có người phụ nữ khác.

Thở dài một tiếng, mới xoay người nằm, tâm phiền ý loạn, không thể nào ngủ ngon, một buổi tối có ngủ hay không, nhưng mà tốt xấu gì cũng không động một chút.

Cố Tĩnh Trạch cũng cảm thấy ngạc nhiên.

Anh vốn nghĩ rằng, cô vẫn là lẩn qua lộn lại, tập kích mỗi một chỗ trên người anh.

Nhưng mà, đợi đã lâu, cô thế nhưng lại không hề nhúc nhích.

Bởi vì đã chuẩn bị tốt bị cô quấy rầy, cho nên nửa ngày cũng chưa ngủ, nhưng mà cô thế nhưng lại không có tới.

Cố Tĩnh Trạch không biết ngủ như thế nào, chỉ cảm thấy, ở thời điểm trước khi ngủ, trong lòng thậm chí có hơi hơi mất mát.

Ngày thứ hai, hai người ngồi xe trở lại trong nhà, Cố Tĩnh Trạch nói:

- Trong nhà vốn muốn mời cô trở về ăn cơm.

- A?

Lâm Triệt kinh ngạc nhìn về phía anh.

Biểu cảm Cố Tĩnh Trạch không nhanh không chậm nói:

- Nhưng mà tôi đã cự tuyệt rồi.

- A...

Hừ chết cô! Đúng vậy, giờ phút này trở về, nhất định sẽ bị hỏi chuyện scandal, tôi cũng không biết nói như thế nào, vẫn là đừng trở về. Cố Tĩnh Trạch nghiêng đầu nhìn cô một cái, biểu cảm thâm trầm như mực.

Nhìn thoáng qua, liền mím môi xoay trở về.

Xuống xe, Cố Tĩnh Trạch liền xoay bước vào bên trong.

Lâm Triệt chỉ ngồi tốt trên xe lăn bản thân.

Người hầu đến đẩy cô, Lâm Triệt ngẩng đầu nói:

- Tiên sinh nhà các cô trước đây rất hay tức giận.

-...

Người hầu cười gượng, không biết nói cái gì cho phải.

Lâm Triệt thu thập xong, nhanh chóng đi công ty.

Nhìn thấy Du Mẫn Mẫn, cô nhanh chóng nói:

- Thế nào chị Du, xử lý tốt sao?

Du Mẫn Mẫn vừa thấy đến Lâm Triệt, đi tới nói:

- Đây em không cần cứ nóng nảy như thế, chị nhìn thấy tin tức đã bị phong tỏa, tạm thời tin tức của Cố Tĩnh Trạch và em, đều không cho lại đăng báo, tin tức ngày hôm qua cũng đều bị gỡ xuống rồi.

Lâm Triệt kinh ngạc nói:

- Không phải chứ.

Du Mẫn Mẫn nói:

- Nhìn ra, là hành động của Cố Tĩnh Dư bên kia, dù sao công ty chúng ta cũng không quyền lực lớn như vậy, cũng không nguồn nhân lực lớn như vậy, là không có khả năng phong tỏa tin tức, hẳn là bọn họ làm.

Lâm Triệt kỳ quái nói:

- Nhưng mà ngày hôm qua Cố Tĩnh Dư còn nói, không cần xử lý.

Du Mẫn Mẫn lập tức thật ngạc nhiên nhìn Lâm Triệt:

- Khi nào thì nói?

Lâm Triệt trả lời nói:

- Đem qua nhắn tin nói.

- Ai nha, em cùng Cố Tĩnh Dư thế nhưng lại còn có thể liên hệ riêng với nhau.

Du Mẫn Mẫn tương đối có hứng thú nhìn Lâm Triệt nói.

Lâm Triệt vội nói:

- Mới không phải đâu, anh nhắn tin cho em, có thể là muốn xử lý chuyện xấu kia thôi.

Du Mẫn Mẫn giữ kín như bưng nhìn cô, cười nói:

- Em thật sự là xem nhẹ Cố Tĩnh Dư rồi, việc này, còn không cần thiết chính anh ta tự mình đến xử lý, giao cho nhân viên công tác của mình làm là được.

- Ách, phải không?

Lâm Triệt đương nhiên không giống như là Du Mẫn Mẫn, đối với giới diễn viên nghệ sĩ minh tinh tai to mặt lớn, hiểu biết thấu triệt.

Du Mẫn Mẫn nói:

- Cố Tĩnh Dư vốn là rất không dễ ở chung, rất nhiều người cảm thấy anh ta là người rất lạnh lùng, không thể tiếp cận, hơn nữa, cũng tuyệt đối sẽ không tiếp xúc với người mới.

- Ách... Sao lúc khi em tiếp xúc Cố Tĩnh Dư lại không giống như thế.

Lâm Triệt nói:

- Em cảm thấy anh ta vô cùng tốt, nói chuyện cũng rất biết pha trò, chính là có chút tiện tiện.

-...

Du Mẫn Mẫn nói:

- Là sao? Vậy em... hưởng thụ đi.

Nói qua, cô vỗ vỗ cánh tay Lâm Triệt.

Lâm Triệt không nói gì nhún vai, trong lòng nghĩ, hẳn là mọi người không cùng anh tiếp xúc sâu, cho nên đối với anh mới có hiểu lầm.

Dù sao, Du Mẫn Mẫn cũng tuyệt đối không tiếp xúc với Cố Tĩnh Dư, điều chính là hỏi thăm, nghe nói, những lời này đều là càng truyền càng thái quá.

Tóm lại, Lâm Triệt cảm thấy, chuyện này phải là người của Cố Tĩnh Dư làm ra.

Dù sao, người của anh sớm muộn gì cũng nhìn không được.

Vì thế nghĩ nghĩ, Lâm Triệt nhắn cho anh một cái tin, nói:

- Tôi nhìn thấy anh đã xử lý, chuyện xấu này thật xin lỗi, cũng cảm ơn anh nguyện ý xử lý.

Ai biết, Cố Tĩnh Dư người kia thế nào tùy thời biến mất, lúc này lại đã lên tiếng, Lâm Triệt nhìn đến tin nhắn trả lời của anh:

- Xử lý cái gì rồi hả?

Lâm Triệt nói:

- Không là người của anh xử lý chuyện xấu kia sao?

- Đương nhiên không phải sao, ai nha, thực đáng tiếc, còn nghĩ nhìn nhiều vài ngày nữa, bây giờ lại hết?

- ...

Lâm Triệt thật sự là muốn học máu rồi.

- Đi chết đi, thu lại cảm ơn lúc này.

- Tuyệt tình như vậy.

Cùng Cố Tĩnh Dư nói xong, Lâm Triệt hừ một tiếng liền buông di động xuống.

Đã có chút kỳ quái nghĩ, như vậy đến cùng là chuyện gì xảy ra chứ?

Mà Cố Tĩnh Trạch bên kia...

Tần Hạo cúi đầu nói với Cố Tĩnh Trạch ngồi đối diện ở ghế giám đốc:

- Tiên sinh, sự tình đã xử lý tốt, tin tức đều đã bị gỡ xuống, sắp tới cũng sẽ không còn có tin tức của Tam Thiếu phát ra.

Cố Tĩnh Trạch "ừ" một tiếng.

Tần Hạo nói:

- Vậy Tam Thiếu bên kia có cần nói hay không?

Đến nay Tam Thiếu còn không biết thân phận của Lâm Triệt, cho nên mới có thể gây ra loại chuyện ô long này.

Cố Tĩnh Trạch suy tư một chút:

- Thôi, nếu nó biết, bất định thế nào cũng sẽ làm loạn lên, không biết có lẽ còn có chút yên tĩnh.

Cố Tĩnh Dư là người phản nghịch nhất trong ba anh em, nó không vui thế nào, anh sao lại không biết.

Tần Hạo nói:

- Vậy tiên sinh có việc lại phân phó tôi.

- Chờ một chút.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Phong tỏa tin tức của Cố Tĩnh Dư trong hai tháng, để nó thành thật một chút.

Nhưng mà, cứ làm như thế này, không trừng phạt nó một chút mà lại bỏ qua, trong lòng Cố Tĩnh Trạch cũng không thoải mái.

Tần Hạo nghe xong, đành phải nói:

- Vâng, tiên sinh.

Chờ Tần Hạo đi ra ngoài, Cố Tĩnh Trạch mới cúi đầu nhìn bài báo kia.

Mặt trên, Cố Tĩnh Dư cùng Lâm Triệt đứng cạnh nhau, bộ dáng nói nói cười cười với nhau, thật sự là chói mắt cực kỳ.

Nhìn thấy mà trong lòng liền buồn bực.

Anh trực tiếp đem tờ báo ném xuống đất, nhàu mảy nghĩ, ánh mắt những người có vấn đề gì sao, bọn họ sao có thể ở cùng nhau được?

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Cô Vẫn Còn Đau Lòng Vì Người Đàn Ông Khác

Hai ngày sau, tin tức quả nhiên dần dần biến mất, nhưng mà dư âm vẫn còn, Microblogging của Lâm Triệt vẫn chật ních như cũ, nhưng mà lượng fan vẫn luôn tăng lên, cho dù không bị nã, cũng trong công việc lần đầu tiên có chút nổi tiếng, nhìn như lần đầu tiên cảm giác có chút tồn tại.

Mà lúc này, bác gái bỗng nhiên gọi điện thoại cho Lâm Triệt, nói với cô:

- Tiệc đính hôn của chị mày cùng Tần Khanh, chủ nhật này, mày có thể rút ra ít thời gian đến đây?

Trong lòng Lâm Triệt bị kiểm hãm.

Bọn họ muốn chính thức đính hôn sao?

Cổ tay Lâm Triệt nắm di động khẽ run, nhưng mà, lại vẫn cố giả bộ trấn định, nói với Hàn Thái Anh trong điện thoại:

- Tôi đi làm gì, bác gái là đang mời tôi?

Cô đương nhiên không muốn đi, vừa không muốn trở về nhìn sắc mặt người trong nhà, cũng không muốn... nhìn thấy Tần Khanh rốt cục cũng muốn cưới người khác.

Hàn Thái Anh hừ một tiếng nói:

- Thế nào, mày không dám tới? Mày chớ không phải là thật sự còn tâm tư gì với Tần Khanh chứ, vậy mày càng phải đến đây, nhìn để tâm tư đó chết đi.

- Bác gái bác muốn nói như vậy, tôi cũng không có biện pháp.

- Ai ôi, là tao nói như vậy đó, cũng là trong lòng mày nghĩ như vậy, mấy ngày nay nhìn mày vì so với Lâm Ly, cũng là thực dùng sức, đều chạy tới lời kéo Cổ Tĩnh Dư làm quen, đáng tiếc, Cổ Tĩnh Dư người ta căn bản mặc kệ mày, không phải hai ngày này liền đem tin tức áp xuống sao, lúc này hôn lễ của Lâm Ly, khẳng định phóng viên sẽ đến, mày rất dễ dàng có chút cơ hội lộ diện, không đến đính hôn lên đầu đề.

Lâm Triệt nghe lời nói của Hàn Thái Anh, trong lòng nghĩ, sức tưởng tượng của bà ta thật đúng phong phú.

Tuy rằng không biết có phải do Cổ Tĩnh Dư áp chế tin tức không, nhưng mà, cô có thể xác định, Cổ Tĩnh Dư mới không nói cô như vậy.

Hàn Thái Anh cuối cùng nói:

- Dù sao tới hay không tùy mày, thực sự cảm thấy không muốn nhìn Tần Khanh cưới Lâm Ly, mày cũng không cần đến đây.

Lâm Triệt nghe bà ta cúp điện thoại, ngồi ở chỗ kia, cũng không khỏi lạnh một lúc lâu.

Thẳng đến khi Cổ Tĩnh Trạch đi vào, nhìn Lâm Triệt đang ngẩn người, đi tới nói:

- Như thế nào? Nơi nào đau sao?

Lâm Triệt nhìn Cổ Tĩnh Trạch:

- Kỳ thực, tôi rất đồng tình với Mạc tiểu thư.

Sóng mắt Cổ Tĩnh Trạch dồn dập, nhìn Lâm Triệt, không biết cô sao bỗng nhiên lại nhắc tới Mạc Huệ Linh.

- Cô sao thế?

Lâm Triệt ôm gối ôm, ngồi ở chỗ kia:

- Cô ấy nhìn tôi ở cùng với anh, nhất định sẽ rất đau lòng, nhìn người mình yêu mến, ở cùng với người khác, bản thân lại bất lực, còn muốn làm bộ như hào phóng, làm bộ như không cần, kỳ thực, có lẽ giữa khuya nằm mơ, bản thân một mình đều ở trong chăn khóc, khổ sở, nhưng mà anh lại ở bên cạnh người phụ nữ khác.

Lâm Triệt nói xong, cúi đầu hạ mắt, lông mi dài dài như hương nhắm lại một nửa, khẽ che đôi mắt sáng, trên mặt như gợn sóng trắng, một mảnh đau khổ, đau thương giống như dòng chảy róc rách, nhẹ nhàng bao phủ cặp mắt vốn trong sáng kia.

Cô cười cười, tuy rằng mi mày cong cong, lại càng làm cho người ta cảm thấy thương tiếc.

Cô giống như đang nói Mạc Huệ Linh, nhưng mà bản thân lại ưu thương.

Cố Tĩnh Trạch nhìn ánh mắt cô, trong lòng không biết thế nào có chút chua xót, cảm thấy cô không phải là đang nói Mạc Huệ Linh, mà là đang nói bản thân.

Cố Tĩnh Trạch không khỏi nhú mày nói:

- Chuyện tôi cùng Huệ Linh, sẽ không cần cô quan tâm như vậy.

Lâm Triệt hừ một tiếng, nhìn Cố Tĩnh Trạch:

- Đàn ông quả nhiên cũng không là thứ tốt, hừ.

-...

Cố Tĩnh Trạch lườm cô một cái, đứng dậy liền đi ra ngoài.

Thật sự là một người phụ nữ không tim không phổi.

Nhưng mà, mày vẫn là nhú lại, anh biết cô có chỗ không đúng, anh muốn biết cô đến cùng là như thế nào.

Trong phòng sách, anh nhìn Tần Hạo:

- Tra như thế nào?

Tần Hạo nói:

- Tiên sinh, tuy rằng không biết có phải như vậy không, nhưng mà, chủ nhật này đại tiểu thư Lâm gia Lâm Ly cùng thiếu gia Tần gia Tần Khanh đính hôn.

Tần Khanh?

Chính là người kia, là người đàn ông cô vẫn luôn thích?

Mày Cố Tĩnh Trạch nhú chặt lại, biểu cảm âm trầm trên mặt giữ kín như bưng.

Quả nhiên, vừa mới cô nói không phải chuyện của Huệ Linh và anh, mà là nói người đàn ông này...

Cô chẳng lẽ còn khổ sở vì người đàn ông này?

Cố Tĩnh Trạch không biết thế nào, trong lòng càng cảm thấy không thoải mái.

Cô mỗi ngày ở trên giường, cho tới bây giờ ngủ đều sớm hơn anh, thế nhưng mà còn không biết xấu hổ nói bản thân giữa khuya nằm mơ ở trong chăn khóc?

Không biết thế nào, tâm tình càng thêm phiền chán, anh vẫy vẫy tay cho Tần Hạo đi ra ngoài.

Tần Hạo nói:

- Tiên sinh, này...

- Cút.

Tần Hạo liền phát hoảng, chạy nhanh đi ra.

Lâm Triệt tuy rằng không muốn đi, nhưng mà, ngẫm lại, vẫn là cực kỳ đè nén, nhất là nghĩ đến Hàn Thái Anh cố ý kích tướng, tuy rằng rõ ràng là bà ta cố ý, nhưng mà, Lâm Triệt vẫn nhịn không được trúng chiêu.

Cho nên, Lâm Triệt vẫn là quyết định đi tham gia.

Đề công ty hỗ trợ mượn lễ phục, Du Mẫn Mẫn nghe nói phải đi hôn lễ của Lâm Ly, lúc này hào phóng nói hỗ trợ mượn.

Bởi vì Lâm Ly dù sao cũng là minh tinh, hôn sự cùng Tần Khanh, cũng vì không ít người nói chuyện say sưa, phỏng chừng hôm đó sẽ có không ít truyền thông đến, nhân cơ hội có thể có một cơ hội hấp thụ ánh sáng, Du Mẫn Mẫn đương nhiên rất vui vẻ.

Hôm đính hôn, bầu trời quang đãng.

Nhưng mà tâm tình Lâm Triệt, cũng là thấp đến tận đáy cốc.

Đón xe đến hiện trường lễ đính hôn, cô xuống xe, liền nhìn thấy cửa khách sạn rực rỡ hoa lệ, vài chữ to rạng rỡ phát sáng. Lâm Ly Tần Khanh trăm năm hạnh phúc.

Trăm năm hạnh phúc...

Nuốt chua sót xuống, cô nói với chính mình, không cần nhìn anh, không cần lại nghĩ đến anh, hôm nay đi qua, anh sẽ không còn là thiếu niên trong giấc mộng niên thiếu của mình nữa, mà là chồng chưa cưới của người khác.

Xuống xe, cô ngồi ở trên xe lăn, tuy rằng hiện tại đi không đau như vậy, nhưng mà tới tham gia lễ đính hôn, cô cũng không muốn đi khắp khiêng, còn không bằng cứ như vậy ngồi lên xe lăn sẽ tốt hơn.

Một bộ lễ phục màu lam, cô đi vào khách sạn, còn chưa vào đến cửa, đã bị phóng viên ở cửa khách sạn phát hiện bóng dáng của cô. Lâm Triệt, nhìn, người kia là Lâm Triệt. Lâm Triệt còn đang sửng sốt, liền nhìn thấy vài cái camera chụp ảnh cô, phóng viên chen chúc đi lại, bị bảo an khách sạn ngăn cản, lại vẫn kích động hỏi Lâm Triệt:

- Tới tham gia lễ đính hôn của chị sao, cô cùng Lâm Ly là chị em ruột, đúng không?

Lâm Triệt chỉ có thể hào phóng cười cười.

Phóng viên đối với tươi cười của cô mãnh liệt chụp, lại hỏi tiếp:

- Lần này cùng Lâm Ly ở trong phim truyền hình mới có đoạn diễn chung không, hai chị em cùng diễn có cảm giác gì?

- Lâm Ly có mời người tổ kịch đến không?

- Cổ Tinh Dư cũng được mời sao, anh sẽ cùng nhau tới sao?

- Lâm Triệt, có bí mật liên lạc với Cổ Tinh Dư không?

Lâm Triệt lần đầu tiên bị vây như vậy, cũng không nghĩ tới, bản thân bởi vì sự kiện scandal kia, thế nhưng lại đã có thể bị phóng viên bỗng chốc nhận ra.

Bên trong, Hàn Thái Anh liếc mắt một cái nhìn thấy Lâm Triệt bên ngoài, đang ở bị phóng viên bao vây vào không được.

Nhìn tinh thần nhiệt tình này, trên mặt Hàn Thái Anh là trầm xuống.

Lâm Triệt này, đang tính cái gì vậy, thế nhưng còn có phóng viên vây quanh, bộ dáng nhìn nở mày nở mặt như vậy.

Cô là cố ý tới cướp đoạt nổi bật à.

Hôm nay Anna mới lên trang chính thấy truyện được xếp thứ 4 hạnh phúc quá, Cảm ơn mọi người đã ủng hộ, (cúi đầu 180 độ)

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Mày Sao Có Thể Tùy Tiện Trêu Chọc Cổ Tinh Dư?

Lâm Triệt còn ngồi ở trên xe lăn, cười gượng, không biết trả lời mấy vấn đề này thế nào, cô không nghĩ tới nơi này còn có thể gặp được phóng viên.

Cô mặc lễ phục màu lam, vai hơi lộ ra, kiểu dây đeo, tự nhiên lại hào phóng, thoát nhìn khí chất thật tươi mát, lại tao nhã, tóc cao cao hờ ra, lộ ra một đoạn cổ, đường cong hết sức xinh đẹp.

Hàn Thái Anh tức giận, trong lòng nhận định, Lâm Triệt nhất định chính là cố ý.

Còn không biết xấu hổ nói bản thân không có ý tứ với Tần Khanh?

Rất cực, bảo an đem phóng viên ngăn cản, Lâm Triệt mới vào bên trong.

Liếc mắt một cái nhìn thấy Hàn Thái Anh bên trong, mặc quần áo mặc một bộ sắc sỡ, chính là, giống như hận không thể đem tất cả những gì đáng giá trong nhà đều mang ở trên người, rõ ràng là phong cách nhà giàu mới nổi.

Trùng mắt nhìn Lâm Triệt, cô nói:

- Ôi, mày sớm nói mày đi đứng bất tiện lợi, tao đã không thúc giục mày đến rồi.

Lâm Triệt hừ một tiếng:

- Vâng, nhưng mà, hôn lễ của chị, tôi thế nào có thể không đến?

Hàn Thái Anh nói:

- Nhìn mày một cái hiện tại sức khỏe không tốt, vừa tới lập tức khiến cho phóng viên phát hiện, đúng là, ngồi lên xe lăn, mục tiêu lớn như vậy, đương nhiên phát hiện được.

Ý tứ của Hàn Thái Anh, cô là có ý ngồi xe lăn đến gây chuyện khiến người chú ý?

Lâm Triệt lười giải thích, chính là ngồi ở chỗ kia cười nói:

- Tôi cũng không nghĩ đến đây sẽ có phóng viên, bác gái, ai nói các người làm lễ đính hôn oanh oanh oanh liệt liệt như vậy, kinh động đến phóng viên, tôi cũng mới có thể nhận được gió đông (ý chỉ hưởng phúc) này, mượn chị để lên đầu đề sao, không phải là bác nói à, để cho tôi cõ lên đầu đề.

- Mày...

Hàn Thái Anh nói như vậy, nhưng mà, cái kia chỉ là châm chọc mà thôi, lại không nghĩ rằng, phóng viên lại có thể biết Lâm Triệt, hơn nữa, còn cảm thấy hứng thú với Lâm Triệt như vậy.

Tự nhiên, Hàn Thái Anh coi thường lực ảnh hưởng của Cố Tĩnh Dư, về scandal của anh, khẳng định sẽ náo loạn thật lâu mới có thể dừng lại. Được được, mày nói cũng không sai, ai kêu chị mày nổi tiếng như vậy, tiện thể cho mày một chút, cũng là cần phải vậy. Bà ta chỉ có thể nói như vậy, trừng mắt liếc mắt nhìn Lâm Triệt một cái, nghĩ rằng, mặc kệ nói như thế nào, hôm nay nhân vật chính cũng là Lâm Ly.

Một lát, bà liền sắp xếp Lâm Triệt ở trong góc, khiến ai cũng nhìn không thấy cô, khiến cô khỏi lại cướp đoạt nổi bật.

Lúc này, xa xa, Tần Khanh đã đi ra.

Tần Khanh mặc một bộ lễ phục màu trắng, hôm nay trang điểm vô cùng chỉnh tề.

Hôm nay anh là vai nam chủ, tự nhiên giống như bạch mã hoàng tử, vừa xuất hiện, liền giành được ánh mắt của mọi người.

Thiếu gia Tần gia, từ nhỏ ngậm thìa vàng lớn lên, từ khi sinh ra liền nhất định là người lớn lên trong giàu sang, hôm nay còn muốn đính hôn với ngôi sao Lâm Ly xinh đẹp khuê gôi, ngẫm lại liền cảm thấy hâm mộ.

Lâm Triệt rất xa thấy được Tần Khanh, bỗng chốc cảm thấy anh nhìn thực đẹp trai.

Nhìn không được nhìn nhiều hơn một chút, cảm thấy anh đi lại, mới vội thu hồi ánh mắt, trong lòng chua xót nghĩ, cuối cùng liếc mắt một cái, liếc mắt một cái cuối cùng...

Chỉ là có chút đáng tiếc, anh vì sao muốn ở cùng nhau với Lâm Ly, nếu là người khác, có lẽ chúc phúc sẽ càng dễ dàng hơn một ít, nhưng mà, nghĩ đến là Lâm Ly, trong lòng cô đã cực không tình nguyện, thế nào còn vui vẻ nói chúc phúc được.

Tần Khanh liếc mắt một cái đã thấy được Lâm Triệt, đôi mắt hoa đào, khiến người có hơi sững sờ.

Cô ngồi ở trên xe lăn, lại có vẻ chói mắt như vậy.

Bộ dáng trở mã nhìn cực kỳ tốt, cách với lần trước thấy cô cũng không bao lâu, nhưng mà cố tình, lại cảm thấy cô giống như bướm bướm lột xác, càng ngày càng mỹ lệ hơn, một ngày nào đó, bộ dáng sẽ phá xác mà ra.

Mà lúc này, anh nghe thấy người bên cạnh nói:

- Đây không phải là Lâm Triệt sao?

- Lâm Triệt là ai?

- Chính là bạn gái của Cố Tĩnh Dư trong scandal kia.

- A, hóa ra là cô ấy, không phải nói cô ấy là đang tuyên truyền sao?

- Đúng, tin tức mấy ngày nay không phải là không có sao, bất quá, nhìn người thật của cô, còn xinh đẹp hơn trên TV.

Tần Khanh hí mắt nhìn qua, trong lòng nghĩ, quả thật là đẹp mắt hơn.

Nhưng mà, nghĩ đến scandal của cô và Cố Tĩnh Dư, trong lòng vẫn là kỳ quái, chỉ cảm thấy scandal này hẳn là rất nhanh sẽ biến mất mới đúng, không

nghĩ tới, thế nhưng mà một cái scandal, ảnh hưởng lại lâu như vậy.

Lúc này, tiệc đính hôn rất nhanh sẽ bắt đầu, Tần Khanh còn muốn qua đi tìm Lâm Triệt, liền nhìn thấy xa xa, Lâm Ly đã đến đây.

Lâm Ly mặc một bộ lễ phục màu trắng, thoát nhìn thuần khiết như thiên sứ, Tần Khanh cười, nhanh chóng nghênh đón.

Tiệc đính hôn rất nhanh bắt đầu.

Tiệc đính hôn hoa lệ vô cùng, khắp nơi hiển lộ rõ ràng đại khí của Tần gia cùng Lâm gia.

Hai nhà thông gia, khẳng định không làm quá nhỏ, còn có nhiều phóng viên đến nhot nhot như vậy, thế nào cũng không muốn làm mất mặt mũi bản thân.

Lâm Triệt bị đẩy đến một góc, nhìn phía trước, hai người Tần Khanh cùng Lâm Ly, đứng ở trước mặt mọi người, nhận chúc phúc.

Tần Khanh một mặt ngọt ngào, nhìn Lâm Ly, nhin không được cảm động, lôi kéo tay Lâm Ly nói- Anh sẽ đối tốt với em cả đời.

Lâm Ly lúc này cảm động khóc lên, lễ đính hôn của hai người, ở trong ảm áp cảm động, hạ màn, thoát nhìn hoàn mỹ giống như truyện cổ tích.

Mà Lâm Triệt, chính là một vai phụ không được để mắt đến trong chuyện xưa này.

Cô ngồi ở chỗ kia, trên mặt tuy rằng đau khổ, nhưng mà, lại cảm thấy bản thân đã tiếp nhận rồi.

Trong lễ đính hôn, Tần Khanh luôn luôn chỉ chú ý đến Lâm Ly, chờ kết thúc, Lâm Ly đi nhận phong vấn, anh mới nhớ tới, sao vẫn luôn không nhìn thấy Lâm Triệt.

Tìm một vòng, nhưng mà lại ở chỗ góc khuất nhất tìm được cô, Tần Khanh bước nhanh qua, cười nhìn Lâm Triệt, nhất thời đánh giá lễ phục trên người cô, cảm thấy cô hình như là càng ngày càng có hương vị của phụ nữ rồi.

- Lâm Triệt, em sao trốn xa như vậy.

Anh nói.

Lâm Triệt nhìn thấy Tần Khanh, cười cười, thâm nghĩ, cũng không phải là cô muốn trốn xa như vậy, mà là bác gái đem cô chuyển xa như vậy, bất quá, lúc cô ở Lâm gia, cũng là người trong góc (là người không được chú ý), bác gái đem cô an bài đến nơi đây, cũng là có thể đoán được.

Tần Khanh nhìn Lâm Triệt nói:

- Anh còn muốn hỏi em, scandal của em và Cố Tĩnh Dư là chuyện gì xảy ra.

Lâm Triệt sững sốt, không biết nói gì nói:

- Anh thế nào cũng chú ý đến chuyện này.

Tần Khanh cười nói:

- Muốn không quan tâm cũng không được, mỗi ngày bị các báo quét qua nhiều lần.

Lâm Triệt ngượng ngùng cười cười:

- Cái kia chính là scandal.

Tần Khanh nói:

- Anh nghĩ cũng muốn biết, nhưng mà, em vẫn nên cách Cố Tĩnh Dư xa một chút, anh từng nói với em, người này, thân phận không đơn giản.

Lâm Triệt nói:

- Em và anh ta chính là biết nhau, nhưng chỉ là bạn bè, không có thân mật như các báo viết đâu.

Tần Khanh nghe xong, lúc này mới gật gật đầu:

- Vậy là tốt rồi, anh sợ em, vẫn luôn ngốc như vậy, để người ta lừa sẽ không tốt đâu.

Lâm Triệt chỉ cười, hơi chút hiện lên chua xót.

Đúng vậy, cô chính là ngốc như vậy.

Lúc này, xa xa, Lâm Hữu Tài làm như thấy được Lâm Triệt cùng Tần Khanh ở một chỗ, nói chuyện vô cùng vui vẻ.

Không khỏi nhượng mảy.

Gần đây Lâm Triệt này, thật sự là rất rêu rao, làm cho người ta nhìn thấy, cô cùng anh rể mình tán gẫu, sẽ là bộ dáng gì.

Lâm Hữu Tài làm cho người ta chán ghét đi tới, cười khách khí nói với Tần Khanh:

- Tôi đến nói với Lâm Triệt mấy câu.

Cha và con gái của mình nói chuyện, thiên kinh địa nghĩa (đạo lý hiển nhiên), lúc này Tần Khanh đứng lên:

- A được, bác trai, các người chậm rãi tán gẫu.

Nhìn Tần Khanh đi rồi, thần sắc trên mặt Lâm Hữu Tài bỗng chốc tối sầm đi:

- Lâm Triệt, mày gần đây làm sao như vậy, sao cùng Cố Tình Dư nổi lên scandal.

Lại là Cố Tình Dư.

Lâm Triệt cười lạnh một tiếng, nói với cha của mình:

- Scandal mà thôi, như thế nào?

Lâm Hữu Tài lập tức bị thái độ như vậy của cô làm cho sắc mặt cứng đờ:

- Mày còn nói như thế nào, mày nói như thế nào, kiếm chồng tốt cho mày, mày không đồng ý, đắc tội với Trình gia, còn muốn trong nhà giúp mày lau mông, mày có biết Trình gia có bao nhiêu tiền? Mày chạy đi liền không trở lại, còn tùy tiện trêu chọc người, tao biết, mày muốn nổi tiếng, nhưng mà, Cố Tình Dư đó là người tùy tiện có thể trêu chọc à, mày thật đúng là, vì có thể nổi tiếng, không từ thủ đoạn, ngày nào đó mày mang bản thân đi tự bôi thường, mày sẽ biết hối hận.

Dịch: M

Biên tập: Anna

Team: Mây

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiêu Thê: Ông Xã Cực Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Tôi Là Người Đàn Ông Của Lâm Triệt

Lâm Triệt nhìn cha mình:

- Ba, tôi thế nào không từ thủ đoạn, scandal này không có nửa điểm quan hệ với tôi.

- Nếu mày thành thật một chút, hiện tại đi Trình gia nhận lỗi cũng còn có thể xoay chuyển, nhà bọn họ hiện tại vẫn chưa định đối tượng thông gia.

Hàn Thái Anh chết sống không đồng ý để Lâm Dư gả đi, Lâm Hữu Tài chỉ có thể nhìn tiền tài của Trình gia, cứ như vậy cho nhà người ta, trong lòng mới thật sự sốt ruột.

Lâm Triệt làm sao có thể không thể hiểu được ý tứ của cha, cô cười nhạo nhìn Lâm Hữu Tài, không nghĩ tới cho tới bây giờ ông ta còn nghĩ đến chuyện này.

- Ba ba, chuyện này ông không cần suy nghĩ nữa, đừng nói việc tôi không đồng ý, kỳ thực, tôi đã có bạn trai, cho nên sẽ không kết hôn với người khác.

Lâm Triệt không thể nói thẳng mình đã kết hôn, chỉ có thể nói ra chuyện mình đã có bạn trai.

Lâm Hữu Tài sững sốt, kinh ngạc nhìn Lâm Triệt:

- Mày nói thật?

Lâm Triệt ha cười:

- Loại chuyện này tôi cần gì phải lừa ông.
- Có Tình Dư?
- Đương nhiên không phải, cái kia chỉ là scandal.

Ánh mắt Lâm Hữu Tài hơi có thất vọng chuyển động, nghĩ cũng không có khả năng, dựa vào cô, làm sao có thể lọt vào mắt người đàn ông như Cố Tình Dư.

Lâm Hữu Tài hừ một tiếng:

- Mày tốt nhất đừng tìm một tên tiểu bạch kiểm đến làm tao chướng mắt, tao nói cho mày biết, tao sẽ không đồng ý, mày cũng tốt nhất đừng để người ta bao nuôi, Trình gia nơi nào không tốt, mày đến nơi đó, mày chính là thiếu phụ nhân, hưởng thụ phúc không bao giờ hết, dùng không hết tiền, mày...
- Ông muốn tiền của Trình gia như vậy, để bác gái gả đi, tôi là con gái của ông, cả tôi ông cũng muốn bán, ông..

Lâm Triệt thật sự cảm thấy rất đau xót, không nghĩ tới, mình vì sao lại sinh ra trong một ngôi nhà như vậy.

Sắc mặt Lâm Hữu Tài trầm xuống, lúc này, Hàn Thái Anh ở phía sau cũng nghe được những lời này.

- Lâm Triệt, mày đây là có thái độ gì, tao để mày đến đây tham gia lễ đính hôn, cũng vì coi mày là người nhà, mày bây giờ lại dám nói chuyện với ba mày và tao như vậy.

Lâm Triệt cười lạnh:

- Bác để tôi trở về đến cùng là vì sao, chỉ có chính bác là người hiểu rõ nhất, tóm lại, tôi đã có người đàn ông khác, tôi không tin, Trình gia còn có thể đồng ý, các người tốt nhất mau mau bỏ cái suy nghĩ này đi.

Trên mặt Hàn Thái Anh bởi vì tức giận đỏ lên:

- Mày đúng là không biết xấu hổ, tao chỉ biết, mày ở bên ngoài làm loạn, còn không biết xấu hổ nói mình đã có đàn ông, để cho người ta làm, còn không biết xấu hổ khoe khoang khắp nơi, mày...

Lâm Triệt sớm biết rằng, bản thân mặc kệ làm cái gì, ở trong mắt bọn họ, đều là sai.

Cô mặc lời thôi đến, bọn họ sẽ nói cô không tôn trọng nơi này.

Cô ăn mặc xinh đẹp đến, bọn họ cảm thấy đây là khoe khoang.

Lúc này Lâm Triệt muốn xoay người rời đi.

Nhưng mà đúng lúc này, chợt nghe có người ở bên cạnh lẳng lặng nói:

- Các người chẳng lẽ là đang ép Lâm Triệt gả cho người khác sao?

Thanh âm này...

Âm trầm, khàn khàn, lại mang theo một loại từ tính giống như thiên âm (âm thanh thiên nhiên).

Lâm Triệt bỗng chốc quay đầu lại, liền nhìn thấy phía sau, Cố Tình Trạch mặc một bộ tây trang màu đen, đang tự nhiên đi tới.

Thân hình Cố Tình Trạch cao lớn, mang theo khí chất vương giả không thể bỏ qua, giống như là cửu ngũ chí tôn, trong ánh mắt không hề bận tâm, mang theo một loại phong thái không ai bì nổi, giống như bất luận kẻ nào đều không thể lọt vào ánh mắt anh.

Lâm Triệt còn ngồi trên xe lăn, liền cảm thấy tay anh đặt ở phía sau, tất nhiên, không mang theo một chút mắt tự nhiên.

Lâm Triệt không nghĩ anh sẽ đến.

Ai cũng không nghĩ là anh sẽ đến.

Lâm Triệt thậm chí không nhắc đến với anh, mình sẽ tới nơi này.

Dù sao, bọn họ cũng chỉ là hôn nhân hợp đồng, mà lần này là việc riêng của cô, cô không nghĩ vì vậy, quấy rầy đến anh.

Ngẩng đầu lên, vừa chống lại đôi mắt u ám của anh, anh nhìn cô thật sâu, sau đó mới giương mắt lên, tựa hồ là dùng dư quang khóe mắt liếc nhìn Lâm Hữu Tài và Hàn Thái Anh phía trước, khiến cho người ta nhìn ra kinh miệt.

Hàn Thái Anh sừng sốt, nhìn Cố Tĩnh Trạch, không khách khí nói:

- Mày ở đâu tới?

Cố Tĩnh Trạch nhàn nhạt quét nhìn Hàn Thái Anh một cái, thanh âm thanh lãnh, tuy rằng nội liễm, lại mang theo sắc bén không thể ngăn chặn:

- Vị này chính là bác gái kia của cô?

Anh làm như không đề ý đến Hàn Thái Anh, cúi đầu hỏi Lâm Triệt.

Lâm Triệt nhìn Hàn Thái Anh lúc này đã tái mặt, nói:

- Đúng.

Hàn Thái Anh tức giận chỉ vào Cố Tĩnh Trạch:

- A, mày chính là tiểu bạch kiểm Lâm Triệt vừa nói tới đúng không? Ai cho mày đi đến nơi này.

Cố Tĩnh Trạch nắm xe lăn, nhìn về phía Hàn Thái Anh, nói giống như là đương nhiên:

- Tôi tham gia hôn lễ sao, đương nhiên là phải dẫn theo người nhà đến, bà đã mời Lâm Triệt, mang theo tôi, có cái gì không đúng?

Lâm Triệt nghĩ, Hàn Thái Anh nhất định cũng không biết Cố Tĩnh Trạch đến cùng là ai.

Lâm Triệt từ trước cũng tuyệt đối không thể nghĩ sẽ có một người như vậy, vừa tới, loại người cao cao tại thượng, cô cũng tiếp xúc không đến, cũng sẽ không cố ý hỏi thăm, thứ hai, tuy rằng có rất nhiều phóng viên chụp ảnh anh, nhưng mà, từ trước đến giờ cũng không chụp được, người bảo vệ bên cạnh anh rất nhiều, sẽ không để phóng viên có cá lọt lưới, cho nên đến nay một tấm hình cũng không truyền ra ngoài.

Một người khiêm tốn như vậy, người bình thường đối với anh tất nhiên đều là, chỉ nghe, không thấy.

Hàn Thái Anh đánh giá Cố Tĩnh Trạch một vòng, bộ dáng thực nổi bật, bà ta nghĩ, chẳng lẽ cũng là diễn viên minh tinh?

Hàn Thái Anh hừ một tiếng, nói thẳng:

- Mày tính là cái gì vậy, liên dám nói là người nhà, mày muốn kết hôn với Lâm Triệt nhà bọn tao, cũng phải được bọn tao đồng ý, bọn tao còn chưa có đồng ý đâu, bọn tao cũng tuyệt đối không đồng ý.

Thanh âm Cố Tĩnh Trạch lãnh nhạt nhất thành bất biến (đã hình thành thì không thay đổi), nghe không ra có chút xiu độ ấm:

- Tôi muốn cưới ai, còn không cần người khác phải đồng ý.

- Ha, mày cũng quá kiêu ngạo, nó đến cùng vẫn là người Lâm gia bọn tao, con gái Lâm gia bọn tao, cũng không phải là dân lang thang tùy tiện nói muốn lấy là có thể lấy, mày trước tiên nói, mày làm gì, một tháng kiếm được bao nhiêu tiền, có nhà sao, người địa phương sao? Có xe sao, chuẩn bị cho bọn tao bao nhiêu sinh lễ? Nói cho mày, sinh lễ của bọn tao mà thấp hơn một trăm vạn, mày đừng nghĩ cưới nó, nhiều năm như vậy, nó ăn của Lâm gia bọn tao, ở chỗ Lâm gia bọn tao, là tiểu thư Lâm gia, cực kỳ cao quý, mày cho là lấy được sao?

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Một trăm vạn?

Hàn Thái Anh nói:

- Thế nào, không chuẩn bị nổi? Không đưa được liền cắt cho tao.

Lúc này, Lâm Hữu Tài ở phía sau lại vội kéo Hàn Thái Anh qua, nhìn Cố Tĩnh Trạch, ánh mắt nảy lên, có vài phần ý tứ muốn lấy lòng:

- Cậu thật sự là bạn trai Lâm Triệt chúng tôi?

Cố Tĩnh Trạch nhìn Lâm Triệt, Lâm Triệt mím môi, ngượng ngùng nhìn anh.

Ánh mắt giống như ngôi sao trong hồ nước, có chút gọn sóng.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Đúng.

Lâm Hữu Tài cười:

- Lâm Triệt, lúc trước cũng không nói với chúng tôi, đã có người yêu, việc này nên nói sớm một chút.

p/s: Mai mình phải mang máy tính đi sửa nên không biết có đăng chương được không. Xin lỗi mọi người, chương sẽ được bù vào ngày tiếp theo, và cảm ơn bạn admin đã ủng hộ cho mình.

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Cô Ấy Là Vợ Của Tôi

Lâm Triệt sững sốt, ngẩng đầu lên, nhìn ánh mắt Lâm Hữu Tài bỗng nhiên trở nên khác biệt.

Ông có ý tứ gì? Thái độ bỗng nhiên trở nên không giống như trước.

Cố Tĩnh Trạch vẫn cúi đầu liếc mắt nhìn Lâm Hữu Tài một cái:

- Chúng tôi vừa mới ở cùng nhau không bao lâu, cho nên tôi còn chưa kịp cùng cô ấy về nhà thăm hỏi gia đình.

- A a, lúc nào cũng hoan nghênh, sớm về thăm nhà.

Lâm Hữu Tài cười hề hề nói:

- Lâm Triệt đưa nhỏ này, chúng tôi vì nó tốn không ít tâm tư, nó còn nhỏ, không hiểu, về sau sẽ hiểu thôi, chúng tôi cũng đều là vì tốt cho nó, hiện tại nó là ít nhiều cũng có cậu chăm sóc rồi.

Cố Tĩnh Trạch cúi đầu, hơi hơi nắm lấy tay cô.

Lâm Triệt sững sốt, ngẩng đầu lên.

Cố Tĩnh Trạch thần nhiên nói:

- Lâm Triệt là cô gái đơn thuần nhất, đáng yêu nhất, xinh đẹp nhất tôi đã thấy, có thể ở cùng với cô ấy, tôi rất vui vẻ, cho nên, đối tốt với cô ấy, là điều tất nhiên.

Trong lòng Lâm Triệt hơi hơi rung động.

Ngẩng đầu lên, nhìn Cố Tĩnh Trạch, cô không nghĩ, anh sẽ giúp cô.

Trong lòng cô tự nhiên cảm thấy rất cảm động, không có ai, đối với cô tốt như vậy.

Ánh mắt Lâm Hữu Tài lóe lên ánh sáng, nhìn Cố Tĩnh Trạch, bộ dáng dần dần có chút khiêm tốn.

Hàn Thái Anh ở một bên vô cùng không vui, nhìn chồng của mình, không còn cách nào có thể hiểu được, ông ấy vì sao lại ăn nói khép nép với một tên mặt trắng nhỏ như vậy.

Cố Tĩnh Trạch phụ giúp Lâm Triệt:

- Chân Lâm Triệt bởi vì tai nạn xe cộ mà bị thương, còn chưa có khỏi hẳn, cần nghỉ ngơi, nếu không có việc gì, tôi mang Lâm Triệt đi nghỉ ngơi trước.

Lâm Hữu Tài lập tức nói:

- Được được được, mời, mời qua bên kia.

Cố Tĩnh Trạch cuối cùng nhìn thoáng qua Hàn Thái Anh, khinh thường liếc bà ta một cái, phụ giúp Lâm Triệt đi tới trước, khiến Hàn Thái Anh gần như nghiêng răng nghiêng lợi.

Đây là cái thái độ gì, dám ở trước mặt bà cao ngạo như vậy.

Tần Khanh ở rất xa nhìn thấy, Lâm Triệt thể nhưng lại rời đi cùng với một người đàn ông diện mạo tuấn mỹ, biểu cảm lại lạnh lùng, trong lòng hơi hơi run lên.

Người đàn ông này là ai?

Tần Khanh nhìn người đàn ông phụ giúp Lâm Triệt, bộ dáng giống như vô cùng sẵn sàng.

Về mặt Tần Khanh kỳ quái bước đi tới, chợt nghe thấy Hàn Thái Anh tức giận nói với Lâm Hữu Tài:

- Ông làm sao vậy, đối với tên mặt trắng nhỏ kia, nhìn bộ dáng của ông giống như nịnh nọt nó là sao.

Hàn Thái Anh thật sự cảm thấy rất dọa người.

Lâm Hưởng Thiên trừng mắt nhìn Hàn Thái Anh một cái:

- Người đàn ông kia chỉ sợ không phải người bình thường.

Hàn Thái Anh nói:

- Đúng vậy, bộ dạng là dạng chó hình người, nhưng mà, bộ dạng Tần Khanh cũng không khác mấy, còn có tiền hơn nó.

Lâm Hữu Tài hừ một tiếng, nói:

- Thôi đi, bà không thấy trên tay anh ta mang một chiếc nhẫn, cái nhẫn kia, chỉ sợ không phải tùy tiện ai cũng có.

- Ha, chỉ là một cái nhẫn mà thôi, một người người đàn ông còn mang đồ trang sức.

Hàn Thái Anh khinh thường nói.

Lâm Hữu Tài nói:

- Bà biết cái gì, cái nhẫn kia, tôi đã từng nhìn thấy một người đeo, hơn nữa là người của công chúng ở trong TV.

- Ai? Người kia là minh tinh?

Hàn Thái Anh thuận lẽ thường suy nghĩ, có thể ở trên TV, chỉ có thể là minh tinh thôi.

Lâm Hữu Tài lại hít một hơi nói:

- Tổng Thống.

Hàn Thái Anh sững sờ, lúc này mới thốt ra:

- Làm sao có thể, ông điên rồi sao, ông nhất định là nhìn lầm rồi.

Lúc này, Tần Khanh phía sau cũng đã đi tới, nghe thấy bọn họ nói đến nhẫn của Tổng Thống, nghiêm túc nói:

- Bác trai, bác gái, hai người nói cái gì? Trên ngón tay Tổng Thống quả thật có đeo nhẫn, bởi vì Tổng Thống là người Cố gia, cái nhẫn kia, là tượng trưng cho Cố gia, cho nên Tổng Thống cũng mang theo bên người, vừa mới... Người đàn ông vừa mới.

Cũng là người Cố gia?

Cố gia cho đến nay chỉ có một người còn chưa được mọi người thấy mặt, đó chính là Cố Tĩnh Trạch khiêm tốn.

- Chẳng lẽ người đàn ông vừa mới đẩy Lâm Triệt đi, chính là Cố Tĩnh Trạch?

Một câu nói, khiến vài người bỗng chốc đều trầm mặc.

- Tôi thấy tám chín phần mười là vậy.

Lâm Hữu Tài nghe thấy Tần Khanh cũng khẳng định như vậy, bỗng chốc càng giống như mở cờ trong bụng.

Hàn Thái Anh lại bị đè nén không thôi, không tin nói:

- Làm sao có thể, hai người nghĩ nhiều rồi, bằng vào bộ dáng của tiểu tiện nhân Lâm Triệt kia, còn có thể quyến rũ được người cao cao tại thượng như vậy sao, hai người nghĩ Lâm Triệt quá lợi hại.

Hàn Thái Anh đương nhiên không muốn tin, làm sao có thể.

Lâm Ly đẹp như thiên tiên, có thể tìm được Tần Khanh, cùng anh đính hôn, đều đã khiến bao nhiêu người không ngừng hâm mộ.

Dựa vào cái gì tiểu tiện nhân Lâm Triệt kia có thể gặp được người đàn ông có tiền có thế như vậy?

Bà chết sống cũng không muốn tin.

Về mặt Tàn Khanh cũng nghi hoặc:

- Vậy... Bọn họ làm sao biết nhau?

Hàn Thái Anh nói thẳng:

- Hừ, cho dù là anh ta, cũng nhất định chỉ muốn chơi đùa Lâm Triệt mà thôi, Lâm Triệt hiện tại lá gan đúng là lớn, một mặt quyến rũ Cố Tĩnh Dư, một mặt quyến rũ người đàn ông khác, cô ta là bị Lâm Ly chúng ta kích thích, bắt đầu vì tiền, không để ý chết sống sao? Hữu Tài, ông còn muốn cổ vũ cô ta? Cô ta chơi đùa, mang chính mình chơi đùa thì không nói, làm phiền hà chúng ta cũng đắc tội với người khác.

Nói xong, bà tức giận vòng hai tay lại, cả người giống như pháo trúc sắp nổ mạnh.

Mà Tàn Khanh nghe xong lời Hàn Thái Anh nói, ánh mắt có chút thâm trầm nhìn về phía phương hướng Lâm Triệt cùng người đàn ông kia rồi đi.

Người bên cạnh đều khó hiểu nhìn Lâm Triệt và Cố Tĩnh Trạch.

Không khỏi kỳ quái nghị luận ào ào.

- Người đàn ông đi cùng Lâm Triệt là ai vậy?

- Đúng vậy, cho tới bây giờ chưa thấy qua, bộ dáng rất đẹp trai.

- Ánh mắt rất mê người, tôi cảm thấy còn đẹp trai hơn chú rể hôm nay.

Lâm Ly nghe được có tiếng nghị luận của mọi người, nghe tới câu cuối cùng kia, còn đẹp trai hơn chú rể hôm nay, mới đột nhiên quay đầu lại.

Lâm Triệt ở cùng một người đàn ông?

Trong lòng Lâm Ly tức giận.

Lâm Triệt này, hôm nay tuyệt đối là tính kế, muốn tới cướp đoạt nổi bật của cô.

Cố Tĩnh Trạch luôn luôn phụ giúp Lâm Triệt, thẳng đến đến nơi có ít người, Lâm Triệt mới nhẹ nhàng thờ ra, ngẩng đầu lên, nhìn Cố Tĩnh Trạch:

- Anh làm sao lại đến đây?

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Trong nhà cô có việc mừng, tôi làm chồng, không phải là nên đến tham gia sao?

Lại nhìn hướng về phía sau, ần ần còn có thể tìm được bóng dáng Tàn Khanh.

Trong lòng anh nghĩ, ánh mắt Lâm Triệt không biết bị cái gì, người đàn ông này, vừa thấy chính là mặt thư sinh non choét.

Chẳng lẽ Lâm Triệt thích loại này?

Nghĩ vậy, biểu cảm trên mặt Cố Tĩnh Trạch, càng thêm căng thẳng lên.

Lâm Triệt nói:

- Đây chỉ là tiệc đính hôn của chị tôi thôi.

- Cũng là tiệc đính hôn của người đàn ông cô thích.

Thanh âm Cố Tĩnh Trạch khinh thường nói.

Lâm Triệt không khỏi nói:

- Đây, mới không phải đâu.

- Tàn Khanh, không là gọi tên này sao?

Cố Tĩnh Trạch nhìn cô.

Sắc mặt Lâm Triệt khẽ biến thành tối sầm u ám, miệng lại không cam lòng thừa nhận:

- Đây chỉ là trước đây thích thôi!

- Tóm lại, loại tiệc này, tôi làm chồng của cô, đương nhiên phải cùng cô đến.

Lâm Triệt không biết nói gì nói:

- Cũng không cần...

- Không sao, tôi là chồng của cô.

Cố Tĩnh Trạch phụ giúp cô đi đến chỗ đồ ăn.

Lâm Triệt nhắc nhở anh:

- Hợp đồng.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Một ngày còn không ly hôn, cô vẫn là vợ trên hộ khẩu của tôi, trên luật pháp, trên đạo đức, cô đều là vợ của tôi, cho nên, tôi nên đến.

Lâm Triệt ngẩng đầu lên, có thể cảm thấy trong lòng có một dòng nước ấm, bởi vì lời nói của anh, ở chậm rãi di động.

May quá mình nhớ trên yy còn có chế độ hẹn giờ, vậy là không lỡ hẹn với mọi người rồi

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Gỡ Quần Áo

Lúc này, Lâm Triệt nhìn thấy có phóng viên đi đến.

- Có phóng viên đến, không được, tôi phải nhanh chóng rời đi, vừa nãy gặp phóng viên, bị vây quanh một hồi lâu.

Cô không có kinh nghiệm ứng phó với phóng viên, cho nên nhất thời căn bản không biết nên nói gì mới tốt, sợ mình nói sai, sẽ bị phóng viên bộ phong tước ảnh (việc làm dựa vào những căn cứ tưởng đúng mà thực ra là sai), ảnh hưởng đến công việc.

Cố Tĩnh Trạch nhìn thoáng qua, nói:

- Bên trong có chỗ trốn, đi thôi.

Nói xong, Cố Tĩnh Trạch cho người bên cạnh một ánh mắt, để người của mình đi qua xem.

Hai người được vệ sĩ âm thầm bảo vệ, đi đến khu vực bên trong.

Lâm Triệt nhìn thấy phóng viên không theo kịp, nhẹ nhàng thờ ra nói:

- Cũng may đã bỏ lại phía sau, bằng không tôi cũng không biết phải làm sao mới tốt.

Cố Tĩnh Trạch không nói gì nhìn cô một chút, trong lòng nghĩ, nếu không phải là khách sạn thuộc Cố thị, nơi nơi đều có người của anh, cô cho rằng cô còn có thể chạy trốn được sao, phóng viên không phải là không theo tới được, mà là bị cản lại.

Rất nhanh đến một phòng nghỉ ngơi của khách sạn.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Tôi gọi người cầm chút đồ đến, cô ăn trước một ít.

- Thật tốt quá, Cố Tĩnh Trạch, anh thật tốt.

Cô ngẩng đầu lên, đối với Cố Tĩnh Trạch, trong đôi mắt to ướt át, khoa trương tràn ngập cảm động.

Cố Tĩnh Trạch biết rõ cô chỉ diễn xuất, nhưng trong lòng vẫn cảm giác thỏa mãn một trận.

- Biết tôi tốt thì đối tôi tốt một chút.

Anh nói xong, đem khay đồ ăn đặt trước mặt cô.

Cô ngồi lên xe lăn không được thuận tiện, nhìn thấy đồ ăn được đưa đến trước mặt mình, càng vui vẻ nhìn anh một cái.

Người đàn ông này có đôi khi cũng không khiến người khác ghét như vậy.

Lâm Triệt ăn nấy miếng thức ăn, điện thoại Cố Tĩnh Trạch vang lên, anh đi ra nghe điện thoại.

Trong điện thoại, vệ sĩ nói:

- Tiên sinh, vừa mới này Lâm Hữu Tài tiên sinh muốn đến hỏi thăm ngài, bị chúng tôi cản lại.

Cố Tĩnh Trạch mặt không biểu cảm, nhàn nhạt nghiêng đầu nhìn thoáng qua Lâm Triệt:

- Ủ.

Buông điện thoại xuống, lại nhìn, Lâm Triệt ở chỗ kia nhích tới nhích lui, giống như muốn kéo quần áo của mình, Cố Tĩnh Trạch hỏi:

- Làm sao?

Lâm Triệt cúi đầu muốn nắm lấy dây lưng phía sau, lại bắt không được, túm lấy dây lưng, không biết làm thế nào, chỉ có thể buồn khổ nói:

- Phía sau quần áo giống như bị thắt lại rồi.

Cố Tĩnh Trạch không nói gì lắc đầu, đi qua:

- Được rồi nhìn cô chân tay vụng về, cái gì cũng không xong, tôi tới làm giúp cô.

Lâm Triệt không thể làm gì khác hơn nói:

- Vậy được rồi, anh thông minh vậy để làm đi.

Anh nói:

- Nhìn bộ dáng ngốc nghếch của cô kia.

Anh đi đến phía sau cô, nhìn thấy thì ra dây lưng phía sau quần áo bị mắc trên xe lăn, quả thật cô cũng rất khó tự cởi bỏ.

Anh nắm đai đeo nói:

- Ai kêu cô mặc quần áo nhiều chi tiết như vậy.

Lâm Triệt cảm thấy tay anh ở phía sau lưng động lung tung, thường thường đụng chạm, làm cho người ta cảm thấy có chút khó kiềm chế.

Cố ý làm bộ như không có cảm giác gì, cô hừ một tiếng nói:

- Tham gia lễ đính hôn, dù sao vẫn phải mặc đồ hợp xu hướng, hướng chỉ tôi hiện tại không phải là vợ của anh sao, cũng không thể làm mất mặt anh, anh nhìn xem, quần áo hôm nay vẫn là công ty tôi cho tôi mượn, nói là hàng hiệu đây.

Trên mặt Cố Tĩnh Trạch nhất thời đen lại:

- Cô không có đồ mặc, tôi có thể cho người đi mua cho cô, cô lại công ty mượn cái gì?

- Không cần phiền toái như vậy.

- Đúng là phiền toái, hay là không muốn nói với tôi, cô hôm nay tới tham gia lễ đính hôn của người trong lòng?

Cố Tĩnh Trạch nói xong, trên tay không khỏi nắm chặt, nhớ tới cô mang theo một loại tâm lý cố tìm đường sống trong chỗ chết, tới tham dự lễ đính hôn của người trong lòng, trong lòng càng cảm thấy không thoải mái.

Lưng Lâm Triệt bị thắt chặt tê rần, bực bội quay đầu nhìn Cố Tĩnh Trạch nói:

- Đây, anh không muốn giúp tôi thì không cần làm nữa, làm đau tôi rồi.

- Thực xin lỗi, tôi nhất thời không chú ý.

Anh cũng cảm thấy bản thân lại có loại tâm tư không sao nói rõ được, cúi đầu càng cẩn thận làm.

Lâm Triệt đã có chút do dự:

- Này, anh cúi đầu làm gì, sẽ không là phát bệnh chứ.

Cô nhớ anh đã nói, nếu tiếp xúc người phụ nữ ở khoảng cách quá gần, chứng mất cảm, triệu chứng của anh rất nhiều, có thể sẽ nôn, còn có thể phát bệnh sỏi.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Làm sao có thể.

- Tôi không phải sợ anh chạm vào tôi sẽ phát bệnh sao.

- Tôi có lúc nào ở trước mặt cô phát bệnh.

Cố Tĩnh Trạch tức giận nói:

- Lại nói, chuyện xấu của cô ngược lại tôi nhìn thấy không ít.

Lâm Triệt quay đầu trừng mắt nhìn Cố Tĩnh Trạch một cái:

- Tôi bằng lòng!

Cô đã từng hạ thuốc anh, đã từng biểu hiện về mặt xấu xí, còn say rượu làm loạn.

Thực là cái gì xấu xí nhất đều bị anh nhìn thấy.

Lâm Triệt nghĩ, Mạc Huệ Linh khẳng định không sẽ như vậy.

Khó trách anh yêu Mạc Huệ Linh, không thích cô, người phụ nữ ở trước mặt đàn ông luôn muốn duy trì chút khoảng cách, có chút hình tượng, bằng không đàn ông làm sao có thể thích.

Nhất là Cố Tĩnh Trạch, nhân vật cao cao tại thượng như vậy, khẳng định đã gặp qua rất nhiều thực nữ

Cố Tĩnh Trạch nghiêm túc nhìn khóa kéo lộ ra bên ngoài của cô, rất rối rắm, nhất thời rất khó có thể mở.

Nghiêm túc làm, lại bỗng chốc chú ý tới, mình cúi đầu, vừa đối diện một mảnh trắng nõn sau gáy của cô, phía dưới, quần áo lay động, phía trước một mảnh cánh xuân, như ẩn như hiện.

Anh mơ hồ nhớ được cô đã từng nói, ngực của mình là hình đào mặt.

Như vậy vừa thấy... Thật đúng là.

Tuy rằng bị màu áo ngực lam nhạt che đầy hơn phân nửa, nhưng mà vẫn là có thể nhìn thấy nửa vòng phía trên, tron mềm đu đưa.

Từ góc độ này, có thể nhìn thấy mảng lớn da thịt phía sau lưng, phía trên da thịt mịn như sứ, cơ hồ nhìn không thấy lỗ chân lông, chỉ có một tầng lông tơ tinh tế phía trên, thoạt nhìn giống như da thịt trẻ con.

Bất ngờ, yết hầu của anh bị làm nóng, giật giật, dời ánh mắt đi, lại vẫn cảm thấy buồn bực không chịu nổi.

Nhưng mà, giống như càn quét ruột, hành động trong tay lại càng hỗn loạn.

Sao vẫn không mở được, khiến anh không khỏi buồn bực.

Trực tiếp dùng lực, anh mắng một tiếng:

- SHIT, sao vẫn còn không mở.

Do dùng lực quá lớn, quần áo bỗng chốc bị kéo rách.

Hồng rồi.

Lâm Triệt bỗng chốc cũng không nghĩ tới, kéo lại quần áo, không nói gì ngẩng đầu lên nhìn Cố Tĩnh Trạch, buồn bực kêu to, cảm giác thịt non trên người chạm vào không khí lạnh, càng không được tự nhiên:

- Sao lại như thế, Cố Tĩnh Trạch, anh giúp như vậy à?

Cố Tĩnh Trạch cũng có chút giận, lúc này lỗ tai có chút đỏ lên, nhìn nơi đó, có chút không biết nên làm cái gì bây giờ.

Mảng lớn quần áo rơi xuống, thân thể của cô nửa che nửa đậy, lại càng mê người, cả người giống như lộ ra ánh sáng, long to tinh tế đều hiện lên mùi trẻ con, làm cho người ta có cảm giác có thể cầm giữ.

Tim của anh bỗng chốc đập nhanh, giống như bị cái gì điều khiển.

Cô quay đầu, hung dữ trừng mắt nhìn Cố Tĩnh Trạch một cái:

- Quần áo đều hư hết, anh biết quần áo này bao nhiêu tiền không?

Cố Tĩnh Trạch tức giận nói:

- Tôi bồi thường cho cô là được chứ gì.

- Hừ, anh bồi thường cho tôi!

Cố Tĩnh Trạch lườm cô một cái, cầm lấy điện thoại.

- Tìm cho tôi một bộ lễ phục của phụ nữ, theo kích cỡ của phu nhân.

Nói xong, nhìn thấy Lâm Triệt một mặt oán trách nhìn anh, trừng đôi mắt to, ánh mắt một mảnh ai oán, ôm quần áo bản thân, trước ngực vốn là một khối không nhỏ, lại bị hai tay vừa thu lại áp sát như vậy, có vẻ lớn hơn nữa.

Ánh mắt Cố Tĩnh Trạch có chút mê ly, nhìn cô, nhíu mày quay đầu đi.

Đứa ngốc này.

Lâm Triệt không có biện pháp, dứt khoát di chuyển xe lăn, vào phòng tắm.Dịch: M

Biên tập: Anna

Team Mây

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Người Phụ Nữ Của Tôi Không Cần Anh Quan Tâm

Cố Tĩnh Trạch vừa quay đầu lại, nhìn thấy cô khoác áo tắm đi ra, ánh mắt không khỏi lóe lên.

Lâm Triệt nói:

- Đành phải mặc như vậy trước, thật là, đều tại anh, anh không phải có ý chứ! Dễ như vậy cũng có thể làm hư.

Cố Tĩnh Trạch áp a áp ứng nhìn chằm chằm áo tắm cô khoác lên, đai lưng rộng thùng thình cột trên eo.

Nếu không phải biết chỉ số thông minh của cô gái này, hẳn là không diễn được tiết mục câu dẫn tự nhiên như vậy, anh thực sự sẽ cảm thấy cô đang cố ý.

Chỉ mặc áo tắm, đây chẳng phải là nói, bên trong, chỉ có một chút nội y...

Trên người Cố Tĩnh Trạch nóng kinh khủng, cảm thấy ánh mắt chăm chú vào chỗ cổ áo của cô, có chút không tách ra được, xương quai xanh ở nơi đó kích thích, da thịt hẹp dài, quần áo rộng rãi, bàn tay đi vào, vô cùng dễ dàng..

Cố Tĩnh Trạch vội lắc đầu, nghe thấy bên ngoài cửa phòng có âm thanh gõ cửa.

Lâm Triệt nói:

- Quần áo nhanh như vậy đã đưa đến sao? Mau giúp tôi đi lấy.

Cố Tĩnh Trạch gật gật đầu, liếc mắt nhìn Lâm Triệt một cái, mở cửa đi ra ngoài.

Căn phòng giống như một căn hộ nhỏ, bên trong là phòng ngủ, bên ngoài là phòng khách.

Sau khi Cố Tĩnh Trạch đóng cửa lại, mới hít thật sâu một hơi, đi mở cửa.

Nhưng mà, mắt nhìn thấy, lại là một người đàn ông tóc đen mặt mày sáng sủa sạch sẽ.

Tần Khanh.

Tần Khanh vừa thấy là Cố Tĩnh Trạch, ánh mắt nhảy lên một chút, không tự chủ được, lại liếc nhìn bên trong, không nhìn thấy bóng dáng Lâm Triệt, mới thu hồi ánh mắt, nghĩ đến quan hệ của Cố Tĩnh Trạch và Lâm Triệt, lòng vẫn tràn đầy nghi hoặc, anh hỏi:

- Lâm Triệt... Có ở đây không?

Tuy rằng người trước mắt khiến Tần Khanh cảm thấy có chút kiêng kị, ánh mắt không tự chủ được dừng ở chiếc nhẫn trên tay anh, nhìn kỹ, ánh mắt lúc này sáng lên.

Cái kia giống như chiếc nhẫn của Cố gia.

Nhưng mà, không biết thế nào, ở trước mặt người đàn ông này, anh lại không muốn roi xuống thế yếu.

Vì thế ánh mắt càng có vẻ khí thế bức người hơn, anh nói:

- Tôi là bạn của Lâm Triệt.

Cố Tĩnh Trạch đứng ở nơi đó, cao hơn Tần Khanh nửa cái đầu, nhất là đôi mắt đen nhánh, sâu không lường được, giống như một mảnh bầu trời đêm chẳng có tận cùng, thâm thúy khiến người khác nhìn không thấu.

Từ trên xuống dưới nhìn lướt qua Tần Khanh, trong lòng Cố Tĩnh Trạch không vui nghĩ, không biết người đàn ông này có điểm nào hấp dẫn Lâm Triệt, ánh mắt của cô đến cùng có vấn đề gì không, chẳng lẽ thích loại đàn ông mặt non choẹt này sao? Bằng không vì sao, một người là Cố Tĩnh Dư thì không cần nói, một người lại là Tần Khanh, đều cùng một bộ dáng, mặt giống như có thể bùng ra lửa.

Thanh âm Cố Tĩnh Trạch thanh lãnh kiêu căng, nhìn anh vẫn duy trì vẻ thân sĩ lễ độ, lại ản ản vẫn làm cho người ta cảm thấy cao cao tại thượng, không thể xâm phạm.

- Lâm Triệt ở bên trong, nhưng mà, hiện tại có chút không tiện.

- Không tiện?

Tần Khanh nghi hoặc nói:

- Anh nói cho cô ấy là tôi đến, cô ấy sẽ ra gặp tôi.

Ngón tay mảnh khảnh của Cố Tĩnh Trạch sờ sờ cánh mũi, ánh mắt mang theo vài phần ái muội:

- Chẳng qua là không tiện, cô ấy không mặc quần áo, cho nên không thể ra ngoài mở cửa.

Tần Khanh sững sốt.

Nhìn thấy biểu cảm này của Tần Khanh, Cố Tĩnh Trạch nói tiếp:

- Đều do tôi vừa mới không cẩn thận... Xé hư quần áo của cô ấy, vừa gọi người đưa quần áo đến, cho nên, tạm thời cô thật sự không tiện đi ra ngoài.

Lời này tuy rằng không rõ ràng, nhưng mà, Tần Khanh lập tức lại nghe ra.

Trên mặt bỗng chốc lộ ra một chút xấu hổ, Tần Khanh không nghĩ tới, người đàn ông trước mắt này, thật sự cùng Lâm Triệt... Là loại quan hệ kia.

Tần Khanh nói:

- Anh có lẽ không biết, tôi và Lâm Triệt, chúng tôi đã biết nhau rất nhiều năm trước.

Nhìn Cố Tĩnh Trạch, anh không tự chủ được mang theo địch ý.

- A, tôi đã nghe Lâm Triệt nói qua.

Giọng nói Cố Tĩnh Trạch lạnh nhạt nói:

- Cô ấy đã nói với tôi một ít.

- Tôi biết thế lực khổng lồ của anh, quyền lợi vô hạn, nhưng mà, Lâm Triệt là một cô gái rất đơn thuần, tôi không hy vọng cô ấy nhận bất kỳ tổn thương gì, cho nên, nếu anh muốn đùa bỡn tình cảm của cô ấy, tôi là tuyệt đối sẽ không ngồi yên.

Câu nói lúc trước của Hàn Thái Anh, cho dù Cố Tĩnh Trạch có quan hệ với cô ta, cũng chỉ đùa bỡn cô ta thôi, chơi đùa, sẽ đá.

Điều này làm cho Tần Khanh thật sự không vui. Trong lòng anh cũng ần ần cảm thấy, Cố Tĩnh Trạch cùng anh chẳng có liên quan gì đến nhau, cho dù là đùa bỡn Lâm Triệt, nhưng mà, Lâm Triệt làm sao có thể ở cùng với anh ta, là bị Cố Tĩnh Trạch lừa sao?

Cố Tĩnh Trạch không nghĩ tới mình có một ngày lại bị Tần Khanh uy hiếp.

Anh nhìn Tần Khanh:

- Nếu anh lấy tư cách bạn bè đến cảnh cáo tôi, tôi có thể nói cho anh biết, quan hệ của tôi cùng Lâm Triệt vô cùng bền chắc, cảm tình cũng vô cùng hài hòa, chúng tôi tín nhiệm lẫn nhau, không có bí mật, giữa chúng tôi cũng có hứa hẹn, sẽ không vi phạm.

Lời anh nói đều là thật, chẳng qua là có hơi quanh co dễ gây hiểu lầm.

Biểu cảm Cố Tĩnh Trạch lúc này biến đổi, mang theo nguy hiểm cảnh cáo, nhìn Tần Khanh:

- Nhưng mà, nếu anh lấy tư cách một người đàn ông đến cảnh cáo tôi, như vậy, tôi cần phải nhắc nhở anh, hiện tại Lâm Triệt, là người phụ nữ của tôi.

Biểu cảm sắc bén, giống như kiếm sắc, khiến Tần Khanh bỗng chốc cảm thấy được uy hiếp rất lớn.

Trong lòng Tần Khanh càng thêm không thích Cố Tĩnh Trạch, nhưng mà vào lúc này, liền nhìn thấy, một người phục vụ mang hai bộ quần áo đi lại:

- Tiên sinh, quần áo ngài muốn đã được đưa tới.

Biểu cảm Cố Tĩnh Trạch mới dịu xuống, nói với người phục vụ:

- Đưa cho tôi là được rồi.

Tần Khanh không có bỏ qua, nhãn hiệu phía trên quần áo.

Đều là hàng hiệu cao cấp, mỗi một bộ quần áo, đại khái đều phải hơn mười vạn.

Trong biểu tình Cố Tĩnh Trạch mang theo nhàn nhạt xa lạ, nhìn Tần Khanh:

- Nếu như không có việc gì nữa, tôi phải đi vào.

Dứt lời, không đợi Tần Khanh nói, anh trực tiếp đóng cửa lại.

- Anh...

Tần Khanh tức giận nhìn cửa bị đóng lại, chỉ cảm thấy bản thân tới nơi này gặp phải cản trở, vô cùng không vui.

Đối với Cố Tĩnh Trạch, càng không khỏi cảm thấy không thích.

Cố Tĩnh Trạch cầm quần áo đi vào.

Lâm Triệt còn ở bên trong chờ, nhìn thấy Cố Tĩnh Trạch rốt cục đã trở lại, mới hỏi:

- Anh có phải vừa nói chuyện với người ở cửa không?

Khách sạn cách âm rất tốt, cô cũng không dám đi ra ngoài, chỉ có thể nghe thấy mơ hồ có tiếng nói chuyện, lại nghe không rõ đến cùng là đang nói cái gì.

Cố Tĩnh Trạch gật gật đầu:

- Đúng, chỉ là một con chó điên, gọi người đuổi đi.

Anh chẳng phải đối xử cay nghiệt với người xa lạ, cái Tần Khanh kia, anh cũng căn bản là không quen biết.

Nhưng mà, nhắc tới việc anh ta đến, liền cảm thấy gai mắt, cho nên, lời nói khắc nghiệt, cũng trực tiếp thốt ra.

Lâm Triệt cười, kinh ngạc nói:

- Sao có thể như vậy, nơi này là khách sạn, chó làm sao có thể tiến vào.

- Ý nói là chó điên, chó điên đương nhiên thích chạy loạn khắp nơi, nơi nơi xen vào việc của người khác.

Anh cầm quần áo đưa cho cô:

- Đi vào thử xem, đều là cỡ của cô.

Lâm Triệt cúi đầu vừa thấy, quần áo thoát nhìn hết sức xinh đẹp, chất liệu vừa sờ liền cảm thấy rất xa hoa.

- Oa, những cái có phải rất đắt không?

Cô nói.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Tôi không biết.

Lâm Triệt ngẩng đầu lên, cười tủm tỉm nhìn Cố Tĩnh Trạch:

- Thật là đẹp mắt, nhìn liền biết đồ cao cấp, cảm ơn anh, Cố Tĩnh Trạch, không nghĩ tới làm vợ của anh còn có thể mặc đồ hàng hiệu lần nữa, thật sự là quá tốt.

Nhìn bộ dáng nịnh nọt của Lâm Triệt, lại không cảm thấy khó coi, chỉ cảm thấy thật đáng yêu.

Cố Tĩnh Trạch cũng là lần đầu tiên cảm thấy, vài câu khen tặng đơn giản của cô, thế nhưng lại khiến anh cảm nhận được cảm giác được lòng hư vinh.

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Ở Khách Sạn Cũng Có Hương Vị Đặc Biệt

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Nước miếng sắp rơi xuống trên quần áo rồi kìa.

Lâm Triệt cười hi hi lau khóe miệng một chút, nói:

- Nào có nước miếng.

Cố Tĩnh Trạch không biết nói gì nhìn cô:

- Cô có thể có chút dáng vẻ phụ nữ hay không?

Lâm Triệt ngẩng đầu lên:

- Tôi nơi nào không có dáng vẻ phụ nữ hả.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Chân chó tham tiền như thế.

Lâm Triệt hừ một tiếng, không hề gì, vẻ mặt vẫn tham tiền vỗ vỗ váy của cô:

- Như thế nào, trước mặt người khác còn giả bộ, ở trước mặt anh, cần gì phải giả bộ, chẳng lẽ tôi còn phải giả bộ nghiêm túc một chút, thận thừng một chút, điềm đạm đáng yêu một chút, thanh cao một chút, anh có thể yêu tôi sao.

Nói xong, cô chớp chớp đôi mắt mà cô tự cho là to thông minh lanh lợi nhìn anh.

Cố Tĩnh Trạch không nói gì lườm cô một cái.

Có lẽ liền là vì lười ngủ trang, cho nên mới chẳng chán ghét như vậy.

Lâm Triệt nói xong, vào trong phòng tắm, nhanh chóng mặc vào, lúc đi ra, một thân lễ phục màu vàng nhạt, tươi mát thoát tục, thoát nhìn rực rỡ như ánh mặt trời.

Ánh mắt Cố Tĩnh Trạch sáng lên, nhìn cô mặc vào khác biệt với bình thường.

Lâm Triệt thong thả kiễng chân, làn váy giống như hoa nở, long lanh như điểm dương (cảnh sắc tươi đẹp thường chỉ mùa xuân).

Lâm Triệt nói:

- Đẹp mắt không?

Cố Tĩnh Trạch hơi dừng một chút:

- Có da có thịt hơn.

Lâm Triệt nghe xong nói:

- Mặc đồ đắt tiền thật sự không giống đồ bình thường.

Nói xong, liền vui vẻ ngồi trở lại trên xe lăn của mình.

Cố Tĩnh Trạch nhìn bộ dáng không tìm không phổi của cô, trong lòng nghĩ, anh là đang khích lệ cô đấy, còn chưa nghe ra sao?

Chỉ số thông minh thật sự là thấp đến mức thảm thương.

Rất nhanh, Cố Tĩnh Trạch phụ giúp cô rời khỏi khách sạn.

Lâm Triệt nói:

- Phòng khách sạn này thật sự là rất tốt, nhất định rất đắt?

Cố Tĩnh Trạch nhìn cũng chưa từng nhìn cô:

- Khách sạn này thuộc Cố thị, không tốn tiền.

Lâm Triệt lúc này mới phản ứng kịp, vội quay đầu nhìn lại, đại sảnh tráng lệ, thoát nhìn hấn là vài sao.

- Năm sao?

- Bảy sao.

Lâm Triệt nói:

- Khách sạn Cố thị sở hữu, đều là bảy sao.

Lâm Triệt bỗng chốc hối hận sớm rời khỏi như vậy.

- Ai da sao anh sớm nói, tôi chưa bao giờ ở khách sạn cao cấp như vậy, buổi tối sớm biết vậy đã ở lại, dù sao cũng không tốn tiền.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Nếu cô muốn, hiện tại có thể trở lại.

Lâm Triệt đương nhiên cũng chỉ nói vậy thôi, ngẩng đầu lên nhìn Cố Tĩnh Trạch, cô nói:

- Phải cùng trở lại sao.

- Tôi không quen ở khách sạn, không an toàn.

- Ai, làm sao có thể, tôi nhớ được lần đầu tiên tôi gặp anh, anh không phải là ở khách sạn sao?

Bằng không làm sao có thể bị cô hạ thuốc nhầm.

Cố Tĩnh Trạch nghiêm mặt, yên lặng nhìn cô một cái.

Đúng vậy, bởi vì ai, anh mới cảm thấy tuy rằng kín đáo, nhưng khách sạn cũng vẫn không an toàn?

- Ủ, từ đó về sau, sẽ không ở khách sạn nữa.

Anh liếc cô một cái nói.

-...

Lâm Triệt cười gượng hai tiếng.

Hóa ra là bởi vì cô.

Lâm Triệt nhanh chóng cười cười nói sang chuyện khác:

- Cái kia, hiện tại anh cùng tôi ở khách sạn, sợ cái gì, chúng tôi đã lĩnh chứng, ở nhà cũng được, ở khách sạn cũng được, đó là có một hương vị khác.

Nói xong, cô nghiêng người nhích lại gần trên người anh.

Cố Tĩnh Trạch nghiêng đầu nhìn cô:

- Có nhà ở khách sạn làm gì?

Lâm Triệt ngẩng đầu lên, nháy mắt:

- Vợ chồng già, càng cần tình cảm mãnh liệt hơn, anh không biết khách sạn là nơi rất dễ khiến người khác mơ màng sao, tràn ngập tình cảm mãnh liệt?

Cố Tĩnh Trạch nhìn cô nhấp môi, trong ánh mắt tràn đầy ý tứ ngả ngón, giọng điệu ra hiệu ngầm, làm cho trong lòng người ta ngứa ngáy.

Ánh mắt anh lại càng không nguyên do dừng ở trên ngực của cô.

Cổ áo xê tà, bên trong lộ ra một chút, có thể làm cho người ta cảm giác được.

Cô không biết tình cảnh này, thật dễ dàng khiến người ta phạm tội sao?

Anh nhíu mày, đẩy Lâm Triệt ra:

- Không đi.

- Ai nha, vậy thì ở trong xe cũng được, trong xe lại càng kích thích, không gian nhỏ hẹp, bên ngoài lại có người đi qua lại, cảm giác kích thích bất cứ lúc nào cũng có khả năng bị phát hiện...

-...

Cố Tĩnh Trạch thực muốn mở đầu của cô gái này ra xem, nhìn xem bên trong có chút những thứ lung tung gì.

Nhưng mà, bộ dáng tập trung của cô, thật sự là làm cho người ta miệng khô lưỡi hanh.

Lái xe phía trước nhìn hai người mắt đối nhau, bộ dáng giống như lập tức sẽ bùng cháy, không nói gì nghĩ, đôi vợ chồng này đến cùng đang làm cái gì.

Sẽ không là thật sự muốn ở chỗ này làm cái gì chứ.

Anh còn ở đây, anh vẫn là người còn sống sờ sờ...

Nhưng mà, cho dù bọn họ thật sự muốn làm chút gì, anh là một người tài xế, được huấn luyện nghiêm chỉnh, cũng tuyệt đối không thể nói thêm một câu.

Nhưng mà, anh thật sự không muốn nhìn...

Cũng may, Cố Tĩnh Trạch lại đưa tay đẩy Lâm Triệt ra, không được tự nhiên mở cổ áo ra.

Lâm Triệt cười nói:

- Ai, Cố Tĩnh Trạch, mặt anh sao lại đỏ như vậy.

Mặt Cố Tĩnh Trạch càng tối đen hơn hờn cô một cái, khiến cô im miệng.

Lâm Triệt cười hi hi nói:

- Oa, không phải là đang thẹn thùng chứ, Cố Tĩnh Trạch, không nghĩ tới anh ngại thẹn như vậy.

- Câm miệng!

- Có phải Mặc tiểu thư chưa từng thấy bộ dáng này hay không?

Cô lôi kéo cánh tay anh hỏi.

Về mặt Cố Tĩnh Trạch hiện lên ba vạch đen:

- Cô cho là ai cũng y như cô, da mặt dày sao?

Lâm Triệt bữu môi, được rồi, Mạc tiểu thư nhà anh là tốt nhất.

Nghĩ tới Mạc Huệ Linh, sắc mặt anh trầm xuống vài phần.

Lâm Triệt vừa thấy, lôi kéo anh nói:

- Được rồi, đừng nóng giận nữa, tôi chỉ nói vậy thôi.

Cô dựa vào ở nơi đó thờ dài nói:

- Tôi biết, anh và Mạc tiểu thư thật là, rõ ràng yêu nhau, cũng không có thể ở bên nhau, rõ ràng cô ấy ở bên cạnh, anh cũng không thể ôm cô ấy vào trong lòng, ai ôi, thật sự là ngược luyến tình thâm... Ngẫm lại tôi cũng thật sự đồng tình với Mạc tiểu thư, cô ấy mỗi ngày hẳn là đều hy vọng ôm lấy anh.

Cố Tĩnh Trạch nghe vậy trên mặt càng trầm thêm vài phần.

Mà Lâm Triệt hậu tri hậu giác, không có chút nào phát hiện, ở chỗ này tự nhiên mà nói:

- Anh cũng là, không có việc gì thì ở bên Mạc tiểu thư nhiều hơn, còn chạy tới nơi này tìm tôi, vào lúc này, anh hoàn toàn có thể cùng với cô ấy ăn bữa tối dưới nền.

Cố Tĩnh Trạch nhìn cô:

- Cô thật đúng là vì suy nghĩ cho chúng tôi.

Có nên phát cho cô huy chương người vợ điển hình hay không?

- Đó là đương nhiên, hai người chúng ta ai với ai, đã ở cùng một chỗ, tôi có nghĩa vụ giúp anh chia sẻ một chút ưu sầu, không có việc gì, để trong lòng sẽ không thoải mái, đều có thể nói với tôi, tôi giúp anh giải tỏa bớt một chút phiền não trong lòng, mỗi ngày anh mới không nghiêm mặt với tôi, tôi cũng có thể vui vẻ hơn rất nhiều, đây là hai bên đều có lợi.

- Không cần, tôi cần giải tỏa trong lòng, đã có bác sĩ tâm lý.

- Ai nha, bác sĩ tâm lý còn phải dùng nhiều thêm một phần tiền sao, tôi dù sao cũng tiêu nhiều tiền của anh, cũng không thể lấy không, không sao, anh hoàn toàn có thể coi tôi như bác sĩ.

-...

Lâm Triệt nói:

- Thật vậy, đúng rồi, bác sĩ Trần kia, có phải tốn rất nhiều tiền mới có thể để anh ta đến nhà không?

Lâm Triệt nghĩ, xem ra là một người rất lợi hại, phòng chừng một tháng thế nào cũng phải mấy vạn đồng, dựa vào thổ hào như Cố Tĩnh Trạch.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Lương ba trăm ngàn một năm.

-...

Lâm Triệt nói:

- Thân ái, anh thật sự có thể mời tôi, thật sự, tôi không đất như vậy, hề kêu là tới, tuyệt đối giữ bí mật, an toàn có trách nhiệm, chúng tôi còn là vợ chồng, nước phù sa không để chảy ra ruộng người ngoài!

Dịch: M

Biên tập: Anna

Team: Mây

Chương 46: Cô Là Đối Tượng Công Ty Trọng Điểm Bồi Dưỡng

Một tiếng thân ái khiến anh hơi hơi ngẩn người, nhưng mà nhìn bộ dáng tham tiền của Lâm Triệt, anh lập tức khôi phục lại thần sắc.

Lâm Triệt này, tham tiền, một chút tiết tháo cũng không có sao.

- Thật sự, cho dù anh nói bất kỳ chuyện gì cả chuyện giết người phóng hỏa, tôi cũng nhất định sẽ giúp anh giấu, dù sao chúng ta cũng là châu chấu trên một sợi thừng, đúng không?

Lâm Triệt kích động nói.

Cố Tĩnh Trạch liếc cô một cái:

- Tôi hiện tại quả thật muốn bóp chết một người, nhưng mà lại trở ngại pháp luật đạo đức tình cảm không thể bóp chết.

- A? Không thể nào, anh bạo lực như vậy, ai vậy?

Ánh mắt của anh như có như không chỉ vào trên thân thể cô.

Lâm Triệt dù ngốc như thế nào, cũng rất nhanh hiểu ra.

Nói cô...

Cô biết sự tồn tại của cô, là trở ngại để anh cùng Mạc Huệ Linh ở cùng nhau, nhưng mà, lòng cũng không cần mang hận ý như vậy với cô chứ.

- Cố Tĩnh Trạch, anh vội vàng giết tôi có ích lợi gì sao, anh xem, chúng ta chuyện nên xảy ra cũng đã xảy ra rồi, cho dù anh giết tôi, cũng chẳng có ích gì, còn khiến chính anh mang án giết người, nhưng mà chúng ta vui vẻ ở chung, qua vài năm, tôi đi đường dương quan(1) của tôi, anh đi cầu độc mộc(2) của anh, anh sẽ ở cùng Mạc tiểu thư, còn có thể vui vẻ ở cùng nhau, đây không phải tốt sao, anh cần gì phải làm loạn lớn như vậy chứ, đúng không...

đường dương quan: chỉ con đường qua Dương Quan - nay thuộc phía tây nam huyện Đôn Hoàng tỉnh Cam Túc - đi Tây Vực, sau này ví với tiền đồ sáng lạn thênh thang.

cầu độc mộc(cầu khỉ): con đường gian nan (ví với con đường gian nan hiểm trở).

Cố Tĩnh Trạch hít một hơi thật sâu, nhìn phía trước, bảo lái xe lái nhanh.

Bằng không, anh còn tiếp tục cùng Lâm Triệt ở chung trong nơi nhỏ hẹp này, thật sự có khả năng bị sự ngu xuẩn của cô bức điên mất.

Đến trong nhà, Cố Tĩnh Trạch nhanh chóng xuống xe, nhìn Lâm Triệt khập khiễng xuống, lái xe nhanh chóng chạy đi lấy xe lăn đến, lắc lắc đầu, vẫn là dẫn tính tình lại quay về, ôm cô lên xe lăn.

Buổi tối, Lâm Triệt ở trong phòng, nhìn thấy tin tức ban đêm đã đưa tin bữa tiệc đính hôn của Lâm Ly.

Ảnh chụp từ nơi tổ chức bữa tiệc đính hôn, thật sự là vô cùng hoa lệ, làm cho người ta yêu thích và ngưỡng mộ không thôi.

Lâm Triệt nhìn thấy bình luận phía dưới, bao nhiêu người đang nói, Lâm Ly thật xinh đẹp, chồng của Lâm Ly thực đẹp trai.

Trong lòng không khỏi thờ dài, đóng bình luận lại, cô nằm ở nơi đó, lướt Microblogging của mình.

Bởi vì bao giờ cũng có một đồng bình luận, cho nên Lâm Triệt dứt khoát tắt đi, nhưng mà, lúc này nhìn thấy một Microblogging gần nhất phát đến, bình luận điên cuồng tăng lên, bỗng chốc có chút kỳ quái.

Nhấp vào bình luận, mới nhìn thấy...

Trên bình luận viết: "Tuy rằng tôi cảm thấy cô không xứng với Cố Tĩnh Dư của chúng tôi, nhưng mà đã anh ấy thích cô, Vũ Mao chúng tôi vẫn chúc phúc cho cô."

Fan Cố Tĩnh Dư tự xưng là Vũ Mao, tất cả mọi người biết.

Lâm Triệt bỗng chốc có chút không hiểu, cái gì gọi là anh thích cô...

Phía dưới còn có bình luận nói: "Thật sự ở cùng nhau, chúc phúc."

"Đối tốt với Tình Dư của chúng tôi, anh hồn nhiên như vậy, nỗ lực như vậy, không nên tổn thương anh."

Lâm Triệt càng nhìn càng cảm thấy không thích hợp, cho đến lúc, Du Mẫn Mẫn gọi điện thoại đến.

Lâm Triệt nhận, liền nghe thấy Du Mẫn Mẫn nói:

- Lâm Triệt, sao lại như vậy, em và Cố Tình Dư ở cùng nhau rồi hả?

- Ai cùng ai?

Lâm Triệt căn bản không biết bỗng nhiên lại xảy ra chuyện gì.

- Cố Tình Dư vừa phát Microblogging, em không thấy sao?

Lâm Triệt đương nhiên không biết.

- Tất cả mọi người đều điên cuồng, nhìn ý tứ của anh ta, giống như anh ta đã ở chung với anh, nói mọi người không cần quấy rầy em, chị rõ là...-

Lâm Triệt nói:

- Để em xem...

Nhanh chóng cúp điện thoại, cô vội lật Microblogging của Cố Tình Dư.

Liền nhìn thấy, một cái Microblogging dài vừa mới phát ra không quá vài phút.

Anh viết: "Từ lúc vào làng giải trí đến bây giờ, tôi luôn luôn rất chăm chỉ, thật nỗ lực, lo lắng mình có lỗi với fan, có lỗi với công ty, có lỗi với người thân và bạn bè đã ủng hộ tôi, cho nên, chưa bao giờ một phút nào, tôi sống vì bản thân, lúc này đây, tôi hi vọng sống vì chính bản thân mình, cho nên, tôi hi vọng mọi người có thể ủng hộ chúng tôi..."

Lâm Triệt vội mở ra phía dưới có một đồng bình luận.

Nhìn thấy bình luận đứng đầu nói: "Tình Dư thật đáng thương, chúng tôi vẫn luôn ủng hộ anh."

"Nhìn thấy Tình Dư vất vả như vậy, trái tim của tôi tan nát, mặc kệ anh ấy quyết định gì, tôi đều sẽ tin tưởng anh ấy, ủng hộ anh ấy."

"Minh tinh cũng là người, cũng có cuộc sống cá nhân của mình, chúng tôi chỉ chú ý tác phẩm của anh, chỉ cần tác phẩm của anh hay, mặc kệ anh ở cùng nhau với ai, chúng tôi đều ủng hộ."

Lâm Triệt bỗng chốc gần như muốn phát điên.

Lúc này tin thời sự cùng Microblogging phát ra tin tức, trên tin thời sự nói: "Cố Tình Dư hư hư thực thực thừa nhận tình yêu, kết tình với Lâm Triệt diễn viên cùng tổ kịch."

Tin Lâm Ly đính hôn vừa mới oanh tạc đầu đề, bỗng chốc bị tin tức này đẩy xuống.

Lâm Triệt ôm trán, cảm thấy mình nhất thời không biết nên làm cái gì mới tốt.

Buổi tối Lâm Triệt vẫn luôn muốn lướt bình luận, nhìn thấy mình vẫn bị mắng, tuy rằng đại đa số fan bởi vì Cố Tình Dư, khách khí với cô rất nhiều, nhưng mà còn có không ít người xem náo nhiệt, thế nhưng lại nói cô đáng bị nói như vậy.

Ni Mãi, từ đầu liền không ở cùng nhau, thế nào lại bị mắng.

Ngày thứ hai, Lâm Triệt nhanh chóng chạy tới công ty.

Du Mẫn Mẫn nhìn cô nói:

- Em hiện tại cái gì cũng không cần làm, công ty tạm thời sẽ giúp em giải quyết, em không nên nói lung tung ngược lại sẽ khiến sự tình càng thêm phức tạp hơn.

Lâm Triệt không biết nói:

- Em biết nói cái gì, em hiện tại căn bản không biết em có thể nói cái gì, căn bản là không thể nào, Cố Tình Dư không phải là đang hại em sao.

Du Mẫn Mẫn thật sự lo lắng cô giờ phút này vừa nhìn thì nổi bật không sai, tiếp theo thừa nhận, ngược lại khiến sự tình càng phức tạp hơn.

Người mới mới bắt đầu nổi tiếng sẽ có xảy ra sự cố như vậy, chỉ vì cái lợi trước mắt, vừa thấy có tin tức có thể lên, lập tức liền không quan tâm nảy lên đáp trả, ngược lại sẽ làm sự tình phức tạp.

Nhưng mà nhìn Lâm Triệt không có ý tứ này, bộ dáng còn không biết nên nói gì, Du Mẫn Mẫn tin tưởng cô thật sự không muốn như vậy.

Như vậy, cũng không cần bận khoản việc này nữa, Du Mẫn Mẫn cười an ủi cô:

- Được rồi, em xem, hiện tại mọi người không phải đều ủng hộ em và Cố Tĩnh Dư sao.
- Máu chót là không thể nào, bọn họ ủng hộ cái rắm.

Du Mẫn Mẫn nghĩ, con bé này nhìn ra là thật đơn thuần, không có tâm tư gì.

Đối với Lâm Triệt, cô càng có thêm vài phần thương thức, vỗ bờ vai của cô nói:

- Cố Tĩnh Dư như vậy coi như là xem trọng em, tin tức có liên quan với Cố Tĩnh Dư, một cái đều là tin tức lớn, em xem, ngày hôm qua Lâm Ly còn muốn dựa vào lễ đính hôn long trọng, giành đầu đề, kết quả sao, nhiều tiền như vậy đều mất trắng, hiện tại chị cảm thấy, cô ta mới là người muốn học máu.

Lâm Triệt thở dài, mình ở phương diện ứng đối với chuyện xấu không có một chút kinh nghiệm, chỉ có thể chờ an bài của công ty thôi.

Nhìn Du Mẫn Mẫn tự mình đưa Lâm Triệt đi ra ngoài, các nghệ sĩ nhỏ khác của công ty đều vô cùng không cam lòng.

- Không nghĩ tới cô ta thể nhưng lại nổi tiếng như vậy.
- Đúng vậy, nhìn ra công ty đối cô ta cũng coi trọng hơn.
- Rốt cuộc ánh mắt của Cố Tĩnh Dư làm sao vậy, sao có thể để ý cô ta.
- Sống như vậy cũng không dễ.

Mọi người ở phía sau tràn ngập ác ý nghị luận.

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiêu Thê: Ông Xã Cực Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Cố Tĩnh Dư Nói Không Liên Quan Tới Anh

Bởi vì tin tức luôn lan truyền cực kỳ nhanh, Lâm Triệt đến tổ kịch đã có thể cảm thấy ánh mắt tỏa sáng của mọi người đang nghị luận ào ào.

Phó đạo diễn nhìn thấy Lâm Triệt đến đây, nhanh chóng kêu cô:

- Ai nha, chị dâu Cố đã đến.
- Lâm Triệt buồn bực nói:
- Cái gì chị dâu Cố!
 - Cố Tĩnh Dư đã thừa nhận rồi, cô là vợ của Cố Tĩnh Dư, không phải là chị dâu Cố thì là gì.
 - Cút đi! Không thể nào, anh đừng nói lung tung, khắp nơi đều có phóng viên.

Khắp nơi đều có phóng viên, ngộ nhờ nghe được, cô cũng không muốn ngày mai lại đưa ra tin tức gì nữa, nhân viên tổ kịch đã thừa nhận quan hệ của hai người.

Nếu vậy cho dù cô có trăm cái miệng cũng không giải thích được.

Phó đạo diễn trực tiếp đưa cho cô một cái ghế băng:

- Đến đến, chị dâu Cố sao có thể ngồi loại ghế dựa nhỏ này, đây là cho diễn viên tạm thời ngồi, chúng tôi vẫn có ghế băng, đến, chị dâu nằm nơi này, chỗ này về sau là của chị dâu.

Lâm Triệt thật muốn đi đánh anh:

- Anh đây là đang kéo thù hận cho tôi sao?

Tổ kịch phân cấp bậc rõ ràng, Lâm Triệt là một diễn viên nhỏ, không dám tùy tiện rêu rao, loại ghế lớn nằm thoải mái này, đều là chuẩn bị cho minh tinh, Lâm Triệt đến đây đều mang ghế gấp xếp của mình nằm, bình thường tìm một góc vắng vẻ để xuống, đã rất thỏa mãn rồi.

Phó đạo diễn cười hì hì nói:

- Đây là đạo diễn tự mình phân phó, chúng tôi cũng không dám cãi lại, hơn nữa, chị dâu Lâm Triệt, cô nên thích ứng, cô hiện tại nhưng mà lại nổi tiếng hơn chị Phi Nhiên của chúng tôi, cô cũng không còn là một diễn viên nhỏ không có có tên tuổi nữa.

-...

Nói xong, phó đạo diễn trực tiếp ấn cô xuống ghế.

Khóe miệng Lâm Triệt run rẩy, ngồi ở chỗ này, cảm thấy cái ghế này quả thật thoải mái hơn ghế xếp cô mang đến.

Chờ diễn là một việc rất mệt mỏi, nằm ở trong này nhìn mọi thứ, quả thật có thể thoải mái hơn rất nhiều.

Nhưng mà, các diễn viên nhỏ ở bên cạnh thấy được, quả thật có chút không vui, ghen tị nhìn chỗ cô, ầm ầm đổ mắt.

Đáng tiếc không có biện pháp, ai bảo Cố Tĩnh Dư xem trọng Lâm Triệt chứ.

Vừa mới bắt đầu còn cảm thấy là Lâm Triệt tự cố ý tuyên truyền, hiện tại Cố Tĩnh Dư bỗng chốc chủ động thừa nhận, ai còn có thể nói cái gì nữa.

Chỉ có thể nói Lâm Triệt vận khí tốt.

Lúc này, Cố Tĩnh Dư khoan thai chậm rãi đi đến.

Anh vừa tới liền lập tức thấy được Lâm Triệt ngồi ở chỗ kia chơi di động, cười cười, không để ý người đại diện phản đối, liền đi tới chỗ Lâm Triệt.

Ánh mắt mọi người, cũng dõi theo đôi "uyên ương" vừa mới công bố gần đây đang nhẹ nhàng đi lại.

Lâm Triệt nghe được tiếng động ồn ào lớn, ngẩng đầu liền nhìn thấy Cố Tĩnh Dư mang theo vẻ mặt cười xấu xa đi tới, lúc đó liền nổi trận lôi đình, anh còn dám tới, cô hiện tại thật sự muốn quật chết anh.

- Này, tới sớm như thế.

Anh cười chào hỏi.

Lâm Triệt đứng lên nói:

- Cố Tĩnh Dư, anh, anh ở trên Microblogging nói lung tung cái gì vậy?

Về mặt Cố Tĩnh Dư vô tội, buông tay nói:

- Tôi nói cái gì ta?

- Anh còn hỏi anh nói cái gì, không phải là bài đăng gần nhất sao, cái gì cô độc, cái gì không tự do, cái gì...

- A, thì ra cô nói cái kia, không phải là... Chỉ là một Microblogging rất bình thường sao, không có việc gì không phải nên nói thêm một chút, tranh thủ sự đồng tình sao.

Cố Tĩnh Dư nói xong, giống như mình không làm việc gì sai, trực tiếp ngồi xuống.

Lâm Triệt nhanh chóng nhảy dựng lên, quát to với Cố Tĩnh Dư:

- Anh anh anh, anh xem là bình thường à, anh không thấy tin tức sao?

- Thấy.

Anh ngẩng đầu lên nháy mắt, cảm thấy bộ dáng Lâm Triệt đang muốn nổ mạnh, thật sự đáng yêu.

Cô biết anh là cố ý!

Về mặt Cố Tĩnh Dư bất đắc dĩ nói:

- Đây đều là do phóng viên thích nghe lung tung, tôi cũng không có biện pháp, cô nhìn, tôi căn bản không đề cập đến tên của cô, bọn họ thể nhưng lại có thể liên tưởng đến cô, tôi cũng không nói mấy chữ tôi có bạn gái, tự bọn họ suy luận ra mấy chữ đó, cô nói, tôi có thể làm sao.

-...

Lâm Triệt nhìn bộ dáng Cố Tĩnh Dư như nói chuyện này không liên quan đến mình, thì đã muốn xé rách miệng của anh.

Anh không nhắc tới tên của cô, cũng không trực tiếp thừa nhận anh đang yêu, nhưng mà... Microblogging rõ ràng như vậy, anh nói anh không phải cố ý, lừa quỷ sao.

- Dù sao anh cũng phải xóa sạch Microblogging kia!

Lâm Triệt nói.

Cố Tĩnh Dư cười tựa vào ghế tựa của cô, ôm ngực nhìn cô:

- Được rồi, tôi nên nói, Lâm Triệt không hy vọng chúng tôi bị hiểu lầm, cho nên tôi mới xóa sạch Microblogging.

- Cút!

- Chẳng lẽ không đúng sao?

- Anh anh anh...

Lâm Triệt thật sự không phản bác được, đối với Cố Tĩnh Dư, giận đến mức nghiến răng, đáng tiếc là không ai nói qua được anh.

Là ai nói Cố Tĩnh Dư là người rất cao lãnh, rõ ràng chính là một kẻ tiểu nhân khó chơi.

Mà cùng lúc đó.

Cố Tĩnh Trạch vẫn còn không biết, ở bên ngoài vợ của mình đã nổi lên chuyện xấu với người ta.

Mạc Huệ Linh sáng sớm đã gọi điện thoại cho Cố Tĩnh Trạch.

Nói muốn gặp anh.

Cố Tĩnh Trạch đi tới cửa nhà Mạc Huệ Linh, Mạc Huệ Linh ai oán nhìn anh, trong ánh mắt mang theo vài phần tủi thân.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Như thế nào?

Mạc Huệ Linh nói:

- Vì sao hai ngày nay anh không gọi điện thoại cho em?

- Anh...

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Anh cùng Lâm Triệt về nhà tham gia hôn lễ.

- Cái gì?

Mạc Huệ Linh tức giận nói:

- Anh chẳng lẽ bởi vì cô ta, mới không để ý đến em sao?

Cố Tĩnh Trạch nghe ra, trong giọng điệu của Mạc Huệ Linh có khinh thường và chán ghét với Lâm Triệt.

Anh nhú mày, trong lòng có một chút không vui:

- Huệ Linh, việc này vốn cũng không có liên quan gì với cô ấy, là anh phải kết hôn, mà cô ấy, cũng là bị anh cưỡng ép kéo vào trong cuộc hôn nhân này.

Trong lòng Mạc Huệ Linh đau xót, nhìn Cố Tĩnh Trạch.

Biết mình vừa mới nhất thời có chút nôn nóng, nói chuyện cũng không quá giống cầu xin.

Cô nhếch miệng, lôi kéo tay áo của anh, nói:

- Nhưng mà, em tuyệt không thích cô ta.

Cố Tĩnh Trạch hiểu được cô có tâm tình như vậy cũng đương nhiên, anh nói:

- Anh biết, nhưng mà, anh chỉ muốn nói, hết thấy việc này đều là lỗi của anh, không trách cô ấy.

Mạc Huệ Linh bĩu môi, nhìn anh:

- Em càng không thích anh luôn luôn nói giúp cô ta.

- Anh..

- Tĩnh Trạch, em cũng chỉ có một mình rất cô đơn, thời điểm em ở một mình, sẽ nhớ tới việc, anh có lẽ đang ở cùng cô ta, vợ chồng hai người hợp nhau, sống cuộc sống chúng ta vẫn luôn nghĩ tới, sớm chiều ở chung, bình thân ấm áp, anh có thể hiểu không, em nhịn không được lại suy nghĩ miên man.

Trong lòng Cố Tĩnh Trạch đau xót.

Mạc Huệ Linh nói:

- Từ sau khi anh bị bệnh, chúng ta vẫn luôn kiên trì ở cùng nhau, nhưng mà, người trong nhà anh lại vẫn không đồng ý em với anh, áp lực của em cũng rất lớn, anh biết không?

Cố Tĩnh Trạch cũng hiểu, cô vì anh chịu đựng rất nhiều.

Mạc Huệ Linh khóc, chảy nước mắt nói:

- Anh có thể cùng em đi biệt thự bên kia một chuyến hay không?

Cố Tĩnh Trạch thờ dãi:

- Được rồi.

Hai người cùng nhau đi ô-tô đến biệt thự bên bờ sông.

Nơi này là biệt thự của Cố Tĩnh Trạch, phong cảnh rất tốt, biệt thự nhỏ làm bằng gỗ, thoạt nhìn vô cùng ấm áp.

Mạc Huệ Linh đến nơi này, tâm tình tốt hơn rất nhiều, cô cởi áo khoác, nhìn Cố Tĩnh Trạch ở bên ngoài thêm cúi, chuẩn bị đốt lò sưởi trong tường, ngửi mùi gỗ thơm ngát, nhìn hình ảnh ấm áp như vậy, làm cho người ta cảm thấy cực kỳ hạnh phúc.

Mạc Huệ Linh nhìn Cố Tĩnh Trạch, quý một gói trên mặt đất, bộ dáng nghiêm túc chỉnh sửa cúi đốt, cánh tay hữu lực phồng lên, thật sự là gọi cảm cực kỳ, mình cũng không khỏi nhìn ngậy người. Dịch: M

Biên tập: Anna

Team Mây

Bạn đang đọc truyện *Thiêm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Anh Phải Về Xử Lý Chuyện Đây

Cố Tĩnh Trạch ngẩng đầu lên, nhìn thấy Mạc Huệ Linh nằm ở nơi đó, tư thế ái muội.

Nhìn thoáng qua, nhưng mà cũng không cảm thấy gì, dù sao, hai người từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, từ nhỏ cũng cùng chơi đùa với nhau, đã quá hiểu rõ đối phương.

Nhưng mà, lúc này chợt thấy ngực của Mạc Huệ Linh, cao cao hở ra, nằm ở nơi đó, vẫn như gò núi nhỏ.

Tuy rằng thoạt nhìn rất lớn, nhưng mà lại có chút mất tự nhiên.

Trước kia quả thật không chú ý, nhưng mà, lúc này, lại bỗng nhiên nhớ tới lời nói lúc trước của Lâm Triệt.

"Ngực giả rất dễ có thể nhìn ra, nằm xuống sẽ không đều, mà bộ dáng vẫn phòng dậy."

Chẳng lẽ Mạc Huệ Linh đã nâng ngực?

Nhưng mà anh lại không nhớ cô đã từng nói đến việc này.

Kỳ thực Cố Tĩnh Trạch không phản đối phụ nữ làm phẫu thuật thẩm mỹ, chỉ cần cô thích, anh cũng không hề gì.

Việc theo đuổi cái đẹp, cũng là thói thường của con người.

Nhưng mà, anh cho tới bây giờ chưa từng nghe Mạc Huệ Linh nói qua.

Anh nhìn Mạc Huệ Linh, kỳ quái hỏi:

- Huệ Linh, em khi nào đi phẫu thuật thẩm mỹ?

Ngực Mạc Huệ Linh lập tức nhô lên một chút, mắt tự nhiên nhìn ngực của mình, còn sờ sờ cảm của mình.

Cô quả thật đã sửa một vài chỗ.

Hiện tại làm phẫu thuật thẩm mỹ cũng là điều rất bình thường, nhưng mà, cô đương nhiên không muốn để Cố Tĩnh Trạch biết.

Cô len lén đi sửa, mỗi lần đều là tìm một cơ hội, ở nước ngoài một đoạn thời gian, sau khi xong xuôi mới trở về.

Cố Tĩnh Trạch là đàn ông, công việc làm ăn quá bận rộn, đương nhiên không quá chú ý đến cái đó, cho nên anh đến nay cũng không có quá nghi ngờ, hôm nay sao bỗng nhiên...

- Em... Em không có, anh sao bỗng nhiên hỏi như vậy?

Cố Tĩnh Trạch liếc nhìn, cảm thấy không lịch sự, không nhìn lại:

- Không có, đột nhiên muốn hỏi thôi.

Cô cúi đầu nhìn ngực của mình, sửa rất giống tự nhiên, cô đương nhiên là chọn nơi tốt nhất, dùng đồ tốt nhất, tìm bác sĩ nổi tiếng nhất, sửa thành cup C tồn không ít tiền.

Lường trước Cố Tĩnh Trạch cũng sẽ không thể nhìn ra, cô cười nói:

- Cơ thể của em là đẹp tự nhiên, không sửa bất kỳ chỗ nào, anh cảm thấy rất hoàn mỹ, cho nên mới nghĩ như vậy sao?

Cố Tĩnh Trạch cũng không nói, chỉ cười cười:

- Đúng vậy, dáng người của em rất đẹp.

Mạc Huệ Linh nói:

- Đó là đương nhiên, em bình thường rất chú trọng việc rèn luyện, em thường xuyên tập yoga, hơn nữa cũng thường xuyên đi chăm sóc, mọi người đều cảm thấy, làn da em đặc biệt tốt, dáng người của em này đúng là rất hoàn mỹ, mẹ em lúc trẻ thời cũng chính là một mỹ nhân, em giống mẹ em, cho nên cũng xinh đẹp, đúng không, anh cũng cảm thấy em rất xinh đẹp.

Cố Tĩnh Trạch nhìn khuôn mặt của cô, cười cười:

- Đúng, em rất xinh đẹp.

Nhưng mà, anh nhìn khuôn mặt cô cũng cảm thấy có chút kỳ quái, nếu nói cô là giống mẹ, hẳn là mắt xếch, mắt không lớn như vậy, hơn nữa, mắt hai mí cũng không giống như vậy, điểm mấu chốt, chỗ cằm cũng quá nhọn, mẹ cô có tiếng là mỹ nữ mặt tròn.

Nhưng mà cũng không nói gì, Cố Tĩnh Trạch nhìn Mạc Huệ Linh, cảm thấy làn da cô cũng rất đẹp, nhưng mà...

Làn da Lâm Triệt vẫn trắng mịn hơn rất nhiều.

Không biết thế nào, anh lại nhớ tới, da thịt Lâm Triệt tinh xảo trắng nõn mịn màng như sứ.

Da cô thật sự rất trắng rất nhiều người phụ nữ không sánh được.

Có lẽ là vì quá trắng, cho nên, trên mặt mặc dù không quá tinh xảo, nhưng mà, nhìn giống như búp bê sứ, làm cho người ta cảm thấy rất tinh tế.

- Tình Trạch, em đang nói chuyện với anh, anh đang nghĩ cái gì đấy.

Mạc Huệ Linh kêu lớn lên, bắt mắt nói.

Cố Tình Trạch đứng lên nói:

- Không có, suy nghĩ, em kỳ thực không cần khát khe với bản thân như vậy, anh thích em, không là vì em gầy, mặc kệ em có bộ dáng gì, đều rất đẹp.

Bởi vì anh đến nay còn nhớ rõ, lúc có nhỏ, cô mặc bộ đồ giống công chúa nhỏ, lão đảo đi đến trước mặt anh, nói với anh, anh Tình Trạch, không có ai chơi với anh, em sẽ chơi với anh.

Lúc ấy, anh cảm thấy, mình nhất định sẽ đối tốt với cô.

Nhưng mà, lúc này nhìn thấy Mạc Huệ Linh, trong lòng lại mơ hồ cảm thấy, Lâm Triệt nói không sai, ngực của cô thật sự nâng lên.

Nhưng mà Mạc Huệ Linh lại không thừa nhận, còn nói dối nhiều như vậy.

Cố Tình Trạch hiểu, lòng thích cái đẹp ai cũng đều có, cô không muốn nói cho anh, có lẽ là bởi vì trong lòng cô thật sự hi vọng, thân thể của cô đều tự nhiên, xinh đẹp tự nhiên, nhưng mà, Cố Tình Trạch kỳ thực không so đo việc này.

Anh chỉ là có chút đề ý, Mạc Huệ Linh mà cũng nói dối.

Nhưng mà, anh vẫn không vạch trần cô.

Anh nghĩ, cô cũng có lý do của bản thân.

Cười cười không nói gì, anh chuẩn bị xong lò sưởi trong tường, bởi vì thời tiết không lạnh, cho nên lửa đốt cũng không quá lớn, chỉ để hưởng thụ loại cảm giác này mà thôi.

Hai người liền ngồi ở trên ghế sofa, Cố Tình Trạch đi mở TV, cầm điều khiển từ xa, vừa muốn chuyển kênh điện ảnh, liền nhìn thấy, một cái tin tức lác vào trong mắt.

"Sau khi Cố Tình Dư hừ hừ thực thực thừa nhận tình yêu, về phía tổ kịch cũng không có biểu hiện gì, đội bảo vệ càng thêm nghiêm ngặt hơn, trước đó, Cố Tình Dư chưa bao giờ xảy ra scandal với bất kỳ nữ minh tinh nào, cho nên mọi người đối với tin đồn tình ái lần này, vẫn hết sức quan tâm."

Trên màn hình TV phát hình ảnh Cố Tình Dư cùng Lâm Triệt, vô cùng chói mắt.

Mạc Huệ Linh bỗng chốc nhận ra Cố Tình Dư.

- Sao lại như vậy, Tình Dư làm sao có thể ở cùng với Lâm Triệt.

Mấy chữ ở cùng nhau, càng làm cho vẻ mặt Cố Tình Trạch tối đen.

Mạc Huệ Linh thấy được, cho rằng anh tức giận, giọng điệu càng thêm trầm trọng nói:

- Lâm Triệt này cũng không đứng đắn, cô ta sao có thể làm loạn ở cùng với em trai anh, thật sự là không biết xấu hổ.

Cố Tình Trạch nói:

- Việc này không liên quan gì với Lâm Triệt.

Mạc Huệ Linh vừa nghe, quay đầu không cam lòng nói:

- Không lửa làm sao có khói, làm sao có thể không liên quan.

- Anh tin tưởng Lâm Triệt không phải là người như thế.

Anh nghiêm mặt nói.

Mạc Huệ Linh hừ một tiếng cười châm biếm:

- Anh tin tưởng cô ta? Anh cũng quá ngây thơ, cô ta là người phụ nữ không có giáo dưỡng, em đã thấy rất nhiều, vì tiền, bọn họ chuyện gì cũng làm được, hướng chỉ còn là ở trong làng giải trí.Đù.Cố Tình Trạch từ trên chỗ ngồi, bỗng chốc đứng lên.

Cả người Mạc Huệ Linh sửng sốt.

Lập tức, cầm hờn nhìn Cố Tình Trạch, đứng lên, nén nước mắt ủy khuất kêu lên:

- Anh quát em, Cố Tĩnh Trạch, anh vì cô gái kia quát em sao?

Khuôn mặt Cố Tĩnh Trạch dùng một chút, nhìn Mạc Huệ Linh:

- Anh không phải vì cô ấy quát em, Tĩnh Dư cũng ở trong làng giải trí, nhưng mà, nó không phải loại người như vậy, Lâm Triệt cũng không phải loại người như vậy, chuyện này nhất định bởi vì có nguyên nhân.

Cố Tĩnh Trạch đứng lên, không dự định ở lại, cầm quần áo lên nói:

- Anh phải xử lý chuyện này một chút.

- Hiện tại anh muốn đi...

Mạc Huệ Linh không vui nói:

- Anh đã nói ở đây với em.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Huệ Linh, tin tức này nếu để cho người trong nhà nhìn thấy, nhất định sẽ ầm ĩ rất nhiều, anh phải sớm xử lý xong.

Mạc Huệ Linh cắn răng, nhưng mà, ngẫm lại cũng đúng, chỉ có thể buồn bực dậm chân:

- Em mặc kệ, sau này anh phải bồi thường cho em, anh thật vất vả mới đến gặp em một lần, lúc này đã đi rồi.

Cố Tĩnh Trạch thờ dài một tiếng, lại không có gì tâm tình nói vấn đề này, nhìn cô cười cười, nói cho có lệ:

- Được rồi, sau này nhất định bồi thường cho em.

Lúc này Mạc Huệ Linh mới miễn cưỡng cười cười, trong lòng lại chỉ muốn mang chướng ngại Lâm Triệt kia băm thây vạn đoạn. Dịch: M

Biên tập: Anna

Team: Mây

Bạn đang đọc truyện *Thiêm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Chúng Ta Có Thể Dùng Phương Thức Trực Tiếp

Cố Tĩnh Trạch rất nhanh về đến nhà.

Tần Hạo sớm chờ ở cửa, nhìn Cố Tĩnh Trạch trở về, thấp giọng nói:

- Tiên sinh, chuyện này là từ trên Microblogging của Tam Thiếu, tuy rằng Tam Thiếu không nói rõ, nhưng mà, tin tức trên báo đều suy đoán, nói là Tam Thiếu ở cùng... Ở cùng...

Cố Tĩnh Trạch quay đầu:

- Ở cùng cái gì?

- Nói ở cùng phu nhân.

Cái này không phải là đang đùa chứ, rất hoang đường.

Con người Cố Tĩnh Trạch quả nhiên tối sầm.

Mày co rút nhanh, giống như nếp nhăn quần áo, một cái gò núi lại thêm một cái gò núi tụ lại.

Cố Tĩnh Trạch có thể nhìn thấy, phía dưới Microblogging của Cố Tĩnh Dư, rất nhiều người bình luận.

"Tôi thấy hai người nhìn cũng rất xứng, ở cùng với nhau cũng rất được."

"Lâm Triệt này nhìn cũng khá thuận mắt, ít nhất không giống như mấy người thích thể hiện bây giờ, không tệ."

"Chi cần là quyết định của Tình Dư, chúng tôi đều đồng ý, chúc phúc cho hai người, ở bên nhau hạnh phúc."

Cố Tình Trạch tắt di động, ngẩng đầu lên, sắc mặt giống như mây đen dày đặc, làm cho người ta cảm thấy nặng trĩu, thậm chí không dám nhìn thẳng.

- Tiên sinh...

- Còn không phong tỏa tất cả tin tức về Tam Thiếu các người ngay!

Phía sau lưng Tần Hạo đỏ mồ hôi lạnh:

- Tiên sinh, phong tỏa thì phong tỏa nhưng mà, đây là lần đầu tiên Tam Thiếu công bố chuyện "tình ái", cho nên, các tờ báo đều đánh bạo đưa tin này.

- Tình ái?

Cố Tình Trạch mặt lạnh nhìn lên.

Tần Hạo tự biết mình là nói bậy, nhanh chóng nói:

- Phóng viên đương nhiên không biết, đây là Tam Thiếu đang nói đùa.

Cố Tình Trạch vung tay lên, để người khác cảm miệng.

Anh néo néo mi tâm, mới bước vào.

Lâm Triệt tự nhiên không biết mấy việc này.

Cô từ chỗ tổ kịch trở về, thể xác và tinh thần mệt mỏi, lại muốn nấu một chén mì ăn liền ăn, làm ấm thể xác và tinh thần bị thương của cô.

Mới làm xong, đã nghe thấy phía cửa vang lên âm thanh.

Cố Tình Trạch đã trở lại.

Bước vào nhìn thấy Lâm Triệt bụng một chén lớn, đang ngẩng đầu lên, ánh mắt trong suốt mang theo ý cười, trên người mang tạp dề nhỏ màu vàng nhạt, có một ít đường viền hoa, thoát nhìn rất là đáng yêu, chiếu sáng khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn của cô, trong lòng giống như có một dòng nước ấm chảy qua.

- Cố Tình Trạch, anh đã trở lại.

Cô cười buông bát xuống, thấy ngón tay hơi nóng khó chịu, dùng ngón tay đặt bên vành tai.

Cố Tình Trạch nhìn lướt qua cái bát trong tay cô, nói với cô:

- Tôi cũng đói bụng.

- A?

Lâm Triệt nhìn ánh mắt này của anh, nói:

- Tôi cũng cũng làm cho người một chén?

- Ừ được.

Anh nói xong, lạnh nhạt buông áo khoác trong tay xuống, thật sự ngồi xuống.

Lâm Triệt bĩu môi, thật đúng là không khách khí.

Cô trở lại phòng bếp, cầm lấy dao làm bếp, tượng hình tượng dáng cắt rau, cắt chân giò hun khói, đánh trứng gà.

Cố Tình Trạch nhìn bộ dáng của cô, cảm thấy nhất thời có vài phần cảm giác ấm áp.

Giống như một gia đình bình thường, là một người chồng đang chờ bên bàn ăn, vợ đang nấu ăn ở trong phòng bếp.

Mùi thơm lập tức bay ra, sau khi Lâm Triệt đã chuẩn bị xong, bung đến trên bàn ăn, Cố Tình Trạch nhìn nhìn, hỏi cô:

- Vì sao bát của cô, đồ ăn nhiều hơn tôi?

-...

Lâm Triệt nói:

- Không nhiều hơn bao nhiêu.

Cố Tĩnh Trạch không nói cái gì, trực tiếp lấy bát trước mặt cô:

- Tôi ăn bát của cô.

- Ai..

Lâm Triệt vừa muốn đưa tay ngăn cản, phát hiện anh đã mở miệng to bắt đầu ăn.

Lâm Triệt chỉ có thể cúi đầu ngậm chặt ngón tay mình:

- Bát đó tôi vừa mới ăn qua một ngụm.

-...

Cố Tĩnh Trạch nâng ánh mắt đen lên, nhìn cô.

Lâm Triệt bị trừng khó chịu, vội buông tay nói:

- Như thế nào, cũng không phải tôi cho anh ăn, là anh muốn so đo từng tí.

Cố Tĩnh Trạch vươn tay, trực tiếp lấy bát trước mặt cô, cũng há mồm ăn một ngụm.

- Ai, Cố Tĩnh Trạch anh..

- Giữa vợ chồng hẳn là nên công bằng, đúng không?

Cố Tĩnh Trạch còn không biết xấu hổ nói đạo lý rõ ràng như vậy.

Lâm Triệt buồn bực nói:

- Đối với anh như vậy! Tôi không phải cô ý!

Cố Tĩnh Trạch ngẩng đầu lên, hừ một tiếng.

Mắt Lâm Triệt vừa động, cười cong lông mày lên, nói:

- Không phải là trao đổi nước miếng thôi sao, kỳ thực quả thật không sao, anh ăn của tôi, tôi ăn của anh, đúng không?

-...

Trên mặt Cố Tĩnh Trạch nhất thời đen lại, lời này nghe sao lại áy náy như vậy.

Lâm Triệt nói:

- Hơn nữa trao đổi nước miếng nghe nói còn có ích khỏe mạnh, có thể ngăn ngừa cảm mạo, đến, tiếp tục sao?

Cố Tĩnh Trạch hừ một tiếng, nhìn Lâm Triệt:

- Nếu nói như vậy, trao đổi nước miếng có một phương thức trực tiếp, chúng tôi không cần phiền toái như vậy.

- Gì?

Lâm Triệt mơ hồ nhìn anh.

Ánh mắt anh có thâm ý sâu xa, chuyển qua trên môi no đủ của cô, gợn sóng trong mắt bắt đầu khởi động.

Lâm Triệt bỗng chốc cảm nhận được, bỗng nhiên hiểu được ý tứ của anh.

Trên mặt không khỏi đỏ lên, nhìn anh, nghiêm mặt, nói không ra lời.

Cố Tĩnh Trạch nhìn cô thờ phỉ phỉ đứng ở nơi đó, bộ dáng lại không nói được gì, lúc này mới vui vẻ mím môi cười.

Nhưng mà, ánh mắt vẫn không khỏi liếc nhìn môi của cô.

Cảm thấy cô nhìn chằm chằm vào anh, mới không dấu vết dời ánh mắt đi.

Lâm Triệt hừ một tiếng ngồi xuống, Cố Tĩnh Trạch ăn tiếp, nhìn về phía cô:

- Lâm Triệt, cô chẳng lẽ không có gì muốn nói với tôi à?

Vừa trở về đã nhìn thấy cô vẫn rất hăng hái làm việc, trong lòng anh vẫn đang nén giận.

Lâm Triệt nói:

- Chuyện gì?

Cố Tĩnh Trạch không nể mặt nói:

- Tỷ như chuyện xấu gì đó.

Lâm Triệt bỗng chốc phản ứng kịp:

- A, anh nói cái kia à, chính là chuyện xấu... tôi cũng không biết làm sao bây giờ, anh có phải muốn nói về Cố Tĩnh Dư hay không, quan hệ của tôi với anh, như vậy...

- Tĩnh Dư có mâu thuẫn với trong nhà, nó biết, có lẽ lại trong cơn tức giận công bố với bên ngoài, cô muốn công bố quan hệ của chúng ta cho mọi người biết không?

- A... Đương nhiên không muốn.

Lâm Triệt vội vàng lắc đầu.

Cô điên rồi sao, giờ phút này công bố chuyện cô kết hôn với Cố Tĩnh Trạch, tin tức bên ngoài phỏng chừng lại tràn đầy trời đất, cô còn có thể tiếp tục làm diễn viên sao?

Cố Tĩnh Trạch nhìn thấy vẻ mặt ghét bỏ của cô, không chút do dự nói không muốn, trong lòng không biết sao, lại cũng cảm thấy khó chịu.

- Cô cứ như vậy không muốn cho người khác biết quan hệ giữa tôi và cô?

Anh hỏi.

Lâm Triệt nói:

- Đương nhiên không muốn, chúng ta sớm muộn gì cũng phải ly hôn, đến lúc đó tôi có thể tiếp tục một cuộc hôn nhân khác, huống hồ, tôi còn muốn làm diễn viên, công ty còn không biết tôi đã kết hôn, hợp đồng đã nói ba năm không thể kết hôn, tôi như vậy là vi phạm hợp đồng.

Cố Tĩnh Trạch nhìn cô thật sâu một cái, mới cúi đầu kẹp mì sợi lên ăn.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Tuy rằng quan hệ của chúng ta cô không muốn làm sáng tỏ, nhưng mà, chuyện xấu của cô và Cố Tĩnh Dư, cũng hẳn là nên có chừng có mực mới đúng chứ?

- Đây... Cái này tôi cam đoan, tôi thật sự không biết, cái này...

Cô cũng không biết Cố Tĩnh Dư đến cùng vì sao lại nổi điên như vậy, đăng cái Microblogging kia.

Cô cảm thấy Cố Tĩnh Dư chính là một đứa bé phản nghịch, luôn luôn không có chuyện xấu, bị công ty hạn chế quản lý rất chặt chẽ, cho nên muốn làm chút chuyện xấu để chơi đùa.

- Là do Cố Tĩnh Dư làm, không liên quan gì tới tôi.

Cô chỉ có thể nói như vậy.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Tính tình nó phản nghịch, tôi biết, nhưng mà, nó cũng tuyệt đối không phải là người không thấu tình đạt lý, nếu cô thật sự là người nó thích, nó sẽ tôn trọng ý kiến của cô.

- Tôi nói, nhưng mà anh ta không đồng ý xóa bỏ Microblogging kia.

Hiện tại Lâm Triệt nhìn thấy anh liền trực tiếp yêu cầu anh xóa bỏ Microblogging, nhưng mà Cố Tĩnh Dư chỉ là cố ý đùa cô, căn bản là không nhìn thẳng vào vấn đề của cô.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Cô muốn trực tiếp từ chối nó, khiến nó không quấy rầy cô nữa, nếu cô không muốn nói, tôi giúp cô từ chối.

- A?

Anh nói:

- Đưa di động cho tôi, tôi giúp cô gửi tin nhắn cho nó.

Anh lạnh mặt, vươn tay ra.

Dịch: M

Biên tập: Anna

Team: Mây

Bạn đang đọc truyện *Thêm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Cô Vừa Thấy Đã Yêu Anh

Lâm Triệt nhìn bộ dáng nghiêm túc của anh, trong lúc nhất thời cảm thấy đại khái là anh không thể nhịn được nữa, mới có thể tức giận như vậy.

Cô lấy điện thoại di động ra, nhìn một chút, rất không muốn nhấn tin cho anh ta.

Cố Tĩnh Trạch lúc này tuyệt không nghĩ đến đạo nghĩa người đàn ông gì, trực tiếp giành lấy điện thoại di động của cô.

- A, anh làm gì vậy?

Lâm Triệt buồn bực nhìn Cố Tĩnh Trạch cầm điện thoại, nghiêm túc bật lên.

Lâm Triệt mau chóng cướp lại.

- Tôi không có số điện thoại của anh ta, chúng tôi đều là dùng Wechat liên hệ.

Cầm lại điện thoại di động, cô lên Wechat, nói:

- Tôi cũng không muốn phức tạp.

Nói xong, cô nghĩ lại.

- Cố Tĩnh Dư, tôi cảm thấy lừa gạt tất cả mọi người không được tốt, lời trên Weibo của anh quá làm cho người khác hiểu lầm, fan hâm mộ của anh đều cho rằng tôi và anh đang yêu nhau, nhưng đây không phải là thật, tôi cảm thấy anh vẫn nên phủ nhận chuyện này thì tốt hơn.

Cố Tĩnh Trạch cau mày, nhìn cô viết, nhíu mày, nghiêm túc một lát, viết viết xóa xóa, biểu cảm dửng dưng một chút, anh không kiên nhẫn giành lấy điện thoại di động của cô.

- A, anh làm gì vậy?

Cô kêu lên, thấy Cố Tĩnh Trạch vừa nhìn thấy đoạn nhắn kia, lông mày càng nhíu lại thật cao.

- Cái này là cứt tuyệt sao? Rõ ràng là đang thương lượng.

Cố Tĩnh Trạch trừng cô một cái nói.

- Cái này.....

Lâm Triệt cũng không muốn quá mạnh mẽ cứng rắn, đỡ phải đắc tội với Cố Tình Dư, ngày tháng sau này của cô sẽ hỗn loạn như thế nào.

Cố Tình Trạch ‘hừ’ một tiếng, trực tiếp viết:

- Tôi viết giúp cô.

- Anh.....

Lâm Triệt theo bản năng cảm thấy nhất định anh sẽ không trả lời một cách dễ nghe, nhanh chóng đoạt lại.

Lúc này Cố Tình Trạch đứng lên, vóc dáng cao cao, giơ tay lên.

Lâm Triệt dù sao vẫn thấp, cao không bằng anh, nhảy lên giật lại.

Cố Tình Trạch bình tĩnh đứng ở đó, nhanh chóng viết.

- Cố Tình Dư, kỳ thật tôi đã kết hôn, tôi rất yêu chồng của tôi, anh làm như vậy tôi sẽ thấy có lỗi với anh ấy, cho nên, cho nên tôi mong anh đừng đăng những lời dễ dàng làm người khác hiểu lầm kia, đối anh và tôi đều không tốt.

Lâm Triệt ở bên cạnh nhìn thấy anh viết một chuỗi ký tự, nhưng quá mờ hồ, chỉ có thể nhìn thấy một chút.

Lâm Triệt càng gấp hơn, vội nói:

- Cố Tình Trạch, anh đưa cho tôi, tôi muốn tự mình gửi, không cần anh giúp tôi.

Nhưng căn bản Cố Tình Trạch thèm không nghe, anh vẫn nhanh chóng đánh chữ.

Cố Tình Trạch gửi đi, nhìn thấy Cố Tình Dư đã trả lời.

Anh nói.

- Cô không phải là vì trốn tránh tôi, nên cả chuyện kết hôn cũng lôi ra nói dối chứ.

Khóe môi Cố Tình Trạch khê cong.

- Muốn tôi lấy giấy chứng nhận kết hôn cho anh không, tôi thật sự đã kết hôn rồi, hơn nữa, anh dây dưa với tôi như vậy, làm cho tôi thấy rất chán ghét.

- Sao lại chán ghét, tôi có chỗ nào không tốt sao? Để cô chán ghét như vậy? Trước kia không phải cô còn nói, tôi là tiền bối cô tôn kính sao?

Cô ấy lại còn nói như thế với Cố Tình Dư?

Trong lòng Cố Tình Trạch không khỏi buồn bực một trận, trực tiếp trả lời:

- Những cái kia đều là những lời nói thuận miệng lấy lòng, tôi nghĩ rằng anh có thể hiểu được, nhưng nếu anh còn một mực dây dưa với tôi, không phải là anh thích tôi chứ?

- Nếu như cô đã nói như vậy, thì quả thật tôi thích cô.

-.....

Cố Tình Trạch thiếu chút nữa hộc máu.

Cố Tình Dư này, thật là muốn chết.

Cố Tình Trạch nói thẳng.

- Thật xin lỗi, tôi thích không phải mẫu người như anh, tôi thích chính là người như chồng tôi, người đàn ông thành thực ôn trọng mạng cho ta cảm giác an toàn, khi nhìn thấy anh ấy, tôi vừa gặp đã yêu, không phải anh ấy không gả, ngoại trừ anh ấy, người đàn ông khác, tôi đều không có nửa điểm hứng thú, nhất là mẫu người tiểu bạch kiểm như anh.

Tin nhắn anh vừa gửi đi, đằng sau, Lâm Triệt rốt cục bò lên trên cái bàn, ôm lấy cổ của anh, nhảy lên phía sau lưng của anh, ghé vào trên người anh, đoạt lấy điện thoại.

- Cố Tình Trạch, anh trả lại di động cho tôi!

Cô kêu to, bắt lấy tay anh để lấy lại.

Cố Tĩnh Trạch cảm thấy anh còn chưa nói xong, còn muốn nhìn xem Cố Tĩnh Dư sẽ trả lời như thế nào, lại cảm thấy Lâm Triệt nóng nảy, trực tiếp cắn một cái trên cánh tay anh.

Cố Tĩnh Trạch đau xót.....

Người phụ nữ ngu ngốc chết tiệt này, cô vậy mà thật sự cắn anh!

Anh kêu lên, buông lỏng tay ra, lạch cách một tiếng, điện thoại liền rơi xuống đất.

Lâm Triệt hô lên.

- Cố Tĩnh Trạch, tôi liều mạng với anh!

Cố Tĩnh Trạch cảm thấy cô gần rơi xuống, thấy chân cô vừa rơi xuống, nhanh chóng đưa tay từ phía sau giữ được hai chân cô.

Vừa mới không cần ngồi xe lăn, đi đường còn phải thận trọng, cô khỏe rồi nên đã quên kết sẹo đau đớn rồi sao?

Anh cống cô lên, không cho cô động

- Cô cẩn thận một chút cho tôi, rơi xuống ngã làm sao bây giờ.

Lâm Triệt còn vội vã tìm điện thoại di động của mình, làm sao hiểu được lo lắng đó của anh.

Không thành thật cọ cọ sát sát, cô không biết, ngực vàng thật bạc trắng của cô cọ sát phía sau lưng của anh, anh có thể cảm nhận được cái kia thực sự mềm mại, no đủ đè ép ở trên người.

Rõ ràng như vậy.....

- Cố Tĩnh Trạch.....

- Đừng nhúc nhích! Cô thành thật một chút cho tôi!

Khấp người Cố Tĩnh Trạch cực nóng, cảm thấy toàn bộ thân thể mình đã căng cứng.

- Không muốn, cũng không cần, Cố Tĩnh Trạch, anh dựa vào cái gì cướp điện thoại của tôi, ném điện thoại di động của tôi, anh..... anh bồi thường điện thoại di động tôi đi!

Cô nói xong, ôm lấy cổ anh, lại cảm thấy, toàn bộ thân thể anh run lên, lúc này mới giật mình phát hiện.....

Cô đang được anh cống, hai tay của anh nâng hai mông cô, bàn tay to thập phần hữu lực, mà cánh tay có vẻ căng cứng, ngực của cô cọ sát phía sau lưng của anh, mặt cô lấy gương mặt của anh, nghiêng đầu liền có thể nhìn thấy lỗ tai anh, ngửi được hơi thở nam tính trên cổ anh.

Cô lập tức buông tay ra, ho khan.

Đây cũng không phải là cô cố ý.....

Cố Tĩnh Trạch cũng rút cục cũng buông cô ra, cô đứng trên mặt đất, không khỏi xấu hổ, không dám nhìn ánh mắt của anh.

Qua một lúc lâu Cố Tĩnh Trạch mới cảm thấy loạn khí trong cơ thể, mới rút cục tan thành mây khói, bức tức nhìn người phụ nữ trước mắt, nhất thời anh thật sự có ý muốn bóp chết cô.

Lâm Triệt tự nhiên cũng cảm thấy ngượng ngùng, giống như trên thân thể còn lưu lại nhiệt độ của anh.

Nóng như vậy, nhiệt độ nóng hơn phụ nữ.

Thật lâu không tiêu tan.

Mà lúc này, cô mới chợt nhớ tới điện thoại bị ném xuống đất, vội vàng cầm lên xem xét.

Màn hình bị nét đã nứt ra một đường.

Cô buồn bực ngẩng đầu, phồng má kêu lên:

- Cố Tĩnh Trạch, anh bồi thường tiền cho tôi.

Biểu cảm của Cố Tĩnh Trạch hồ hững nhìn, hừ một tiếng, liếc nhìn màn hình điện thoại di động của Lâm Triệt.

Cô vào Wechat xem xét, quả nhiên Cố Tình Dư đã trả lời tin nhắn.

- Thật xin lỗi, tôi không biết tôi đã làm phiền cô như thế, sau này tôi sẽ không quấy rầy cô nữa.

Phía dưới còn có một câu:

- Còn có, anh không phải tiểu bạch kiểm.

..... Lâm Triệt thật muốn khóc.

Khẽ đảo lên trên, nhìn thấy những dòng thoại Cố Tình Trạch gửi đi, cô quay đầu mắng.

- Cố Tình Trạch, sao anh lại không biết xấu hổ như vậy, ai đối anh vừa thấy đã yêu!

- Nếu không phải thì vì sao cô say mê tôi? Không phải là vì lên giường của tôi sao?

-.....

Lâm Triệt cũng không phản bác được.....

Lâm Triệt chẳng qua cảm thấy, cô nhất định đã đắc tội với Cố Tình Dư, về sau ở trong đoàn làm phim, còn có quay chụp và tuyên truyền cùng nhau, cô biết phải làm sao? Lại càng không cần phải nói, trong vòng lần quần này Cố Tình Dư rất có lực ảnh hưởng, ngộ nhờ anh muốn báo thù Lâm Triệt, về sau Lâm Triệt làm sao có ngày sống dễ chịu?

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Đừng Tùy Tiện Nói Với Đàn Ông Hai Chữ Đây

Anh nên hiểu rõ, người lúc đầu tôi muốn mê hoặc, là Cố Tình Dư, không phải anh!

Lâm Triệt càng nghĩ, càng tức giận.

Nhưng cô không có chú ý tới, câu nói này, thành công làm cho khuôn mặt tuấn tú của Cố Tình Trạch, trong lúc nhất thời trở nên lạnh như hàn băng.

- cô lặp lại lần nữa!

Bỗng nhiên Cố Tình Trạch trầm thấp nói.

Lâm Triệt nghe thấy giọng điệu không đúng, ngẩng đầu lên, liền thấy, khuôn mặt Cố Tình Trạch thật âm u, giống như bang sương, chậm rãi tới gần.

Lâm Triệt lập tức ngăn người.

Đúng nha, kia là cô trai của anh ta, cũng không thể tùy tiện mê hoặc.

Lâm Triệt vội nói:

- Tôi không có ý đó, tôi cũng không phải thật sự nghĩ muốn mê hoặc anh ấy, người ta nói với tôi, cái thuốc kia là có thể khiến người ta ngủ say, tôi chỉ muốn chụp vài tấm ảnh rồi chạy trốn, ai biết, người ta lừa tôi, anh uống nhiều như thế mà còn dũng mãnh như vậy.....

Dũng mãnh?

Con người đen của Cố Tình Trạch lóe lên.

Mặc dù rất tức giận cô vậy mà lại tình nguyện đi mê hoặc Cố Tình Dư, nhưng mà, bởi vì câu nói này của cô, không hiểu sao tức giận trong lòng lại dịu đi một chút.

Khẽ cười cười, anh nói:

- Rất dũng mãnh?

Lâm Triệt lần nữa sùng sốt, miệng hé mở, lộ ra mấy phần của hàm răng trắng, cái này.....

Cô cảm thấy một trận hơi thở nam tính mãnh liệt, đang chậm rãi tới gần, dường như chỉ trong phút chốc, đã gất gao bao phủ lên cô, cô lúc này mới cảm giác được, Cố Tĩnh Trạch đã bắt tri bắt giác, càng ngày càng gần.

Thậm chí hơi thở đều đã có thể dán trên gương mặt của cô.

Những ngón tay có lực giấu trong tay áo, lập tức nắm lấy cằm của cô, anh cúi đầu, khoe miệng lộ ra một nụ cười tà tùy ý.

Lâm Triệt vội vàng nói:

- Rất dũng mãnh, làm sao vậy, chẳng lẽ không đúng sao? Đây là khích lệ mà..... Mặc dù không biết có phải do tác dụng của thuốc hay không, nhưng mà.....

Mặt Cố Tĩnh Trạch tối sầm

Người phụ nữ này ngu ngốc.....

Thật sự là không biết nói chuyện.

Lâm Triệt nói:

- Anh không phải vì vậy mà tức giận chứ, không khỏe ở chỗ nào? Là bệnh phát tác sao?

Phát hiện ánh mắt của anh rất kì lạ, dường như cực nóng giống như muốn lập tức đốt cháy người khác, cô tranh thủ thời gian hỏi.

Con ngươi màu mực của Cố Tĩnh Trạch chuyển động, giữa lông mày lại hiện lên một tầng ánh sáng nhân nhạ nhu hòa, cúi đầu nhìn đôi môi cô đóng mở, đầu lưỡi nho nhỏ bên trong, nhìn rất hoạt bát đáng yêu, mà đôi môi nhân nhạ hồng nhuận động lòng người, tôn lên da mặt xinh đẹp.

Lâm Triệt nhìn thấy đôi mắt của anh càng ngày càng sâu, chỉ cảm thấy cả người dường như là bị anh hút vào, muốn tránh né, nhưng bước chân hết lần này tới lần khác bị cố định ở nơi đó, không thể động đậy.

Lòng bàn tay thô ráp của anh, nhẹ nhàng ma sát lên bờ môi như cánh hoa của cô, nhìn ánh mắt trong suốt của cô, nói:

- Nói cho cô biết, đối với người đàn ông, không thể khích lệ dũng mãnh.

- A?

- Mặc dù đây là sự thật.

-.....

- Nhưng mà, sẽ làm cho một người đàn ông sinh ra hiểu lầm, hiểu không?

- Ách.....

Anh nhẹ nhàng điểm điểm lên môi của cô.

Lâm Triệt chỉ cảm thấy đôi môi của mình tê dại, cô nhanh chóng đẩy Cố Tĩnh Trạch ra, quay người hừ một tiếng, liền chạy vào bên trong.

Đóng cửa lại, Lâm Triệt mới chậm rãi để mình yên tĩnh trở lại.

Nghĩ đến dáng vẻ mị hoặc mới vừa rồi của Cố Tĩnh Trạch, cô thật sự cảm thấy tim như muốn nhảy ra ngoài.

Chẳng lẽ anh không biết, khi người đàn ông dụ hoặc người khác, cũng là trí mạng sao? Nhất là kiểu người đàn ông gọi cảm như anh.

Lâm Triệt nghĩ, cô cũng là người phụ nữ vừa khai như những người phụ nữ bình thường, cũng có nhu cầu sinh lý, anh câu dẫn trần trụi như thế, thì cô phải làm sao bây giờ?

Không biết qua bao lâu, Lâm Triệt mới hồi phục lại tâm tình.

Ngày thứ hai.

Lâm Triệt ở Khán La Mật Cổ quay phim, chuẩn bị tranh thủ thời gian, để kịp chiếu trong kỳ nghỉ hè, đến lúc đó nhất định có thể tăng lên không ít tỉ lệ người xem.

Cho nên mấy ngày gần đây, lịch quay phim rất dày đặc.

Lâm Triệt nhìn thấy, ở xa xa Cố Tĩnh Dư đang đi đến, chợt nghĩ đến chuyện ngày hôm qua, chợt dạ không dám ngẩng đầu.

Cố Tĩnh Dư ở xa nhìn thấy biểu hiện của Lâm Triệt, anh cười cười, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Trong lòng Lâm Triệt lo lắng, ngồi ở nơi đó, uống hết mấy ngụm nước lớn, chỉ nghe thấy Cố Tĩnh Dư ở trên đỉnh đầu nói:

- Đây, cô làm sao vậy, đến nhìn cũng không nhìn tôi.

Lâm Triệt thiếu chút nữa phun một ngụm nước ra ngoài, ngẩng đầu nhìn Cố Tĩnh Dư:

- Tôi..... Tôi..... Tôi không sao.

Cố Tĩnh Dư nhìn trên mặt cô không che giấu được vẻ chột dạ, thật sâu nhìn cô một chút, mới ngồi xuống nói:

- Đây, chẳng lẽ cô thật sự đã kết hôn? Nhìn thế nào cũng không giống, cô mới bao nhiêu tuổi.

Lâm Triệt nghĩ đến những chuyện buổi tối đó mà tên Cố Tĩnh Trạch đáng chết kia đã trả lời, hận Cố Tĩnh Trạch đến nghiêng răng, nhưng lúc này cũng chỉ có thể chột dạ nói:

- Thật xin lỗi, hôm qua tôi quá kích động, mới có thể nói nhiều lời khó nghe như vậy, kỳ thật ý của tôi cũng không phải như thế, đúng là tôi đã kết hôn, chuyện tôi kết hôn này, cũng không quan trọng đến tuổi tác, gặp người có thể cùng kết hôn, mới quan trọng.

Cố Tĩnh Dư dừng một chút, nhìn Lâm Triệt, thờ dãi nhẹ gật đầu.

- Được rồi, nếu là như thế này, tôi đương nhiên sẽ không làm khó, cũng sẽ chúc phúc cho cô, nhưng mà, tôi thật giống tiểu bạch kiểm sao?

-.....

Lâm Triệt vội vàng lắc đầu.

- Không phải không phải, đương nhiên anh không giống.

Cố Tĩnh Dư nhún mày nói.

- Bởi vì cô không thích kiểu người như tôi, cho nên khi vừa mới gặp tôi, thì đã xem như không thấy?

- Tôi..... thật sự là bởi vì tôi..... tôi đã kết hôn, cho nên mới có thể làm như không thấy đàn ông khác..... A, cũng không phải giống như không thấy, tôi chẳng qua là cảm thấy, vẫn luôn tôn kính anh, trừ cái đó ra, không có bất kỳ ý nghĩ xấu gì, anh..... anh cao lớn tựa như cha tôi vậy, làm cho trong lòng tôi tràn đầy kính sợ, thật sự.

Lâm Triệt vì cứu vãn hình ảnh của mình trong mắt anh, mong anh không bởi vì việc này giận chó đánh mèo với mình, thật đúng là dùng hết năng lực của mình.

Nhìn xem cô khoa trương thành như vậy, giả dối làm cho người ta cảm thấy buồn cười, nhưng lại hết lần này tới lần khác không khiến người khác chán ghét, Cố Tĩnh Dư chỉ có thể im lặng lắc đầu.

- Ai muốn làm cha cô!

Cố Tĩnh Dư nói.

- Cô yên tâm, tôi sẽ xóa bỏ trên Weibo, cũng sẽ không nhắc tới những chuyện như thế, cô cũng không cần bởi vì những chuyện này mà trốn tránh tôi, ngược lại tôi thật ra rất hiếu kỳ, người chồng kia của cô, đến cùng là thần thánh phương nào, để cô tuổi còn nhỏ như vậy, đã thích hắn như thế, thành thực ồ ạt như vậy, để cho người ta muốn ngừng mà không được?

-.....

Lâm Triệt muốn nói, vậy anh hẳn là nên hỏi anh hai của anh, làm sao lại có thể nói ra những lời không biết xấu hổ đến như vậy.

Nhưng ngẫm lại, đúng là Cố Tĩnh Trạch thành thực ồ ạt hơn Cố Tĩnh Dư nhiều.

- Cũng không có gì đáng ngại, sớm muộn gì anh cũng sẽ nhìn thấy.

- Được rồi.....

Cố Tĩnh Dư vỗ vỗ bờ vai của cô, cười cười với cô.

Một lúc sau, quả nhiên rất nhanh Cố Tĩnh Dư đã xóa bỏ bài đăng trên Weibo, sau đó, công ty người mẫu cũng đứng ra tuyên bố, nói chuyện kia không phải như bên ngoài đã nói, mà chỉ là do một người phát tiết cảm xúc nên mới tung tin như vậy, Cố Tĩnh Dư và Lâm Triệt là quan hệ bạn tốt, hi vọng mọi người không nên bôi đen tình bạn bè giữa hai người.

Chương 52: Cởi Quần Cho Tôi Xem Một Chút

Phản ứng của bên ngoài cũng thập phần không giống nhau, có người bởi vì Cố Tĩnh Dư vẫn là phủ nhận chuyện tình ái, muốn nhìn Lâm Triệt thành trò cười, có người lại cảm thấy, mặc dù người ta nói không phải là quan hệ yêu đương, nhưng cũng đã nói, Lâm Triệt là bạn anh, trước kia nếu ai mượn danh tiếng Cố Tĩnh Dư làm chuyện xấu, khẳng định sẽ bị Cố Tĩnh Dư không chút lưu tình vạch mặt, lúc này ngược lại Cố Tĩnh Dư mướn phản bình thân, một chút cũng không có ý muốn đi vạch mặt hay sao.

Phim còn chưa quay xong, khi Lâm Triệt về đến nhà, nhìn thấy Cố Tĩnh Trạch ngồi ở chỗ đó, nhìn thẳng vào máy tính.

Dường như bất kì khi nào Cố Tĩnh Trạch cũng có thể làm một người đàn ông nghiêm túc như vậy.

Nhưng mà, lại bởi vì dạng này, ngược lại có vẻ anh cực kỳ cứng rắn, thân hình cũng đẹp mắt muốn chết.

Lâm Triệt vừa tiến đến, thì đứng im nơi đó, nhìn ngón tay tinh tế của Cố Tĩnh Trạch, thoát nhìn cũng rất thích hợp để đánh đàn dương cầm, lướt trên bàn phím, nhìn vừa đẹp vừa cao quý tựa như múa ballet.

Cô không khỏi nhìn đến ngây người, đều nói khi đàn ông nghiêm túc là đẹp trai nhất, huống hồ, người cơ bản đã đẹp trai khiến người nhìn không muốn sống như Cố Tĩnh Trạch.

Mãi cho đến khi Cố Tĩnh Trạch ngẩng đầu lên, nhìn thấy Lâm Triệt đứng ở cửa, mới đột nhiên kêu một tiếng.

- Cô ngốc rồi hả Lâm Triệt.

Đứng tại cửa không biết đang suy nghĩ cái gì, ngăn người ra còn cười ra tiếng như thế.

Cố Tĩnh Trạch nghĩ, thật không chưa gặp người ngốc như cô.

Nhưng nhìn trên máy vi tính, xem hiển thị trên trang web, Cố Tĩnh Dư đã phủ nhận tin tức tình ái, khoe môi không tự chủ được nâng lên mấy phần, nhìn Lâm Triệt, cũng thuận hơn mắt nhiều.

Cho anh nên cười cười, vậy gọi nói:

- Đứng đứng ngốc nữa, vào đi.

Anh đóng trang web lại nói.

Lâm Triệt cười cười ngượng ngùng, không nghĩ tới vậy mà mình lại nhìn một người đàn ông đến ngây dại như vậy, lỗ tai đỏ lên, cô có chút không dám nhìn đôi mắt thâm thúy gọi cảm của Cố Tĩnh Trạch, vội vàng nói:

- A, tôi có chút không thoải mái, đi nghỉ ngơi trước.

- Không thoải mái?

Lông mày Cố Tĩnh Trạch lập tức nhíu lại, nụ cười vốn trên mặt cũng cứng lại.

Khi Lâm Triệt đi vào trong, cũng vội vàng đi theo.

- Sao vậy, Lâm Triệt, không thoải mái chỗ nào sao?

Lâm Triệt thấy Cố Tĩnh Trạch đi tới, luống cuống, nói lung tung:

- Không có gì, chỉ là..... có thể là quá mệt mỏi.

Cố Tĩnh Trạch một mực đi theo cô tiến vào trong phòng ngủ, nhìn Lâm Triệt nói:

- Có phải là vết thương trên đùi còn chưa tốt?

Mặc dù đã trải qua giai đoạn nguy hiểm, nhưng gần đây công việc của cô cũng quá bận rộn, mỗi ngày phải ra ngoài quay phim, thức đêm đến khuya mới có thể trở về, vết thương mặc dù không nghiêm trọng, nhưng mà cũng ở vị trí trọng yếu.

- Cởi quần xuống tôi xem xem, có phải miệng vết thương có vấn đề hay không?

Không nói lời gì, Cố Tình Trạch ngồi xổm xuống, lập tức muốn cởi quần Lâm Triệt ra.

Lâm Triệt ngoại trừ khi tham gia hoạt động thì mặc trang phục cầu kì, còn bình thường khi đi ra ngoài, đều thích mặc quần jean đơn giản cùng giày thể thao, lúc này người quần jean dán tại trên người, căn bản nhìn không ra vết cuộc trên đùi có chỗ nào không tốt không.

Cố Tình Trạch cũng không có ý nghĩ gì khác, chỉ là vừa sốt ruột, vừa nói để cô cởi quần.

Nhưng mà, mặt Lâm Triệt lập tức liền đỏ đến cổ.

Cái gì mà cởi quần..... anh là một người đàn ông trưởng thành.....

Mà thấy Lâm Triệt chậm chạp bất động, Cố Tình Trạch sốt ruột dứt khoát bắt đầu cởi ra cho cô.

- Nhanh cởi ra cho tôi xem

Anh nói, hai tay bắt đầu, mở nút, kéo xuống, muốn cởi quần jeans của cô xuống.

Lâm Triệt lập tức nóng nảy.

Đề tay của anh lại, cô đỏ mặt kêu lên:

- Cố Tình Trạch, anh có bệnh à, tôi..... Tôi đang tốt lành cởi quần làm gì.

Cố Tình Trạch nói:

- Không nhìn sao được, nếu là cô khó chịu thì phải nói, nơi đó là động mạch chủ, cũng không phải chuyện đùa.

Nhưng mà, ngẩng đầu lên, liền đối mặt với khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của Lâm Triệt.

Khuôn mặt nhỏ nhắn, lúc này nhìn như cà chua chín mọng, bốp một cái có thể ra nước.

Lúc này Cố Tình Trạch mới phát hiện, tay đang bị đè lại của mình, đang nắm lấy quần của cô.

Giật mình, trên mặt anh cũng lộ ra một chút vẻ xấu hổ.

- Cái kia, cô cởi thì cởi đi, tôi chỉ xem vết thương một chút, cũng không phải muốn làm gì, cô gấp cái gì.

Che dấu vết xấu hổ trên mặt, anh nói.

Lâm Triệt tức giận, nhìn anh nói:

- Vậy cũng không thể cởi quần..... Tôi bên trong cái gì cũng không có mặc!

- Này, vốn dĩ tôi cũng là chồng của cô, nhìn xem thì có sao đâu, chính cô không phải cũng đã nói, cũng không phải chưa thấy bao giờ!

- Anh.....

- Nhưng mà vừa rồi cô nói cái gì? Bên trong cô cái gì cũng không có mặc?

Cố Tình Trạch nghe xong cảm thấy không đúng, lông mày lập tức nhíu lại, đây chẳng phải là nói, bên trong chính là..... chính là.....

Trên mặt Lâm Triệt lần nữa đỏ lên.

- Không phải, tôi nói là..... Tôi chỉ mặc quần lót phía trong!

Cố Tình Trạch nhìn quần của cô, im lặng không nói gì.

- Vậy nên chỗ không nên nhìn cũng đã che lại, có cái gì không thể nhìn, chân của cô chẳng lẽ tôi còn hiếm lạ sao?

Lâm Triệt nói:

- Không hiếm lạ thì đẹp đi, tôi cũng không nói cho anh xem, hơn nữa, tôi không phải là bởi vì vết thương trên đùi, tôi chỉ là mệt mỏi thôi, anh có thể ra ngoài không, để cho tôi nghỉ ngơi một chút, buổi tối hôm nay tôi không muốn anh ngủ ở chỗ này, quấy rầy tôi ngủ cũng không ngon.

Cố Tình Trạch kỳ quái nhìn cô:

- Tôi lại không ngại to, đi ngủ cũng thành thật hơn cô nhiều, như thế nào quấy rầy cô?

Tồn tại của anh chính là quấy rầy.....

- Tóm lại..... Hôm nay tôi có thể ngủ một mình hay không? Thỉnh thoảng phân phòng một chút, người trong nhà anh cũng sẽ không nói cái gì chứ, cũng không phải vợ chồng nào cũng ngày ngày dính cùng một chỗ.

Mặc dù trong lòng Cố Tĩnh Trạch thấy kỳ quái, nhưng mà, nhìn Lâm Triệt gấp gáp như vậy, có lẽ thật là cô không quá quen việc ở cùng một chỗ với anh, những ngày vừa rồi có lẽ không thấy phiền chán, nhưng hôm nay quá mệt mỏi, mới phát ra.

Thế là anh nghĩ sâu xa một chút, nói:

- Vậy được rồi, tôi hôm nay đi ra ngoài ở, cô nghỉ ngơi cho tốt.

Thấy Cố Tĩnh Trạch nói như vậy, rồi thật sự lấy chăn mền đi ra ngoài, lúc này cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Thật là.

Lâm Triệt đặt mông ngồi ở trên giường, trong lòng lại nghĩ, Cố Tĩnh Trạch này, thật là một yêu nghiệt, yêu nghiệt!

Lâm Triệt nghĩ, có thể cô đã đến tuổi, không chế không nổi hormone mình bay loạn xạ, mới có thể không có việc gì nhìn Cố Tĩnh Trạch đến chảy nước miếng mặt đỏ tím run.

Cũng may, mấy ngày sau, vì nhanh chóng theo kịp tiến độ, chân không chạm đất, thời gian ở tại đoàn làm phim, còn nhiều hơn ở nhà, cho nên cũng không lo lắng vấn đề về Cố Tĩnh Trạch.

Phim truyền hình rốt cục cũng phát sóng.

Cố Tĩnh Dư hào phóng nói, mời mọi người cùng đi khách sạn Hải Bì một buổi tối, mọi người không say không về, say ngủ ngay tại khách sạn, tóm lại chính là điên cuồng một đêm.

Lâm Triệt liền gọi lên Du Mẫn Mẫn đi cùng, chuẩn bị mang chị Du cùng đi chơi.

Du Mẫn Mẫn suy nghĩ, như vậy còn có thể nịnh bợ nịnh bợ đạo diễn, cho nên lập tức cao hứng đáp ứng.

Trên đường, Du Mẫn Mẫn lái xe, nói với Lâm Triệt:

- Sau này nếu chúng ta nổi tiếng, cũng có thể đổi xe bảo mẫu.

(Xe bảo mẫu – 保姆车 – Xe bảo mẫu bình thường dùng để vận chuyển hàng hoá đồ vật trong nhà, hoặc chở rất nhiều người, bình thường xe có 7 chỗ ngồi trở lên. Xe bảo mẫu xe chỉ đặc biệt thích hợp cho các ngôi sao ăn uống, hóa trang, tạo hình trong xe, bởi vậy xe giống như bảo mẫu cung cấp những thứ cần thiết cho hoạt động hằng ngày của minh tinh, cho nên gọi là xe bảo mẫu.)

Hiện tại Lâm Triệt vẫn là diễn viên nhỏ, đừng nói xe bảo mẫu, đến xe riêng cũng không có.

Lâm Triệt cũng rất cảm kích Du Mẫn Mẫn, không có việc gì tự mình lái xe đưa Lâm Triệt đi khắp nơi.

Du Mẫn Mẫn nói:

- Nơi Cố Tĩnh Dư mời khách lần này, là một tài sản của Cố thị, không biết có thể gặp được Cố Tĩnh Trạch hay không.

- Phức.....

Lâm Triệt lập tức phun ra.

Du Mẫn Mẫn nói:

- Em làm sao vậy?

Lâm Triệt nói:

- Gặp được Cố Tĩnh Trạch để làm gì.

Du Mẫn Mẫn nói:

- Đương nhiên là phải nịnh bợ một chút, chị Du của em yêu nhất chính là ôm đùi thổ hào, có cơ hội tốt như vậy, khẳng định không thể bỏ qua.

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 53: Tiệc Đón Máy

Lâm Triệt im lặng nhìn Du Mẫn Mẫn.

Ở chung lâu ngày, cảm thấy Du Mẫn Mẫn mặc dù có thể lực, nhưng kỳ thật cũng không làm cho người ta chán ghét.

Có lẽ bởi vì hai người đều là kiểu người trực tiếp bày thể lực của mình ra ngoài sáng, cảm thấy cô không ngụy trang, cũng không có tranh luận vì chính mình, cho nên mới cảm thấy cô ấy không đáng ghét.

Trước đây mặc dù Du Mẫn Mẫn đối cô không tính là rất tốt, nhưng mà kỳ thật cũng không có quá kém, chỉ là số Lâm Triệt xác thực không tốt, cho nên cũng tự nhiên không có nhiều cơ hội như vậy, hiện tại xem Lâm Triệt như người dưới quan trọng để bồi dưỡng thành nghệ sĩ, cho nên quan hệ hai người mới bắt đầu trở nên tốt hơn rất nhiều.

Rất nhanh tới nơi mà Cố Tĩnh Dư nói.

Từ bên ngoài đã nhìn thấy đây không là hội sở bình thường, ngược lại là giống như là một hội sở đầy đủ các dịch vụ dùng khi nghỉ phép, phía dưới là chỗ ăn chơi, phía trên là khách sạn, ăn cái gì, ca hát, chơi đùa, quán bar, một dãy chuyên.

Nhìn từ vẻ ngoài, đó chính là một tòa cao tầng chiếm diện tích to lớn, lập tức khiến người ta cảm giác được đồ sộ.

Người của đoàn làm phim tập năm tập ba đi tới, chúc mừng nhau, chúc phim truyền hình công chiếu.

Lâm Triệt mang theo Du Mẫn Mẫn ngồi một chỗ ít người, chậm rãi tán gẫu, khi Cố Tĩnh Dư đến, xung quanh vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Lâm Triệt cũng vỗ tay, nhưng mà lại nhìn thấy, sau khi Cố Tĩnh Dư lên tiếng chào với mọi người, trực tiếp liền đi tới chỗ của Lâm Triệt.

Trên mặt Lâm Triệt cứng đờ, nhìn Cố Tĩnh Dư, có chút kỳ quái.

Về mặt Cố Tĩnh Dư lại bình tĩnh, trực tiếp ngồi ở bên cạnh Lâm Triệt.

Lâm Triệt nói:

- Sao anh lại ngồi ở đây.

Bên kia có vị trí quan trọng của nhân vật chính không ngồi, chạy bên này làm gì.

Cố Tĩnh Dư nhìn cô:

- Bên này yên tĩnh, tôi thích yên tĩnh, thế nào?

-.....

Được rồi, anh vui là được.

Lần đầu tiên Du Mẫn Mẫn cùng ngồi một chỗ với đại minh tinh như thế này, bộ dáng không khỏi còn có chút khấn trương, dù sao mặc dù hiện tại minh tinh có rất nhiều, nhưng loại siêu cấp minh tinh này thì rất ít.

Cố Tĩnh Dư nhìn thấy cô, cũng nghiêng đầu cười cười, Du Mẫn Mẫn thụ sủng nhược kinh (được người yêu thương vừa mừng lại vừa lo), vội cười cười với anh.

Cố Tĩnh Dư nhìn thoáng qua tiếp tục cùng Lâm Triệt nói chuyện, Lâm Triệt muốn cự tuyệt cũng không được.

Lúc đầu cũng không có gì, chỉ là, nhìn ánh mắt ngạc nhiên của tất cả mọi người, khiến Lâm Triệt cảm thấy hơi ngượng ngùng, mới có thể nóng lòng chỉ muốn thoát khỏi nơi này.

Lúc Lâm Ly tiến vào, liếc mắt liền thấy được Cố Tĩnh Dư vậy mà ngồi cùng một chỗ cùng Lâm Triệt.

Cô muốn nhìn không đến cũng khó, bởi vì tất cả mọi người đang nhìn bên kia nghị luận âm ỉ, dễ thấy như vậy.

Nhớ tới lễ đính hôn long trọng của mình, lúc đầu có thể chiếm cứ vị trí đứng đầu mấy ngày, khiến cho người ta cực kỳ hâm mộ, lại bởi vì một câu trên Weibo của Cố Tĩnh Dư, liền để Lâm Triệt tiện nghi mấy ngày, Lâm Ly đã cảm thấy tính toán của mình đều hồng.

Gần đây Lâm Triệt rất dương dương đắc ý! Đi tới chỗ nào đều không quên gây họa.

Lúc Mộc Phi Nhiên tiến vào, mọi người lại cùng đi tới chúc mừng.

Lâm Triệt ghen tị nhìn Mộc Phi Nhiên, nói:

- Có một ngày tôi cũng có thể cùng Phi Nhiên như Mộc Phi Nhiên, có khí thế như vậy thật tốt.

Mộc Phi Nhiên mang theo một đám trợ lý cùng nhân viên công tác khác, đi theo phía sau, vừa tiến vào làm người ta cảm thấy không khí như được khai hóa.

Cố Tĩnh Dư cũng nhìn thoáng qua, cười nói:

- Có một ngày cô cũng sẽ như vậy.

Lâm Triệt nhìn Cố Tĩnh Dư.

- Anh thật là biết nói chuyện, quên đi thôi, rất xa.

- Tin tưởng mình, con đường này đều phải từng bước một đi tới, thời điểm Phi Nhiên không mua nổi com, cũng không nghĩ tới, mình sẽ có hôm nay.

- Phải không? Chị Phi Nhiên còn có lúc kia?

- Đương nhiên, không phải, ai cũng vừa ra đời, đã là minh tinh sao?

Đương nhiên cũng có người vừa ra đời đã ngậm thìa vàng, Lâm Triệt nhìn Cố Tĩnh Dư một chút, anh cùng Cố Tĩnh Trạch đều là dạng thiên chi kiêu tử (con của trời), từ khi sinh ra đã được rất nhiều người hâm mộ.

Cố Tĩnh Dư nhìn ra ý tứ của Lâm Triệt, cười nói:

- Cô cho rằng, từ nhỏ tôi không cần phải để ý đến vấn đề ăn com không ăn com, thì sẽ hạnh phúc sao? Mỗi người đều có một phiên bản riêng, ở Cố gia cũng giống như vậy, hưởng thụ những quyền lợi này, cũng sẽ có càng nhiều trách nhiệm đặt trên vai, cho nên tôi mới lười nhác về Cố gia, cô nhìn tôi, hiện tại thật tiêu dao tự tại, đúng không?

Lâm Triệt vẫn không khỏi nghĩ đến Cố Tĩnh Trạch.

Cố Tĩnh Trạch cũng có phiên bản sao?

Đúng vậy, nghĩ lại đầu tiên, anh nhất định phải tiếp nhận một cuộc hôn nhân liền biết.

Ngắm lại càng thấy Cố Tĩnh Trạch đáng thương, cũng tốt, để cho anh mắc bệnh này, rồi cho anh một cuộc sống hoàn mỹ, cũng bởi vì Lâm Triệt, mà tiếc nuối.

- Nay, tôi đang nói chuyện với cô, cô lại nghĩ đến ai vậy?

Lần đầu tiên Cố Tĩnh Dư thấy cô như đang đi cõi thần tiên, không khỏi nhéo nhéo cái mũi của cô.

- Ai ư, không có, tôi cũng không nghĩ đến ai.

Lâm Triệt chột dạ làm bầm.

Tiệc đóng máy bắt đầu mọi người đều chơi rất vui vẻ, cũng rất điên cuồng, sau khi phim đóng máy, sẽ nghỉ ngơi một đoạn thời gian, phim truyền hình bắt đầu khai trương công chiếu, khi phim sắp bắt đầu chiếu, mọi người còn phải tụ tập cùng nhau tuyên truyền tạo khí thế cho phim truyền hình, đi lên con đường tuyên truyền.

Tất cả mọi người uống không ít rượu, tất nhiên Lâm Triệt cũng uống không ít, sau khi cô đi toilet trở về, thì phát hiện đã tìm không thấy những người khác.

Đến Du Mẫn Mẫn cũng biến mất không thấy.

Lâm Triệt đành phải mình ở nơi đó gọi một lúc, lại nghe thấy có người ở phía sau nói:

- Tổng Thống tiên sinh thế mà lại đến đây.

- Nơi này vốn là của Cố gia, Tổng Thống đến hội sở của gia đình mình cũng không có gì không đúng.

- Nơi này không phải là chỗ của Cố Tĩnh Trạch sao?

- Người ta là anh em ruột, cũng giống như ở nhà mình, anh không thấy chiến trận vừa rồi đâu, đại khái là muốn lên trên lầu ngủ lại, cho nên phía trên được giới nghiêm, không cho người khác lại gần.

Lúc Cổ Tinh Dư trở về, Lâm Triệt vội lời kéo Cổ Tinh Dư hỏi:

- Vừa rồi bọn họ nói Tổng Thống tới, có phải anh cả nhà anh hay không?

Cổ Tinh Dư không sao cả gật đầu.

- Đúng vậy, anh ấy tới có cái gì không đúng sao?

- Không có gì..... Nhà các anh thật sự là..... anh cô các anh mỗi người đều là nhân trung long phượng (rồng trong loài người).

- Cô thích hà, nếu cô thích cô cũng có thể gia nhập Cổ gia, đến lúc đó cam đoan cô sẽ cảm thấy có một phong vị khác.

Cổ Tinh Dư cười hi hi nói:

Lâm Triệt càng chột dạ cúi đầu, ngượng ngùng ở trong lòng nghĩ, cô hiện tại chính là nửa người Cổ gia.....

Cổ Tinh Minh giữ chức Tổng Thống ba năm, thành quả cũng không tệ, đối nhân xử thế cũng tốt, cho nên dĩ nhiên đi tới chỗ nào, đều có một đồng lớn người ủng hộ đi theo.

Lâm Triệt nhìn thấy có người có ý đi xem Tổng Thống, không khỏi lắc đầu, nhớ ra cái gì đó, vội hỏi:

- Chị Du vì sao không thấy.

- Chị Du? Người đại diện của cô, không biết, vừa rồi hình như cô ấy uống say, xiêu xiêu vẹo vẹo đi ra, rồi không có trở lại qua.

Cổ Tinh Dư nhú mày nói:

- A, lẽ như cô ấy chạy lên trên lầu, gặp phải Tổng Thống đại nhân, vậy các cô coi như xong rồi.

-.....

Lâm Triệt buồn bực suy nghĩ, sẽ không xui xẻo như thế chứ.

Dịch: BảoNhi

Biên tập: Anna

Team: Mây

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Lại Đây Mat-Xa Cho Tôi Một Chút

Lâm Triệt nhìn Cổ Tinh Dư,

- Tính tình Tổng Thống đại nhân thế nào? Có tốt hay không?

Cổ Tinh Minh lại là anh ruột của anh, Lâm Triệt nghĩ, anh hẳn là biết chứ.

Cổ Tinh Dư nghĩ nghĩ, cười nói:

- Cái này sao, cô suy nghĩ một chút, có thể đi đến vị trí Tổng Thống kia, tâm tư anh ấy có thể có bao nhiêu đơn giản? Anh ấy, chính là người, bề ngoài lạnh lùng, nội tâm càng lạnh lùng hơn, vì quyền lợi có thể là một người lòng lang dạ sói bại hoại!

- A?

Lâm Triệt bị dọa giết cả mình, Tổng Thống đại nhân trên TV nhìn rất tốt mà.

Cố Tĩnh Dư nhìn, cười ha ha, Lâm Triệt này, đôi khi rất dễ làm người ta cười, rất ngốc.

- Được rồi, lừa cô đó, kỳ thật anh ấy cũng là người bình thường thôi, chỉ là người này quái gở một chút, ừ, quái dị một chút, có chút khó tính, có chút khó ở chung, có chút.....

- Người Cố gia các anh đều là người như vậy sao.....

Thật sự giống Cố Tĩnh Trạch?

- A, cái gì gọi là Cố gia chúng tôi, cô thấy tôi rất khó ở chung sao?

- A, không phải không phải.....

Lâm Triệt kém chút nữa nói lộ ra, vội vàng cười khan nói.

Lâm Triệt lại gọi điện thoại cho Du Mẫn Mẫn, phát hiện không ai nhận, lại gọi, bên kia trực tiếp tắt máy.

Trong lòng Lâm Triệt cũng có chút luống cuống, nhưng mà, lúc này cũng không có biện pháp khác, muốn đi lên xem một chút, lại phát hiện phía trên quả nhiên đã bị người ta phong tỏa, không cho vào, Lâm Triệt đành phải trở về mới quyết định, dù sao Du Mẫn Mẫn vốn cũng là người trưởng thành rồi, chắc hẳn sẽ không đi lạc.

Về đến nhà, Lâm Triệt vội vàng tìm Cố Tĩnh Trạch, mặc dù gần đây đều đang tận lực trốn tránh anh, nhưng mà hiện tại thật sự có chuyện, cũng chỉ đành cầu anh.

- Cố Tĩnh Trạch, quan hệ của anh và Tổng Thống tiền sinh thế nào?

Lâm Triệt vừa đến liền vội vàng nói.

Cố Tĩnh Trạch nhìn Lâm Triệt.

- Chúng tôi là anh em ruột, cô cứ nói đi?

Lâm Triệt vội nói:

- Khi đang dùng cơm người đại diện của tôi, không cẩn thận đi đâu mất, hiện tại tôi tìm không thấy người, tôi muốn xin anh giúp tôi một việc, giúp tôi nhìn xem, có thể hỏi Tổng Thống tiền sinh một chút, người đại diện của tôi có xông vào bên trong hay không, bởi vì phía trên đang bị phong tỏa, tôi không qua được, sợ cô ấy bị xem như người xấu, rồi bị nhân viên bảo vệ bên người Tổng Thống bắt lại làm sao bây giờ.

Thì ra là việc này.

Mấy ngày nay Cố Tĩnh Trạch cũng đều đang bận bịu công việc, nhưng mà, lúc này nhìn thấy Lâm Triệt, mới hoảng hốt nhớ tới, đã vài ngày không nhìn thấy Lâm Triệt.

Khi anh trở về, nếu như không phải cô còn chưa có trở về, thì là ở lại đoàn làm phim, vừa rạng sáng ngày thứ hai liền chạy đi quay, bây giờ nghĩ lại, cô thể nhưng còn bận bịu hơn mình.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Gần đây cô rất nhiều việc?

Lâm Triệt ngẩn người, nhìn biểu tình nhàn nhạt của Cố Tĩnh Trạch, ánh mắt nhìn qua, mang theo vài phần nghi vấn, Lâm Triệt đương nhiên không dám nói, cô có phần cố ý trốn tránh anh.

Lâm Triệt sờ sờ lỗ tai của mình.

- A, đúng vậy, đang bận bịu để kịp tiến độ phim đóng máy, về sau có khả năng còn phải chạy tuyên truyền, sao vậy?

Hai tay Cố Tĩnh Trạch chống trên bàn, nâng nửa người lên nhìn Lâm Triệt.

- Cô đây là muốn tôi giúp cô?

Lâm Triệt gật gật đầu, đúng vậy.

- Vậy nếu như tôi giúp, cô làm gì để cảm ơn tôi?

Lâm Triệt ‘ách’ một cái, nói:

- Tôi làm sao biết, anh giàu như thế, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, cái gì cũng không thiếu, tôi làm sao có thứ gì có thể cho anh chứ.

Cố Tĩnh Trạch cười một tiếng, vẫy tay gọi cô đến gần.

Lâm Triệt đang đứng dưới mái hiên nhà người ta, không thể không cúi đầu, vội vàng chạy chậm đến gần.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Có biết mát-xa không?

- Há? Không.

Cố Tĩnh Trạch nhú mày.

- Cái gì cũng không biết, làm sao làm vợ người ta.

- Làm vợ sao phải biết cái này.....

Lâm Triệt nói nhỏ.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Nếu không, cưới vợ làm gì.

- Tiêu tiền, anh kiếm nhiều tiền như vậy, tôi không giúp anh tiêu xài một chút, anh bao giờ mới dùng hết.

Lâm Triệt không biết xấu hổ nói.

Cố Tĩnh Trạch nhìn cô.

- Chỉ biết ngại biện, đến đây, giúp tôi xoa bóp bả vai, phục vụ cho tốt, tôi suy nghĩ có nên giúp cô hay không.

Lâm Triệt nhìn thần sắc đặc ý của Cố Tĩnh Trạch, oán hận nói:

- Thật sự là nhà tư bản đại gian đại ác, chỉ biết áp bức người dân khổ cực như tôi.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Đó là đương nhiên, không ích lợi không dậy sớm, tôi còn phải gọi điện thoại hỏi Cố Tĩnh Minh, đây chính là Tổng Thống đó, cô cho rằng người bình thường có cơ hội này sao.

Nói giống như có bao nhiêu lợi hại, đây không phải là anh cả của anh sao.

Lâm Triệt tức giận hừ một tiếng, nhưng nhìn Cố Tĩnh Trạch nghiêng đầu, một bộ dáng chờ cô hầu hạ, cô cũng chỉ đành cố mà làm đi tới phía sau của anh.

Hai tay ra đáng nắm vào trên vai của anh.

Bờ vai của anh thật rộng, cách lợp quần áo, còn có thể chạm đến phía trên cơ bắp của anh, rắn chắc làm cho ngón tay phải dùng hết sức.

Không khỏi nghĩ đến, khi anh cởi quần áo ra, thân thể đầy cơ bắp, hình dạng tam giác ngược, làm cho người ta thật sự phun máu.

Trong lòng liền như vậy nóng lên, nhìn cái ót của anh, có chút tâm viên ý mã.

Anh không biết dùng dầu gội đầu gì, mái tóc màu đen dày đặc, chỉnh tề sạch sẽ, có mùi vô cùng dễ ngửi.

Thật sự là, người đàn ông ưu nhã, mặc kệ nhìn từ góc độ nào, đều đẹp như thế.

Đến hình dáng cái ót cũng mười phần đẹp mắt.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Tiếp tục đi, tại sao lại dừng lại?

Lúc này Lâm Triệt mới kịp phản ứng, mình vậy mà lại nhìn anh từ phía sau lưng ngẩn người.

Vội tiếp tục xoa bóp vài cái, cô nói:

- Bờ vai của anh thật cứng, bình thường có phải là công việc quá bận rộn không?

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Đương nhiên, thân là chồng, dù sao trên vai cũng có trách nhiệm nuôi gia đình, cô nói có thể không cứng sao?

Lâm Triệt bật cười khúc khích.

Cố Tĩnh Trạch nghe thấy tiếng cười của cô, cũng cười một tiếng.

Bàn tay nhỏ của cô khí lực thật sự là nhỏ, khi xoa bóp, mặc dù có thể cảm giác được cô đã dùng hết khí lực, nhưng mà, nhưng cả một chút cảm giác buồn lòng cũng không có, ngược lại làm cho anh cảm thấy càng căng thẳng hơn.

Chỉ vì đôi tay nhỏ kia quá nhu nhược, làm cho người ta thực sự có loại cảm giác không đành lòng bóc lột.

Nhưng, chính vì như thế, anh vẫn không muốn cô dừng lại, chỉ là cảm giác được bàn tay kia nhẹ nhàng khẽ vuốt, anh cười cười nói:

- Được rồi, nể mặt cô có thành ý như thế, đưa điện thoại cho tôi.

Cuối cùng Cố Tĩnh Trạch cũng chịu nói ra, Lâm Triệt vội vàng chân chó lấy điện thoại cho anh.

Cố Tĩnh Trạch rất nhanh gọi đi, nhưng điện thoại không có kết nối.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Xem ra anh ấy đang bận.

Khuôn mặt nhỏ của Lâm Triệt sụp đổ.

Thấy cô thực sốt ruột, Cố Tĩnh Trạch cũng không đành lòng lại đùa cô.

- Tôi cho gọi điện thoại cho thư ký trưởng của anh ấy xem thử.

- A, thật? Cố Tĩnh Trạch anh thật quá tốt.

Khuôn mặt nhỏ của Lâm Triệt lại lập tức cười tươi như hoa.

Cố Tĩnh Trạch nhìn cô cười, cầm điện thoại di động lên, lần nữa gọi đi.

Lần này điện thoại kết nối được.

- Tổng Thống vì sao không nhận điện thoại, đang bận?

Trong điện thoại, người bên kia trầm thấp nói:

- Thưa Nhị thiếu gia, Tổng Thống đã ngủ rồi.

- Ngủ rồi?

- Vâng.

- A, Được rồi, vậy anh giúp tôi hỏi một chút, các anh có bắt được một người phụ nữ say rượu hay không?

- Thưa Nhị thiếu gia, chưa từng có.

- Được, thay tôi hỏi thăm Tổng Thống.

- Vâng, nhị thiếu, sáng mai tôi nhất định báo lại, nhị thiếu còn có cái gì phân phó không?

- Không có.

Anh buông điện thoại xuống, đối với khuôn mặt chờ mong của Lâm Triệt nói:

- Bọn họ không có bắt được người nào, cô yên tâm đi, người đại diện của cô hẳn là chỉ là tự mình trở về.

Lúc này Lâm Triệt mới thở phào nhẹ nhõm.

- Làm tôi sợ muốn chết, tôi mà đắc tội với Tổng Thống, tôi chẳng phải là xong luôn sao.

Cố Tĩnh Trạch cười một tiếng.

- Cô cũng có lúc nhát gan như vậy? Đến tôi cô cũng dám đắc tội, còn sợ Tổng Thống?

Bạn đang đọc truyện *Thiêm Hôn Kiêu Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Cắn Một Cái Vào Môi Của Cô

Lâm Triệt kháng nghị nói:

- Tôi đắc tội với anh từ lúc nào vậy?

- Hạ loại thuốc này cho tôi... Nếu không phải cô có may mắn, cô cho rằng bây giờ cô còn có thể khoẻ mạnh đứng trước mặt tôi sao?

Cố Tĩnh Trạch nhướn mày nói.

Hiện tại anh vẫn còn cảm thấy kinh ngạc, vậy mà anh trúng chiêu dỏ hơi nát bét này.

Lâm Triệt hiểu được anh đang nói cái gì, mặt đỏ lên:

- Tôi... Người nào may mắn còn chưa chắc đâu. Tôi cũng đâu được tốt lắm. Từ một người tự do biến thành vợ trên hợp đồng của người khác. Còn phải mỗi ngày đều gặp anh, chịu đựng tính tình quái dị của anh!

Mặt Cố Tĩnh Trạch xệ xuống một chút.

Cô còn oán trách uỷ khuất.

Anh bỗng nhiên đứng dậy, tiến lên một bước, trực tiếp nâng gương mặt nhỏ của Lâm Triệt lên, áp tới gần, nhìn thấy cái cảm tình xảo của cô, đưa một tay nắm lấy, rồi mới nói với cô:

- Lặp lại lần nữa xem?

Hô hấp lạnh lẽo mang theo hương thơm đột nhiên tới gần, Lâm Triệt giật nảy mình, nhìn qua động tác bỗng nhiên mập mờ của anh, trên mặt không còn biểu tình gì nữa, cứng ngắc nhìn anh, chỉ cảm thấy môi của anh dường như đang ở trước mắt, chỉ cần cô tùy tiện khẽ động dậy một chút, lúc nào cũng đều có thể đụng vào.

Lâm Triệt tranh thủ thời gian nhanh chóng gỡ tay Cố Tĩnh Trạch ra:

- Tránh ra đi, đến gần như vậy, có thấy nóng không.

Gương mặt nóng lên, cô cũng không nhịn được nữa, một chân giẫm lên mu bàn chân của anh, thân hình xinh đẹp khéo léo chen ra từ bên cạnh anh, chạy đi không quay đầu lại.

- Ahh...

Cố Tĩnh Trạch bị giẫm đau đớn.

Lâm Triệt đáng chết này, thật đúng là đã dùng hết sức lực.

Cố Tĩnh Trạch nhíu mày nhìn bóng lưng của cô

- Lâm Triệt, giỏi lắm! Cô đây là dùng xong rồi vứt bỏ sao?!

Lâm Triệt dường như không nghe thấy thanh âm của anh, tranh thủ thời gian chạy vào bên trong, dùng sức đóng cửa lại.

Hô hấp dồn dập, coi vỗ lồng ngực của mình.

Cái đồ lưu manh thối này, lại dám tùy ý đùa giỡn cô.

Hô hấp còn chưa bình ổn được, thanh âm của Cố Tĩnh Trạch lại vang lên lần nữa ở bên ngoài.

Vẫn còn vài công việc chưa xử lý tốt, nhưng bị cô quấy nhiễu như thế, bồng dung cũng không tinh tâm được nữa, Cố Tĩnh Trạch dứt khoát đi đến phòng ngủ.

Lâm Triệt không muốn để tên lưu manh này tiến đến lần nữa, dán trên cửa, cô khoá cửa lại nói:

- Anh đến phòng bên cạnh ngủ đi.

Nghe Lâm Triệt nói như vậy, Cố Tĩnh Trạch buồn bực nói:

- Vì sao tôi phải sang phòng bên cạnh ngủ?

- Cũng không phải chưa từng ngủ ở đó, tôi mệt muốn chết đi được, không muốn bị anh quấy rầy.

Đây đã thành thói quen của cô rồi.

Anh nói:

- Đây là phòng ngủ của tôi, tôi muốn ngủ ở đâu thì ngủ đó, cô mở cửa ra cho tôi.

- Không mở, tôi vừa đắc tội với anh, làm sao tôi biết anh có trả thù tôi không.

Lâm Triệt tìm được cái cớ, dù thế nào cũng nói không muốn để cho anh tiến vào.

Cố Tĩnh Trạch hừ một tiếng:

- Bây giờ cô thế này sẽ chỉ càng ngày càng đắc tội tôi.

- Dù sao cũng đắc tội rồi, thêm một chút không sao.

- Tốt! Lâm Triệt, như vậy cô không sợ tôi sẽ trả thù cô sao? Đến lúc đó để cho bộ phim của cô không cách nào chiếu được, để công ty phong sát cô...

- Cái gì?

Trong lòng Lâm Triệt hoảng hốt:

- Cố Tĩnh Trạch, anh sẽ không vô si như vậy chứ, chúng ta đã đồng ý sau khi cưới sẽ không can thiệp vào bất cứ chuyện gì của đối phương.

- Tôi đã từng làm nhiều chuyện vô si hơn, cô đừng quên, tôi là nhà tư bản.

Cố Tĩnh Trạch hừ một tiếng nói.

Con mắt Lâm Triệt khẽ động, do dự một chút, cuối cùng vẫn thử thăm dò, hơi hé mở cửa.

Lại không nghĩ tới Cố Tĩnh Trạch tay nhanh mắt lẹ, bàn tay trực tiếp đẩy cửa ra. Lâm Triệt bị hù lui về phía sau mấy bước, Cố Tĩnh Trạch xem xét, "soạt" một tiếng, đưa tay ôm lấy eo cô, kéo Lâm Triệt suýt nữa ngã sấp xuống đất.

Lâm Triệt rên khẽ một tiếng, đến khi kịp phản ứng lại, mặt cô dường như đã dán vào trên mặt Cố Tĩnh Trạch, nhìn Cố Tĩnh Trạch, chỉ cảm thấy nhiệt độ trên mặt nhanh chóng tăng lên, nhìn qua đôi môi mỏng của anh, hình như cảm thấy cổ họng hơi khàn khàn, nói không ra lời.

Trong mắt cô hiện lên vẻ hoảng hốt, tranh thủ thời gian đẩy Cố Tĩnh Trạch ra, lại không nghĩ đến, Cố Tĩnh Trạch nhíu mày một cái, trực tiếp giữ lại cổ tay của cô.

Thấy cô không dám nhìn mình, ánh mắt liêu mạng né tránh, trong lòng anh càng không vui kéo Lâm Triệt đến:

- Lâm Triệt, cô làm sao thế? Sao gần đây tôi cảm thấy cô đang trốn tránh tôi?

Trong lòng Lâm Triệt giật mình.

Bị phát hiện rồi hả?

- Tôi... Tôi đâu có tránh anh.

Cô vẫn liêu mạng muốn đẩy Cố Tĩnh Trạch ra.

Tay Cố Tĩnh Trạch lại nắm chặt hơn mấy phần:

- Còn không phải trốn tránh? Vậy sao cô không dám nhìn tôi, còn nhất quyết đuổi tôi ra ngoài.

Lâm Triệt vội vàng lắc đầu:

- Làm gì có, là ảo giác của anh thì có.

Cố Tĩnh Trạch kéo Lâm Triệt lại, ngón tay thon dài nhẹ nắm lấy gương mặt của cô, bắt cô nhìn mình.

- Vậy cô nhìn vào mắt tôi rồi nói, cô không trốn tránh tôi.

Lâm Triệt ngẩng đầu, nhìn qua đôi con ngươi u ám như nhìn thấu lòng người, miệng giật giật, nói không ra lời.

Cô thật sự đang trốn tránh anh, bởi cô cảm thấy chỉ cần nhìn thấy anh, cả người cô đều nóng lên.

Cô nói nhanh:

- Tôi thật sự không trốn tránh anh, anh mau thả tôi ra!

Cô dùng sức gỡ tay của anh ra.

Cố Tĩnh Trạch lập tức phìền não, nhìn Lâm Triệt quay người, tới gần thêm mấy bước, theo với theo:

- Rốt cuộc cô làm sao vậy Lâm Triệt?

- Cái gì mà làm sao, tôi không có chuyện gì hết, chỉ là gần đây quá bận rộn.

- Vậy tại sao cô phải đuổi tôi ra ngoài?

Cố Tĩnh Trạch đương nhiên sẽ không tin tưởng cô.

- Bởi vì tôi... Tôi và anh ngủ cùng một phòng vốn rất không thoải mái, mà chúng ta cũng là kết hôn giả, lúc người trong nhà hỏi thì nói hiện tại thời kỳ tình yêu cuồng nhiệt đã qua, tất cả mọi người bề bộn nhiều việc, cho nên thỉnh thoảng ngủ riêng, cũng đâu có sao.

- Lâm Triệt...

Cố Tĩnh Trạch bỗng nhiên có một dự cảm xấu:

- Cô trốn tránh tôi như thế này, chẳng lẽ để ý người đàn ông nào khác rồi sao?

Nếu không phải vậy, Cố Tĩnh Trạch cũng không nghĩ ra vì lý do nào khác.

Lâm Triệt sững sờ.

Cô chưa từng nghĩ tới điều này.

Nhưng nếu anh đã hỏi như vậy, Lâm Triệt dứt khoát nói:

- Tôi vẫn chưa có người đàn ông mình thích. Nhưng tôi vẫn hẹn hò với người khác giới. Nếu không tôi đến tuổi này lại cấm dục, chẳng phải là phí hoài thanh xuân đẹp đẽ sao!

Cô nghĩ, có lẽ cô thật sự cần một người bạn trai, từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ Tần Khanh, cô chưa từng ưa thích bất kỳ người đàn ông nào khác, cũng chưa từng thân cận với bất kỳ người đàn ông nào.

Cho nên bây giờ mỗi lần nhìn thấy Cố Tĩnh Trạch, đều sẽ cảm thấy nôn nôn nóng nóng.

Nhất định là hormone của cô phát tán mạnh mẽ dẫn đến việc thể xác và tinh thần không phối hợp, cho nên mới tơ tưởng đàn ông như vậy.

Lông mày Cố Tĩnh Trạch nhíu lại thật sâu, trong mắt dường như hiện lên tia sáng u tối, nhìn thấy môi Lâm Triệt chớp động lên xuống, anh đột nhiên cảm thấy một trận xúc động.

Con ngươi âm u, anh đi tới một bước.

Một tay đè chặt bờ vai của cô, một tay giữ sau gáy của cô lại, trực tiếp hướng về môi của cô, cắn.

Đầu lưỡi đảo qua cánh môi, dường như là theo bản năng, anh liền chui vào trong miệng cô.

Lâm Triệt kinh ngạc đến ngây người, cảm nhận được cái lưỡi trơn nhẵn, mang theo hơi lạnh, tiến vào xâm lược trong miệng mình, nhất thời cả người đều cứng lại một chỗ.

Cố Tĩnh Trạch như muốn hút linh hồn của cô đi, hút đầu lưỡi cô sâu như vậy, đưa lưỡi cô tiến vào trong miệng anh, quần lấy lưỡi anh chặt chẽ không thể tách rời.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Tôi Không Muốn Cô Tìm Bạn Trai

Lâm Triệt còn muốn tránh đi, nhưng lại cảm nhận được rõ ràng, một bàn tay của anh đẩy cô chạm vào tường, làm cô dán chặt vào bức tường lạnh lẽo, thân thể cường tráng của Cố Tĩnh Trạch tiến đến gần, một bàn tay từ dưới thăm dò vào.

Trong chớp mắt khi da thịt đụng chạm, Lâm Triệt cảm nhận được bàn tay nóng bỏng của anh.

Thân thể cô run rẩy, cảm nhận được đầu ngón tay thô ráp của anh chạm qua da thịt, làm cô run rẩy từng cơn.

Quần áo bị vén lên hơn nửa, bàn tay anh đang chạy dọc theo người cô lên trên, bỗng nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên.

Môi Cố Tĩnh Trạch rời khỏi, hơi thở vẫn còn đang dồn dập, liếc mắt nhìn điện thoại đang reo.

Âm thanh này làm người ta tức giận thầm mắng trong lòng.

Trên môi vẫn còn giữ lại hương vị của cô, anh có chút không ngờ liếm môi một cái, không có chút tư vị ghê tởm, trái lại làm cho người ta cảm thấy vô cùng lưu luyến.

Ánh mắt Lâm Triệt mơ màng, trên gương mặt còn có hai vùng ửng đỏ.

Anh buông cô ra, trên tay vẫn còn nóng bỏng, đưa tay ra, trong lòng bàn tay có một tảng mồ hôi mỏng, liếc mắt nhìn Lâm Triệt một cái, anh mới quay đầu cầm lấy điện thoại.

Là thư ký Cố Tĩnh Minh gọi điện đến.

Cố Tĩnh Trạch nghe máy.

- Làm sao vậy?

- Nhị thiếu, vừa mới biết được, quả thật có người phụ nữ xông vào, người này nhị thiếu quen sao?

- Ủ, tên là Du Mẫn Mẫn.

- Đúng là cô ấy, nhị thiếu yên tâm, người này đã được Tổng Thống tiên sinh phái người đưa về, chắc là bây giờ không sao nữa rồi.

- Vậy là được rồi, cảm ơn.

- Nhị thiếu đừng khách sáo với tôi, Tổng Thống tiên sinh nhờ tôi hỏi thăm sức khỏe của anh, cũng hỏi thăm sức khỏe của thiếu phu nhân, ít ngày nữa Tổng Thống tiên sinh sẽ đến nhà, hi vọng có thể nhìn thấy thiếu phu nhân.

- Vậy sao, được rồi, sẽ có cơ hội này.

Anh cười nhột nhạt, ngẩng đầu lên, nhìn Lâm Triệt đứng ở một bên, quần áo vẫn còn lộn xộn.

Đề điện thoại xuống, anh nhìn Lâm Triệt nói:

- Người đại diện của cô đã không sao rồi.

Lâm Triệt nhìn anh.

Toàn bộ chuyện vừa xảy ra, đã không nhìn thấy một chút dấu vết trên mặt anh, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy, anh dùng ánh mắt trong trẻo nhìn cô nói chuyện.

Nhưng cô còn nghĩ lại, vừa rồi anh để lại gợn sóng trên người cô, rõ ràng như vậy.

Cô tức giận không thôi, cô thật sự muốn giết chết anh.

Cô giậm chân một cái, nói với Cố Tĩnh Trạch:

- Ra ngoài! Đồ lưu manh!

- ...

Cố Tĩnh Trạch còn chưa phản ứng kịp, Lâm Triệt đã bước tới, quả đấm của cô đánh xuống người anh liên tiếp, tuy không đau, nhưng vô cùng buồn bực.

Cố Tĩnh Trạch chỉ có thể lùi về phía sau, nhìn bộ dạng cô phát điên, tuy có thể dễ dàng giữ chặt lấy thân thể gầy yếu của cô, nhưng anh không có làm.

Chỉ là cứ thế bị đẩy ra bên ngoài.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Lâm Triệt, cô làm gì vậy.

Anh giữ cổ tay cô, nhìn đôi má nóng hổi của cô.

Lâm Triệt tức giận trừng mắt với anh:

- Lưu manh, ra ngoài!

- Lưu manh sao?

Anh nhướn mày:

- Cô là vợ tôi, cho nên hình như chuyện tôi làm đều hợp pháp đúng không?

- ...

Lâm Triệt không phản bác được.

Cố Tĩnh Trạch cau mày nói:

- Cho nên bây giờ cô đi tìm bạn trai? Nói dối là mình chưa kết hôn sao?

- Tôi...

Lâm Triệt nghĩ như thế, căn bản chưa thay đổi hành động, lúc này không biết nói gì.

Ánh mắt Cố Tĩnh Trạch tối đen như ngoài trời nhìn chăm chăm cô, nói thật:

- Bây giờ tôi sẽ không cho phép cô tìm bạn trai.

Đáy lòng Lâm Triệt gào thét một lát.

Anh có ý gì đây.

Cố Tĩnh Trạch nhìn cô, biểu tình u ám không rõ, mang theo ánh sáng âm u:

- Cho nên, tốt nhất cô nên bỏ ý nghĩ này đi.

Lâm Triệt còn muốn nói gì đó, bỗng nhiên Cố Tĩnh Trạch lại tiến đến gần:

- Nếu cô nhất định phải thử một lần, tôi khuyên cô đừng có ý đồ khiêu khích tôi.

Cảm anh cứng rắn buộc chặt, lúc tiến đến gần, cảm giác bá đạo sinh ra, làm trái tim Lâm Triệt sắp nhảy ra ngoài, đập kịch liệt trong lồng ngực.

Ánh mắt di chuyển lung tung, Lâm Triệt khăn trương đẩy anh ra ngoài.

- Đừng tiến vào giờ trò lưu manh nữa đó, hừ.

Nói xong, cô đóng mạnh cửa lại.

Cố Tĩnh Trạch bị nhốt ở ngoài cửa như vậy, nhìn cửa phòng đóng chặt, anh hít một hơi thật sâu.

Anh bị vợ của mình nhốt ở bên ngoài cửa sao?

- Lâm Triệt... Cô đợi đó cho tôi.

Cố Tĩnh Trạch gầm lên với cánh cửa.

Thấy có người hầu đi qua, anh mới thu hồi vẻ mặt, đi về phía phòng dành cho khách, chuẩn bị ngủ tạm một tối.

Lâm Triệt nằm ở trên giường, vẫn cảm thấy nóng bỏng trên mặt còn chưa giảm, lăn qua lộn lại, lại không ngủ được.

Mà một căn phòng khác, Cố Tĩnh Trạch ngủ trên sofa lâu như vậy, lúc này không dễ dàng gì mới ngủ ở trên giường, lại cảm thấy toàn thân có chút không thoải mái.

Trong phòng ngủ vì có Lâm Triệt ở, trong phòng luôn luôn mơ hồ có mùi thơm nhàn nhạt, giống như mùi hương trên người cô, lại giống như mùi hương của con gái.

Mà ở nơi này, chỉ có mùi thơm của bột giặt trên chăn, tuy mùi này không khó ngửi, nhưng vẫn làm cho người ta cảm thấy không thoải mái.

Mà ngẩng đầu lên, khi anh muốn nhìn tướng ngủ vô cùng xấu của người phụ nữ nào đó theo bản năng, lại chỉ có vách tường đáp lại, anh có chút không thích ứng được, nằm ở nơi đó, không biết qua bao lâu, mới ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau.

Lâm Triệt vì phim truyền hình đã đóng máy, nên muốn đến công ty họp kế hoạch một lúc.

Lâm Triệt đến công ty sớm, nhìn thấy vẻ mặt của Du Mẫn Mẫn uể oải, khẩn trương đi đến hỏi:

- Chị Du, ngày hôm qua chị sao vậy, bỗng nhiên nửa đường không thấy nữa.

Trên mặt Du Mẫn Mẫn hiện lên chút xấu hổ, ngẩng đầu nói:

- Uống hơi nhiều.

Lâm Triệt nói:

- Em bảo người qua đó hỏi, nói chị xông vào khu vực cấm của Tổng Thống tiền sinh, sau đó không sao chứ?

Du Mẫn Mẫn vuốt tóc mình, nói:

- Lúc chị đến đó rõ ràng Tổng Thống tiền sinh còn chưa có tới, sau đó không biết sao lại thành khu vực cấm, may mà không có chuyện gì, sau đó bọn họ đưa chị trở về.

- Vậy sao, vậy thì tốt quá, xem người của Tổng Thống tiền sinh không tệ lắm.

Lâm Triệt nói.

Du Mẫn Mẫn nhún nhún vai, từ chối cho ý kiến, chỉ là xem ra người có chút mệt mỏi.

Lâm Triệt nói:

- Kế tiếp phải chạy tuyên truyền rồi.

Du Mẫn Mẫn nói:

- Đúng vậy, phim truyền hình muốn chiếu trong dịp hè, tuy quay xong phim rồi, nhưng mà thời gian bận rộn chân chính sắp đến, em phải chuẩn bị tốt, có khả năng công ty sẽ sắp xếp cho em nhận phòng vấn, khi đó cần một chút kinh nghiệm và kỹ xảo nói chuyện, đến lúc đó nhờ đầu em và Cố Tĩnh Dư đi tuyên truyền, nhất định phóng viên sẽ hỏi tới hỏi lui em và Cố Tĩnh Dư, không được nói linh tinh tùy tiện.

Lâm Triệt nói:

- Em cũng phải phỏng vấn sao?

Cô chỉ là một nghệ sĩ nhỏ, cho tới bây giờ cũng chưa từng được phỏng vấn.

Du Mẫn Mẫn nói:

- Đó là đương nhiên, em là một trong số những diễn viên chính, tuy không phải là nhân vật chính số một, nhưng mà phần diễn cũng không ít, huống chi... Bây giờ tin tức giữa em và Cố Tĩnh Dư, đều đã lên đầu đề rồi đó.

Lâm Triệt xấu hổ nghĩ, còn chưa có tác phẩm, đã bị kéo lên đầu đề, làm cô không biết nên cao hứng hay là ai oán.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Cô Gái Đáng Yêu

Đợt quảng bá đầu tiên của bộ phim được triển khai rất nhanh chóng. Cố Tĩnh Dư và Lâm Triệt đều tham gia.

Từ xa thì Lâm Triệt đã nhìn thấy Lâm Lị đang bước đến, theo sau cô ta là một nhóm trợ lý và nhân viên hậu cần cung cấp tận tụy.

Lâm Triệt đang ngồi trong phòng trang điểm chung của đoàn phim, nhìn Lâm Lị thì liền buột miệng hỏi, “Sao cô ta không trang điểm mà đi đâu vậy nhỉ?”

Chuyên viên trang điểm quay lại nhìn Lâm Lị, rồi cười nói, “Người ta có phòng trang điểm riêng, có người chăm sóc đặc biệt chứ đâu thèm căn phòng này.”

“À...” Lâm Triệt tự nhiên hiểu rõ, một mình tính màn bạc thì dĩ nhiên không thể giống với các diễn viên nhỏ bé rồi.

Một diễn viên khác ngồi gần đó liền lên tiếng, vẻ không cam lòng, “Cô ta cũng đâu phải nổi tiếng gì, sao lại được đãi ngộ và kênh kiệu cứ như thế ngang hàng với Mộc Phi Nhiên vậy!?”

Chuyên viên trang điểm vừa đánh má hồng cho Lâm Triệt, vừa trả lời: “Lâm Lị không giống chúng ta, người ta có gia thế là Lâm gia, lại là thiếu phu nhân tương lai của Tần gia, tiền không thiếu, quyền cũng không thiếu, đương nhiên có khí thế hiển ngang rồi!”

Trong lòng Lâm Triệt cảm thấy buồn cười, rõ ràng cô và Lâm Lị đều là người của Lâm gia, nhưng mọi người không ai biết, hoặc giả là họ cố tình ngó lơ họ Lâm đứng trước tên của cô. Một phần vì trước giờ trong mắt người ngoài Lâm gia chỉ có hai tiểu thư Lâm Lị và Lâm Dư, còn Lâm Triệt thì như một người không danh không phận, thậm chí còn bị chán ghét, mọi người không ai biết cô là tam tiểu thư Lâm gia cũng không có gì lạ.

Cũng may Lâm Triệt căn bản không quan tâm, kỳ thật nếu đi quảng bá phim với danh nghĩa là chị em với Lâm Lị thì đối với cô mới là sự dằn vò khó chịu nhất.

Lâm Triệt vừa đưa mặt cho chuyên viên trang điểm, vừa lấy di động ra nghịch weibo, những hình ảnh đầu tiên của đợt quảng bá đã được đăng tải trên mạng, weibo tràn ngập tin tức sôi nổi về bộ phim này.

Lâm Triệt nhìn xuống các bình luận, có nhiều bình luận sắc sảo về kịch bản, cũng có người bình phẩm về dàn diễn viên. Nhiều người khen Lâm Triệt xinh đẹp, nhiều kẻ lại ác miệng phê bình không tiếc lời.

“Nhìn khó coi chết đi được!”

“Không hợp với hình tượng của nhân vật gì cả!”

“Cái mũi này nhìn là biết dùng dao kéo.”

“Mí mắt này rõ ràng là phẫu thuật thẩm mỹ, nhìn như khuôn đúc từ các bác sĩ mà ra!”

Lâm Triệt xem xong liền hậm hực, cảm đi động buồn bực nói, “Dựa vào cái gì mà nói mình đi phẫu thuật thẩm mỹ chứ? Rõ ràng mình là tự nhiên mà!”

Cô liền ngẩng đầu nhìn chuyên viên trang điểm, “Cô xem tôi có chỗ nào giống dùng dao kéo không? Dù tôi cũng muốn đi phẫu thuật thẩm mỹ lắm, nhưng trước hết phải có tiền, còn tôi đây lần đầu được đóng một nhân vật quan trọng như thế này thì tiền đâu mà đi thẩm mỹ!”

Chuyên gia trang điểm bật cười, bỗng cảm thấy cô nàng Lâm Triệt này thật thú vị.

Du Mẫn Mẫn ngồi cạnh đang ăn vài món ăn vặt trong lúc chờ Lâm Triệt trang điểm, nghe vậy liền nói, “Được rồi, diễn nào mới nổi mà chẳng bị soi mói, vả lại bây giờ phẫu thuật thẩm mỹ đang là phong trào, lại rất dễ thực hiện. Chỉ là chẳng biết sao họ lại nói em đi thẩm mỹ nhỉ, cái mũi với đôi mắt kia, mí nhỏ híp như vậy, nếu đây là thẩm mỹ thì trình độ của bệnh viện quá kém rồi.”

Lâm Triệt nhìn vào gương, giọng nói hờn dỗi, “Mí của em đâu có híp...”

Du Mẫn Mẫn không quan tâm, quay sang nói với chuyên viên trang điểm, “Trang điểm mắt to hơn chút, mí híp thế này, nhìn khó coi quá!”

Mọi người cười đùa hào hứng nói chuyện phiếm, không khí vui vẻ và tiếng náo nhiệt cũng gây chú ý cho Cố Tĩnh Dư đang ngồi ở phía bên kia.

“Bên đó có gì à?” Cố Tĩnh Dư buột miệng hỏi.

“Hình như là Lâm Triệt.” Người đại diện của anh lên tiếng trả lời, “Cô gái này đi đến đâu là ríu rít tới đó, với ai cũng có thể nói chuyện thoải mái vô tư, tất cả mọi người đều thích nói chuyện phiếm với cô ấy.”

Cố Tinh Dư liếc mắt nhìn rồi khoé miệng nhếch lên một nụ cười, anh nhìn thật sâu Lâm Triệt rồi đứng dậy bước tới.

“Này, mọi người đang nói gì vui vẻ vậy?” Cố Tinh Dư lên tiếng.

Sự xuất hiện của Cố Tinh Dư làm các chuyên viên trang điểm và tất cả diễn viên ở đây đều sững sờ, nhưng thấy gương mặt của anh tâm tình rất tốt thì họ cũng thả lỏng hơn.

Cố Tinh Dư nhìn Lâm Triệt, “Từ xa là đã nghe giọng của em đang cười, lại cười lớn tiếng sáng khoải là khác.”

Thời gian này Lâm Triệt và Cố Tinh Dư cũng đã dần trở nên quen thuộc, cô không cảm thấy anh là người khó gần như lời đồn, ngược lại khá thân thiện, nên hai người trò chuyện cũng rất tự nhiên, “Anh không thích ồn sao, không thích ồn ào thì có thể đến phòng trang điểm riêng mà, một đại minh tinh như anh sao phải đến đây?”

“Này, em dám không hoan nghênh tôi ư? Em không thấy là mọi người đều chào đón tôi tới à?” Cố Tinh Dư bủi môi đáp.

Mọi người xung quanh thấy cả hai trò chuyện thoải mái như vậy thì không khỏi ngáy người, ai nói siêu sao Cố Tinh Dư ít nói trầm lặng chứ, rõ ràng là rất thân thiện mà. Nhưng không thể phủ nhận rằng họ biết quan hệ của Cố Tinh Dư và Lâm Triệt không tệ, nếu không thì anh cũng không chủ động nói chuyện với cô.

Lâm Lệ vừa bước ra thì nhìn thấy mọi người đang vây quanh Cố Tinh Dư và Lâm Triệt, cô ta tò mò không biết họ nói gì mà khiến cả phòng trang điểm sôi nổi náo nhiệt như vậy, tràn đầy tiếng cười.

Lâm Lệ khinh thường hừ một tiếng, “Cái con nhỏ Lâm Triệt này đúng là đủ trò!”

Trợ lý ở bên cạnh liền nín thở, “Đâu phải ai cũng được như chị đâu, chị Lâm Lệ! Cô ta không đủ xinh đẹp, không có tiền cũng không có quyền, không có gia thế chống lưng, lại không có được một đẳng phu quân như Tần thiếu gia, thì đương nhiên chỉ biết ra sức lấy lòng đàn ông thôi.”

Lâm Lệ nghe vậy thì tức khắc nở nụ cười đắc ý, “Đúng vậy, tôi rất khinh thường những người chỉ biết bu vào lòng lấy lòng tôi, bọn họ xứng sao?”

Tuy ngoài miệng nói vậy, nhưng khi nhìn thấy Cố Tinh Dư và Lâm Triệt thân thiết, thì trong lòng cô ta đã ghen ghét muốn chết.

...

Không lâu sau thì đã tới lúc phỏng vấn đoàn phim, không ai ngờ Cố Tinh Dư lại chủ động lôi kéo Lâm Triệt ngồi kế bên anh. Lâm Triệt hơi bất đắc dĩ, nhưng cũng nở nụ cười vui vẻ trước ống kính.

Thời điểm cặp nam thanh nữ tú đứng bên nhau, các phóng viên liền bu lại chụp ảnh lia lịa, micro được đưa lại tới tập xung quanh.

Lâm Triệt vẫn còn ngỡ ngàng, chỉ vừa mấy tháng trước cô vẫn chỉ là một người không ai biết đến, không ngờ có một ngày lại đứng dưới nhiều ánh đèn flash như vậy để nhận phỏng vấn, sự thay đổi này quả là biến hoá khôn lường.

Các phóng viên bắt đầu háo hức, liên hỏi, “Lâm Triệt, lần trước nghe nói cô và Cố Tinh Dư bị người ghép thành một đôi, không biết cô cảm giác thế nào?”

Lâm Triệt không nghĩ sẽ bị hỏi câu này nên nhất thời không phản ứng kịp.

Lúc cô vẫn còn thẩn thờ thì Cố Tinh Dư ở bên cạnh đã đoạt lấy micro và nói, “Cô ấy nhất định cảm thấy cực kỳ vui vẻ bay bổng, có thể được ghép đôi với một soái ca như tôi còn không phải vinh hạnh sao?”

Lâm Triệt cảm kích nhìn Cố Tinh Dư, anh lại nhìn cô nở một nụ cười, tựa như đang muốn nói mọi chuyện không cần lo lắng, vì đã có anh ở đây.

Phóng viên lại hỏi, “Lâm Triệt, vậy sau khi đóng máy bộ phim này, hai người có giữ liên lạc với nhau không?”

Cố Tinh Dư lại trả lời thay, “Gặp thế nào đây? Mọi người làm rần rần quá khiến cô ấy ngại rồi, tôi vất vả lắm mới nấn nỉ cô ấy làm bạn với tôi đó, mọi người đừng chọc cô ấy nữa!”

Mọi người đều cười ồ lên.

Lâm Triệt thầm than phục Cố Tinh Dư, dù cho phóng viên hỏi bất kỳ câu hỏi treó ngoe nào thì anh cũng đều phản ứng rất tốt, khôi hài mang lại tiếng cười cho mọi người, lại không để đối phương dồn mình vào thế bí.

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiêu Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Chọc Giận Cố Tĩnh Trạch

Mỗi hành động của Cố Tĩnh Dư đều thể hiện cho mọi người thấy là anh đang ra sức bảo hộ Lâm Triệt.

Một phóng viên nhảy bèn nhìn Lâm Triệt rồi hỏi, “Lâm Triệt, cô chỉ vừa vào nghề đã có thể gặp được một đàn anh nhiệt tình như vậy, có phải cảm thấy mình thật may mắn không?”

Câu hỏi này thì hiển nhiên Cố Tĩnh Dư không thể trả lời thay.

Lâm Triệt cười cười, liền đáp lại, “Đúng vậy, Tĩnh Dư đúng là bậc tiền bối rất tốt bụng, trong quá trình hợp tác cùng đóng phim thì anh ấy đã chỉ cho tôi rất nhiều kinh nghiệm.”

Cố Tĩnh Dư tức khắc nói, “Vậy em tính báo đáp tôi như thế nào đây?”

“Hả? Báo đáp?” Lâm Triệt không nghĩ anh bỗng nhiên lại lái đề tài như vậy, “Báo đáp như thế nào ư?”

Về mặt Cố Tĩnh Dư tình bơ hỏi, “Em không định mời tôi một bữa cơm sao?”

“...”

“Hai người muốn hẹn nhau ăn cơm sao?”

“Đúng rồi, phải mời thôi, không mời không được rồi!”

Các phóng viên thì nhau sôi nổi như vậy, Lâm Triệt chỉ đành âm thầm liếc Cố Tĩnh Dư một cái, ngoài mặt thì cười cười nói, “Hi hi, nhất định mời, nhất định sẽ mời!”

Cố Tĩnh Dư cười ha ha, “Thôi bỏ đi, chờ em có lương rồi hãy nghĩ đến chuyện mời tôi, đừng nhận lời nhanh quá, không lẽ tôi nói đùa câu mà em cũng ngốc nghếch nhận lời hết chứ?”

“...” Gương mặt Lâm Triệt lúc này đúng thật là ngây ngốc.

Còn các phóng viên bên dưới đều cùng nhau nở nụ cười.

Sau khi kết thúc buổi phỏng vấn, Lâm Triệt rời khỏi thì Cố Tĩnh Dư đã theo sát bên, lấy vai anh cọ cọ vào bả vai của cô, “Vẫn còn khóp lăm, phải tiếp tục nỗ lực hơn nữa!”

Lâm Triệt vô ngữ, trong bụng thầm nghĩ nếu không phải tại anh quá rồi thì biểu hiện của tôi còn tốt nữa hơn nữa mà.

Lúc này Lâm Triệt đã chạy tới, cười nói với Lâm Triệt, “Biểu hiện không tệ, đặc biệt là nhờ hôm nay Cố Tĩnh Dư đã hỗ trợ chiều cổ em đó, nói với em nhiều như vậy, còn phá lệ đùa với em nữa!”

Lâm Triệt ngạc nhiên hỏi, “Chẳng lẽ anh ấy giống thì có gì không đúng?”

“Đương nhiên không phải, chỉ là Cố Tĩnh Dư từ lúc bước vào nghiệp diễn viên thì anh ta chưa từng vui đùa với bạn diễn nữ nào cả, thường ngày chung quanh anh ta chỉ toàn bạn cùng phái. Đối với phụ nữ lúc nào cũng hồ hững, nên thậm chí có người còn nghĩ anh ta bị đồng tính đó!”

“Hả...” Lâm Triệt há hốc mồm.

Lâm Triệt không ngờ bài phỏng vấn hôm nay của cô và Cố Tĩnh Dư lại đứng đầu trên các tờ báo và tin tức trên mạng. Lần này nhờ có Cố Tĩnh Dư nên bản tin nào cũng toàn đăng lời hay ho về cô.

Còn ở bên kia, Lâm Lị nhìn bản tin mà phần nộ uất ức đến chết, hình ảnh của Cố Tĩnh Dư và Lâm Triệt đã chiếm hết toàn bộ trang báo, còn tin tức của cô ta chỉ được xếp ở một góc rất nhỏ không ai lưu tâm.

Lâm Lị đã bỏ công mua hàng loạt bộ váy hàng hiệu và trang sức đắt tiền, cốt chỉ để làm nổi bật bản thân, bây giờ coi như là công cốc. Cô ta nổi điên lên lấy tay gạt hết các món đồ trên bàn trà xuống đất.

Lúc này Hàn Thái Anh đi tới, đứng bên cạnh nói, “Chuyện này là sao? Con bé Lâm Triệt lại có thể làm được chuyện này?” Nhìn thấy tin tức của con gái bị xếp ở một góc nhỏ trên bản tin, bà ta cũng giận sôi máu, “Lâm Triệt không phải cố ý chèn ép người ta thì còn ý gì nữa!”

Gương mặt Lâm Lị sa sầm, day nghiêng qua từng kẻ rằng, “Lâm Triệt! Sẽ có ngày tôi cho cô đẹp mặt!”

...

Lâm Triệt đang ở nhà tại Cổ gia, bỗng nhiên nhảy mũi hắt xì một cái.

Người hầu thấy vậy liền hỏi, “Thiếu phu nhân làm sao vậy? Có phải do trời lạnh quá không?”

“Không có không có.” Lâm Triệt cười, tay cầm tờ báo vẫn còn đọc say sưa.

Vừa nhìn thấy Cổ Tình Trạch trở về thì cô tung tăng chạy tới khoe, “Anh nhìn xem, bài báo lúc đi quảng cáo cho bộ phim, tin về tôi ở trên đầu đề này!”

Cổ Tình Trạch thấy Lâm Triệt cười đến tí mắt, cũng có chút hứng khởi lấy tờ báo xem, nhưng đập vào mắt anh lại là hình Cổ Tình Dư và Lâm Triệt đứng bên nhau.

Lâm Triệt vẫn hào hứng nói, “Thật không ngờ có ngày tôi cũng được lên đầu đề bài báo!”

Bàn tay Cổ Tình Trạch siết chặt tờ báo, thấp giọng nói, “Cũng không phải lần đầu.”

Lâm Triệt hiểu ý Cổ Tình Trạch ám chỉ scandal lần trước, “Không giống nhau mà, đó là tai tiếng, còn lần này là vì tác phẩm nghệ thuật, tôi được lên đầu đề với thân phận là một diễn viên, đương nhiên phải khác rồi!”

Cổ Tình Trạch ngẩng đầu lên, “Xem ra Cổ Tình Dư rất chiều cổ em.”

Lâm Triệt nghe vậy, vội vàng nói, “Đúng đúng, Cổ Tình Dư quả thật rất chiều cổ tôi! Chị Dư nói anh ấy thường không có giúp đỡ người khác vậy đâu, hoá ra anh ấy là người rất tốt và bản lĩnh lắm. Các phóng viên hùa nhau đặt câu hỏi làm khó nhưng anh ấy không hề bị chèn ép, trả lời rất điềm tĩnh, thậm chí khiến các phóng viên chỉ đành cười trừ thôi. Không ngờ anh ấy ngoài diễn xuất giỏi ra còn ứng biến rất lợi hại nữa, khó trách sự nghiệp lại phát triển đến vậy!”

“...” Cổ Tình Trạch vô ngữ, nét mặt sa sầm đi hẳn.

Lâm Triệt không để ý tới sự biến sắc của Cổ Tình Trạch, vẫn mãi mê quơ chân múa tay, gương mặt thể hiện rõ rệt sự sùng bái đối với Cổ Tình Dư.

Đột nhiên Cổ Tình Trạch đứng bật dậy, ném tờ báo xuống mặt bàn.

“Này, anh làm gì vậy?” Lâm Triệt bất mãn hét lên.

Bước chân Cổ Tình Trạch hơi ngừng lại, nói với người hầu trong nhà, “Từ ngày mai không nhận loại báo rác rưởi này nữa, toàn bộ các tờ báo còn lại ở trong nhà đem bỏ hết cho tôi!”

“Vâng, thiếu gia.”

“Cái gì?” Lâm Triệt lập tức đứng lên, “Cổ Tình Trạch, vì cái gì vậy hả?”

Cổ Tình Trạch cũng không quay đầu lại mà trả lời, “Tôi không thích thấy bộ dáng ông ọ của em trên tạp chí!”

Lâm Triệt liền nổi giận, “Anh... Cổ Tình Trạch! Anh quá bảo thủ, đây không phải ông ọ tạo dáng, đây là nghệ thuật, anh thì biết cái gì chứ!”

Cổ Tình Trạch hừ lạnh một tiếng, bất chợt quay lại, ánh mắt lãnh đạm cao ngạo, “Nghệ thuật cũng chỉ là để phục vụ mua vui cho người khác.”

“Anh...” Lâm Triệt tức đến mức nghẹn lời, “Anh là đồ độc tài, đầu óc chỉ toàn tiền với tiền, là đồ nhà giàu mới nổi, không có óc nghệ thuật, từ trên xuống dưới người anh toàn là hơi thở của tiền!”

Khoé miệng Cổ Tình Trạch nhếch lên nụ cười sắc bén, “Đừng quên hiện tại em đang ăn, ở, sử dụng, đều là tiền của tôi?”

Lâm Triệt quả thật uất ức không biết nói gì, lúc này Cổ Tình Trạch vẫy tay gọi Tàn Hạo từ bên ngoài tiến vào.

Anh mở miệng nhàn nhạt nói, “Thu mua lại cái toàn soạn tờ báo này cho tôi, thể loại báo rác rưởi này chỉ làm mê hoặc người khác, giữ lại chỉ gây tai hoạ, sau khi thu mua xong thì đổi thành toà báo chuyên về tin tức kinh tế!”

“Vâng, thiếu gia.” Tàn Hạo thấy sắc mặt của Cổ Tình Trạch không tốt, khẽ liếc nhìn Lâm Triệt một cái rồi lui xuống.

Ngón tay Lâm Triệt run lên, chỉ vào Cổ Tình Trạch mà phát hoả, “Anh... là đồ độc tài!”

Cổ Tình Trạch hừ lạnh một tiếng rồi sai bước rời khỏi.

Lâm Triệt ngồi phịch xuống đất, nhìn bóng dáng anh bỏ đi, lại nhìn tờ báo bị ném xuống đất, hốc mắt cô bắt đầu ướt át, chiếc mũi nhỏ khịt khịt.

Cổ Tình Trạch đáng chết!

Anh vậy mà dám nói cô ông ọ, mê hoặc người khác... Làm diễn viên quả thật rất dễ bị hiểu lầm, đặc biệt với người có tiền như anh thì dĩ nhiên càng

khó thể nào coi trọng, cô hiểu bởi vì ít nhiều cũng đã từng bị nhục mạ.

Chỉ là... cô chưa bao giờ Cố Tĩnh Trạch cũng giống những người đó mà nghĩ cô như vậy.

Cố Tĩnh Trạch, anh là tên chết tiệt!

Bạn đang đọc truyện *Thiêm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Anh Thật Sự Bỏ Đi

Buổi tối khi vào phòng, Lâm Triệt cố tình đóng cửa chốt khoá lại, quyết không cho Cố Tĩnh Trạch bước vào. Cô chờ thật lâu nhưng bên ngoài không có động tĩnh gì cả.

Cuối cùng, cô đành he hé mở cửa nghe ngóng, Cố Tĩnh Trạch lúc này ở bên ngoài đang nghe điện thoại.

“Huệ Linh, có chuyện gì vậy?”

Trong lòng Lâm Triệt cảm thấy bồi hồi, nghe thấy tên của Mạc Huệ Linh thì càng chú ý hơn.

Cố Tĩnh Trạch tay cầm di động, vẫn yên lặng nghe Mạc Huệ Linh nũng nịu, “Tĩnh Trạch, hôm nay em cãi nhau với gia đình, giờ em không biết phải đi đâu, em có thể đến chỗ anh ở mấy ngày được không?”

Cố Tĩnh Trạch nhíu mày hỏi, “Sao lại cãi nhau với người nhà?”

“Còn không phải vì... thôi, không nói nữa, tóm lại hiện tại em không có chỗ nào để đi, ba mẹ đã tịch thu thẻ ngân hàng của em rồi...” Mạc Huệ Linh khổ sở nỉ non.

“Được, để tôi sắp xếp chỗ rồi sẽ qua đón em.” Cố Tĩnh Trạch trầm ngâm một tiếng.

“Vâng, em ở đây chờ anh.” Giọng nói Mạc Huệ Linh thoáng qua một tia vui sướng.

Cố Tĩnh Trạch đứng tại chỗ, sau khi cúp máy thì liền nói với Tần Hạo, “Chuẩn bị cho tôi căn biệt thự ở gần biển, Huệ Linh bây giờ không chỗ ở, chút nữa tôi sẽ đón cô ấy đến ở đó.”

“Vâng, thiếu gia.” Tần Hạo nhảy bèn nhận ra nét mặt thâm trầm của chủ nhân nên không dám nhiều lời.

Lúc Tần Hạo bước ra cửa thì nhìn thấy bóng dáng của Lâm Triệt, nhất thời trong lòng anh ít nhiều có chút đồng tình với cô. Dù sao thì tính khí nhị thiếu gia của Cố gia vốn nóng nảy, đúng là không ai nói trước được gì.

Lâm Triệt lẳng lặng nhìn Cố Tĩnh Trạch sai bước rời khỏi nhà, điệu bộ không có gì lưu luyến, cô đứng đó ngây ngốc một hồi lâu rồi thẫn mẫn trong lòng. Cố Tĩnh Trạch đáng chết, rõ ràng đã có vợ mà còn chân trong chân ngoài, còn ra ngoài gặp người tình.

Nhưng mà mắng xong thì cô lại cảm thấy không thoải mái, rốt cuộc thì Mạc Huệ Linh mới thật sự là người mà anh yêu, không phải nói trong tình yêu thì người không được yêu mới là kẻ thứ ba sao?

Chính cô mới là kẻ thứ ba...

Cố Tĩnh Trạch rời khỏi và đi cả đêm không trở lại.

Lâm Triệt khi nãy nghe loáng thoáng Cố Tĩnh Trạch nhắc đến biệt thự gần biển, tưởng tượng có lẽ giờ này anh và Mạc Huệ Linh đang ở nơi đó ân ái triền miên...

...

Lúc này ở biệt thự bên bờ biển.

Mạc Huệ Linh vừa để hành lý xuống, quay sang nhìn Cố Tĩnh Trạch nở nụ cười vui vẻ, “Cảm ơn anh, Tĩnh Trạch, nếu không có anh thì em thật không biết nên làm gì...”

Cố Tĩnh Trạch cho người hầu đem hành lý của Mạc Huệ Linh sắp xếp ổn thoả rồi cùng ngồi xuống ghế sofa.

“Huệ Linh, rốt cuộc em và người nhà đã xảy ra chuyện gì?”

Mạc Huệ Linh khẽ cắn môi, nói, “Em... thật ra cũng không có gì...” Cô ta rũ mắt, bộ dáng điềm đạm đáng yêu, “Họ vốn dĩ không đồng ý cho em ở bên cạnh anh, giờ lại nghe nói anh đã kết hôn, cho nên một hai muốn giới thiệu bạn trai cho em, em không chịu cho nên có lời qua tiếng lại trong nhà...”

Ánh mắt Cố Tĩnh Trạch thoáng đau buồn, “Huệ Linh...”

Anh nhận thức rõ ràng, người con gái này là vì anh mà chịu ủy khuất.

Mạc Huệ Linh ngẩng đầu lên, “Em sẽ không tìm bạn trai, em sẽ đợi anh, Tĩnh Trạch, nếu phải kết hôn với một người mình không hề yêu thì cả cuộc đời chỉ là sự dầy vò, em sẽ không để mình phải sống cuộc sống như vậy!”

Cô ta đang nói chính bản thân mình, cũng là nhắc nhở anh, vì anh hiện tại cũng đang chung sống với một người mà anh không yêu, nhưng mỗi ngày đều phải ở bên nhau.

Cố Tĩnh Trạch tuy không vui, nhưng đối diện Mạc Huệ Linh thì anh vẫn cố áp xuống cơn giận, ngày hôm nay thì tâm trạng anh thật sự không tốt, cảm giác bức bối vẫn còn lảng vảng trong lòng.

Còn Mạc Huệ Linh từ lúc bắt đầu đã luôn dán mắt trên gương mặt tà mị của Cố Tĩnh Trạch, nhìn thấy sự khó chịu của anh thì cô ta cảm thấy rất vui, cô ta hoàn toàn tin rằng anh vì chuyện cô ta bị gia đình ép đi xem mắt nên tâm tình không tốt.

Tính chiếm hữu của Cố Tĩnh Trạch rất mạnh, Mạc Huệ Linh hiểu rõ điều này và tin chắc rằng anh đang ghen.

Mạc Huệ Linh ở bên cạnh nỉ non, “Tĩnh Trạch, em phải làm sao bây giờ, mọi người trong nhà không ngừng ép buộc em, giờ em cũng không dám về nhà, bằng không cũng không biết họ lại bắt em đi gặp người đàn ông nào nữa...”

Cố Tĩnh Trạch lúc này mới phục hồi tinh thần, nhìn Mạc Huệ Linh, nhàn nhạt nói, “Em muốn ở đây bao lâu cũng được.”

Mạc Huệ Linh lập tức nói, “Anh có thể ở cùng em không...?”

Cố Tĩnh Trạch thờ dài một hơi, không do dự liền trả lời, “Huệ Linh, như vậy không thích hợp, hiện tại tôi là người đã kết hôn.”

Sắc mặt Mạc Huệ Linh tức khắc ảm đạm, “Nhưng ở đây một mình em rất sợ!”

“Tôi đã sắp xếp cho năm người hầu đến đây chăm sóc em, và một đầu bếp ở trong nhà, bảo vệ và vệ sĩ cũng có, mọi chuyện đã sắp xếp thỏa đáng. Về vấn đề an toàn thì em không cần lo lắng.” Cố Tĩnh Trạch giải thích rõ ràng.

“Có bao nhiêu người đi nữa đều không thể bằng anh!” Mạc Huệ Linh vẫn tức tối, “Bất cứ ai cũng không thể cho em cảm giác an toàn!”

Cố Tĩnh Trạch nghe vậy, nhưng chỉ ngồi yên một chỗ, không nói gì.

Mạc Huệ Linh càng bức dọc nói, “Hay anh chỉ muốn mau chóng trở về với vợ yêu của anh, cho nên mới không muốn ở lại đây?”

Vợ yêu?

Hai từ này làm gương mặt Cố Tĩnh Trạch trở nên sa sầm, đáy mắt hiện lên một mạt sắc bén, thâm trầm nhìn Mạc Huệ Linh rồi nói, “Thoải được rồi, tôi ở lại đây.”

Trước đây cũng không phải hai người chưa từng ở chung một nhà, chỉ là sẽ không bao giờ chung một phòng, bởi vì bệnh trạng dị ứng của Cố Tĩnh Trạch mà anh và Mạc Huệ Linh không thể có bất kỳ việc đụng chạm thân thể nào.

Tất nhiên hiện tại cũng vậy, dù ở lại đây nhưng hai người vẫn ở riêng phòng, vậy cũng đủ làm Mạc Huệ Linh vui mừng quá đỗi, tất bật kêu người hầu làm cơm chiều, gương mặt cô ta tỏ rõ sự vui vẻ.

Thấy Mạc Huệ Linh như vậy thì Cố Tĩnh Trạch chỉ yên lặng, quyết định ở lại. Anh thầm nghĩ bản thân đã để Mạc Huệ Linh thua thiệt quá nhiều, cho nên một việc nhỏ này cũng đủ làm cô ta vui vẻ, trong lòng lại cảm thấy áy náy hơn nữa.

Sau bữa ăn thì ai về phòng nấy, Mạc Huệ Linh vẫn cố gắng gọi anh qua phòng cô ta để mong anh có thể ở lại chung phòng. Nhưng Cố Tĩnh Trạch nghĩ một chút, vẫn không cho cô ta cơ hội, chỉ dứt khoát trở về phòng riêng của mình.

Mạc Huệ Linh chỉ đành dậm chân tức giận rồi bỏ vào phòng.

Cả một buổi tối, Cố Tĩnh Trạch đều không trở về nhà.

...

Sáng ngày hôm sau, Lâm Triệt bước xuống phòng ăn sáng, một bàn ăn rất to nhưng cô chỉ ngồi một mình, trong lòng bỗng thấy trĩu nặng. Tuy trong nhà rất nhiều người hầu, nhưng đi tới đi lui vẫn không thấy bóng dáng quen thuộc của anh, cô lại cảm thấy trống trải.

Không lâu sau đó, cô nhận được điện thoại của công ty, cô nhận được một hợp đồng quảng cáo nên phải tới công ty lập tức. Tin tức này ít nhiều làm phân tán sự chú ý của cô đối với việc Cố Tình Trạch đi cả đêm không về.

Lâm Triệt vừa tới công ty, Du Mẫn Mẫn đã bước tới vui mừng thốt lên, đây là một quảng cáo rất ăn khách, vì hiện tại hình ảnh của Lâm Triệt đã bắt đầu nổi tiếng nên mới có được hợp đồng này.

Chỉ là không ai ngờ được, đây vốn là một chuyện tốt, lại dẫn đến một tai tiếng sau này...

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Mạc Huệ Linh Phiền Nhiều

Lâm Triệt và Du Mẫn Mẫn cùng nhau bước vào công ty, vừa đi Lâm Triệt vừa nói với giọng nói hồ hởi, “Đây là lần đầu em nhận quảng cáo đó, không ngờ có lúc em có thể đóng quảng cáo!”

Du Mẫn Mẫn cười cười, “Em giờ đã có một tác phẩm của mình, hướng chỉ mọi người đã thừa nhận năng lực của em, dù chỉ là khởi đầu thôi nhưng em đã có một mức độ nổi tiếng nhất định rồi, hiểu chưa nào?”

Lâm Triệt tủm tỉm, “Hi hi, em chỉ là chưa quen, thấy mọi chuyện xảy ra nhanh quá, chỉ vừa mấy tháng trước em chẳng là ai, không có gì trong tay...”

Du Mẫn Mẫn điềm đạm giải thích, “Ngành này là vậy đó, đúng thời điểm thì sẽ phát lên rất nhanh, chỉ cần em biết nắm bắt cơ hội, nhưng em cũng phải tuyệt đối chú ý cẩn thận, trong thời gian này nếu bất cẩn cũng sẽ dễ dàng bị người khác chen ép. Ở thời khắc mấu chốt nếu có gì bất trắc thì công ty cũng sẽ không bỏ tiền ra để cứu vớt em đâu, vì hình ảnh của em chưa được ổn định. Nếu là các nghệ sĩ đã thành danh từ lâu thì còn có thể được công ty bỏ công sức ra bảo vệ, còn em thì không, nên nhất định phải cẩn trọng, hiểu không?”

Thời gian qua tiếp xúc, Du Mẫn Mẫn cảm nhận được cô nàng Lâm Triệt này không tệ, có tư chất nên cũng dành nhiều thời gian để giảng giải những quy tắc trong nghề, cốt chỉ hy vọng Lâm Triệt có thể tiến xa hơn.

Lâm Triệt nghe xong, thận trọng gật đầu, “Em biết rồi.”

Việc ký hợp đồng diễn ra rất thuận lợi, thời điểm bước ra ngoài thì Lâm Triệt nhìn thấy một nghệ sĩ được nhiều người biết đến là Comilla. Còn về phần Comilla, khi vừa nhìn thấy Lâm Triệt và Du Mẫn Mẫn thì ánh mắt cô ta cũng trở nên có chút lửa, mang theo sự tức giận và khinh thường.

Mấy năm nay Comilla nổi tiếng rất nhanh do được công ty hết lòng nâng đỡ, nhưng rõ ràng giữa đôi bên cũng không qua lại gì, nên ánh mắt của Comilla khiến Lâm Triệt cảm thấy rất kỳ lạ. Nhưng cô chưa kịp suy nghĩ gì nhiều thì Du Mẫn Mẫn đã kéo tay cô rời đi.

Du Mẫn Mẫn nói, “Kệ cô ta đi, hợp đồng quảng cáo lần này của em thật ra vốn định giao cho cô ta, nhưng phút chót thì công ty lại thay đổi và chọn em, cho nên cô ta đang nổi điên đó.”

Lâm Triệt kinh ngạc hỏi, “Vậy là em cướp hợp đồng của cô ta?”

Du Mẫn Mẫn bắt đầu đi nói, “À, nói vậy cũng không sai... nhưng trong ngành giải trí là vậy, nên không phải là cướp hay không cướp, chỉ là dùng thực lực để nói chuyện thôi. Chính là công ty đối tác đã để ý em, bọn họ đương nhiên muốn lấy hình ảnh quảng bá là một nghệ sĩ đang nổi.”

“Em hiểu.” Lâm Triệt ngoan ngoãn đáp.

Buổi tối, Lâm Triệt cùng Du Mẫn Mẫn đi dùng cơm với phía công ty, để đáp tạ chuyện nhận được hợp đồng thì đây là việc tất yếu nên làm.

Lâm Triệt ngồi trên xe, cô lấy di động gọi cho Du Mẫn Mẫn hỏi chỗ hẹn ở nơi nào.

Phía bên kia điện thoại truyền đến giọng nói của Du Mẫn Mẫn, “Em vào trước đi, phòng đặt là 302, chị sẽ đến ngay!”

Du Mẫn Mẫn vẫn còn kẹt xe trên đường, cô vội vàng buông điện thoại xuống, vô tình ngược mắt lên màn hình tivi lớn bên ngoài toà cao ốc gần đó, truyền hình đang phát bản tin về tổng thống Cố Tình Minh, đây mắt Du Mẫn Mẫn không khỏi sững sờ.

Tổng thống Cố Tình Minh một thân âu phục phẳng phiu, nét mặt ôn hoà nho nhã, nhưng ánh mắt không kém phần sắc bén. Du Mẫn Mẫn chợt nhớ tới những gì người ta hay nghĩ về vị tổng thống này, nào là thủ đoạn mạnh mẽ, cứng rắn, là một cao thủ sử dụng nhân tâm để đối phó việc nội chính...

Vì không tập trung mà cô vô tình đâm vào đuôi xe ở đằng trước!

“Khi thật mà!” Du Mẫn Mẫn tự mắng bản thân, rồi lập tức xuống xe xem sao...

...

Lâm Triệt đứng ở bên ngoài chỗ hẹn gọi rất nhiều cuộc, nhưng Du Mẫn Mẫn đều không trả lời. Không còn cách nào khác, cô đành tự bước vào căn phòng mà Du Mẫn Mẫn đã nói.

Nhưng thời điểm khi cửa phòng vừa mở ra, đập vào mắt Lâm Triệt là những bóng dáng xiêu xiêu vẹo vẹo, nếu không nằm ườn ra thì đều mang bộ dáng quái dị, rõ ràng đây không phải những người hôm nay cô sẽ gặp...!

Lâm Triệt ngây ngẩn cả người, cô xoay người muốn bỏ đi nhưng cánh tay bị một người nắm chặt lại!

Ở ngoài hành lang, khoé môi Comilla nở nụ cười quý dị, nói qua đi động trong tay, “Tôi đã tới rồi, Lâm Lị, cảm ơn cô đã cho tôi biết cô ta ở đây... Đêm nay tôi sẽ cho cô ta một đi không trở lại!”

Bên trong căn phòng, khi Lâm Triệt bị kéo vào, cô vẫn chưa kịp phản ứng thì nghe được tiếng chân dồn dập, cảnh sát đã tiến vào phòng!

“Tất cả không được cử động! Buông thuốc phiện xuống, đứng lên quay mặt vào tường!” Các viên cảnh sát lớn tiếng nói.

Thuốc phiện?

Lâm Triệt từ từ đưa mắt nhìn lại, trong căn phòng tràn đầy những dụng cụ quái dị, cả những con người uể oải xiêu vẹo, cô bắt đầu nhận thức được chuyện gì đang xảy ra... Một nghệ sĩ nếu dính phải tai tiếng sử dụng thuốc phiện thì sẽ gặp phải điều gì?

Trước đây đã từng có nghệ sĩ gặp chuyện tương tự và chuốc lấy thảm bại...

...

Cố Tĩnh Trạch đang ở trong văn phòng, Mạc Huệ Linh bỗng nhiên gọi điện thoại tới làm anh lại bị phân tâm trong công việc. Những ngày gần đây chuyện này xảy ra liên tục, làm anh cảm thấy rất phiền cảm.

Giọng nói nũng nịu truyền từ đầu dây bên kia, “Tĩnh Trạch, tối nay anh có tới ở lại không?”

Sau ngày đầu tiên ở lại căn biệt thự với Mạc Huệ Linh thì anh cảm thấy không thoải mái, cho nên hôm sau đã kiếm cớ đi công tác và không quay lại. Nhưng dĩ nhiên Mạc Huệ Linh đâu dễ dàng bỏ cuộc, cô ta bắt đầu gọi điện thoại liên tục.

“Tôi vẫn còn chút việc chưa xử lý xong. Huệ Linh, nếu em thấy nhàm chán thì tôi sẽ nói Tần Hạo lấy xe chở em đi dạo phố. Tôi đã để lại một thẻ tín dụng cho em tùy ý mua sắm, em cũng có thể thoải mái đi du lịch, phí cơ riêng của Cố gia nếu cần em cứ sử dụng.”

“Em... không cần! Tĩnh Trạch, anh làm sao vậy? Anh không muốn gặp em sao? Vì em cứ bám lấy anh, nên anh muốn đuổi em đi sao?” Mạc Huệ Linh hờn dỗi gất lên.

Cố Tĩnh Trạch lấy tay xoa xoa ấn đường, “Không có, em suy nghĩ nhiều rồi.”

Tần Hạo vẫn đứng bên cạnh chờ chỉ thị, Cố Tĩnh Trạch thấy vậy thì xua xua tay, tiếp tục nói qua điện thoại với Mạc Huệ Linh, “Mấy ngày tới tôi phải đi ra nước ngoài có việc, Huệ Linh em cứ ở yên, xong việc thì tôi sẽ gọi cho em.”

Mạc Huệ Linh tuy không vui, nhưng nghe vậy cũng đành chịu, “Vậy được rồi, em cúp máy đây. Yêu anh, Tĩnh Trạch.”

Bản thân Mạc Huệ Linh cũng biết không nên bám dính lấy Cố Tĩnh Trạch, cô ta chỉ sợ anh sẽ chán ghét cô ta, nhưng lại không thể để anh rời khỏi tầm mắt, nếu không nhất định anh sẽ đi tìm Lâm Triệt. Chỉ nghĩ đến điều này thì Mạc Huệ Linh đã khản trương đứng ngồi không yên...

Buông điện thoại xuống, Mạc Huệ Linh lại chìm vào suy nghĩ làm sao để tiếp cận Cố Tĩnh Trạch... Anh sắp đi nước ngoài công tác!

Ở bên đây, Tần Hạo thấy Cố Tĩnh Trạch đã gác máy, liền nói: “Thiếu gia, phi cơ riêng đã chuẩn bị xong, đang cùng bên cục quản lý của sân bay để sắp xếp thời gian khởi hành, có lẽ chỉ khoảng nửa tiếng nữa là có thể cất cánh, thiếu gia có muốn đến sân bay luôn không?”

“Được, chuẩn bị ngay đi, chúng ta đến sân bay.” Cố Tĩnh Trạch nói xong đứng lên đi ra ngoài.

Tần Hạo đột nhiên nhớ đến Lâm Triệt, nghĩ tới việc đã nhiều ngày Cố Tĩnh Trạch và Lâm Triệt không gặp nhau, mở miệng hỏi, “Thiếu gia, có cần báo lại với thiếu phu nhân không?”

Sắc mặt Cố Tĩnh Trạch trầm xuống, “Không cần.”

Lâm Triệt? Đã mấy ngày rồi mà thậm chí một cuộc gọi cho anh cũng không có, người vợ hợp đồng này của anh đúng là tận chức trách mà!

...

Lúc này ở đồn cảnh sát, bởi vì Lâm Triệt là diễn viên nên được giam và phòng vấn riêng.

“Tĩnh táo đi, Lâm Triệt, cô hiện tại ở đây không phải nghệ sĩ hay gì nữa, cô chỉ là một phạm nhân! Cô có đưa cái bộ dáng cho chúng tôi xem cũng vô dụng!” Viên cảnh sát thăm vấn nhìn Lâm Triệt với cái nhìn khinh thường, anh ta ghét nhất là loại nghệ sĩ bề ngoài cao cao tại thượng nhưng thật ra đều là kẻ hạ tiện.

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Trở Về Gấp

Lâm Triệt đã cố gắng giải thích rất nhiều lần rằng cô không biết chuyện gì xảy ra bên trong căn phòng đó, cả chuyện giao dịch thuốc phiện cũng không hề liên quan đến cô, “Tôi có thể gọi cho người đại diện của tôi được không?”

Viên cảnh sát hừ lạnh một tiếng, “Không được!”

“Vậy thì gọi cho người nhà của tôi?” Lâm Triệt tiếp tục hỏi.

Viên cảnh sát vẫn từ chối, “Cũng không được, khi chúng tôi điều tra xong mọi chuyện thì cô mới được gọi điện thoại.”

Lâm Triệt bất bình nói, “Các người dựa vào cái gì chứ?”

“Đây là vụ việc đặc thù, ai kêu cô lại là nghệ sĩ?” Viên cảnh sát lãnh đạm trả lời. Lúc này ở bên ngoài cũng có vài cảnh sát khác tụ tập lại bàn tán.

“Cái cô nghệ sĩ này hình như mới nổi đúng không, trước kia cũng chưa nghe tên bao giờ?”

“Đúng vậy, chỉ là một nghệ sĩ nhỏ thôi, không có bối cảnh gì đặc biệt, cũng không có ai chống lưng cho nên mới thảm vậy đó!”

“Đáng lắm, hết chuyện làm lại đi buôn thuốc phiện, phen này chết chắc rồi!”

“Sự nghiệp đang lên lại không biết an phận!”

“Nhìn xinh đẹp vậy mà lại đi làm chuyện phạm pháp.”

“Yên tâm đi, có là nghệ sĩ thì sao, ở bên ngoài hô mưa gọi gió thế nào thì vào đây cũng chỉ là phạm nhân, cũng phải nghe chúng ta thôi!”

Không biết đã qua bao lâu, cho đến khi viên cảnh sát hỏi cung mãi nhưng vẫn không thu hoạch được gì thì mới đồng ý cho Lâm Triệt gọi điện thoại.

Lâm Triệt cầm lấy di động gọi cho Du Mẫn Mẫn trước, nhưng đầu dây bên kia vẫn không có ai nghe máy... Không còn cách nào khác, cô nghĩ tới nghĩ lui, nhìn đến số máy của Cố Tĩnh Trạch, chần chờ một chút rồi cũng bấm nút gọi.

“Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được.”

Lâm Triệt, “...” Đến cả anh cũng tắt máy.

Lúc này viên cảnh sát bắt đầu mất kiên nhẫn, “Gọi mau lên, cô không gọi thì mau về chỗ để tôi tiếp tục công việc!”

Nhìn lại danh bạ trên di động không còn ai, Lâm Triệt thở dài một tiếng, “Thôi bỏ đi, tôi không có ai để gọi cả.”

Với cô thì dù có chết, cô cũng không bao giờ gọi về Lâm gia, còn những người cô có thể nhờ cậy được thì đều tắt máy, không thể liên lạc. Lâm Triệt cảm thấy thật sự tuyệt vọng, thân thể khó chịu uể oải, cả một đêm cô không ngủ, toàn thân đau nhức nặng nề, căn phòng giam lại ẩm ướt lạnh lẽo, cô vô lực dựa vào vách tường lạnh băng.

...

Trên chuyên cơ.

Tần Hạo ở bên cạnh bấm báo với Cố Tĩnh Trạch, “Thiếu gia, chuyên cơ chuẩn bị đáp xuống, hiện tại chúng ta đã đến nước H, bên ngoài có phái đoàn đã chờ sẵn, ngài nên thay quần áo đi.”

Cố Tĩnh Trạch gật gù đầu, đứng dậy bước tới phòng thay đổi trang phục, chuyến bay này đã mất tổng cộng năm tiếng đồng hồ, anh cũng dùng thời gian năm tiếng này để ngủ một giấc nên tinh thần đã tỉnh táo hơn nhiều.

Chuyên cơ vừa đáp xuống, anh bước xuống máy bay thì lập tức mở nguồn di động lên, tức thì nhận được cuộc gọi của Mạc Huệ Linh.

Mạc Huệ Linh, “Tình Trạch, hi hi, em có bắt ngờ này cho anh nè!”

“Chuyện gì?” Có Tình Trạch cảm thấy kỳ quái.

Mạc Huệ Linh, “Em đã tới nước H!”

Có Tình Trạch ngẩn người, nhất thời anh không nghĩ tới tình huống này. Anh hít một hơi thật sâu rồi nói, “Được rồi, em ở ngoài chờ tôi, tôi phải đi gấp phái đoàn của nước H, khi xong việc mới có thể gặp em”

“Được...” Mạc Huệ Linh bủi môi, thấp giọng trả lời, rõ ràng không vui nhưng cũng đành chịu.

Có Tình Trạch cúp máy, nhìn thấy tin nhắn báo cuộc gọi nhờ thì thấy còn một cuộc gọi khác vào đêm qua.

Là Lâm Triệt gọi cho anh!

Thần thể anh bắt chợt khựng lại, lập tức gọi cho cô.

Tần Hạo lúc này bước đến cạnh định nói gì đó, “Thiếu gia...”

Có Tình Trạch đưa ra ngắt lời của Tần Hạo, đầu dây bên kia có tiếng chuông đổ, sau đó có người bắt máy nhưng không phải Lâm Triệt, mà là giọng của một người đàn ông xa lạ.

“Ai da, ở đây là cục cảnh sát!” Người tiếp điện thoại rõ ràng không kiên nhẫn.

“Lâm Triệt ở đâu?” Có Tình Trạch nhíu mày hỏi.

Viên cảnh sát, “Lâm Triệt? Đang bị nhốt rồi, anh là người nhà của cô ta sao?”

Bị nhốt?

Đáy mắt Có Tình Trạch tức khắc hiện lên một mảnh u quang...

Cúp điện thoại, anh lập tức quay sang nói với Tần Hạo, “Hành trình hôm nay tạm thời hủy bỏ, thông báo với phía sân bay sắp xếp lại lịch trình cất cánh, chúng ta phải trở về gấp.”

Tần Hạo ngỡ ngàng, nhưng thấy bộ dáng thâm trầm của Có Tình Trạch thì anh chỉ có thể đem lời định nói nuốt vào bụng.

...

“Này Lâm Triệt, có người tới nộp tiền bảo lãnh cô này!” Bên ngoài truyền đến giọng nói của viên cảnh sát.

Lâm Triệt không nghĩ cô còn có thể được cứu, thời điểm bước ra ngoài ngẩng đầu nhìn lên, người đang đợi cô chính là... Tần Khanh!

Đáy lòng Lâm Triệt bỗng nhiên âm áp, “Tần Khanh? Sao lại là anh?”

Nhìn thấy gương mặt tiêu tụy tái nhợt của Lâm Triệt, trong lòng Tần Khanh cảm thấy đau xót tê rần, đôi môi của cô khô nứt, đôi mắt đã có quầng thâm vì không ngủ được.

“Phía bên cảnh sát có gọi về Lâm gia, nói là em đang bị giam, anh lo lắng nên chạy đến đây xem tình hình.” Tần Khanh bước đến đỡ lấy Lâm Triệt, lúc này thân thể của cô rất yếu ớt, nên đành để cô dựa vào vai mình rồi dìu cô ra ngoài.

“Cảm ơn anh, Tần Khanh.” Lâm Triệt nghĩ lại, có lẽ cảnh sát thấy cô không thể gọi cho ai nên đã thay cô gọi về Lâm gia. Kết quả thì cả Lâm gia chẳng ai đoái hoài đến cô, người đến đây bảo lãnh lại là Tần Khanh...

Tần Khanh nói, “Chúng ta đi thôi, giờ sắc mặt em rất kém, anh sẽ dẫn em về nhà trước, giờ em đang ở đâu?”

Lâm Triệt không muốn ai biết cô đang ở biệt thự của Có Tình Trạch, huống chi bây giờ cô cũng không muốn về nơi đó, đành ừ rừ lắc đầu trả lời, “Đưa em đến khách sạn nghỉ là được rồi.”

Tần Khanh, “Vậy thì đến nhà anh đi, ở khách sạn rất phức tạp, bên ngoài đều là phóng viên...”

Ánh mắt Lâm Triệt ngưng trọng... Cô và Tần Khanh biết nhau từ nhỏ, cũng không ít lần ghé Tần gia, lúc này có vẻ cô cũng không còn nơi nào phù hợp hơn để đi.

Nhưng mà vừa đến bãi đỗ xe, thì Lâm Lị và Hàn Thái Anh đột nhiên từ đầu xuất hiện, đã vọt đến trước mặt cô. Lâm Lị nhìn thấy Tần Khanh đang dìu Lâm Triệt thì sắc mặt trở nên sa sầm, “Lâm Triệt! Cô đang làm gì đó!?”

Cả Hàn Thái Anh cũng oán hận nhìn Lâm Triệt, quả nhiên đứa con gái này không chịu an phận, đến giờ vẫn muốn ve vãn con rể quý của bà, còn dám nói

Tần Khanh đến đây bảo lãnh, đúng là chán sống rồi mà!

Lâm Lệ tức thì bước tới lấy tay xô ngã Lâm Triệt, thân thể Lâm Triệt sau một đêm bị giam đã kiệt sức, chỉ một cú đẩy thì cô đã ngã xuống đất.

Tần Khanh hốt hoảng, lập tức lớn tiếng với Lâm Lệ, “Em làm cái gì vậy?”

Tần Khanh vội vàng cúi xuống đỡ Lâm Triệt đứng dậy, “Lâm Triệt, em không sao chứ?”

Lâm Triệt lắc đầu, ngẩng đầu nở một nụ cười lạnh mà nhìn Lâm Lệ.

Lâm Lệ thấy vậy càng tức tối, chỉ vào Lâm Triệt mà mắng mỏ không ngừng, “Lâm Triệt, rốt cuộc cô có ý tứ gì, cô không phải đã có người đàn ông giàu có bao nuôi cô rồi sao? Tại sao còn đến đây dụ dỗ Tần Khanh? Cô không biết xấu hổ sao?”

“Đủ rồi! Lâm Lệ! Em đang nói hươu nói vượn cái gì vậy?” Tần Khanh tức giận ngắt lời Lâm Lệ.

Lâm Lệ càng trở nên điên cuồng hơn, “Tần Khanh! Anh còn bao che cho cô ta? Em mới là hôn thê của anh! Bây giờ anh che chở cho cô ta như vậy mà còn bảo em là nói hươu nói vượn? Em chính là bị anh chọc giận đến điên rồi!”

Hàn Thái Anh vội vàng bước đến kéo tay con gái, để tránh cho cô ta mất khống chế mà nói lời không hay với Tần Khanh.

Bà ta trừng mắt nhìn Lâm Triệt, khẩu khí hung hăng nói, “Lâm Triệt, đây là con không đúng rồi, con chơi đùa gì không chơi, lại dính đến thuốc phiện? Con cũng thật là, dù sự nghiệp diễn viên có đang phát lên muốn ra về thì mọi người cũng không nói, nhưng sao lại làm ra chuyện như vậy, đây chính là phạm pháp đó! Con như vậy sao xứng là người của Lâm gia, con khiến Lâm gia chúng ta thật mất mặt!”

Bạn đang đọc truyện *Thiêm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Cần Phải Có Người Chịu Trách Nhiệm

Lâm Triệt cười lạnh nhìn Hàn Thái Anh, “Di, di yên tâm, người ngoài cũng không ai biết tôi là người của Lâm gia, cho nên nếu có mất mặt cũng là chuyện của riêng tôi! Di muốn nghĩ thế nào thì tùy, tôi đã nói tôi không làm nghĩa là không! Giờ thì tránh ra được chưa? Tôi phải đi rồi.”

Tần Khanh nhú mày lại nhìn hai mẹ con Hàn Thái Anh và Lâm Lệ, rồi cúi xuống cầm tay dịu Lâm Triệt đứng lên. Khoảnh khắc này anh mới nhận ra thân thể cô gầy yếu đến nhường nào, tưởng chừng một cơn gió cũng đủ làm cô gục ngã.

Lâm Triệt gắng gượng đứng dậy rất gian nan, không biết có phải ảo giác hay không mà cô cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, hai chân tê rần bủn rủn.

Hàn Thái Anh thấy vậy thì cho rằng Tần Khanh có ý hướng về Lâm Triệt, gương mặt bà ta trở nên sa sầm, nhưng bà ta vẫn bình tĩnh không để Lâm Lệ thất thố để tránh gây ác cảm cho Tần Khanh. Dĩ nhiên bà ta sẽ không đứng yên để mặc kệ mọi chuyện như vậy.

Bà ta lập tức bước đến kéo tay Tần Khanh ra, sắc bén nhìn Lâm Triệt, khẩu khí đánh thếp, “Lâm Triệt, rốt cuộc cô có ý tứ gì đây? Cô nghĩ rằng hiện tại mình trở nên có chút tiếng tăm là muốn dụ dỗ Tần Khanh sao? Cô thật không hiểu chuyện, đường đường thiếu gia của Tần gia thì là người cô có thể đụng đến ư?”

Dứt lời, Hàn Thái Anh lại quay sang nói với Tần Khanh, “Tần Khanh, con bé này vốn không có ý tốt gì! Từ lâu là nó đã thích con, bây giờ rõ ràng nó có ý bày trò để con thương hại gây chia rẽ tình cảm của con và Lâm Lệ!”

Trong lòng Tần Khanh khó chịu, anh cắn răng nhìn Hàn Thái Anh, thầm nghĩ thật may mắn là Lâm Lệ không giống như mẹ cô, quá đánh đá. Anh vẫn bỏ ngoài tai lời nói của Hàn Thái Anh, tiếp tục đỡ Lâm Triệt đi ra bên ngoài.

Lâm Triệt vô lực dựa vào Tần Khanh, cô chỉ thấy trí óc mình mơ mơ màng màng, không kịp thời phản ứng bất cứ chuyện gì.

Còn Hàn Thái Anh thấy Tần Khanh căn bản không đoái hoài lời răn dạy của bà ta, lập tức nổi điên xông tới lôi kéo Lâm Triệt, giơ bàn tay tát Lâm Triệt một bạt tai!

Lúc này...

Bên ngoài, một chiếc xe sang trọng dừng lại trước cục cảnh sát, cửa xe đã mở ra. Các viên chức cảnh sát cao cấp không biết nghe tin tức từ đâu mà đã lục đục chạy ra nghênh đón thành một hàng dài.

Lâm Lệ và Hàn Thái Anh nhất thời ngơ ngác, trở mắt nhìn vào chiếc Bentley màu đen, cửa xe vừa mở, một đôi giày da thông dong bước xuống.

Giây tiếp theo, Cố Tĩnh Trạch một thân áo xám, âu phục màu xanh biển, vóc dáng đĩnh đạc bước đi khoan thai, đôi mắt thâm thúy mê người, khí chất

bao phủ đủ trấn áp bất kỳ ai.

Ánh mắt Cố Tĩnh Trạch lập tức dừng ở bàn tay của Tần Khanh đang nắm chặt bả vai Lâm Triệt, tuy gương mặt không có một tia gợn sóng, nhưng trong đáy mắt đã toả ra sự hung ác, dù chỉ thoáng qua nhưng đủ làm người khác thấy lạnh xương sống.

Theo sát phía sau Cố Tĩnh Trạch là Tần Hạo và một nhóm vệ sĩ, sự xuất hiện của anh làm cả Lâm Lị và Hàn Thái Anh lập tức choáng váng.

Các vị sếp lớn ở cục cảnh sát tức thì đơn đã bước ra nghênh đón, dĩ nhiên họ không dám đến gần mà chỉ đứng ở một bên, thấp giọng bẩm báo, “Cố thiếu gia, không ngờ ngài đích thân đến đây, không kịp đón tiếp...”

Ánh mắt Cố Tĩnh Trạch dừng ở gương mặt trắng bệch của Lâm Triệt, anh lập tức bước tới.

Trong phút chốc thì thân hình cao lớn của Cố Tĩnh Trạch đã tiến đến gần, Tần Khanh trở nên khản trương, nhưng tuyệt nhiên không muốn buông Lâm Triệt ra, bàn tay vẫn gắt gao nắm lấy vai của Lâm Triệt.

Lâm Triệt mơ hồ ngẩng đầu lên, cô cố gắng không tỏ ra yếu đuối trước mặt Cố Tĩnh Trạch, nhưng càng chứng minh bản thân kiên cường thì trông cô lại càng chật vật đáng thương.

Cố Tĩnh Trạch tức thì nắm lấy cánh tay của Lâm Triệt, ánh mắt sắc bén nhìn vào bàn tay của Tần Khanh.

Tần Khanh cắn răng, vốn bản thân muốn giữ lấy Lâm Triệt, nhưng bị khí thế của Cố Tĩnh Trạch trấn áp, lại không tự chủ được mà buông Lâm Triệt ra.

Từng động tác của Cố Tĩnh Trạch nhẹ nhàng, thanh thoát, liền đem Lâm Triệt ôm vào lòng, lúc này Lâm Triệt mới cảm thấy uỷ khuất, trong nháy mắt cảm nhận được mùi hương quen thuộc của anh, đến khi nhận ra được anh đang bế cô lên thì trong lòng lại có cảm giác vô cùng an toàn.

Đôi mắt Cố Tĩnh Trạch như một con thú đang ngủ đông, liếc mắt Tần Khanh một cái và lướt qua những người đang có mặt tại đây.

“Cố Tĩnh Trạch, tôi...” Cánh tay mảnh khảnh của Lâm Triệt ôm lấy cổ của Cố Tĩnh Trạch, cô vừa muốn nói chuyện thì lập tức bị anh lạnh lùng ngắt lời.

“Em im đi.”

Lâm Triệt sùng sốt, cắn môi nhìn anh, lời muốn nói đành phải nuốt lại vào bụng. Tâm tình Cố Tĩnh rõ ràng không tốt, anh hung hăng trừng mắt nhìn cô.

Còn các quan chức cảnh sát thì lúc này trở mắt nhìn nhau, thấy cảnh Cố Tĩnh Trạch ôm Lâm Triệt thì họ lại hốt hải, suy nghĩ xem không biết tên chán sống nào lại dám bắt cô gái này vào nhà giam. Viên cảnh sát khi nãy thăm vấn Lâm Triệt đã bị dọa sợ đến run như cây sậy, đáng vẻ hùng hổ khi nãy giờ thay bằng bộ dáng run lấy bầy.

Lâm Lị và Hàn Thái Anh gắt gao trừng mắt nhìn một màn này, đánh chết thì Lâm Lị cũng không thể tin Lâm Triệt lại được một người đàn ông che chở ôn nhu như thế này!

Vóc dáng cao lớn của Cố Tĩnh Trạch ôm lấy Lâm Triệt, cô như con cừu nhỏ yếu đuối, bộ dáng soái khi này thật làm người khác phải hâm mộ, không có cô gái nào mà lại không muốn ngã vào vòng tay người đàn ông như vậy.

Lâm Lị ở phía sau thầm mắng, con nhỏ Lâm Triệt ngốc nghếch sao lại có thể tốt số đến vậy!

Hình ảnh này khiến trong lòng Tần Khanh cảm thấy khó chịu, anh định tiến đến thì các vệ sĩ theo sau đã đứng thành một hàng, ngăn chặn bước chân của anh, Tần Khanh tuyệt đối không thể đến gần Cố Tĩnh Trạch và Lâm Triệt.

Tần Khanh bỗng nhiên phẫn nộ, nhưng quả thật so với Cố Tĩnh Trạch thì hai người chính là một trời một vực, anh hoàn toàn không có năng lực để chống lại đối phương.

Nhìn đoàn người đến rồi đi, các quan chức ở cục cảnh sát chỉ biết cúi đầu cung kính, Hàn Thái Anh bĩu môi, “Có gì hay chứ!”

Lâm Lị oán hận liếc mắt nhìn theo, khẽ lẩm bẩm, “Cố Tĩnh Trạch kia thật lợi hại vậy sao?” Cô ta dù căm ghét cũng không thể phủ nhận sức ảnh hưởng của Cố Tĩnh Trạch.

Tần Khanh hít một hơi thật sâu, “Cố gia chính là gia tộc đứng đầu ở đất nước C, trên chính trường thì điều vô dương oai, ở thương trường thì một tay che trời!”

Lâm Lị nghe xong thì tức giận đến mức đỏ mặt tía tai, Lâm Triệt đáng chết...! Đứa con gái đó dựa vào cái gì mà lại may mắn đến vậy!

...

Cố Tĩnh Trạch ôm chặt Lâm Triệt, để cô ngồi vào xe, sau đó khi anh vừa ngồi xuống thì Lâm Triệt đã gục ngã vào lòng ngực của anh.

Anh cúi đầu nhìn đáng vẻ yếu ớt đó mà ánh mắt lạnh băng, liếc mắt nói với Tần Hạo, “Tôi muốn làm rõ việc này, cần phải có người chịu trách nhiệm!”

Tần Hạo gật đầu, “Vâng, thiếu gia.”

Chương 63: Ghen

Lâm Triệt vừa được đặt vào trong xe thì đã ngã quỵ vào lòng Cố Tĩnh Trạch, yếu ớt đến mức ngất xỉu. Bản thân cô cũng không nghĩ mình lại kiệt sức đến mức độ này, Cố Tĩnh Trạch chỉ an tĩnh để cô dựa vào anh, dù vết thương trên thân thể đã khôi phục phần nào, nhưng lần đó bị chảy máu rất nhiều nên cơ thể đến giờ chưa hồi phục hoàn toàn, giờ lại bị giam cả đêm chịu đói chịu khát.

Về đến nhà, Cố Tĩnh Trạch nhẹ nhàng ôm Lâm Triệt vào lòng, bỗng cô đặt lên giường ngủ, ánh mắt thâm trầm nhìn lên đôi môi khô quắt của cô mà chau mày khó chịu.

Cô nhóc ngốc nghếch này, lúc nào cũng gây họa...

Anh lấy ngón tay ôn nhu xoa xoa mi tâm của cô, có vẻ được xoa dịu sự căng thẳng nên ấn đường cô đã hơi hơi giãn ra.

Cố Tĩnh Trạch vừa định rời đi thì cảm nhận được cô đang nắm lấy tay của anh, anh quay đầu nhìn gương mặt nhợt nhạt, hàm răng cô hơi run rẩy, có vẻ như thân thể đang rất lạnh. Anh lấy tay chạm vào trán cô thì giật mình, người cô nóng hổi!

Cố Tĩnh Trạch suy nghĩ một chút, rồi xốc tấm chăn lên, nằm xuống bên cạnh ôm lấy Lâm Triệt...

Anh nhớ khi còn nhỏ, mỗi lần bị sốt thì tay chân anh cũng lạnh như băng, khi đó mẹ anh sẽ ôm chặt anh vào lòng để truyền hơi ấm cho đến khi anh hạ sốt.

Nghĩ vậy nên anh ôm chặt Lâm Triệt, để cô hoàn toàn nằm trong lòng ngực của anh.

Đưa tay nhấn nút bên cạnh giường, khẽ thông báo cho người hầu, “Gọi Trần Vũ Thịnh tới đây.”

Khi bác sĩ Trần tới thì được người hầu báo lại thiếu phu nhân đang bệnh.

Trần Vũ Thịnh lăm bầm, “Hoá ra cũng có lúc thiếu gia gọi mình đến để khám bệnh cho người khác.”

Trần Vũ Thịnh vốn là bác sĩ có bằng cấp quốc tế, chuyên môn rất cao, sau đó được Cố gia bồi dưỡng, cuối cùng được Cố Tĩnh Trạch chọn làm bác sĩ riêng cho anh, nhiều năm qua ngoài việc nghiên cứu y học ra thì hầu như không khám bệnh cho bất kỳ ai trừ Cố Tĩnh Trạch.

Thời điểm đẩy cửa phòng ngủ ra, đập vào mắt Trần Vũ Thịnh là hình ảnh một Cố Tĩnh Trạch cao ngạo nằm nghiêng một bên trên giường, còn người con gái trong lòng anh lại như một con mèo nhỏ, ngoan ngoãn khép nép.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi, tôi không biết hai người đang...” Trần Vũ Thịnh hốt hoảng đóng cửa lại ngay lập tức.

Gương mặt Cố Tĩnh Trạch tức khắc sa sầm.

“Vào đi.” Anh lạnh lùng nói vọng ra bên ngoài.

Trần Vũ Thịnh lúc này nghĩ lại, hình như có gì không đúng, cả hai người còn mặc quần áo đầy đủ mà, cho nên sau tiếng gọi của Cố Tĩnh Trạch thì liền bước vào.

Cố Tĩnh Trạch cúi đầu cẩn thận nhìn người đang nằm trong lòng anh, nói, “Không biết sao cô ấy lại tự dựng lên cơn sốt?”

Trải qua một đêm tạm giam ở cục cảnh sát, khi về thì liền ngất xỉu, anh cũng không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Trần Vũ Thịnh thấy vẻ mặt Cố Tĩnh Trạch có vẻ trầm trọng, vội vàng đi tới khám cho Lâm Triệt, khi kiểm tra xong thì vẻ mặt Trần Vũ Thịnh có chút bất đắc dĩ, “Cố tổng, thiếu phu nhân bị cảm.”

“...Chỉ là bị cảm?” Cố Tĩnh Trạch hỏi lại.

“Đúng vậy, phát sốt, ho về chiều, giọng nói bị khàn, đây là triệu chứng cảm cúm.” Trần Vũ Thịnh từ tốn giải thích.

Nghe vậy thì tâm tình Cố Tĩnh Trạch mới nhẹ nhõm, rồi nói, “Đi ra ngoài đi.”

Trần Vũ Thịnh, “...”

Vội vàng gọi tôi, giờ biết chỉ là bị cảm thì liền đuổi đi sao?

Trần Vũ Thịnh, “Thiếu gia, các bác sĩ gia đình của Cố gia cũng có rất nhiều, nếu sau này tiện thì anh gọi họ tới sẽ tốt hơn.”

Cố Tĩnh Trạch yên lặng, ánh mắt anh vẫn nhìn Lâm Triệt, không hề rời mắt, thanh âm nhàn nhạt, “Được, nhiều năm qua thì tôi cảm thấy sức khoẻ cơ thể mình cũng không có tiến triển gì, việc nghiên cứu xem ra không có hiệu quả. Vậy mà gần đây lại thay đổi khá nhiều, nhưng thay đổi lại không liên quan gì đến cậu, về sau có việc gì tôi sẽ gọi bác sĩ gia đình, cậu không cần tới đây.”

Trần Vũ Thịnh vội vàng đáp, “Ôi tôi nói giỡn thôi, bác sĩ gia đình thì chuyên môn còn kém lắm, nhiều thứ họ không hiểu, bệnh của thiếu phu nhân là chuyện đại sự, hẳn là phải để tôi phụ trách.”

Cố Tĩnh Trạch ngẩng đầu lên, liếc mắt một cái rồi phát tay ra hiệu đuổi người.

Trần Vũ Thịnh lập tức cuống quýt bỏ chạy.

Chỉ còn Cố Tĩnh Trạch và Lâm Triệt ở trong phòng, anh nghĩ đến Lâm Triệt bị cảm mạo, tuy đã bớt lo lắng nhưng vẫn rất khản trương, liền ôm chặt Lâm Triệt, nhẹ nhàng xoa nắn tay chân để sưởi ấm cho cô.

Lâm Triệt nửa mê nửa tỉnh, toàn thân lạnh lẽo, cùng cảm giác ỷ khuất cùng cực, bỗng nhiên cảm nhận được có ai đó đang ôm ấp lôi kéo thân thể mình, còn xoa xoa nắn nắn tay của cô.

Cô tự dưng nhớ lại người cuối cùng cô nhìn thấy chính là Tần Khanh, trong vô thức cô khẽ nỉ non, thanh âm khàn khàn không rõ, mơ hồ kêu một tiếng, “Tần Khanh...”

Cố Tĩnh Trạch sững sốt, liền đưa tai ghé sát vào môi cô để nghe... cô mơ hồ kêu lên một lần nữa, rõ ràng là gọi tên Tần Khanh...!

Cố Tĩnh Trạch lập tức đứng dậy, đôi mắt gắt gao nhìn người con gái nằm trên giường.

“Tần...” Cô lại khẽ kêu lên, thanh âm chưa dứt thì Cố Tĩnh Trạch đã mạnh bạo kéo tấm chăn ra.

“Lâm Triệt! Em tỉnh táo lại cho tôi, em nhìn xem tôi là ai!” Anh vươn tay nắm lấy bả vai Lâm Triệt, trong mắt lúc này dấy lên sự phẫn nộ.

Lâm Triệt mơ hồ mở to mắt, gương mặt tràn ngập tức giận kia làm cô dần dần tỉnh táo lại.

Trước mặt cô lại là Cố Tĩnh Trạch!

“Là anh?” Cô không khỏi kinh ngạc, cô không ngờ người ở bên cô lúc này là anh, rõ ràng điện thoại gọi không liên lạc được, sao anh có thể biết cô gặp chuyện?

Cố Tĩnh Trạch nở nụ cười lạnh, “Sao hả, là tôi, chứ không phải Tần Khanh mà em luôn mong nhớ nên cảm thấy bức bối sao?”

Lâm Triệt sững sốt, lại nhớ đến ngày hôm đó anh tức giận đem bỏ đi bài báo phỏng vấn cô, còn lên tiếng chê bai nghề nghiệp của cô, nói cô mê hoặc người khác, nói cô là con hát, giờ còn ở đây mạnh bạo nắm lấy bả vai của cô, gương mặt làm tràn ngập xa cách...

Cô tức khắc đẩy anh ra, “Buông tôi ra, anh làm gì vậy?”

Cô vậy mà dám đẩy anh?

Cố Tĩnh Trạch bị đẩy ra, lại lập tức tiến đến nắm chặt cổ tay của cô, “Sao chứ, vì tôi không phải Tần Khanh nên tôi chạm vào khiến em chán ghét đến vậy? Đáng tiếc, Tần Khanh hiện tại đã là hôn phu của người khác, em lại còn thâm yêu hắn ta? Hắn ta căn bản không biết, không quan tâm! Lâm Triệt, em cũng từ bỏ đi!”

“Anh...” Những lời nói này hung hăng đâm vào lòng Lâm Triệt, cô càng dùng sức vùng vẫy khỏi anh, “Bỏ tôi ra, Cố Tĩnh Trạch! Anh buông ra, tôi chỉ là con hát, anh đừng đụng vào tôi, đừng có tự làm dơ bản thân anh!”

Lúc này Cố Tĩnh Trạch càng nổi trận lôi đình, ánh mắt gắt gao nhìn cô giãy giụa, càng nắm chặt tay cô, hai người cùng nhau ngã xuống giường, thân thể anh bao trọn đáng người mảnh khảnh của cô.

Lâm Triệt vẫn lớn tiếng kêu lên, “Cố Tĩnh Trạch, anh tránh ra đi, anh... đồ tồi, đồ khốn kiếp, anh buông tôi ra!” Cô suy nghĩ mà chẳng biết dùng từ nào để nặng anh.

Dù thân thể không còn chút sức lực, nhưng cô vẫn quật cường liều mạng mà đánh vào ngực anh, nhưng bàn tay nhỏ bé đó lại cứ như đang vuốt ve cơ thể anh, đụng chạm đến những điểm mẫn cảm trên thân thể.

Cố Tĩnh Trạch bị động tác của cô làm cho thần trí tâm viên ý mã, phía dưới thân thể cảm thấy nóng rực.

Lâm Triệt thấy người đàn ông trước mặt cô cứ như bức tường cứng ngắc, mặc cho cô đánh đấm cỡ nào cũng đều không sụt mẻ, cô lập tức ra quyết định, nâng đầu gối lên tấn công hạ bộ của anh...

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Anh Ăn Hiếp Tôi!

Cố Tĩnh Trạch neho mắt lại, lập tức phản ứng lấy tay chụp lại đầu gối của Lâm Triệt khiến cô sửng sốt, cô ngẩng đầu lên thì chạm phải đôi mắt đen kịt bình tĩnh.

Cố Tĩnh Trạch không nghĩ Lâm Triệt lại dám dùng cách này để kháng cự anh, liền nở một nụ cười lạnh, “Được lắm, Lâm Triệt! Em muốn mưu sát chồng mình sao?”

Lâm Triệt ngượng đỏ mặt, thật lòng cô cũng không muốn chạm vào nơi đó của anh, chỉ là không còn cách nào khác mới... lúc này đầu gối của cô đang bị anh nắm chặt, bàn tay to lớn nhẹ nhàng chà xát vào làn da mềm mại càng khiến cô cảm thấy thẹn, “Cố Tĩnh Trạch, anh muốn làm gì?”

Cố Tĩnh Trạch điềm tĩnh nhìn người con gái đang bị đè dưới thân thể của mình, đáy mắt anh trở nên đỏ ngầu, dục vọng từ từ dâng lên, thanh âm trở nên khàn khàn, “Em nói thử tôi muốn làm gì?”

Lâm Triệt dĩ nhiên sẽ không tin anh muốn đụng vào cô, anh rõ ràng là thích người phụ nữ khác, hơn nữa người anh cũng có bệnh, là chứng dị ứng khi tiếp xúc thân thể với người khác phái!

Cô kéo kéo, co lại chân của mình, “Anh mau buông tôi ra đi, nếu không đừng trách tôi không khách khí!”

Cố Tĩnh Trạch cười cười, đưa mắt nhìn người con gái trước mặt, vì phần nộ mà lồng ngực mềm mại trở nên phập phồng, “Tôi lại muốn xem em không khách khí thì sẽ đối với tôi như thế nào?”

Lâm Triệt, “Cố Tĩnh Trạch, anh như vậy là có ý tứ gì?”

“Sao? Ở gần tôi không thú vị, vậy thì ở bên cạnh ai mới hay ho? Tàn Khanh?” Khẩu khí Cố Tĩnh Trạch ngày càng châm chọc.

Lâm Triệt bị anh chọc tức, buột miệng khích bác lại, “Đúng, tôi muốn ở bên cạnh Tàn Khanh!”

“Em...!” Bàn tay Cố Tĩnh Trạch vô thức nắm chặt lại, khiến cánh tay Lâm Triệt trở nên tê rần.

“Anh buông tôi ra! Cố Tĩnh Trạch, anh đừng ý thể hiếp người mà bắt nạt tôi!”

“Khi dễ? Xem ra em còn chưa hiểu thế nào gọi là khi dễ!” Lời vừa dứt, thì Cố Tĩnh Trạch một lần nữa hung hăng đè lấy thân thể mềm mại của Lâm Triệt, bàn tay luồn vào bên trong quần áo của cô.

Thời điểm bàn tay to thô ráp đó chạm vào phần ngực mẫn cảm, Lâm Triệt cảm giác tựa như một luồng điện chạy dọc khắp cơ thể, cô vô thức hừ nhẹ một tiếng.

Cô cố gắng lấy tay để kiềm chế bàn tay không an phận của Cố Tĩnh Trạch, tức giận trừng mắt nhìn anh, “Anh... Cố Tĩnh Trạch! Anh là đồ lưu manh!”

Cố Tĩnh Trạch bị mê hoặc bởi cảm xúc từ bàn tay mang lại, nhất thời lại không thể buông bỏ được, anh hung hăng nhìn người con gái trước mặt, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Là chính em luôn gây chuyện!”

Nói đoạn thì bàn tay đó lại di chuyển liên tục, lực ngày càng mạnh, Lâm Triệt nhịn không được, sự kháng cự khiến cô thở gấp, kêu ra tiếng.

Trái tim Cố Tĩnh Trạch đập loạn nhịp, ánh mắt gắt gao nhìn gương mặt thanh tú đang đắm mồi hôi của Lâm Triệt, lúc này Cố Tĩnh Trạch đã cởi áo ra, thân hình vạm vỡ lộ diện dưới ánh đèn vàng nhẹ, vóc dáng anh không có một chút mỡ thừa, thoát nhìn rất mê người.

Lâm Triệt khê cần môi, hít mắt nhìn người đàn ông vương giả cao cao tại thượng trước mắt.

“Đúng vậy! Tôi là người luôn đi gây chuyện đó! Vậy thì anh đi mà tìm người phụ nữ ngoan ngoãn Mạc Huệ Linh của anh đi!” Lâm Triệt uất ức hét lên, rõ ràng người này không dám đụng tới Mạc Huệ Linh, lại đi tìm cô mà khi dễ.

Cô biết bản thân mình không tốt, thường hay gây phiền phức, nhưng cô cũng không hề muốn như vậy, rõ ràng là vận số của cô không tốt cho nên lúc nào cũng gặp chuyện xui.

Cả người đàn ông trước mắt này nữa, thật ra cũng là một vận xui lớn nhất trong đời cô!

Trừ lần đầu tiên với Cố Tĩnh Trạch ra thì Lâm Triệt chưa hề tiếp xúc thân mật với đàn ông, cho nên hiện tại cô thấy vừa e thẹn vừa mắc cỡ, nhưng không

hiểu tại sao đáy lòng lại ẩn hiện một tia chờ mong kỳ lạ, có lẽ do bộ dáng người đàn ông này thật sự quá gọi cảm?

“Em lặp lại lần nữa xem!” Thanh âm người đàn ông càng thêm trầm thấp khàn khàn, hơi thở nồng ấm vờn quanh bên tai Lâm Triệt.

Lâm Triệt bị sức nặng của anh đè nén, cảm thấy bức dọc, liền kêu lên, “Muốn sát muốn xèo tùy anh, anh chê tôi chỉ biết gây chuyện thì đi mà tìm người phụ nữ khác đi!”

“Sao chứ? Tôi đã trở về đi tìm em, lại còn bị em ghét bỏ như thế này? Nếu không phải tôi đến thì có phải lúc này em đang ở cạnh Tần Khanh mà anh em em có phải không?” Cổ Tinh Trạch hung hăng truy vấn.

“Đúng vậy! Tôi... tôi khó lắm mới có cơ hội ở cạnh Tần Khanh, tất cả là tại anh!” Lâm Triệt ngoan cường đáp lại.

“Em... tự tìm đường chết đi!” Giương mặt Cổ Tinh Trạch đỏ gấc vì tức giận, trừng mắt phẫn nộ.

“Thì sao? Anh muốn làm gì tôi?” Lâm Triệt gào lên.

Cổ Tinh Trạch không nói, đột nhiên mạnh bạo dùng tay kéo mạnh một đường, quần áo của Lâm Triệt đã bị rách tươm, giây tiếp theo thì Lâm Triệt cảm thấy thân thể mình lạnh toát...

Ngay sau đó Cổ Tinh Trạch cúi đầu xuống, cường đoạt chiếm lấy môi của cô, dùng sức cắn như một sự trừng phạt...

“Ưm...” Lâm Triệt chỉ có thể khẽ phát ra tiếng rên, Cổ Tinh Trạch lúc này chính là một bá vương, một bạo quân, nước mắt Lâm Triệt vô thức tuôn trào, chảy ra hai bên mang tai.

Cô cảm thấy uy khuất cùng cực, cả tâm trí lẫn thân xác đều khó chịu, yếu ớt mong manh, thân thể hư nhược vì cảm mạo, đối mặt với một người đàn ông khi dễ mình mà cũng không có một chút sức lực phản kháng...

Đầu lưỡi run rẩy, Cổ Tinh Trạch mê man chìm trong nụ hôn, vẫn còn tham lam chiếm lấy sự ngạo ngạo đó, đến khi thân thể anh run rẩy đến mức không thể kiềm chế được nữa thì bỗng nhiên bàn tay lại chạm phải gò má đang đầm nước mắt của cô.

Cổ Tinh Trạch lập tức phản ứng lại, anh cúi đầu nhìn Lâm Triệt.

Giương mặt đầm đìa nước mắt, yếu ớt đến mức không tưởng, làm lòng anh giống như bị kim đâm, thật khó chịu...

Đáy lòng Cổ Tinh Trạch mềm nhũn, nhìn cô khóc thì anh trở nên luống cuống, anh chưa bao giờ gặp phải tình huống này, nhất thời không biết làm sao để dỗ dành, vội vàng kéo tay Lâm Triệt và nói, “Được, được rồi, đừng khóc nữa, có phải đau ở đâu không?”

Anh ôm Lâm Triệt ngồi dậy, để cô ngồi lên đùi anh, lấy khăn lau nước mắt cho cô.

Lâm Triệt vừa thút thít vừa lẩm bẩm, “Anh ăn hiếp tôi!”

Cổ Tinh Trạch, “...”

Thân thể Cổ Tinh Trạch bị một trận khô nóng, khó nhịn, mà lại không thể biểu đạt... rốt cuộc ai ăn hiếp ai đây...

“Được được, là tôi không đúng...” Cổ Tinh Trạch bắt đầu đi đầu hàng.

“Quần áo của tôi rách rồi...” Lâm Triệt cúi đầu che ngực.

Động tác này khiến thân thể Cổ Tinh Trạch lần nữa nóng lên, thấp giọng nói, “Tôi sẽ đền cho em.”

“Một bộ không đủ!”

“Được, đền cho em một trăm bộ.”

“Vẫn không đủ...” Lâm Triệt lẩm bẩm, đầu óc bắt đầu mơ hồ, có vẻ là thuốc cảm đã có tác dụng, cô gục lên vai anh mà ngủ.

Cổ Tinh Trạch vẫn nhẹ nhàng ôm lấy Lâm Triệt, để cô dựa vào mà ngủ, vuốt tay chân của cô đã không còn lạnh toát nữa, có vẻ đã hạ sốt.

“Ngủ đi, tỉnh lại sẽ khỏe.” Anh nhủ vậy, chợt cảm giác mình như đang đỡ một đứa con nít đi ngủ.

“Anh không được ăn hiếp tôi nữa...” Lâm Triệt lẩm bẩm trong cơn mê man.

Cổ Tinh Trạch, “Được...”

Nếu ăn hiếp kiểu này thêm vài lần thì chắc là anh sẽ chết ngay tại giường mất!

Đến khi cảm nhận được Lâm Triệt đã ngủ say thì Cổ Tinh Trạch mới nhẹ nhàng đặt cô nằm xuống giường và đắp chăn cho cô, nhìn gương mặt thanh

thuần ngủ như một đứa trẻ mà anh bắt đắ dĩ nghiêng rắg nghiêng lợi.

Thậ là... khi ngủ thì như một thiên sứ, còn khi tỉnh lại chính là một yêu tinh làm người khác oán hận đến ngứa gan!

Bạn đang đọc truyện *Thiễm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Tôi Sẽ Không Gây Chuyện

Một buổi tối Lâm Triệt ngủ không yên ổn...

Cô nằm đó, đối diện Cố Tĩnh Trạch, anh đang nhìn chăm chú nhìn cô bằng ánh mắt rất dịu dàng, trước giờ cô chưa từng thấy anh có vẻ mặt này, đôi mắt liễm diễm nhu tình, giống như một làn suối mát.

Làn môi mỏng gợi cảm hơi héch lên, mỉm cười, anh vươn tay ôm lấy bả vai của cô và kéo cô vào lòng, giống như muốn nhốt trọn thân thể của cô trong vòng tay.

Giọng nói trầm ấm vang lên, nhẹ nhàng nói, “Lâm Triệt, anh yêu em...”

Lâm Triệt bị chấn động, chưa kịp định thần đã thấy đôi môi Cố Tĩnh Trạch ngày càng gần...

Trái tim cô đập thành thịch...!

Nhưng mà lúc này...

Di động lập tức vang lên!

Lâm Triệt bừng tỉnh, bỗng nhiên ngồi dậy, hoá ra là... mơ!?

Ôi trời, sao lại mơ cái thể loại này...?

Cô vội vàng xoa xoa đầu tóc của mình, vội vàng mò lấy di động, là Du Mẫn Mẫn gọi tới.

“Alô, Lâm Triệt! Em có chuyện gì vậy? Sao chị lại nghe em dính đến thuốc phiện?” Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói sừng sốt của Du Mẫn Mẫn.

Lâm Triệt từ lúc bị bắt vào cục cảnh sát tới giờ vẫn chưa xem tin tức, dĩ nhiên không biết bên ngoài đang nói gì về cô. Cô chỉ ủ rũ đau đầu, thấp giọng trả lời, “Em bị người ta hãm hại!”

Du Mẫn Mẫn trầm tư một lát rồi đáp, “Thôi được rồi, đến công ty rồi nói.”

“Đạ được, nhưng chị Du, sao hôm qua em gọi mãi cho chị mà không được?” Lâm Triệt vẫn thắc mắc.

Du Mẫn Mẫn lại im lặng, bắt đắ dĩ trả lời, “Hôm qua chị gặp tai nạn xe cộ trên đường đến chỗ hẹn.”

Lâm Triệt, “...Sao lại xui xẻo như vậy, chúng ta có nên đi chùa cúng sao giải hạn không nữa...”

Du Mẫn Mẫn, “Chị cũng nghĩ vậy, thôi, em đến công ty đi đã.”

Cúp điện thoại, Lâm Triệt vội vàng đứng dậy, cô thấy đầu óc vẫn còn choáng váng nhưng mau chóng vào phòng tắm rửa mặt và thay quần áo.

Cửa phòng ngủ bất chợt mở ra, cô quay lại liền nhìn thấy Cố Tĩnh Trạch bước vào.

Vừa nhìn thấy Lâm Triệt thì Cố Tĩnh Trạch đã cau mày, lại nhớ đến chuyện xảy ra tối qua, anh thấp giọng hỏi, “Em đi đâu?”

Lâm Triệt vội vàng trả lời, “Tôi muốn đến công ty.”

“Công ty?” Sắc mặt Cố Tĩnh Trạch tức thì trầm xuống, “Còn sớm như vậy thì đến công ty làm gì?”

Lâm Triệt, “Có chút việc phải xử lý.”

“Không được đi!” Cố Tĩnh Trạch tiến đến kéo tay Lâm Triệt.

“Vì sao?” Lâm Triệt mờ mịt nhìn anh.

Cố Tĩnh Trạch nhìn gương mặt cô vẫn còn tái nhợt mà trong lòng có chút lo lắng, “Có gì tính sau. Hôm nay em cứ ở yên trong nhà đi.”

Ở yên trong nhà?

Lâm Triệt nghĩ nghĩ, nhớ đến ngày hôm qua anh gắt gỏng với cô, nói cô nào là vô cớ gây chuyện, giờ thì chắc lại nghĩ cô đi ra ngoài gây chuyện phiền phức.

Trong lòng âm ứ, Lâm Triệt vô tâm nói, “Không được, việc này rất quan trọng, tôi phải tự mình xử lý, nếu không thì sự nghiệp của tôi coi như xong rồi!”

Cố Tĩnh Trạch lạnh mặt, “Lâm Cố thiếu phu nhân chính là sự nghiệp quan trọng nhất cả đời của em.”

Lâm Triệt vẫn kiên trì đáp, “Thôi đi, sau khi ly hôn thì sao? Khi đó tôi vẫn phải có cuộc sống và sự nghiệp của riêng mình. Tôi phải đi ra ngoài đây!”

“Lâm Triệt! Tôi nói em không được đi!” Cố Tĩnh Trạch đột nhiên lớn tiếng, trong đáy mắt lúc này loé lên u quang.

Lâm Triệt quay đầu nói tiếp, “Tôi hiểu ý anh, lần này không phải tôi đi gây chuyện, sẽ không gây phiền toái cho anh. Tôi chỉ đi xử lý công việc thôi, cho nên anh không cần phải lo tôi gây ra sự cố gì nữa.”

Đôi mắt Cố Tĩnh Trạch sa sầm, nhìn cô cúi đầu mang giày, lông mày anh vẫn cau lại, tâm trạng cực kỳ khó chịu.

“Tôi đi đây.” Cô nói lời cuối trước khi ra khỏi nhà.

“Tuỳ em.” Cố Tĩnh Trạch quay đầu bước vào phòng.

Môi Lâm Triệt khẽ run run khi thấy anh tức giận, nhưng cô nghĩ nghĩ, vẫn mặc kệ anh. Cô vẫn còn chút ký ức chuyện xảy ra đêm qua, tuy rằng lúc đó cô không tỉnh táo vì cảm mạo, nhưng vẫn cảm giác được anh đã cường đoạt hôn cô như thế nào, bàn tay còn lộn xộn không yên trên thân thể cô...

Gương mặt cô bỗng nhiên nóng lên, lập tức lắc đầu xua tan những ý nghĩ kỳ lạ rồi vội vàng rời khỏi.

...

Tại công ty.

Du Mẫn Mẫn đang vò đầu bứt tóc nói, “Chuyện này hẳn là Comilla làm, giờ cái hợp đồng quảng cáo đó của em đã bị từ chối, cho nên phía đối tác đã chọn cô ta làm gương mặt đại diện rồi.”

Lâm Triệt xem tin tức, tuy đầu đề không nhắc đến cô, mà chỉ nói chung chung gần đây có một minh tinh mới nổi dính đến việc sử dụng thuốc phiện, là một diễn viên đang được chú ý qua một bộ phim truyền hình, khiến bộ phim này chịu không ít ảnh hưởng. Chỉ một tin tức đơn giản đã khiến dư luận nghĩ đến Lâm Triệt.

Về mặt Du Mẫn Mẫn một mặt, “Đề ngày mai xem công ty có thể sắp xếp cho em một buổi họp báo, để công khai đính chính việc em bị giam giữ, nhưng trước đó phải đảm bảo là phía cảnh sát không cáo buộc em bất cứ tội danh gì, em thật sự không đụng đến thuốc phiện đúng không?”

Du Mẫn Mẫn nhìn Lâm Triệt, ánh mắt vẫn còn chút hoài nghi.

Lâm Triệt lập tức trả lời, “Đương nhiên là không.”

Du Mẫn Mẫn gật đầu, cô cũng tin tưởng Lâm Triệt không phải kiểu người trác táng sa đoạ vào thuốc phiện.

Lâm Triệt, “Hiện tại chúng ta phải làm gì?”

Du Mẫn Mẫn, “Chúng ta phải đến gặp phía đối tác để giải thích trước về chuyện hiểu lầm này.”

Hai người liền tới phía bên công ty quảng cáo, nhưng mà chẳng ngờ oan gia ngõ hẹp, vừa tới nơi thì đã gặp mặt Comilla, lúc này cô ta đang kiêu ngạo bước ra.

“Ai cha, Lâm Triệt! Sao rồi? Nghe nói hôm qua cô không phải bị bắt sao, nhanh vậy đã được thả rồi ư?” Comilla mở miệng chế giễu.

Lâm Triệt hận không thể đập vào khuôn mặt đẹp đẽ giả tạo đó, cô kiềm chế đáp lời, “Đúng vậy, bên ngoài còn nhiều kẻ tiện tiện vẫn đang lăng văng thì sao tôi lại có thể ở bị nhốt ở nơi đó được?”

“Cô...! Lâm Triệt, cô còn dám ở đây giờ giọng cao cao tại thượng? Ôi, quả nhiên chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, tân binh cũng chỉ là tân binh, còn dám học đòi giành giật hợp đồng với đàn chị?” Comilla day nghiêng nói.

“A, đúng vậy, nói chuyện thì phải nói đến thực lực chứ không nói đến thâm niên, minh tinh thì cũng có đủ thể loại thượng vàng hạ cám mà thôi.” Lâm Triệt cứng cỏi trả lời.

Du Mẫn Mẫn ở bên cạnh cười cười, “Comilla, tôi làm việc ở trong ngành này cũng đã lâu, chỉ có một lời khuyên cho cô, loại âm mưu quỷ kế này tốt nhất đừng nên dùng, có ngày gây ông đập lưng ông!”

Comilla hừ lạnh một tiếng, “Cô là cái thứ gì mà dám nói chuyện với tôi như vậy? Tôi làm gì cơ chứ? Cô đừng tưởng dựa vào cái đũa nghệ sĩ nhai nhép này mà dám đấu với tôi, tự nhìn lại mình đi!”

Dứt lời, cô ta dẫm lên đôi cao gót đi lộp cộp về phía trước, cổ tình đụng chạm vào bả vai Du Mẫn Mẫn.

Lâm Triệt cắn môi, tức giận nói với Du Mẫn Mẫn, “Em thật không thể chịu được thái độ hống hách đó của cô ta!”

Du Mẫn Mẫn nói, “Sớm muộn gì cô ta cũng bị hổ bởi chính mấy trò quỷ của mình thôi.”

Hai người tiếp tục bước vào trong, nhưng lúc này người đại diện của phía đối tác đã ngăn cản, “Hai cô không cần đến đây nữa, công ty chúng tôi tuyệt đối không dùng các nghệ sĩ có vết nhơ để làm hình ảnh đại diện!”

Thái độ đối phương gắt gỏng kiên quyết đuổi người, “Đi ra ngoài! Mau! Tôi nói hai cô lập tức ra ngoài!”

Lúc Lâm Triệt và Du Mẫn Mẫn vẫn còn bối rối thì bỗng nhiên có một người tiến vào, thấp giọng nói nhỏ bên tai người quản lý câu gì đó, sau đó ánh mắt người quản lý nhìn Lâm Triệt lập tức thay đổi.

Người quản lý đứng dậy cung kính nói, “Lâm tiểu thư, vừa rồi thật xin lỗi, giờ chúng tôi mới biết được việc của cô đã được phía cảnh sát làm sáng tỏ, rốt cuộc mọi chuyện chỉ là hiểu lầm, vụ án thuốc phiện không liên quan đến cô. Chuyện này là do bên tôi đã quá vội vàng, thật sự xin lỗi!”

Quản lý vừa nói vừa lấy tay sờ sờ trán, có trời mới biết sau lưng ông ta đang đổ mồ hôi lạnh, lời vừa rồi của trợ lý nói nhỏ vào tai đã khiến ông kinh hoàng. Trợ lý nói Tần Hạo đích thân gọi điện thoại tới đây, muốn Lâm Triệt là gương mặt đại diện cho nhãn hàng này.

Tần Hạo là nhân vật như thế nào chứ? Đó chính là người thân cận bên cạnh Cố Tĩnh Trạch, nhị thiếu gia của Cố gia, gia tộc quyền lực nhất ở đất nước này, hiện giờ lại gọi đến đây chỉ định hợp đồng quảng cáo cho Lâm Triệt...

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Nguyện Ý Tin Tưởng

Lâm Triệt và Du Mẫn Mẫn đưa mắt nhìn nhau, cả hai đều cảm thấy kinh ngạc đến không tưởng tượng được.

Đến lúc đi ra ngoài, Du Mẫn Mẫn mới mở miệng: “Sao lại như vậy?”

Lâm Triệt lắc đầu: “Em không biết nữa.”

Lúc này, cô nàng Comilla bỗng nhiên hùng hổ chạy lại, gương mặt đờ đờ sát khí thét lớn lên: “Lâm Triệt! Cô dựa vào cái gì mà giành hợp đồng quảng cáo với tôi?!”

Du Mẫn Mẫn lập tức tiến lên một bước, chắn giữa Comilla và Lâm Triệt: “Thì làm sao, không phải vừa rồi cô rất kiêu ngạo sao? Trong giới giải trí này chính là như vậy, cô có thể dùng mưu kế để đoạt lấy hợp đồng của chúng tôi, vì cái gì mà chúng tôi không thể giành lại?”

Comilla phẫn nộ chỉ thẳng vào mặt Lâm Triệt: “Lâm Triệt, cô đừng ở đó mà khôn biết tốt xấu, cô có biết tôi là người phụ nữ của ai không, nếu dám đắc tội với tôi thì tôi sẽ cho cô...”

“Lâm tiểu thư.”

Một thanh âm nhàn nhạt, nhưng mang theo khí phách âm trầm bỗng nhiên vang lên, vài người kinh ngạc quay đầu lại, thì ra là Tần Hạo, phía sau Tần Hạo là các vệ sĩ, nhóm người này khí thế phi phàm khiến người khác không thể rời mắt.

Comilla nhất thời sững sốt, cánh tay đang chỉ vào mặt Lâm Triệt bất giác buông xuống, cả Du Mẫn Mẫn cũng kinh ngạc.

Lâm Triệt vừa thấy Tần Hạo thì lập tức nói: “Tần trợ lý, sao anh lại đến đây?”

Bộ dáng Tần Hạo lễ phép trả lời: “Thiếu gia yêu cầu tôi đến đây.”

Lâm Triệt đáp một tiếng xem như hiểu rõ, lại bất chợt nhìn xung quanh và cảm thấy kỳ quái, đối phương chỉ là một trợ lý thôi mà, sao mọi người lại có vẻ sợ hãi như vậy.

Comilla tức khắc co rút người lại, nhưng ánh mắt vẫn trừng trừng nhìn Lâm Triệt, cô ta không ngờ Lâm Triệt lại quen biết với Tần Hạo. Không những quen biết, mà thái độ của Tần Hạo đối với Lâm Triệt rất cung kính, rốt cuộc không biết Lâm Triệt này đã tìm được người kim chủ như thế nào.

Chẳng lẽ là Cố Tĩnh Trạch?

Sao có thể...

Comilla chớp chớp mắt, liền chạy lại chào hỏi: “Xin chào anh Tần, tôi là Comilla, rất vui được gặp anh.”

Về mặt Tần Hạo khinh miệt liếc mắt một cái, tuy Comilla đang là một nghệ sĩ nổi tiếng được nhiều người biết đến, nhưng ở trong mắt Tần Hạo thì cô ta không là gì cả.

Tần Hạo nhìn Lâm Triệt, nhưng lời nói vang lên là để Comilla nghe được, thanh âm bình đạm phiêu phiêu: “Lâm tiểu thư, thiếu gia đã nói nếu có người làm cô không vui, thiếu gia sẽ giúp cô xử lý, bất kỳ kết quả nào nếu cô muốn, thậm chí là đuổi đến đất nước khác, hoặc là đi đưa Campuchia, ngài ấy có rất nhiều cách để một người biến mất khỏi đất nước này.”

Cả người Comilla lập tức run lên sợ hãi, Tần Hạo chỉ liếc mắt qua cô ta một cái, nhưng ánh mắt vẫn cung kính nhìn Lâm Triệt.

Lâm Triệt cũng không buồn so đo với Comilla, quay lại hỏi Tần Hạo: “Thiếu gia của anh đã tới? Anh ấy ở đâu?”

Tần Hạo: “Thiếu gia đang ở ngoài chờ cô.”

Lâm Triệt gật gật đầu, trừng mắt nhìn Comilla rồi xoay người hướng ra ngoài.

Tần Hạo ra hiệu cho vệ sĩ đi theo Lâm Triệt, rồi nói với Comilla: “Tôi hy vọng có thể thấy được bản tin cô chính thức công khai xin lỗi.”

Thân thể Comilla run lên, cô ta nhìn Lâm Triệt bỏ đi một lúc lâu mới định thần lại được, trong lòng sôi sục tức giận.

Lâm Triệt và Cố Tĩnh Trạch có quan hệ? Sao có thể?

Nghĩ nghĩ, cô ta liền lấy di động gọi cho Lâm Lị, ở phía bên kia sau khi nghe lại sự tình thì Lâm Lị tức giận đến mức muốn quăng cả di động vào tường.

Cúp điện thoại, Lâm Lị quay sang nói với Hàn Thái Anh: “Con nhỏ Lâm Triệt này quá kiêu ngạo!”

Hàn Thái Anh kinh ngạc: “Nó và Cố Tĩnh Trạch thật sự đang ở bên nhau?”

Lâm Lị hừ lạnh một tiếng: “Vậy thì sao, Cố Tĩnh Trạch nhất định đang chơi bời thôi, Lâm Triệt là cái gì chứ?”

Hàn Thái Anh liền đáp: “Đúng, đúng, con bé đó không xinh đẹp bằng con, cũng chẳng có khí chất gì, mẹ cũng không tin Cố Tĩnh Trạch lại coi trọng người như nó, thật chướng mắt!”

Dù nói vậy, nhưng Lâm Lị càng nghĩ càng thấy tức giận ghen ghét, không ngờ Lâm Triệt lại tìm được một chỗ dựa như vậy, có được người đàn ông quyền lực nhất nhì đất nước này che chở. Cô ta nhớ đến động tác ôn nhu cùng với khí thế vương giả của Cố Tĩnh Trạch ngày hôm đó thì liền phát hận...

Lâm Triệt sao có thể tốt số đến vậy!

...

Du Mẫn Mẫn đi theo Lâm Triệt và các vệ sĩ, về mặt của cô vẫn ngơ ngàng nhìn theo các vệ sĩ, những người một thân âu phục đen phẳng phiu, bên tai mang theo máy liên lạc chuyên nghiệp, cô còn nghĩ không biết bên trong áo của họ có súng lục hay vũ khí gì không.

Các vệ sĩ bảo hộ hai người đi ra bên ngoài, một đoàn xe đã chờ sẵn, Cố Tĩnh Trạch đang ở bên trong một chiếc xe.

Lâm Triệt tức khắc nhận ra xe của Cố Tĩnh Trạch, vội đi tới.

Cửa xe mở ra, Cố Tĩnh Trạch bước xuống.

Ánh mắt Du Mẫn Mẫn sáng ngời, nghĩ nghĩ, người này chính là em trai của tổng thống của Cố Tĩnh Minh, nhất thời cô cảm thấy xấu hổ.

Nhưng vấn đề là Lâm Triệt sao lại quen biết Cố Tĩnh Trạch...

Cố Tĩnh Trạch nhìn Lâm Triệt, anh khẽ nhú mày lại.

Sắc mặt Lâm Triệt thoáng ngưng ngượng: “Chuyện hợp đồng quảng cáo và việc ở cục cảnh sát là anh đã giúp tôi?”

Cố Tĩnh Trạch: “Chỉ là việc nhỏ. Lên xe đi, để tôi đưa em về.”

Lâm Triệt gật gù đầu, quay đầu kéo tay Du Mẫn Mẫn ra ngoài nói: “Chị Du, em đi trước, có gì chị gọi điện thoại cho em nhé.”

Du Mẫn Mẫn nhìn trộm Cố Tĩnh Trạch một chút rồi nói nhỏ với Lâm Triệt: “Em và Cố Tĩnh Trạch...”

“Chúng tôi...” Lâm Triệt hơi xấu hổ, quan hệ giữa hai người họ thì không phải một hai câu có thể giải thích được.

Du Mẫn Mẫn cũng hiểu Lâm Triệt có điều khó nói, nhưng vẫn kinh ngạc nhìn Lâm Triệt, trong lòng thầm nghĩ cô nhóc thật may mắn, vậy mà lại được người đàn ông quyền lực một tay che trời ở đất nước này – Cố Tĩnh Trạch che chở, cô cười cười rồi nói: “Được rồi, em đi đi, chị cũng về đây.”

Lâm Triệt cảm kích nhìn Du Mẫn Mẫn, rồi xoay người hướng về chiếc Porsche màu xanh biển của Cố Tĩnh Trạch.

Cố Tĩnh Trạch nhàn nhạt cười nhìn Du Mẫn Mẫn khiến cô thụ sủng nhược kinh, cung kính cúi đầu cười đáp lại, cô không ngờ có một ngày mình lại được tiếp xúc với một người quyền quý như vậy.

Du Mẫn Mẫn nhanh chóng lui xuống, nhìn Cố Tĩnh Trạch và Lâm Triệt lên xe. Nhóm các vệ sĩ cũng lên các chiếc xe còn lại, hộ tống xe thương vụ của Cố Tĩnh Trạch rời khỏi nơi này.

Trên xe, Lâm Triệt ngai ngùng nhìn mở miệng: “Cảm ơn anh đã giúp tôi.”

Cố Tĩnh Trạch: “Không có vấn đề gì, em là vợ tôi, tôi giúp em là chuyện phải làm.”

Lâm Triệt: “Chuyện thuốc phiện đó thật sự không liên quan đến tôi...”

Cố Tĩnh Trạch quay đầu, nhìn cô: “Tôi tin em.”

Lâm Triệt khựng lại, có chút cảm động trước sự tin tưởng của anh.

Cố Tĩnh Trạch: “Tuy rằng em không được giáo dục tốt, không hiểu phép tắc, tri thức cũng không cao, lười nhác, ẩu tả, nhưng tôi tin em không phải người làm ra chuyện như vậy.”

Lâm Triệt: “...”

Cảm ơn lời khích lệ độc nhất vô nhị của anh...

Cố Tĩnh Trạch tiếp tục nói: “Huống hồ đã để em ở cục cảnh sát chịu khổ một ngày, là tôi không đúng.”

“Chuyện đó cũng không phải tại anh...” Lâm Triệt khẽ nói.

Cố Tĩnh Trạch: “Tôi là chồng em, có nghĩa vụ phải bảo vệ em, nhưng vì bỗng nhiên phải đi công tác nên không biết em gặp chuyện, tôi chỉ muốn nói xin lỗi em.”

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiêu Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Mạnh Tay Với Em

“Không cần phải như vậy, anh xin lỗi làm gì, chuyện này cũng không phải trách nhiệm của anh.” Lâm Triệt vội vàng xua tay.

“Không, em là vợ của tôi.” Lời nói của Cố Tĩnh Trạch quả quyết dứt khoát.

Lâm Triệt giật mình, xoay người nhìn vào đôi mắt đen láy, nhất thời khiến lòng cô rối bời... Anh vừa nói... cô là vợ của anh...

Cô lập tức quay mặt đi, quyết không nhìn vào gương mặt tà mị đó nữa, không thì cô nhất định sẽ bị mê hoặc.

Không lâu sau thì xe đã về biệt thự, hai người một trước một sau bước vào, Cố Tĩnh Trạch liền dặn dò người hầu: “Lấy thuốc cho thiếu phu nhân.”

Lâm Triệt ngạc nhiên quay lại nhìn.

Cố Tĩnh Trạch nói tiếp: “Em vẫn còn bị cảm, mau uống thuốc đi.”

Lâm Triệt bước vào phòng ngủ, ngoan ngoãn ngồi trên giường, Cố Tĩnh Trạch nhận thuốc rồi ra hiệu cho người hầu rời khỏi, anh bước lại gần Lâm Triệt và nói: “Há miệng ra.”

Lâm Triệt: “Tôi không cần uống thuốc đâu, thật đó, tôi khoẻ rồi!”

Cố Tĩnh Trạch nhíu mày: “Há miệng ra, nghe lời đi.”

Thanh âm của anh trầm thấp giống như tiếng đàn violon êm ái khiến đáy lòng Lâm Triệt run lên, cô cảm thấy một người đàn ông hoàn mỹ như vậy thật không dễ dàng tìm được, vẻ ngoài gọi cảm, lại giàu có quyền quý, hơn nữa lại là người có trách nhiệm... và đối xử rất tốt với cô!

Tuy rằng anh chỉ vì ý thức trách nhiệm quá cao nên mới cho cô danh phận vợ chồng và làm giúp cô rất nhiều việc, nhưng như vậy cũng đủ để cô cảm động.

Nghĩ đến sau ngày khi ly hôn rồi, có thể cô sẽ không bao giờ gặp được người đàn ông như vậy nữa... trong lòng Lâm Triệt lại cảm thấy hơi ngọt ngào ứ đọng.

Cố Tĩnh Trạch: “Em ngây ngốc cái gì đó, tôi bảo em há miệng ra, đừng giả ngu nữa.”

Lâm Triệt đỏ mặt, liền quay đi chỗ khác: “Không uống.”

Cố Tĩnh Trạch: “Thật sự không uống?”

Lâm Triệt: “Tôi thật không sao mà, uống thuốc tây nhiều không tốt cho thân thể đâu. Khi còn nhỏ thì dù sốt cao tới bốn mươi độ thì tôi cũng không uống thuốc, từ từ là hết bệnh thôi!”

“Bốn mươi độ...” Cố Tĩnh Trạch vô ngữ nhìn Lâm Triệt, anh cảm thấy cô nàng ngốc ngày có thể sống đến tận bây giờ đúng là kỳ tích: “Cuối cùng tôi cũng hiểu vì sao em lại có chỉ số thông minh ‘cao’ đến vậy rồi, hoá ra lúc nhỏ bị sốt như cây đuốc sống thành ra vậy.”

“Anh cút đi!” Lâm Triệt ngẩng đầu lên kháng cự: “Nhờ vậy mà cơ thể tôi rất khoẻ mạnh đó, cả lần trước mất máu rất nhiều nhưng vẫn không sao hết!”

“Em như vậy là không khoa học, có ai sốt cao mà lại không uống thuốc?” Cố Tĩnh Trạch kiên trì nói.

Lâm Triệt vẫn ương bướng: “Anh cho rằng ai cũng anh sao, ngâm muống vàng mà lớn lên, lúc nào ở sau lưng cũng có một đoàn tùy tùng bác sĩ y tá hết lòng phục vụ? Lúc còn nhỏ chỉ có mình tôi và bảo mẫu nương tựa vào nhau, bảo mẫu ngày nào cũng bận bịu không thể chăm sóc tôi, nhưng rất may là tôi khoẻ mạnh, rất ít khi mắc bệnh. Duy nhất chỉ có một lần tôi bị sốt cao mê man đến bốn mươi độ, nửa đêm thức dậy thì không tìm thấy bảo mẫu, khi đó tôi tự đi tìm thuốc mà lại không biết phân biệt nên đã uống một đồng thuốc hoàng liên, lúc bảo mẫu về thì hoảng sợ dẫn tôi đến bệnh viện, rốt cuộc tôi lại không sao cả, sốt từ từ cũng hạ, bác sĩ còn nói nếu là đứa trẻ bình thường thì chắc xong đời rồi, cũng may là sức khoẻ tôi rất tốt!”

Cố Tĩnh Trạch nghe xong thì sắc mặt lại càng thêm âm trầm, nhìn Lâm Triệt bộ dáng bất cần không quan tâm, làn môi mỏng của anh bất giác hàm hực, chậm rãi tiến lại gần Lâm Triệt.

Lâm Triệt ngẩng đầu lên liền đụng phải ánh mắt u ám, nhất thời hốt hoảng lùi lại.

Giọng nói Cố Tĩnh Trạch lạnh băng: “Uống thuốc mau lên, đừng ép tôi phải mạnh tay với em!”

Anh cứ như vậy bước tới gần Lâm Triệt, khoé miệng hơi nhếch lên, yết hầu gật gật, khiến cô cảm thấy gương mặt mình khô nóng, càng muốn quay đầu đi bỏ chạy: “Tôi thật sự không sao mà, không cần uống thuốc đâu...”

Lúc này Cố Tĩnh Trạch đã bỏ viên thuốc vào miệng anh, cánh tay dài vòng qua eo Lâm Triệt, tay còn lại nâng cằm của lên, trực tiếp áp môi xuống, đầu lưỡi lạnh lạnh lùa viên thuốc vào miệng Lâm Triệt.

Lâm Triệt chỉ kịp kêu ô một tiếng, giây tiếp theo thì môi của Cố Tĩnh Trạch đã ngăn chặn toàn bộ hô hấp của cô, viên thuốc bị nuốt trọn vào cổ họng khiến cô cảm thấy khó thở. Bực hơn nữa là... thuốc đã bị nuốt rồi, nhưng lưỡi của anh vẫn chậm rãi đi dạo một vòng trong miệng cô, không hề lùi bước...

Không biết qua bao lâu sau khi đã nhắm nháp đủ hương vị thì anh mới buông lỏng đôi môi của Lâm Triệt ra, lúc này cô mới ho khan một trận mãnh liệt. Cố Tĩnh Trạch nhìn cả gương mặt của cô đỏ ửng, nhất thời khoé miệng anh hơi nhếch lên có chút thoả mãn.

Đội Lâm Triệt ngẩng đầu lên, anh đưa cho cô một ly nước: “Uống nước đi.”

Lâm Triệt vô ngữ trừng mắt nhìn anh.

Cố Tĩnh Trạch lại bước đến gần cô một chút, ánh mắt hơi gian manh mang theo ý cười: “Sao? Cả nước cũng muốn tôi phải mạnh tay em mới chịu uống?”

Lâm Triệt tức thì nhăn mặt, tức giận hét lên: “Anh cút đi!”

Nói xong, cô lấy tay đoạt ly nước, lập tức uống hết.

Cố Tĩnh Trạch mới vừa lòng gật đầu: “Ngoan lắm, lần sau đừng có ý định cãi lời tôi.”

Người đàn ông này đúng là bá đạo độc tài, nhưng nghĩ lại anh chỉ vì muốn cô sớm uống thuốc để mau khỏi bệnh, trong lòng cô lại chộn rộn cảm giác ấm

áp... Từ nhỏ đến giờ ngoại trừ bảo mẫu ra thì không ai quan tâm đến cô cả...

Cố Tĩnh Trạch trừng mắt nhìn cô một cái: “Bệnh cảm thì nên mau khỏi đi, để không lây bệnh cho tôi.”

Thật là...

Lâm Triệt: “Yên tâm đi, cơ thể tôi rất cường tráng khoẻ mạnh, nhất định mau khỏi, còn anh thì vừa mới... vậy mới dễ lây bệnh đó!”

“Cường tráng sao, người hờ chút là sinh bệnh còn gọi là cường tráng?” Ánh mắt Cố Tĩnh Trạch nhìn vào đôi môi đỏ ửng của cô: “Nước miếng có tác dụng sát trùng tiêu độc nên sẽ không lây bệnh, em tự lo cho mình đi.”

Lâm Triệt: “...”

Cũng đúng, người ta là vương tử của Cố gia, bên cạnh lắm kẻ hầu người hạ, căn bản là không cần cô quan tâm, nếu anh chỉ bị nhảy mũi một cái thì lập tức đã có một đồng bác sĩ y tá vây quanh chẩn đoán chữa trị rồi.

Dù sao anh và cô là người của hai thế giới khác nhau, Lâm Triệt bỗng nhiên cảm thấy khoảng cách giữa hai người thật xa vời vợi, chênh lệch quá nhiều.

Lâm Triệt bất đắc dĩ nói: “Thật ra mỗi lần có chuyện đều là ngoài ý muốn...”

Đúng là cô thường hay gặp rắc rối thật, nếu không phải bị thương nặng, thì sẽ là gặp chuyện dính pháp luật, sau đó lại bị bệnh. Nếu người ở bên cạnh anh là Mạc Huệ Linh thì chắc sẽ chẳng bao giờ gây phiền phức cho anh.

Thảo nào nhiều người coi thường cô khi đứng gần anh, cũng đúng, chỉ có người phụ nữ như Mạc Huệ Linh mới phù hợp với anh... Ít nhất hai người họ môn đăng hộ đối, cuộc sống của cô ta lại êm đềm không có phiền toái.

Còn Lâm Triệt, chỉ là một nhân vật nhỏ bé đang cố gắng ngoi lên trong cuộc sống này, chuyện phiền não vốn dĩ khó tránh khỏi.

Đang miên man suy nghĩ thì giọng nói Cố Tĩnh Trạch vang lên: “Được rồi, nằm xuống ngủ đi.”

“Nhưng... tôi còn chưa tắm và rửa mặt.” Lâm Triệt đáp.

Cố Tĩnh Trạch: “Còn bị cảm thì không cần tắm, dù sao cũng chẳng ai chê em đâu.”

“Nhưng mà...” Lâm Triệt vô ngữ.

“Im lặng đi ngủ.” Anh lấy chăn bao bọc lấy thân thể cô, lời nói như một mệnh lệnh không thể chống cự.

Chắc trên đời này không ai bá đạo hơn anh...

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Không Nói Thì Tôi Sẽ Hôn Em

Tối hôm đó Cố Tĩnh Trạch ngủ trên sofa, lúc Lâm Triệt thức dậy đi toilet thì thấy anh vẫn nằm đó, với thân hình cao lớn khoảng 1m9 thì sofa này đúng là không thoải mái, anh phải co chân lại mới có thể nằm được.

Lâm Triệt thấy vậy thì cảm thấy trong lòng có chút gì đó không thoải mái, cô cúi đầu nhìn gương mặt đang ngủ say của anh, làn môi mỏng hơi mấp mấp, lông mày giãn ra, không còn nét sắc bén thường ngày mà ngược lại nhu hoà hơn rất nhiều. Tuy là đàn ông nhưng anh lại có da mặt rất đẹp, không có chút lỗ chân lông hay đầu mụn nào, có lẽ đến cả phụ nữ cũng phải ghen tỵ với làn da của anh.

Nhìn một chút, cô lại lấy tay ti lên cảm suy tư... người đàn ông này... là chồng của cô...!

Đúng là thần kỳ mà, chồng của cô rất đẹp trai đó! Ngay cả những minh tinh siêu sao điện ảnh mà cô biết, có lẽ cũng không ai phong độ hoàn mỹ bằng anh!

À có thể có Cố Tĩnh Dư cũng tạm coi là gần bằng, đơn giản là vì anh em nhà họ cùng thừa hưởng một gen di truyền hoàn mỹ, cả tổng thống Cố Tĩnh Minh cũng vậy, gen của Cố gia tốt thật!

Lâm Triệt đột nhiên phát hiện ra tuy hai người kết hôn khá lâu, nhưng cô chưa bao giờ quan sát kỹ anh như bây giờ, thì ra lông mi của anh rất dài, đôi mắt lại sâu thẳm, môi của anh tuy mỏng mà lại đầy đặn, gợi cảm...

“Em đang lên nhìn cái gì vậy?”

Giọng nói nặng nề của Cố Tĩnh Trạch bỗng nhiên truyền đến.

Lâm Triệt thiếu chút nữa là té nằm trên mặt đất, cô giật mình ngẩng đầu lên liền nhìn thấy khuôn mặt hài hước của anh đang nghiêng ngả nhìn cô, thật là mắt mặt mà.

“Tôi... tôi đang nhìn anh, thì sao chứ, anh là chồng của tôi, tôi nhìn anh có gì không được?” Lâm Triệt cố làm vẻ bình tĩnh, ánh mắt không cam lòng yếu thế mà trừng mắt nhìn Cố Tĩnh Trạch.

Một câu ‘anh là chồng của tôi’ đã làm đôi mắt anh khẽ giật giật, ý cười càng đậm, anh đột nhiên di chuyển thân người.

Thấy gương mặt đối phương tiến sát lại gần mình, Lâm Triệt theo phản xạ lùi về sau nhưng Cố Tĩnh Trạch đã nắm lấy cổ của cô, không cho phép cô chuyển động.

Lâm Triệt kêu lên: “Anh dựa sát vào tôi làm gì?”

“Em là vợ của tôi, vì cái gì mà tôi không được đến gần em?”

Một câu ‘em là vợ của tôi’ tức thì làm gương mặt Lâm Triệt ửng hồng.

Cố Tĩnh Trạch lại tiếp tục khiêu khích mà nhìn cô: “Nói xem, em nhìn tôi như vậy làm gì?”

“Tôi... tôi nhìn xem mặt anh có dính gì không...” Lâm Triệt vừa nói vừa né tránh ánh mắt của anh.

Cố Tĩnh Trạch: “Sao có thể, mặt tôi không dính gì cả.”

“Đương nhiên là có, nhiều ghèn như vậy kìa!” Lâm Triệt hoảng quá nói đại.

“Ha ha, em nghĩ ai cũng lòi thối giống em sao?” Cố Tĩnh Trạch hừ một tiếng.

Lâm Triệt hung hăng trừng mắt nhìn anh một cái, anh lại như vậy, lại chê bai cô...

Nhưng cũng thật kỳ lạ, người đàn ông này lúc nào cũng ưu nhã, ngay cả lúc nằm ngủ chập vạt trên sofa thì tư thế ngủ của anh cũng rất đẹp, cả buổi tối cũng không đổi thế ngủ, gương mặt vẫn sạch sẽ.

“Có nói hay không, rốt cuộc em nhìn cái gì?” Anh vẫn không buông tha cho cô.

Lâm Triệt: “Tôi không...”

“Không nói thì tôi sẽ hôn em.” Cố Tĩnh Trạch lập tức tiến đến gần.

Lâm Triệt hoảng sợ, gương mặt của anh lúc này đã đưa sát mặt cô, hai cái mũi gần như sắp chạm vào nhau, nhưng anh chỉ như vậy rồi ngưng lại, không gần không xa, nhưng hơi thở của anh làm cả gương mặt của cô thấy ngứa ngáy.

“Anh anh anh...” Lâm Triệt lấp bắp.

“Vẫn không trả lời?” Dứt lời thì Cố Tĩnh Trạch hôn cô, nụ hôn rất nhẹ tựa như cánh chuồn chuồn lướt.

Lâm Triệt hoảng hốt hét lên: “Anh anh anh! Anh dám...!”

Thấy vẻ mặt sợ hãi của cô mà Cố Tĩnh Trạch thiếu chút nữa bật cười, nhưng vẫn làm vẻ mặt nghiêm túc: “Tôi chưa nói đùa bao giờ.”

Lâm Triệt thất kinh lấy tay đẩy anh ra rồi bỏ chạy.

Nhìn bóng dáng cô chạy trốn rồi lúc này Cố Tĩnh Trạch mới nở nụ cười, tiếng cười của anh làm cô thấy thật mất mặt.

Lâm Triệt chạy vào toilet đóng sầm cửa lại, lấy tay che lấy lồng ngực đang đập thình thịch, không được rồi, cô nhất định phải tránh xa tên biến thái này mới được! Bằng không thì tên hôn đần này cứ rảnh rồi lại chơi trò lưu manh với cô thì làm sao?

Cả một buổi tối Lâm Triệt đều ngủ không ngon giấc...

Thật may là buổi sáng ngày hôm sau cô đã nhận được một tin tốt.

Đối với tin đồn trước đó thì phía cục cảnh sát đã lên tiếng xác nhận đó chỉ là hiểu lầm ngoài ý muốn, còn hợp đồng quảng cáo của Lâm Triệt cũng đã được ký kết hoàn tất.

Lúc cô tới công ty thì Du Mẫn Mẫn đã ở bên trong chờ, vừa nhìn thấy cô thì lập tức bước đến nói: “Chị nghe nói Comilla đã bị phong sát rồi!”

“Hà? Vậy sao?” Lâm Triệt cảm thấy kỳ quái: “Là ai nói vậy chị?”

Du Mẫn Mẫn nói: “Giờ thì tất cả người trong lĩnh vực giải trí đều biết Comilla đã đắc tội người không nên đụng đến, hợp đồng lao động của cô ta cũng bị công ty đơn phương hủy bỏ rồi, hiện tại không có công ty nào dám ký hợp đồng với cô ta nữa đâu. Thật ra cô ta có thể đàm đơn kiện, nhưng mấu chốt là dù có kiện cũng không ai dám xử và đơn kiện đó cũng sẽ bị lãng quên thôi.”

Lâm Triệt chớp chớp mắt, cảm thấy quá mơ hồ, không lẽ muốn một nghệ sĩ có tên tuổi biến mất lại dễ dàng đến vậy?

Du Mẫn Mẫn trầm ngâm hỏi: “Xem ra Cố Tĩnh Trạch rất... thương em?”

Lâm Triệt lập tức đỏ mặt, ngượng ngùng nhìn Du Mẫn Mẫn... Nhưng nghĩ lại cũng không phải vậy, anh chẳng qua chỉ là người có trách nhiệm, có lẽ vì cô đang là vợ chính thức nhưng anh vẫn qua lại với Mạc Huệ Linh, và cho rằng mình làm như vậy là không nên, vì vậy anh muốn chuộc lỗi chăng?

Nhưng suy cho cùng, hai người bắt đầu đi phải kết hôn cũng tại vì cô, hôn nhân của họ vốn dĩ là sai lầm, không thể trách ai được.

Lâm Triệt thở dài một tiếng: “Chị Du, không phải như chị nghĩ đâu,... nhưng anh ấy quả thật là một người tốt.”

Du Mẫn Mẫn cười: “Nếu để ai đó nghe được em nói Cố Tĩnh Trạch là người tốt thì họ sẽ chết vì sợ hãi đó!”

“Vì sao?” Lâm Triệt khó hiểu chớp chớp mắt.

Du Mẫn Mẫn thản nhiên trả lời: “Ai lại không biết Cố Tĩnh Trạch là nhà tài phiệt quyền lực nhất đất nước này, chỉ cần nghe tên đã khiến người ta sợ hãi chứ đừng nói là dám thân cận tiếp xúc, anh ta là vị đế vương tàn khốc nhất trên thương trường quốc tế, em tưởng người như vậy lại có tâm tư đơn thuần sao?”

Lâm Triệt ngẩn người, nghĩ lại lúc mới biết anh thì cô cũng cảm thấy người đàn ông này rất lạnh nhạt và đáng ghét, tuy nhiên sau một thời gian quen thuộc thì cũng không đến nỗi nào, hiện tại cô thấy Cố Tĩnh Trạch không có gì đáng sợ cả.

Du Mẫn Mẫn: “Thôi được rồi, sắp đến giờ bắt đầu rồi, đoàn phim của chúng ta sắp được tham gia một gameshow, em có biết là tất cả mọi người đều muốn được góp mặt trong gameshow đó không?”

“Em đương nhiên là biết rồi, gameshow đó có lượt rating rất cao là nhờ thu hút số lượng người xem chủ yếu là thanh niên trẻ và trẻ em, hồi nhỏ em thích nhất xem những chương trình thế này!” Lâm Triệt thích thú nói.

Du Mẫn Mẫn: “Chương trình cuối tuần này em cũng tham gia đi, em là một trong những nhân vật chính thì phải có mặt, nhớ chuẩn bị tốt một chút.”

Lâm Triệt vừa nghe thì thốt lên kinh hi: “Em có thể tham gia sao?”

Du Mẫn Mẫn: “Đương nhiên!”

Lâm Triệt cảm thấy rất hứng khởi, cô không ngờ có một ngày mình cũng được tham gia một chương trình có lượt rating cao như thế này.

Bạn đang đọc truyện *Thiêm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Sao Lại Tới Đón Tôi?

Tuy biết rằng chỉ cần bộ phim này có Cố Tĩnh Du tham gia thì sớm muộn dàn diễn viên cũng được hưởng ké vinh quang, nhưng trong lòng Lâm Triệt vẫn rất khắt khe, đến lúc chọn người bước lên sân khấu thì không biết cô có được cơ hội đó không.

Lâm Triệt nôn nao cố gắng chuẩn bị cho sự kiện lần này, khi bước ra ngoài thì thấy xe của Cố Tĩnh Trạch đã ở đó. Cô vội quay sang nói với Du Mẫn Mẫn: “Em đi trước nhé, chị Du.”

Du Mẫn Mẫn gật đầu: “Ừ, em mau đi đi.”

Ánh mắt Du Mẫn Mẫn nhìn thoáng qua chiếc Porsche, khẽ giật giật, không ngờ Lâm Triệt và Cố Tĩnh Trạch thật sự có quan hệ. Trước đây cô không cho rằng cô nhóc này có điểm nào có thể hấp dẫn người khác, nhưng khi đã tiếp xúc một thời gian thì cảm thấy tuy Lâm Triệt vụng về bất nháo, nhưng lại là một cô gái thú vị, rất chân thật.

Lâm Triệt ngồi vào xe, ngược mắt nhìn Cố Tĩnh Trạch: “Sao anh lại tới đón tôi?”

“Chờ đến đón vợ có gì lạ?” Anh hỏi lại.

Tim Lâm Triệt tức khắc đập liên hồi...

Khoé môi Cố Tĩnh Trạch nhếch lên nụ cười: “Phía bên Cố gia gọi đến, muốn chúng ta trở về thăm nhà một chuyện nên tôi đến đón em.”

Thảo nào...

Lâm Triệt cảm thấy sự xúc động vừa rồi của mình thật đáng mất mặt, đúng là ảo tưởng mà, bị hổ bao nhiêu lần vẫn không chừa.

Không lâu sau chiếc xe đã đưa hai người đến đại trạch của Cố gia.

Vệ sĩ gác cổng vẫn kiểm soát rất nghiêm ngặt, nhưng chiếc xe này là của Cố Tĩnh Trạch nên họ chỉ kiểm tra một chút rồi cung kính cúi chào, lập tức mở cổng.

Vừa vào trong, Lâm Triệt xuống xe liền gặp Mộ Văn Tinh.

“Mẹ, con đã tới.” Cô lễ phép cười chào hỏi.

Mộ Văn Tinh vừa thấy Lâm Triệt thì rất vui vẻ, liền nắm tay cô mà nói: “Sao lại gầy thế này?”

Lâm Triệt: “Gầy có gì không tốt đâu ạ?”

“Đương nhiên không tốt!” Mộ Văn Tinh ngược mắt nhìn sang: “Tĩnh Trạch, là con không chăm sóc tốt cho Lâm Triệt đúng không?”

Cố Tĩnh Trạch bất đắc dĩ nói: “Là do cô ấy không nên thân, tự gây rắc rối để rồi bị sốt cao, con có thể làm gì bây giờ?”

Mộ Văn Tinh: “Thôi thôi thôi, mẹ biết thế nào con cũng kiếm có, à đúng rồi, anh của con đã về rồi, đang ở bên trong đó!”

Nói xong Mộ Văn Tinh lại nhìn Lâm Triệt: “Lúc kết hôn thì hai đứa không tổ chức hôn lễ, nên con chưa gặp anh em của nó, giờ hai đứa mau vào trong đi.”

Lâm Triệt không muốn ở riêng với Cố Tĩnh Trạch một giây phút nào cả, cô liền làm nũng với Mộ Văn Tinh: “Con muốn ở cạnh mẹ một chút...”

Mộ Văn Tinh: “Con ở với bà già này làm gì? Nhìn kia, Tĩnh Trạch nó đang trừng mắt nhìn mẹ đó, hai đứa con trong giai đoạn tân hôn thì nên dành nhiều thời gian cho nhau một chút, đi đi nào!”

Lâm Triệt đành nhìn Cố Tĩnh Trạch bước đến cạnh cô rồi hai người tiếp tục vào nhà, Mộ Văn Tinh cũng đi theo phía sau.

Cố Tĩnh Trạch cúi đầu nói: “Sao hả, ở bên cạnh tôi khiến em khó chịu đến vậy?”

Lâm Triệt vội quay đầu đi: “Không, không có...”

Cố Tĩnh Trạch lập tức kéo tay Lâm Triệt lại: “Vậy vì cái gì mà không chịu nhìn tôi?”

Lâm Triệt đột nhiên cứng đờ người, cúi đầu nhìn tay cô đang bị đối phương nắm lấy, cô liền giãy giụa một chút: “Tôi không chịu nhìn anh lúc nào chứ?”

“Tôi phát hiện em đang... trốn tránh tôi, chuyện gì vậy, là tôi làm điều gì phật ý em nên em tránh mặt tôi sao?” Cố Tĩnh Trạch dò hỏi.

“Tôi không có!” Lâm Triệt không dám nhìn thẳng vào mắt đối phương, càng không thể nói với anh là chỉ cần nhìn thấy anh là cô liền suy nghĩ lung tung đủ hình ảnh bấy bạ, cho nên chỉ đành dùng sức đẩy anh ra mà bước đi nhanh về phía trước.

“Này em...!” Cố Tĩnh Trạch bị bỏ lại phía sau, nhìn theo bóng dáng cô mà nhú mày khó hiểu.

Mộ Văn Tinh khẽ cười cười, nhìn dáng vẻ cặp đôi này thì xem ra hai người ở chung cũng không tệ lắm, không có kiểu tôn trọng khách sáo mà lại hơi ằm ỉ, cãi vã một chút, đó chính là dấu hiệu cho thấy quan hệ tình cảm có tiến triển chứ còn gì nữa?

Khi vào trong, Lâm Triệt có chút thắc mắc: “Ồ, tôi còn tưởng rằng tổng thống đi đến đâu là luôn có rất nhiều người đi theo bảo vệ hầu hạ chứ?”

Cố Tĩnh Trạch vẫn còn hậm hực, trừng mắt nhìn cô, giọng nói hờ hững: “Ồ chính nhà của mình thì cần gì phải để người khác đi theo?”

“Không cần cả vệ sĩ an ninh của quốc gia sao?” Lâm Triệt nhớ lại hình ảnh các vệ sĩ của tổng thống trên tivi, nghe nói họ là lính đặc chủng được huấn luyện rất tinh nhuệ.

Cố Tĩnh Trạch nhàn nhạt đáp: “Bọn họ không thể so bằng vệ sĩ chuyên dụng của Cố gia, cho nên khi đã bước chân vào Cố gia thì không cần sự xuất hiện của bọn họ.”

“Hả? Vệ sĩ của Cố gia lợi hại vậy sao?” Lâm Triệt kinh ngạc.

Cố Tĩnh Trạch vô ngữ nhìn bộ dáng ngốc nghếch của Lâm Triệt: “Em thường ngày không xem tin tức sao?”

Lâm Triệt: “Đương nhiên có xem chứ!”

“Tin tức về Cố gia dĩ nhiên những tờ báo chính thống sẽ không dám soi mói nhiều, nhưng đối với tin tức ngoài lề thì chỉ cần tìm kiếm một chút cũng sẽ không thiếu.” Cố Tĩnh Trạch đáp.

Lâm Triệt áp ứng nói: “Chuyện này... tôi chỉ xem tin tức giải trí thôi...”

“...” Cố Tĩnh Trạch thờ dãi: “Em đúng là nhàm chán!”

“Thì sao chứ, tôi là nghệ sĩ, dĩ nhiên phải quan tâm đến tin tức giải trí rồi! Hừ!” Lâm Triệt không phục, liền phản bác.

Thấy bộ dáng tức giận của cô thì khoé miệng Cố Tĩnh Trạch vô thức khẽ cười.

Lâm Triệt thấy anh không nói, lại tiếp tục truy vấn: “Rốt cuộc là tin tức gì, anh nói đi!”

Khẩu khí Cố Tĩnh Trạch điềm đạm, từ từ giải thích: “Vệ sĩ của Cố gia đều được gửi đi nước ngoài đào tạo trong những điều kiện rất khắc nghiệt, vệ sĩ của cục an ninh quốc gia vốn dĩ không thể bằng được họ. Mỗi một người đều là xạ thủ, điệp viên đứng đầu, nếu không họ sẽ không thể có vị trí trong hàng ngũ vệ sĩ của Cố gia.”

“Whoa, trâu bò vậy sao?” Lâm Triệt lập tức cảm thấy hứng thú.

Cố Tĩnh Trạch nhàn nhạt nói: “Không phải khoa trương, nhưng những vệ sĩ đó có tháng lương không dưới ba trăm vạn một tháng.”

Lâm Triệt: “...”

Lâm Triệt trước giờ chưa từng để ý đến những vệ sĩ mặt lạnh như tiền đó, hoá ra họ đều là người giàu có, cô quay đầu nhìn nhìn bóng dáng các vệ sĩ một chút rồi mới đuổi theo Cố Tĩnh Trạch.

Cố Tĩnh Trạch nhìn bộ dáng tham tiền của cô, nói: “Được rồi, em đã có đức phu quân đây là người giàu nhất thế giới thì không cần phải để ý đến họ đâu.”

“Thôi đi, anh tự luyến quá!” Cô trừng mắt nhìn anh một cái.

Cố Tĩnh Trạch cười cười.

Không lâu sau thì hai người đã vào bên trong. Cố Tĩnh Minh lúc này đang bận thường phục, là một bộ quần áo ở nhà thoải mái, anh ngồi thư giãn nhưng cũng tranh thủ thời gian xử lý chút công việc.

“Anh cả sao hôm nay lại rảnh rồi có thời gian về nhà?” Thanh âm Cố Tĩnh Trạch tùy ý tự nhiên.

Còn Lâm Triệt ngược lại hơi khần trương, không ngờ có ngày cô có thể đứng trước mặt tổng thống, mà đây là anh chồng của cô nữa!

Cố Tĩnh Minh nhìn thấy Lâm Triệt, tức khắc cười cười bước lên: “Đây hẳn là em dâu? Tối giờ mới có dịp gặp mặt thật là thất lễ, cũng do Tĩnh Trạch giấu em kỹ quá, ít khi dẫn về nhà.”

Bởi vì hai người thật sự đâu phải kết hôn vì tình yêu, sao anh có thể dẫn cô đi khắp nơi?

Lâm Triệt nghĩ trong lòng như vậy, nhưng vẫn vội vàng cười và bắt tay Cố Tĩnh Minh.

Cô thấy Cố Tĩnh Minh trên tivi và ngoài đời không giống nhau lắm, ở trên tivi nhìn anh khác biệt với hai người em trai của Cố gia, nhưng khi nhìn đối diện như vậy, lại có thể nhận ra anh có nhiều điểm tương đồng với hai người em của mình.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Thật Xứng Đôi

Hai người bắt tay rất tự nhiên thoải mái, lúc này Mộ Văn Tĩnh ở phía sau cười nói: “Mấy đứa mau ngồi xuống đi, người nhà cả đừng chào hỏi khách sáo!”

Lâm Triệt vội chạy đến cạnh Mộ Văn Tĩnh: “Mẹ, con muốn ngồi cạnh mẹ!”

Mộ Văn Tình định nói gì đó, nhưng nghĩ nên để Cố Tình Minh và Cố Tình Trạch ngồi gần nhau cũng tiện cho hai anh em họ bàn chuyện phiếm nên không nói nữa, quay sang nhẹ giọng với Lâm Triệt: “Con cứ bám mẹ như vậy không sợ Tình Trạch giận sao?”

Lâm Triệt lập tức ôm cánh tay Mộ Văn Tình làm nũng: “Anh ấy giận thì kệ, con thích mẹ nhất, không thích anh ấy!”

Mộ Văn Tình trước giờ luôn muốn có một cô con gái, giờ Lâm Triệt tuy không nhẽo nhưng lại giúp bà thoả mãn mong ước yêu chiều con gái nên không khỏi vui vẻ sáng khoái, bà tùy ý để Lâm Triệt ngồi cạnh bà.

Ánh mắt Cố Tình Trạch vẫn luôn nhìn Lâm Triệt, mãi đến khi Cố Tình Minh gọi thì anh mới quay đầu lại.

“Lần này tổng tuyển cử thì anh có nắm chắc phần thắng không?” Hai người rót cuộc cũng đã nói đến vấn đề công việc.

Cố Tình Minh trầm ngâm: “Quan điểm hiện tại của người dân vẫn chưa rõ ràng, còn hai phiếu đại cử tri vẫn chưa xác định được.”

Cố Tình Trạch: “Là thành phố H và thành phố S?”

Cố Tình Minh: “Đúng vậy.”

“Thành phố H là nơi tập trung nhiều thành phần dân cư ở tầng lớp trung lưu, nếu anh có thể cưới một cô gái với xuất thân bình dân, không chừng có thể lấy được sự tín nhiệm của phiếu đại cử tri này. Còn em ở thành S sẽ vận động giúp anh, vậy nên vấn đề còn lại chỉ là thành phố H, đúng lúc không phải anh đang thiếu một người vợ sao...?”

Cố Tình Minh: “...”

Mộ Văn Tình nghe xong quả nhiên hưng phấn: “Đúng đúng, em trai con nói không sai! Tình Minh, con đã lớn như vậy rồi cũng nên xem xét chuyện lập gia đình đi! Một người đàn ông đã thành gia lập thất mới mang đến cho người khác cảm giác an toàn vững chãi, chuyện này đối với sự nghiệp chính trị của con chỉ có lợi vô hại, con cũng đã chừng này tuổi...”

“Mẹ!” Cố Tình Minh buông ly trà xuống, trừng mắt nhìn Cố Tình Trạch một cái: “Xong chuyện của nhị thiếu gia thì mẹ lại nã đạn vào con sao?”

Mộ Văn Tình nhẹ giọng nói: “Mẹ chỉ cảm thấy Tình Trạch nói có lý thôi, kỳ thật nếu là con gái nhà bình dân cũng được, dù sao cũng sẽ thật thà, không ra vẻ, cũng không nhiều toan tính, Tình Minh này, nếu được mẹ sẽ giúp con tìm kiếm vài đối tượng, nghĩ lại mấy cô gái làm giáo viên hay bác sĩ cũng được lắm!”

Lâm Triệt không ngờ đến cả tổng thống mà cũng bị... bức hốn, không khỏi háo hức hóng chuyện.

Ánh mắt Cố Tình Minh khẽ biến sắc, anh nhìn ra bên ngoài, thờ dãi không nói gì.

Mộ Văn Tình giống như nghĩ ra cái gì, quay lại nhìn Cố Tình Trạch và Lâm Triệt: “Hai đứa cũng đừng đứng ngoài mà thờ ơ chuyện của mình, kết hôn cũng kết hôn rồi, giờ là lúc Tình Trạch sinh con. Mẹ sẽ không thúc giục hai đứa, mẹ biết hai con đang trong thời gian tập trung sự nghiệp, nhưng phải bắt đầu xem xét, hiểu không?”

Lâm Triệt tức khắc hoảng sợ, ánh mắt cô và Cố Tình Trạch bỗng nhiên chạm nhau, cô sợ anh tức giận liền vội nói: “Mẹ, con vẫn còn muốn tận hưởng thế giới riêng của hai người, tạm thời... chưa nghĩ đến chuyện có con...”

Mộ Văn Tình suy ngẫm một chút: “Cũng đúng, hai đứa mới lấy nhau chưa lâu, còn muốn có không gian riêng tư chứ nhỉ?”

Cố Tình Trạch nhú mày nhìn về mặt hốt hoảng của Lâm Triệt. Nếu anh và cô có con... lần đầu Lâm Triệt trắng mịn, gương mặt thanh tú, còn anh cũng là một người không tệ, bỗng nhiên anh nghĩ đến thật ra một đứa bé do anh và cô sinh ra, nhất định sẽ rất xinh đẹp!

Nhưng chỉ số thông minh thì phải xem may mắn, lỡ như di truyền cái đầu góc ghech của Lâm Triệt thì tương lai quả là gian nan.

Lâm Triệt thấy gương mặt Cố Tình Trạch khó chịu, liền nói thêm: “Đúng đúng, hơn nữa nếu có em bé rồi thì mẹ sẽ không thương con nữa mà chỉ thích cháu nội thôi, con vẫn còn muốn được mẹ cưng chiều thêm một thời gian nữa cơ!”

“Con đó... thật là, cũng đúng, con còn nhỏ quá, thôi để từ từ rồi tính.” Mộ Văn Tình vỗ vỗ vai cô, giọng điệu rất sủng ái.

Lâm Triệt lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, cười cười nhìn Cố Tình Trạch, nhưng anh lại chẳng thêm quan tâm đến cô, mà cầm ly nước uống một hơi, thái độ lạnh nhạt.

Này, cái mặt đó là sao chứ, tôi đã nói với mẹ là không sinh con rồi mà! Vậy mà anh cũng tức giận sao?

Nhưng mà ngay sau đó, Lâm Triệt cảm thấy dưới gầm bàn có thứ gì đó đang yên lặng tới gần, các ngón chân mát lạnh của ai đó đụng chạm vào đùi làm cả người cô sùng sốt, lập tức cứng đờ nhìn xuống dưới.

Cô trừng mắt nhìn Cố Tình Trạch ngồi đối diện, gương mặt anh vẫn một vẻ nghiêm trang.

Cái tên biến thái này đang làm gì vậy? A, chân của hắn còn bò lên trên nữa!!

Váy của cô bị anh dùng chân vén lên, cô cảm nhận được làn da của anh đang cọ xát vào đùi của cô, cứ chậm rãi tiến về phía trước đến một chỗ rất... nhạy cảm!

Lâm Triệt lập tức nghiêng người qua một bên.

Mộ Văn Tình kinh ngạc: “Sao vậy?”

Lâm Triệt đỏ mặt: “Dạ không, tại... có muỗi!”

Mộ Văn Tình nghe xong không khỏi thắc mắc: “Sao có thể, phòng này mà lại có muỗi?”

Một giây sau, người hầu liền bước vào xịt muỗi khắp nơi, Lâm Triệt vẫn bắt lực ngồi đó mà trừng mắt nhìn Cố Tĩnh Trạch, nhưng anh phản ứng tựa như không có gì xảy ra, vẫn ung dung uống trà, động tác rất ưu nhã.

Lâm Triệt buồn bực, tên này là mặt người dạ thú sao?

Cuối cùng anh cũng buông tha cô, Lâm Triệt yên ổn chưa bao lâu thì lại cảm thấy một thứ gì khác... Lần này anh dùng cánh tay trực tiếp duỗi dưới bàn, đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vào đùi cô, lòng bàn tay thô ráp làm thân thể cô chấn động.

Tên chết bầm này! Sao lại ở đây giờ trò lưu manh?!

Khoé miệng Cố Tĩnh Trạch hơi hơi nhếch lên, cảm xúc mềm mại từ cái vuốt ve trong tay làm anh cảm thấy rất thích thú, từ trong cơ thể cũng nóng dần.

Còn cơ thể Lâm Triệt thì căng cứng lên theo từng cái mon trón chậm rãi của đối phương, tê tê dại dại truyền đi khắp toàn thân, bàn tay anh giống như mang theo ma lực... thật là muốn đập một phát bẻ gãy cánh tay của anh, nhưng trên bàn giờ còn có người khác, là mẹ chồng và anh chồng của cô...!?

Lâm Triệt chỉ có thể ngồi yên không nhúc nhích, vẻ mặt bất an hung hăng nhìn người đàn ông trước mặt, giống như muốn gặm nát xương của anh.

Nhưng đối phương lại rất thản nhiên, mí mắt phảng phất giống như chẳng có sự tình gì xảy ra khiến Lâm Triệt thật sự khâm phục kỹ năng diễn xuất của anh, tài năng này thì chắc diễn viên chuyên nghiệp còn phải gọi là thầy.

Lâm Triệt rốt cuộc không nhịn được nữa, liền đứng phắt dậy.

Mộ Văn Tình kỳ quái nhìn Lâm Triệt: “Còn có muỗi sao?”

Lâm Triệt gạt đầu thật mạnh, liếc mắt người đàn ông lưu manh kia một cái mà nói: “Dạ, một con muỗi rất bự.”

Mộ Văn Tình ngăn người cũng khẽ nhìn phía đối diện, Cố Tĩnh Trạch lại bình thản ung dung ngẩng đầu lên, ánh mắt vô tội nhìn Lâm Triệt.

Mộ Văn Tình cười cười, trong lòng bà lại nghĩ hai cô cậu này càng nhìn đúng là càng xứng đôi mà!

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Sao Lại Đỏ Mặt?

Ánh mắt Cố Tĩnh Minh khôn khéo nhận ra sự khác thường của hai người, chỉ chốc lát đã hiểu ý cười cười.

Còn Mộ Văn Tình thì sức nhớ đến chuyện chung thân đại sự của Cố Tĩnh Minh, liền quay lại đề tài cũ: “Tĩnh Minh con xem, em trai của con kết hôn thì hạnh phúc như vậy đó, con cũng mau mau kiếm bạn gái đi.”

Cố Tĩnh Minh: “Mẹ, chuyện của con thì mẹ không cần lo đi, dù sao nếu muốn sớm có cháu bồng thì mẹ nên thúc giục Tĩnh Trạch nỗ lực nhiều hơn mới phải, phương án đó thực tế hơn nhiều là hối thúc con.”

Hic... sao câu chuyện lại chĩa mũi vào cô và Cố Tĩnh Trạch rồi?

Lâm Triệt xấu hổ ngượng ngùng thẳng sống lưng.

Mộ Văn Tình hừ một tiếng: “Chuyện mẹ yêu cầu con khó lắm sao, con so với mấy đứa nó lớn tuổi hơn rất nhiều, giờ còn không lo tìm bạn gái thì chừng nào mới kết hôn?”

Lâm Triệt biết về chuyện kết hôn của tổng thống thì từ trước khi anh nhậm chức đã có nhiều tin đồn và suy đoán, nhưng bản thân Cố Tĩnh Minh là người trong cuộc lại rất bình thản. Hiện tại anh đã đương nhiệm gần ba năm, dư luận vẫn luôn thắc mắc vì cái gì mà tổng thống của họ chưa kết hôn...

Câu hỏi này vốn dĩ đã lắng dịu, nhưng đúng lúc năm nay sẽ có tổng tuyển cử, có thể tiếp tục một nhiệm kỳ nữa hay không sẽ phụ thuộc vào những tháng cuối cùng này. Vì vậy nên câu chuyện hôn nhân của Cố Tĩnh Minh lại bị người ta đào bới lên.

Một lát sau Mộ Văn Tĩnh nói: “Phòng nghỉ cho buổi tối đã được chuẩn bị, được rồi, mẹ cũng không quấy rầy mấy đứa nữa, về phòng nghỉ ngơi đi, Tĩnh Trạch, con cũng đừng hàn huyên lâu quá với Tĩnh Minh mà để Lâm Triệt một mình trong phòng cô đơn đó.”

Lâm Triệt liếc mắt một cái nhìn về phía Cố Tĩnh Trạch đang ngồi đối diện, hai người lại phải cùng ở qua đêm chỗ này...

Biết hai anh em họ đã lâu không gặp, dĩ nhiên có rất nhiều chuyện muốn nói, Lâm Triệt thức thời đứng lên rồi khỏi trước.

Nhìn bóng dáng Lâm Triệt bỏ đi, Cố Tĩnh Minh cười nói với Cố Tĩnh Trạch: “Em dâu cũng được đó, không tệ.”

Cố Tĩnh Trạch thờ dãi: “Không phải là em bị ép sao?”

Cố Tĩnh Minh cười: “Hiện tại anh thấy em không giống bị ép, em đối với cô ấy tốt cũng là bị ép?”

Cố Tĩnh Trạch từ tốn trả lời: “Nếu đã kết hôn thì cô ấy chính là vợ của em, chiếu theo lý thì em nên đối xử tốt với cô ấy một chút. Bằng không thì với độ tuổi chỉ mới hai mươi ba, cô ấy còn quá trẻ mà bị buộc vào cuộc hôn nhân này cũng thật không công bằng.”

Cố Tĩnh Minh thâm trầm không nói chuyện, nhìn về hướng khác.

Như sực nhớ ra chuyện gì, Cố Tĩnh Minh bỗng nhiên hỏi: “Ngày hôm đó em có gọi cho anh hỏi về một người, tên là gì nhỉ, hình như là không cẩn thận đi nhầm vào khu vực phong tỏa của khách sạn?”

Cố Tĩnh Trạch suy nghĩ một chút nhớ lại: “Đúng vậy, đó là người đại diện của Lâm Triệt, cô ta không quấy rầy anh chứ?”

Ánh mắt Cố Tĩnh Minh dừng một chút, có vẻ lạnh nhạt: “Không có.”

Cố Tĩnh Trạch: “Vậy thì tốt.”

“Cô ấy tên gì?” Cố Tĩnh Minh tiếp tục hỏi, vẻ mặt vẫn thờ ơ.

“Du Mẫn Mẫn.” Cố Tĩnh Trạch trả lời.

Cố Tĩnh Minh gật gật đầu, ánh mắt không rõ ý vị, hai người tiếp tục nói chuyện chính sự một chút rồi sau đó cũng về phòng riêng nghỉ ngơi.

Sau khi Cố Tĩnh Trạch rời khỏi, Cố Tĩnh Minh nói với trợ lý bên cạnh: “Điều tra về Du Mẫn Mẫn, phải đảm bảo chuyện hôm đó không được để lộ.”

Trợ lý ở bên cạnh gật gật đầu nhận lệnh.

...

Lâm Triệt nằm trong phòng lăn qua lăn lại rất lâu, đến khi nghe tiếng mở cửa phòng thì cô mới nhảy nhào xuống giường.

Thấy Cố Tĩnh Trạch bước vào, cô đỏ mặt kêu lên: “Cố Tĩnh Trạch, vừa rồi anh làm cái gì vậy?”

Về mặt Cố Tĩnh Trạch vô tội: “Tôi làm gì?”

Thấy bộ dáng giả ngu của đối phương thì Lâm Triệt càng tức giận: “Vừa rồi anh sờ trộm tôi ở dưới gầm bàn!”

Cố Tĩnh Trạch nhàn nhã ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn Lâm Triệt: “Thì sao?”

“Anh anh anh! Anh là đồ lưu manh!” Lâm Triệt tức thò không ra hỏi.

Cố Tĩnh Trạch khoanh tay lại, nói: “Tôi làm vậy là muốn để mẹ thấy cuộc hôn nhân của chúng ta rất tốt, vợ chồng thì phải âu yếm chân thật một chút.”

Về mặt Lâm Triệt sa sầm: “Vậy thì vừa rồi anh diễn quá tự nhiên rồi đó!”

Cố Tĩnh Trạch cười: “Em cũng tự nhiên lắm.”

“Không không, kỹ thuật diễn của tôi vẫn còn kém so với trình độ của anh!” Lâm Triệt phụng phịu nói.

Ý cười trong mắt Cố Tĩnh Trạch càng đậm hơn, nói: “Vây ý của em là vừa rồi em không có diễn? Vây... mặt đỏ như vậy là đang mắc cỡ?”

Lâm Triệt nghe vậy mặt càng đỏ ửng lên: “Ai đỏ mặt?!”

“Có cần tôi lấy gương cho em soi không?” Cố Tĩnh Trạch đứng dậy bước tới gần.

Lâm Triệt vội vàng lùi về sau mấy bước: “Không cần!!”

Cô thật sự bội phục người đàn ông này, ở tình huống đó mà anh có thể diễn kịch đến mức độ xuất sắc, khiến cả cô cũng không phân biệt được thật giả.

Ánh mắt cười cười của anh giống như đang nhìn thấu ruột gan của cô vậy, thật sự không thể chịu nổi... đến giờ cô vẫn cảm nhận được xúc cảm lưu lại trên đùi của mình, một tia điện xẹt qua, cô giật mình lắc đầu thật mạnh xua tan đi cảm giác mãnh liệt đó.

Lâm Triệt lấy cớ vào phòng tắm để bỏ chạy khỏi cái nhìn chết người của anh, tức tốc thay quần áo ngủ sớm để ngày mai sớm rời khỏi nơi này.

Tóm lại về sau nên ít tới Cố gia, càng ít càng tốt.

...

Ngày hôm sau, Lâm Triệt đi cùng công ty đến tham gia gameshow đang đứng đầu trên bảng xếp hạng rating của truyền hình cả nước, đây là một sự kiện đáng chú ý nên Du Mẫn Mẫn đã giúp Lâm Triệt chuẩn bị rất kỹ về trang phục.

Ngắm nghía cẩn thận Lâm Triệt, Du Mẫn Mẫn cười nói: “Đẹp thật đó, chỉ là ở Cố gia thì chắc những bộ đồ này chẳng đáng là gì.”

Lâm Triệt: “Vậy sao? Nhưng em thì không có mắt đánh giá đâu, cũng không biết bộ đồ nào giá trị hay không, chỉ bằng lần tới chị ghé xem giúp em?”

“Chị? Thôi bỏ đi, biệt thự của Cố gia là nơi có thể tùy tiện ra vào sao?” Du Mẫn Mẫn bắt đầu dĩ trá lời.

“Hả? Không được ra vào?” Lâm Triệt kinh ngạc.

Du Mẫn Mẫn làm biếng giải thích: “Em thì đương nhiên tùy ý ra vào, nhưng người khác thì không. Thôi được rồi, chuẩn bị nhanh lên, em đi trang điểm đi.”

Không lâu sau thì Lâm Triệt đã đến đài truyền hình, nơi này có phòng trang điểm chuyên dụng rất sang trọng khiến cô rất hào hứng.

Vừa lúc Lâm Lị cũng tới, chỉ một cái liếc mắt nhìn Lâm Triệt đã làm cô ta khó chịu: “Bây giờ các chương trình lại đại hạ giá đến mức này, chó mèo đều có thể tham gia!”

Du Mẫn Mẫn nhìn thoáng qua Lâm Lị, làm bộ như đang nói chuyện phiếm với Lâm Triệt: “Em này, chị nghe nói cái cô tên Comilla hình như là bị phong sát, không biết thật hay giả. Có người nhìn thấy cô ta đến mấy tỉnh huyện nhỏ để xin tham gia các show rất rất nhỏ, thậm chí thù lao một vạn cũng nhận bừa, chắc chắn thật là thiếu tiền đến tội nghiệp!”

Lâm Lị nghe xong liền biếc sắc, cô ta nghĩ tới Lâm Triệt có Cố Tĩnh Trạch chống lưng thì có phần kiêng kỵ hơn, hừ lạnh một tiếng rồi lập tức cao giọng dẫm lên đôi giày cao gót mà bước ra ngoài: “Chỗ này không khí quá tệ, tôi phải đi tìm phòng trang điểm riêng!”

Lâm Lị và trợ lý hậm hực bỏ đi.

Lâm Triệt thờ dãi: “Đi đến đâu là phiền đến đó... thật là!”

Du Mẫn Mẫn cười cười, đúng lúc di động vang lên, cô nhìn xuống số người gọi đến thì hơi chấn động, quay lại nói Lâm Triệt một tiếng rồi bước ra ngoài nghe điện thoại.

Mãi đến khi ra hẳn bên ngoài, xác định không có ai ở gần đó thì Du Mẫn Mẫn mới bắt máy: “Alo, xin chào.”

“Du tiểu thư, có chút lời cần nói, tôi muốn gặp mặt chừng hai phút, nếu không tiện thì tôi có thể đến gặp cô.” Đầu dây bên kia truyền đến.

Du Mẫn Mẫn hít một hơi thật sâu: “Tôi đã nói chuyện hôm đó chỉ là ngoài ý muốn, tôi thật sự không có âm mưu gì cả...!”

“Chúng ta có thể gặp mặt chứ?” Đới phương vẫn kiên trì.

“Thôi được rồi... nếu các người lo lắng tôi lên ghi âm, vậy thì cứ gặp mặt đi.” Du Mẫn Mẫn đành thoả hiệp.

...

Lúc này ở bên trong, Lâm Lị lén liếc nhìn Lâm Triệt, càng nhìn càng bức tức, cô ta kéo trợ lý lại rồi nói: “Lát nữa cô đi tìm trang phục của Lâm Triệt đi, cô thấy cái bao kia không, nhất định đó là đồ mà con bé đó sẽ mặc tối nay, lát nữa đi vào thì có...”

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiêu Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Sự Cố Tại Trường Quay

Chỉ trong chốc lát thì trợ lý của Lâm Lị đã lặng lẽ đi vào phòng chứa đồ của đoàn phim.

Còn Lâm Triệt đang trang điểm đã nghe bên ngoài xôn xao, nhìn quanh lại không thấy Du Mẫn Mẫn, cô liền quay sang hỏi chuyên viên trang điểm xem chuyện gì đang xảy ra.

Chuyên viên trang điểm: “Nhất định là Cố Tĩnh Dư tới, chỉ có anh ấy mới khiến mọi người ồn ào như vậy.”

Vừa dứt lời đã thấy Cố Tĩnh Dư đẩy cửa bước vào phòng trang điểm.

Chuyên viên trang điểm và những người khác thấy Cố Tĩnh Dư tức thì vui vẻ ra mặt.

Còn Cố Tĩnh Dư thì đi tới ngồi xuống bên cạnh Lâm Triệt, cười nói: “Ai da, xem em kia, sao lại gầy như vậy? Không lẽ từ lúc đóng máy đến giờ không gặp tôi khiến em nhớ thương đến tiêu tụy sao?”

Lâm Triệt vô ngữ nhìn anh: “...”

Chuyên viên trang điểm thấy hai người trò chuyện phiếm thoải mái thì hơi ngạc nhiên, không ngờ Cố Tĩnh Dư lại là người thân thiện hay đùa như vậy, hoàn toàn khác biệt với nhiều ngôi sao lớn khác. Hơn nữa, người như anh đi đến đâu cũng sẽ có trợ lý riêng, quản lý kèm người trang điểm chuyên môn đi theo, và hiển nhiên sẽ có phòng trang điểm dành riêng cho anh, việc gì lại phải đến phòng trang điểm chung này?

Không lâu sau đó thì đạo diễn đã cho người đến hỏi thúc mọi người chuẩn bị, máy quay đã sẵn sàng.

Lâm Triệt vội vàng trang điểm nhanh gọn, sau đó thay trang phục chính tề, hôm nay cô chọn chiếc váy chữ A màu trắng, thân váy thêu chút hoa văn nhẹ nhàng, phối với đôi cao gót cùng màu, thoát nhìn thập phần trang nhã thanh tú, rất thích hợp để tham gia những gameshow như thế này.

Cố Tĩnh Dư vỗ vỗ bả vai của cô: “Lát nữa cố lên nhé.”

Lâm Triệt hít một thật sâu để đè nén sự hồi hộp khẩn trương rồi mới bước vào trường quay.

Âm nhạc bắt đầu nổi lên, bởi vì chương trình có sự tham gia của Cố Tĩnh Dư nên các tiết mục khác đều không dám khoa trương, thậm chí phần đoạn cũng bị cắt giảm thời lượng để tập trung vào việc phỏng vấn Cố Tĩnh Dư.

Lâm Lị bước vào, liếc mắt nhìn Lâm Triệt một cái, rồi cao ngạo ngẩng đầu bước đi.

Khi toàn bộ diễn viên trong đoàn phim cùng bước lên sân khấu, Lâm Triệt đứng ở trên bục nhìn thấy các fan hâm mộ đang cuồng nhiệt hoan hô dưới khán đài, còn có ánh đèn sân khấu chiếu rọi vào cô làm gương mặt cô nóng lên.

Lâm Triệt muốn tiến đến nhưng lại bị Lâm Lị đẩy sang một bên, cô nhất thời lúng túng, cả đời cô chưa bao giờ tham gia chương trình như thế này, hoàn toàn không có kinh nghiệm nên đứng ngẩn ngơ không biết phải làm gì.

Đúng lúc này, Cố Tĩnh Dư đưa tay nắm lấy tay Lâm Triệt, trực tiếp kéo cô đến cạnh anh.

Người dẫn chương trình nhảy bèn nhìn ra, liền nở nụ cười nhìn hai người: “Vừa rồi chúng ta thật sợ suýt quá, làm tiểu thư Lâm Triệt đây không có chỗ đứng, nhưng Tĩnh Dư đã khéo léo che chở người đẹp đến bên cạnh anh rồi!”

Người dẫn chương trình khéo léo chuyển đề tài dời qua Cố Tĩnh Dư và Lâm Triệt, việc này khiến Lâm Lị rất khó chịu, gương mặt cô ta tối sầm lại.

Lâm Triệt thấy mọi người nhìn mình thì ngượng ngùng, còn Cố Tĩnh Dư lại sáng khoái đáp: “Đây là lần đầu Lâm Triệt tham gia chương trình như vậy, cô ấy không có kinh nghiệm, tôi là đàn anh thì dĩ nhiên phải giúp đỡ cho đàn em của mình!”

Người dẫn chương trình: “Ôi chào, Tĩnh Dư thật đáng làm tri kỷ nha! Không biết tiểu thư Lâm Triệt nghĩ thế nào về sự quan tâm của Tĩnh Dư?”

Lâm Triệt cười: “Quan tâm...? Tôi nghĩ là sau khi chương trình kết thúc chắc tôi sẽ bị fan của anh ấy đánh chết quá! Không biết các bảo vệ có thể hộ tống tôi về nhà không?”

Mọi người nghe xong thì bật cười ha ha.

Một màn vừa rồi đã giúp Lâm Triệt bình tĩnh, bắt đầu phản ứng linh hoạt hơn. Bởi vì chương trình xoay quanh Cố Tĩnh Dư, thời điểm phỏng vấn cũng có hơn một nửa câu hỏi dành cho cô trả lời. Lâm Triệt trả lời rất hoạt bát, nụ cười tươi rói của cô khiến người nhìn thực thoải mái.

Còn Lâm Lị? Ngoài việc giới thiệu sơ sài, phỏng vấn một chút về chuyện kết hôn gần đây thì không ai quan tâm đến vai diễn của cô ta. Sắc mặt Lâm Lị âm trầm, trừng mắt hung hăng nhìn Lâm Triệt.

Cái đĩa con gái này có gì? Chẳng qua chỉ nhờ vào Cố Tĩnh Dư làm chỗ dựa! Mày chờ đó, ít phút nữa mày sẽ được đẹp mặt!

Ánh mắt thâm hiểm của Lâm Li liếc qua đôi giày cao gót dưới chân Lâm Triệt.

Lúc này người dẫn chương trình cầm lấy một rô đầy các bịch đường đưa cho các diễn viên trong đoàn phim để họ phân phát cho khán giả. Fan hâm mộ dưới khán đài tức khắc sôi nổi, tất cả đều hướng về phía Cố Tĩnh Dư để có cơ hội nhận bịch đường của anh tặng.

Khi Lâm Triệt bước đến nhận bịch đường thì đã thấy giày của mình không ổn. Cô nhủ mày nhìn xuống nhưng không còn kịp trở tay nữa, gót giày của cô lung lay khiến cô trượt chân, chỉ một giây nữa là bị té nhào.

Mọi người liền kêu lên kinh hãi.

Thật may Cố Tĩnh Dư ở bên cạnh đã tức khắc đỡ lấy Lâm Triệt, còn gót giày của cô đã bị gãy.

Người dẫn chương trình sửng sốt: “Ai nha, hư giày rồi, mau đi thay đôi giày khác mau.”

Lâm Triệt thấy máy quay còn đang hướng về cô thì liền xấu hổ, nhất thời ngẩng đầu lên cười gượng: “Hic... không tôi tăng cân nhanh vậy sao, đến mức cả giày cũng không chịu được sức nặng của tôi?”

Mọi người trong trường quay liền bật cười, Lâm Triệt lập tức cởi giày ra, bẻ hẳn gót giày đang lung lay, cũng bẻ luôn gót ở chiếc giày còn lại và ném đi, sau đó trước mặt mọi người lần nữa mang giày vào và điềm tĩnh nói: “Vậy là xong!”

Người dẫn chương trình tròn mắt: “Lâm Triệt, cô thật là nữ hảo hán nha!”

Cố Tĩnh Dư ở bên cạnh cười nói: “Đúng vậy, ở đoàn phim thì không ai dám xem cô ấy là một cô gái yếu đuối cả!”

Lâm Triệt ngẩng đầu nhìn lên, nở nụ cười rất tươi, một màn này đã được máy quay ghi lại trọn vẹn.

Đạo diễn ngồi bên dưới gật gù đầu, không quên nhắc trợ lý: “Cảnh vừa rồi lưu lại, hình ảnh không tệ, rất đẹp mắt, có thể dùng để quảng bá chương trình.”

Dĩ nhiên khán giả bên trong trường quay đều dồn ánh mắt nhìn về phía Lâm Triệt, cảm thấy cô bé này thật ra rất đặc biệt thú vị.

Lâm Li hừ lạnh một tiếng, thời điểm thấy Lâm Triệt lúng túng thì cô ta rất hả dạ, chỉ không ngờ tới tình thế lại xoay chuyển đột ngột, Lâm Triệt không những không bị ngã chống vó mà còn thu hút sự chú ý và tán dương của mọi người.

Lâm Triệt quay đầu lại nhìn ánh mắt Lâm Li, dường như đã nhận ra điều gì, nhưng cho đến màn cuối cùng của chương trình thì không còn điều gì bất ổn xảy ra nữa.

Sau khi hoàn tất mọi tiết mục, Cố Tĩnh Dư mới nhìn Lâm Triệt: “Chân em không sao chứ?”

Lâm Triệt cười cười: “Không sao, hôm nay thật cảm ơn anh.” Giọng nói của cô mang theo sự cảm kích, nếu hôm nay không có Cố Tĩnh Dư thì cô xong thật rồi.

Cố Tĩnh Dư: “Nói cảm ơn ích gì, chi bằng em mời tôi ăn cơm đi?”

Lâm Triệt hào phóng trả lời: “Được, nhất định là vậy rồi!”

Giây tiếp theo nhìn thấy bóng dáng Lâm Li bước qua thì nụ cười trên gương mặt Lâm Triệt dần dần tắt.

Du Mẫn Mẫn lúc này đã trở lại: “Vừa rồi sao lại xảy ra chuyện như vậy?” Màn vừa rồi khiến cô ngồi ở dưới cũng hoảng sợ.

Lâm Triệt cầm đôi giày lên: “Em cũng không biết, nhưng giày này nhìn mắc tiền, cũng không phải dễ dàng hư được?”

Du Mẫn Mẫn cầm đôi giày kiểm tra một chút rồi nói: “Cái này rõ ràng là bị người ta phá, ở đây còn có dấu bị cắt nữa!”

Lâm Triệt híp mắt lại, hừ một tiếng: “Em biết là ai!”

Ngoài Lâm Li ra thì còn có thể là ai?

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiêu Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Quần Áo Bị Xé Hổng Hết Rồi

Du Mẫn Mẫn và Lâm Triệt cùng nhau bước ra ngoài, vừa đi Du Mẫn Mẫn vừa nói: “Cũng may lần này em thể hiện rất tốt, hy vọng không có vấn đề gì.”

Lâm Triệt mệt mỏi nói: “Lâm Lị này đúng là hiện hồn ở khắp nơi, đâu đâu cũng thấy...”

Du Mẫn Mẫn cười: “Hai người không phải chị em sao?”

Lâm Triệt uể oải: “Thôi đi, Lâm gia làm sao còn nhớ đến đứa con gái như em, chị và em quen biết nhau lâu như vậy thì chuyện này chị cũng biết mà.”

Du Mẫn Mẫn cười cười: “Chị vốn không hiểu được chuyện của các gia tộc hào môn, gia đình của chị chỉ là một nhà bình dân, với chị thì cuộc sống chỉ đơn giản làm kiếm tiền thật nhiều để gửi về cho mẹ, giúp em trai học hành đến nơi đến chốn.”

Lâm Triệt: “Bình dân gì chứ, em cũng như chị thôi mà.”

Du Mẫn Mẫn: “Được, chị em chúng ta sẽ không dựa vào bất kỳ ai mà tự lực cánh sinh! Nhưng mà nghĩ lại em giờ đã tốt hơn nhiều, em xem, Cố Tĩnh Trạch đối xử với em rất tốt, cả sự nghiệp của em cũng đang trong thời kỳ thăng tiến.”

Lâm Triệt xua xua tay: “Thôi thôi, sự nghiệp vẫn là chỗ dựa đáng tin, còn đàn ông thì...”

Du Mẫn Mẫn: “Sao chứ, chị thấy Cố Tĩnh Trạch cũng là người đáng tin mà!”

Lâm Triệt: “Anh ta đối với em chỉ trách nhiệm mà thôi.”

Du Mẫn Mẫn kỳ quái hỏi: “Trách nhiệm?”

Lâm Triệt: “Thôi bỏ qua đi chị, chuyện phức tạp lắm, giờ tới đâu thì tính tới đó, dù sao thì ưu tiên hàng đầu của em chính là sự nghiệp.”

Du Mẫn Mẫn: “Không sai, sự nghiệp mới là đáng tin cậy!”

“Yeah, có tiền là có tất cả!” Lâm Triệt vừa cười vừa nói.

Du Mẫn Mẫn nhìn bộ dạng ngây ngô chân chất của Lâm Triệt mà nở nụ cười.

Lâm Triệt dĩ nhiên không ngờ chỉ mới ngày hôm sau mà đoạn ghi hình của cô trong chương trình gameshow đã được truyền đi trên mạng. Trong video, hình ảnh cô nhẹ nhàng cởi bỏ đôi giày ra và bẻ gót giày, rồi lại điềm tĩnh mang giày vào khiến không ít người thích thú.

Tất cả khán giả đều cảm thấy Lâm Triệt như vậy rất chuyên nghiệp, động tác lại khí khách hơn người. Thậm chí có người còn cho rằng cô gái này không những xinh đẹp, lại tiêu sái hảo hán.

Lượng fan hâm mộ theo dõi weibo của Lâm Triệt đã tăng vọt, cũng có hơn ngàn tin nhắn được gửi đến. Lâm Triệt nằm ở nhà ngồi lướt weibo cả ngày để xem bình luận, trong lòng cảm thấy nhộn nhạo hứng khởi.

Khắp các bản tin giải trí đều đăng tin Lâm Triệt và Cố Tĩnh Dư cùng nhau tham gia gameshow, Cố Tĩnh Dư ga lăng bảo vệ Lâm Triệt, còn Lâm Triệt bị fan của Cố Tĩnh Dư tấn công vì ghen tuông.

Nhìn hình ảnh của Lâm Triệt ngày càng được chú ý, quản lý của công ty cũng rất hài lòng và khích lệ cô, sự nghiệp diễn viên của cô giống như đang thuận buồm xuôi gió.

Lâm Triệt ngồi ở sofa hí hoáy xem tin trên di động, miệng nở nụ cười ngây ngô. Cố Tĩnh Trạch đi ngang qua không khỏi thắc mắc: “Chuyện gì vậy?”

Lâm Triệt đắc ý nói: “Tôi thấy giống như mình sắp nổi tiếng rồi, nhìn xem, hiện giờ fan hâm mộ của tôi đã lên đến hơn một triệu rồi!”

“Vậy sao?” Cố Tĩnh Trạch nhìn lướt qua di động của cô, cười cười, cô nhóc này đúng là dễ thỏa mãn thật: “Fan hâm mộ của Tĩnh Dư đã hơn chục triệu đó.”

“...” Lâm Triệt ngẩng đầu, bĩu môi nói: “Cố Tĩnh Dư là một đại minh tinh, còn tôi chỉ là một người mới thôi mà...”

Lâm Triệt đứng lên trở về phòng chuẩn bị đi ngủ, lúc này cô mới phát hiện tủ quần áo có gì không đúng lắm, hình như đã bị thay đổi toàn bộ. Cô mở tủ ra mới phát hiện quần áo bên trong rất kỳ quái.

Đến khi mặc xong thì nhìn vào gương cô mới sững sốt, bộ áo ngủ này gần như... trong suốt vậy...

Lâm Triệt buồn bực, cô đứng trong phòng tắm kêu lên: “Cố Tĩnh Trạch! Áo ngủ do ai mua vậy, sao lại kỳ thế này?!”

Cố Tĩnh Trạch: “Kỳ như thế nào?”

Lâm Triệt áp ứng: “Chính là... rất kỳ cục...”

Cố Tĩnh Trạch nhíu mày, anh bước đến mở cửa tủ quần áo ra, nhìn một lượt rồi nói: “Hình như là mẹ tôi đã cho người đưa quần áo mới đến đây.”

“...” Lâm Triệt vô ngữ, đành nói: “Mẫu thân đại nhân của anh cũng nhiều thú vui lạ quá, lại chọn quần áo ái muội như vậy...”

“Có lẽ bà ấy muốn sớm có cháu bông...” Cố Tĩnh Trạch cười cười.

Lâm Triệt: “... Anh lấy giúp tôi một cái áo ngủ khác đi!”

Cố Tĩnh Trạch nhìn nhìn các bộ đồ treo trong tủ, bộ nào cũng rất kiệm vải, làm người nhìn không khỏi tò mò, cũng đủ biết nếu mặc lên người thì sẽ dụ hoặc đến như thế nào, anh tự nhiên suy nghĩ không biết nếu Lâm Triệt mặc vào thì rốt cuộc sẽ có bộ dáng gì...

Anh nhìn hết tất cả cũng không thể tìm được một cái áo ngủ bình thường, xem ra lần này mẹ anh đã quyết tâm phải tác hợp hai người, nên mới tốn tâm tư chuẩn bị các kiểu áo ngủ gọi cảm thế này.

Cố Tĩnh Trạch: “Không có gì mà em mặc được cả đâu.”

“Làm sao bây giờ...” Lâm Triệt nghĩ nghĩ rồi nói: “Anh cho tôi mượn quần áo của anh đi!”

“Của tôi?” Cố Tĩnh Trạch trào phúng nói: “Nếu đã lỡ thì em cứ mặc tạm đi, trên thân thể em có chỗ nào tôi chưa nhìn thấy đâu?”

“Không! Anh cứ yên tâm đi, tôi mặc rồi thì không để anh phải mặc lại đâu, và lại quần áo anh nhiều vậy thì sao mặc hết? Cho tôi mượn một bộ thì có làm sao!”

Một lát sau, Cố Tĩnh Trạch gõ cửa phòng tắm, Lâm Triệt từ từ mở cửa hé đầu ra, bên trong phòng tắm vẫn còn ngập hơi nước, một mùi hương thơm nhẹ nhàng của sữa tắm lơ đãng lọt ra ngoài.

Gương mặt Lâm Triệt vì vừa tắm xong nên hai gò má ửng hồng, nét trẻ con càng trở nên đáng yêu, Cố Tĩnh Trạch nhìn cô mà cảm thấy thân thể anh hơi chuyển động.

Lâm Triệt lại không nhận ra sự khác thường của anh, vội túm lấy quần áo rồi đóng sầm cửa lại.

Chốc lát sau thì cô đã bước ra khỏi phòng tắm, người cô mặc một cái áo rộng thùng thình của anh, nở nụ cười hớn hở: “Tôi đúng là thông minh!”

Nghe thấy tiếng động, Cố Tĩnh Trạch quay đầu lại nhìn, liếc mắt một cái, Lâm Triệt mặc áo ngủ của anh, cái áo to thùng thùng càng khiến thân thể cô nhìn thêm nhỏ xinh, tay áo dài đã được xắn lên, cánh tay mảnh khảnh nhìn như hai củ sen dong đưa, cổ áo rộng để lộ phần xương quai xanh gọi cảm, hơn nữa do không bận áo lót nên phần mềm mại bên trong như ẩn như hiện...

Cố Tĩnh Trạch tức thì quay mặt đi, yết hầu anh khẽ lên xuống, nuốt từng ngụm nước miếng khó khăn.

Khi một người con gái bận áo ngủ của nam giới thì dễ dàng tạo ra hình ảnh ái muội, khiến người khác liên tưởng không ít hình ảnh kỳ quái...

Cố Tĩnh Trạch âm trầm nói: “Lâm Triệt, em mặc lại quần áo cũ đi.”

Lâm Triệt kinh ngạc: “Hả? Tại sao?”

“Tôi sẽ cho người đi mua quần áo khác cho em.” Anh nói rồi đứng dậy, cũng không muốn nhìn đến thân thể câu hồn của cô, tiến đến định mở cửa phòng.

Lâm Triệt bĩu môi: “Mặc cũng đâu có tệ lắm đâu... thôi được rồi được rồi, nếu anh không thích thì tôi cời áo trả anh vậy. Nhưng mà... nếu anh cho người hầu mua quần áo mới để đổi hết đồ đồng này, có khi nào mẹ sẽ nghi ngờ quan hệ vợ chồng của chúng ta không?”

Nếu thật sự là vợ chồng, thì những kiểu quần áo ngủ gọi cảm vốn dĩ sẽ rất bình thường.

Cố Tĩnh Trạch nhìn thoáng qua Lâm Triệt, anh bước tới cạnh cô, thấp giọng nói: “Tôi có cách để họ không nghi ngờ.”

Lâm Triệt nhìn anh, vẻ mặt thắc mắc.

Khoé miệng Cố Tĩnh Trạch nở nụ cười, cầm lấy bộ quần áo ngủ gọi cảm kia mà xé toạt, vì chất liệu vải rất mỏng nên đã rách toạc.

Lâm Triệt tức thì xanh mặt!

Lúc này Cố Tĩnh Trạch mở cửa phòng, gọi người hầu đến: “Loại quần áo gì thế này? Đụng một cái đã rách, mau đi lấy cho thiếu phu nhân bộ khác đi!”

Nhìn áo ngủ bị xé tan nát để một góc, các người hầu đưa mắt nhìn nhau. Đây không phải là quá hưng phấn đến mức không chịu nổi sao?

Lâm Triệt đứng ở trong phòng mà mặt đã đỏ ửng lên như trái cà chua.

Tên Cố Tĩnh Trạch đáng chết này...

Người hầu vội vàng thu vén đồ ngủ bị rách, nhìn qua hai vị chủ nhân trong phòng, không khí lúc này tràn ngập ái muội cứ như vừa xảy ra một màn kịch liệt...

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Đừng Nhức Nhích, Ngủ Ngoan Đi!

Cửa phòng vừa đóng lại, Lâm Triệt quay sang gắt gao nhìn về mặt thần nhiên vô tội của Cố Tĩnh Trạch.

Cố Tĩnh Trạch nhướn mày: “Chuyện gì?”

Lâm Triệt bực bội dậm chân một cái: “Hừ!” Cô vội vàng lấy quần áo ngủ mới rồi chạy vào trong.

Nhìn bóng dáng cô bỏ đi mà khoe miệng Cố Tĩnh Trạch cười cười, anh nhớ lại những bộ áo ngủ lúc nãy mà có chút tiếc nuối, đáng người của Lâm Triệt mà mặc vào nhất định sẽ rất đẹp...

Cố Tĩnh Trạch bộ dáng đáng tiếc cầm lấy quần áo nhìn nhìn, lại nghe thấy tiếng đóng cửa từ sau lưng, Lâm Triệt lúc này đã thay đồ xong và thở phào nhẹ nhõm.

Cô mặc một chiếc áo ngủ dài có dây đai quần eo, thoát nhìn cô như một thùng nước, áo ngủ rất rộng đã che khuất hoàn toàn dáng người.

Cố Tĩnh Trạch ngẩng đầu nhìn bộ áo ngủ của Lâm Triệt, cái đám người hầu này... lấy loại quần áo gì thế này?

Bộ dáng Lâm Triệt thoải mái ngồi trên đầu giường, hai chân xếp bằng lại, lấy bấm móng tay cắt tỉa móng của cô.

Về mặt Cố Tĩnh Trạch vô ngữ nhìn một màn này, anh có thể nhìn thấy rõ ràng mảnh quần lót màu trắng có đường viền hoa ở giữa hai chân trắng nõn của Lâm Triệt, xung quanh là phần thịt non, có chút dấu vết thít chặt lại.

Cố Tĩnh Trạch nhìn không được đến gần vài bước, cái động tác bất nhã này của cô làm anh buồn bực, mà ánh mắt anh lại không kiềm được cứ hướng nhìn về chỗ nhạy cảm. Mỗi lần cô nhức nhích thì càng làm chỗ đó lộ liễu ra hơn nữa.

Lâm Triệt cắt móng tay xong, lại đưa bàn chân trắng nõn lên, thổi thổi, chân cô vừa nhấc lên thì bên trong càng sơ hở, gần như không bỏ sót cái gì nữa.

Cố Tĩnh Trạch rút cuộc chịu không nổi nữa: “Lâm Triệt! Em có thể ngồi ngay ngắn giống như con gái không hả?”

Lâm Triệt ngẩng đầu nhìn lên: “Tôi làm sao?”

“Làm sao? Em muốn biết ư?” Cố Tĩnh Trạch nhướn mày.

Lâm Triệt chưa kịp phản ứng thì Cố Tĩnh Trạch đã bước tới trước mặt cô, anh cúi đầu chống đôi tay ở hai bên thân thể của cô, khiến cơ thể mảnh mai hoàn toàn bị vây quanh trong lồng ngực của anh, chỉ thiếu chút nữa là anh gần như ôm trọn lấy cô.

Ánh mắt Lâm Triệt loé lên, nhìn người đàn ông trước mặt mà nhất thời lúng túng.

Tầm mắt của anh dừng ở phần ngực mềm mại, bàn tay to đang mon trón không ngừng, Lâm Triệt hoảng hốt: “Anh muốn làm gì?”

“Là em quyến rũ tôi trước.” Cố Tĩnh Trạch nhàn nhạt trả lời.

Lâm Triệt: “Anh...! Tôi không có!”

“Tuyệt đối không bao giờ được mặt loại quần áo này trước mặt đàn ông.” Thanh âm cảnh cáo thâm trầm của anh vang lên bên tai cô.

Lâm Triệt: “Vì... vì sao...?”

“Bởi vì... quá dễ coi.” Ánh mắt nóng bỏng của anh hướng theo vạt áo rộng thùng thình, giống như có thể nhìn xuyên qua lớp vải mà ngắm nhìn thân thể của cô.

Trong lúc Lâm Triệt vẫn còn đang hoảng hốt thì anh đã lấy tay kéo cô dựa vào lòng anh, hai người cùng ngã xuống giường, vùi đầu trong chăn mềm.

Lâm Triệt vội vàng giãy giụa: “Cố Tĩnh Trạch! Anh lại chơi trò lưu manh!”

“Hừ, đừng nhúc nhích!” Tay của anh tiếp tục từ phía sau vòng đến ôm trọn lấy thân thể của Lâm Triệt, giọng nói trầm thấp kề bên tai: “Nếu không tôi sẽ lưu manh thật đấy!”

“Nhưng...” Lâm Triệt vừa muốn cử động thì cô đột nhiên cảm thấy có gì đó ở dưới lưng, giống như đang đứng lên chọc vào thân thể của cô.

Cô sùng sốt, mở to hai mắt trợn trối, suy nghĩ cẩn thận một lúc mới hiểu ra đó là gì, trong lòng lúc này bão tố giăng đầy nhưng lại không dám động đậy nữa.

Cố Tĩnh Trạch vẫn ôm cô: “Được, cứ như vậy, ngủ đi.”

Lâm Triệt: “Cái gì...?”

Cố Tĩnh Trạch nhủ mày: “Tôi nói em ngủ, em nghe không hiểu sao?”

Lâm Triệt: “Nhưng tôi...”

“Vậy là em muốn vận động một chút trước khi ngủ?” Anh đưa miệng cắn nhẹ vào lỗ tai của cô, thanh âm ní non đầy ẩn dụ.

Thân thể Lâm Triệt cứng đờ, cô cảm thấy máu trong người giống như chảy ngược hết cả lên làm đại não choáng váng: “Không, không cần, tôi ngủ...” Lâm Triệt vội vàng nói.

Cô ngoan ngoãn nằm trong lòng anh, sau một lúc thật lâu mới cảm giác được vật thể lạ sau lưng đã dịu xuống, lúc này cô mới nhẹ nhàng thở phào.

Cố Tĩnh Trạch cảm nhận được người con gái trong lòng ngực đã thả lỏng, tiếng hô hấp đều đặn truyền tới, có vẻ như cô đã ngủ. Thấy vậy anh cũng chậm rãi buông lỏng thân thể, chỉ là chỗ nào đó trên cơ thể anh lại vẫn không hiểu chuyện...

Anh thở dài một tiếng mà nhìn cô gái đang ngủ say, rồi cẩn thận đổi vị trí cánh tay.

Ở tư thế này, chỉ cần cúi đầu là có thể cảm nhận được hương thơm ngọt ngào từ mái tóc của cô, anh tự ép mình an tĩnh nhắm mắt lại.

...

Ngày hôm sau.

Khi tỉnh dậy thì Lâm Triệt không còn thấy Cố Tĩnh Trạch trong phòng nữa. Cô rửa mặt và bước xuống phòng ăn thì thấy anh đang ngồi đó, sắc mặt có vẻ không tốt, tựa như đêm qua anh đã ngủ không ngon.

Về mặt Lâm Triệt ngượng ngùng bước tới, nhớ đến tối qua cô nằm ngủ trong lòng anh, còn sau đó xảy ra chuyện gì cô hoàn toàn không biết. Cô liền hỏi Cố Tĩnh Trạch: “Làm sao vậy? Có phải tối qua tôi ngủ đã đá chân loạn xạ ảnh hưởng anh không? Kỳ thật là lúc ngủ tôi hay lăn qua lăn lại lắm...”

“Không phải.” Anh hơi thiếu tự nhiên giật giật cánh tay, cả đêm anh để cô gối đầu lên tay mình, nên bây giờ đã cứng đờ, hậu quả một đêm nằm im như tượng.

Người hầu đã chuẩn bị bữa sáng cho Lâm Triệt, cô ngẩng đầu lễ phép cảm ơn rồi dùng bữa.

Ăn xong bữa sáng, Lâm Triệt nói muốn đi công chuyện, Cố Tĩnh Trạch liền đáp: “Tôi thuận đường sẽ đưa em đi cùng, đi thôi.”

Lâm Triệt vội vàng đứng lên: “Thật không? Vậy anh chờ chút, tôi đi thay quần áo.”

Nhìn Lâm Triệt tung tăng chạy lên lầu, Cố Tĩnh Trạch vô ngữ nhìn theo cô, mỗi ngày cô nhóc này đều mang bộ dáng như con nít vậy sao.

Người hầu bước tới hỏi: “Thiếu gia, mấy bộ quần áo mà phu nhân gửi đến cho thiếu phu nhân đều phải đổi hết toàn bộ hay sao ạ?”

Cố Tĩnh Trạch nhớ đến những bộ quần áo kỳ dị đêm qua, liền trả lời: “Bỏ hết đi.”

Người hầu: “Dạ, cũng hơi phí một chút, đầu là quần áo phù hợp với kích cỡ của thiếu phu nhân, các bộ áo ngủ mới đều được sắp xếp rồi ạ.”

Cố Tĩnh Trạch gật gật đầu, bỗng nhiên người hầu nghe tiếng Lâm Triệt gọi ở bên trong phòng, có lẽ cô lại tìm không ra đồ vật gì đó.

Cố Tĩnh Trạch buồn bực nói: “Đúng là lúc nào cũng vụng về.”

Người hầu cười nói: “Con người luôn luôn có khuyết điểm, thiếu phu nhân là người tốt, nên một chút vụng về cũng không đáng chê trách.”

“Người tốt?” Cố Tĩnh Trạch nhướn mày.

Người hầu: “Đúng vậy, thiếu phu nhân chưa bao giờ ra vẻ với người hầu chúng tôi, cô ấy luôn coi chúng tôi là người nhà. Dù chúng tôi có lỡ làm sai gì thì

thiếu phu nhân cũng chưa bao giờ trách mắng, có lúc quần áo thiếu gia mua quá nhiều, cô ấy mặc không hết thì đem những bộ mới cho chúng tôi. Những lúc mua đồ ăn khuya về nhà thì đều không quên cho chúng tôi một phần, thiếu phu nhân thật sự là người con gái tốt.”

Không lâu sau Lâm Triệt đã đi xuống lầu, ánh mắt Cố Tĩnh Trạch thâm trầm nhìn theo bóng dáng Lâm Triệt.

Về mặt Lâm Triệt kinh ngạc: “Anh sao vậy?”

Cố Tĩnh Trạch đứng dậy, lấy áo khoác mặc vào: “Không có gì, đi thôi.”

Hôm nay Lâm Triệt phải tiếp tục hoạt động tuyên truyền cho bộ phim, cho nên cô chọn quần áo không quá cầu kỳ, dù sao tới công ty vẫn phải trang điểm và đổi lại trang phục sau.

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Cùng Nhau Đi Dạo Phố

Sau nhiều đợt tuyên truyền, cuối cùng cũng đã đến lúc phát sóng bộ phim ‘Kiếm Tinh’, lúc này nhìn khắp phố lớn ngõ nhỏ đều có thể nhìn thấy biển quảng cáo của bộ phim này.

Đôi lúc Lâm Triệt tự mình đi dạo phố, bất chợt ngẩng đầu lên cũng nhìn thấy những biển, áp phích quảng cáo rất lớn. Hiện tại cô chỉ vừa mới nổi tiếng được một chút, dĩ nhiên chưa phải như đại minh tinh Cố Tĩnh Dư, nhà nhà người người đều biết. Nếu gặp cô ở ngoài đời thì đa số mọi người vẫn không nhận ra, nên cô hoàn toàn có thể đi dạo phố như một người bình thường.

Khi tập phim đầu tiên của bộ phim được công chiếu thì lượt xem và đánh giá đã vọt lên đứng đầu bảng xếp hạng, khắp nơi đều là tin tức về bộ phim ‘Kiếm Tinh’. Dĩ nhiên hiệu ứng ăn theo chính là dàn diễn chính cũng bắt đầu được lăng xê.

Lượng fan hâm mộ của Cố Tĩnh Dư thì không cần phải nói, mỗi ngày đều hùng hục khí thế cuồng nhiệt. Mộc Phi Nhiên xưa nay vốn kín tiếng, cô không hứng thú với việc đi tuyên truyền, cho nên chỉ xuất hiện ở những sự kiện quan trọng.

Còn cô diễn viên nhỏ Lâm Triệt này luôn cố gắng tận dụng mọi dịp tuyên truyền, đi đến nổi rã rời cả chân. Nhưng thu hoạch đem về cũng không tệ, dần dần cô đã học được cách ứng phó với các câu hỏi hóc búa của phóng viên, học theo phong cách của Cố Tĩnh Dư mà trả lời phỏng vấn.

Cố Tĩnh Dư cũng luôn ở bên cạnh chiếu cố, nhờ vậy mà danh tiếng của cô cũng bắt đầu được chú ý. Tín hiệu đáng vui mừng nhất chính là, vai diễn của Lâm Triệt rất được hoan nghênh, đã có một bộ phận khán giả tự xưng là fan của Lâm Triệt, thậm chí còn thành lập cả Fan Club.

Dù không rõ đây chỉ là hiệu ứng tạm thời hay có thể phát triển lâu dài, nhưng chỉ như vậy đã khiến Lâm Triệt cảm thấy rất vui.

Hôm nay Cố Tĩnh Trạch dẫn cô đến Cố gia dùng cơm, lúc xem tivi thấy phim đang được chiếu trên truyền hình. Anh liếc mắt một cái nhìn Lâm Triệt trong phim, bộ dáng cầm roi ngựa trông rất tiêu sái khí phách, không ngờ cô nhóc Lâm Triệt ngốc nghếch này cũng có một bộ dáng rất thú vị.

Hai người dùng cơm ở Cố gia xong thì chuẩn bị trở về biệt thự của mình.

Lúc chờ tài xế ở cổng, Lâm Triệt bỗng nhiên nói: “Thật ra nơi này rất gần nhà mà, sao cứ nhất định phải chờ tài xế? Chúng ta tự đi về là được rồi, tối nay ăn nhiều như vậy, cũng nên đi bộ cho dễ tiêu hoá một chút.”

Tần Hạo ở sau định nói gì đó thì thấy Cố Tĩnh Trạch đưa tay ngăn cản, lời định nói đành nuốt lại vào bụng.

Cố Tĩnh Trạch nhìn lên bầu trời thoáng đãng, âm thầm liếc mắt với vệ sĩ đang ở sau lưng, sau đó gật đầu với Lâm Triệt: “Được, chúng ta đi dạo.”

Các vệ sĩ âm thầm tản ra, Cố Tĩnh Trạch lần nữa nhìn thoáng qua phía sau rồi mới thả lỏng cùng tản bộ với Lâm Triệt, cả hai bước ra đường lớn.

Ở đây là khu dành cho người giàu có tại thành phố B, xung quanh đều là hoa viên biệt thự và các trang viên, cho nên cũng không được nhộn nhịp lắm, tuy nhiên Lâm Triệt cảm thấy hôm nay người ở khu này còn ít hơn mọi bữa.

Lâm Triệt vô tư bước đi, chẳng để tâm nhận ra bao nhiêu vệ sĩ đang đi theo phía sau, trong lòng cô lúc này rất thoải mái sáng khoái, ánh đèn chiếu ở ven đường,片片 ghế đá nhỏ, mọi thứ đều có hương vị an tĩnh dễ chịu.

Lâm Triệt nhìn thấy một cửa hàng, nơi này bán những cục xà bông được nặn theo nhiều hình thù khác nhau, cô lập tức hứng thú, vừa kéo tay Cố Tĩnh Trạch, vừa đi tới nói: “Cố Tĩnh Trạch, anh xem nè, mấy con thỏ này nhìn giống thật quá! Tôi sợ mua về sẽ tiếc mà không dám xài mất!”

Chủ tiệm vừa nhìn thấy Cố Tĩnh Trạch, liền cảm thấy người đàn ông này khí thế trảng trảng, tuyệt nhiên không phải người bình thường, chưa kể là còn ẩn hiện các vệ sĩ áo đen theo sau, thật khiến người ta cảm thấy run sợ.

Vì thấy ông ta có phần cung kính, cẩn thận nói với Lâm Triệt: “Dạ tiểu thư, mấy cái đó đều là làm thủ công, rất dễ dàng, có thể làm thử ngay tại đây, tất cả đều dùng hương liệu thiên nhiên.”

Cố Tĩnh Trạch nghe xong, liền nhìn Lâm Triệt: “Em thích thì có thể làm thử xem”

Ánh mắt Lâm Triệt liền sáng lên: “Thật sao? Tôi có thể tự làm ư?”

Chủ tiệm vội nói: “Đương nhiên ạ, chúng tôi ở đây luôn khuyến khích khách hàng tự làm ra sản phẩm”

Lâm Triệt quả nhiên thích thú, nở nụ cười tươi rói.

Cố Tĩnh Trạch nhìn cô, khoe môi anh cũng hơi nhếch lên. Cô nhóc Lâm Triệt này đúng là người dễ hoà mẫn, một chút chuyện nhỏ như vậy mà cũng rất vui vẻ.

Hai người bước vào trong tiệm, các vệ sĩ lập tức đứng lăng lẳng chờ ở bên ngoài.

Lâm Triệt nhìn nhìn Cố Tĩnh Trạch, giống như cố tình đùa, cười nói: “Ông chủ này, tôi muốn làm một cục xà bông có hình thù giống như anh ấy, ông thấy được không?”

Chủ tiệm: “Cái này... cũng không phải là không thể...”

Cố Tĩnh Trạch đứng ở bên cạnh, nghe vậy cúi đầu cười: “Em không thấy như vậy không thoả đáng lắm sao?”

Lâm Triệt: “Không thoả đáng chỗ nào?”

Cố Tĩnh Trạch cười thầm một tiếng, nhẹ nhàng nói: “Xà bông là dùng khi tắm rửa, đúng không? Ý của em là muốn khi em tắm rửa thì có thể dùng xà bông có hình dáng của tôi để cọ xát khắp thân thể của em sao?”

“...” Lâm Triệt tức khắc đỏ mặt: “Tôi không phải ý này!”

Cố Tĩnh Trạch càng cúi thấp đầu, nhìn cô nàng đang rụt cổ, anh hít vào một hơi thật sâu, cổ ý đưa miệng sát bên tai cô, thấp giọng nói: “Không sao, tôi rất chờ mong, em cứ làm đi.”

Lâm Triệt then quá hoá giận: “Không cần, tôi không làm nữa, tôi sẽ làm hình con thỏ con! Hừ!”

Chủ tiệm nghe vậy cũng thở phào nhẹ nhõm, ông ở một bên hướng dẫn Lâm Triệt bắt tay vào làm xà bông, nhưng dĩ nhiên sản phẩm tạo ra có hình dáng rất kỳ quái.

Cố Tĩnh Trạch: “Em nhìn mình đi, tay chân vụng về!”

Nhìn bộ dáng ngốc nghếch của cô mà anh lắc đầu, đành xắn tay áo lên bắt đầu giúp cô.

“Cái này phải làm vậy...”

“Ngốc quá, em đừng mạnh tay như vậy, đây mà là con thỏ sao?”

“Lâm Triệt, sao em có thể ngốc như vậy?”

Lâm Triệt vô ngữ nhìn anh: “Anh cứ hỏi như vậy thì ai mà làm được...!”

Sau một màn ồn ào nhốn nháo thì cả hai cũng đã hoàn thành tác phẩm.

Chủ tiệm cười nói: “Có thể khắc tên hai người lên trên để làm kỷ niệm.”

Cố Tĩnh Trạch gật đầu: “Vậy thì khắc lên đi.”

Lâm Triệt sững sốt, cô nhìn tên của mình và tên của Cố Tĩnh Trạch cùng khắc lên mà ý cười càng thêm nồng đậm.

Chủ tiệm để tác phẩm của hai người trong một túi xách nhỏ xinh, Cố Tĩnh Trạch tùy ý cầm lấy túi rồi cùng Lâm Triệt bước ra ngoài.

Lâm Triệt có cảm giác cứ như đạt được một thành tựu to lớn: “Whoaa, đồ tôi làm đẹp quá đi!”

Cố Tĩnh Trạch: “Rõ ràng đều là tôi làm...”

Lâm Triệt bĩu môi: “Không dám đâu, tôi đã làm gần xong hết rồi, anh chỉ nhảy vô một chút!”

Cố Tĩnh Trạch cười: “Được, em vui là được.”

Lâm Triệt bỗng nhiên reo lên: “A! Kem kia, tôi muốn ăn kem!”

Cố Tĩnh Trạch nhìn nhìn, thấy một quán kem ở ven đường, là món ăn dành cho con nít, anh nhàn nhạt đáp: “Không vệ sinh, không nên ăn.”

Lâm Triệt nũng nịu: “Không sao không sao, ăn cũng không bệnh đâu mà, chồng... mua một cái đi...”

Một tiếng gọi chồng của cô khiến Cố Tĩnh Trạch khựng lại, anh bắt đầu dè chừng nhìn cô một cái rồi thoả hiệp: “Đi thôi.”

Lâm Triệt: “Yeah!!!”

Hai người liền bước tới, nhưng chỉ vừa đi vài bậc thang đã nghe một tiếng gọi quen thuộc: “Tĩnh Trạch, sao anh lại ở đây?”

Ở nơi này lại có thể gặp Mạc Huệ Linh?

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Mạc Huệ Linh Ăn Vạ

Mạc Huệ Linh nhìn hai người trước mặt, một bóng dáng cao gầy, một dáng mảnh mai, cả hai cứ vậy đứng bên nhau rất thân mật, trong tay Cố Tĩnh Trạch còn cầm theo một túi giấy giống như túi quà, trên túi có dòng chữ ‘Giữ lại khoảnh khắc’.

Mạc Huệ Linh vội vàng bước đến kéo tay Cố Tĩnh Trạch, chen vào giữa hai người: “Tĩnh Trạch!” Cô ta ngẩng đầu lên cười với anh, liền đưa tay muốn lấy túi giấy: “Anh cầm gì vậy? Cho em xem với!”

Cố Tĩnh Trạch theo bản năng tránh sang một bên: “Không có gì.”

Mạc Huệ Linh bị né tránh, nét mặt liền biến sắc, cô ta nhìn Cố Tĩnh Trạch rồi bĩu môi: “Sao anh lại không mang theo ai cả? Anh tính mua gì sao, để em lấy giúp anh.”

Cố Tĩnh Trạch đưa mắt nhìn Lâm Triệt, cô vẫn đứng đó nhìn hai người họ nói chuyện, gương mặt điềm tĩnh như thể không có gì xảy ra.

Cố Tĩnh Trạch: “Không cần, không có gì cả.”

Mạc Huệ Linh không nói gì nữa, cô ta nghiêng đầu âm thầm trừng mắt nhìn Lâm Triệt.

Lâm Triệt cũng không biết cô đã làm gì sai, mà lần nào gặp Mạc Huệ Linh cũng bày ra vẻ mặt chán ghét với cô... mà nghĩ lại, nếu Mạc Huệ Linh mà thích cô mới là chuyện lạ.

Mac Huệ Linh: “Hai người sao lại ở đây?”

Cố Tĩnh Trạch: “À, vừa dùng cơm ở Cố gia trở về.”

Mạc Huệ Linh nghe vậy thì lần nữa liếc mắt nhìn Lâm Triệt với vẻ oán hận: “Vậy mà giờ đã về rồi sao?”

Cố Tĩnh Trạch: “Không có việc gì thì về thôi, sao em lại ở đây?”

Mạc Huệ Linh ngẩng đầu lên, làm vẻ mặt đáng yêu nhìn Cố Tĩnh Trạch, hoàn toàn lờ đi sự tồn tại của Lâm Triệt: “Em định ra ngoài mua đồ ăn, không ngờ gặp hai người. Tĩnh Trạch này, đúng lúc ở bên kia có quán cà phê đẹp lắm, anh với em đến đó uống nước được không?”

Ánh mắt Mạc Huệ Linh ngừng một chút, rồi quay lại nhìn Lâm Triệt: “Lâm tiểu thư này, thật khó có duyên mà gặp ở đây, hay là cùng nhau đến đó ngồi một chút?”

Lâm Triệt nhìn nhìn Cố Tĩnh Trạch, thật lòng thì cô không muốn đi cho khỏi mang tiếng kỳ đà cản mũi, nhưng mà chưa kịp lên tiếng thì Mạc Huệ Linh đã kéo tay Lâm Triệt, làm bộ thân mật: “Đi nào, chúng ta qua đó ngồi chút đi!”

Lâm Triệt cứ vậy mà bị kéo đi, cô vô ngữ quay lại nhìn Cố Tĩnh Trạch, biểu tình của anh vẫn lạnh nhạt, thật làm cô khó hiểu anh đang nghĩ gì.

Vậy là cô đành phải đi theo họ vào quán cà phê.

Vừa ngồi xuống, Mạc Huệ Linh thân nhiên chọn chỗ bên cạnh Cố Tĩnh Trạch, nhìn Lâm Triệt ngồi đối diện, cười nói: “Lâm tiểu thư uống gì?”

“Gi cũng được.” Lâm Triệt trả lời cho có lệ, kỳ thật cô không biết thưởng thức cà phê, với cô thì cà phê nào vị cũng giống nhau.

Mạc Huệ Linh liền gọi người phục vụ tới: “Cho ba ly Lam Son.”

Cô ta cười nói: “Tĩnh Trạch chỉ thích uống loại cà phê Lam Son, mà Lam Son của quán này là hương vị thuần túy, đúng không Tĩnh Trạch?”

Cố Tĩnh Trạch nhận ra Mạc Huệ Linh đang cố ý dựa sát vào người anh, liền có chút không vui: “Gi cũng được.”

Mạc Huệ Linh ngẩng đầu lên, vẻ mặt đau lòng: “Tĩnh Trạch, gần đây anh gầy quá, có phải công việc bận rộn lắm đúng không? Anh phải nhớ nghỉ ngơi nhiều nhé, đừng ham công tiếc việc quá, sức khoẻ mới là quan trọng nhất.”

Cố Tĩnh Trạch cảm nhận được Mạc Huệ Linh đang đặt tay lên tay anh, liền cảm thấy không thoải mái, tiếp tục né tránh. Mạc Huệ Linh cảm nhận được nên càng thêm tức giận, lại càng cố gắng dựa sát vào người anh.

Cố Tĩnh Trạch cau mày, anh thừa hiểu Mạc Huệ Linh đang ghen nên cố tình bày ra bộ dáng thân mật trước mặt Lâm Triệt, nhưng như vậy thì đúng là quá phận.

Mạc Huệ Linh lúc này làm như vô tình chợt nhớ ra còn người khác ở đây, cô ta ho khan làm vẻ ngượng ngùng nhìn Lâm Triệt.

Khoé miệng Lâm Triệt cười cười, yên lặng nhìn đối phương, tuy trong lòng cảm thấy không vui, nhưng ngoài mặt vẫn bình thản, như thể mọi chuyện không liên quan gì đến cô. Mà nếu không như vậy thì cô có thể làm gì, Mạc Huệ Linh và Cố Tĩnh Trạch vốn dĩ là một đôi, ngay cả khi Mạc Huệ Linh không cố tình nhắc nhở như hiện tại, thì cô vẫn biết.

Mạc Huệ Linh nhìn Lâm Triệt, cười nói về quan tâm: “Gần đây tôi đọc rất nhiều bản tin về bộ phim của cô, còn chưa kịp chúc mừng cô nữa! Nghe nói bộ phim đó rất ăn khách!”

Lâm Triệt cười: “Cảm ơn.”

Mạc Huệ Linh tiếp tục nói: “Tôi cũng không hiểu hoạt động nghệ thuật thì như thế nào, nhưng tôi thấy đối với nghệ sĩ mà nói thì như vậy cũng xem là thành công rồi, đúng không?” Dứt lời, cô ta liền nhấp ngụm cà phê, bộ dáng cao cao tại thượng, trong ánh mắt không hề che giấu vẻ khinh thường.

Lâm Triệt cũng không muốn so đo, cô cao ngạo ngẩng mặt lên, nở một nụ cười điềm đạm: “Mọi việc chỉ mới bắt đầu, đường đến thành công cũng còn xa lắm, nhưng dù sao tôi cũng còn trẻ, con đường còn dài.”

Mạc Huệ Linh là bạn từ nhỏ của Cố Tĩnh Trạch, hai người cùng nhau lớn lên nên tuổi tác cũng xấp xỉ nhau, hiển nhiên là Mạc Huệ Linh lớn tuổi hơn Lâm Triệt rất nhiều. Tuy cô ta luôn ý thức chăm chút nhan sắc nên trẻ hơn so với tuổi, nhưng đứng cạnh Lâm Triệt thì vẫn có một sự khác biệt lớn, vì vậy nên nghe xong lời của Lâm Triệt thì nét mặt cô ta liền biến sắc.

Vì có Cố Tĩnh Trạch ở bên cạnh, nên Mạc Huệ Linh không dám nói gì, chỉ cố nén tức giận, cười cười: “Phải không, vậy tôi xin chúc cô sớm đạt được thành công. À tôi không ngờ cô và Cố Tĩnh Trạch lại quen biết nhau, hình như quan hệ của hai người cũng không tệ?”

Lâm Triệt nhàn nhạt trả lời: “Đúng vậy, chúng tôi cũng được xem là bạn tốt.”

“Tĩnh Trạch là một chàng trai không tệ.” Mạc Huệ Linh cố ý nói: “Hon nữa còn đối với cô rất tốt, lại quan tâm chăm sóc, hai người ở trên tivi nhìn rất xứng đôi đó!”

Cố Tĩnh Trạch lập tức đứng lên, vẻ mặt không vui: “Được rồi, Huệ Linh, chúng ta nên về thôi!”

Đáy lòng Mạc Huệ Linh tức thì tối sầm lại, dùng dằng đứng lên: “Anh làm sao vậy Tĩnh Trạch?”

Lúc này di động của Cố Tĩnh Trạch vang lên, anh liếc mắt Mạc Huệ Linh một cái, rồi nhìn vào di động, là Cố Tĩnh Minh gọi tới, hẳn là có việc quan trọng, anh lập tức bước ra ngoài nghe điện thoại.

Cố Tĩnh Trạch vừa rời đi, Mạc Huệ Linh liền quay đầu nhìn Lâm Triệt, truy vấn: “Lâm Triệt, cô làm cái gì vậy hả?”

Lâm Triệt cười lạnh, thật là, Cố Tĩnh Trạch vừa mất dạng thì cô ta đổi sắc mặt ngay, không ngờ một tiểu thư danh môn là giỏi diễn xuất như vậy.

Lâm Triệt lạnh giọng: “Tôi làm sao?”

Mạc Huệ Linh hừ một tiếng: “Cô để Tĩnh Trạch phải xách đồ cho cô, còn bắt Tĩnh Trạch phải cùng cô đi dạo ngoài đường buổi tối như thế này? Cô không biết như vậy đối với Tĩnh Trạch là nguy hiểm hay sao?”

“Nguy hiểm?” Lâm Triệt hiểu kỳ nhìn đối phương.

“Đúng! Cô tưởng Tĩnh Trạch giống như cô sao? Anh ấy không phải loại nghệ sĩ mới nổi, mạng sống của anh ấy đáng giá hơn trăm lần mạng của cô! Nếu anh ấy xảy ra chuyện gì thì cô gánh nổi không?” Giọng nói Mạc Huệ Linh mang theo sự khinh thường: “Tôi biết mà, anh ấy tiếp xúc với người hạ lưu như cô thì sớm muộn cũng xảy ra tai hoạ. Lâm Triệt, cô muốn chết thì tùy, đừng có kéo theo Tĩnh Trạch!”

Lâm Triệt cười lạnh: “Mạc tiểu thư, vậy ở trong mắt cô thì Cố Tĩnh Trạch giống như bất kỳ lúc nào cũng đều có thể gặp nguy hiểm chết người, cho nên không được đi đâu hết mà chỉ có thể an phận ngoan ngoãn ở trong nhà, đóng kín cửa?”

Bạn đang đọc truyện *Thiêm Hôn Kiêu Thê: Ông Xã Cực Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Nhất Định Là Hiểu Lầm

“Cái gì?” Mạc Huệ Linh sững sốt, cô ta hoàn toàn không ngờ đối phương dám phản pháo như vậy.

Lâm Triệt: “Không sai, là tôi nói anh ấy đi dạo phố với tôi, cùng tản bộ về nhà, bởi vì ở trong mắt tôi anh ấy không phải người nguy hiểm, anh ấy có quyền tận hưởng cuộc sống, có quyền làm một người bình thường. Anh ấy là chồng hợp pháp của tôi, là người đầu ấp tay gối với tôi, thân phận của chúng tôi không tồn tại cái gọi là ‘không liên quan’, anh ấy giúp tôi xách đồ và chiều ý tôi đi dạo, đơn giản vì chúng tôi là vợ chồng!”

“Cô...!” Mạc Huệ Linh tức đến nghẹn họng.

Lâm Triệt thần nhiên nói tiếp: “Tôi cũng không hiểu cái ‘nguy hiểm’ cô đề cập là gì, bởi vì đối với tôi, anh ấy chưa bao giờ là một nhân vật lớn, anh ấy đơn giản chỉ là chồng của tôi!”

Lâm Triệt càng nói, Mạc Huệ Linh càng tức đến tím tái mặt mày.

Lâm Triệt hừ lạnh một tiếng: “Cho nên, cô thấy tôi thấp hèn thế nào cũng được, nhưng tôi là vợ của Cố Tĩnh Trạch, cuộc sống của tôi và Cố Tĩnh Trạch không cần cô phải chỉ dạy nên sống như thế nào đâu, thừa đại tiểu thư!”

Dứt lời, Lâm Triệt liền xoay người rời khỏi.

Bước ra bên ngoài, tâm trạng của Lâm Triệt mới bình tĩnh trở lại, cô đứng cạnh cửa mơ hồ nhìn xa xăm phía chân trời. Tuy mạnh miệng với Mạc Huệ Linh như vậy, nhưng thật ra cô rất lo lắng mình liên lụy Cố Tĩnh Trạch, bởi vì cuộc sống của hai người có quá nhiều thứ khác biệt, có rất nhiều điều về anh mà cô vẫn còn chưa biết.

Lâm Triệt nhẹ nhàng nhắm mắt lại, chậm rãi bước về phía trước.

Khi Cố Tĩnh Trạch trở lại thì thấy bên trong quán cà phê chỉ còn Mạc Huệ Linh. Cô ta vừa nhìn thấy anh thì gục đầu vào bàn khóc nức nở.

Cố Tĩnh Trạch bước đến, sững sốt: “Chuyện gì vậy, Huệ Linh?”

Mạc Huệ Linh ngẩng mặt lên, hai mắt đầm lệ nghẹn ngào: “Tĩnh Trạch, em thật sự không muốn anh ở bên Lâm Triệt nữa!”

Cố Tĩnh Trạch nhíu mày: “Xảy ra chuyện gì?”

Về mặt Mạc Huệ Linh thông khô: “Vừa rồi anh có biết Lâm Triệt đã nói gì với em không?”

Cố Tĩnh Trạch ngờ ngác: “Cô ấy làm sao?”

“Cô ấy nói cô ấy và anh là vợ chồng, cô ấy làm gì cũng đúng, còn em làm cái gì cũng đều sai! Cô ấy và anh mới là vợ chồng chính thức, còn em... em là cái gì? Tĩnh Trạch, em là kẻ thứ ba sao? Rõ ràng chúng ta mới một đôi yêu nhau, vì cái gì mà cô ấy lại nói em như vậy, vì cái gì mà nhất định phải làm tổn thương em?” Mạc Huệ Linh vừa khóc vừa nói.

Cố Tĩnh Trạch rũ mắt: “Cô ấy thật sự nói vậy?”

“Đúng!” Thanh âm Mạc Huệ Linh càng trở nên ảm ức: “Không tin anh cứ đi hỏi cô ấy đi! Xem có phải cô ấy nói hai người mới là vợ chồng hay không, lúc anh ở đây thì cô ấy một câu cũng không nói, anh vừa đi thì cô ấy bắt đầu nói những lời đó với em, rốt cuộc là có ý tứ gì chứ?!”

“Được rồi Huệ Linh, tôi nghĩ em đã hiểu lầm ý của Lâm Triệt.” Cố Tĩnh Trạch bình thản đáp.

“Sao có thể?” Mạc Huệ Linh không phục: “Em không phải đứa trẻ ngốc, cô ấy có ý gì, em nghe không lẽ không hiểu? Tĩnh Trạch, anh không tin em đúng không?”

Cố Tĩnh Trạch thờ dãi một tiếng, ngồi xuống: “Không, tôi chỉ cảm thấy Lâm Triệt không phải người như vậy, em đối với cô ấy có thể là vì thành kiến trước đây nên đã hiểu lầm ý của cô ấy. Được rồi, Huệ Linh, đừng khóc nữa.”

Mạc Huệ Linh cắn môi, đáy lòng vẫn khổ sở.

Cố Tĩnh Trạch: “Đi thôi, tôi sẽ cho người đưa em về nhà.”

“Anh không đưa em về sao?” Mạc Huệ Linh ngược nhìn, ánh mắt ai oán.

Cố Tĩnh Trạch nhìn khắp nơi không thấy Lâm Triệt, trong lòng như lửa đốt, không biết cô đi đâu, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, có một cảm giác lo lắng sợ cô tức giận, anh suy nghĩ một chút rồi nói Mạc Huệ Linh: “Ngày mai tôi sẽ gặp em sau, giờ tôi còn có việc.”

Mạc Huệ Linh lúc này mới nhớ tới khi nãy anh có nhận một cú điện thoại, quả nhiên tin rằng anh có việc chính sự cần giải quyết. Cô ta tin rằng mình và Lâm Triệt khác biệt, cô ta nhất định sẽ thông cảm cho sự bận rộn của anh, cho nên đành buông tay ra, không dám tiếp xúc quá gần để tránh anh lại nổi sởi.

Về mặt Mạc Huệ Linh luyến tiếc, nói: “Vây anh đi đi, đừng làm việc quá sức nhé, em sẽ đau lòng lắm. Em biết anh bận, em sẽ không quấy rầy anh nữa.”

Cố Tĩnh Trạch hít một hơi thật sâu rồi nói: “Trở về đi.”

Mạc Huệ Linh: “Ừm, ngày mai nhớ đi tìm em nhé, em chờ anh.”

“Được.” Cố Tĩnh Trạch nhẹ nhàng đáp.

Sau khi Mạc Huệ Linh rời khỏi, Cố Tĩnh Trạch mới hỏi tùy tùng của mình xem thiếu phu nhân đi đâu, thuộc hạ mới bẩm báo cho anh rằng cô đang đi tản bộ về biệt thự của hai người.

Cố Tĩnh Trạch chạy một hơi đuổi kịp Lâm Triệt, vừa thấy được cô thì liền hỏi: “Sao em lại trở về một mình?”

Lâm Triệt nhìn anh kinh ngạc, cô không nghĩ mới đây mà anh đã về, theo lý thuyết giờ này chắc Mạc Huệ Linh đã khóc sưng mắt và anh phải ngồi an ủi tâm sự mới đúng, liền hỏi: “Anh không ngồi đó trò chuyện với Mạc tiểu thư à?”

Lúc này cô chọc Mạc Huệ Linh tức đến nghẹn họng tím mặt, không hỏi cũng biết sau khi cô đi, Mạc Huệ Linh nhất định sẽ nói những điều chẳng hay ho gì.

Cố Tĩnh Trạch nhướn mày: “Sao? Em nghĩ chúng tôi có nhiều chuyện để nói?”

Lâm Triệt thản nhiên đáp: “Đúng vậy, đâu phải dễ mà có dịp tình cờ gặp nhau như vậy.”

“Em đúng là chu đáo thật.” Có phải anh nên cảm ơn cô vợ rộng lượng này không khi khích lệ chồng đi tâm sự với người yêu cũ?

Lâm Triệt: “Đương nhiên, con người của tôi chính là... à có một câu thành ngữ thế nào ấy nhỉ, ý nói một người rộng lượng đó?”

Cố Tĩnh Trạch: “Hữu dung nãi đại (*).”

(*) Hữu dung nãi đại: tấm lòng bao dung mới có thể trở nên vĩ đại.

“Đúng đúng, tôi chính là vậy đó!” Lâm Triệt thích thú trả lời.

Cố Tĩnh Trạch cúi đầu nhìn lướt qua ngực của cô: “Ừ, đúng là nãi đại”

“...” Lâm Triệt vội vàng cúi đầu che ngực lại: “Cút đi, lưu manh!”

Cố Tĩnh Trạch cười cười, thấy cô không có vẻ gì không vui thì anh mới an tâm. Nhưng sự nhớ đến những gì Mạc Huệ Linh nói, anh liền tò mò hỏi: “Vừa rồi em nói với Huệ Linh, chúng ta là vợ chồng, cho nên... làm gì cũng đúng?”

Ai nha, cô biết mà, Mạc Huệ Linh sẽ nói lời chẳng hay ho gì về cô, thật ra nguyên văn cô đâu phải nói vậy, nhưng mà hiểu vậy cũng không sai.

“Đúng vậy, chẳng lẽ không phải sao?” Lâm Triệt giả nai, nghiêng đầu nhìn anh.

Nhìn bộ dáng chớp chớp mắt đáng yêu của cô mà Cố Tĩnh Trạch bất đắc dĩ lắc đầu: “Đúng đúng đúng, em nói không sai!”

Lâm Triệt: “Đương nhiên, anh là chồng của tôi, tôi là vợ của anh, anh cũng nói chúng ta là vợ chồng nên anh sẽ chăm sóc tôi, đúng không? Vậy nên đi dạo với tôi, mang đồ giúp tôi, đó chính là chuyện mà một ông chồng nên làm mà, đúng không chồng?”

Cô đối với anh càng lúc càng bạo gan, sau một câu nũng nịu liền kéo tay anh mà lắc qua lắc lại: “Anh nói xem, đúng không hả chồng?”

Một câu chồng, hai câu chồng khiến tâm anh như nở hoa, không khỏi cười cười nhìn cô: “Đúng, em nói không sai.”

Lâm Triệt tức khắc nở nụ cười, liếc mắt về phía trước đã thấy biệt thự, hai người chậm rãi cùng bước vào trong.

Vừa về tới nhà, Lâm Triệt hào hứng lấy các cục xà bông thủ công ra xem, cô xếp hết các món thành một hàng rồi ngắm nghía, tuy hình dáng hơi quái một chút, nhưng nhìn kỹ cũng đẹp lắm, còn là đồ do cô tự tay làm, nếu đem đi làm xà bông tắm hết thì không nỡ.

Cố Tĩnh Trạch ở phía sau nhìn nhìn, chỉ tay vào những cục xà bông do Lâm Triệt làm: “Cái đó thật khó coi muốn chết.”

“Cái gì chứ? Đây gọi là nghệ thuật đó, anh hiểu không? Giống kiểu nghệ thuật trừu tượng của Picasso vậy!” Lâm Triệt phụng phịu bĩu môi.

Cố Tĩnh Trạch lắc đầu cười cười: “Chân tay vụng về còn việc lý do.”

Lâm Triệt tức giận quay lại trừng mắt nhìn anh một cái.

Người hầu bên cạnh thấy hai người vui vẻ thì cũng góp lời: “Thiếu gia, thiếu phu nhân, mấy cái này do hai người làm sao? Nhìn thật là đẹp mắt đó!”

Lâm Triệt lập tức nói: “Đúng, mấy cái tôi làm đều đẹp, mấy cái xấu xấu là Cố Tĩnh Trạch làm!”

Cô lại cầm mấy cục xà bông lên, nhìn nhìn: “Làm sao bây giờ, tôi không nỡ dùng chút nào...”

Cố Tĩnh Trạch bước tới nói: “Có gì mà không nỡ, dùng hết thì lại làm tiếp.” Anh cũng cầm một cục lên xem, cục xà bông này có khắc tên của cô, anh cười cười rồi nói: “Em dùng xà bông do tôi làm, tôi sẽ dùng xà bông em làm.”

Lâm Triệt nghe xong, không khỏi đỏ mặt.

Cố Tĩnh Trạch cúi đầu, nói vào bên tai cô: “Lúc dùng để tắm rửa, có phải cảm giác giống như tôi đang sờ vào toàn thân của em không?”

Lâm Triệt: “...”

Bạn đang đọc truyện *Thiêm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cục Sưng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Muốn Làm Gì Thì Làm

Lâm Triệt có thể cảm nhận được hơi ấm từ cơ thể Cố Tĩnh Trạch, vì anh đang đứng ngay phía sau, chạm vào lưng của cô.

Cố Tĩnh Trạch lúc này có thể ngửi được mùi hương từ tóc của Lâm Triệt, quái lạ, rõ ràng là cô và anh dùng chung một loại dầu gội và sữa tắm, nhưng rõ ràng mùi hương trên thân thể cô thật sự khác biệt, chỉ là mùi hương của riêng cô, tựa như phảng phất nhẹ nhàng vây quanh mà xâm chiếm tận đáy lòng anh.

Cố Tĩnh Trạch không nhịn được cứ tiến gần, đến khi cúi đầu thì chóp mũi của anh đã đụng phải mái tóc của cô.

Lâm Triệt đứng cứng ngắc, cảm thấy hơi thở của anh đang đến gần, nên một cái động đậy cô cũng không dám.

Người hầu của Cố gia xưa nay rất hiểu chuyện, thấy tình huống như vậy thì lập tức lui xuống.

Trong phòng lúc này chỉ còn hai người, Cố Tĩnh Trạch nhìn ngắm vành cổ thon thả trắng nõn, trong vô thức duỗi tay ra muốn vuốt ve.

Lâm Triệt cảm nhận được bàn tay nóng đang từ từ chạm đến, cô đột nhiên quay đầu lại, trừng mắt nhìn anh: “Này, Cố Tĩnh Trạch, anh làm gì vậy hả?”

Cố Tĩnh Trạch bị phát giác, nhất thời khựng lại, nhưng lại nhướn mày nhàn nhạt nói: “Tôi có làm gì đâu?”

Ánh mắt Lâm Triệt nhìn bàn tay của anh: “Rõ ràng anh động tay động chân sau lưng tôi!”

“Lâm Triệt, chúng ta là vợ chồng, sao có thể gọi đây là động tay động chân?” Cố Tĩnh Trạch đáp lời.

Lâm Triệt: “Đương nhiên là động tay động chân, lưu manh!”

Cố Tĩnh Trạch bỗng dưng tiếng đến gần hơn, gương mặt anh sát với mặt Lâm Triệt, làm cô hoảng hồn. Trong tích tắc môi của anh lướt qua môi cô, nụ hôn rất nhẹ tựa như chuồn chuồn lướt, nhưng đủ làm cả thân thể cô nóng ran.

Gương mặt Lâm Triệt ứng đỏ như cà chua chín, liền lùi về sau, né tránh anh một khoảng cách.

Cố Tĩnh Trạch thật sự thích bộ dáng mất cảm quá mức này của Lâm Triệt, mỗi lần anh trêu ghẹo thì mặt lại đỏ au lên, trông rất khôi hài đáng yêu: “Em là vợ của tôi, tôi muốn hôn thì hôn, muốn làm gì thì làm, biết chưa?”

“Cút đi, lưu manh!” Lâm Triệt kinh hồn, che miệng lại kêu lên.

Gương mặt Cố Tĩnh Trạch trở nên tà ác, ánh mắt rời xuống vùng cổ và xương quai xanh của cô, nói tiếp: “Nếu là lưu manh thì sẽ không ngừng lại, em thật sự muốn tôi chơi lưu manh?”

Lâm Triệt vô ngữ tức giận: “Anh...”

Cố Tĩnh Trạch nở nụ cười tà mị, liền bước đến ôm lấy cô mà hôn.

Lâm Triệt chỉ kịp um lên một tiếng, không kịp kháng cự thì đầu lưỡi của anh đã xâm chiếm cả khoang miệng của cô. Tuy trước giờ vì bệnh dị ứng với phụ nữ nên Cố Tĩnh Trạch chưa từng thân mật với bất kỳ ai, nhưng theo bản năng thì vẫn đưa tay sờ soạng ngực của cô, nhẹ nhàng vuốt ve.

Nụ hôn của anh càng lúc càng sâu hơn, thân thể của cô thật sự quá mềm mại, làm cho anh hận không thể xoa nắn nuốt trọn.

Lâm Triệt cảm giác được anh dùng sức trên cơ thể cô ngày càng mạnh, hơi hơi có cảm giác đau đớn, cùng với những kích thích mang lại tựa như có dòng điện mạnh mẽ xẹt qua, cô khẽ từ một tiếng, cả người tê dại như bại liệt.

Thân thể Lâm Triệt vô lực dựa vào lồng ngực anh, hay tay không tự chủ được đặt lên vai anh, cảm nhận được bàn tay anh đang di chuyển vòng qua phía sau lưng cô và vuốt ve lưng tung.

Cả người Cố Tĩnh Trạch nóng lên nhưng muốn bùng phát mọi dục vọng, nếu phải kiềm nén như vậy quả thật cực kỳ khó chịu, anh muốn ăn cô ngay tại nơi này.

Cốc! Cốc! Cốc!

Bỗng nhiên bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

Cố Tĩnh Trạch đỏ mặt, đành chặt vật buông người con gái trong lòng anh ra, hướng nhìn về phía cửa, thanh âm mang theo sự tức giận: “Chuyện gì?”

“Thiếu gia, đại thiếu tới.” Người hầu bên ngoài đáp.

Cố Tĩnh Minh tới đây.

Cố Tĩnh Trạch chỉ có tạm thời buông Lâm Triệt ra, cúi nhìn thấy gương mặt đỏ bừng cô, anh lại nhịn không được mà khẽ hôn một chút lên trán cô rồi xoay người rời khỏi. Nếu tiếp tục chần chừ nhìn cô thêm một phút nào nữa, quả thật anh sẽ mặc kệ Cố Tĩnh Minh mà muốn cô ngay tại đây.

Lâm Triệt mơ mơ màng màng, đến khi Cố Tĩnh Trạch đã bước ra ngoài đóng cửa lại, cô mới định thần, gương mặt đỏ bừng tràn đầy then thưng. Cô dùng sức tự nhéo mình một cái để thanh tỉnh, đây không phải mơ chứ...? Cái tên Cố Tĩnh Trạch này... rốt cuộc đang làm cái gì vậy?

Cố Tĩnh Trạch chậm rãi bước xuống lầu, quả nhiên Cố Tĩnh Minh đang chờ ở phòng khách, bên ngoài còn một nhóm vệ sĩ của chính phủ đang đứng chờ lệnh, tình huống dường như có chuyện chính sự.

Cố Tĩnh Trạch: “Anh cả, tốt nhất là anh nên có việc gì quan trọng.”

Cố Tĩnh Minh nhìn, vẻ mặt có chút trào phúng: “Sao, đã quá rầy chuyện tốt của em à?”

Cố Tĩnh Trạch nhướn mày: “Đương nhiên, em không giống người đàn ông độc thân như anh, em là người đã kết hôn. Nhà em cũng không phải nơi để tùy tiện tới, lần sau ít nhất phải nên báo trước một tiếng.”

Cố Tĩnh Minh cười lắc đầu: “Được, anh biết rồi, nhất thời anh chưa quen với việc em đã kết hôn. Mà có vẻ em hiện tại rất tích cực hưởng thụ cuộc sống hôn nhân nhỉ, anh sẽ tập làm quen, lần tới sẽ cho người báo trước.”

Hai người cùng nhau ngồi xuống ghế sofa, lúc này Cố Tĩnh Minh lấy ra một cái Ipad: “Có người đã gửi cái này cho anh...”

Cố Tĩnh Trạch cúi đầu nhìn... màn hình Ipad hiển thị một tấm ảnh, là Cố Tĩnh Minh và một phụ nữ đang ở trên giường, hình ảnh này hẳn là chụp lén. Trong hình trang phục của hai người đều rất hỗn loạn, tuy không đến mức trần trụi, nhưng vẫn nhận ra được sự ái muội.

Cố Tĩnh Trạch ngược mắt lên một chút: “Chuyện này là sao?”

Giọng nói Cố Tĩnh Minh trầm xuống: “Anh hoài nghi trong tay đối phương còn thứ khác, không chỉ là tấm hình chụp lén này, bởi vì ngày hôm đó, hôm đó...” Anh cúi đầu, xoa xoa ni tâm của mình.

Cố Tĩnh Trạch tức khắc hiểu rõ, câu chuyện không chỉ đơn giản là nằm trên giường: “Có nội gián trong nhóm vệ sĩ của chính phủ sao? Nếu không những hình ảnh thế này sao có thể bị chụp lén?”

“Đã cho người điều tra, hiện tại chủ yếu là không biết giải quyết chuyện này như thế nào.” Cố Tĩnh Minh đau đầu trả lời.

“Người phụ nữ này là ai?” Cố Tĩnh Trạch cười cười: “Em không ngờ anh lại có quan hệ với phụ nữ.”

Cố Tĩnh Minh ngẩng đầu, nét mặt hờ hững: “Là Du Mẫn Mẫn.”

Cố Tĩnh Trạch: “...” Ánh mắt anh tức thì trầm xuống.

Hai người bàn bạc xong chính sự thì Cố Tĩnh Trạch tiễn Cố Tĩnh Minh về.

Cố Tĩnh Trạch: “Chuyện này em sẽ cho người điều tra.”

Đĩ nhiên với vấn đề nhạy cảm này thì tổng thống không thể trực tiếp cho người đi điều tra, nếu bị người khác phát hiện thì càng thêm bất lợi, vì vậy người ra mặt chỉ có thể là Cố Tĩnh Trạch.

Cố Tĩnh gật gù đầu.

Cố Tĩnh Trạch nói tiếp: “Hoặc giả là... anh cưới cô ta thì không phải mọi chuyện được giải quyết sao, tổng thống gần gũi vợ của mình, thì ai có thể nói gì chứ?”

Cố Tĩnh Minh nhìn nhìn anh: “Cô ta không được!”

Cố Tĩnh Trạch cười: “Sao thế? Là do nghề nghiệp? Hay lý lịch công việc có vết nhơ? Gia đình phức tạp?”

Cố Tĩnh Minh: “Anh đã điều tra, gia đình của cô ta bình thường, nhưng chuyện trong nhà khá phức tạp, có một người em trai hoàn toàn sống dựa vào tiền lương của cô ấy, kể cả việc trang trải học phí, đây không phải vấn đề, mà mấu chốt chính là có một ông bố thích bài bạc.”

Cố Tĩnh Trạch trầm ngâm: “Chuyện này cần bàn bạc kỹ hơn, nhưng mà có thể thấy rõ điểm đầu tiên, cô ta là một người bình dân, anh có muốn cân nhắc đến gọi ý lần trước của em không?”

“Cái gì?” Cố Tĩnh Minh kinh ngạc.

Cố Tĩnh Trạch: “Việc kết hôn với một phụ nữ bình dân sẽ rất có lợi cho chiến dịch tranh cử lần này.”

Cố Tĩnh Minh trầm ngâm nhìn anh thật sâu, không trả lời mà rời khỏi biệt thự.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Không Có Việc Gì, Ngủ Thôi

Cố Tĩnh Trạch bước chân trở về phòng, miệng vẫn lẩm bẩm: “Du Mẫn Mẫn...”

Đến khi anh bước vào phòng ngủ, Lâm Triệt ở trong phòng không dám nhìn anh, cô vẫn luôn tránh né ánh mắt của anh.

Cố Tĩnh Trạch nhìn Lâm Triệt, dò hỏi: “Ngày hôm đó và người đại diện của em, sao lại đến khách sạn mà anh cả nghĩ lại?”

Lâm Triệt ngẩng đầu lên nhìn anh, hơi khó hiểu vì câu hỏi đột ngột này, vẫn trả lời: “À, anh hỏi buổi tối hôm đó, bữa đó là Cố Tĩnh Dư mời mọi người ăn mừng tiệc đồng mừng. Cả đoàn phim đều tham dự, tôi và chị Du cũng đến đó. Khách sạn đó hình như là sản nghiệp của Cố gia, cho nên Cố Tĩnh Dư mới mời khách ở đó, không ngờ lại tình cờ tổng thống lại nghỉ ngơi ở cùng khách sạn.”

Cố Tĩnh Trạch ngồi xuống mép giường, ánh mắt mãi suy nghĩ sâu xa.

Tất cả mọi chuyện thoát nhìn đều tự nhiên trùng hợp, không có gì gọi là âm mưu ở đây, Du Mẫn Mẫn vô tình có mặt ở nơi đó cũng do cậu ba nhà này. Huống chi giờ đã điều tra rõ ràng gia cảnh của Du Mẫn Mẫn, nghĩa là hoàn toàn không có vấn đề gì, cô ta không phải gián điệp.

Nhưng có lẽ nên điều tra thêm một lần nữa?

Lâm Triệt kỳ quái nhìn Cố Tĩnh Trạch: “Sao bỗng nhiên anh lại hỏi vấn đề này?”

Cố Tĩnh Trạch ngẩng đầu lên, cười cười: “Không có việc gì, ngủ đi.”

Lâm Triệt: “Ừa.”

Anh đã không nói thì cô cũng không nhiều chuyện hỏi làm gì.

...

Ngày hôm sau.

Bộ phim truyền hình đã công chiếu được phân nửa, nhân vật do Lâm Triệt thủ vai rất được chú ý, trang weibo cá nhân của Lâm Triệt lúc này đang được tìm kiếm nhiều nhất trên cộng đồng mạng.

Nhiều khán giả cho rằng Lâm Triệt đóng vai nhân vật Trần Ý Hàm thực sự không dễ dàng, đúng là cô đã nỗ lực rất nhiều. Một nhóm khán giả khác lại yêu thích vẻ đẹp tự nhiên của cô, nhìn rất thanh lệ thoát tục, ngay cả khi nhân vật đang trong một cảnh bị thương chảy máu đầm đìa nhưng vẫn toát lên vẻ tiêu sái soái khí.

Bởi vì tiêu điểm đều dồn vào Lâm Triệt, nên sự chú ý dành cho vai nữ chính đã bị thuyên giảm. Chính vì vậy bắt đầu có lời ra tiếng vào, nói rằng Lâm Triệt muốn nhân cơ hội này vượt mặt nữ chính, trở thành người nổi trội nhất bộ phim này.

Thật may là Mộc Phi Nhiên vẫn im hơi lặng tiếng, không hề đáp lại điều gì. Nhưng có không ít fan hâm mộ của Mộc Phi Nhiên đã lên tiếng phản đối, thậm chí còn mắng Lâm Triệt không tiếc lời trên mạng xã hội.

Lâm Triệt bức dọc: “Thật kỳ cục, kịch bản là do biên kịch viết, có liên quan gì đến em chứ? Em chỉ là người diễn viên thôi mà, rốt cuộc không phải chỉ là một vai phụ thôi sao? Tự nhiên họ lại mắng em!” Cô oán giận nói với Du Mẫn Mẫn, cả hai đang trên đường đến phòng hẹn phỏng vấn.

Du Mẫn Mẫn tay cầm tài liệu, không tỏ thái độ gì, cô là người có kinh nghiệm lăn lộn trong ngành giải trí nên bình tĩnh hơn rất nhiều so với Lâm Triệt. Đương nhiên một phần là vì người bị mắng không phải cô, cô cũng không phải người dễ kích động.

Du Mẫn Mẫn điềm tĩnh giải thích: “Có rất nhiều nhân vật đứng sau chuyện này, nhất định có người không muốn thấy em nổi trội nên cố tình tung tin làm giảm uy tín của em, nhưng dù là ai cũng không quan trọng, tất cả đều là đối thủ cạnh tranh của chúng ta, ai cũng có khả năng là kẻ địch, việc điều tra không có tác dụng gì. Em chỉ cần nhớ một điều, bản thân em phải đi lên bằng thực lực của mình, gây dựng sự nghiệp, đó chính là đòn đá kích mạnh nhất với đối thủ.”

Lâm Triệt gật gật đầu: “Em hiểu rồi, chị Du.”

Không lâu sau, bọn họ đã tới chỗ hẹn phỏng vấn.

Đây là một chương trình phỏng vấn do phía đài truyền hình tổ chức, vì bữa hôm nay Mộc Phi Nhiên có tham dự nên ban tổ chức rất coi trọng hoạt động này, hy vọng có thể nhờ vào Mộc Phi Nhiên và Cố Tĩnh Dư để giúp chương trình được nổi bật. Vì vậy nên họ đã có ý sắp xếp cho Lâm Triệt ngồi sau, để tránh việc Lâm Triệt cướp đi cả mọi sự chú ý dành cho vai nữ chính.

Lâm Triệt nhìn thấy Mộc Phi Nhiên và Cố Tĩnh Dư đang ngồi cạnh nhau, cùng trả lời phỏng vấn rất chuyên nghiệp, cả hai cười đùa ve vãn vô cùng tự nhiên. Mộc Phi Nhiên không hổ danh là đàn chị trong ngành giải trí, với kinh nghiệm lâu năm cho nên trước mặt nhiều người luôn thể hiện rất xuất sắc.

Đúng lúc này, Lâm Lị từ phía sau đi tới, liếc mắt thấy Lâm Triệt, liền hừ lạnh một tiếng: “Nghe nói cô đang bị tẩy chay thì phải?”

Lâm Triệt trừng mắt, quay đầu lại: “Cô nói hươu nói vượn cái gì vậy?”

Lâm Lị làm vẻ mặt vô tội: “Sao, không phải à? Nghe nói vì muốn tự lăng xê bản thân nên bám dính lấy Cố Tĩnh Dư, kết quả còn lấn áp và đắc tội với Mộc Phi Nhiên! Lâm Triệt, tôi đã nhắc nhở cô rồi, một người như cô sống ở trong ngành giải trí này, chỗ dựa không có, thù đoạn không có, lại còn cố chấp tập tành làm diễn viên, muốn toả hào quang hơn cả vai chính, cô nên yên phận diễn cho tốt vai phụ của mình là được, không phải sao?”

Lâm Triệt trừng mắt, cười lạnh: “Cô biết nhiều chuyện thật đấy!”

Lâm Lị hừ một tiếng: “Cô tự mà nhìn đi, hôm nay ban tổ chức sắp xếp cho Mộc Phi Nhiên và Cố Tĩnh Dư phỏng vấn cùng nhau, mà cố tình hát căng cô ra một góc đó thôi!”

Lâm Triệt liếc mắt một cái, quay mặt lại thì thấy Mộc Phi Nhiên lúc này đang bước xuống đây.

Lâm Lị tức khắc đon đả chạy đến, ngọt ngào nói: “Chị Phi Nhiên, vừa rồi chị phỏng vấn hay quá, thảo nào mọi người trong công ty đều nói em luôn phải nhìn chị mà học hỏi, chị Phi Nhiên thật là tài giỏi khí phách, lúc ứng xử với phóng viên cực kỳ khéo léo!”

Mộc Phi Nhiên cười nhạt: “Kỳ thật cũng không có giỏi như vậy, em quá khách khí rồi.”

Lâm Lị thấy Mộc Phi Nhiên trả lời lại câu nhin nọ của cô ta, tức thì cười cười, quay đầu lại liếc nhìn Lâm Triệt với vẻ mặt đắc ý, rồi xán tới lời kéo làm quen với Mộc Phi Nhiên.

Lâm Triệt thật sự nhìn Lâm Lị quá chướng mắt, đã không còn tâm trạng nói chuyện gì nữa.

Mộc Phi Nhiên đã phát hiện ra Lâm Triệt, liền tiến tới chào hỏi: “Lâm Triệt, vừa rồi không thấy em đâu cả?”

Lâm Triệt cười cười: “Vậy sao, này giờ em vẫn ngồi ở đây mà.”

Mộc Phi Nhiên bước đến gần, thân mật trò chuyện: “Bộ phim lần này em diễn rất tốt, chị thấy nhân vật của em rất có soái khí.”

Lâm Triệt: “Cảm ơn chị Phi Nhiên đã quá khen.”

Mộc Phi Nhiên: “Đây không phải lời khen xã giao đâu, mà thật sự em có lối diễn xuất rất tự nhiên.”

Lâm Triệt vui vẻ cười: “Chị Phi Nhiên quá lời rồi, thật sự làm em ngại quá.”

Phòng viên ở xa đã chụp được cảnh hai người đang vui vẻ nói chuyện phiếm, lia liên tục nhiều tấm ảnh.

Mộc Phi Nhiên tiếp tục nói: “Cố Tinh Dư không phải người hay khen ngợi bất kỳ ai, vậy mà luôn tằm tắc khen em. Lâm Triệt, có thể được anh ta đánh giá cao thì em nhất định là người đặc biệt.”

Lâm Triệt: “Anh ta đó hả... ánh mắt anh ta kém lắm, em có phải nên kiểm điểm lại chính mình không nhỉ?”

Mộc Phi Nhiên nghe câu đùa này thì bật cười.

Lâm Lệ nhìn thấy tình huống này thì tức giận muốn nghẹn họng, cô ta cư nhiên bị Mộc Phi Nhiên phớt lờ sau một câu khách sáo, rồi sau đó lại tươi cười hàn huyên với Lâm Triệt.

Quả nhiên ngày hôm sau trên đầu đề bản tin giải trí, chính là hình ảnh Mộc Phi Nhiên và Lâm Triệt cười nói vui vẻ, tin đồn bất hoà tức khắc bị bác bỏ. Mộc Phi Nhiên còn lên tiếng khen ngợi Lâm Triệt là cô gái chân thành đơn thuần.

Không những vậy, trong tám hình thì Lâm Triệt và Mộc Phi Nhiên đứng gần nhau thân mật, còn Lâm Lệ thì bị bỏ phía sau làm phông nền, trông cực kỳ lu mờ.

Lâm Lệ đọc được bản tin này thì điên tiết, thiếu chút nữa là ném cả cái Ipad xuống đất, cô ta bực dọc kêu lên: “Cái đám phóng viên đó có đầu óc hay không chứ?!”

...

Du Mẫn Mẫn và Lâm Triệt đang ngồi trên xe, cô nhìn bản tin và nói với Lâm Triệt: “Mộc Phi Nhiên ra mặt giúp em, xem ra là nể tình Cố Tinh Dư.”

Lâm Triệt khó hiểu: “Nhưng vì cái gì mà cô ấy lại giúp em?”

Du Mẫn Mẫn: “Thứ nhất, cô ấy không ghét em, nếu không thì sẽ mặc kệ chuyện này rồi, không phí sức làm gì, cô ấy nguyện ý giúp em, có thể ít nhiều cũng có thiện cảm với em. Thứ hai, cô ấy không thích gây hấn với người khác, lại là người thông minh, tuyệt đối không để ai lợi dụng mình, lần này rõ ràng có người muốn mượn hình ảnh của cô ấy để gây ra tai tiếng cho em, đương nhiên cô ấy không vui rồi.”

Lâm Triệt hiểu rõ, gật gù đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Cảm Giác Được Sùng Bái

“Gần đây không có việc gì thì em ở nhà nghỉ ngơi đi, thuận tiện xem qua mấy kịch bản này.” Du Mẫn Mẫn đem một đồng kịch bản ném cho Lâm Triệt.

Lâm Triệt vừa thấy, vô ngữ nói: “Mấy cái này là gì vậy?”

Du Mẫn Mẫn: “Đây là các kịch bản đang trong thời gian lựa chọn, em có thể xem trước, nếu hứng thú với cái nào thì nói cho chị biết.”

“Whoaaaa, nhiều vậy sao!” Lâm Triệt ngạc nhiên.

Du Mẫn Mẫn cười cười nói: “Còn chưa hết, kịch bản chị chọn cho em đều là vai nữ chính đó, nội dung cũng không tệ.”

Lâm Triệt: “Vai nữ chính?”

Du Mẫn Mẫn: “Đúng vậy, bây giờ chị sẽ không để em nhận vai phụ nữ, bộ phim đầu tiên nhận vai phụ để làm tiền đề, bộ thứ hai thì em nhất định phải là vai chính, cho nên các kịch bản này đều rất quan trọng, em cứ thông thả lựa chọn đi.”

Hai người cùng nhau bước ra ngoài, lúc này di động của Du Mẫn Mẫn bỗng nhiên vang lên. Cô quay lại nhìn dãy số trên màn hình, nét mặt thoáng thay đổi, liền cười cười với Lâm Triệt rồi ra một góc nhận điện thoại.

Du Mẫn Mẫn: “Ba, có chuyện gì vậy?”

Đầu dây bên kia vang lên tiếng một người đàn ông trung niên: “Con gái, con gái ngoan của ba, ba quyết định cả tà quy chính, mấy năm qua thật xin lỗi con, đã để con và em trai chịu khổ, từ nay ba quyết định sẽ không đánh bạc nữa.”

Du Mẫn Mẫn nghe lời thề son sắt thì khoé môi nhếch lên cười lạnh: “Nói đi, ba lại thua bao nhiêu tiền? Lại cần tôi cho ba bao nhiêu?”

“Không bao nhiêu cả... thật sự không nhiều, lần này ba bị người ta lừa, lúc chơi ván cuối thì...” Đối phương ấp úng.

Du Mẫn Mẫn: “Tôi không có hứng thú nghe ba trình bày. Nói cho tôi biết, thiếu bao nhiêu?”

“Ba vạn...” Tiếng nói từ đầu dây bên kia nhỏ dần.

Du Mẫn Mẫn: “Ba vạn...! Ba, đây là mấy tháng tiền lương của tôi đó!”

Ba của Du Mẫn Mẫn tiếp tục nài nỉ: “Con gái, ba chỉ có con là con gái, con nhất định phải giúp ba! Nếu không thì họ sẽ bắt mẹ con đi coi như là gán nợ!”

“Ông...” Du Mẫn Mẫn hít một hơi thật sâu: “Ba, xem như là vì mẹ và em trai tôi, ba làm ơn tránh xa họ ra được không? Ba có thể ly hôn với mẹ không?”

“Mày... mày rốt cuộc có còn là con gái của tao không?!” Đối phương tức giận mắng trong điện thoại.

Du Mẫn Mẫn không muốn nói chuyện nữa, cô cúp máy ngang.

Lâm Triệt nhìn thấy sắc mặt Du Mẫn Mẫn có vẻ hoảng hốt, liền hỏi: “Chị Du, có chuyện gì sao?”

Du Mẫn Mẫn cười cười: “Không có gì, chỉ là việc riêng thôi, em cứ về nhà xem kịch bản trước đi, chị có việc không tiện nhé.”

Lâm Triệt gật gù đầu, thoáng nhìn Du Mẫn Mẫn một chút: “Chị Du, đôi khi em cảm thấy chị thật là thần bí đó nha!”

“Thần bí thế nào?” Du Mẫn Mẫn cười.

Lâm Triệt: “Em và chị là bạn đồng hành với nhau nhiều năm như vậy, nhưng chưa từng nghe chị kể về chuyện nhà của chị, càng không biết gì về đời tư của chị cả, mọi người đều nói chị là con người của công việc.”

Du Mẫn Mẫn nhìn Lâm Triệt: “Chị cũng chưa từng nghe em nhắc đến mình là Lâm Lị là chị em, càng không biết em là tiểu thư của Lâm gia.”

Lâm Triệt sùng sốt, hơi rũ mắt, cười lạnh một tiếng: “Chuyện đó không có gì đáng nói cả, nói cũng vô ích, chị bằng tự mình phấn đấu để thoát khỏi những con người đó.”

Du Mẫn Mẫn cười: “Cho nên vì vậy chị rất thích em, em chưa bao giờ oán giận bất kỳ ai. Em nói đúng, nói ra về gia đình mình chỉ vô ích, vậy nên chị chưa bao giờ muốn nói. Nhớ kỹ, không ai hứng thú nghe mình kể khổ cả, chị không thích nói chuyện của mình cho người khác, mỗi nhà mỗi cảnh, ai cũng có điều phiền muộn, hà tất phải để người khác nghe nỗi sầu của mình, làm vậy đôi khi là tự xát muối lên vết thương của bản thân...”

Nói xong, Du Mẫn Mẫn vẫy vẫy tay, chào tạm biệt Lâm Triệt.

Lâm Triệt nhìn bóng dáng Du Mẫn Mẫn đi về hướng công ty, cảm thấy trong thân ảnh đó có một chút cô đơn, so với hình ảnh kiên cường ngày xưa thật sự khác biệt.

Lâm Triệt ôm một đồng kịch bản về nhà, Cố Tĩnh Trạch thấy vậy liền đến cầm phụ cô.

“Đây là gì?” Cố Tĩnh Trạch hỏi.

Lâm Triệt: “Là kịch bản công ty đưa cho tôi chọn lựa.”

Cố Tĩnh Trạch nhướn mày, lấy một tập kịch bản ra xem, trang bìa có ghi tựa ‘Kim Giáp Tĩnh Sự’, tên thật là khó nghe mà...

Lâm Triệt ngồi xuống ghế sofa, để tất cả kịch bản là bản trà, tựa lưng vào ghế rồi lật từng tập kịch bản để xem.

Cố Tĩnh Trạch đến ngồi bên cạnh, thuận tay lấy một tập kịch bản mở ra: “Để tôi xem giúp em, mấy cái này em sẽ đóng vai chính hả?”

Lâm Triệt: “Đúng vậy, mà anh xem có hiểu không đã?”

Cố Tĩnh Trạch: “Tôi có bằng thạc sĩ văn học của đại học McGill.”

“...”

Lâm Triệt bĩu môi nói: “Những văn học và phim ảnh không giống nhau!”

Cố Tĩnh Trạch: “Nếu đều là nghệ thuật, thì đều cùng một tư duy thông suốt cả.”

Lâm Triệt tay cầm kịch bản, ngẩng đầu nhìn Cố Tĩnh Trạch một cách kỳ quái: “Nhưng anh là một thương nhân tư bản, người toàn hơi tiền, sao lại đi học văn học?”

Cố Tĩnh Trạch vẫn xem kịch bản, không hề ngẩng đầu lên, thản nhiên nói: “Tôi còn là tiến sĩ kinh tế học của đại học Harvard, thạc sĩ tâm lý học của đại học Yale, có tham gia học kinh tế học và quản trị học ở học viện Massachusetts, nhưng thời gian học quá ngắn nên chỉ là học vị học sĩ.”

Lâm Triệt: “...”

Cô lập tức giơ hai tay lên, vỗ mặt sùng bái: “Học bá, xin hãy nhận lấy một lạy của tôi.”

Cố Tĩnh Trạch ngẩng đầu lên: “Học bá?”

Lâm Triệt nói: “Anh học giỏi thật đó nha!”

Cố Tĩnh Trạch cười: “Thì ra là thế.”

Lâm Triệt không khỏi kỳ quái hỏi tiếp: “Nhưng sao anh có thể đồng thời học nhiều như vậy, khoảng thời gian đại học có bốn năm thôi mà, anh học làm sao mà xong?”

Cố Tĩnh Trạch: “Chẳng lẽ em không biết, đại học được phép học song song nhiều văn bằng sao?”

Lâm Triệt: “Nhưng anh học nhiều vậy đâu có ích lợi gì?”

Cố Tĩnh Trạch: “Đương nhiên hữu ích, hiểu biết luôn mang lại lợi thế.”

Lâm Triệt nhún vai: “Thật khó hiểu mà...”

Cố Tĩnh Trạch nhếch mép cười cười: “Đúng vậy, với não của em thì không hiểu cũng đúng.”

Lâm Triệt hờn dỗi: “Này, Cố Tĩnh Trạch, tốt xấu gì thì tôi cũng tốt nghiệp đại học đó!”

“Em cũng tốt nghiệp đại học sao?” Cố Tĩnh Trạch nghiêng đầu, vỗ mặt không tin.

Lâm Triệt: “Anh không phải nói trước khi kết hôn đã điều tra hết mọi thông tin về tôi sao?”

Cố Tĩnh Trạch: “Những việc vặt vãnh thì cấp dưới sẽ không báo cáo với tôi.”

Lâm Triệt: “...” Đây là ý tứ nói việc học tập của cô không quan trọng ư?

Lâm Triệt không phục nói: “Tôi tốt nghiệp đại học sân khấu điện ảnh, là khoa chính quy đó!”

“À, thật không?” Cố Tĩnh Trạch nhướn mày hỏi.

Lâm Triệt có chút chột dạ: “Đương nhiên, tốt xấu gì cũng đã tốt nghiệp mà!”

Cố Tĩnh Trạch: “Vậy sao? Vậy em đạt được bao nhiêu học bổng?”

Lâm Triệt càng thêm chột dạ, nhấp miệng suy xét xem nên nói như thế nào.

Cố Tĩnh Trạch cười nói: “Xem là không đủ tiêu chuẩn đạt học bổng rồi.”

Lâm Triệt phụng phịu: “Không phải, tôi tốt nghiệp với thành tích 61 điểm, xem như đạt tiêu chuẩn mà!”

Cố Tĩnh Trạch nhướn mày: “61 điểm... Lâm Triệt, thành tích học tập của em thật kém nha!”

Lâm Triệt: “...” Lúc này cô mới phản ứng lại, anh đang trêu chọc cô: “Anh đúng là gian thương!”

“Không phải là em thích gian thương như tôi sao?” Cố Tĩnh Trạch tiến đến gần một chút, thích thú nhìn khuôn mặt hờn dỗi của cô, thật muốn đưa tay bóp lấy gò má mịn màng kia.

Anh không hề cảm thấy ghét bỏ gì kết quả học tập của cô, trêu chọc cô quả nhiên rất thú vị. Ngược lại, đáng vẻ sùng bái của cô làm lòng anh rạo rực, nhất thời tâm tình thật vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Đây Là Vì Con Cháu Đời Sau Đông Đức

Lâm Triệt trừng mắt:

- Ai thích anh chứ! Anh quá tự luyện rồi!

Về mặt Cố Tĩnh Trạch căng lại, nhìn cô chăm chăm:

- Vậy người nào hôm qua được tôi hôn qua còn tỏ ra rất thích.

"..." Lâm Triệt không khỏi lú lờ, lắp bắp nói:

- Ai tỏ ra rất thích, anh anh anh, anh biết rõ ràng, đây là tôi bị anh hù dọa.

Con mắt Cố Tĩnh Trạch liếc sang:

- Đúng là bị dọa thật sao? Tại sao tôi cảm thấy em còn rất hường thụ?

- Cảm giác của anh sai rồi!

Cố Tĩnh Trạch mang theo nụ cười yếu ớt không đứng đắn, khoe môi thoát nhìn rất gợi cảm khiến người ta lú lờ.

- Muốn biết cảm giác của tôi là đúng hay sai, thử lại lần nữa thì biết.

Nói xong, thân hình bỗng nhiên lại gần cô.

Lâm Triệt bị động tác của anh dọa sợ, nhanh chóng lùi lại phía sau, thế nhưng, vẫn bị Cố Tĩnh Trạch cúi người ép lại, một tay chống ở trên sô pha, tay còn lại cầm lấy tay Lâm Triệt kéo lại gần, sau một phen dùng sức, trực tiếp đem cô đè ở trên sô pha.

Lâm Triệt hoảng sợ, khẩn trương nói:

- Anh... Anh tránh ra, Cố Tĩnh Trạch, nơi này là phòng khách.

Cố Tĩnh Trạch nhìn ánh mắt kinh hãi của cô, bị hoảng sợ đến nỗi gương mặt cũng ửng đỏ, đôi mắt sáng nhuốm một chút thẹn thùng, trong lúc nhất thời sáng không gì có thể sánh được.

- Phòng khách thì sao, đây chính là nhà của chúng ta, tôi và em là vợ chồng, chúng ta làm gì ở trong phòng này thì ai dám nói.

"..." Lâm Triệt đẩy người nhìn ánh mắt hài hước của người đàn ông trước mắt, bàn tay đặt trên lồng ngực anh có thể cảm nhận được cơ ngực rắn chắc của anh, từng múi, ma sát rõ rệt trong lòng bàn tay, khiến cho cô buông ra không ổn mà không buông ra cũng không ổn.

Thế nhưng, bất kể có như thế nào, thân thể anh như một thành lũy chắc khỏe.

Lâm Triệt luống cuống, cảm giác được Cố Tĩnh Trạch đang dần xuống, ánh mắt nhìn thấy vẻ mặt tránh né của cô, cánh môi gần như tìm tòi ở trên cánh mũi của cô, nhưng hết lần này tới lần khác không có rơi xuống, trên mặt anh tràn đầy lạc thú thương thức thần sắc kinh hoàng của Lâm Triệt, từ từ hành hạ thần kinh của cô.

- Nói đi, em có thích không?

Môi anh nhẹ nhàng ma sát qua bờ môi cô, cười tùy ý.

Lâm Triệt cắn môi:

- Anh thả tôi ra, Cố Tĩnh Trạch!

- Em có thích không?

- Không thích!

- Trả lời trái ý!

Cố Tĩnh Trạch nói, sau đó ở trên bờ môi cô ấn một cái.

Mặt Lâm Triệt sung huyết.

- Cố Tĩnh Trạch, anh... Anh sao có thể trêu đùa tôi thế, coi chừng tôi nhổ nước bọt.

- Nước bọt?

Anh cười:

- Cũng không phải chưa từng ăn qua.

- Cố Tĩnh Trạch... Khẩu vị của anh thật là nặng.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Khẩu vị không nặng sao lại đi cười em.

- Anh...

Cố Tĩnh Trạch thực sự là học xấu!

- Cố Tĩnh Trạch, nếu như anh không buông ra tôi sẽ động thủ đấy.

- Ha ha, ngược lại tôi rất muốn nhìn em động thủ thế nào...

- Anh rõ là coi thường tôi rồi, Cố Tĩnh Trạch.

Lâm Triệt cười, bỗng nhiên cầm lấy đầu gối, hướng về nơi giao giữa hai chân, rồi huých tới...

"Hítttt..." Cố Tĩnh Trạch đau xót, lập tức thả Lâm Triệt ra, rồi từ trên ghế sa-lông lăn xuống.

Lâm Triệt hoảng sợ, còn cho rằng động tác Cố Tĩnh Trạch rất nhanh, nhất định sẽ mau bắt cô lại, nhưng lại không nghĩ tới lúc này đây anh vậy mà không hề bắt...

Cố Tĩnh Trạch ngồi trên tấm thảm thượng hạng, sắc mặt cứng ngắc.

Lâm Triệt nhanh chóng ngồi xổm xuống, quỳ gối trên thảm, lo lắng nhìn Cố Tĩnh Trạch, vẻ mặt hối lỗi:

- Xin lỗi, Cố Tĩnh Trạch, anh, sao rồi... Đau lắm hả?

Cố Tĩnh Trạch nhìn Lâm Triệt, lắc đầu đáp:

- Hoàn hảo, không có việc gì.

- Đau như vậy sao... Tôi xin lỗi, tôi nhớ lại khi còn bé bình thường hay cùng nam sinh ồn ào như vậy, hình như không đau mà.

Cố Tĩnh Trạch nhìn Lâm Triệt:

- Trẻ con còn chưa trưởng thành, đương nhiên sẽ không đau, em cũng biết tôi cỡ nào rồi, không thể so với con nít.

"..." Lâm Triệt nhìn người đàn ông không biết xấu hổ là gì này, đến lúc này rồi mà anh ta vẫn không thấy ngại mà nói như vậy.

- Xem ra anh quả thực không đau! Vẫn còn đùa được.

Cố Tĩnh Trạch lại cười:

- Vui đùa cái gì thì được, chứ kích cỡ, không thể mang ra đùa.

"..."

- Cố Tĩnh Trạch, anh thực sự thay đổi, trước đây anh không phải là người không biết xấu hổ như thế.

Cố Tĩnh Trạch lia nhanh toàn thân Lâm Triệt:

- Nhìn thấy em, tôi không kim lòng nổi nghĩ tới những điều không biết xấu hổ.

Trách cô sao?

- Anh anh anh, anh học được miệng lưỡi tron tru từ ai!

- Loại chuyện này cần phải học sao? Tôi cho là đàn ông bởi vì con cháu đời sau đông đúc mà tự tiến hóa, muốn chứng kiến người phụ nữ sinh con cho họ sau này, sẽ không tự chủ được mà miệng lưỡi trơn tru, loại người như vậy mới có thể duy trì tiến hóa.

- Cút, thà tự nhận mình không biết xấu hổ là xong, cần gì phải nói trái nói phải nhiều như thế.

Cố Tĩnh Trạch cười, nhưng mà, đúng là rất đau.

Nhìn nét mặt của Cố Tĩnh Trạch, Lâm Triệt càng tự trách, cúi đầu nói:

- Làm sao bây giờ... Chỉ bằng đi bệnh viện?

Cố Tĩnh Trạch nhìn Lâm Triệt cúi đầu xuống, anh nhẹ nhàng nhích đầu lại ní non bên tai cô:

- Xoa xoa là tốt thôi.

"...." Lâm Triệt nhìn về phía Cố Tĩnh Trạch la lên:

- Cái gì, không, xoa xoa cái rắm.

Nơi khác còn có thể xoa xoa, nhưng nơi đây... Nơi đây xoa thế nào.

Cố Tĩnh Trạch kéo lấy cổ tay của cô, dẫn dắt lại gần một chút:

- Không thử thì làm sao biết có hiệu quả hay không?

Lâm Triệt thực sự cho rằng anh muốn kéo tay cô đi xuống, nhưng lại nghe thấy tiếng cửa, một thanh âm đúng lúc vang lên.

- Tĩnh... Tĩnh Trạch, anh... Anh đang làm gì thế?

Vậy mà Mạc Huệ Linh tới đúng lúc này?

Cố Tĩnh Trạch sững sốt, hiển nhiên cũng không nghĩ tới, Mạc Huệ Linh lại đi thẳng tới phòng khách.

Buông lỏng tay Lâm Triệt ra, anh đứng dậy.

Ở bên cạnh, Lâm Triệt chậm rãi từ dưới đất đứng lên.

Cố Tĩnh Trạch hơi không vui, nhìn Mạc Huệ Linh:

- Huệ Linh, sao em lại tự tiện đi vào.

Nơi này suy cho cùng là nhà của anh và Lâm Triệt.

Hơn nữa, anh là một người đàn ông trưởng thành, không còn giống như khi còn bé, có thể tùy tiện đi vào phòng, không phân biệt nam nữ.

Ngộ nhờ anh ở nhà mình không mặc quần áo thì sao.

Mạc Huệ Linh kinh ngạc nhìn động tác hai người mới vừa thân mật.

Nếu không nhìn nhầm, Cố Tĩnh Trạch lại lôi kéo tay Lâm Triệt không buông?

Khoảng cách giữa hai người gần như vậy, thoát nhìn giống như chỉ là một người.

Bệnh của Tĩnh Trạch... Chẳng lẽ đã chữa xong rồi?

Mạc Huệ Linh ghen ghét nhìn thoáng qua Lâm Triệt đang đứng ở một bên.

Lâm Triệt thức thời nhìn hai người, sau đó trực tiếp ôm lấy kịch bản trên bàn:

- Hai người nói chuyện, tôi đi vào xem kịch bản.

- Lâm Triệt...

Cố Tĩnh Trạch còn muốn gọi Lâm Triệt ở lại, nhưng lúc này Mạc Huệ Linh chen miệng:

- Được, cảm ơn cô, Lâm Triệt.

Sau đó, tôi gần khoác lên cánh tay Cố Tĩnh Trạch.

Cố Tĩnh Trạch nhìn tay của cô, chân mày hơi cau lại:

- Huệ Linh, em buông tay ra, nơi này có người hầu, để cho người ta nhìn thấy không ổn.

Mạc Huệ Linh tức giận trừng mắt nhìn Cố Tĩnh Trạch:

- Anh và Lâm Triệt cho người ta nhìn thì không sao? Em khoác tay anh bị người ta nhìn sẽ không tốt?

- Huệ Linh, cô ấy là vợ anh, bị người nào nhìn cũng không quan hệ.

- Anh...

Mạc Huệ Linh càng thêm tức giận, cắn môi la lên:

- Nhưng từ trước tới giờ anh và em đều như vậy, mọi người ai cũng biết, trước đây không ai nói gì mà, hiện tại sao lại không tốt?

- Được rồi, bỏ tay xuống, chúng ta ra ngoài nói chuyện.

Con người Cố Tĩnh Trạch như đêm đen, nhìn chăm chăm vào Mạc Huệ Linh. Mà Mạc Huệ Linh bị anh nhìn như thế, nhất thời cũng không dám nói thêm gì, chỉ có thể không cam lòng mà buông tay ra.

Bạn đang đọc truyện *Thiêm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Cảm Giác Thật Chán Ghét

Bây giờ, chúng ta sang nhà em rồi nói.

Mạc Huệ Linh nói.

Cố Tĩnh Trạch nhìn cô, gật đầu một cái.

Hai người lên xe, rời khỏi Cố gia.

Tới chỗ Mạc Huệ Linh ở, xuống xe, Mạc Huệ Linh kéo Cố Tĩnh Trạch vào trong phòng của mình.

Mạc Huệ Linh dẫu môi nhìn Cố Tĩnh Trạch:

- Tĩnh Trạch, em thật sự rất nhớ anh, mỗi ngày đều nghĩ đến cảnh tượng ở bên anh. . .

Cố Tĩnh Trạch nhìn Mạc Huệ Linh, hơi do dự:

- Nhưng mà Huệ Linh, anh bây giờ đã kết hôn. . .

Mạc Huệ Linh lập tức ngẩng đầu lên:

- Anh đã kết hôn, nhưng người anh yêu là em. Tĩnh Trạch, có phải anh yêu cô ấy rồi hay không, bằng không, vì sao anh lại muốn gần gũi với cô ấy, các người. . . các người rốt cuộc đã tiến triển tới mức độ nào. . . ?

Cố Tĩnh Trạch cũng không biết đó là cảm giác gì, chỉ là, anh phát hiện mình rất muốn gần gũi Lâm Triệt.

Một lần gần gũi, sẽ quên hết tất cả, cảm xúc cũng bị cuốn theo dục vọng.

Cảm giác đó hoàn toàn khác lúc ở bên Mạc Huệ Linh.

Anh đã từng nghĩ, có phải bởi vì lúc anh chạm vào cô, đến bây giờ cũng không phát bệnh, cho nên anh cảm thấy an toàn.

Nhưng mà, Mạc Huệ Linh và anh tâm linh tương thông, cả hai đều hiểu nhau, tình cảm hai người dành cho nhau lại giống cảm giác giữa hai người bạn.

Cố Tĩnh Trạch nhắm mắt lại, cảm thấy bản thân có lỗi với Mạc Huệ Linh, anh chỉ có thể thở dài một tiếng, buông tay Mạc Huệ Linh:

- Huệ Linh, anh cảm thấy, chúng ta không thể tiếp tục nữa.

Mạc Huệ Linh sững sốt.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Thực xin lỗi, nhưng anh không thể làm chậm trễ thanh xuân của em nữa, đã trễ nhiều năm như vậy là đủ rồi. Anh không thể cưới em, bởi vì anh không thể chạm vào em, bệnh của anh ngày càng không tốt, em gả cho anh, sẽ bị uỷ khuất, gia đình em cũng sẽ không đồng ý, đoạn tình cảm này của chúng ta vốn là không có tương lai, là anh quá ích kỷ mới cùng em ở bên nhau. . .

Mạc Huệ Linh có chút sợ hãi.

Trên mặt lập tức trắng bệch, không thể tin nổi nhìn Cố Tĩnh Trạch.

Trong nháy mắt môi cô như mất đi huyết sắc.

- Bây giờ anh đã kết hôn, Huệ Linh, em và anh ở bên nhau, chỉ lãng phí thời gian mà thôi, chúng ta chia tay đi. . .

Cố Tĩnh Trạch không đành lòng nhìn sắc mặt của Mạc Huệ Linh lúc này.

Với anh, dù sao cũng là tình cảm suốt nhiều năm.

Anh tuy rằng ở trên thương trường quyết đoán sát phạt, nhưng mà, anh không phải động vật máu lạnh.

Cố Tĩnh Trạch đứng dậy, muốn rời đi.

Không nghĩ đến Mạc Huệ Linh lại kéo cánh tay Cố Tĩnh Trạch, lôi kéo anh, liều mạng túm lấy, không cho anh đi.

- Tĩnh Trạch, đừng đi mà, không muốn.

Cô khóc lóc với anh.

Cố Tĩnh Trạch nhắm mắt lại:

- Buông ra đi, Huệ Linh, em có tình yêu mới sẽ quên đi thời gian anh và em ở bên nhau.

- Không, sao em có thể quên hết được. Nhiều năm như vậy, em chỉ một người đàn ông duy nhất là anh, anh chính là cuộc sống của em, là sinh mệnh của em. Tĩnh Trạch, em không quan tâm chuyện anh có bệnh hay không, cũng không để tâm đến việc có thể cùng anh chân chính từ tâm hồn đến thân thể đều ở bên nhau không, em chỉ hy vọng anh có thể ở bên cạnh em là tốt rồi. Em không quan tâm anh đã kết hôn, em có thể chờ, chờ người Cố gia đều chết hết, người Mạc gia cũng không còn, khi đó sẽ không còn ai có thể ngăn cản chúng ta, thật sự. . .

- Huệ Linh, em đang nói hươu nói vượn cái gì vậy?

Cố Tĩnh Trạch nghe thấy cô nguyên rủa người khác như vậy thì lên tiếng ngăn cản.

Biết cô cũng là do nóng vội nên mới nói như vậy, nhẹ thở dài, anh lôi kéo Mạc Huệ Linh, giúp cô bình tĩnh lại.

- Em biết em đang nói cái gì không? Anh kết hôn là sự thật, sẽ ly hôn khi nào bản thân anh cũng không biết, anh và Lâm Triệt. . . Quan hệ của anh và cô ấy không đơn giản như thế. Bọn anh là vợ chồng, đây là sự thật. Bọn anh sẽ yêu thương nhau, vì. . . bọn anh muốn sống bên nhau. Cho nên việc này đối với em hay cô ấy đều không công bằng.

- Em biết, nhưng Tĩnh Trạch, không có anh em sẽ không sống nổi. Em chỉ cần có thể nhìn thấy anh, có thể cùng anh nói chuyện, anh có thể tới thăm em, vậy đủ rồi. Em không muốn chia tay với anh, em sẽ chờ anh, chờ cả đời, sẽ không kết hôn, sẽ không ở bên người đàn ông khác, cho nên. . . anh không cần phải rời khỏi em, em thật sự sẽ chết mất!

Cố Tĩnh Trạch nhìn khuôn mặt đang khóc thút thít của Mạc Huệ Linh, anh biết cô đối với anh là yêu thật lòng.

Đáng tiếc, vì cái gì anh không thể chạm vào cô?

Mạc Huệ Linh nhìn Cố Tĩnh Trạch mềm lòng với cô, trong lòng hơi vui mừng.

Cô tưởng Lâm Triệt đã tiếp cận anh không một chút vấn đề, hai người bọn họ có thể thân mật như vậy, có lẽ bệnh của Cố Tĩnh Trạch, đã đỡ hơn rất nhiều.

Vậy tại sao cô không thể chạm vào anh?

Vừa nghĩ Mạc Huệ Linh vừa bước lên phía trước, thừa dịp anh nhất thời không chú ý, trực tiếp hôn lên môi anh. . .

Cố Tĩnh Trạch chỉ cảm nhận được Mạc Huệ Linh nhào tới.

Anh tuy tiện đẩy Mạc Huệ Linh, không cảm thấy khó chịu, nhưng anh lại có cảm giác chán ghét mà đẩy Mạc Huệ Linh ra.

Mạc Huệ Linh lăn một vòng trên giường, trong lòng nhất thời tức giận, ai oán ngẩng đầu lên nhìn Cố Tĩnh Trạch.

Cố Tĩnh Trạch vội lau miệng, nhớ tới Mạc Huệ Linh vẫn còn ở đây, cúi đầu nhìn Mạc Huệ Linh:

- Huệ Linh, em...

Mạc Huệ Linh hận không thể bóp chết Lâm Triệt.

Tại sao cô ta có thể thân mật với Cố Tĩnh Trạch, còn mình thì lại không được.

Cố Tĩnh Trạch cũng nhất thời nổi nóng, không nghĩ tới Mạc Huệ Linh sẽ đột nhiên làm như vậy.

Chưa nói tới việc anh từ trước đến nay không thể đến gần phụ nữ, cô là người hiểu rõ nhất, cô làm như vậy sẽ khiến anh phát bệnh, cô cũng biết, cô liều lĩnh như vậy, anh vẫn có thể hiểu.

Nhưng, anh cũng đã nói, anh bây giờ đã kết hôn, cô làm như vậy đều sẽ không công bằng với cả ba người.

Anh quyết phải nổi nóng, nhìn Mạc Huệ Linh một cái, đứng dậy đi ra ngoài.

Mạc Huệ Linh bị dọa sợ, nhìn Cố Tĩnh Trạch rời đi, đứng ngăn người ở phía sau, không dám đi theo, lo lắng anh trong cơn tức giận sẽ nói không muốn gặp lại cô nữa.

Cố Tĩnh Trạch nhanh chóng tới nhà Trần Vũ Thịnh.

Vội vàng đánh răng, nhưng miệng vẫn cảm thấy khó chịu như cũ.

Không biết là do ảnh hưởng tâm lý, hay là do ảnh hưởng của sinh lý, tóm lại là khó chịu chết đi được. Anh đánh rồi lại đánh, vẫn không được, lại tiếp tục đánh.

Trần Vũ Thịnh nghe thấy bên trong có tiếng động, gõ cửa một cái:

- Không đúng, không phải hôn cậu một cái, cậu sẽ dùng hết một ống kem đánh răng chứ? Miệng sẽ bị thương đó.

Cố Tĩnh Trạch lật soạn mở cửa.

Sắc mặt âm trầm, may là Trần Vũ Thịnh kịp thời ngậm miệng lại:

- Cố tổng, tớ không phải có ý này, tớ nói là, cô ấy dù sao cũng là người quen, đâu khó chịu đến vậy, hay là cậu chịu đựng ảnh hưởng tâm lý một chút, có như vậy cậu mới có thể phán đoán được rốt cuộc là tâm lý hay là sinh lý cảm thấy khó chịu, không phải sao?

Cố Tĩnh Trạch cố nén xuống cảm giác khó chịu trong lòng, cũng muốn phán đoán lại một chút, nhưng chỉ là cảm thấy rất bẩn, rất không thoải mái, nhớ tới lại muốn đi đánh răng.

Nhưng mà kỳ quái là lúc hôn Lâm Triệt...

Đó là cảm giác lưu luyến, ngay cả nước bọt của cô cũng sẽ trực tiếp nuốt xuống, không chút do dự.

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Quá Kịch Liệt Đến Mức Này Sao?

Trần Vũ Thịnh nhìn Cố Tĩnh Trạch:

- Tớ cảm thấy, cậu nên dụng tâm với cô ấy nhiều một chút. Cậu xem, cũng đâu phải là bệnh sởi gì. Lần này đổi thuốc là có công dụng, chẳng qua là cậu vẫn chưa quen chạm vào phụ nữ thôi.

Cố Tĩnh Trạch ngược mắt lên nhìn Trần Vũ Thịnh.

- Khụ, Vũ Thịnh, cậu thuận tiện giúp tớ gọi thêm vài người bác sĩ đáng tin cậy khác tới đi.

- Vài người khác? Tớ cũng có tiến bộ lắm này, nếu như bệnh nhẹ đau ít thì tớ vẫn có thể xem xét chữa trị. Có tiên sinh có vấn đề gì cứ nói thẳng.

Cố Tĩnh Trạch nâng ánh mắt đen nhánh lên, ghét bỏ nhìn Trần Vũ Thịnh.

Cuối cùng vẫn dừng một lát rồi nói:

- Tớ... ở bộ phận riêng tư hơi có vấn đề...

“...”

Một lúc lâu sau.

Trần Vũ Thịnh im lặng nhìn Cố Tĩnh Trạch:

- Có tiên sinh, là do buổi tối quá kịch liệt sao? Tớ cũng hiểu hai người đều xem đó là đêm tân hôn, cậu cũng mới nếm trải qua chuyện yêu đương. Nhưng mà quá kịch liệt dù sao cũng không tốt cho sức khỏe, có một số việc vẫn phải biết tiết chế.

Trần Vũ Thịnh không cách nào tưởng tượng được làm sao có thể gây tổn thương đến chỗ đó chứ, rốt cuộc là kịch liệt đến mức nào đây.

Sắc mặt Cố Tĩnh Trạch tối sầm lại:

- Tớ với Lâm Triệt không phải loại quan hệ giống như cậu nghĩ, bọn tớ không ngủ cùng giường.

Trần Vũ Thịnh kinh ngạc nhìn Cố Tĩnh Trạch:

- Không thể nào! Vẫn chưa phá vỡ ranh giới đó sao?

Cố Tĩnh Trạch yên lặng trợn mắt nhìn cậu ta.

Trần Vũ Thịnh ra vẻ đăm chiêu:

- Vậy thật là kỳ quái, tớ cho rằng hai người đã sớm...

Làm sao nhìn được chứ, có một người phụ nữ ở trong phòng cùng ăn cùng ở, cùi khô lửa bốc...

Cậu ta đột nhiên cảm thấy có chút đồng tình với Cố Tĩnh Trạch. Người đàn ông này, không biết phải phát huy hết bao nhiêu sức nhẫn nại.

Huống chi, cậu ta cũng đã gặp qua Lâm Triệt. Cô ấy trắng trẻo trong sáng, dáng người cũng rất chuẩn. Suốt ngày đối mặt với một cô vợ bé nhỏ xinh tươi như hoa, có thể nhìn được quả là không dễ dàng.

- Có tiên sinh, tớ cảm thấy quá mức kiềm chế bản thân mình cũng không tốt cho sức khỏe. Vận động thích hợp có thể xúc tiến tình cảm, đồng thời đối với bệnh cũ của cậu cũng có lợi.

- Được rồi, nếu đã không có chuyện gì thì cũng không còn việc của cậu nữa.

Cố Tĩnh Trạch bị cậu ta nói đến nổi tâm tình càng phiền não.

Trần Vũ Thịnh vừa định lên tiếng, đã thấy Cố Tĩnh Trạch đi ra ngoài không hề quay đầu lại, chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu.

Người quá chính trực cũng là một vấn đề...

Kỳ thật có đôi khi làm người nên mất nhăm nhăm mờ, giống như cậu ta vậy, có thêm một hai người phụ nữ, người ngoài cũng sẽ không nói gì.

Cần gì phải ghen ghét chính mình như vậy.

Cố Tĩnh Trạch biết bản thân mình không hề liên quan đến chuyện của Lâm Triệt. Tình cảm đối với Lâm Triệt, chỉ là một vấn đề nhỏ.

Nhưng anh không nghĩ sẽ nói cho Trần Vũ Thịnh biết.

Giống như Lâm Triệt là của anh, không muốn bị bất kỳ người nào chia sẻ.

Những chuyện riêng tư của anh và Lâm Triệt cũng coi như là chuyện của cá nhân anh, không cần nói cho người khác.

Nếu nói cho người khác biết thì anh cảm thấy giống như bị người ngoài cướp đi một số thứ của Lâm Triệt, sau đó Lâm Triệt sẽ không còn là duy nhất của một mình anh nữa.

Loại cảm giác này rất kỳ quái nhưng nó lại cắm rễ sâu trong lòng, không cách nào buông bỏ được.

Có một số việc cho dù biết là sai nhưng vẫn không nhận được đi làm...

Mà lúc này, điện thoại vang lên.

Cố Tĩnh Trạch cúi đầu nhìn, là Mạc Huệ Linh.

Sau khi tỉnh táo lại, thật ra anh cũng đã tha thứ cho Mạc Huệ Linh, biết cô ấy là vì quá yêu mình nên mới làm ra những chuyện này, vốn dĩ không phù hợp với tính cách của cô ấy.

Từ nhỏ anh đã quen biết Mạc Huệ Linh, tính cách cô ấy tự do phóng khoáng, có chút tật xấu nhưng tuyệt đối không phải là một người xấu.

Anh nhận điện thoại.

- Tĩnh Trạch... anh còn tức giận sao?

Trong điện thoại, cô ta giả vờ đáng thương nói.

- Không có.

Cố Tĩnh Trạch khề thờ dài.

- Vậy... bây giờ anh đang ở đâu? - Anh ở chỗ của bác sĩ Trần.

Anh nói thật.

Mạc Huệ Linh biết nếu anh có vấn đề gì thì sẽ tìm Trần Vũ Thịnh. Đó là một bác sĩ rất giỏi đã theo điều trị bệnh cho anh nhiều năm.

Mạc Huệ Linh nói:

- Thật xin lỗi, là em khiến anh phát bệnh sao? Em thật sự rất tự trách bản thân mình, chỉ là nhất thời không cảm lòng được nên quên mất bệnh của anh.

- Không sao...

Cố Tĩnh Trạch nói.

Mạc Huệ Linh đáp:

- Lần này em thật sự sai rồi, lần sau em sẽ không như vậy nữa. Em biết, em không nên tùy tiện hôn anh.

- Huệ Linh... chỉ là... lúc trước anh nói sẽ ly hôn, nhưng mà hiện tại anh vẫn còn chưa ly hôn.

- Em... em biết, em sẽ chờ anh, chờ ngày anh và cô ấy hoàn toàn xa nhau.

- Thật ra thì em cũng không cần...

- Không, em chờ anh! Tĩnh Trạch, em yêu anh, em có thể vì anh làm bất cứ chuyện gì.

Buông điện thoại xuống, Cố Tĩnh Trạch cũng có chút áy náy đối với Mạc Huệ Linh.

Nhưng mà anh thật sự cũng không biết phải làm sao.

Bên kia.

Khi Mạc Huệ Linh buông điện thoại thì trực tiếp ném mạnh xuống đất, điện thoại vỡ thành nhiều mảnh.

Người giúp việc ở một bên nhìn khuôn mặt của Mạc Huệ Linh cũng không dám thở mạnh.

Mạc Huệ Linh tức giận nghĩ, Lâm Triệt này thật là đáng chết.

Cô ta rõ ràng mới là vợ của Cố Tĩnh Trạch, vốn dĩ cô mới là Cố phu nhân được tất cả mọi người hâm mộ, ngược mắt trông theo.

Bây giờ thì tất cả mọi người đều biết, Cố Tĩnh Trạch và cô ta ở bên nhau nhiều năm như vậy nhưng cuối cùng anh lại đi cưới người khác.

Cô ta đúng là xấu hổ chết mất.

Cố Tĩnh Trạch chính là một người đàn ông khó dứt bỏ.

Cô ta cũng đã nghĩ tới chuyện nếu cùng anh ở bên nhau mà không có sinh hoạt vợ chồng thì không bằng chia tay vẫn hơn. Nhưng cô ta quen biết nhiều đàn ông như vậy, vẫn không có người nào khiến cô ta có thể buông tha Cố Tĩnh Trạch.

Mặc dù là ai cũng không bằng Cố Tĩnh Trạch, không bằng Cố gia.

Cố gia là gia tộc đứng đầu của nước C. Cố Tĩnh Trạch còn là người đàn ông có địa vị ở nước C, ngoại trừ anh, ai còn có thể lo cho cô ta một cuộc sống tốt nhất, được tất cả mọi người ở nước C ngửa mặt trông lên?

Khi Cố Tĩnh Trạch về đến nhà, không nhìn thấy Lâm Triệt thích làm ổ trên ghế salon giống như mọi ngày, thì kỳ quái hỏi người giúp việc:

- Cô chủ đâu?

Người làm nói:

- Cô chủ nói cảm thấy mệt nên đã trở về phòng nghỉ ngơi từ sớm.

Cố Tĩnh Trạch đã hiểu nhưng lại cảm thấy không đúng.

Sớm như vậy mà cảm thấy mệt mỏi? Không thích hợp với tính cách của con mèo đêm Lâm Triệt.

Lập tức đẩy cửa phòng ngủ ra, khi vào phòng lại thấy Lâm Triệt đang nằm ở trên giường, vùi mình lên gối. Nhìn thì rất giống đang ngủ thật nhưng cả người lại co ro tựa như một con tôm lớn. So với tướng ngủ thiếu ngủ trước kia thì hết sức tương phản.

Ánh mắt giật giật, Cố Tĩnh Trạch đi mấy bước tới trước giường.

- Ngủ rồi?

Anh hỏi.

- Ừ.

Người trên giường trả lời.

Cố Tĩnh Trạch không khỏi bật cười:

- Ngủ rồi sao còn trả lời? Nói mơ sao?

Lâm Triệt lúng túng, hơi mở mắt ra.

Nhưng lại cảm thấy Cố Tĩnh Trạch xoay người ngồi lên, vén chăn rồi sau đó luồn chui vào.

- Anh... Cố Tĩnh Trạch, ai bảo anh lên đây.

Lâm Triệt biết anh và Mạc Huệ Linh cùng nhau đi ra ngoài, không biết đi đâu nhưng nhất định là sẽ ở cùng một chỗ.

- Giường của tôi, tại sao tôi không thể lên?

Đôi tay Cố Tĩnh Trạch hợp sức ngăn cản Lâm Triệt giãy giụa lộn xộn.

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Anh Hy Vọng Đây Sẽ Là Kỷ Niệm Đẹp

Lúc này Lâm Triệt muốn đá văng hẳn:

- Cố Tĩnh Trạch, đừng ép tôi dùng sức mạnh! Anh mau đi xuống!

- Lâm Triệt, sao thế, em đang tức giận?

Cố Tĩnh Trạch vúi lấy tay và nhìn cô:

- Không vui?

Lâm Triệt che má:

- Tôi không tức giận.

- Vậy sao em không nhìn tôi?

- Tại sao tôi phải nhìn anh?

Cố Tĩnh Trạch chợt cười:

- Vậy thì, em đang ghen sao?

Hai tai Lâm Triệt lập tức nóng lên, hất tay Cố Tĩnh Trạch ra và nói:

- Tôi có điên đầu mà đi nổi máu ghen? Anh không mắc chứng vọng tưởng đấy chứ! Đám cưới của chúng ta là giả, làm vợ chồng cũng không phải thật!

Cố Tĩnh Trạch bị đẩy ngã lên giường, anh nhìn Lâm Triệt và nói:

- Thật không ăn giấm?

Lâm Triệt hừ một tiếng:

- Đương nhiên!

Lâm Triệt ngồi xuống, trợn mắt nhìn Cố Tĩnh Trạch một cái:

- Diễn kịch là diễn kịch, tôi biết diễn xuất của mình tốt, cho nên, đến anh cũng tưởng rằng tôi đùa mà cho là thật! Tôi là diễn viên chuyên nghiệp đấy, chỉ diễn nhân vật vợ mà thôi, đương nhiên sẽ diễn đến giọt nước cũng không thể lọt.

Cố Tĩnh Trạch hít một hơi thật sâu, anh vậy mà mơ hồ cảm thấy hơi thất vọng.

- Được.

Cố Tĩnh Trạch ngồi xuống, nói:

- Tôi cho là em ghen tị, cho nên mới cố ý tránh né tôi.

- Ha ha, anh thật là càng ngày càng tự luyện.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Chẳng lẽ tự luyện là sai?

- Đương nhiên.

Lâm Triệt phui giường rồi ngồi xuống, hai người ngồi song song trên giường lớn, bởi vì giường thực sự rất to, cho nên hai người mỗi người một đầu vẫn còn dư lại một khoảng trống lớn.

Cố Tĩnh Trạch nhìn cô:

- Tự luyện là tự yêu mình, bởi mình còn không thương mình, chẳng lẽ trông cậy vào người khác tới yêu mình sao?

- Ha hã, nói sạo.

Lâm Triệt nhìn hấn:

- Cố đại tổng tài là người có nhiều người yêu như vậy, vẫn còn tự mình yêu mình nữa à.

- Tôi đâu có nhiều người yêu như vậy?

Cố Tĩnh Trạch nói.

Lâm Triệt đáp:

- Mạc tiểu thư gì đó, tin rằng không chỉ có một mình Mạc tiểu thư thôi đâu!

Nhắc tới Mạc Huệ Linh, Cố Tĩnh Trạch chưa từng nghĩ tới mọi chuyện lại phức tạp như bây giờ, tâm tình cũng phức tạp theo, khiến anh phiền chán đứng lên.

Vốn chỉ là chuyện rất đơn giản, anh và Lâm Triệt thỏa thuận kết hôn, trong lúc đó đôi bên không gây trở ngại lẫn nhau, mãi cho đến khi ly hôn vẫn phải duy trì mối quan hệ tốt đẹp.

Nhưng mọi chuyện lại không được như mong muốn, Cố Tĩnh Trạch nói:

- Tôi và Huệ Linh, không giống như em nghĩ.

- Loại nào? Lâm Triệt ngạo đầu nhìn hắn.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Tôi và Huệ Linh chơi với nhau từ nhỏ, biết nhau cũng gần được ba mươi năm rồi! Thế nhưng, chúng tôi chưa từng vượt qua phòng tuyến kia, tôi cam đoan với em, cả trong thời gian kết hôn cùng em, tôi và em ấy chưa từng làm quá điều gì, tôi chỉ coi em ấy là bạn, là một người em gái mà đối đãi.

Lâm Triệt vội vàng nói:

- Không cần, anh không cần cam đoan gì với tôi, thật đấy, tôi sẽ không tức giận, không phải lúc đầu hai người ở chung với nhau sao.

Vậy mà, anh lại cam đoan, khiến cho cô cảm thấy rất cảm kích.

Mặc dù cái cam đoan này không có ý nghĩa gì, thế nhưng, suy cho cùng anh vẫn tôn trọng cô, để ý tới cảm thụ của cô.

Lâm Triệt nhìn hắn:

- Anh không cần thiết để ý tới tôi như vậy, chúng ta đã nói trước, sẽ không can thiệp tới sinh hoạt cá nhân của đối phương.

Cố Tĩnh Trạch nhìn cô:

- Ban đầu như vậy quả thực rất tốt, nhưng mà, dù sao bây giờ chúng ta đã kết hôn rồi, tôi cảm thấy nếu cứ như cũ sẽ không công bằng, em chỉ có 23 tuổi, lần đầu tiên lấy chồng, không nên trải qua việc hỗn loạn này, tôi chỉ có thể cho em một cuộc hôn nhân hoàn chỉnh. Vậy nên, tôi không muốn phản bội em trên phương diện này, tôi biết em tôn trọng cuộc hôn nhân, vì vậy tôi hy vọng vào đoạn hôn nhân này, ở trong trí nhớ của em sẽ không trở thành hồng bết quá mức.

Lâm Triệt ngẩng đầu lên, bỗng nhìn anh rồi vội vàng cười nói:

- Yên tâm, những việc này đều do tôi chọn, chẳng qua, vẫn rất cảm ơn anh, nhưng mà, Mạc tiểu thư không tức giận thật sao?

- Lựa chọn kết hôn với em là tôi, em ấy đúng là tức giận, tôi biết em ấy sẽ không cho phép, thế nhưng, chúng ta phải kết hôn, không có biện pháp để lựa chọn.

Lâm Triệt nói:

- Vậy tại sao anh không nói với cô ấy, anh kết hôn với tôi, là bởi vì người trong nhà lấy cô ấy ra để uy hiếp, thực ra anh cũng là vì cô ấy cho nên mới chấp nhận đoạn hôn nhân này.

- Mà thôi, nói cho em ấy cũng còn ý nghĩa gì đâu, lúc đầu, tôi có ý định nói cho em ấy biết, mặc dù bây giờ em ấy rời khỏi tôi, lựa chọn sinh hoạt khác, tôi vẫn có thể chấp nhận, bởi vì từ lúc bắt đầu chuyện này đều do tôi không đúng, nói cho em ấy, chỉ càng khiến cho em ấy khó có thể tự kiềm chế, quẩn quýt trong vòng này, chỉ bằng tìm cơ hội khiến cho em ấy tự đi tìm cuộc sống của riêng mình.

Lâm Triệt hơi tự trách đứng lên:

- Xin lỗi, bởi vì tôi...

- Vừa mới bắt đầu tôi còn oán trách em, nhưng nhớ tới hôn nhân của hai chúng ta, đều không thể tiếp nhận nổi có chuyện gì xảy ra, tôi là bị ép buộc, em cũng giống như tôi, không việc gì phải oán trách người nào.

Cố Tĩnh Trạch nói tiếp:

- Em còn trẻ, còn có cơ hội hưởng thụ tình yêu với người đàn ông khác, nhưng vì kết hôn với tôi mà em buông tha những thứ này, cho nên, em không cần nói lời xin lỗi với tôi, chuyện này em không hề có lỗi, bởi vì vận mệnh đã như vậy! Tất cả vừa khéo, tạo thành mọi chuyện của hôm nay.

Lâm Triệt cúi đầu, ngáp một cái, hai tay ôm lấy đầu gối của mình, cảm thấy hơi mệt mỏi.

Cố Tĩnh Trạch lại nói:

- Cho nên nếu em có cần gì, thì có thể nói với tôi, tôi sẽ thỏa mãn yêu cầu của em.

- Không cần, thật đấy, anh không cần bồi thường tôi đâu, tôi bây giờ đã có rất nhiều, nào có người tốt đẹp hoàn toàn, muốn cái gì có cái đó, tôi có nơi để ngủ, có nhiều người chăm sóc nữa, có thể chuyên tâm làm công việc của mình, như vậy tôi đã rất thỏa mãn rồi.

Cô hơi nằm xuống, yên lặng đắp chăn lên người, nói:

- Hy vọng anh và Mạc tiểu thư làm lành, con gái mà ai cũng muốn được dỗ dành, những lời mà anh đã nói với tôi, nếu như cũng nói được với cô ấy, lúc nào cũng treo chuyện kết hôn ở ngoài miệng, chỉ khiến cho hai người...

"..."

Cố Tĩnh Trạch đáp:

- Cùng với em ở chung một chỗ, tôi muốn thẳng thắn.

- Ai ư, khó trách anh trưởng thành đẹp trai, lại có tiền như vậy, cho nên Mạc tiểu thư đối với anh không rời không bỏ, người sống thật như anh bảo sao khó lấy được vợ, cũng đừng đi lừa gạt con gái người ta, một cô gái thời điểm nói không cần với anh, ngàn vạn lần không nên cho là thật, nói với anh người ta không tức giận, anh cũng đừng tưởng thật, còn nói với anh cái này đắt quá không nên mua, càng không nên cho là thật, nếu như anh tưởng thật, thì anh coi như xong!

"...."

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Chuyện này tâm lý học chưa từng đề cập tới.

- Ha ha ha, áp dụng tâm lý học trên một người con gái? Nếu như tâm lý học có thể nghiên cứu được thì con gái đã không còn tồn tại, anh dựa theo tâm lý học mà đi xác định tâm tình của con gái, đời này coi như anh đã được định trước cô độc trọn đời nha...

Cố Tĩnh Trạch cau mày:

- Phức tạp như vậy sao? Thế nhưng, vì sao nhất định phải đi dỗ con gái?

Vừa nói vừa nghiêng đầu nhìn, đã thấy Lâm Triệt nằm ở nơi đó, nhắm mắt lại, chỉ còn tiếng hít thở đều đều được truyền ra.

Thật là không có tim không có phổi...

Nhìn vẻ mặt đơn thuần khi ngủ của cô, anh không nhịn được đưa tay vén mấy sợi tóc trên mặt ra một bên, sau đó từ từ dịch tới gần, chính mình tựa ở một bên, cũng nằm xuống, nghiêng đầu nhìn khuôn mặt trắng nõn của cô, anh cảm thấy mình vô cùng bình tĩnh, đáy lòng cũng bình tĩnh đi nhiều, cứ như vậy nằm ở nơi đó, không bao lâu cũng nhắm mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Bị Cảm Hóa Sâu Sắc

Buổi tối, Cố Tĩnh Trạch ngủ cực kỳ ngon.

Ngay chính anh cũng không nghĩ tới, tại sao vừa mới nằm xuống ngủ đã ngủ đến trời sáng.

Lúc tỉnh dậy lại phát hiện, chân của Lâm Triệt đã sụt tới trước mặt, cả hai chân cô gần như khoác hẳn lên người anh, tư thế kỳ quái như thế, vậy mà anh lại có thể ngủ một mạch đến sáng.

Nhưng kỳ lạ là, buổi tối anh không hề cảm giác được chân cô làm sao mà chuyển động.

Lâm Triệt mơ mơ màng màng, ngày hôm qua quá mệt mỏi, còn chưa ngủ đủ.

- Hà? Máy giờ rồi?

Lâm Triệt mơ mơ màng màng giờ chân lên, một cước đạp trên mặt Cố Tĩnh Trạch.

Cố Tĩnh Trạch mặt đầy hắc tuyến, trực tiếp ngồi dậy, im lặng nhìn Lâm Triệt.

- Lâm Triệt, em đang làm cái gì vậy?

Lâm Triệt vội vàng ngẩng đầu lên, lại thấy Cố Tĩnh Trạch ngồi trên giường, nét mặt giống như mới vừa ăn phải con ruồi, rất khó coi.

- A, thật xin lỗi.

Cô xoa đầu, cầm điện thoại di động lên xem, mới có sáu giờ sáng. Cô trực tiếp ngã lên giường:

- Trời ạ, còn sớm như vậy, anh đánh thức tôi làm gì?

- Chim dậy sớm mới kiếm được sâu để ăn, huống chi, dậy sớm tinh thần sẽ tốt hơn, thích hợp với việc suy nghĩ.

Cố Tĩnh Trạch chân trần bước xuống đất, tinh thần sáng láng đi vào phòng tắm.

Lâm Triệt nhìn một cái, chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng bội phục anh.

Cho dù buổi tối có ngủ muộn đến mấy, buổi sáng đúng sáu giờ anh đều thức dậy, tuyệt đối sẽ không trễ nải một phút, có thể lập tức từ trên giường bò dậy, buổi tối trở về lại làm việc rất khuya, sau đó mới bắt đầu nghỉ ngơi.

Lâm Triệt nghĩ, anh mỗi ngày nhất định ngủ chưa đủ bảy tiếng, nhiều nhất cũng chỉ được sáu tiếng mỗi ngày.

Lúc Lâm Triệt vẫn còn quay phim, có thể liên tục chịu đựng mấy ngày không ngủ, nhưng một khi có cơ hội, nhất định lúc thức dậy sẽ rất khó khăn.

Nếu như vậy thì thật ra Cố Tĩnh Trạch rất khổ cực.

Nằm ở đó, Lâm Triệt không nhớ nổi rốt cuộc tại sao buổi tối hai người lại cùng ngủ trên giường, nhưng dù sao cũng không xảy ra chuyện gì, cô nằm một chút, lại tiếp tục ngủ.

Tối khi Cố Tĩnh Trạch đi ra đã thấy Lâm Triệt lại lần nữa ngủ say.

Cố Tĩnh Trạch bắt đầu đi lắc đầu một cái, nắm lấy chần, cẩn thận đắp kín cho cô, sau đó đi ra ngoài.

Buổi chiều, lúc nghỉ ngơi Lâm Triệt thấy người giúp việc ở bên ngoài rửa xe, cảm thấy vui cũng đi theo.

Người giúp việc thấy Lâm Triệt tới, vội vàng bỏ vòi nước xuống, sợ bắn trúng người cô. Lâm Triệt không để ý tới, nói:

- Không sao, cháu giúp thím lau, trước kia cháu ở nhà thường xuyên giúp bà vú của cháu làm, cháu làm rất chuyên nghiệp nha.

- Cô chủ, cô không cần phải...

- Không có gì, cháu là chủ mà, thím nghe cháu đi.

Người giúp việc nghe cô nói như vậy cũng không biết phải làm sao. Lúc Cố Tĩnh Trạch trở về, vừa bỏ áo khoác xuống đã hỏi:

- Cô chủ đâu?

Người giúp việc khò sở nhìn ra sân sau, nói:

- Cô chủ, cô ấy... Đang rửa xe.

Cố Tĩnh Trạch đi ra sân sau, thì thấy động tác Lâm Triệt nhanh nhẹn lau chùi xe, thao tác trên tay nhìn rất chuyên nghiệp.

Nhìn dáng vẻ lúc cô làm việc như thế này, Cố Tĩnh Trạch cũng chỉ lắc đầu một cái, nhìn quần áo cô đã ướt hơn phân nửa, mồ hôi đầm đìa, nhưng dáng vẻ cũng không khó coi, cũng không sợ phơi nắng mà đen, thân thể đều đứng dưới trời chiều, nhìn cứ như cả người phát ra một luồng ánh sáng, khiến người khác nhìn thấy tâm tình đều trở nên vui vẻ.

Giống như là bị cô cảm hoá vậy, tâm trạng của anh cũng tốt hơn nhiều.

Người giúp việc thấy Cố Tĩnh Trạch không bị mất hứng, ngược lại môi còn nhếch lên cười, tâm trạng không tệ mới ở một bên nói:

- Cô chủ một chút đáng vẻ kiêu ngạo cũng không có, còn tới giúp chúng tôi làm những việc này, cô chủ thật là tốt quá.

Cố Tĩnh Trạch nghiêng đầu cười một cái, nhấc chân đi tới.

- Em đang làm cái gì?

Anh cất giọng hỏi. Lâm Triệt ngẩng đầu lên:

- Làm việc a, lao động là vinh quang

Lâm Triệt nói:

- Nhà tôi cũng có xe, trước kia ở Lâm gia tôi thường xuyên lau xe, còn đánh bóng xe nữa.- Lợi hại như vậy?

- Đương nhiên, tôi còn biết rất nhiều thứ.

Lâm Triệt kiêu ngạo đưa tay vuốt qua dưới lỗ mũi, cũng làm cho bột dính lên chóp mũi. Cố Tĩnh Trạch nhìn mà buồn cười, đưa tay ra, giúp cô lau sạch.

Mặt Lâm Triệt đáng yêu héch lỗ mũi, nhìn Cố Tĩnh Trạch cười đầy sáng lạng.

Cố Tĩnh Trạch không khỏi cảm thấy giật mình.

Không biết bất luận là cái gì, chỉ cần anh nhìn thấy mặt cô thì trong nháy mắt liền cảm thấy ảm áp.

- Ai nha, xe sang đúng là tốt, lau xong lại trở nên mới như vậy, thật đẹp.

Lâm Triệt nhìn chiếc xe Porsche khoảng mấy triệu nói. Cố Tĩnh Trạch lúc này mới nhớ, cô hình như vẫn chưa có xe, thì hỏi cô:

- Em biết lái xe không?

- Tôi? Không biết...

Cố Tĩnh Trạch thân nhiên:

- Cũng đúng, em ngốc như vậy, hỏi cũng chỉ dư thừa.

- Nè, cuộc sống của tôi rất bận bịu, còn phải lo kiếm kế sinh nhai, không có thời gian học lái xe có được không!

Cố Tĩnh Trạch cười cười, cảm thấy cô lái chiếc Porsche này có vẻ rất khó coi, nhưng nếu lái một chiếc xe nhỏ hơn một chút, chắc là rất đẹp mắt.

- Em cũng nên mua một chiếc xe để đi làm, như vậy sẽ tương đối thuận tiện hơn một chút.

Lâm Triệt đáp:

- Ủ, đợi góp đủ tiền tôi sẽ mua.

Bây giờ tiền thù lao của cô cũng không ít, góp chút tiền cũng có thể mua một chiếc xe xấp xỉ thế này. Cố Tĩnh Trạch cười:

- Được lắm, chờ tới lúc em góp đủ tiền cũng không biết đã tới đời nào, đi thôi, tôi mua xe cho em.

- Hà? Bây giờ đi?

- Ủ, vừa đúng bây giờ có thời gian, đi mua nhanh thôi.

- Ai nha, vậy ngại lắm, anh còn phải tiêu tiền mà.

- Vậy em không mua?

Lâm Triệt mắt sáng lên, có tiện nghi đương nhiên phải chiếm, vì vậy vội vàng cười hắc hắc:

- À không, mua mua mua, dĩ nhiên là mua.

Cố Tĩnh Trạch không còn lời gì để nói.

- Em có thể dè dặt một chút được không?

- Thôi đi, sau khi ly dị tôi cũng phải dùng tiền tích góp mà sống, bây giờ mặc dù ăn của anh uống của anh, nhưng sau này chẳng phải vẫn phải sống cuộc sống của mình sao?

Cố Tĩnh Trạch cau mày, bỗng nhiên không thích cô lúc nào cũng đem chuyện ly dị treo ở bên miệng.

- Mê tiền.

- Tôi mê tiền cũng không phải chỉ một hai lần, anh phải sớm tập thành thói quen đi.

Cố Tĩnh Trạch đi cùng Lâm Triệt, nhanh chóng tới tiệm 4S.

Ông chủ trong tiệm vừa thấy Cố Tĩnh Trạch tới, vội vàng tự mình ra nghênh tiếp, ở bên cạnh luôn cung kính nhìn hai người.

- Cố tiên sinh, là mua xe cho vị tiểu thư này hay sao?

- Ủ, đây là vợ tôi.

Anh liếc mắt giới thiệu.

Ông chủ sửng sốt một chút, vội vàng nịnh nọt.

- Khó trách, nhìn vợ cậu thật là quen mắt.

Dĩ nhiên là quen mặt, cô tốt xấu gì gần đây cũng thật may mắn.

Ông chủ nói:

- Cố phu nhân muốn loại xe gì?

Lâm Triệt đối với cái này cũng không có chủ định gì, chỉ có thể nghiêng đầu mờ mịt nhìn Cố Tĩnh Trạch

Bạn đang đọc truyện *Thiêm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Cái Gọi Là Oan Gia Ngõ Hẹp

Cố Tĩnh Trạch nhìn nhìn:

- Một cô gái cũng không nên chọn quá đắt đâu.

Lâm Triệt vội vàng nói:

- Đúng vậy đúng vậy, không cần quá đắt tiền, quá đắt cũng sẽ bị người khác ghen tị.

Cố Tĩnh Trạch cầm lấy sách, nhìn các kiểu xe rồi nói:

- Lấy chiếc này được đấy, màu vàng nổi bật, tránh cho em ở trên đường chạy mất.

Cố Tĩnh Trạch cười nhạo nhìn cô.

Lâm Triệt mặt đầy hắc tuyến:

- Tôi cũng không phải heo, làm sao lại chạy mất.

Vừa nói, cô vừa cúi đầu nhìn chiếc xe trên quyển sách. Lúc thấy chiếc xe mà Cố Tĩnh Trạch nói là chiếc Porsche 911, liền muốn chửi thề.

Cô nói xe không quá đắt là không hơn hai mươi vạn, lại không nghĩ tới anh nói không quá đắt chính là...

- Cái này, Cố Tĩnh Trạch, quá đắt rồi?

Lâm Triệt vội vàng nói.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Cái này sao có thể xem là đắt tiền được?

Lâm Triệt nói:

- Máy trăm vạn đấy, chẳng lẽ còn không tính là đắt sao?

Cố Tĩnh Trạch nói lý:

- Nếu nói như vậy thì thật ra tiền mồi tài xế cho em còn nhiều hơn so với chiếc xe này.

- Hà?

Cố Tĩnh Trạch phân tích:

- Tiền lương hàng năm của tài xế Cố gia là ba trăm vạn.

- ...

Trước giờ Lâm Triệt chỉ cảm thấy bọn họ thật cực khổ, làm việc có trách nhiệm, lại đối xử với cô rất tốt. Bây giờ mới biết... thì ra tất cả bọn họ đều là ăn cướp.

Lúc này Cố Tĩnh Trạch đã giơ tay lên cho người đi coi xe.

Chủ tiệm lập tức phản khởi nhanh chóng đi ký kết hợp đồng.

Cố Tĩnh Trạch nhìn Lâm Triệt nói:

- lát nữa chờ tôi, tôi qua đó lấy xe sẵn tiện giúp em xem thử có vấn đề gì không.

Lâm Triệt nói:

- Tôi cũng đi.

Cố Tĩnh Trạch quay đầu lại chọc mũi cô:

- Ngoan, ở chỗ này chờ. Mua xe cần phải chạy thử trước, không an toàn, em không qua đó sẽ tốt hơn.

Lâm Triệt bị anh sờ mũi, liền cảm thấy hành động thân mật này có chút ái muội.

Cô ngoảnh mặt đi, đến khi Cố Tĩnh Trạch ra ngoài mới quay đầu lại.

Ở trong tiệm cũng không có việc gì nên cô đi dạo xung quanh. Cửa hàng này gồm một chuỗi các cửa tiệm bán xe sang trọng, trừ bán xe hơi thì bên kia còn có một siêu thị bán linh kiện ô tô. Toàn bộ cửa hàng bách hóa này vì để phục vụ cho những người giàu có nên đã xây dựng cửa hàng bán ô tô thật tao nhã giống như một quán cà phê, khắp nơi đều là đệm mềm ghế dựa, phía trên bàn tròn còn trang trí rất đẹp mắt.

Lâm Triệt thấy trên bàn còn có đồ ăn vặt, vội vàng đi qua lấy mấy cái, dù sao không ăn cũng uống.

Nhân viên cửa hàng đối với Lâm Triệt tương đối lễ độ, biết cô đi theo Cố Tĩnh Trạch tới nên ba bốn người cùng nhau ở bên cạnh chờ cô phân phó, ánh mắt ngập tràn hâm mộ.

Tuy rằng hiện tại Lâm Triệt cũng được xem là minh tinh nhưng chỉ diễn qua vài bộ phim truyền hình, hơn nữa còn là cổ trang nên không nhiều người nhận ra cô. Vì thế nhân viên cửa hàng cũng không biết cô là ai.

Lâm Triệt đang cầm một ít điểm tâm lên ăn, lại nghe thấy phía sau có một âm thanh quen thuộc vang lên khiến Lâm Triệt phải lập tức quay đầu lại.

- Ly Ly, thật là phiền con phải đi với di chuyển này. Tần Khanh cũng thật là, không biết mỗi ngày bận rộn cái gì, mua một chiếc xe thôi cũng bảo con đi cùng đi.

Trần Mỹ Lệ - phu nhân Tần gia khí chất cao quý đang được Lâm Ly kéo tay, chậm rãi đi đến.

Bên cạnh cũng có vài nhân viên cửa hàng niềm nở theo sau. Mọi người đều biết Lâm Ly, cũng biết Trần Mỹ Lệ là phu nhân Tần gia cho nên đều cẩn thận tiếp đãi, đáng vẻ cung kính.

Lâm Triệt không ngờ mình ở chỗ này lại gặp phải Trần Mỹ Lệ và Lâm Ly.

Hai người mẹ chồng nàng dâu, cùng nhau tới mua xe...

Thật là oan gia ngõ hẹp.

Lúc này, Trần Mỹ Lệ ngẩng đầu lên, liếc nhìn Lâm Triệt đứng ở bên này:

- O, đó không phải là Lâm Triệt sao? Di không nhìn lầm chứ, là cô ta à?

Lâm Ly ngẩng đầu lên, nhìn thấy Lâm Triệt cũng có chút bất ngờ.

Trần Mỹ Lệ đã biết Lâm Triệt từ nhỏ, bởi vì lúc đi học Lâm Triệt và Tần Khanh quen biết nhau nên cô có qua nhà Tần Khanh chơi. Nhưng Trần Mỹ Lệ

luôn chán ghét Lâm Triệt, không thích Lâm Triệt bám lấy Tần Khanh.

Trần Mỹ Lệ đi tới bên này, nhất thời không nhận ra Lâm Triệt.

Đứng xa xa nhìn thì chắc hẳn là cô, nhưng khi đến gần lại cảm thấy có chút khác biệt.

Lâm Triệt trở nên xinh đẹp hơn vài phần, cả người giống như nở hoa vậy. Trước kia chỉ là một viên ngọc mộc mạc giản dị, hiện tại lại có vẻ rất tự nhiên, ánh mắt đơn thuần, quần áo trên người vô cùng quý phái. Cả người giống như có một dòng nước vây quanh, trông rất đẹp mắt.

Nhưng Trần Mỹ Lệ vẫn chán ghét cô:

- Lâm Triệt, tại sao cô lại ở chỗ này? Thế nào, tôi mua xe sao?

Giọng điệu của bà mang theo vẻ chế nhạo, bởi vì bà ta biết rõ xe ở nơi này không phải người thường có thể mua nổi.

Lâm Triệt nhìn Trần Mỹ Lệ, suy cho cùng thì bà ấy vẫn là người lớn nên cô cũng không thể ăn nói quá khó nghe:

- Đúng vậy, di Tần. Thật trùng hợp, hai người cứ tiếp tục đi dạo, cháu qua bên kia xem thử.

- Này, Lâm Triệt, tôi còn có lời muốn nói với cô đấy, cô chạy gì chứ.

Trần Mỹ Lệ gọi với theo Lâm Triệt. Lâm Triệt quay đầu lại.

Trần Mỹ Lệ đánh giá cô:

- Gần đây cô có gặp Tần Khanh nhà chúng tôi không?

Lâm Triệt trả lời:

- Không có.

- Là thật hay giả?

Trần Mỹ Lệ hừ lạnh.

Lâm Triệt nhú mày, nhận ra trong giọng nói của Trần Mỹ Lệ có phần chán ghét:

- Di Tần, có chuyện gì cứ nói thẳng.

Trần Mỹ Lệ thấy Lâm Triệt ngẩng cao đầu, dáng vẻ giống như hết sức khinh thường. Trong lòng bà có chút khó chịu, nhìn Lâm Triệt nói:

- Lâm Triệt, tôi nghe nói lần trước cô xảy ra chuyện phải vào sở cảnh sát, là Tần Khanh nhà chúng tôi tìm người giúp cô ra ngoài?

Lại là chuyện này. Lần đó đúng là Tần Khanh có giúp một chút.

Lâm Triệt quay đầu nhìn Trần Mỹ Lệ nói:

- Là anh ấy đã giúp cháu.

Trần Mỹ Lệ nhìn cô, tức giận vỗ bàn:

- Lâm Triệt, không phải đi nói chuyện khó nghe. Nhưng Tần Khanh dù sao cũng đã đính hôn với chị cô rồi, hiện tại đã là anh rể cô.

Lâm Triệt kỳ quái nhìn Trần Mỹ Lệ:

- Cho nên người làm anh rể giúp đỡ cháu một chút thì có gì không đúng?

- Cô...

Ánh mắt khinh miệt của Trần Mỹ Lệ đánh giá Lâm Triệt:

- Tôi đã sớm biết cô đối với Tần Khanh nhà chúng tôi có tâm tư. Nhưng tôi cảnh cáo cô, cô không xứng với Tần Khanh của chúng tôi. Tần Khanh sẽ không coi trọng một đứa con riêng. Cô bây giờ sao vậy, cảm thấy mình là mình tinh rồi, có chút tiền nên bắt đầu có vọng tưởng đối với Tần Khanh sao? Nếu là như vậy thì hiện tại tôi có thể cho cô biết, không đời nào.

Lâm Triệt im lặng nghe bà ta làm nhục không chút khách khí, khẽ cười.

Lâm Ly ở một bên thể hiện đúng mực phận làm dâu, hiền lành trung thực. Chỉ là trong ánh mắt dịu dàng lại không che giấu được vẻ đắc ý nhìn về phía

Lâm Triệt, khỏe miệng mang theo nụ cười giấu cợt, tựa như rất vui vẻ với trận đấu khẩu này.

- Di Tàn, cháu nghĩ di hiểu lắm rồi. Cháu đối với Tàn Khanh chỉ có tình nghĩa bạn bè. Hiện tại thân càng thêm thân, mặc dù Tàn Khanh rất tốt nhưng mà con trai của di cũng không ưu tú đến nỗi khiến cho tất cả phụ nữ đều yêu thích. Cháu đã có bạn trai nên hiện tại cháu đối với Tàn Khanh không có suy nghĩ gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Nhìn Cô Không Vui Vẻ Thì Trong Lòng Khó Chịu

Trần Mỹ Lệ cười lạnh một tiếng, nhìn Lâm Triệt:

- Cô có thể lừa gạt người khác nhưng muốn lừa tôi sao? Tôi đều đã thấy qua, trước kia, khi còn bé, cô luôn làm bài tập cho Tàn Khanh, Tàn Khanh nhà chúng tôi đơn thuần, nói cô là người tốt, nhưng tôi đã sớm nhìn ra cô không có ý tốt gì rồi.

Lâm Triệt giật mình.

Mỗi lần nhắc đến chuyện khi còn bé, cô đều rất xấu hổ, nhưng trong lòng cũng rất chua xót.

Nghĩ đến bây giờ, cảnh còn người mất, sắc mặt Lâm Triệt hơi đen lại, nhìn Trần Mỹ Lệ:

- Tôi đối tốt với anh ấy, như vậy là không có lòng tốt?

- Cô là một đứa con hoang, cái gì cũng sai, đối tốt với Tàn Khanh cũng không phải thật lòng, cô nhìn Tàn Khanh quá đơn thuần, quá dễ lừa, cô cho rằng chỉ cần ở bên cạnh Tàn Khanh, cô sẽ được sống cuộc sống an nhàn sung sướng? A, chẳng lẽ tôi còn không biết ý đồ xấu này của cô, đường tôi đi, so với cô còn nhiều hơn, đáng tiếc, cửa Tàn gia, cũng không thể đi vào dễ như vậy được.

Lâm Triệt cắn môi, hai tay đặt ở một bên, bởi vì nhớ lại đoạn tình cảm trong quá khứ, nên sắc mặt cô tái nhợt, môi cũng đã chuyển thành màu xanh.

Chung quy, Tàn Khanh là quá khứ mà cô không thể buông bỏ nhất, trong tâm cô không thể không để ý, nhất là khi tất cả mọi người đều nói cho cô, tâm tư của cô rõ ràng như thế, vậy mà cũng chỉ có Tàn Khanh là không biết...

Lâm Triệt chỉ cảm thấy mình thật bị ai.

Trần Mỹ Lệ thấy cô đến nơi này, lại không thấy xe, mà chỉ ngồi ở chỗ này uống cà phê, cười với nhân viên cửa hàng, nói:

- Đây, các cô không có mắt nhìn người à, cô ta là loại người có thể mua được một chiếc xe sang trọng sao? Chỉ sợ là tới đây ăn nhờ ở đậu. Tưởng cô ta hiện tại là mình tinh, thì sẽ có tiền mua xe sang à? Ày, dựa vào cái bộ dạng này của cô ta, có thể lái được xe ư? Cô ta mà cũng xứng?

- Di Tàn, di đừng có quá phận!

Lâm Triệt đứng lên, trừng mắt nhìn Trần Mỹ Lệ.

Trần Mỹ Lệ kéo tay Lâm Ly, kiêu ngạo đi lướt qua người Lâm Triệt, liếc mắt nói:

- Cũng không nhìn lại bản thân mình là cái dạng gì, Ly Ly, chúng ta đi thôi, rời khỏi cái nơi xui xẻo này, bị mùi nghèo túng ở nơi này dính vào, khó người chết đi được.

- So với mùi của người già như di thì dễ ngửi hơn nhiều.

Lâm Triệt không khách khí chế giễu lại.

Trần Mỹ Lệ sửng sốt, tức giận quay đầu lại, nếp nhăn trên mặt nhăn lại với nhau:

- Cô... Cô...

Bà ta tức giận xông lên, nhân viên cửa hàng thấy không ổn, nhanh tay lôi kéo người bà ta lại.

Lúc Trần Mỹ Lệ rời đi còn ngoái Lâm Triệt không ngừng.

Lâm Triệt lại ngồi ừ ừ ở chỗ đó, nhìn thấy lúc Lâm Ly rời đi, cô ta quay đầu lại cười giấu cợt. Tuy Trần Mỹ Lệ đi rồi nhưng tâm tình của nàng lại không tốt chút nào.

Lúc Cố Tĩnh Trạch từ phía sau đi vào, nhìn thấy Lâm Triệt về mặt ẩm đậm ngồi ở chỗ này, sắc mặt thản nhiên ban đầu chợt lạnh đi.

Đôi mắt âm trầm, nổi lên một tầng sương mù.

- Lâm Triệt.

Anh ở phía sau kêu lên.

Lâm Triệt sững sờ, quay đầu:

- Chuẩn bị xe rồi?

Cố Tĩnh Trạch nhìn cô:

- Vừa mới cùng hai người họ nói cái gì?

Mặc dù thấy được từ xa, nhưng anh không nghe rõ đối thoại của họ.

Lâm Triệt treo lên một mặt tươi cười:

- Không có việc gì.

Chẳng qua Cố Tĩnh Trạch biết được, nhìn cô ra vẻ kiên cường như vậy thôi nhưng thực chất trong lòng lại không thoải mái.

Về mặt càng thêm âm trầm, con ngươi đen phóng ra những tia u ám, anh nhìn chằm chằm Lâm Triệt, nửa ngày không hề rời đi nhìn chỗ khác.

Lâm Triệt nói:

- Tôi đã quen rồi, dù sao bà ta nói lung tung cái gì, trên người tôi cũng sẽ không mất mấy cân thịt, nếu tôi thật sự đánh nhau với bà ta, đầu đề trang đầu ngày mai, chính là muốn nói tôi khi dễ người già.

Cô nói xong, khuôn mặt nhỏ nhắn thêm mấy phần tươi cười, nhưng nụ cười ấy người ngoài nhìn vào vẫn cảm thấy khó coi. Cô tựa như đang miễn cưỡng cười vui vẻ giống ngày thường, nhưng nụ cười kia lại làm trong lòng Cố Tĩnh Trạch như cái gì đó đâm vào tim mình.

Giống như thấy cô không vui vẻ, sẽ khiến anh càng cảm thấy khó chịu.

Môi của hắn chăm chú nhấp thành một đầu cứng ngắc.

Cố Tĩnh Trạch kéo tay Lâm Triệt, nhìn cô hỏi:

- Có muốn nhìn bà ta đau khổ không?

- Đương nhiên là muốn... Nhưng anh định làm gì?

Cố Tĩnh Trạch để tay của cô khoác lên trên khuỷu tay hắn, nhàn nhạt cười cười, nhưng từ trên gương mặt cương nghị kia, Lâm Triệt hình như thấy được một chút cảm xúc không bình thường.

Chỉ thấy Cố Tĩnh Trạch lúc này, so với ngày thường thì âm trầm nhiều hơn, trong ánh mắt rất giống như mây đen áp đỉnh bầu trời, nặng trĩu trịch.

- Không có gì, định cho em nhìn một chút trò hay mà thôi.

Nói xong, khoe môi anh gọn lên, lộ ra một nụ cười đủ để cho bất kỳ phụ nữ nào nhìn vào đều sẽ lưu luyến, nhiễm lấy tà khí, trắng đen điên đảo.

Lâm Triệt còn chưa kịp phản ứng, thì thấy Cố Tĩnh Trạch mang theo cô đi ra ngoài, đi được mười mấy phút, liền nghe người ta nói:

- Chính là người này, vừa mới làm hư xe của tiền sinh.

Sau đó, Lâm Triệt chỉ nghe thấy tiếng nói chói tai của Trần Mỹ Lệ:

- Các cô không biết tôi là ai sao, xe này sao có thể bị chúng tôi làm hư, chúng tôi còn khinh thường đụng vào chiếc xe này, xe hư này chỉ có mấy triệu, chúng tôi...

Lúc này, Cố Tĩnh Trạch kéo tay Lâm Triệt, lạnh nhạt đi tới, thanh âm trầm thấp tựa như tiếng nhạc của loại nhạc cụ vi-ô-lông:

- Ai làm hư xe tôi vừa mua?

Lâm Triệt nhìn thấy vệ sĩ Cố gia đi tới:

- Tiên sinh, người phụ nữ này vừa mới làm hỏng xe của chúng ta, hiện tại còn muốn đi, chúng tôi đã báo cảnh sát, toàn bộ chờ cảnh sát đến xử lý, nhưng bà ấy ầm ĩ, không thừa nhận là mình làm hư xe.

Lâm Ly cùng Trần Mỹ Lệ xoay đầu lại, thì thấy Cố Tĩnh Trạch toàn thân áo đen, thần thái thản nhiên đi tới, cao quý nho nhã, tựa như thiên thần từ trên trời giáng xuống.

Trần Mỹ Lệ sững sờ, nhất là khi nhìn thấy Lâm Triệt khoác tay của anh, thành thật đứng ở bên cạnh anh.

Mà Lâm Ly đầu tiên là hai mắt tỏa sáng, sau đó là càng ghen ghét nhìn về phía Lâm Triệt.

Lâm Triệt này, đứng ở bên người Cố Tĩnh Trạch... Thật sự là nhìn rất chướng mắt.

Trần Mỹ Lệ hơi kinh ngạc, nhưng thấy Cố Tĩnh Trạch liếc mắt nhìn qua, lướt nhanh qua nàng, liền lười nhác nhìn một chút, lười biếng nói:

- Cảnh sát tới sẽ giao cho cảnh sát xử lý, hai người ở đây la hét ầm ĩ cái gì.

Lúc này, Trần Mỹ Lệ mới hừ một tiếng la to lên:

- Loại xe mới mấy triệu này, Tần gia chúng tôi căn bản cũng thấy chướng mắt, tôi làm sao có thể đụng vào, huống chi, cậu cho rằng báo cảnh sát coi như xong? Tôi ngược lại muốn nhìn xem, cảnh sát tới có thể làm gì tôi, hơn nữa, việc này căn bản là không phải do tôi làm, tôi cũng không tin, cậu có thể đem sai lầm này cứng rắn đặt ở trên người tôi!

Trên mặt Cố Tĩnh Trạch là thần sắc lạnh nhạt đã hình thành thì không thay đổi, bộ dạng này ngược lại khiến Trần Mỹ Lệ càng nói càng có chút chột dạ.

Cố Tĩnh Trạch nghe bà ta nói xong, cười một tiếng a, lười nhác nhìn Trần Mỹ Lệ một chút, nói với bảo vệ:

- Nói với cảnh sát, ta rất ghét người này, làm sai còn không biết hối cải, để cho cảnh sát giải quyết công việc tốt một chút, ít nhất là tạm giam mấy ngày rồi mới thả ra, tránh chọc người khác phiền toái.

Trần Mỹ Lệ giật mình, trên mặt lập tức chuyển sang màu tím.

Đนาง muốn nói, lại bị Lâm Ly lập tức ấn tay lại.

Cô kiên cường nhìn Cố Tĩnh Trạch một chút, mặc dù không cam tâm, nhưng vẫn nhanh chóng cẩn thận ở bên tai Trần Mỹ Lệ nói:

- Mẹ... Người này là Cố Tĩnh Trạch, là Cố Tĩnh Trạch của Cố gia đó...

Sắc mặt Trần Mỹ Lệ càng hồng hồng, phấn xoa trên mặt dày như mặt nạ, nhưng cũng không che giấu được thần sắc của bà ta.

Người này chính là Cố Tĩnh Trạch?

Trong nội tâm bà ta có phần sợ hãi, Cố Tĩnh Trạch là ai, bà đương nhiên có nghe nói qua.

Nhưng nhìn Lâm Triệt ở bên cạnh hẳn, bà ta lại không muốn tin tưởng.

Làm sao có thể, chẳng lẽ Lâm Ly nói sai rồi, cái con điểm Lâm Triệt này, sao lại quen biết Cố Tĩnh Trạch?

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Giúp Em Dạy Đồ Những Người Này

Tuy nhiên, đôi mắt lướt qua những vệ sĩ cao lớn theo sau khiến cô cũng hơi chột dạ. Chỉ là, mọi người vẫn không tin điều đó, không cam lòng nhìn Lâm Triệt, tức giận nói:

- Lâm Triệt, cô đúng là tiểu tiện nhân, vừa mới bám lên người có tiền thì đã tới đây gây họa, Tần Khanh biết nhất định sẽ tìm cô tính sổ! Tiểu tiện nhân? Cố Tĩnh Trạch lạnh lùng liếc vệ sĩ một cái, vệ sĩ lập tức duỗi tay ra trong tích tắc đánh lên mặt của Trần Mỹ Lệ. Gò má Trần Mỹ Lệ nóng lên, có cảm giác đau rát, bà ta bày ra vẻ mặt không thể tin được. Người này cho vệ sĩ đánh bà ta. Bà ta lớn như vậy chưa từng bị ai đánh! - Cậu... Cậu dám đánh tôi, cậu tin Tần gia chúng tôi sẽ không bỏ qua cho cậu hay không?

Bà ta phát điên muốn xông lên lập tức bị thân thể cao lớn của vệ sĩ ngăn lại. Khuôn mặt Cố Tĩnh Trạch lạnh đi, giọng nói không nghe được một tia ấm.

- Xin lỗi, vệ sĩ của tôi quá kích động. Có lẽ vì tôi từng nói qua, nếu có người nào dám mạo phạm Lâm Tiểu Thư, tôi sẽ xé rách miệng bà ta. Bọn họ không biết lịch sự chỉ biết tiếp thu mệnh lệnh, cho nên nhất thời không sửa đổi được. Tàn phu nhân, thực sự xin lỗi, tôi trở về sẽ dạy lại bọn họ. Trần Mỹ Lệ cả người chấn động, khuôn mặt giận đến mức đỏ bừng lên. - Các người... Các người xúc phạm tôi như vậy Tàn gia chúng tôi là sẽ không bỏ qua. Cậu cho rằng Tàn gia chúng tôi dễ chọc sao! Cổ Tĩnh Trạch cười nhạt:

- Tàn phu nhân, Tàn gia muốn giảng đạo lý đúng không? Bà làm hỏng chiếc xe tôi mua cho Lâm Triệt, xúc phạm Lâm Triệt, lại luôn miệng nói tôi xúc phạm bà? - Cậu... Các người vu oan tôi, xe này căn bản không phải là tôi làm hư, tôi muốn báo cảnh sát, các người đang bôi nhọ tôi!

Trần Mỹ Lệ biến sắc. Cổ Tĩnh Trạch lười biếng nhìn nhìn cạnh.

- Đúng lúc, cảnh sát có tới đây không, vị phu nhân này muốn báo cảnh sát.

- Tiên sinh, cảnh sát đã tới. Lúc này phía đằng sau có tiếng bước chân, một vài người đàn ông mặc cảnh phục đi vào. Trần Mỹ Lệ vừa thấy, vội vàng nói:

- Cảnh sát, bọn họ vu oan tôi, còn giam cầm tôi không cho tôi đi, vừa rồi còn có người đánh vào mặt tôi, tôi muốn nghiệm thương! Cảnh sát kinh ngạc nhìn thoáng qua Trần Mỹ Lệ. Trần Mỹ Lệ vội vàng nói:

- Tôi chính là phu nhân Tàn gia, tôi muốn gặp cục trưởng của các người, cục trưởng các người nhất định biết chồng tôi là ai, chồng tôi chính là chủ tịch Tàn Mậu Sinh. Cảnh sát lại nhìn thoáng qua Trần Mỹ Lệ, vội tới bên Cổ Tĩnh Trạch.

- Cổ tiên sinh, thất kính thất kính, nơi này xảy ra chuyện gì? Cổ Tĩnh Trạch liếc mắt nhìn về phía Trần Mỹ Lệ.

- Tôi không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết lúc tôi tới người này đã ở đây ăn nói ngông cuồng. Bà ta nói mình là người của Tàn gia, không ai dám động đến bà ta, chiếc xe tôi mới mua cũng bị bà ta làm hư. Cảnh sát tiếp tục liếc nhìn Trần Mỹ Lệ, vội nói:

- Tàn phu nhân, đây là bà không đúng rồi, chúng tôi chỉ biết thực thi theo pháp luật, bà hiện tại làm hư hại tài sản của người khác, chúng tôi lẽ ra nên đưa bà đi thẩm vấn. Xin bà đi với chúng tôi một chuyến. - Cậu... Cậu...

Trần Mỹ Lệ thấy cảnh sát muốn mang mình đi, lập tức luống cuống, tức giận trừng mắt với Cổ Tĩnh Trạch.

- Tôi không tin cậu có thể biến đen thành trắng, cậu là Cổ Tĩnh Trạch thì thế nào, các người, các người buông tôi ra, các người dám đụng đến tôi, tôi sẽ không tha cho các người. Cổ Tĩnh Trạch nở nụ cười lạnh

- A, ở chỗ này, tôi đúng là có thể đổi đen thành trắng đấy. Không tin, Tàn phu nhân đương nhiên có thể thử một lần. Trần Mỹ Lệ nhìn bộ dáng tự nhiên của anh, bị khí thế lúc nói chuyện của anh áp đảo, nhất thời trong lòng rất khó tin. Chẳng lẽ Cổ Tĩnh Trạch thật sự có thể một tay che trời? Những người này thật sự không màng đến địa vị Tàn gia, cứ như vậy muốn mang bà đi. Ở bên cạnh vẫn luôn không dám nói lời nào, nhìn Cổ Tĩnh Trạch khí thế không giận vẫn tự có uy. Lâm Ly trừng đôi mắt lên, lúc này vội lôi kéo Trần Mỹ Lệ, điềm đạm đáng yêu ngẩng đầu lên, đứng thẳng người làm lộ ra bộ ngực ngạo nghễ, cố ý để lộ bà vai. Cũng may hôm nay cô ta trước khi ra cửa đã trang điểm thập phần hoàn mỹ, có chút tham lam nhìn bộ dáng cao cao tại thượng của Cổ Tĩnh Trạch, trong lòng không ngừng ngưỡng mộ, vẫn luôn cho rằng mình sẽ không có chút giao thiệp gì với nhân vật thượng lưu như vậy, dẫu sao Tàn gia cũng coi như có mặt có mũi, ở thành phố B cũng không có người dám động đến, nói ra cũng làm người khác thán phục hâm mộ. Nhưng so với Cổ gia Tàn gia lại không đáng giá nhắc tới. Cổ gia đứng đầu các gia tộc, người bình thường không thể với tới, chỉ có thể ngược nhìn. Bây giờ, một đại nhân vật như anh đứng trước mặt mình, lại có thể nhìn thấy diện mạo khiến cho lòng người không thể không say. Cô ta háy mắt, giọng nói lộ ra vài phần dự hoặc.

- Cổ tiên sinh, hy vọng ngài có thể nể mặt tôi tha cho bà ấy đi, bà ấy không cố ý, bà ấy chỉ nhất thời không chú ý. Trần Mỹ Lệ còn tưởng rằng Lâm Ly rất tốt, còn dám vì bà mà đắc tội với Cổ Tĩnh Trạch, nhất thời cảm kích nhìn Lâm Ly. Ánh mắt Cổ Tĩnh Trạch chẳng buồn dừng trên mặt Lâm Ly lấy một giây, đối với vẻ mặt hoặc trên mặt cô ta chỉ có khinh thường, khinh miệt nói:

- Cô là ai? Lâm Ly chấn động. - Tôi... Tôi là chị Lâm Triệt, chúng ta gặp mặt một lần, tôi và Lâm Triệt đều là minh tinh.

Lâm Ly vội vàng tiến lên một bước. Ngay lập tức lại bị vệ sĩ chặn lại không để cô ta đến gần anh dù chỉ một chút. Cổ Tĩnh Trạch hừ một tiếng, nhìn Lâm Ly.

- Xin lỗi, tôi không biết cái gì là minh tinh, Lâm Triệt có chị hay không tôi không có nghe nói qua.

Nói xong anh tự nhiên ôm lấy vòng eo của Lâm Triệt, dáng vẻ thân mật lại quen thuộc. Sau đó nói với cảnh sát:

- Những người này giao cho các anh xử lý. Phía sau, nhân viên cửa hàng vội hỏi Cổ Tĩnh Trạch:

- Cổ tiên sinh, chiếc xe này tôi sẽ giúp cậu sửa lại. Cổ Tĩnh Trạch nói:

- Chiếc xe đã bị hỏng như vậy làm sao phù hợp với người phụ nữ của tôi? Đặc biệt lại bị những người khác chạm qua, tôi lo Lâm Triệt sợ bẩn. Chiếc xe này đập đi cho tôi. Chủ tiệm, giúp tôi một chiếc xe giống chiếc vừa rồi, trực tiếp đưa đến Cổ gia. Những người ở đây nghe xong, nhất thời đều cực kỳ ngạc nhiên, nhìn Cổ Tĩnh Trạch hồ hững xoay người cũng không quay đầu lại mang theo Lâm Triệt rời đi. Đằng sau mọi người trừ bỏ nhìn Trần Mỹ Lệ, đều cùng nhau rời đi, nhân viên cửa hàng hâm mộ nhìn theo. Cổ Tĩnh Trạch không phải khoe khoang, thật sự làm người kinh ngạc. Quá soái. Quá quyết đoán. Lâm Triệt thật là quá may mắn có thể ở bên cạnh người đàn ông như vậy. Lâm Ly cắn răng, phần hận nhìn bóng dáng Lâm Triệt dần rời đi, hận không thể qua đi xé xác cô. Nhìn Cổ Tĩnh Trạch, đôi mắt cô ta lại nhủ lại, ánh mắt lập tức có rất nhiều mê loạn. Lần đầu tiên cô ta nhìn thấy nhìn thấy người đàn ông có mị lực như vậy. Đặc biệt là bộ dáng rất có khí thế kia, không hổ là người giàu nhất nước C. Trần Mỹ Lệ tức giận không thôi, mãi cho

đến lúc bị đưa đi, vẫn còn kinh ngạc, mình thế nhưng bị Lâm Triệt, một cô gái nhỏ đùa giỡn. Bất đắc dĩ chính là, bên người cô còn có Cố Tĩnh Trạch, mình còn cố tình chọc tới cô thì cũng không còn cách gì khác.

Bạn đang đọc truyện *Thiêm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Không Để Em Rơi Một Giọt Nước Mắt!

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Nếu đã biết sai ở đâu, vậy chỉ phạt em một cái.

Nói xong, liền hôn một cái lên môi cô.

Cả khuôn mặt Lâm Triệt đỏ bừng, bực bội nhìn qua Cố Tĩnh Trạch:

- Chưa thấy người nào không đứng đắn giống anh cả!

Cố Tĩnh Trạch nhìn bộ dáng giận dữ của cô, không nhịn được bật cười thành tiếng, Lâm Triệt bất giác sửng sốt. Người như Cố Tĩnh Trạch vậy mà cười lên trông cũng rất đẹp nha! Một người đàn ông từ trước đến nay hiếm khi biểu lộ tâm tình, bỗng nhiên cười một cái, thật giống như thần tiên hạ phàm. Lâm Triệt ngay người nhìn Cố Tĩnh Trạch, anh bỗng đứng gần sát cô, nói:

- Lâm Triệt, sao em lại nhìn chăm chăm vào tôi thế?

Lâm Triệt hoàn hồn, mạnh miệng:

- Ai nhìn chăm chăm anh cơ chứ!

- Sao thế? Tôi thấy rất rõ mà?

Cố Tĩnh Trạch vừa nói vừa nhích lại gần. Lâm Triệt vội vàng chỉnh lại biểu cảm trên mặt, trong chốc lát cũng không để ý tới anh đã tiến sát đến bên cô. Không gian trong xe rất nhỏ hẹp, Cố Tĩnh Trạch dùng một tay vịn vào vô lăng, tay còn lại vịn vào ghế của cô, lồng ngực đã sớm đem Lâm Triệt kẹp ở chính giữa, tư thế này nhìn qua muốn bao nhiêu ái muội liền có bấy nhiêu ái muội!

Cố Tĩnh Trạch nhìn Lâm Triệt ở khoảng cách gần, trong khoảnh khắc thấy gò má cô rất tinh xảo, không nhìn ra một điểm tí vết nào, ngược lại trông còn xinh đẹp hơn bình thường. Bởi vì ở nhà nên cô không trang điểm, cái gì cũng không bôi, nhưng da mặt nõn nà sạch sẽ như vậy khiến anh rất muốn hôn cô.

Anh cười cười nhìn thẳng vào mắt cô:

- Nói đi, có phải tôi rất đẹp trai đúng không?

- Anh... Cố Tĩnh Trạch anh không biết xấu hổ!

- Giữa vợ chồng với nhau cũng rất cần mặt mũi mà, em nói xem có đúng vậy không?

Cố Tĩnh Trạch cúi đầu nhìn thật kỹ nét mặt cô. Lúc này Lâm Triệt mới để ý, anh bất tri bất giác đã sát lại người mình từ lúc nào, ở trước mặt mình tự bao giờ, ngực của anh cơ hồ dán lên ngực của cô, khiến cho hô hấp của cô trở nên gấp gáp.

Cố Tĩnh Trạch vẫn còn tiếp tục hỏi:

- Rốt cuộc thì em có nói không, có phải vì tôi rất đẹp trai cho nên em mới liếc trộm tôi?

Lâm Triệt cảm thấy mình bị đè đến không thở nổi, lấy lại tinh thần cô vội vàng nói:

- Đúng đúng, anh là đẹp trai nhất!

Cố Tĩnh Trạch không hài lòng, câu vừa rồi cô nói nghe kiểu gì cũng thấy qua loa lấy lệ:

- Một chút cũng không cảm giác được em đang thật lòng!

- Tôi... Được rồi, anh đẹp trai nhất rồi, Cố Tĩnh Trạch, anh rất có mùi vị đàn ông, so với anh không ai có thể sánh bằng!

Lâm Triệt vừa nói vừa lấy tay xoa xoa lồng ngực bé nhỏ của mình.

Cố Tĩnh Trạch tiếp tục hỏi:

- Vậy à? Thế em nói cho tôi biết, tôi với Cố Tĩnh Dư ai đẹp trai hơn?

Lâm Triệt thề rằng cô chưa từng gặp qua ai tự luyến như vậy, có ai lại đi so đo với em trai của mình không cơ chứ!

- Cũng được, nhưng không bằng anh!

Đúng vậy, cô lại cảm thấy Cố Tĩnh Trạch đúng là hơn Tĩnh Dư một điểm. Tuy rằng dáng dấp của Cố Tĩnh Dư rất tinh xảo, nhưng lại không có điểm này. Một loại tư vị thâm trầm sâu thẳm, nhìn đến ai, linh hồn người đấy liền như bị hút vào.

Cố Tĩnh Trạch hài lòng gật đầu, coi như cô còn có chút ánh mắt. Anh cúi đầu, thâm thúy nhìn cô, sau đó hỏi:

- Vậy em nói, là tôi đẹp trai hơn, hay Tần Khanh đẹp trai hơn? Biểu tình trên mặt Lâm Triệt bỗng trở nên cứng nhắc. Thông minh như Cố Tĩnh Trạch, sao lại không phát hiện ra điểm này. Ánh mắt anh tối sầm lại, nhìn chằm chằm cô:

- Mau nói cho tôi biết!

Trong lòng Lâm Triệt rất rõ ràng, Tần Khanh không đẹp bằng Cố Tĩnh Trạch. Anh ta là chàng trai chói sáng, khiến người ta vừa nhìn liền nghĩ ngay đến bạch mã hoàng tử. Còn Cố Tĩnh Trạch giống như một kị sĩ luôn ẩn mình trong đêm tối, vào thời điểm cần đến anh, anh sẽ lặng lẽ xuất hiện, giống như anh hùng trong lòng mọi người. Anh còn có một loại khí chất khiến người ta cảm thấy âm trầm. U buồn, tựa như không có cách nào vươn ra khỏi bóng tối.

Đẹp trai, hấp dẫn, nhưng mà hai cảm giác đấy cũng không giống nhau:

- Tôi...

Cố Tĩnh Trạch biết là...

Anh nắm chặt cổ tay Lâm Triệt, đưa tay kéo cô ngồi trên người mình. Lâm Triệt nhẹ kêu một tiếng, nhìn qua, thấy đáy mắt của anh tựa như đêm tối, âm trầm bao phủ cả người cô.

Cố Tĩnh Trạch nhìn chằm chằm mặt cô, ôm cô như vậy, cảm thấy cô ngồi trên người mình với dáng vẻ ngượng ngùng xấu hổ còn mang theo điểm chống cự, càng đốt lên lửa giận cùng kích thích trong lòng anh. Anh cúi đầu ôm lấy cô, không chút lưu tình nghiền ép đôi môi cô.

“Ô... Ô...” Lâm Triệt kêu lên vài tiếng không rõ, đưa tay đẩy vai anh. Anh càng ôm cô chặt hơn, khóa cô trong vòng tay của mình.

- Anh... Ô...

Anh buông cô ra, lăm bắm:

- Em không cảm thấy, ở trong xe kỳ thực rất kích thích à?

Lâm Triệt vội nói:

- Tôi không muốn, Cố Tĩnh Trạch, anh buông tôi ra!

Quần áo xóc xếch bị tuột ra, gần như cô đã lột sạch mình trước mặt anh.

Lâm Triệt hoảng loạn, nhìn quanh bốn phía, lại nhấn vào còi xe, âm thanh chói tai lập tức vang lên.

Cố Tĩnh Trạch vội buông lỏng eo cô. Lâm Triệt giống như sắp khóc.

Nhìn thấy vành mắt đỏ hồng của cô, đáy lòng Cố Tĩnh Trạch tối sầm lại.

Nhiu mày lại, anh chậm rãi buông cô ra, nhìn thấy trang phục của cô hỗn loạn, thì lấy tay kéo lên. Lâm Triệt cảm thấy vừa rồi anh giống như dã thú, thật khiến người ra sợ hãi. Cô quay đầu đi, tự sửa sang quần áo, không thêm để ý đến anh nữa.

Cố Tĩnh Trạch hít một hơi thật sâu, nhìn qua cô, lại nhìn tiểu đệ chính mình một chút, không nhịn được cười khò. Anh bất đắc dĩ, nhẹ giọng nói:

- Nếu em vẫn thích Tần Khanh, vậy thì nói với hắn ta đi. Yêu thích không thể nói ra miệng, kỳ thực rất lãng phí.

Lâm Triệt ngẩn người, nhìn sang Cố Tĩnh Trạch. Mí mắt giật giật, cô nói:

- Tôi sẽ không làm thế... Kỳ thực ngẫm lại, tất cả đều là quá khứ rồi, tôi hiện tại không có thích anh ta như vậy, chỉ là đối với người mình từng thích qua còn một chút lưu luyến mà thôi.

Cố Tinh Trạch khiêu mi, quay đầu nhìn qua Lâm Triệt. Cô ngẩng đầu lên, nói:

- Lẽ nào anh không như thế sao, lòng người cũng là máu thịt, anh sẽ bởi vì không chiếm được một người, thì không thêm để ý người ta nữa, biến người ta thành một người xa lạ trong cuộc đời mình sao?

Cố Tinh Trạch nhìn cô, lắc đầu, tâm tình đại khái đã tốt trở lại.

Xe này lái như thế nào, anh chậm rãi dạy cô, nhưng Lâm Triệt lại không muốn được anh dạy, có trời mới biết anh là một giáo viên khủng bố như thế nào!

Về tới nhà, Lâm Triệt nhận được điện thoại, là công ty gọi tới.

Du Mẫn Mẫn trong điện thoại vô cùng vui vẻ nói với cô:

- Lâm Triệt à, em đã đã đề cử giải dành cho nghệ sĩ mới của Panda TV, nhớ chuẩn bị một chút, có lẽ chúng ta sẽ tham gia giải thưởng bình chọn lớn đấy!

Lâm Triệt bỗng chốc vô cùng ngạc nhiên và mừng rỡ!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Mọi Người Trong Công Ty Đều Rất Vui Vẻ

Lễ trao giải đài truyền hình Panda là một trong những giải thưởng truyền hình đứng đầu trong nước, có thể tham gia đã là một việc cực kì khó.

Mỗi năm có vài tỷ người quan tâm tới lễ trao giải này, vì vậy nó không phải tự nhiên mà được coi là một trong những giải quan trọng hàng đầu

Du Mẫn Mẫn cũng rất là thích thú, rất nhanh đã kéo Lâm Triệt đến công ty để bắt đầu chọn lễ phục.

Du Mẫn Mẫn đặc biệt tìm vài đơn vị tài trợ phù hợp, các thương hiệu đều rất nổi tiếng.

Hiện tại Lâm Triệt được xem như là nghệ sĩ có năng lực nhất của Du Mẫn Mẫn cho nên Du Mẫn Mẫn gần như đem toàn bộ tinh lực đặt trên người Lâm Triệt.

Trong công ty, Du Mẫn Mẫn giúp Lâm Triệt giành được một phòng nghỉ. Ở trong phòng nghỉ, Du Mẫn Mẫn cảm thư mời của lễ trao giải cho Lâm Triệt xem

- Hôm nay nó vừa mới được gửi đến công ty đây, giám đốc cũng vui vẻ rất mừng cho cô. Chỉ là, một số người trong danh sách lần này vẫn còn cạnh tranh, một người trong số họ có vẻ không quan tâm.

Trên danh sách đều có nhân viên tham gia. Lâm Triệt thấy Lâm Ly cũng tham gia một giải thưởng, xem ra tại lễ trao giải sẽ gặp cô ấy rồi.

Lâm Triệt kích động nói:

- Em thật sự không nghĩ tới em lại có thể tham gia, em chỉ diễn vai nhân vật phụ thôi đấy.

- Đầu tiên, phim truyền hình của Cố Tinh Dư hàng năm đều rất hot cho nên em tham gia loạt phim truyền hình đứng đầu, thứ hai là nhân vật của em diễn tạo hình đáng yêu, thứ ba là diễn xuất của em cũng không tệ.

Lâm Triệt im lặng nhìn Du Mẫn Mẫn:

- Chị Du, chị có thể khen em một chút không, để sau này có thể cố gắng mà làm việc.

Vì mỗi ngày đều gặp mặt nên dần dà quan hệ của Lâm Triệt cùng Du Mẫn Mẫn tốt lên rất nhiều, nói chuyện cũng không câu nệ như trước.

Du Mẫn Mẫn nói:

- Lời chị nói là thật đấy, nhưng mà đây cũng một phần là do may mắn cho nên em không thể quá kiêu ngạo, biết chưa?

- Đã biết...

- Chẳng qua em nên hậu tích bạc phát (*), em đã tham gia vào vòng giải trí này rồi. Mặt khác, chị không nghĩ em sẽ có đối thủ cạnh tranh nào, cho nên chị cảm thấy em có rất nhiều cơ hội giành được giải!

Lâm Triệt cười khiêm tốn, xấu hổ che gò má ửng hồng mà nói:

- Làm sao có thể!

Du Mẫn Mẫn nói:

- Chị nói thật, em cho rằng bây giờ em còn là một diễn viên nhỏ nhoi ư? Em đó bây giờ chính là ngôi sao mới nha, công ty cũng đang chuẩn bị bồi dưỡng đối tượng quan trọng là em đó!

- Ai nha... Em chỉ là có chút không quen, em mới lần đầu mà có thể thành công như vậy?

- Kỳ thật đây cũng chính là lần đầu của chị, em là nghệ sĩ đầu tiên dưới trướng chị thành công như vậy!

Du Mẫn Mẫn nói:

Lâm Triệt khó hiểu nhìn Du Mẫn Mẫn:

- Trước kia chị Du cũng có rất nhiều nghệ sĩ nổi tiếng mà?

Du Mẫn Mẫn nói:

- Chị chỉ tham gia vào giới lâu năm mà thôi. Vừa tốt nghiệp mà bắt đầu gia nhập làm trợ lý, theo trợ lý đến trợ lý tư nhân, rồi lại đến làm người đại diện chung, sau đó làm người đại diện tư, chị gia nhập giới cũng không tệ. Nhưng tiếc một điều là có thể gặp được đến một nghệ sĩ tài năng cũng phải cần may mắn, chị một mực làm gì chắc đó, chưa bao giờ chị nghĩ tới chuyện cướp nghệ sĩ, cho nên nghệ sĩ có trong tay chị, hoặc là người mới hoặc là những nghệ sĩ cũ không còn nổi tiếng.

Cô vỗ vỗ bả vai Lâm Triệt:

- Cho nên chúng ta đều là lần đầu, cùng nhau cố gắng lên nha!

- Ừm, cùng nhau cố gắng lên!

Bỗng nhiên Lâm Triệt cảm thấy, trước đây cô cho rằng người đại diện thì nên cao cao tại thượng, dù sao tất cả những việc đều do người đại diện an bài, bọn họ quyết định số mạng của những nghệ sĩ nhỏ, thế nhưng, bây giờ suy nghĩ kỹ lại, công việc của họ cũng không hề dễ dàng.

Hai người cùng đi ra, bên ngoài có vài nghệ sĩ nhỏ thấy Lâm Triệt đi ra đều cúi đầu chào rõ lớn:

- Chị Lâm Triệt ngày tốt lành.

Khom lưng chờ Lâm Triệt đi qua mới ngẩng đầu lên.

Lâm Triệt biết, trong này rất chú trọng thân phận cùng thành tích, trước kia bản thân cô cũng tránh ở một bên, để đường cho những nghệ sĩ đó đi qua rồi mới tiếp tục đi.

Chỉ là mình bây giờ mà cũng được đãi ngộ như vậy, cảm giác hơi không quen lắm. Lâm Triệt nói:

- Thật là, em mới diễn một vai nhân vật chính mà thôi, bọn họ không cần đối với em như vậy.

Du Mẫn Mẫn cười nói:

- Nhưng mà em nghệ sĩ đang ở thời kỳ vượng, huống chi em lên đến chóp đỉnh rồi đấy. Với lại năm nay em cũng là một trong những nghệ sĩ đứng đầu, công ty ai mà không biết em.

Thực ra Lâm Triệt lại không nghĩ tới bản thân hiện tại lại quen mặt như vậy rồi.

Nhưng mà, vừa tới cửa...

Một ông già bỗng nhiên nhào ra trước mặt, Lâm Triệt bị dọa thiếu chút nữa nhảy dựng lên. Nhưng mà ông già ấy không có để ý đến Lâm Triệt, mà lại hướng Du Mẫn Mẫn quỳ xuống.

Lâm Triệt kinh ngạc che miệng, thấy Du Mẫn Mẫn vẫn luôn trấn định mà lần này bỗng nhiên ngã người, chỉ thấy ông già kia ôm hai chân Du Mẫn Mẫn kêu lên:

- Mẫn Mẫn, con nhất định phải giúp ba, lần này ba thật sự sắp chết rồi, nếu con không giúp ba, ba sẽ phải rời khỏi nhà chúng ta, đầu một nơi thân một nẻo đấy.

“Quần áo trên người tả tơi, thoạt nhìn lão vô cùng bẩn, nhưng thật sự đây là ba của Du Mẫn Mẫn sao?”

Lâm Triệt cũng hơi sững sờ.

Du Mẫn Mẫn cắn môi nhìn ba của mình rồi đẩy ông ra, không khách khí mà nói:

- Con đã nói rồi, trước đó là lần đầu cũng như lần cuối con giúp ba, nhưng ba thì thế nào? Ba lại thua tiền phải không? Ba, con nói rồi, con không có tiền, một đồng cũng không có. Nơi này là chỗ làm việc của con, ba mau rời đi, bằng không... nếu con thất nghiệp thì ba về sau bóc lột ai đây?

Ông ấy ngẩng đầu lên từ mặt đất:

- Mẫn Mẫn, lần này ba thật sự không có thua tiền, là đám vương bát đần kia, bọn nó nói dối mẹ đẻ con, ba không có đủ tiền nên còn nợ ba vạn tệ, nếu không trả đủ tiền, bọn nó muốn đem mẹ của con đi làm đầu bếp công trừ nợ, ba rất sợ hãi nên... nên...

Du mẫn mẫn nhú mày:

- Nên làm sao?

- Nên chúng đem tiểu thư Lục gia ra uy hiếp, ai biết được ba không cẩn thận làm đầu con bé ấy bị thương phải vào bệnh viện, hiện tại bọn nó muốn tố cáo ba, lần này ba xong thật rồi.

- Cái gì?

Du Mẫn Mẫn không giận ngược lại còn cười, buồn cười nhìn xem ba của mình, cắn môi nói:

- Ba cũng thật có năng lực, hiện tại không chỉ đánh bạc mà còn đánh người sao?

- Ba...

- Thả con ra, việc này con mặc kệ, ba đi rất đúng lúc, đỡ phải liên lụy mẹ và con.

Du Mẫn Mẫn đẩy người ba đang ôm chân của mình ra.

Ông ta té trên mặt đất, bây giờ đúng lúc có nhiều người nhìn, rất nhiều người đều hiếu kỳ dừng lại xem. Ông ta thấy vậy liền nổi nóng chỉ vào Du Mẫn Mẫn mắng to:

- Mày tính toán cái gì, tao là ba của mày, mày sao có thể đối xử với tao như vậy? Tao ngâm đắng nuốt cay nuôi mày lớn, hiện tại mày tốt rồi cho nên không quan tâm tao phải không hả, con chồng trước? Tao làm trề việc tốt của mày vậy sao? Được, mày không để ý đến thì tao mặc kệ, tao sẽ không đi, tao sẽ ngồi tại cổng ra vào cổng ti của mày!

Du Mẫn Mẫn cảm thấy không còn gì để nói, lạnh lùng nhìn ông ta một cái liền phẩy tay với bảo vệ nói:

- Người này ăn vạ trước công ty, làm ảnh hưởng đến việc làm ăn, nhanh kéo người này ra ngoài giúp tôi.

Bảo vệ nghe vậy thì nhanh chóng kéo ông ta đi. Sau đó, ông ta còn kêu lên một tiếng thảm thiết, rồi lại một tiếng cao hơn một tiếng.

Lâm Triệt bất đắc dĩ kéo Du Mẫn Mẫn đi khỏi nơi này. Những người đứng quanh đó một tiếng rồi lại một tiếng nghị luận, ánh mắt nhìn Du Mẫn Mẫn đầy phê phán.

Ba Du bị đuổi về còn đang giãy giụa bên ngoài, Lâm Triệt nhìn rồi nói với Du Mẫn Mẫn:

- Trước tiên đi vào với em, chị trở về như vậy thế nào ba của chị cũng sẽ còn đi tìm chị.

Du Mẫn Mẫn cảm kích nhìn Lâm Triệt:

- Được, cảm ơn em!

Lâm Triệt phát tay để cho tài xế lái xe đến nhà của Cố Tĩnh Trạch.

(*) Hậu tích bạc phát: Để dành nhiều nhiều, từ từ phát ra, nghĩa là: Chỉ có chuẩn bị đầy đủ thì mọi việc mới được giải quyết tốt.

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiêu Thê: Ông Xã Cực Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Đồng Ý Nấu Ăn Cho Anh

Trên xe, Lâm Triệt nhìn Du Mẫn Mẫn đang quay đầu về phía ngoài cửa sổ, suy nghĩ một chút rồi nói:

- Ba của chị làm như vậy cũng là do bất đắc dĩ.

Du Mẫn Mẫn cười khỏ một tiếng:

- Thì có làm gì được đâu, ông ấy có tính mê cờ bạc, chị nghe ông nói chuyện trong giới bài bạc suốt. Nói được nửa đời người, thế nhưng bây giờ mỗi ngày đều ra ngoài gây sự. Kệ thôi, chị nhìn nhiều nên đã thành thói quen.

Mặc dù trước đây Du Mẫn Mẫn là quản lý của Lâm Triệt, nhưng bởi vì lúc đó cô là nghệ sĩ mới, không giống như hiện tại. Gần như Du Mẫn Mẫn đã trở thành người đại diện riêng cho cô, cho nên mỗi ngày hai người hầu như đều ở cùng một chỗ. Bây giờ mới biết trong nhà Du Mẫn Mẫn xảy ra chuyện này.

Lâm Triệt vỗ vỗ bả vai của Du Mẫn Mẫn:

- Bây giờ cần phải nghĩ biện pháp.

Du Mẫn Mẫn nhìn Lâm Triệt rồi lắc đầu:

- Trừ phi chị dẫn theo mẹ và em trai rời khỏi nơi đó. Bằng không, cho dù có biện pháp nào đi chăng nữa, vẫn không thể thoát khỏi con mọt này.

Lâm Triệt đáp:

- Được rồi, về đến nhà rồi chúng ta từ từ nghĩ biện pháp, không nên gấp gáp, rồi sẽ có biện pháp giải quyết.

Rất nhanh thì tới Cổ gia.

Cho tới bây giờ Du Mẫn Mẫn chưa từng tới Cổ gia. Lúc này từ bên ngoài đã nhìn thấy bảo vệ canh giữ nghiêm ngặt, giờ đây mới cảm thấy không ổn, quay sang nói với Lâm Triệt:

- Chị có thể đi vào chứ? Cổ gia sẽ không tùy tiện cho phép người ngoài đi vào mà!

Lâm Triệt nói:

- Không sao... Sẽ không có chuyện gì đâu, tuy rằng trước giờ em cũng chưa từng mang người vào.

Đến cửa rồi, ngược lại bảo vệ nhìn Du Mẫn Mẫn một chút, sau đó cung kính nói với Lâm Triệt:

- Cô chủ.

Rồi trực tiếp cho qua.

Du Mẫn Mẫn xác định, bọn họ đều cung kính hô lên, trong giọng nói không hề có ý coi thường.

Thế nhưng, quay đầu nhìn Lâm Triệt một chút, vẫn không hỏi gì thêm.

Cô là người đại diện, chuyện của nghệ sĩ cô cũng không thể hỏi nhiều. Không hẳn là sẽ không hỏi, chỉ là trừ phi ảnh hưởng đến công việc. Đây chính là sự chuyên nghiệp của một người đại diện nên cần.

Sau khi vào cửa, Du Mẫn Mẫn chỉ nhìn thấy đây là một căn phòng to lớn, đồ trang trí lộng lẫy rực rỡ nhưng cũng rất khiêm tốn đơn giản.

Đứng ở trong phòng khách, cô không khỏi nhìn Lâm Triệt nói:

- Nhà của em giống như một cung điện vậy.

Lâm Triệt trả lời:

- Đúng vậy, lúc mới đầu tới em cũng bị lạc đường đó. Chủ yếu là khá nhiều đường cong, nhìn thì có vẻ phức tạp, nhưng đi vài lần là quen thôi.

Du Mẫn Mẫn nói tiếp:

- Không nghĩ tới đây chính là nhà của Cố Tĩnh Trạch.

- Sao vậy?

Lâm Triệt nhìn cô ấy.

Du Mẫn Mẫn cười nói:

- Người bình thường hẳn là không được vào, chỉ đây là dinh hào quang của em đó.

Lâm Triệt cười:

- Phải không? Không nghĩ tới sẽ có một ngày em có thể khiến người khác được thom lây.

- Đương nhiên.

Lúc này điện thoại của Du Mẫn Mẫn vang lên, Du Mẫn Mẫn cúi đầu nghe điện thoại, là do mẹ gọi tới.

Ở trong điện thoại vang lên tiếng mẹ cô khóc:

- Con giúp ba một chút đi! Mẫn Mẫn, nhà chúng ta chỉ có mình con là có năng lực này, những người khác đều không thể trông cậy vào được. Con xem con có quen biết ai không, con đi theo bảo họ giúp đỡ được không? Con chỉ có một người ba thôi, nếu như ba con xảy ra chuyện gì, về sau con sẽ không hồi hận sao?

Móng tay Du Mẫn Mẫn bám chặt vào lòng bàn tay, chỉ có đau đớn mới có thể khiến cho cô cảm thấy thoải mái.

- Được, con sẽ nghĩ biện pháp...

Đối mặt với khóc thét của mẹ, Du Mẫn Mẫn chỉ có thể nhàn nhạt trả lời như vậy.

Sau khi cúp điện thoại, cô khẽ nhắm mắt một cái rồi ngẩng đầu lên nhìn, thấy trần nhà rộng lớn của Cố gia thì thờ dài.

Lâm Triệt nói:

- Chị Du, đối phương rốt cuộc là ai? Chúng ta cùng nhau nghĩ một biện pháp, rồi sẽ có thôi.

Du Mẫn Mẫn nói:

- Đối phương là Lục gia ở thành phố B, họ mở ngân hàng tư nhân và sòng bạc ngầm. Ba chị đã theo bọn họ đánh bạc rất nhiều năm, đó cũng không phải người tốt gì. Chị sẽ đi thuyết phục, đến lúc đó lại nói.

- Vậy buổi tối chị làm sao bây giờ?

- Chị sẽ đi đến khách sạn nào đó, tạm thời sẽ không thể để ba chị tìm được chị. Em yên tâm, đã nhiều năm như vậy rồi. Chị tự biết bảo vệ mình, đây chính là điểm mạnh của chị.

- Được rồi.

Du Mẫn Mẫn ở chỗ này dùng điện thoại định vị tên khách sạn, sau đó Lâm Triệt an bài xe Cố gia đưa cô tới.

Sau đó, chợt nghe thấy tiếng điện thoại vang lên, nhìn thấy tên Cố Tĩnh Trạch, trên mặt Lâm Triệt cười cười, nhắc máy.

- Chừng nào khi em thực hiện lời hứa, làm đồ ăn cho tôi? Lúc đó Lâm Triệt cho rằng anh chỉ thuận miệng nói thôi, nhưng bây giờ nghe thấy anh lại nhắc tới, không thể làm gì khác hơn là bắt buộc đi nói:

- Được...Tôi đi mua nguyên liệu nấu ăn chờ anh trở về.

- Tốt. Em chờ tôi, tôi tới ngay.

Cố Tĩnh Trạch nghe thấy cô nói muốn đi mua nguyên liệu nấu ăn, thì khẩn cấp chạy về nhà.

Rất nhanh thì tới nhà, lôi kéo Lâm Triệt cùng đi ra ngoài:

- Đi thôi, chúng ta cùng tới trung tâm thương mại.

- Anh cũng đi sao?

- Dĩ nhiên.

- Nhưng mà...

Lâm Triệt nhớ tới lời cảnh cáo ngày đó của Mạc Huệ Linh:

- Anh đi ra ngoài sẽ không gặp nguy hiểm chứ?

Cố Tĩnh Trạch kỳ quái nhìn Lâm Triệt.

- Tại sao em nói vậy?

Lâm Triệt nói:

- Chẳng qua là, ngày đó, Mạc tiểu thư đã nói với tôi, anh một mình đi ra ngoài sẽ gặp nguy hiểm.

Mạc Huệ Linh?

Trên mặt Cố Tĩnh Trạch hiện lên tia không vui, quay sang nói với Lâm Triệt:

- Tôi sẽ gặp nguy hiểm chỗ nào, nếu mà, tôi cứ phải vì sợ gặp nguy hiểm, mà mỗi ngày nhốt ở trong nhà à? Đi thôi.

Nói xong, một tay Cố Tĩnh Trạch kéo Lâm Triệt, mang cô đi ra ngoài.

Lâm Triệt còn muốn nói điều gì, nhìn anh như vậy, không thể làm gì khác hơn là ngừng nói. Cúi đầu nhìn cái tay của anh, cô muốn rút ra, nhưng vừa động dậy thì ngược lại anh càng nắm chặt hơn. Thấy người giúp việc còn ở đó, Lâm Triệt cũng không giãy dụa quá kịch liệt.

Người ở trung tâm thương mại không đông lắm, Lâm Triệt thấy kỳ lạ. Trước đây dòng người đổ vào trung tâm thương mại rất đông, nhưng ngày hôm nay giống như đã được giới hạn vậy, số người ít đi rất nhiều.

Lâm Triệt đẩy xe, nhìn Cố Tĩnh Trạch viết thực đơn mà buồn bực nói:

- Yêu cầu thật là nhiều, nhìn công thức nấu ăn này thật phức tạp.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Cái này mà phức tạp? Chỉ có vài món xào cần thiết là được.

Anh đặc biệt không chọn thực đơn quá đắt.

Lâm Triệt vẫn đẩy xe, đi tới đi lui nhìn rau dưa. Đi dạo trong siêu thị là một chuyện khiến người ta cảm thấy hạnh phúc. Về mặt Lâm Triệt tươi cười, đáng vẻ thoát nhìn rất thoải mái.

- Tôi muốn một cái này.

- Cái này tôi cũng muốn.

- Ồa, củ cải này nhìn rất lạ nha.

Mua mua, cô mua loạn cả lên.

Hoàn toàn không dựa theo thực đơn mà mua nữa rồi.

Cố Tĩnh Trạch đi sát phía sau chỉ có thể bắt đắc đi lác đác.

Lúc này, bên cạnh có người đi qua, không cẩn thận làm bánh xe đi qua chân của Lâm Triệt.

Lâm Triệt "Ai da" một tiếng.

Ngẩng đầu lên, thấy người đàn ông kia chỉ nhìn cô một chút, không nói gì xoay người rồi đi.

Lâm Triệt buồn bực suy nghĩ, thật là người không có đạo đức.

Nhưng mà, người đàn ông kia vừa mới xoay người thì cánh tay bị Cố Tĩnh Trạch bóp lại.

Anh lôi cánh tay hắn, trực tiếp đè bả vai người kia trên giá hàng. Người đàn ông kia hoảng sợ, vừa muốn quay đầu mắng chửi người. Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt hung ác sâu thẳm của Cố Tĩnh Trạch, hơi chột dạ, trực tiếp ngậm miệng.

- Mau xin lỗi!

Anh nói.

Người đàn ông kia nhìn Lâm Triệt một chút, mặc dù không phục, thế nhưng kiêng kỵ Cố Tĩnh Trạch cho nên chỉ có thể đành hoàng nói một câu:

- Xin lỗi, mới vừa rồi tôi không chú ý.

Lâm Triệt cong lưng che chân mình:

- Được rồi, lần sau chú ý một chút.

Cố Tĩnh Trạch hừ lạnh, lúc này mới thả người đàn ông kia đi.

Sau khi người đàn ông rời đi, Lâm Triệt muốn từ dưới đất đứng lên. Cố Tĩnh Trạch lại ngồi xồm xuống, trực tiếp ôm ngang Lâm Triệt rồi đứng lên.

Người đi ngang nhìn thấy một màn này, đều vô cùng hâm mộ. Một người đàn ông cao lớn rắn chắc, bất cứ cô gái nào nhìn vào cũng thấy mê mẩn.

Cố Tĩnh Trạch ôm Lâm Triệt, trực tiếp đem cô đặt vào trong giỏ hàng:

- Chân em không sao chứ?

Lâm Triệt lắc đầu, mỉm cười nhìn Cố Tĩnh Trạch:

- Không có việc gì đâu, một cái xe đẩy có thể nặng bao nhiêu đây, cái làm tôi tức giận chính là thái độ của người đàn ông kia.

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Vụng Về Cắt Trúng

Cố Tĩnh Trạch vẫn cúi đầu cẩn thận cời giày cho cô.

Chân của Lâm Triệt bị anh giữ trong tay, không khỏi có chút ngượng ngùng:

- Hôi lắm, chân mang giày đi một ngày rồi còn chưa rửa.

Cố Tĩnh Trạch nâng con người trọn mắt nhìn cô một cái:

- Được rồi, cũng đã từng đạp lên mặt tôi, tôi cũng không nói gì, không vừa ý thì lúc đó em nên cời ra rồi vứt trên đất chứ?

Lâm Triệt cười cười nhìn anh:

- Anh không thấy ngại sao?

Cố Tĩnh Trạch vỗ chân cô một cái:

- Sống với người ngu ngốc như em, muốn ghét cũng không được, thói quen không tốt.

Vừa nói vừa mang xong giày cho cô. Lâm Triệt dứt khoát đợi trên xe, quay đầu cười với Cố Tĩnh Trạch:

- Đẩy tôi đi, đi không nổi nữa.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Lười biếng.

Mặc dù giọng điệu mang vẻ bất mãn, nhưng vẫn bắt đầu đẩy cô đi lòng vòng khắp nơi.

Cô ngồi trong xe, chỉ huy Cố Tĩnh Trạch mua đồ.

- Quả cà chua bên kia cũng lấy.

- Ai da, tôi muốn ăn khoai tây chiên.

- Cố Tĩnh Trạch, đẩy nhanh lên một chút, bên kia có đồ đang giảm giá kìa!

Những người bên cạnh thấy Lâm Triệt riu rít, còn Cố Tĩnh Trạch vẫn luôn nhẫn nại chịu khó đẩy cô đi, hai người vui vẻ đi qua các kệ hàng ở trung tâm thương mại, khiến người khác hâm mộ.

Có người hâm mộ nói:

- Nhìn bạn trai người ta xem, cung chiều bạn gái như vậy.
- Cậu hâm mộ người ta cũng không xem thử người ta vóc dáng thế nào, người phụ nữ kia đáng đáp thật đẹp mắt, nếu cô ấy là bạn gái tôi, tôi cũng sẽ cung chiều như vậy.
- Cút, cậu không nhìn thấy người đàn ông kia đáng đáp như thế nào sao? Rất đẹp trai nha!
- Ai, nhắc mới nhớ, người đàn ông kia hình như có chút quen mắt.
- Tôi nhìn người phụ nữ kia hơi quen mắt thì phải.
- Dù sao cũng là trai tài gái sắc, vậy mới xứng đôi.

Lâm Triệt mua đồ đến không thể ngừng được, rất nhanh đã mang theo ba túi lớn đi về.

Cố Tĩnh Trạch cảm thấy rất phiền toái, đi theo sau, âm thầm chặn lại lượng khách mua hàng để di chuyển ra bên ngoài, sau đó mới xách ba túi đồ, đi về phía chiếc xe.

Lâm Triệt nói:

- Đề tôi xách một túi cho.

Cố Tĩnh Trạch không để cho cô động vào:

- Cánh tay em còn nhỏ hơn bắp chân, hay là thôi vậy.

Lâm Triệt bấu mỗi một cái, nhưng nhìn một người mạnh khỏe như anh, xách ba túi đồ, nhanh chóng đi tới xe, mở cốp sau xe ra bỏ vào, đáng vẻ tiêu sái lại đẹp trai.

Lâm Triệt nhìn không khỏi âm áp cười một tiếng, sau đó mới ngồi vào xe.

Lúc về nhà làm thức ăn, Lâm Triệt mới cảm thấy buồn rầu. Nghiêm trang phong nhã mặc tạp dề lên, nhưng lúc xắt thức ăn lại vụng về.

Cố Tĩnh Trạch ở bên cạnh nhìn, im lặng đỡ trán. Đặc biệt là lúc lưỡi dao quét ngang trên tay cô, lúc đó chỉ cảm thấy huyết thái dương đột nhiên giật giật.

- Được rồi, được rồi, tôi giúp em xắt.

Anh vội vàng đi tới nói.

- Không cần, tôi xắt tốt lắm, anh cứ đứng nhìn đi, tôi cảm thấy kỹ thuật dùng dao của tôi ngày càng tốt, tôi tiếp thu nhanh lắm. . . Ai u. . .

Vừa dứt lời, dao đã cắt một đường trên đầu ngón tay của cô. Dao trực tiếp rơi xuống đất, may là dao nhỏ, rớt xuống cũng chỉ nằm ở đó.

Tuy là may mắn nhưng cũng khiến người nhìn sợ hết hồn hết vía.

Cố Tĩnh Trạch nghiêng người đi tới, kéo tay cô, chỉ thấy ngón tay bị vạch một đường, máu đang chảy ra.

Cố Tĩnh Trạch kéo ngón tay cô:

- Em thật đúng là. . . Không nên để em đụng vào mà.

Cố Tĩnh Trạch vừa nói, vừa ngậm ngón tay cô trong miệng, ngón tay Lâm Triệt đau điếng.

Nhìn Cố Tĩnh Trạch chăm chú ngậm ngón tay cô, có hơi âm ẩm, còn có thể cảm nhận được đầu lưỡi anh liếm nhẹ ở phía trên.

Lâm Triệt không dám cử động nhìn anh, nhìn chăm chăm vào đôi mắt đen nhánh của anh, mặt dần nóng lên.

- Bẩn. . .

Lâm Triệt nghĩ, vừa rồi luôn rửa rau rồi xắt thức ăn, rất bẩn.

Cố Tĩnh Trạch hút một chút, buông tay cô ra, cẩn thận cúi đầu nhìn.

Xoay người đi lấy hòm thuốc đem tới, nhanh chóng dán băng keo cá nhân cho cô.

Lâm Triệt nhìn băng keo cá nhân được dán vô cùng ngay ngắn, im lặng nhìn người bị mắc chứng bệnh cưỡng chế.

Cố Tĩnh Trạch cau mày, đẩy Lâm Triệt sang một bên:

- Được rồi, em đứng bên cạnh đi, vụng về, đừng có mà lộn xộn.

Lâm Triệt nói:

- Còn thức ăn...

Cố Tĩnh Trạch hừ một tiếng, nhìn công thức nấu ăn.

- Tôi nấu là được rồi.

- A... Như vậy ngại lắm!

Lâm Triệt mặc dù cảm thấy vui mừng vì không cần phải làm thức ăn, nhưng lại làm vẻ mặt lấy lòng nhìn anh.

Cố Tĩnh Trạch cầm dao cắt thức ăn, ngừng đầu lên tròn mắt nhìn Lâm Triệt một cái, nói:

- Tôi sợ nếu để em làm tiếp thì nhà bếp sẽ bị em đốt mất.

- ...

Lâm Triệt bĩu môi một cái:

- Vừa rồi không phải đầu tại anh sao? Lại còn nói tôi.

Cố Tĩnh Trạch tròn mắt nhìn cô:

- Tự mình ngu ngốc, không cần phải kiểm có.

Động tác Cố Tĩnh Trạch thật nhanh, vừa nhìn công thức vừa nấu thức ăn, thức ăn được nấu giống y như thức ăn trong công thức.

Anh vừa chuẩn bị vừa nói:

- Dựa theo công thức nấu ăn mà cũng làm không xong, em đúng là ngu ngốc.

Lâm Triệt nhìn anh làm thức ăn, nghiêm trang phong nhã, không giống như người mới tập làm, nhất thời không có lời nào phản bác lại.

Lâm Triệt dựa vào bếp, thưởng thức động tác lưu loát mà tiêu sái đẹp trai của Cố Tĩnh Trạch, vừa nhìn vừa nói:

- Đúng rồi, quản lý của tôi, Du Mẫn Mẫn anh còn nhớ chứ?

- Đương nhiên nhớ!

- Đương nhiên cái gì?

- Em cho là trí nhớ ai cũng kém như em sao? Trí nhớ của tôi rất tốt!

- ...

Lâm Triệt cảm thấy anh không lúc nào mà không xem thường cô.

Lâm Triệt nói:

- Du Mẫn Mẫn gần đây xảy ra chút chuyện.

Cố Tĩnh Trạch vừa xào thức ăn vừa nói:

- Chuyện gì?

Lâm Triệt qua loa nói về chuyện của Du Mẫn Mẫn.

- Tôi cảm thấy chị Du thật lợi hại.

- Lợi hại chỗ nào?

- Trong nhà vô cùng lộn xộn, vậy mà chị ấy còn tích cực làm việc như vậy, nỗ lực như vậy, cũng không ai biết người trong nhà chị ấy lại tệ hại như vậy, tôi cảm thấy, chị ấy là một người rất chuyên nghiệp, không để chuyện riêng ảnh hưởng đến công việc bình thường, nếu không phải gần đây tôi thân cận với cô ấy, mỗi ngày đều gặp mặt, khẳng định cũng sẽ không biết chuyện này.

Cố Tĩnh Trạch như là đang suy nghĩ sâu xa, động tác hơi chậm lại một chút.

Nhưng sau đó lại nhanh chóng xào thức ăn. Một mâm đồ xào nhanh chóng làm xong.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Tôi đây ném thử xem.

Lâm Triệt nhìn, vẻ ngoài có vẻ không tệ, cầm đũa lên, có chút hoài nghi gấp một miếng ăn thử. Không nghĩ tới mùi vị cũng rất ngon.

Lâm Triệt kinh ngạc nhìn Cố Tĩnh Trạch:

- Chẳng lẽ anh biết nấu ăn?

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Là lần đầu tiên.

- Không thể nào.

Cố Tĩnh Trạch cầm khăn ướt lau tay, tiếp tục làm món khác.

- Dựa theo công thức nấu ăn mà làm, mỗi một bước đều dựa theo công thức, dĩ nhiên mùi vị cũng sẽ giống như vậy.

- Tôi cũng từng thử rồi, làm được nhưng rất khó ăn.

- Vậy thì em không thể trách công thức nấu ăn, là em có vấn đề, em ngốc như vậy cũng không còn biện pháp gì.

- ...

Chương 95: Cảm thấy rất thất vọng phải không?

Lâm Triệt vừa ăn vừa sùng bái nhìn Cố Tĩnh Trạch.

Thật không ngờ anh lại lợi hại như vậy.

Lần đầu tiên làm thức ăn, dựa theo công thức mà làm y như đúc.

Xem ra bệnh cổ chấp cũng có chỗ dùng được.

Lâm Triệt không thể không thừa nhận Cố Tĩnh Trạch thật sự thông minh hơn người. Làm việc đâu ra đó, học bất kỳ cái gì cũng có thể nhanh chóng thành thạo.

Nếu so sánh thì Lâm Triệt đàn hơn rất nhiều.

Lâm Triệt không khỏi nghĩ tới “khó trách anh ấy luôn nói mình đàn”.

Dáng vẻ lúc anh đứng chỗ đó cầm chảo, đeo tạp dề mang lại cảm giác giống người đàn ông của gia đình. Một người đàn ông đẹp trai như vậy trong bộ dạng đeo tạp dề làm bếp càng lộ ra mị lực phi phạm khiến cho người khác khó lòng kháng cự.

Lâm Triệt nghiêng đầu, thưởng thức một màn phong cảnh tuyệt đẹp. Sau đó liền chóng cảm, nhắm mắt say mê.

Lại nghe Cố Tĩnh Trạch vừa làm ở phía trước vừa lên tiếng:

- Thật ra thì chuyện người đại diện của em cũng dễ giải quyết.

- Há?

- Tôi có thể giúp một chút.

- Thật sao?

Lâm Triệt vội vàng nói:

- Có thật không? Vậy thì tốt quá... Cố Tĩnh Trạch, cảm ơn anh đã bằng lòng giúp đỡ.

Cố Tĩnh Trạch quay đầu, cười nhạt nói:

- Em cũng biết tôi trước giờ đều sẽ nhận lời cảm ơn, nhưng không phải chỉ bằng lời nói.

-...

Cố Tĩnh Trạch nhanh chóng đem một mâm thức ăn khác để lên bàn, sau đó mới đi tới nhìn Lâm Triệt, từ phía sau ôm lấy cô.

Lâm Triệt ngẩn người, nghe được Cố Tĩnh Trạch lên tiếng bên tai:

- Thật ra thì đáng về em mặc tạp dề nấu ăn cũng rất xinh đẹp. Thức ăn tuy không thành công nhưng ít nhất em cũng nên để cho sự vất vả này của tôi có chút hồi báo chứ.

Anh dán sát vào lỗ tai cô, thổi nhẹ khiến cho Lâm Triệt chỉ cảm thấy lỗ tai có chút ngứa ngáy khó chịu.

Lâm Triệt nói:

- Anh... anh muốn hồi báo cái gì?

Cố Tĩnh Trạch thấp giọng nói:

- Muốn trông thấy đáng về của em chỉ mặc mỗi tạp dề làm bếp...

-...

Lâm Triệt nghĩ tới hình ảnh kia, liền cảm thấy giống như đang xem tạp chí khiêu dâm, rất lộ liễu.

Lâm Triệt vội vàng la lên:

- Cút đi, Cố Tĩnh Trạch, anh là đồ lưu manh!

Cố Tĩnh Trạch bị đẩy ra, cười ha ha một tiếng sau đó nhanh chân tránh né cô.

Nhưng mà, khi vừa mới thấy cô mang tạp dề, anh liền nghĩ tới nếu như cô chỉ mặc tạp dề đi tới đi lui ở chỗ này, nhất định sẽ rất đẹp mắt.

Mặc dù hình ảnh này quá mức mập mờ, nhưng anh thật sự có chút mong đợi.

Lâm Triệt nghĩ tới đáng về của mình trông như vậy, chỉ cảm thấy người đàn ông này thật là ngày càng tà ác.

- Cút đi, tôi không muốn.

- Đây, em chạy gì chứ, trở lại đây.

Cố Tĩnh Trạch kéo Lâm Triệt lại, nắm lấy vòng eo của cô, đặt cả người cô trên bàn.

Lâm Triệt khẽ thót lên, chính mình ngồi ở trên bàn thật cao nhưng khuôn mặt cũng chỉ gần đối diện với anh, phải ngẩng đầu lên mới có thể thấy được cằm anh.

Anh hơi cúi đầu nhìn cô, đem tạp dề trên người mình tháo xuống, trực tiếp đeo lên người cô.

- Được rồi

Anh cười nhìn cô.

Chỉ như vậy?

Lâm Triệt im lặng cúi đầu nhìn chiếc tạp dề trên người mình cùng với đáng về lúc này cũng không có gì khác biệt.

Kính ngạc cúi đầu nhìn bản thân một chút liền thấy người đàn ông trước mắt đã nhàn nhạt đặt tay ngang hông, cúi đầu hứng thú nhìn Lâm Triệt.

- À, chỉ là mặc tạp dề vào thôi mà, tôi còn tưởng anh nói chỉ mặc tạp dề tức là...

Lâm Triệt nói

Cố Tĩnh Trạch tiếp lời:

- Chỉ mặc tạp dề làm bếp chính là muốn nói em chỉ cần mặc tạp dề vào là được.

Hơi thờ ơ khỏe môi phả tới, anh cúi đầu ngắm nhìn khuôn mặt Lâm Triệt:

- Sao vậy, trông em giống như rất thất vọng. Chẳng lẽ em không phải nghĩ như vậy sao?

Lâm Triệt bị anh nhìn như vậy, cả người lập tức ngượng ngập.

Nhìn nụ cười bốn cọt của anh thì cô liền tức giận, trong lòng buồn bực suy nghĩ “thì ra mình lại bị anh ta trêu”.

Được lắm, người đàn ông này thật là càng ngày càng tệ, bắt đầu biết trêu chọc người khác rồi!

Lâm Triệt đỏ mặt nhìn anh, Cố Tĩnh Trạch vẫn giả ngu như cũ, cố ý nhướn mi hỏi:

- Em nghĩ đi đâu rồi? Chẳng lẽ... em tưởng là...

Anh cố ý đưa mắt lên xuống quan sát cô một chút rồi nói:

- Nếu như em nhất định muốn mặc như vậy, tôi cũng có thể chấp nhận được.

- Cút, tôi chưa hề nói muốn mặc như vậy...

- Không sao, em mặc như vậy tôi cũng không bị dọa sợ đâu, em mặc thử đi.

- Cút ngay, anh còn muốn dùng bữa nữa không, lát nữa thức ăn sẽ nguội.

Lâm Triệt vội vàng nhảy xuống bàn, không để cho anh trêu đùa mình nữa.

Cố Tĩnh Trạch cười cười nhìn cô chạy trốn.

Lắc đầu trầm nghĩ, Lâm Triệt này, chuyện khác thì không thấy giỏi, riêng mảnh khỏe chạy trốn lại càng ngày càng thành thực.

Cố Tĩnh Trạch nói muốn giúp đỡ công việc của cô nên lập tức đi thăm dò một chút.

Ngày thứ hai, Cố Tĩnh Trạch nói với Lâm Triệt:

- Người lúc trước em nói, anh thấy cũng được. Người đó đang ở bệnh viện, chúng ta có thể tới xem thử.

- Vậy sao? Tốt quá rồi, Cố Tĩnh Trạch anh thật tốt.

Lâm Triệt cười, ôm cánh tay Cố Tĩnh Trạch la lên.

Trong bệnh viện.

Cha của Du Mẫn Mẫn là Du Khánh Long đang quanh quẩn bên ngoài.

Trong phòng bệnh, tiểu thiếu gia Lục gia là Lục Thanh Hồng đang đối diện tình yêu nhỏ bé của hắn, cẩn thận thổi cháo dứt cho cô ấy:

- Na Na, em uống đi, cẩn thận một chút, coi chừng nóng.

- Chồng à, người đàn ông đó còn ở bên ngoài hả? Đuổi hắn ta đi không được sao? Ai muốn thấy hắn chứ, người đáng ghét như vậy thì bồi thường tiền là được rồi.

Lục Thanh Hồng cắn răng nghiêng lợi đi ra, đá một cước vào ngực Du Khánh Long:

- Ông cút đi cho tôi, nhìn thấy ông liền mất ói. Hoặc là kêu con gái của ông tới làm điểm trả nợ, hoặc là để cho vợ ông tới nấu cơm cho ông đây cả đời. Tự mình nghĩ xem đi, còn ở đây đi loanh quanh làm gì.

- Tôi... con gái tôi không tới.

Khuôn mặt Du Khánh Long tràn đầy đau khổ.

Kể từ cái hôm đi công ty kiếm con bé thì sau đó Du Mẫn Mẫn liền biến mất không thấy tăm hơi, làm sao cũng tìm không ra. Ông ta thật sự cũng không còn cách nào.

- Vậy ông lập tức cút đi cho tôi, ai muốn nhìn ông ở đây xấu mặt, chờ vào đồn cảnh sát trải qua nửa đời sau đi.

Lục Thanh Hồng đóng cửa lại. Du Khánh Long chỉ có thể đứng ở bên ngoài nhìn, trong lòng phiền muộn không thôi.

Cánh cửa phòng bệnh lại mở ra lần nữa.

Lục Thanh Hồng quay đầu kêu lên:

- Ai vào đây, chỗ này là nơi có thể tùy tiện ra vào sao.

Ngẩng đầu lên liền nhìn thấy cả một thân quần áo đen tuyền, phía dưới là chiếc quần jean Lâm Triệt đang mặc có rách lưới vài chỗ. Cô đứng ở đó, bộ dạng trong treo.

Nhìn thấy khuôn mặt tuyệt đẹp của Lâm Triệt, giọng hắn ta mềm nhũn:

- Này, cô làm gì vậy?

Lâm Triệt đi vào, liếc nhìn người phụ nữ đang nằm trên giường cùng với người đàn ông cao ráo đứng bên cạnh.

Trên giường, khi Na Na nhìn thấy Lâm Triệt, trong nháy mắt lập tức cảnh giác, dường như có cảm giác bị uy hiếp, vội vàng ngồi dậy.

Kế đó, liền thấy Cố Tĩnh Trạch ở sau lưng yên lặng đi vào, khiến cô ta tiếp tục cả kinh.

Lâm Triệt nhìn người phụ nữ bị bệnh mà cũng không quên trang điểm đang nằm trên giường, bước tới:

- Chuyện của Du gia là do các người cố tình khiêu khích?

Lục Thanh Hồng cười khê:

- Không sai. Thế nào, cô bởi vì chuyện này mà tới sao? Ông ta đánh vợ tôi, hiện tại tôi muốn ông ấy bồi thường tiền. Đây vốn dĩ là chuyện phải làm, không phải sao?

Lâm Triệt không hề nhìn thấy vết thương nào trên thân người phụ nữ kia.

Cô liếc mắt sang người phụ nữ kia:

- Vậy anh muốn bao nhiêu tiền?

Người đàn ông tiến lên nói không khách khí:

- Muốn năm trăm vạn.

- Ha...

Lâm Triệt thật khâm phục, khẩu khí cũng lớn quá chứ:

- Muốn năm trăm vạn, vậy tôi thấy cô ấy phải bị thương nặng hơn một chút mới đúng chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Cảm Thấy Rất Thất Vọng Phải Không?

Lâm Triệt vừa ăn vừa sùng bái nhìn Cố Tĩnh Trạch.

Thật không ngờ anh lại lợi hại như vậy.

Lần đầu tiên làm thức ăn, dựa theo công thức mà làm y như đúc.

Xem ra bệnh cố chấp cũng có chỗ dùng được.

Lâm Triệt không thể không thừa nhận Cố Tĩnh Trạch thật sự thông minh hơn người. Làm việc đâu ra đó, học bất kỳ cái gì cũng có thể nhanh chóng thành thạo.

Nếu so sánh thì Lâm Triệt đàn hơn rất nhiều.

Lâm Triệt không khỏi nghĩ tới “khó trách anh ấy luôn nói mình đàn”.

Dáng vẻ lúc anh đứng chỗ đó cầm chảo, đeo tạp dề mang lại cảm giác giống người đàn ông của gia đình. Một người đàn ông đẹp trai như vậy trong bộ dạng đeo tạp dề làm bếp càng lộ ra mị lực phi phàm khiến cho người khác khó lòng kháng cự.

Lâm Triệt nghiêng đầu, thưởng thức một màn phong cảnh tuyệt đẹp. Sau đó liền chống cằm, ngắm nhìn say mê.

Lại nghe Cố Tĩnh Trạch vừa làm ở phía trước vừa lên tiếng:

- Thật ra thì chuyện người đại diện của em cũng dễ giải quyết.

- Hà?

- Tôi có thể giúp một chút.

- Thật sao?

Lâm Triệt vội vàng nói:

- Có thật không? Vậy thì tốt quá... Cố Tĩnh Trạch, cảm ơn anh đã bằng lòng giúp đỡ.

Cố Tĩnh Trạch quay đầu, cười nhạt nói:

- Em cũng biết tôi trước giờ đều sẽ nhận lời cảm ơn, nhưng không phải chỉ bằng lời nói.

-...

Cố Tĩnh Trạch nhanh chóng đem một mâm thức ăn khác để lên bàn, sau đó mới đi tới nhìn Lâm Triệt, từ phía sau ôm lấy cô.

Lâm Triệt ngẩn người, nghe được Cố Tĩnh Trạch lên tiếng bên tai:

- Thật ra thì đáng về em mặc tạp dề nấu ăn cũng rất xinh đẹp. Thức ăn tuy không thành công nhưng ít nhất em cũng nên để cho sự vất vả này của tôi có chút hồi báo chứ.

Anh dán sát vào lỗ tai cô, thổi nhẹ khiến cho Lâm Triệt chỉ cảm thấy lỗ tai có chút ngứa ngáy khó chịu.

Lâm Triệt nói:

- Anh... anh muốn hỏi báo cái gì?

Cố Tĩnh Trạch thấp giọng nói:

- Muốn trông thấy dáng vẻ của em chỉ mặc mỗi tạp dề làm bếp...

-...

Lâm Triệt nghĩ tới hình ảnh kia, liền cảm thấy giống như đang xem tạp chí khiêu dâm, rất lộ liễu.

Lâm Triệt vội vàng la lên:

- Cút đi, Cố Tĩnh Trạch, anh là đồ lưu manh!

Cố Tĩnh Trạch bị đẩy ra, cười ha ha một tiếng sau đó nhanh chân tránh né cô.

Nhưng mà, khi vừa mới thấy cô mang tạp dề, anh liền nghĩ tới nếu như cô chỉ mặc tạp dề đi tới đi lui ở chỗ này, nhất định sẽ rất đẹp mắt.

Mặc dù hình ảnh này quá mức mập mờ, nhưng anh thật sự có chút mong đợi.

Lâm Triệt nghĩ tới dáng vẻ của mình trông như vậy, chỉ cảm thấy người đàn ông này thật là ngày càng tà ác.

- Cút đi, tôi không muốn.

- Đây, em chạy gì chứ, trở lại đây.

Cố Tĩnh Trạch kéo Lâm Triệt lại, nắm lấy vòng eo của cô, đặt cả người cô trên bàn.

Lâm Triệt khẽ thót lên, chính mình ngồi ở trên bàn thật cao nhưng khuôn mặt cũng chỉ gần đối diện với anh, phải ngẩng đầu lên mới có thể thấy được cảm

Anh hơi cúi đầu nhìn cô, đem tạp dề trên người mình tháo xuống, trực tiếp đeo lên người cô.

- Được rồi

Anh cười nhìn cô.

Chỉ như vậy?

Lâm Triệt im lặng cúi đầu nhìn chiếc tạp dề trên người mình cùng với dáng vẻ lúc này cũng không có gì khác biệt.

Kính ngạc cúi đầu nhìn bản thân một chút liền thấy người đàn ông trước mắt đã nhàn nhạt đặt tay ngang hông, cúi đầu hứng thú nhìn Lâm Triệt.

- À, chỉ là mặc tạp dề vào thôi mà, tôi còn tưởng anh nói chỉ mặc tạp dề tức là...

Lâm Triệt nói

Cố Tĩnh Trạch tiếp lời:

- Chỉ mặc tạp dề làm bếp chính là muốn nói em chỉ cần mặc tạp dề vào là được.

Hơi thở ở khóe môi phả tới, anh cúi đầu ngắm nhìn khuôn mặt Lâm Triệt:

- Sao vậy, trông em giống như rất thất vọng. Chẳng lẽ em không phải nghĩ như vậy sao?

Lâm Triệt bị anh nhìn như vậy, cả người lập tức ngượng ngập.

Nhìn nụ cười bốn cọt của anh thì cô liền tức giận, trong lòng buồn bực suy nghĩ “thì ra mình lại bị anh ta trêu”.

Được lắm, người đàn ông này thật là càng ngày càng tệ, bắt đầu biết trêu chọc người khác rồi!

Lâm Triệt đỏ mặt nhìn anh, Cố Tĩnh Trạch vẫn giả ngu như cũ, cố ý nhướn mi hỏi:

- Em nghĩ đi đâu rồi? Chẳng lẽ... em tưởng là...

Anh cố ý đưa mắt lên xuống quan sát cô một chút rồi nói:

- Nếu như em nhất định muốn mặc như vậy, tôi cũng có thể chấp nhận được.

- Cút, tôi chưa hề nói muốn mặc như vậy...

- Không sao, em mặc như vậy tôi cũng không bị dọa sợ đâu, em mặc thử đi.

- Cút ngay, anh còn muốn dùng bữa nữa không, lát nữa thức ăn sẽ nguội.

Lâm Triệt vội vàng nhảy xuống bàn, không để cho anh trêu đùa mình nữa.

Cố Tĩnh Trạch cười cười nhìn cô chạy trốn.

Lắc đầu trầm nghĩ, Lâm Triệt này, chuyện khác thì không thấy giỏi, riêng mảnh khóe chạy trốn lại càng ngày càng thành thực.

Cố Tĩnh Trạch nói muốn giúp đỡ công việc của cô nên lập tức đi thăm dò một chút.

Ngày thứ hai, Cố Tĩnh Trạch nói với Lâm Triệt:

- Người lúc trước em nói, anh thấy cũng được. Người đó đang ở bệnh viện, chúng ta có thể tới xem thử.

- Vậy sao? Tốt quá rồi, Cố Tĩnh Trạch anh thật tốt.

Lâm Triệt cười, ôm cánh tay Cố Tĩnh Trạch la lên.

Trong bệnh viện.

Cha của Du Mẫn Mẫn là Du Khánh Long đang quanh quẩn bên ngoài.

Trong phòng bệnh, tiểu thiếu gia Lục gia là Lục Thanh Hồng đang đối diện tình yêu nhỏ bé của hắn, cẩn thận thổi cháo dứt cho cô ấy:

- Na Na, em uống đi, cẩn thận một chút, coi chừng nóng.

- Chồng à, người đàn ông đó còn ở bên ngoài hả? Đuổi hắn ta đi không được sao? Ai muốn thấy hắn chứ, người đáng ghét như vậy thì bồi thường tiền là được rồi.

Lục Thanh Hồng cắn răng nghiêng lợi đi ra, đá một cước vào ngực Du Khánh Long:

- Ông cứ đi cho tôi, nhìn thấy ông liền mất ói. Hoặc là kêu con gái của ông tới làm điểm trả nợ, hoặc là để cho vợ ông tới nấu cơm cho ông đây cả đời. Tự mình nghĩ xem đi, còn ở đây đi loanh quanh làm gì.

- Tôi... con gái tôi không tới.

Khuôn mặt Du Khánh Long tràn đầy đau khổ.

Kể từ cái hôm đi công ty kiếm con bé thì sau đó Du Mẫn Mẫn liền biến mất không thấy tăm hơi, làm sao cũng tìm không ra. Ông ta thật sự cũng không còn cách nào.

- Vậy ông lập tức cứ đi cho tôi, ai muốn nhìn ông ở đây xấu mặt, chờ vào đồn cảnh sát trải qua nửa đời sau đi.

Lục Thanh Hồng đóng cửa lại. Du Khánh Long chỉ có thể đứng ở bên ngoài nhìn, trong lòng phiền muộn không thôi.

Cánh cửa phòng bệnh lại mở ra lần nữa.

Lục Thanh Hồng quay đầu kêu lên:

- Ai vào đây, chỗ này là nơi có thể tùy tiện ra vào sao.

Ngẩng đầu lên liền nhìn thấy cả một thân quần áo đen tuyền, phía dưới là chiếc quần jean Lâm Triệt đang mặc có rách lười vài chỗ. Cô đứng ở đó, bộ dạng trong treo.

Nhìn thấy khuôn mặt tuyệt đẹp của Lâm Triệt, giọng hắn ta mềm nhũn:

- Này, cô làm gì vậy?

Lâm Triệt đi vào, liếc nhìn người phụ nữ đang nằm trên giường cùng với người đàn ông cao ráo đứng bên cạnh.

Trên giường, khi Na Na nhìn thấy Lâm Triệt, trong nháy mắt lập tức cảnh giác, dường như có cảm giác bị uy hiếp, vội vàng ngồi dậy.

Kế đó, liền thấy Cố Tĩnh Trạch ở sau lưng yên lặng đi vào, khiến cô ta tiếp tục cả kinh.

Lâm Triệt nhìn người phụ nữ bị bệnh mà cũng không quên trang điểm đang nằm trên giường, bước tới:

- Chuyện của Du gia là do các người cố tình khiêu khích?

Lục Thanh Hồng cười khê:

- Không sai. Thế nào, cô bồi vì chuyện này mà tới sao? Ông ta đánh vợ tôi, hiện tại tôi muốn ông ấy bồi thường tiền. Đây vốn dĩ là chuyện phải làm, không phải sao?

Lâm Triệt không hề nhìn thấy vết thương nào trên thân người phụ nữ kia.

Cô liếc mắt sang người phụ nữ kia:

- Vậy anh muốn bao nhiêu tiền?

Người đàn ông tiến lên nói không khách khí:

- Muốn năm trăm vạn.

- Ha...

Lâm Triệt thật khâm phục, khẩu khí cũng lớn quá chứ:

- Muốn năm trăm vạn, vậy tôi thấy cô ấy phải bị thương nặng hơn một chút mới đúng chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiêu Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Khí Thế Phi Phàm Của Cố Tĩnh Trạch

Trên giường cô gái nằm ảm ỉ.

- Cô có ý gì?

- Ý trên mặt chữ!

- Cô...

Lâm Triệt nói.

- Chuyện của Du gia, tôi sẽ phụ trách. Chỗ này là tiền, ba của Du Mẫn Mẫn thiếu tiền của cô, tôi trả. Nhưng, cô không nên cầm tiền của Du gia, một đồng cũng đừng nghĩ tới.

Na Na nằm ở trên giường đương nhiên không muốn. Năm trăm vạn và hai mươi vạn, chênh lệch cũng không chỉ là nửa đồng.

Cô ta lập tức nói.

- Nghĩ cũng đừng nghĩ tới, năm trăm vạn, một xu cũng không thể thiếu. Không có, tôi muốn hấn vào cục cảnh sát ngồi!

Lâm Triệt không khỏi nở nụ cười.

- Cô muốn tiền đến điên rồi đi.

Lúc này, Cố Tĩnh Trạch ở phía sau, nhìn hai người một chút.

- Số tiền này có thể cho hai người, là vì để hai người ngậm miệng lại. Nếu như phương thức đơn giản nhất không thể khiến cho hai người ngậm miệng, tôi còn có nhiều phương thức khác. Nhìn hai người nguyên ý chấp nhận loại phương thức đơn giản này, vẫn là tình nguyện để chúng tôi xử lý phức tạp một chút.

Hai người đối mặt một người, nhìn ánh mắt Cố Tĩnh Trạch, đều bất đồng đứng lên.

Na Na còn muốn đứng lên nói, lại bị Lục Thanh Hồng một tay ngăn lại.

Hắn nhìn một chút đã biết, Cố Tĩnh Trạch này không tầm thường.

Từ một thân hàng hiệu, đến khuôn mặt không ai bì nổi kia, khí thế hiển nhiên đã vượt tất cả mọi người trong phòng này.

Hắn chớp mắt, người này nhất định không phải người bình thường. Nếu hắn đấu không lại mình, thì cũng sẽ không một mình vào đây, còn thân nhiên như thế.

Lục gia ở trên đường, nói ra cái tên cũng hung ác nhưng xem ra hắn tuyệt đối không sợ.

Lục Thanh Hồng lập tức nói.

- Chuyện này cũng dễ bàn thôi, không biết vị tiên sinh này tên gì.

Cố Tĩnh Trạch đạm mạc liếc hắn một cái.

- Nếu như ngay cả tôi là ai cũng không biết, có thể thấy được cậu không có tư cách đứng ở chỗ này nói chuyện với tôi.

- Anh..

Mặt Lục Thanh Hồng đen lại.

Hắn thật sự rất muốn mắng người nhưng chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn Cố Tĩnh Trạch, lại không có cách nào mắng ra miệng.

- Là không muốn nói, hay là không có gì đáng nói! Lục Thanh Hồng cười nói.

Cố Tĩnh Trạch nói,

- Loại khách tướng này đối với tôi vô dụng nhưng lúc đầu tôi cũng chuẩn bị nói cho cậu. Cho dù cậu không có tư cách đứng trước mặt tôi nhưng chuyện nữ nhân của tôi liên quan đến cậu, cho nên tôi nhất định phải xen vào.

Nói xong, một danh thiệp thanh nhả ném trước mặt hắn.

Chuẩn xác không sai ném vào trên mặt bàn.

Hắn sững sờ, cúi đầu vừa thấy, sắc mặt liền tối sầm. Du gia sao lại dấn dấp đến đại nhân vật như vậy. Sắc mặt hắn u ám nhưng hắn không muốn cứ như vậy mà thua, hắn nói.

- Năm trăm vạn đối với Cố tiên sinh cũng không tính là gì, làm sao, cái này cũng không trả nổi sao.

Cố Tĩnh Trạch hừ một tiếng.

- Tiền của tôi đều là từng phút từng giờ kiếm về, không nghĩ lại lãng phí ở trên loại rác rưởi như cậu.

- Anh...

Hắn nói.

- Cố Tĩnh Trạch, anh đừng có mà lên mặt! Không phải chỉ là chút tiền bản sao!

Cố Tĩnh Trạch nói.

- Cái tiền bản ấy vừa vặn có thể vượt trên cậu, vậy là đủ.

Con mắt Lục Thanh Hồng chuyển động vòng vòng, mình ở trước mặt Cố gia chính là lấy trứng chọi đá. Nhưng nếu cứ bỏ qua như vậy, cũng quá thấp kém.

Lâm Triệt thấy thế, ở một bên nói.

- Tiền chỉ có hai mươi vạn, muốn lấy thì lấy, không muốn thì quên đi.

- Không có khả năng! Đây, cô đúng là ăn mỳ đuổi theo xin cơm.

Lâm Triệt nói

- Tôi cảm thấy hai người mới giống loại hành vi này, đến ăn mỳ cũng không sánh nổi.

Na Na ở trên giường kêu lên.

- Con điếm thói, cô nói cái gì? Cô lặp lại một lần nữa coi!

Lục Thanh Hồng giật nảy mình, vội vã bưng kín miệng Na Na.

Na Na không phục, tức giận nhìn Lục Thanh Hồng.

Lục Thanh Hồng tóm lấy Na Na nói:

- Lúc đầu cô ấy cũng không hiểu chuyện nhưng chuyện này cũng là do Du gia làm sai trước.

Cố Tĩnh Trạch nói.

- Nếu như cái gì cũng có thể rao giá trên trời, vừa mới một câu điếm kia, tôi muốn hai người một ngàn vạn, cũng không quá đáng.

- Cái gì? Hai người dựa vào cái gì!

Na Na kêu lên. Sắc mặt Lục Thanh Hồng lại thay đổi, nhanh nói.

- Tôi... Tốt, tôi muốn hai mươi vạn.

Nói xong liền cầm chi phiếu trên bàn lên.

Lâm Triệt nhìn hắn, nói tiếp.

- Nhưng tôi vẫn muốn cảnh cáo anh một lần nữa, hai mươi vạn, là trả cho khoản nợ của Du gia. Anh không thể lại tiếp cận Du gia từng bước một. Nếu như người Du gia tiếp cận sông bạc của anh, anh nhất định phải đuổi họ đi!

- Cái gì? Phức tạp như vậy sao?

Trong lòng Lục Thanh Hồng vốn nghĩ, dù sao về sau còn có rất nhiều cơ hội để giải quyết Du gia.

Nhà bọn họ có một đứa con gái, lớn lên cũng tươi ngon mọng nước, nếu không trả thay nợ thì lúc gả đi cũng đừng mong có thể gả cho một người tốt.

Hắn mơ ước lâu rồi, mới tính động thủ với Du gia, không nghĩ tới...

Cố Tĩnh Trạch ở một bên nói.

- Nếu như hai người không đuổi, tôi nghĩ, nếu như tôi cho người giúp cậu đuổi, khả năng rất lớn sẽ ảnh hưởng đến làm ăn nhà cậu.

- Anh..

Bị Cố gia đuổi đi, hậu quả sẽ rất cao.

Cho dù Lục Thanh Hồng cảm thấy mười phần không phục nhưng chỉ có thể hướng Cố Tĩnh Trạch nói

- Cố tiên sinh, ngài yên tâm. Du gia về sau sẽ không đi vào sòng bạc của Lục gia tôi, tôi có thể cam đoan với ngài.

- Vậy tôi sẽ rửa mắt mà chờ.

Hắn nói, quay đầu lại nắm tay Lâm Triệt.

Lâm Triệt quay đầu nhìn Na Na ở trên giường một chút, theo Cố Tĩnh Trạch rời khỏi phòng bệnh.

Nhìn xem hai người kia rời đi, Na Na mới tức giận đẩy Lục Thanh Hồng ra.

- Anh là cái đồ vô dụng, người ta đánh em, hai mươi vạn đã muốn đánh em bị thương? Em mặc kệ!

Lục Thanh Hồng đi lên liền cho Na Na một cái tát, đánh cô ta đến choáng váng.

- Em có biết anh vừa nhặt về giúp em một cái mạng không!

- Cái gì?

Cô ta ủy khuất nhìn hắn.

Lục Thanh Hồng hừ một tiếng.

- Đó là ai mà em dám đắc tội, kia là Cố Tĩnh Trạch. Cố gia, em có thể chọc nổi sao?

- Cố... Cố Tĩnh Trạch?

Cô ta che gò má lại, ghen hờn nhìn trần trời.

Lục Thanh Hồng nắm bắt.

- Anh cũng không muốn như vậy nhưng anh cũng không thể vì mặt mũi mà không muốn sống. Em không thấy anh cũng rất tức giận sao nhưng mà anh nhất định không thể động tới hắn ta, cũng chỉ có thể tức giận. Cái Du này gia lúc nào thì có tâm cơ, vậy mà có quan hệ với Cố gia. Về sau chúng ta cũng chỉ có thể núp ở xa.

Cô ta nghe xong, người kia quả nhiên rất lợi hại, trong lòng không khỏi ghen tị.

Đáng tiếc, đó là độ cao người bình thường không thể với được, cô ta ở loại trình độ này, có thể cấu kết được với Lục Thanh Hồng đã không tệ. Cũng không dám mơ tưởng tới cái loại đứng đầu gia tộc như Cố gia.

Sau khi Lâm Triệt giải quyết xong chuyện này, rất nhanh đi tới khách sạn tìm Du Mẫn Mẫn.

Cô ấy ở khách sạn ở mấy ngày, mỗi ngày đều sẽ đổi một nhà, để tránh bị ba cô tìm tới.

Thật sự đã thành thói quen, Du Mẫn Mẫn nhìn còn rất tốt, chỉ là người cũng gầy một vòng.

Lâm Triệt nói.

- Chuyện đã được giải quyết rồi, chị Du cũng đừng có quá lo lắng.

Du Mẫn Mẫn nhìn Lâm Triệt.

- Là... Cố Tĩnh Trạch hỗ trợ.

Cô biết, một mình Lâm Triệt sẽ giải quyết chuyện này không được. Lục gia cũng không phải dễ chọc, nói một hai câu sẽ tùy tiện buông tay.

Lâm Triệt gật gù đầu.

- Đúng vậy, Cố Tình Trạch giải quyết, em chỉ là đi xem

Du Mẫn Mẫn cảm kích nhìn cô

- Cảm ơn em... nhưng... có phải rất tốn tiền không?

Cô không tin đám người kia sẽ không lấy tiền.

Lâm Triệt nói.

- Cũng không tốn nhiều lắm, chỉ đưa cho bọn họ hai mươi vạn làm phí bịt miệng, về sau bọn họ cũng sẽ không để cho ba của chị vào sòng bạc.

Sắc mặt Du Mẫn Mẫn chìm xuống, ngẩng đầu lên nhìn Lâm Triệt:

- Tiền đó sẽ trừ vào tiền lương của chị, chị sẽ từ từ trả lại cho em, cảm ơn em nhiều lắm

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 97: Ngủ Thôi

Lâm Triệt lắc đầu.

- Cái này... chỉ là phúc lợi của Cố phu nhân, không quan trọng đâu chị.

Du Mẫn Mẫn cười cười.

- Nếu như bọn họ có thể khiến cho cha chị không bao giờ đặt chân sòng bạc một lần nữa thì những ngày sau này sẽ tốt hơn, công việc của em cũng ngày càng thuận lợi, tiền lương của chị cũng sẽ ngày càng cao, có thể trả lại tiền cho em sớm hơn rồi.

Du Mẫn Mẫn nhú mồm nhìn Lâm Triệt.

- Nhưng xem ra có vẻ Cố Tình Trạch đối với em rất tốt.

Lâm Triệt ngăn người, Cố Tình Trạch đúng là một người rất tốt, chỉ là tính cách có hơi lạnh nhạt nhưng đôi lúc lại là người đàn ông nhiệt tình.

Lâm Triệt nói:

- Cố Tình Trạch thật sự là người rất khó hầu hạ, tật xấu rất nhiều. Không thèm nghe chị nói nữa, em đi về đây. Mấy ngày nữa còn phải đến Cố gia chúc thọ.

Lâm Triệt về đến nhà, đứng trước cửa nhìn việc canh phòng nghiêm ngặt của Cố gia, đột nhiên cảm thấy mình phải cần Cố Tình Trạch chiếu cố chăm sóc khiến cho cô hơi xấu hổ.

Cô đúng là một người phụ nữ phiền toái.

Buổi tối, Cố Tình Trạch rửa mặt xong thì thấy Lâm Triệt nhìn anh với ánh mắt bối rối.

Cố Tình Trạch ngẩng đầu.

- Em nhìn tôi chăm chăm làm gì?

Lâm Triệt ngượng ngùng nhìn Cố Tình Trạch nói

- Tôi nghĩ... Hôm nay chúng ta đổi chỗ đi, anh ngủ trên giường còn tôi ngủ ở sofa.

Cố Tình Trạch kỳ quái nhìn cô.

- Tại sao vậy?

Lâm Triệt nói.

- Bởi vì người anh cao, ngủ ở đây rất không thoải mái. Tôi ngủ ở đây vừa vặn có thể xoay người. Anh ngủ một đêm, tôi ngủ một đêm. Chúng ta không biết khi nào sẽ ly dị, nếu anh luôn ngủ ở đây vậy thì đối với anh quá bất công.

Cố Tĩnh Trạch chớp mắt, mỉm cười nhìn Lâm Triệt, nhún mày

- Cho nên em đang đau lòng thay tôi sao?

- ...

Chuyện này cùng đau lòng có gì quan hệ sao?

Lâm Triệt nói.

- Tôi không có ý này, tôi chỉ muốn nói là... thôi quên đi, anh thích thì cứ ngủ trên sofa, ngủ ngon.

Đau lòng Lâm Triệt trầm xuống, cảm giác mình mới không cần phải đau lòng thay anh ta. Tại sao cô lại phải đau lòng thay anh ta, chỉ là tự trách mình lúc nào cũng gây phiền toái cho anh, cô chỉ không nở mà thôi, hừ.

Lâm Triệt xoay người quay trở lại giường, lại nhìn về phía sau, Cố Tĩnh Trạch đã nhanh chóng theo sau ngồi trên giường cùng cô. Lâm Triệt tròn mắt nhìn Cố Tĩnh Trạch

- Anh thay đổi ý định rồi?

Cố Tĩnh Trạch nhìn Lâm Triệt, bỗng nhiên nói.

- Thực ra giường lớn như vậy, chúng ta ngủ cùng nhau cũng không sao cả.

- Cái gì?

Lâm Triệt thật sự cho rằng mình đang nghe lầm.

Cố Tĩnh Trạch không nói, trực tiếp ôm lấy Lâm Triệt, hai người cùng nhau ngã xuống giường.

Vốn dĩ đó là giường đôi, quả thực hai người ngủ vẫn còn rộng, nhưng ngủ chung như vậy sẽ có bộ dáng gì!

Lâm Triệt vội giãy giụa muốn ngồi dậy

- Không nên không nên, Cố Tĩnh Trạch, chúng ta không thể ngủ chung một giường!

Vòng eo lại bị anh ôm kéo trở về, không tốn sức chút nào, cô lại một lần nữa nằm trong lòng ngực anh.

Cố Tĩnh Trạch cúi đầu nhìn cô.

- Làm sao vậy, em sợ cái gì? Sợ em sẽ không nhìn được sao, hửm?

Lâm Triệt hơi hơi đỏ mặt

- Không được nhìn cái gì, như thế nào tôi lại nhìn không được!

- Không nhìn được muốn tới tấn công tôi.

Cố Tĩnh Trạch nói.

Lâm Triệt trừng mắt với anh

- Nói hươu nói vượn, sao tôi có thể nhìn không được. Mặt người dạ thú không phải chính là anh sao!- Vậy à, nếu em lo rằng tôi nhìn không được, vậy em lo lắng quá nhiều rồi. Ở chung một phòng lâu như vậy, tôi vẫn chưa có động đến em. Thì như vậy ở trên cùng một cái giường tôi tuyệt đối cũng sẽ nhìn được, đương nhiên em có thể yên tâm!

- ...

Lâm Triệt chỉ là không nghĩ sẽ cùng anh ngủ trên một cái giường mà thôi.

- Không nên không nên, thật sự không được đâu!

Lâm Triệt hoảng loạn nói.

Cố Tĩnh Trạch vẫn là một phen ngăn chặn cô lại, trực tiếp ôm chặt cô.

- Đừng nháo, ngủ thôi!

- Tôi...

Kiểu như vậy muốn ngủ được mới là lạ đó!

- Em suy nghĩ cái gì, đi ngủ thôi!

Cố Tĩnh Trạch ở phía sau nói.

Lâm Triệt thật không còn gì để nói, như thế nào cũng không động dậy được, chỉ có thể thở hổn hển nằm ở trong ngực anh. Cảm thấy sau lưng dường như anh đã thả lỏng, nhưng cô vẫn tỉnh tròn mắt, không biết qua bao lâu, mới bắt đầu có cảm giác mệt mỏi.

Nhưng kỳ quái chính là, như vậy cũng có thể ngủ sao?

Dường như cô thật sự rất mệt, chỉ trong chớp lát, cô thật sự ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau, tỉnh dậy. Tinh thần Cố Tĩnh Trạch hình như rất sáng khoái, vui vẻ. Lâm Triệt có cảm giác anh sẽ chung giường với cô cả đời...

Nhưng cũng có thể anh nằm ở sofa thực sự quá khó ngủ. Đến cả tư thế ngủ của cô cũng không quấy rầy được anh. Nghĩ như vậy, để cho anh ngủ trên giường là đúng. Chỉ là, ban đầu cô muốn ngủ ở sofa, ai ngờ lại được ngủ cùng với nhau...

Liên Hoan truyền hình Panda sớm đã bắt đầu.

Bởi vì Lâm Triệt lọt vào danh sách giải thưởng diễn viên mới xuất sắc nhất, cho nên công ty cũng tổ chức rất lớn, yêu cầu Lâm Triệt tìm một người phụ trách có trách nhiệm đảm nhận giải thưởng lần này.

Lâm Triệt thay xong lễ phục từ sớm. Lễ phục là váy dài xẻ tà đến đùi, thật không hợp với cô nhưng đây dù sao cũng là do công ty sắp xếp cho. Công ty đã báo trước, liên hoan phim lần này nhất định sẽ có rất nhiều nhà báo, Lâm Triệt muốn đi vào thật không dễ dàng, cho nên mới sắp xếp cho cô mặc bộ lễ phục như vậy.

Thế nhưng Lâm Triệt thực sự không có hứng thú, chỉ nghĩ là có thể tham gia một lễ hội long trọng như vậy, quả thực không tệ rồi.

Đứng trước gương cô vẫn thấy có gì đó không ổn.

Cố Tĩnh Trạch vừa vào liền thấy cô đứng trước gương loay hoay với thân thể cao gầy mảnh khảnh, cô chống hông nhìn vừa hết sức cao quý lại rất gọi cảm.

Cố Tĩnh Trạch hí mắt, nói

- Em đang làm gì vậy?

Lâm Triệt quay đầu lại

- Anh nhìn tôi như vậy có điểm nào không ổn không?

Cố Tĩnh Trạch quan sát một hồi, nhìn đến cặp đùi trắng nõn lộ ra, cùng với lễ phục màu nhung đen, thập phần tương xứng,

- Có gì không ổn sao, rất được mà.

- Anh nhìn có thấy đẹp mắt không?

Cố Tĩnh Trạch mỉm cười tiến gần hơn, giọng nói trầm thấp và ngọt ngào.

- Tôi nghĩ em không mặc gì thì càng đẹp hơn...

-...

Lâm Triệt đỏ mặt.

- Biến đi!

Cố Tĩnh Trạch cười nói.

- Là do em hỏi tôi mà.

Trên mặt Lâm Triệt hồng hồng.

- Ai mà biết anh lại lưu manh như vậy đâu!

Cố Tĩnh Trạch cười đánh giá cô, y phục xê tả thật không tồi...

Ngực hơi khê động, anh vội vàng xoay người đi ra ngoài, cảm thấy gần đây mình kìm nén hơi nhiều, nếu không tại sao nhìn thấy cô liền không nhịn được nghĩ đến vài điều xấu xa.

Cũng có thể là đến lúc rồi, thân thể không khống chế được mà cần một người phụ nữ.

Lâm Triệt quay đầu nhìn anh.

- À, đúng rồi, hôm nay chúng tôi vẫn còn vé mời này. Nếu anh có hứng thú cũng có thể đi xem.

Cố Tĩnh Trạch phục hồi tinh thần lại, nhận lấy vé mà cô đưa qua nói.

- Được, có thời gian rảnh tôi sẽ qua.

Bạn đang đọc truyện *Thiêm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Cố Tĩnh Dư Không Chơi Bài Theo Cách Bình Thường

Lâm Triệt thấy Cố Tĩnh Trạch chẳng nói tiếng nào mà xoay người rồi đi, tưởng anh tham dự xong phần đầu đã đi rồi. Vậy thì cô cũng phải bắt đầu đi kéo chiếc váy dài đang mặc đi dự liên hoan truyền hình thôi.

Bên ngoài địa điểm liên hoan truyền hình Panda sớm đã rất đông người, chật kín một mảng sân.

Lâm Triệt kéo theo chiếc váy dài, cùng Du Mẫn Mẫn đi vào bên trong.

Du Mẫn Mẫn nói với cô:

- Lần này em đang có một cơ hội hết sức tuyệt vời, ngay cả nếu cuối cùng không đạt được giải, chúng ta cũng xem như đã đến đây tham quan một vòng.

- Em cảm thấy cơ hội đoạt giải là rất thấp. Năm nay có rất nhiều bộ phim nổi tiếng, các nhân vật kia so với em xuất sắc hơn nhiều. Đặc biệt phổ biến là các nhân vật phản diện, các nữ diễn viên đóng vai ác đều diễn xuất rất tốt.

- Cũng không nhất định là như vậy. Bản thân chị cảm thấy em đóng vai này rất tốt.

Du Mẫn Mẫn cười, vỗ vỗ tay Lâm Triệt.

Lâm Triệt nhìn ra bên ngoài, giám đốc sản xuất cùng nữ chính vừa mới bước lên thảm đỏ. MC giới thiệu ở thảm đỏ nói:

- Diễn viên Vương Tĩnh Sở của bộ phim truyền hình “Nữ Nhân Thiên Hạ” trong hình tượng nổi bật của một người phụ nữ xấu xa, đánh thẳng vào tim của mọi người. Cô ấy năm nay mới hia mươi tuổi, và cũng là người trẻ tuổi nhất được đề cử cho giải thưởng danh giá này.

Lâm Triệt nhìn thấy mọi người đón Vương Tĩnh Sở vào bên trong, đèn flash lập tức từng mảng, từng mảng hướng lên trời. Cô không khỏi nhún vai, nhìn Du Mẫn Mẫn đang đứng bên cạnh.

Đây chính là đối thủ cạnh tranh mà Lâm Triệt nói.

Mới chỉ có hai mươi tuổi nhưng cô ấy thực sự rất toả sáng.

Du Mẫn Mẫn nghe thấy tiếng xì xào bàn tán không hề có ý châm biếm ở bên cạnh:

- Có vẻ như cô ấy rất có thể sẽ dành được giải thưởng lần này. Cảm giác nắm chắc được phần thắng thật đáng tự hào.

- Đúng vậy. Hơn nữa gần đây cô ấy cũng đang qua lại với Lưu Khải, và cô ấy cũng luôn dẫn đầu trong danh sách đề cử. Tôi cũng nghĩ cô ấy sẽ thắng lớn lần này.

Mọi người đều nhìn Lâm Triệt với ánh mắt khinh thường cùng thái độ khó chịu.

Lâm Triệt quay đầu lại, Du Mẫn Mẫn thấp giọng nói:

- Đừng lo lắng về những gì họ nghĩ. Trong cái vòng giải trí này, một khi họ không có việc gì để làm thì đều dùng để suy tính nói bậy.
- Không sao cả. Chị Du, em biết mà.

Đúng vào lúc này, bỗng có ai đó từ đằng sau đẩy nhẹ cô một cái.

- Ai vậy?

Quay đầu lại thì nhìn thấy Cố Tĩnh Dư đã lâu không gặp. Không biết anh ấy đã trở lại vào lúc nào.

- Nhìn cái gì mà nhìn?

Anh nói.

Lâm Triệt nói:

- Cố Tĩnh Dư, sao anh lại đến đây?
- Thấy cô cứ ngây ngốc đứng đực ra đấy nên tôi qua xem.
- Tôi chỉ hơi chóng mặt một chút thôi.

Lâm Triệt sờ sờ chính đầu mình.

Cố Tĩnh Dư nói:

- Chúng ta đi thôi, đồ ngốc. Đừng chờ nữa, đi vào với tôi này.
- A? Không phải anh phải tới chào hỏi mọi người sao? Hôm nay tôi ăn mặc trang điểm như thế này không phù hợp để đi thăm dò cùng anh.
- Bây giờ không phải rất tốt sao?
- Nhưng mà...

Lâm Triệt bị anh túm, bắt đắc dĩ phải cùng anh đi về phía trước.

- Nhưng nhị cái gì. Đi thôi, chúng ta đi cùng nhau.

Đâu thể như vậy được?

Mặc dù cô biết rằng Cố Tĩnh Dư không coi quy tắc ra gì. Quy tắc trong mắt anh chỉ là cái rắm. Nhưng cô là Lâm Triệt, cô chỉ mới vào nghề, quy tắc trong nghề rất quan trọng với cô.

Vốn dĩ Cố Tĩnh Dư được sắp xếp đi thăm dò một mình. Thế nhưng anh lại kéo Lâm Triệt đi theo. Tất cả mọi người đều nhìn cô với ánh mắt ghen tị. Sau đó rất ngạc nhiên khi thấy khoảnh khắc Cố Tĩnh Dư mạnh mẽ kéo tay của Lâm Triệt, đem tay cô kẹp vào khuỷu tay của mình. Cứ như vậy kéo cô lên thăm dò.

Người MC phụ trách khu vực thăm dò rõ ràng là bị sốc, lại có phần sợ hãi, nhưng cũng biết rằng Cố Tĩnh Dư chẳng phải một người thích làm theo quy tắc nên anh ta nhanh chóng lấy lại tinh thần thực hiện phần việc của mình.

Mọi người ghen tị nhìn hai người bước lên thăm dò, đèn flash đột nhiên loé lên. Nói Cố Tĩnh Dư vậy mà lại bỏ qua nữ chính, rồi đưa nữ phụ cùng mình bước lên thăm dò.

Đây chẳng phải là CP mà mọi người đề ý thời gian qua.

Du Mẫn Mẫn đứng ở bên ngoài, không lên tiếng chỉ lắc đầu nhìn theo. Cuối cùng cô cũng đi qua thăm dò rồi về vị trí của mình ngồi.

Ở phía trước, Vương Tinh Sở bỗng nhiên quay lại và mỉm cười với Lâm Triệt:

- Lần này chúng ta đều cùng được đề cử đấy.

Cô ta nói.

Lâm Triệt cũng mỉm cười và nói:

- Đúng vậy.

- Tôi cảm thấy hình như các người đang tính toán đoạt lấy giải thưởng nha, dù sao có Cố Tĩnh Dư và Mộc Phi Nhiên chống lưng mà. Ngay cả vai phụ như Lâm Ly cũng vậy thôi. Việc này cũng không nên đâu, đều là người mới cả, cũng không phải lâu năm trong nghề, mọi chuyện thuận lợi cũng là do vận khí tốt thôi, không biết như thế nào lại thành hắc mã.

Tuy rằng nghe có vẻ như cô ta rất khiêm tốn nhưng mà cô nghe như thế nào cũng cảm thấy rất kiêu ngạo.

Ý muốn nói rằng Lâm Triệt cô dựa vào một minh tinh khác mà đi lên còn cô ta là “tự thân vận động” không dựa vào ai khác.

Lâm Triệt mỉm cười nói:

- Phải không vậy, thật là không biết vì cái gì mấy người lại chọn kịch bản này, một minh tinh lớn không xem trọng, xem ra hẳn là do kịch bản này thực sự tốt đi.

Ý Lâm Triệt là loại kịch bản này chỉ là rác phẩm, không có bất kì một kĩ thuật nào, minh tinh nổi tiếng đương nhiên chướng mắt.

Nét mặt Vương Tinh Sở khẽ biến đổi, trừng mắt liếc Lâm Triệt một cái, trong lòng nói thầm, cô ta kiêu ngạo chẳng phải là vì có Cố Tĩnh Dư chống lưng sao?

Lúc này, không ít người đi về phía bên này, thấy Lâm Triệt ngồi đó đều không ngại chào hỏi một tiếng.

Có người đã biết qua, hoặc chưa từng quen biết, hay là trước kia có gặp qua, cũng có thể là chưa từng thấy qua.

Mặc dù Lâm Triệt đã từng đi đóng phim nhưng chưa từng tham dự các chương trình thực tế trên TV hay các sự kiện như thế này. Ở các chỗ như thế này, những người được có thể giới thiệu tên đều là người có tác phẩm mới nổi trong năm nay, cho nên Lâm Triệt không nghĩ tới có nhiều người nhớ mình như vậy, còn một số khác mình cũng biết.

Sau một thời gian dài bị bao vây, khi chương trình sắp bắt đầu mọi người mới quay trở lại vị trí của mình.

Lâm Triệt nhẹ nhõm, thở dài một hơi, Du Mẫn Mẫn ở bên kia thì thầm:

- Vừa mới trao đổi được rất nhiều số WeChat với người ta.

Du Mẫn Mẫn nói.

- Đó là điều tất nhiên, độ nổi tiếng của em đang đi lên, vì thế rất nhiều người mong được làm quen với em.

- Vì sao lại muốn làm quen với em?

Lâm Triệt kì quái hỏi.

- Đây là vòng luân quần rất quan trọng trong ngành này, sao mà biết được sẽ dựa dẫm được ai. Bây giờ em cũng được xem như một ngôi sao, hơn nữa sự nghiệp tương lai sẽ rất phát triển, đương nhiên bọn họ sẽ tìm cách làm quen cô từ sớm.

- Được rồi.

Lâm Triệt không nghĩ rằng cô sẽ có giá trị lớn trong lòng người khác.

- Em nghĩ em vẫn chỉ là một người mới.

- Em quả thật chỉ là một người mới trong năm nay nhưng sau này em sẽ ngày càng phát triển trong tương lai.

Du Mẫn Mẫn mỉm cười nói với cô.

- Ai mà biết được. Bây giờ mỗi năm người mới vào nghề rất nhiều, em còn không biết liệu mình có thể chụp ảnh trên bãi biển được hay không.

Vì kinh nghiệm trong quá khứ, trong lòng Lâm Triệt quả thực không dễ lạc quan.

Phía trước, Vương Sở Tinh liếc một cái, sau đó lại hừ một tiếng, dám so sánh với cô ta sao? Những người dám so với cô ta thực sự rất hiếm. Cô ta không tin Lâm Triệt có thể vượt mặt cô ta. Cô ta sẽ chống mắt lên xem Lâm Triệt chỉ có thể dựa vào Cố Tĩnh Trạch cả đời hay không.

Lễ trao giải bắt đầu rất nhanh.

Vương Tinh Sở lặng lẽ rời khỏi nơi này.

Ở trong phòng đơn, tiếng thở dốc không ngừng truyền đến.

- Trần tổng, ngài nói xem, giải diễn viên mới xuất sắc này nhất định phải thuộc về em.

- Ủ, ừ là của em.

- Vừa nãy anh không biết đâu, Lâm Triệt đó thực sự rất kiêu ngạo. Cô ta chỉ dựa vào việc được Cố Tình Dư cưng chiều mà muốn lên trang nhất ngày mai. Như vậy giải thưởng cho người mới tuyệt đối không thể thuộc về cô ta.

- Được được, không cho cô ta. Bảo bối, nào chúng ta tiếp tục...

Vương Tinh Sở chỉnh lại trang phục quay trở lại chỗ ngồi. Cô ta nhìn Lâm Triệt đắc ý cười. Nghe thấy Du Mẫn Mẫn nói cho cô nghe về bài phát biểu nếu như nhận được giải thì nụ cười trên môi cô ta càng đậm, nói:

- Cô vẫn là đừng nên lãng phí thời gian, Lâm Triệt. Tuy rằng tôi biết kỹ thuật diễn của cô cũng không tồi, cũng thực sự nỗ lực nhưng giải thưởng lần này nhất định là thuộc về tôi rồi.

Cô ta lại quay đầu:

- Cô có được Cố Tình Dư chống lưng cũng vô dụng. Tôi có thể nói cho cô biết rằng, cô căn bản không biết rằng trong hậu trường tôi đã làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99: Chẳng Lẽ Không Nên Mời Anh Ăn Cơm Sao?

Vương Tinh Sở quỳên rũ ngồi ở vị trí của mình, Lâm Triệt cắn môi, nhìn bóng dáng của cô ta, tay khẽ nắm chặt lại.

Du Mẫn Mẫn không nghĩ tới, Vương Tinh Sở lại kiêu ngạo như vậy.

Dù sao vẫn chỉ là người trẻ tuổi, quá không khiêm tốn rồi.

Lâm Triệt cười lạnh:

- Giải thưởng này là thi đấu về kỹ thuật diễn xuất, còn những người dựa vào hậu thuẫn? Thật là...

Du Mẫn Mẫn cầm tay Lâm Triệt.

- Tạm thời đừng nóng nảy, chị đi hỏi thăm một chút xem sao.

Nhìn Du Mẫn Mẫn đứng dậy rồi đi, Lâm Triệt dựa người vào ghế nghe mọi người bàn luận không lớn không nhỏ, vừa vận lot hết vào tai cô.

- Xem ra lần này là giải thưởng "Diễn viên mới xuất sắc nhất" là của Vương Tinh Sở rồi.

- Nhưng mà Lâm Triệt cũng rất giỏi mà.

- Thật ra tôi đã sớm biết Vương Tinh Sở đang thông đồng với cao tầng của Panda TV rồi, đã hẹn hò với nhau vài lần.

- Trời ơi, xem ra cô ta đúng là như vậy, khó trách lại tràn đầy tự tin. Một người vừa mới bước lên thảm đỏ, còn có khí thế như vậy. Chẳng trách đã sớm thông đồng với nội bộ, Lâm Triệt thật là đáng thương.

- Cũng không có biện pháp nào.

Tuy rằng Lâm Triệt cũng đã sớm không ôm hy vọng bản thân mình có thể đoạt giải, nhưng cảm giác lúc này thực khó chịu. Rốt cuộc, nếu nói thực lực của cô không đủ, cô sẽ tâm phục khẩu phục. Nhưng mà bị cô ta khiêu khích như vậy, bản thân mình lại không thể vui vẻ nổi.

Trên thế giới này luôn tồn tại sự không công bằng, ở trong cái vòng này càng nhiều hơn. Chỉ là Lâm Triệt không thích điều bất công này xảy ra ở trên người mình.

Có năng lực thì cùng nhau đo nhân khí và kỹ thuật diễn xuất không phải tốt hơn sao!

Vương Tinh Sở mỗi lần quay đầu nhìn thấy Lâm Triệt, chân mày đều nhướn lên, bao nhiêu đắc ý đều bộc lộ ra ngoài.

Lâm Triệt chỉ có nhìn phía trước, yên lặng hít một hơi thật sâu.

Trên đài, giải thưởng đã bắt đầu trao dần dần, hết người này đến người kia. Từ giải thưởng âm nhạc, đến giải "Hình tượng nghệ sĩ", đôi mắt Lâm Triệt nhìn phía trước, nghĩ đến giải "Diễn viên mới xuất sắc nhất" rất nhanh sẽ công bố nên ngồi yên lặng một chỗ.

Vương Tinh Sở lúc này lại quay đầu, khẽ mỉm cười nhìn Lâm Triệt:

- Không cần mong đợi như vậy, giải thưởng khẳng định là của tôi. Thật là xui xẻo nhưng mà ai bảo lần này người cô gặp lại là tôi chứ, lần sau hãy cố gắng lên.

Vương Tinh Sở lại làm bộ làm tịch che miệng.

- Ấy, tôi nhớ ra rồi, giải thưởng "Diễn viên mới xuất sắc nhất" cả đời chỉ có một cơ hội dành cho người mới gia nhập thôi, sang năm cô cũng không còn là người mới đâu.

Lâm Triệt nhìn Vương Tinh Sở:

- Ít nhất tôi đã dựa vào thực lực của chính mình, chưa từng nghĩ tới việc dựa dẫm vào hậu thuẫn.

- Ha, hậu thuẫn tốt cũng là một loại thực lực đấy. Đặc biệt là ở cái vòng luân quần này, chẳng qua, nhìn đáng về của cô ở phương diện này thực lực không mạnh hơn tôi đâu.

Vừa dứt lời, người chủ trì ở phía trước bắt đầu nói:

- Năm nay giới giải trí xuất hiện thật nhiều tiểu thụ tươi, sáu tháng đầu phim hay có rất nhiều, sáu tháng cuối năm cũng càng kinh hi hơn, có rất nhiều tác phẩm hay thu được tiếng vang cùng ratings rất cao.

- Cho nên, bây giờ chúng ta chuẩn bị trao giải "Diễn viên mới xuất sắc nhất" của năm nay.

Ở bảng đề cử truyền phát tin một vòng sau, vị chủ trì nhìn về trước cười nói:

- Năm nay người đoạt giải "Diễn viên mới xuất sắc nhất" sẽ là ai đây? Là Vương Tinh sở? Là Cố Ninh Ninh? Là Tư Đồ Tinh? Hay là Lâm Triệt?

Lúc này, các ánh mắt của các vị khách quý ở theo dưới đài nhìn một vòng, tầm mắt cũng đều dời tới dời lui lên bốn người. Hai người còn lại không thấy biểu cảm gì, còn Lâm Triệt hơi cứng đờ, cô không có thói quen bị nhìn chăm chăm như vậy, mà Vương Tinh Sở với vẻ mặt tràn đầy tự tin nhìn phía trước, khuôn mặt rất cao ngạo.

Lúc này, chủ trì rốt cuộc tiếp tục cười nói:

- Người đoạt giải "Diễn viên mới xuất sắc nhất" lần này là... Lâm Triệt.

Phía dưới, lúc Lâm Triệt đang nghe đến tên của mình, cảm thấy khiếp sợ tột đỉnh.

Ngồi lì ở một chỗ, một lúc lâu sau cũng không cử động. Đến lúc người bên cạnh gọi cô, mới vội đứng lên bước tới.

Cô có chút hoảng hốt, bị đèn chiếu đến nên không nhìn thấy những thứ khác, cô bước tới trên đài, nhận lấy chiếc cúp khách quý đưa cho.

Phía dưới, móng của Vương Tinh Sở đã nâng lên, thời điểm nghe đọc tên, sắc mặt cũng tái đi rồi.

Nhìn về phía trước, Lâm Triệt cầm cúp, đứng ở đằng sau microphone, có chút kích động cầm microphone, cười nói:

- Cảm ơn nhà sản xuất "Kiếm Tinh", cảm ơn đạo diễn đã cho tôi cơ hội, cho tôi biểu diễn một nhân vật quan trọng như vậy. Cảm ơn đoàn phim cùng đoàn diễn viên rất nhiều đã giúp đỡ và chỉ dạy tôi rất nhiều thứ, thật sự cảm ơn mọi người...

Vương Tinh Sở đã sớm nghe không nổi nữa, trực tiếp đứng dậy. Cũng mặc kệ ánh mắt khác thường của người khác, bước nhanh ra ngoài.

Tới bên ngoài rồi, tìm một vòng, rốt cuộc mới tìm được Trần tổng.

Cô ta trực tiếp gọi:

- Sao ông lại làm thế này? Nói giải thưởng này nhất định cho tôi, sao ông lại...? Ông cũng dám gạt tôi, ông muốn chơi tôi sao!

Cô cảm thấy tức chết rồi, ăn nói mạnh miệng như vậy, thế nhưng cuối cùng vẫn ra về tay không.

- Anh... Anh cũng không biết, anh thật sự đã viết tên của em, tất cả mọi người đều nói Lâm Triệt tương đối giỏi, thế nhưng anh vẫn hướng về em, nhưng mà, hôm nay...

Trần tổng không biết nói gì hơn.

- Chỉ có thể nói, căn cơ của Lâm Triệt còn mạnh hơn anh, việc này anh cũng không có biện pháp.

- Cái gì?

- Thật sự, chuyện này chỉ có thể như vậy. Anh cũng không nghĩ cô ta thể nhưng lại quen biết nhân vật lớn như vậy. Nhưng mà người kia thật sự là người anh không thể chạm tới, anh muốn giúp em cũng không giúp được.

Vương Tinh Sở nghe xong, cả người đều mềm nhũn. Bởi vì tức giận, gương mặt cũng trở nên vặn vẹo theo.

Một lúc sau, Lâm Triệt bước xuống đài, nhìn Du Mẫn Mẫn. Cô kinh ngạc nói:

- Em thật sự không nghĩ tới, cái giải thưởng này còn có thể là của em. Trời ạ, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?

Du Mẫn Mẫn cười:

- Xem ra thật sự có công bằng rồi.

Lâm Triệt gật đầu thật mạnh. Trên mặt không che giấu được vẻ vui mừng.

Du Mẫn Mẫn nói:

- Nhớ rõ phải mời khách ăn cơm.

- Đương nhiên, mời mọi người ăn một bữa tiệc lớn, hắc hắc.

Lễ giải kết thúc rất nhanh. Lúc Lâm Triệt đi ra ngoài thì nghe thấy âm thanh phát ra từ điện thoại.

Mở ra liền thấy, là Cố Tĩnh Trạch gọi tới.

Cô vội tiếp điện thoại:

- Cố Tĩnh Trạch.

Nghe thanh âm vui sướng của cô, Cố Tĩnh Trạch bình tĩnh cười cười:

- Kết thúc rồi sao?

- Ừ, vừa mới kết thúc.

- Tôi ở bên ngoài chờ em, ra ngoài đi.

- Thật vậy không?

- Đương nhiên, em đoạt giải, chẳng lẽ không nên mời tôi ăn bữa cơm sao?

Cố Tĩnh Trạch nói.

- Được chứ được chứ, đương nhiên sẽ mời.

Lâm Triệt buông điện thoại chạy ra, quả nhiên nhìn thấy xe của Cố Tĩnh Trạch đang ở bên ngoài.

Lâm Triệt nhảy lên xe, nhin không được liền khoe chiếc cúp trên tay với Cố Tĩnh Trạch.

Cố Tĩnh Trạch cười nói

- Chúc mừng em.

Lâm Triệt kinh ngạc nói

- Lúc ấy tôi còn cảm thấy kỳ quái, tất cả mọi người đều nói người Vương Tinh Sở quen nhân vật rất lợi hại, không chừng người đoạt giải sẽ là cô ta. Nhưng mà như thế nào cuối cùng lại cho tôi?

Cố Tĩnh Trạch cười nói:

- Chúng tôi em lợi hại hơn.

- Cái gì?

Cố Tĩnh Trạch không nói thêm gì chỉ khởi động xe.

- Đi thôi, mời tôi ăn cơm đi.

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100: Tôi Thích Cùng Cô Chia Sẻ Đồ Với Tôi

Lâm gia.

Lâm Ly xem trên ti vi thấy một màn lên đài lãnh thưởng của Lâm Triệt tại lễ trao giải lần trước, gương mặt biến đen. Ánh đèn rơi theo từng bước chân của cô ta, Lâm Triệt được mọi người vây quanh, nhiệt liệt chúc mừng, kí giả cũng nhao nhao tiến lên phỏng vấn, đáng về muốn bao nhiêu khí phách thì có bấy nhiêu khí phách!

Lâm Ly tức giận hừ lạnh, quăng luôn tách trà trong tay.

- Lâm Triệt cô ta vẫn có thể đoạt giải!

Hàn Thái Anh đứng bên cạnh thấy thế, thì bước tới an ủi:

- Được rồi, hiện tại cô ta có chỗ dựa là Cố Tĩnh Trạch, hai người đương nhiên không giống nhau, đợi em gả vào Tần gia, hai người lại ngang nhau rồi!

Lâm Ly cắn răng, nghĩ thầm đúng là như vậy, thế nhưng... Tần gia rồi đi để lo cho gia đình, còn kém xa Cố gia một khoảng, điều này khiến cô ta rất ghen tị, cũng càng tức giận.

Trong khi đó, Cố Tĩnh Trạch và Lâm Triệt cùng nhau đi vào một nhà hàng, Lâm Triệt nhìn xung quanh, không nhìn được mà cảm thán:

- Oa, nơi này nhìn qua trông cũng rất đắt nha, anh không phải muốn tôi mời cơm đây chứ?

Cố Tĩnh Trạch nhìn cô, đáp lại:

- Hôm nay em nhận được giải thưởng, tất nhiên phải là em mời rồi, không phải sao?

Lâm Triệt bĩu môi, nhỏ giọng lầm bầm:

- Ai mà nghĩ anh lại chọn một nơi đắt tiền như vậy chứ!

Tuy đây chỉ là một nhà hàng Trung Hoa, nhưng nhìn từ bên ngoài đã biết nơi này nhất định hết sức sang trọng. Cửa trang trí vô cùng hoa lệ, bên trong nhà hàng cũng chẳng có mấy người, thoát nhìn tất cả đều là từng cái từng cái phòng đơn, mỗi phòng đơn lại được viết một cái tên hết sức trừu tượng, nho nhã. Phục vụ ngoài cửa thấy hai người tiến vào, ngay tức khắc vội cúi người chào hỏi, đáng về vô cùng cung kính lễ độ kèm theo nụ cười tự nhiên, lớp trang điểm trên mặt cũng khiến người ta nhìn vào thấy hết sức thoải mái, nhìn qua liền biết là phục vụ viên đã trải qua huấn luyện vô cùng nghiêm khắc.

- Cố tiên sinh, ngài hẳn là muốn dùng nhã gian như mọi lần đúng không, vẫn giữ riêng cho ngài đấy ạ!

- Tốt lắm.

Cố Tĩnh Trạch mang theo Lâm Triệt đi vào, vừa đi vừa nói chuyện:

- Đồ ăn nơi này rất ngon miệng, em cứ ăn thử là biết ngay. Hơn nữa còn làm rất sạch sẽ, rất có hương vị giống như ở nhà.

- Nếu anh muốn hương vị giống như ở nhà, vậy đến nơi đắt tiền như này làm gì, trực tiếp về nhà ăn, tôi làm cho anh.

Cố Tĩnh Trạch đen mặt nhìn cô:

- Chân tay em vụng về như thế, chờ em làm đồ ăn cho tôi, đoán không chừng đến mẩu vụn cũng không có mà ăn!

- Làm gì đến nỗi thế... Lần trước chỉ là ngoài ý muốn thôi.

Cố Tĩnh Trạch vốn không tin cô, hơn nữa còn cố ý mang cô đến nơi này, cô lại không cảm kích, thật đúng là cô gái không hiểu phong tình.

- Tôi hay tới nơi này, đồ ăn thực sự rất tuyệt, sẽ không làm em thất vọng.

Anh rất muốn cô tán thành điều này, trong lòng có một loại hi vọng, hi vọng thứ mình thích, cô cũng sẽ thích. Ngay từ đầu khi nhớ đến hương vị của những món ngon kia, Cố Tĩnh Trạch muốn chia sẻ ý tưởng này với cô, thế nhưng cô vẫn luôn bấu môi thì thầm ghét bỏ.

Lâm Triệt đi theo anh vào bên trong, sau khi ngồi xuống, thấy có thể nhìn được mặt hồ bên ngoài, thì biết đây là vị trí đẹp nhất nhà hàng.

Cố Tĩnh Trạch phụ trách gọi món ăn, anh quen thuộc nơi này như thế, món nào ngon món nào không tự nhiên đều hiểu rõ hơn cô. Anh gọi một bàn thức ăn, Lâm Triệt cảm thấy đại khái là túi tiền đang nhỏ lệ, trái tim mình đang rỉ máu. Quả thực rất đắt nha!

Cũng may, hai người không phải chờ lâu, qua một lúc, đồ ăn liền được mang lên. Lâm Triệt vừa nhìn, hai mắt liền sáng lên. Đồ ăn bày biện rất đẹp mắt, khiến ham muốn ăn uống của cô lại rục rịch rồi!

- Em nếm thử xem.

Cố Tĩnh Trạch trong bất cứ trường hợp nào đều giống như một chú mèo Ba Tư cao quý, động tác mềm mại thông thả, ưu nhã không để đâu cho hết. Lâm Triệt thấy thế, cũng không chân chừ nữa, gấp một đũa bỏ vào miệng, nhai ngon lành.

Thực sự đắt xắt ra miếng mà, quả thực rất ngon miệng!

Cô ăn đến miệng đầy thức ăn, cũng không để ý cái gì mà nhai kỹ nuốt chậm, ăn hết sức vui vẻ. Cố Tĩnh Trạch thấy thế, im lặng nói:

- Em cứ ăn từ từ thôi.

- Miệng to thì ăn cái gì cũng chỉ ngon, anh không phải lo!

Cố Tĩnh Trạch lắc đầu:

- Ăn như vậy không tốt cho dạ dày đâu.

Lâm Triệt lúng búng đáp lại:

- Ăn theo cách mình muốn là để ngon miệng, muốn tốt cho dạ dày thì anh chỉ nên ăn cháo mỗi ngày thôi.

- Ăn nói hàm hồ!

Cố Tĩnh Trạch trừng mắt liếc cô. Thế nhưng trông thấy cô ăn ngon lành như vậy, trong lòng anh lại nảy sinh một cảm giác thành tựu, tốt đẹp giống như mình đã chiếm được cảm giác thành tựu vậy. Cố Tĩnh Trạch dùng biểu tình sung sướng nhàn nhạt nhìn cô ăn.

- Ăn chậm lại một chút, em xem cái gì cũng dính vào khóe miệng rồi.

Anh tự đưa tay ra lau sạch mẩu vụn trên mép cô.

- Ăn được ngủ được là tiên, ai da, anh cũng ăn đi chứ, từ nãy đến giờ chẳng thấy anh động đũa gì cả.

Lâm Triệt dừng dừng đáp lời.

Cùng lúc đó ở bên ngoài nhà hàng.

Mạc Huệ Linh cùng bạn thân đi vào trong nhà hàng. Người xung quanh cô ta vẫn rất hâm mộ cô ta, bởi vì từ nhỏ cô ta đã rất gần gũi với Cố gia. Cho tới bây giờ, người ta đều nghĩ Cố Tĩnh Trạch là bạn trai của cô ta.

Bình thường có thể không nghe thấy Mạc Huệ Linh khoe khoang, thế nhưng cô ta lại có bạn trai tốt như thế, khiến người ta không làm sao sánh bằng.

Đại minh tinh chỉ có thể hâm mộ cô ta, cho nên ngay từ nhỏ, Mạc Huệ Linh đã là trung tâm của đám đông, tất cả mọi người đều vây quanh cô ta, bởi vì cô ta và Cố Tĩnh Trạch là thanh mai trúc mã, không ai có thể lay động địa vị của cô ta.

Cho tới bây giờ, tuy Cố Tĩnh Trạch thật ra đã kết hôn rồi, thế nhưng không có công khai, thậm chí còn chưa làm cả đám cưới, nên không nhiều người biết anh đã kết hôn, bên ngoài đã có một cô gái khác.

- Huệ Linh à, nơi này rất đắt tiền, đến nơi này ăn luôn là cậu mời khách, nhiều lần như thế thật ngại quá.

Bạn thân cô ta đứng bên cạnh khách khí nói.

Trong giọng nói của Mạc Huệ Linh không kìm nén được sự đắc ý, hào phóng phát tay:

- Không sao hết, chỗ này có một phòng mà Tĩnh Trạch bao riêng, chỉ có anh ấy mới được dùng, mỗi lần đến đây, vào trong đó dùng bữa là được rồi, tất cả chi tiêu đều là Tĩnh Trạch phụ trách.

- Cố Tĩnh Trạch đối với cậu thực sự quá hào phóng rồi, phòng riêng của mình cũng cho cậu dùng nha!

- Những thứ này đối với anh ấy cũng không tính là gì.

Mạc Huệ Linh không để ý nói, giẫm lên giày cao gót mà bước vào.

Đại minh tinh đi phía sau cũng tiếp lời:

- Đó cũng là đương nhiên, đối với Cố gia mà nói, chút tiền ấy dành nửa phút liền có thể kiếm về. Huệ Linh à, thực sự rất muốn được bằng một nửa cậu đó!

Mạc Huệ Linh kiều ngạo ngẩng đầu, đắc ý không để đâu cho hết.

Nhân viên nhà hàng liếc mắt một cái là có thể nhận ra Mạc Huệ Linh. Cô ta thường tới nơi này, cho nên mọi người đều nhớ mặt. Thấy cô ta đi tới, nhân viên vội vàng chào hỏi:

- Mạc tiểu thư!

- Vẫn là nhà gian kia, hôm nay có bốn người.

Dứt lời, Mạc Huệ Linh liền ngựa quen đường cũ (1) mà đi vào trong.

Thế nhưng, Mạc Huệ Linh ngàn vạn lần không nghĩ tới nhân viên kia lại chặn cô ta lại, có chút bận tâm nhìn về phía nhà gian kia, lại quay qua cô ta ngượng ngùng giải thích:

- Mạc tiểu thư, thật xin lỗi, thế nhưng... Hôm nay Cố tiên sinh đang dùng bữa trong đó.

- Cái gì cơ?

Mạc Huệ Linh kinh hi nói:

- Tĩnh Trạch ở trong? Vậy tôi đi qua đó tìm anh ấy.

Nhân viên nhà hàng nhanh tay cản lại Mạc Huệ Linh, cười trừ nói với cô ta:

- Thế nhưng... Cố tiên sinh trong đó đang dùng bữa với khách của anh ấy ạ!

Mạc Huệ Linh sững sốt, dừng bước chân, quay sang nhìn nhân viên, trong mắt ánh lên tia khó hiểu.

Đại minh tinh ở phía sau vốn im lặng từ lúc bước chân vào nhà hàng, cảm nhận được Mạc Huệ Linh bẽ mặt, vội vàng lên tiếng giải vây cho cô ta:

- Vậy thì thôi, Huệ Linh à, chúng ta dùng phòng khác cũng như nhau mà. Có lẽ Cố Tĩnh Trạch anh ấy đang cùng người ta bàn chuyện làm ăn đấy!

Mạc Huệ Linh chỉ có thể cười khan một tiếng, trước hết để cho nhân viên dẫn mình đến một phòng đơn khác.

Thế nhưng, ánh mắt cô ta vẫn luôn chăm chú nhìn vào nhà gian kia, trong mắt mang theo vài phần hoài nghi cùng nghiến ngậm.

"Bàn chuyện làm ăn cùng đối tác? Hay lại là..."

(1) Ngựa quen đường cũ: Nguyên văn là khinh xa thực lộ.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hôn Kiều Thế: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Tất Nhiên Là Bọn Họ Đang Ăn Cơm

Trong phòng, sau khi Lâm Triệt đã một mạch ăn xong toàn bộ thì thực sự rất thỏa mãn:

- Thức ăn ngon thật!

Cô ngẩng đầu lên, nói với Cố Tĩnh Trạch.

Cố Tĩnh Trạch nhìn cô rồi cười, không khỏi đắc ý mà hỏi:

- Tôi đã nói là đồ ăn rất ngon mà, không có lừa em đúng không nào?

Lâm Triệt nói:

- Đúng đúng, đồ ăn đúng là rất ngon.

Miệng Lâm Triệt bóng mỡ nhưng lại không làm cho người khác nhìn có cảm giác khó chịu, ngược lại còn cảm thấy ngon miệng.

Anh không thể không nhìn miệng cô, thấy dưới miệng còn dính một ít vụn bánh mì liền đi qua đến gần cô nói:

- Đồ ngốc, nhìn em ăn kia, làm vương vãi khắp nơi rồi.

Lâm Triệt nghiêng đầu để anh giúp mình phui vụn bánh xuống. Anh cười cười đưa tay lau miệng cô, nhìn Lâm Triệt rồi bỗng đưa tay vào miệng miệng. Lâm Triệt ngẩn ra, mặt đỏ lên, quát với Cố Tĩnh Trạch:

- Cút đi, anh điên rồi sao!

Cố Tĩnh Trạch cười, khẽ nói:

- Mùi vị không tệ đâu.

- ...

Mặt Lâm Triệt bỗng nhiên đỏ bừng, hung hăng trừng mắt tên đàn ông không có đạo đức gì này. Cố Tĩnh Trạch nói:

- Làm sao vậy, tôi nói bánh mì rất ngon mà.

- Tôi... tôi cũng không nói cái khác nha.

Lâm Triệt vội nói:

- Thấy ngon là tốt rồi. Đây, ăn đi, ở đây còn nhiều lắm, anh cứ cầm mà ăn đi. Tự nhiên lấy trên miệng người ta mà ăn.

Cố Tĩnh Trạch cúi đầu cười, cách cái bàn chồm lên gần cô vài phần nói:

- Em ngoan ngoan mà ăn đi.

- ...

- Cố Tĩnh Trạch! Anh điên rồi!

Lâm Triệt quát to lần nữa.

Cố Tĩnh Trạch nghe xong, buồn bực cười châm biếm. Tiếng cười như từ trong lồng ngực phát ra, sung sướng mà hữu lực.

Lâm Triệt thật sự thua hẳn luôn rồi. Cô buồn chán gặm bánh mì, đem bánh mì tưởng tượng thành đầu của anh ta mà cắn.

Nhưng mà hai người họ chắc chắn không biết. Lúc này, bên ngoài, Mạc Huệ Linh bước hờ ra khỏi ghế của mình, vô thức đi tới gian phòng phía bên này.

Ở bên ngoài chú ý nghe, không đầy một chốc thì cô liền nghe thấy tiếng cười của Cố Tĩnh Trạch.

Từ khi nào Cố Tĩnh Trạch lại cười khoa trương như vậy? Anh trong tưởng tượng của cô ta là một người ăn nói có ý tứ, mặc dù là rất cao hứng nhưng cũng chỉ là thỏa mãn giật giật khóe miệng mà thôi, thế mà bây giờ lại như vậy...

Cho nên ở bên trong nhất định không phải là đang bàn chuyện làm ăn!

Mạc Huệ Linh lập tức xác định mọi chuyện lại, cô ta tức giận, phần hận nhìn xem bên trong, muốn phóng nhanh vào trong phòng!

Bên ngoài, nhân viên phục vụ thấy vậy vội vàng ngăn cản Mạc Huệ Linh.

Biết rõ Mạc Huệ Linh là ai nên bọn họ cũng không dám động thủ, chỉ có thể khuyên can nói:

- Mạc tiểu thư, ngài làm cái gì vậy.

Mạc Huệ Linh bị người khác ngăn cản, ngược lại càng tức giận:

- Các người đang làm cái gì vậy hả? Dám ngăn cản tôi sao? Thả tôi ra, để cho tôi đi vào. Tôi biết rõ Cố Tĩnh Trạch đang ở bên trong, các người hỏi Cố Tĩnh Trạch một chút xem, anh ấy cho phép các người ngăn cản tôi như vậy sao hả? Các người biết tôi là ai không?

Nhân viên phục vụ thật sự bất đắc dĩ nhìn Mạc Huệ Linh điên cuồng muốn xông vào bên trong không chút chú ý hình tượng nào, quần áo trên người cô ta đều trở nên hỗn loạn xốc xếch.

Mạc Huệ Linh kêu lên:

- Thả tôi ra nhanh lên! Bằng không tôi sẽ nói Cố Tĩnh Trạch khiến cho các người đều nghỉ việc hết!

Mạc Huệ Linh càng nghĩ càng tức giận, nhất thời phẫn nộ nên cái gì cũng không bỏ qua.

Bên trong, hai người bọn họ vẫn còn đang ăn món tráng miệng thì chợt nghe tiếng la hét, cãi vã. Lâm Triệt sửng sốt:

- Bên ngoài hình như có cãi nhau đúng không, tôi nghe thấy tiếng lớn quá.

Cố Tĩnh Trạch vốn không quan tâm chuyện xảy ra bên ngoài, hôm nay là anh cùng Lâm Triệt đi ăn tối chúc mừng cô được giải thưởng trong lễ trao giải. Anh nhìn Lâm Triệt, nhưng anh không có thương thức về mặt khi ăn của cô. Hành động này bị âm thanh lớn phía ngoài làm gián đoạn. Nhìn thấy Lâm Triệt đứng lên, Cố Tĩnh Trạch cũng đứng lên nói:

- Tôi ra xem sao.

Lâm Triệt cũng vội đi theo.

Vừa mở cửa thì Cố Tĩnh Trạch đã nghe thấy tiếng Mạc Huệ Linh kêu to:

- Các người từng người từng người một chờ ở đây cho tôi, chờ xem tôi chinh đồn các người ra sao!

Mạc Huệ Linh thấy cửa vừa mở ra, Cố Tĩnh Trạch mặt lạnh xuất hiện ở cạnh cửa, cả người lúc này mới lại hoảng sợ.

Nhưng mà, lời nói vừa nói ra không thể thu lại. Khóe miệng Mạc Huệ Linh giật giật, thật muốn tát chính mình một cái.

Biết rõ Cố Tĩnh Trạch ở bên trong, còn ở đây mà nói thô tục. Nhưng là lúc này cô ta nhất thời tức giận, thật sự không nhịn được.

Thấy Cố Tĩnh Trạch đi ra, thần sắc cô trở nên nhu nhược. Nhưng sau một khắc tiếp theo cô lại nhìn thấy Lâm Triệt cũng đi ra theo sau lưng Cố Tĩnh Trạch.

Ánh mắt của cô ta bỗng chốc trùng lớn, gắt gao trừng mắt nhìn Lâm Triệt ở đằng sau. Thì ra là Cố Tĩnh Trạch cùng Lâm Triệt ở chỗ này ăn cơm? Cố Tĩnh Trạch vậy mà lại mang Lâm Triệt tới nơi này ăn cơm sao?

Mạc Huệ Linh tức giận nhìn Cố Tĩnh Trạch:

- Tĩnh Trạch, anh... Sao anh lại đi ăn cơm cùng cô ta? Còn ngồi ở trong phòng này, anh... Sao anh có thể như vậy!

Cố Tĩnh Trạch không vui nhìn Mạc Huệ Linh. Đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy bộ dạng điên cuồng của Mạc Huệ Linh. Cô ta thậm chí còn nói chuyện tục tĩu như vậy.

“Lời này nếu do Lâm Triệt nói ra thì anh có thể hiểu. Lâm Triệt vốn không biết che giấu tính cách của mình, nên cô mới nhận mình là một cô gái thô lỗ, lời chuyện không biết suy nghĩ. Nhưng mà, trong nhận thức của Cố Tĩnh Trạch, Mạc Huệ Linh là một tiểu thư khuê các tuy tùy hứng nhưng vẫn có giáo dưỡng. Thế nhưng mà lúc này, biểu hiện của cô thật sự không giống một tiểu thư khuê các, ngược lại thì giống như một người đàn bà chanh chua, trợn nhìn Lâm Triệt, trên mặt lộ ra dữ tợn... mà điên cuồng.

Cố Tĩnh Trạch đi vài bước qua, nhân viên phục vụ vội vàng lui qua một bên, anh nhìn bọn họ.

Mạc Huệ Linh thấy thế liền chạy tới bên người Cố Tĩnh Trạch, ôm lấy thân thể Cố Tĩnh Trạch, dùng sức tựa vào trên người của anh, gắt gao ôm rồi nói:

- Tĩnh Trạch, bọn họ rất hung dữ, em rõ ràng nghe thấy được tiếng của anh nhưng mà bọn họ lại không cho em vào, còn nói anh ở bên trong cùng người yêu nói chuyện yêu đương, không cho phép em quấy rầy, em thừa nhận đúng là em đi tìm anh. Em... Em thật sự rất khổ sở.

Nhân viên phục vụ đứng một bên đều nổi giận.

- Sao Mạc tiểu thư có thể nói linh tinh như vậy, nói hư nói vượn như thế được?

Cố Tĩnh Trạch thấy Lâm Triệt còn ở bên cạnh, cau mày đẩy ra Mạc Huệ Linh ra, cúi đầu nhìn cô ta:

- Chuyện gì đã xảy ra vậy? Em không thể nói chuyện như thế được!

Mạc Huệ Linh ngẩng đầu lên, hai mắt đăm đăm lệ rung rung nhìn anh nói:

- Dù thế nào thì anh... sao anh có thể cùng cô ta tới nơi này?

Cố Tĩnh Trạch quay đầu lại nhìn, khó hiểu nói:

- Tại vì ở đây thức ăn thực rất ngon nên anh dẫn cô ấy tới ăn. Làm sao vậy?

- Cái gì? Nơi này là chôn riêng tư của anh với em mà? Mỗi lần anh đều dẫn em đến đây ăn, sao anh có thể mang người đàn bà khác đến đây ăn chứ?

Cố Tĩnh Trạch hít một hơi thật sâu:

- Chỗ này từ lúc nào trở thành chỗ của anh và em?

- Anh...

Khuôn mặt của Mạc Huệ Linh tối sầm lại. Lâm Triệt không muốn xen vào chuyện tình cảm của hai người bọn họ, cô nhìn Cố Tĩnh Trạch cùng Mạc Huệ Linh:

- Nếu vậy thì hai người các người cứ từ từ mà nói. Tôi đi trước đây.

- Đợi một chút.

Cố Tĩnh Trạch quay đầu kéo Lâm Triệt lại, thấy cô không có mặc áo khoác, liền cởi áo vest ngoài khoác thêm cho cô:

- Đi vào trong xe chờ tôi.

Anh nói khẽ với Lâm Triệt.

Lâm Triệt nhìn anh, muốn nói chuyện như vậy rồi, anh có thể dàn xếp được sao?

Nhưng ở đây có nhiều người nhìn như vậy, anh vẫn là chỉ có thể nhẹ gật đầu rồi nói:

- Được rồi.

Nhìn thấy Lâm Triệt rời khỏi, ánh mắt Mạc Huệ Linh như muốn giết người trừng theo.

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiềm Thê: Ông Xã Cực Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Nếu Như Anh Không Ly Hôn Thì Sao?

Cố Tĩnh Trạch cúi đầu nhìn Mạc Huệ Linh:

- Đến cùng thì có chuyện gì xảy ra? Huệ Linh, tại sao em lại càn quấy mà chạy tới nơi này?

Càn quấy? Cô ta là đang càn quấy? Mạc Huệ Linh tức giận nhìn anh:

- Cố Tĩnh Trạch, em hỏi anh, đến cùng là chuyện gì xảy ra mới đúng! Vì sao anh lại mang cô ta tới phòng của chúng ta.

Cố Tĩnh Trạch nhìn vào bên trong:

- Nơi đây từ khi nào biến thành phòng của chúng ta chứ!

- Em..

Mạc Huệ Linh kinh ngạc nhìn anh:

- Đương nhiên, chúng ta thường xuyên đến đây mà.

Cố Tĩnh Trạch thần nhiên nói:

- Chẳng qua là anh thích chỗ này mà thôi. Nơi này không chỉ có một mình em tới, còn có anh trai và em trai anh từng tới. Người nhà anh đều đã đến đây,

còn có rất nhiều bạn bè của anh cũng đến đây.

- Này...

Mạc Huệ Linh làm sao biết Cố Tĩnh Trạch sẽ nói như vậy. Cô ta vẫn cảm thấy, phòng này chính là của riêng cô ta và Cố Tĩnh Trạch. Bởi vì cô ta và anh thường xuyên đến đây, hơn nữa về sau cô ta tới nơi này vẫn được tiếp đón. Nơi này rõ ràng là duy nhất cho cô ta và Cố Tĩnh Trạch. Thế nhưng, bây giờ anh lại mang theo tiện nhân này tới nơi đây, sao có thể được.

Cố Tĩnh Trạch nhìn Mạc Huệ Linh:

- Anh xem em quậy đã xong, mau trở về đi.

Mạc Huệ Linh nắm chặt tay Cố Tĩnh Trạch, dù như thế nào cũng không nguyện ý rời đi.

- Không, thế nhưng anh cùng đi ăn với cô ta, cùng với cô ta cười nói vui vẻ như vậy, em không vui.

Cố Tĩnh Trạch hít một hơi thật sâu, chịu đựng cái tính tình này của Mạc Huệ Linh, trong lòng anh cũng hơi tức giận:

- Anh và cô ấy ăn cơm, chẳng lẽ anh đến cơm cũng không được ăn?

- Nhưng mà...

Mạc Huệ Linh nghiêng răng, trong chốc lát cũng không nói lại được.

Nhìn sắc mặt Cố Tĩnh Trạch không tốt, Mạc Huệ Linh không thể làm gì khác hơn là thấp giọng nói:

- Tĩnh Trạch, vốn ban đầu em dẫn theo bạn bè của mình tới đây ăn cơm nhưng không nghĩ tới lại gặp được anh đi cùng với cô ta. Tất cả mọi người đều biết em và anh mới là một đôi. Bây giờ lại gặp anh đi cùng với người con gái khác, em thực sự mắc cỡ chết người. Có lẽ trong lòng mọi người đều cho rằng em là một cô gái bị vứt bỏ... Sao em lại rơi xuống mức này chứ...?

Cố Tĩnh Trạch nhìn Mạc Huệ Linh:

- Huệ Linh... Đừng để ý tới ánh mắt của người khác nữa!

- Các cô ấy không nói anh, đương nhiên anh sẽ không thêm để ý!

Mạc Huệ Linh ngẩng đầu kêu lên.

Cố Tĩnh Trạch hướng về phía Mạc Huệ Linh nói:

- Em nên nói cho các cô ấy biết sớm, hiện tại anh đã kết hôn rồi, anh và em không còn là một đôi, như vậy mọi người sẽ không cảm thấy giật mình, sẽ không còn cười em.

- Anh...

Trái tim của Mạc Huệ Linh rối loạn:

- Anh nói chúng ta không phải một đôi ư? Tĩnh Trạch, chúng ta chính là một đôi. Anh chính là của em, sớm muộn gì anh và cô ta cũng ly dị. Em nói rồi, em sẽ chờ anh!

- Đúng vậy, sớm muộn cũng sẽ ly dị, thế nhưng không phải là bây giờ. Anh và em chỉ tạm thời xa nhau, chuyện của sau này thì sau này hãy nói. Anh nói rồi, em có thể đi tìm một người đàn ông khác. Anh muốn em nhìn về phía trước, về sau ra sao, không ai biết trước được. Lúc anh kết hôn, anh cũng chưa từng nghĩ...

"Chưa từng nghĩ mình và Lâm Triệt sẽ có một ngày như vậy." Bây giờ nghe thấy hai chữ "ly hôn", trong lòng lập tức có cảm giác buồn bực. Không nghĩ tới nhắc nhở bản thân sẽ có ngày ly dị, anh cảm giác mình cùng với Lâm Triệt ở cùng một chỗ đang dần dần thành một thói quen.

- Chưa từng nghĩ cái gì?

Mạc Huệ Linh ngẩng đầu, sợ anh sẽ nói ra từ đoạn tuyệt quan hệ.

Nhưng mà, Cố Tĩnh Trạch chỉ hít một hơi thật sâu, nhìn Mạc Huệ Linh:

- Chuyện ly hôn của anh không có kỳ hạn, cho nên anh cũng không biết khi nào mình sẽ ly hôn.

Mạc Huệ Linh cắn răng:

- Mặc kệ đến khi nào, em đều sẽ chờ.

- Huệ Linh!

Cố Tĩnh Trạch chăm chú nhìn chăm chăm cô ta:

- Vậy thì anh sẽ không ly hôn!

- Anh... Mạc Huệ Linh nhào vào trong ngực của anh:

- Nếu như anh không ly hôn, em thà rằng đi tìm cái chết cũng sẽ không bỏ qua anh. em tình nguyện đi tìm cái chết, cũng không rời khỏi anh. Tĩnh Trạch, nếu như không ly hôn, không được, sao anh lại không ly hôn.

Cảm giác nước mắt của Mạc Huệ Linh thấm ướt áo của anh, Cố Tĩnh Trạch cảm thấy vô cùng khó chịu. Thế nhưng, nhìn Mạc Huệ Linh khóc đến thần trí mơ màng, anh không đẩy cô ta ra.

Biết tính tình của Mạc Huệ Linh cho nên anh không nói gì thêm, chính bản thân Cố Tĩnh Trạch cũng không biết về sau mình sẽ thế nào. Lúc này chẳng qua cảm thấy trong lòng hỗn loạn, buột miệng ra nói vậy. Bây giờ chứng kiến Mạc Huệ Linh khóc thành như vậy, trong lòng cũng hơi hối hận, vì một phút xung động mà nói ra lời không suy nghĩ.

Chẳng qua là, trong nháy mắt nghĩ tới "Không ly hôn" đầu óc anh lại tỉnh táo đến dị thường.

- Được rồi, đừng khóc, Huệ Linh!

Mạc Huệ Linh nghe thấy thanh âm dịu dàng của anh, biết mình vẫn còn vị trí trong lòng anh, vì vậy tiếng khóc từ từ chuyển sang thút thít rồi ngừng hẳn.

Hiển nhiên, cảm tình bao nhiêu năm của bọn họ, làm sao có thể chỉ vì một người mới xuất hiện là Lâm Triệt mà bị phá vỡ.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Được rồi, em đi ăn gì đi, anh đi về trước.

Mạc Huệ Linh nghe lời gật đầu:

- Mấy ngày nữa là đêm thất tịch, em muốn ở cùng với anh.

- Mấy ngày nữa là đêm thất tịch?

- Đúng vậy.

- Nhưng mà, Huệ Linh, đêm thất tịch Cố gia luôn muốn đi nghỉ cùng nhau, chỉ sợ anh không thể đi cùng em.

Mạc Huệ Linh nghĩ tới việc này thôi mà cả người đầy sức sống, Cố gia chết tiệt, quy củ gì chứ.

- Không sao nhưng về sau anh phải đền bù cho em nha!

Sau khi Cố Tĩnh Trạch rời đi, bạn bè của Mạc Huệ Linh từng người từng người đi ra.

Mới vừa rồi nhìn Cố Tĩnh Trạch ở bên cạnh người con gái khác, các cô đều sợ ngây người.

Không nghĩ tới Mạc Huệ Linh đi theo sau môn hộ Cố Tĩnh Trạch nhiều năm như vậy, vẫn không thể vào được cửa lớn của Cố gia. Xem ra tính toán lần này của Mạc Huệ Linh đi sai rồi.

Mạc Huệ Linh nhìn các cô, hừ một tiếng nói:

- Nhìn cái gì, à kia chẳng qua là do người nhà anh ấy an bài mà thôi. Đến cùng thì người anh ấy yêu vẫn là tôi, chỉ thích một mình tôi. Sớm muộn gì, tôi cũng sẽ làm cho tiểu tiện nhân kia cắt đi, hừ!

Thời điểm Cố Tĩnh Trạch đi ra, chứng kiến Lâm Triệt ngồi ở trong xe, có phần không kiên nhẫn chờ anh.

Nhìn thấy Cố Tĩnh Trạch đi ra, con mắt Lâm Triệt giật giật nói:

- Dễ được rồi?

Cố Tĩnh Trạch ngồi vào trong xe:

- Em ấy hiểu lầm, cho rằng hai chúng ta đến đây thuê chung phòng. Thế nhưng thực ra bình thường tôi hay dẫn theo người nhà tới đây, cũng không có gì đặc biệt.

Lâm Triệt vội vàng nói:

- Anh không cần giải thích với tôi, tôi mới không thèm để ý đâu. Thế nhưng nếu như anh giải thích với cô ấy như vậy, cô ấy nhất định sẽ tức chết mất. Vốn cho rằng là phòng của mình mà anh lại nói không phải.

- Nhưng mà đây là sự thật, tôi không nói như vậy thì nói như thế nào?

- ...

Lâm Triệt nghĩ Cố Tĩnh Trạch ở phương diện khác chỉ số IQ rất cao nhưng ở phương diện tình cảm nam nữ, anh lại không biết làm cho chuyện nhỏ đi.

Mạc Huệ Linh có thể ở cùng với anh nhiều năm như vậy, sức nhẫn nại thật kinh khủng.

Lâm Triệt nói:

- Nghĩ lại, ngược lại anh đối với chuyện yêu đương ngu ngốc như vậy, nói gì cũng vô dụng.

Cố Tĩnh Trạch cũng biết, bản thân mình không cần gấp gáp giải thích với cô.

Nhưng, sau khi xuống xe lại không khống chế được muốn nói cho cô biết, đây không phải là nơi dành riêng cho anh và Mạc Huệ Linh.

Đúng lúc này, quản lý khách sạn từ bên trong đi ra nói:

- Cố tiên sinh, tôi có chuyện cần nói với ngài.

- Chuyện gì?

- Rất nhiều ghi chép của Mạc tiểu thư trước kia đều ghi dưới tên của ngài.

Quản lý cảm thấy Mạc tiểu thư tương lai có thể sẽ thành bà chủ, cho nên ghi dưới tên của Cố Tĩnh Trạch, cũng không nói gì.

Thế nhưng lúc này, nhìn thấy anh mang theo người con gái khác tới cũng hơi nghi ngờ, sợ có chuyện cho nên nhanh chóng đưa hóa đơn cho Cố Tĩnh Trạch nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Thiêm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103: Bệnh Cũ Tái Phát Chỉ Có Thể Đi Tìm Bác Sĩ

Nét mặt Cố Tĩnh Trạch lóe lên hoài nghi, nhận lấy hoá đơn xem một chút, ánh mắt lướt qua rồi ngừng một lát.

Vốn anh đối với vấn đề tiền bạc cũng không để ý lắm, dù cho Mạc Huệ Linh tiêu bao nhiêu tiền, cho tới bây giờ cũng chưa từng so đo tính toán.

Nhưng mà, nhìn thấy hoá đơn vẫn có phần kinh ngạc.

Mạc Huệ Linh ở nơi này tới tới lui lui cũng tiêu hết mười triệu, vậy mà cho tới bây giờ anh cũng chưa từng biết.

Cố Tĩnh Trạch ngẩng đầu lên:

- Từ nay về sau, Mạc tiểu thư có tới thì hoá đơn không cần tính cho tôi.

Quản lý vừa nghe, hiểu rõ gật đầu một cái.

- Được được, Cố tiên sinh, vậy trước đây...

Cố Tĩnh Trạch nhìn qua một chút rồi nói:

- Ngay cả trước đây cũng vậy.

Trong lòng Cố Tĩnh Trạch tức giận, Mạc Huệ Linh vậy mà lại tiêu tiền của anh như nước. Quan trọng là, cô ta bây giờ không còn qua lại với anh, vậy mà những hoá đơn này vẫn tính cho anh. Anh không quản cô ta tiêu tiền thế nào, chỉ cảm thấy cô ta vô cùng hoang phí. Món ăn ở đây dù có mắc đi nữa thì một bữa cơm cùng lắm cũng chỉ mấy chục ngàn tệ, cô ta ăn ở đây lại có thể tiêu hơn mấy triệu. Hơn nữa, anh quả thật không thích bị người khác giấu giếm như vậy.

Cố Tĩnh Trạch suy nghĩ, đây cũng là một sự trừng phạt cho cô ta, sẽ không nhân nhượng nếu cô ta còn làm vậy một lần nữa.

Lâm Triệt ở bên cạnh có chút khó hiểu hỏi:

- Sao vậy, cô ta tiêu rất nhiều tiền sao?

Nhìn Cố Tĩnh Trạch cúi đầu xuống suy nghĩ sâu xa, ngẫm thừa nhận. Lâm Triệt không khỏi nói:

- Tiêu thư khuê các... vùng tay quá trán cũng thành thói quen.

Cố Tĩnh Trạch nhìn cô:

- Huệ Linh đúng là từ trước đến giờ luôn tự do phóng khoáng.

- Đúng vậy, các người là người giàu có, không giống người nghèo như chúng tôi. Mười vạn là một số tiền lớn, trong mắt các người tiền cũng chỉ là con số, cho nên mới tiêu xài hoang phí như vậy.

Cố Tĩnh Trạch im lặng nhìn cô, lắc đầu một cái. Nhưng nghĩ lại cái đáng đáp mê tiền của cô mà cũng xem mấy chục vạn là số tiền lớn, quả thật cảm thấy có chút đáng yêu.

- Tôi biết, nhưng em ấy cũng thật quá đáng. Dù nói như thế nào, Huệ Linh tiêu nhiều tiền của tôi như vậy cũng là không đúng. Tôi không quan tâm em ấy tiêu bao nhiêu tiền, nhưng ít nhất cũng phải cho tôi biết, em ấy lại tự mình làm chủ chưa từng nói với tôi, thật là làm tôi...

- Có thể cô ấy cảm thấy không nói với anh cũng chẳng sao, với quan hệ của các người, tiền của cô ấy không phải là tiền của anh, nhưng mà tiền của anh lại chính là tiền của cô ấy...

Lâm Triệt không biết được rằng trong lời nói của mình có hơi chua chát.

Cố Tĩnh Trạch đen mặt nhìn cô:

- Sao có thể như vậy, tiền của tôi chính là tiền của em, cho nên... em tiêu tiền tôi thì không có vấn đề gì.

Lâm Triệt giật mình nhìn anh.

- Cũng chỉ là tạm thời thôi, sau này ly dị muốn tiêu tiền của anh cũng không được, như vậy không được, tôi cũng nên tiêu thêm chút tiền của anh, nếu không cũng để người phụ nữ khác tiêu hết.

- Được... Trở về tôi sẽ đem tiền giao cho em giữ, sau này em quản lý tiền của chúng ta được không?

- Thật sao? Tốt lắm, hừ, không sợ tôi tiêu hết tiền của anh sao?

Cố Tĩnh Trạch nhìn cô, cô nghiêng đầu sang một bên, bộ dáng quá đáng yêu.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Bao nhiêu tiền như vậy, em tiêu hết được cũng thật có bản lĩnh.

Cố Tĩnh Trạch giơ tay lên, gọi người lái xe. Nhưng lại cảm thấy tay vô cùng khó chịu.

Lâm Triệt thấy anh nắm lấy tay, vẻ mặt có chút thống khổ không khỏi tới xem.

Anh hít một hơi thật sâu, kéo ngực ra đã thấy phía trên nổi đầy nốt mẩn.

Bệnh cũ của anh tái phát.

Bây giờ mới nhớ tới, trước đó đã bị Mạc Huệ Linh từng nằm lên, nước mắt đều chảy xuống, có lẽ cũng vì vậy mà bệnh mới tái phát.

- Trời ạ, đây là cái gì?

Lâm Triệt sợ hết hồn, nhìn nốt mẩn đỏ chằng chịt trên ngực, thật là khó coi chết đi được.

Cố Tĩnh Trạch nói với tài xế:

- Thôi, trực tiếp tới chỗ Trần Vũ Thịnh.

Lâm Triệt lần đầu tiên nhìn anh tái phát bệnh, sợ đến mặt cũng đỏ lên.

- Đây là cái gì? Có đau không? Có ngứa không? Có khó chịu không?

Cố Tĩnh Trạch lắc đầu một cái, che lại nói:

- Em không nên nhìn, rất khó coi.

Lâm Triệt vội vàng nói:

- Được rồi, che lại làm gì, bây giờ phải để thoáng một chút. Đừng đây lại, dù khó coi thế nào thì đây là mẩn đỏ, không phải hoa, cần gì đẹp mắt.

Mặc dù ăn nói câu thả, nhưng Cố Tĩnh Trạch nghe xong cũng muốn bật cười. Cùng Lâm Triệt một đường đến chỗ Trần Vũ Thịnh, đi vào cửa đã thấy Trần Vũ Thịnh đang đợi. Trước đó đã nhận được tin Cố Tĩnh Trạch phát bệnh, bây giờ đang trên đường tới, lúc này nhìn thấy bệnh chứng, im lặng nhìn Cố Tĩnh Trạch, lại nhìn đến Lâm Triệt đi theo bên cạnh.

- Không phải vì cô chứ?

Lâm Triệt vội vàng nói:

- Không thể nào, trước kia chúng tôi cũng không bị như vậy...

Trần Vũ Thịnh cười một tiếng.

- Trước kia... các người thường chạm vào ngực à?

- ...

Vị bác sĩ này cũng thật bất quái.

Lâm Triệt dùng sức trợn mắt nhìn cậu ta một cái.

Trần Vũ Thịnh hỏi:

- Vậy ai có thể chạm được chỗ này?

Cố Tĩnh Trạch cũng dùng sức trợn mắt nhìn Trần Vũ Thịnh một cái, na hồ bất khai đều na hồ (1).

Nhìn mặt Cố Tĩnh Trạch đen lại, Trần Vũ Thịnh cũng biết là mình nói sai rồi. Nhưng cũng đã quá muộn.

Lâm Triệt ở bên cạnh hừ một tiếng nói:

- Còn phải hỏi sao? Vừa rồi mới gặp Mạc tiểu thư.

Nói xong, Lâm Triệt ngược mắt nhìn Cố Tĩnh Trạch:

- Cố Tĩnh Trạch, tôi hiểu anh cũng lâu rồi không thân mật với Mạc tiểu thư, nhất thời không nhận được, nhưng anh cũng không thềm để ý đến bệnh của mình hay sao?

Trần Vũ Thịnh cười hi hi một tiếng, ở bên cạnh cười trên nỗi đau của người khác nhìn Cố Tĩnh Trạch.

Cố Tĩnh Trạch ở bên cạnh vội vàng giải thích:

- Là em ấy nhào vào người tôi khóc, tôi không có cách nào đẩy Huệ Linh ra.

Ý là anh không làm chuyện gì quá thân mật với cô ta, đừng có nghe cái tên Trần Vũ Thịnh này khiêu khích.

Trần Vũ Thịnh cười cười nhìn hai người.

Cố Tĩnh Trạch uống thuốc, một lúc sau bắt đầu lên cơn sốt.

Lâm Triệt chỉ có thể ở bên cạnh nhìn, thấy Cố Tĩnh Trạch có vẻ như không khỏe lắm, đi tới nói:

- Sao vậy? Rất khó chịu sao?

Cố Tĩnh Trạch che đầu, nhìn Lâm Triệt, không nói lời nào, yên lặng gật đầu.

Nhưng dáng vẻ này mới khiến người khác cảm thấy đau lòng.

Lâm Triệt nhìn anh, đi tới hỏi:

- Tại sao uống thuốc rồi còn lên cơn sốt chứ?

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Tác dụng phụ của thuốc này chính là sẽ bị phát sốt, cho nên bình thường tôi sẽ không uống.

Lâm Triệt nhìn anh:

- Tại sao Mạc tiểu thư chạm vào anh bệnh lại trở nên nghiêm trọng như vậy?

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Trần Vũ Thịnh đã tìm hiểu nguyên nhân, là do thân thể mỗi người đều sinh ra chất xúc tác, mà mỗi một người đều không giống nhau. Loại máu, kích thích tố cũng sẽ ảnh hưởng đến chất xúc tác thân thể mỗi người sinh ra, cho nên bị một số người chạm phải, bệnh sẽ trở nên nghiêm trọng.

- A, vậy tại sao tôi chạm vào anh lại không sao?

Cố Tĩnh Trạch hí mắt nhìn cô:

- Không biết, có lẽ là ý trời.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Nhưng chúng ta cũng đừng tiếp xúc quá mạnh, ai biết tới mức độ nào bệnh lại tái phát.

- Sẽ không tiếp xúc quá mạnh đâu.

Lâm Triệt đỏ mặt, nghĩ mấy ngày nay anh ăn không ít đậu hủ của cô. Càng không cần phải nói, lần đầu tiên ở quán rượu, chỗ nào mà bọn họ chưa từng chạm qua.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Dù sao lần đầu tiên cũng chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi, hơn nữa bởi vì quá bất ngờ, cũng không quan sát kỹ xem thân thể có gì khác thường không?

Vừa nói, anh vừa nhích lại gần hơn, ánh mắt chu du trên người cô, lướt qua lướt lại, đôi mắt giống như ánh đèn sáng, dường như muốn quan sát đến nơi sâu nhất trong thân thể cô vậy.

(1) Na hồ bất khai đề na hồ: không cần phải đề cập đến khuyết điểm hoặc việc riêng của người khác.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Em Không Nhớ Rõ Chuyện Xảy Ra Ngày Hôm Đó

Anh..

Lâm Triệt giờ tay lên lần nữa, đánh vào bả vai anh:

- Còn dám nhắc tới, còn dám nói nữa hả?

- Sao vậy?

- Hơn nữa buổi tối hôm đó không phải làm chỉ một lần.

Lâm Triệt còn nhớ rõ, đêm ấy anh chính là một cảm thú, cả một buổi tối dày vò cô tới mấy lần.

Con người Cố Tĩnh Trạch chợt lóe lên tia giả hoạt, nhìn Lâm Triệt:

- Em quả thật nhớ rất rõ ràng nha.

Đột nhiên Lâm Triệt cảm giác không đúng, mình vừa mới nói bậy bạ cái gì thế.

Cố Tĩnh Trạch cười cười nhích lại gần mặt Lâm Triệt:

- Còn nhớ gì nữa, nói cho tôi biết đi?

- Anh anh anh... Tôi không nhớ gì cả.

Con người Lâm Triệt khẽ động, vội vàng lui về phía sau, né tránh ánh mắt Cố Tĩnh Trạch.

Nhưng mà cổ tay đã bị anh đè lại. Anh ép tới sát bên cô, cẩn thận nhìn từng biểu hiện trên khuôn mặt cô:

- Nói cho tôi biết, rốt cuộc em còn nhớ cái gì nữa? Nhớ tôi làm sao đem quần áo em cởi xuống, rồi làm thế nào đặt em dưới thân sao?

- Không... Tôi không nhớ gì hết.

Lâm Triệt khẽ sờ nói.

- Thật sự không nhớ gì hết sao?

Anh cười khê:

- Tôi cũng không nhớ rõ nữa.

- Anh...

Cố Tĩnh Trạch cười nói:

- Hơn nữa, quả thật ngày hôm đó cũng không nhìn rõ, còn vội vàng như vậy. Sau đó, tôi lại mơ mơ màng màng, tất cả đều dựa vào xúc giác của bàn tay. Thật sự không nhớ rõ hình dáng thân thể của em, cũng không nhớ chính mình có chỗ nào khác thường. Hay là em cho tôi sờ một cái thử xem.

- Cút đi, đồ lưu manh, tôi không tin anh.

Lâm Triệt vội vàng chạy ra ngoài, quay đầu lại thì thấy ở đó Cố Tĩnh Trạch “ha ha” cười to, điệu bộ hết sức thoải mái.

Lâm Triệt nói:

- Anh quên rằng mình vẫn còn bị bệnh phải không?

Lúc này Cố Tĩnh Trạch này mới nhớ tới mình còn đang phát sốt. Sờ sờ trán, điều bất ngờ là nếu ngày xưa uống thuốc thì sẽ rất không thoải mái, bây giờ có lẽ do đùa giỡn với cô nên ngược lại không cảm thấy khó chịu nữa.

Cố Tĩnh Trạch cúi đầu nhìn, thấy bệnh sởi đã dịu đi không ít nên mới quyết định trở về cùng Lâm Triệt.

Trần Vũ Thịnh đem thuốc đưa cho Cố Tĩnh Trạch:

- Mỗi ngày vẫn phải uống thuốc, hôm nay bệnh của cậu nghiêm trọng như vậy, nguyên nhân chắc chắn lại là chưa uống thuốc.

Cố Tĩnh Trạch hít một hơi thật sâu, không lên tiếng.

Lâm Triệt ở bên cạnh nói:

- Thật sao? Cố Tĩnh Trạch, sao anh lại không uống thuốc đúng giờ?

Cố Tĩnh Trạch trợn mắt nhìn cô.

Trần Vũ Thịnh cười nói:

- Thuốc này vẫn có tác dụng phụ, uống vào sẽ không thoải mái. Nhưng chẳng qua Cố Tĩnh Trạch đã thích ứng, cảm thấy quen rồi nên không có cảm giác gì. Lần đầu tiên uống thì nhất định sẽ cảm thấy rất khó chịu.

Lâm Triệt nhìn chai thuốc kia, trầm nghĩ: “Sức nhẫn nại của Cố Trạch lớn thật. Bệnh lạ như vậy, thuốc dùng nhất định cũng sẽ không tầm thường, so với loại thuốc bình thường cô hay uống chắc là không giống nhau.”

Trần Vũ Thịnh cười cười nhìn Cố Tĩnh Trạch:

- Thật là, lần trước cậu tới sức miệng, xem ra Mạc tiểu thư cũng không có ném được nước bọt của cậu. Tớ đoán, chắc là hai người vừa chạm một cái thì

buông ra. Vậy mà cậu còn phản ứng lớn như vậy, đánh răng tới mấy tiếng. Nếu có trao đổi nước bọt thì miệng cậu đã sớm thối hư rồi.

-...

Cố Tĩnh Trạch liếc mắt về phía Trần Vũ Thịnh

Ánh mắt uy hiếp như vậy khiến Trần Vũ Thịnh sững sốt, vội vàng nhìn sang Lâm Triệt. Nhưng lời nói đã ra khỏi miệng, làm sao thu lại được chứ.

Đĩ nhiên Lâm Triệt đã nghe thấy, con nguoi chọt ngưng lại. Những câu chữ kia dồn dập xoay quanh trong đầu không chút lưu tình, cái gì mà chạm một cái, cái gì nước bọt, cái gì Mặc tiểu thư...

Lâm Triệt biết người bọn họ nói nhất định là Mặc Huệ Linh. Hai người họ lúc nào... lại xảy ra chuyện thân mật như vậy...

Lâm Triệt khẽ lắc đầu, trong lòng suy nghĩ: "Thật ra thì đây cũng là chuyện bình thường thôi, hai người họ là người yêu, hôn nhau thì tính là gì chứ."

Nhất thời không cảm lòng được, quên mất bệnh của mình cũng không có gì lạ.

Trần Vũ Thịnh nhìn nhìn, nhanh chóng bổ sung thêm một câu:

- Chuyện đó, phu nhân không nên hiểu lầm. Hôm đó không phải Cố tổng cố ý.

Lâm Triệt vội vàng khoát tay:

- Không sao, cố ý hay không cố ý cũng là chuyện bình thường. À, tôi đi ra trước xem thử xe đậu chỗ nào rồi sẽ bảo tài xế lái qua.

Nhìn Lâm Triệt đi ra ngoài, những lời muốn nói của Trần Vũ Thịnh cũng bị chặn lại trong miệng. Trần Vũ Thịnh tò mò xin lỗi nhìn về phía Cố Tĩnh Trạch, cậu ta nhất thời không để ý tới...

Mặt Cố Tĩnh Trạch sa sầm nhìn cậu ta.

Trần Vũ Thịnh vội vàng nói:

- Cố tổng, tôi cũng chưa nói cái gì mà.

- Tôi biết.

- Cố tổng, sao mặt cậu lại đen như vậy, nghĩ gì thế?

- Không có gì, chẳng qua là đang suy nghĩ, cậu đi theo tôi lâu như vậy nhưng bệnh của tôi cũng không có tiến triển gì, có phải nên đổi bác sĩ rồi không.

-...

Ngày hôm sau.

Du Mẫn Mẫn nói với Lâm Triệt rằng công ty sẽ chuẩn bị cho cô một bữa tiệc, chúc mừng cô đoạt giải.

Có thể nhận được giải thưởng của truyền hình Panda, đó tuyệt đối là chuyện không tầm thường. Mặc dù chỉ là giải thưởng cho diễn viên mới, nhưng đối với công ty mà nói cũng coi như là chuyện vui vẻ.

Lại thêm tiêu đề ngày hôm nay đều bị Lâm Triệt độc chiếm, nào là cùng Cố Tĩnh Dư đi thăm đồ, ở hiện trường hỗ trợ lẫn nhau, đoạt giải trong chớp mắt, tại hậu trường phỏng vấn, tất cả đều có bóng dáng Lâm Triệt. Điều này khiến công ty rất hài lòng, nên quyết định sẽ làm một bữa tiệc ăn mừng cho Lâm Triệt.

Lâm Triệt nói:

- Chị Du, như vậy có vẻ quá trang trọng rồi.

Du Mẫn Mẫn cười nói:

- Cái này cũng là em xứng đáng được nhận, trở về chuẩn bị chút đi, buổi tối tới tham dự. Khi nào xong thì nói với chị để chị kêu xe qua rước em.

- Vâng, cảm ơn chị Du.

Du Mẫn Mẫn đưa Lâm Triệt đi ra ngoài, trở lại phòng làm việc mới nghe được tiếng điện thoại đang reo.

Thấy dây số trên điện thoại, hít sâu một hơi rồi nhận máy:

- Ba, có chuyện gì vậy?

- Là con cho người nói với sông bạc Lục gia không cho phép ba vào sao?

Âm thanh kích động của cha Du vang lên trong điện thoại.

Du Mẫn Mẫn trả lời:

- Không phải ba nói muốn cai đánh bạc sao? Nếu chỉ nói thôi thì con nghĩ sẽ hơi khó khăn, cho nên bắt đầu cai từ sông bạc đi, như vậy không phải rất tốt sao?

Sông bạc Lục gia là sông bạc lớn nhất ở thành phố B, những sông bạc khác luôn bị họ đề đầu không vuron lên nổi. Cho nên chỗ đó cũng là nơi ba Du thích đi nhất.

Lúc này ở trong điện thoại ba Du đã kích động hét ầm lên:

- Sao con có thể làm như vậy. Mẫn Mẫn, hay là con nói với bọn họ đừng cản ba, để ba vào đi con. Ba đến sông bạc nào cũng bị đuổi ra ngoài hết. Con làm như vậy thì sao ba có thể trở mình thắng lại những ván bài đã thua kia được.

- Những đồng tiền ba thua không phải cũng đều do con khổ cực làm ra sao, trở mình cái gì? Con còn chưa tức giận, ba ầm ĩ gì chứ.

Du Mẫn Mẫn nói:

- Con... Ba mặc kệ con muốn làm gì, dù sao con nhất định phải để ba đi vào đó. Nếu không ba sẽ đến công ty, náo loạn cho gà bay chó sủa.

- Ba tới gây rối cũng được, lần này bảo vệ sẽ không để ba vào đâu.

- Con...con không sợ danh tiếng của mình bị bôi xấu sao? Ba thật sự sẽ đi náo loạn cho tất cả mọi người đều biết con là một đứa con bất hiếu.

Du Mẫn Mẫn cười lạnh:

- Ba đi đi, thanh danh của con đã sớm nát bét rồi, ba bôi đen thêm nữa thì cũng không có ảnh hưởng gì đâu. Là quạ đen chẳng lẽ còn sợ mình đen nữa sao?

Nói xong liền trực tiếp ngắt điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Thiêm Hôn Kiêu Thê: Ông Xã Cực Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105: Tôi Chuyển Đến Đây Ở Thì Thế Nào

Mặc Huệ Linh đang ở gần đây nhìn Lâm Triệt tươi cười, từng bước từng bước đi tới.

- Lâm tiểu thư.

Bộ dáng cô ta lúc cười càng mê người, nhưng Lâm Triệt lại cảm thấy buồn nôn.

Cái cô Mặc Huệ Linh này, đôi khi làm một số chuyện kì lạ càng ngày càng khiến người khác đoán không ra.

- Mặc tiểu thư tìm Cố Tình Trạch có chuyện gì sao? Cô cứ vào đi.

Mặc Huệ Linh cười cười nói:

- Không phải đâu, tôi mới mua căn nhà ở bên này. Hôm nay vừa chuyển tới cho nên tới đây để chào hỏi hàng xóm mới thôi.

Lâm Triệt sững sờ.

Cô ta mua căn nhà kế bên?

Chẳng phải muốn nói là, về sau sẽ phải thấy cô ta xuất hiện thường xuyên?

Trong lòng Lâm Triệt chỉ thấy vô cùng bức bối, cô thật sự rất muốn nói, Mặc Huệ Linh này thật sự là âm hồn bất tán.

Mặc Huệ Linh chỉ vào một ngôi nhà nhỏ cách đó không xa nói:

- Bên kia chính là nhà mới của tôi, nếu hai người có rảnh thì đi qua làm khách nha.

Lâm Triệt nhìn bên kia, đó là một căn nhà nhỏ hơn rất nhiều so với biệt thự bên này.

Đương nhiên, Cổ gia ở đây xem như độc nhất vô nhị, phòng ốc rộng kinh người, nên những ngôi nhà khác ở bên cạnh nhìn nhỏ đi rất nhiều.

Kỳ thật bởi vì Mạc Huệ Linh tức giận nên cũng muốn mua một căn nhà lớn, nhưng ngôi nhà kia đã là cái lớn nhất ở vùng phụ cận này.

Lúc trước vì nhà của Cố Tĩnh Trạch là chính anh chuẩn bị, tìm một kiến trúc sư người Pháp thiết kế dựng lên. Mặc dù kiểu dáng xinh đẹp, thoải mái dễ chịu, vừa lớn lại xa hoa, tựa như là một cung điện nguy nga tráng lệ, nhưng cũng hao tốn rất kinh người.

Đương nhiên là Mạc Huệ Linh không mua nổi, nhưng vẫn có thể mua một ngôi nhà ở bên cạnh.

Mạc Huệ Linh kiêu ngạo nói với Lâm Triệt:

- Đáng tiếc ở đây không có căn lớn hơn, Tĩnh Trạch cũng hi vọng tôi có thể ở gần đây, cho nên tạm thời phải mua một căn nhỏ như vậy. Mới hơn bốn trăm mét vuông nhưng dù sao chỉ có hai người tôi và Tĩnh Trạch, kỳ thật cũng đầy đủ, tuy nhỏ nhưng lại rất ấm áp, đúng không? Tôi vẫn cảm thấy, trong nhà Tĩnh Trạch người hầu tới tới lui lui, quá ảnh hưởng đến thể giới của hai người, tôi nói đúng không nào, Lâm Triệt? Tôi nghĩ cô hẳn là người biết suy nghĩ, ở trong nhà Tĩnh Trạch chắc cô chưa từng được an tĩnh, khắp nơi toàn là người hầu.

Sao Lâm Triệt có thể không hiểu Mạc Huệ Linh đang khoe khoang. Nhìn Mạc Huệ Linh, cô chỉ có thể cười cười, nói với cô ta:

- Được rồi, người hầu Cổ gia không phải như cô nghĩ đâu. Bọn họ đã trải qua huấn luyện, lúc bình thường sẽ không đi tới đi lui, chỉ có khi làm việc mới xuất hiện.

- Thật không? Tôi cũng không biết nữa, lúc tôi và Tĩnh Trạch quen nhau, anh ấy đều không cho người hầu đi ra, quấy rầy hai người chúng tôi.

Lâm Triệt nói:

- Chỉ đáng tiếc là, dù coi như hai người quen nhau, nhưng cũng chưa từng chạm vào cô phải không? Tôi biết hình như bệnh của anh ấy có quan hệ rất nghiêm trọng với Mạc tiểu thư đây.

- Cô...

Mạc Huệ Linh bị đâm trúng chỗ đau, chỉ có thể dùng sức hung hăng trừng mắt nhìn Lâm Triệt:

- Anh ấy không chạm vào người tôi được thì cũng không chạm vào cô được, cô đặc ý cái gì?

Mạc Huệ Linh không biết hình thức Cố Tĩnh Trạch và Lâm Triệt ở cùng nhau, cũng không biết lúc Cố Tĩnh Trạch cùng Lâm Triệt ở một chỗ tới bây giờ cũng chưa từng phát bệnh một lần nào.

Lâm Triệt cũng không tranh luận với cô ta, chỉ nhìn một chút liền nói với Mạc Huệ Linh:

- Vậy chúc Mạc tiểu thư vui vẻ.

Mạc Huệ Linh hừ một tiếng, nhìn Lâm Triệt đi vào tòa nhà Cổ gia.

Vệ sĩ đứng trước cửa rất cung kích gạt đầu với cô, cửa lớn một lần nữa đóng lại. Mạc Huệ Linh nhìn tường cao mà trong lòng bức bối không thôi.

Nơi này vốn là của cô ta.

“Hừ, tạm thời cứ để cô ở một lần. Lâm Triệt, sớm muộn gì tôi cũng sẽ đuổi cô khỏi nơi này!”

Lâm Triệt về tới nhà, nghĩ đến Mạc Huệ Linh ở cách đó không xa, thì trong lòng lập tức cảm thấy không thoải mái.

Bảo người hầu giúp mình tìm quần áo để mặc, Lâm Triệt ngay lập tức ra ngoài, tâm huyết nhất thời dâng trào chuẩn bị lái xe của mình đến công ty.

Tâm tình không tốt, mở xe một chút, xem như dọn dẹp cảm xúc một chút. Mặc dù đã được huấn luyện viên chuyên nghiệp huấn luyện qua, vất vả mới lấy được bằng lái xe, nhưng cô chưa từng tự mình lái xe ra ngoài, nhất là vào ban đêm.

Người hầu thấy cô mở cửa xe, ở phía sau cẩn thận nói:

- Phu nhân, nếu không thì để tài xế chờ đi.

Lâm Triệt nói:

- Tôi mua xe là để tôi tiện lái, kêu tài xế sẽ rất phiền phức. Không sao đâu, sớm muộn tôi vẫn phải lái xe như thế này, tôi đi trước đây.

Người hầu thấy Lâm Triệt nói như vậy, ngấm lại cũng đứng. Mặc dù thực tình lo lắng cho cô, thế nhưng là vẫn là để cô đi ra ngoài. Mua xe chính là để đi, cũng không thể luôn đặt ở trong nhà đi mỗi ngày.

Mà bên ngoài.

Mạc Huệ Linh còn ở bên ngoài chờ Cố Tĩnh Trạch trở về. Lại liếc qua, vậy mà Lâm Triệt lái xe đi ra ngoài. Kiểu dáng của chiếc xe kia vô cùng dễ thấy, cô ta đương nhiên nhìn ra đó là xe dành cho phụ nữ lái.

Nhưng cô ta đã điều tra Lâm Triệt, căn bản không có tiền, lại là con gái tư sinh, khó phải nói trong nhà có bao nhiêu nghèo túng. Bằng một kẻ nghèo hèn như vậy, làm sao có thể mua được chiếc xe này? Nhất định là Cố Tĩnh Trạch mua cho cô ta.

Trong lòng Mạc Huệ Linh tức giận không thôi, Lâm Triệt này, nói cô ta rắp tâm không được, cô còn giả vờ thanh thuần, hiện tại đuôi cáo cũng lộ ra. Nhưng đáng hận hơn là, Cố Tĩnh Trạch vẫn mua xe cho cô. Mạc Huệ Linh tức giận vọt tới:

- Lâm Triệt, cô dừng lại cho tôi!

Cô ta hét lên, mạnh mẽ chạy tới trước mũi xe.

Lúc đầu, Lâm Triệt lái xe còn hơi chột dạ, may mà bên này là khu biệt thự của nhà giàu, không có người nào đến. Vốn còn muốn luyện tập trên đường một chút, ai biết lại nhìn thấy Mạc Huệ Linh vọt tới.

- Đây, cô tránh ra, Mạc Huệ Linh, cô mau tránh ra!

Cô là người mới lái xe, vừa nhìn thấy người đã đủ khẩn trương, càng đừng nói tới cô ta đột nhiên chạy tới.

Mạc Huệ Linh trực tiếp chạy tới, Lâm Triệt né không kịp, trực tiếp cán qua chân cô ta.

Mạc Huệ Linh ngã sòng soài trên đất, Lâm Triệt giật nảy mình, thấy Mạc Huệ Linh nhảy dựng lên trực tiếp hô hào:

- Lâm Triệt, cô... Cô muốn đụng chết tôi có phải không, cô tới đây cho tôi, xem tôi trừng trị cô như thế nào, cô đừng nghĩ, hôm nay tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô.

Vẫn còn có thể nhảy dựng lên, nhìn qua là biết không có chuyện gì rồi.

Lâm Triệt tức giận trừng cô ta một cái:

- Chính cô không muốn sống chạy lên trước xe, còn trách người khác? Hừ, không chết đã tốt rồi, tôi không rảnh để bồi cô chơi ở đây.

Cô còn muốn đi công ty, không có thời gian nhàn rỗi như Mạc Huệ Linh. Nói xong, Lâm Triệt trực tiếp lên xe, lái xe rời đi nơi này.

Mạc Huệ Linh tức giận chỉ có thể ở đằng sau kêu to:

- Lâm Triệt, cô quay lại cho tôi, cô... Cô cứ chờ đi, Cố Tĩnh Trạch sẽ không bỏ qua cho cô đâu.

Mạc Huệ Linh ngồi dưới đất, gọi điện thoại cho Cố Tĩnh Trạch.

- Tĩnh Trạch, em bị tai nạn, anh mau tới đi.

- Cái gì? Em bị tai nạn ở đâu?

- Ở... Em ở trước cửa lớn Cố gia.

- Cái gì?

Mặc dù Cố Tĩnh Trạch kinh ngạc, xe ở đó, tốc độ đều rất chậm, bởi vì bên kia đều có cảnh cáo hạn chế tốc độ, cô ta làm sao ở đó xảy ra tai nạn xe cộ.

Lúc đến nơi, Cố Tĩnh Trạch thấy Mạc Huệ Linh đang ngồi ở trên mặt đất.

Nhanh chóng gọi người tới đỡ Mạc Huệ Linh lên, chân Mạc Huệ Linh bị thương, đau đớn khiến cô ta kêu lên:

- Tĩnh Trạch, anh nhất định phải làm chủ cho em. Anh xem đi, Lâm Triệt muốn lái xe đâm chết em, chân em là bị cô ta đụng vào.

Nàng vén váy ra, đầu gối và mắt cá chân đều có dấu tích bị đụng trúng.

Cố Tĩnh Trạch kinh ngạc nói:

- Lâm Triệt lái xe đi ra ngoài?

Lâm Triệt...chưa từng lái xe đi ra ngoài, rốt cuộc thì cô lái xe đi đâu.....

Bạn đang đọc truyện *Thiêm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 106: Không Muốn Chết Ở Đây

Cố Tĩnh Trạch cho người đỡ Mạc Huệ Linh lên xe, sau đó đưa cô ta đến bệnh viện.

Tới bệnh viện, bác sĩ nhanh chóng kiểm tra Mạc Huệ Linh một chút, Mạc Huệ Linh vừa khóc vừa rên kêu ca cô ta thực sự đang đau muốn chết. Cố Tĩnh Trạch chỉ có thể ở bên cạnh Mạc Huệ Linh mà an ủi.

Bác sĩ kiểm tra kết quả và nói với Cố Tĩnh Trạch:

- Cố tiên sinh, đầu gối Mạc tiểu thư chỉ bị trầy da, xương sụn mắt cá chân tổn thương nhưng cũng không có gì đáng lo ngại, nghỉ ngơi mấy ngày là được. Kiêng không cho đầu gối tiếp xúc với nước, còn mắt cá chân chỉ cần không đi chuyển quá nhiều là được.

Mạc Huệ Linh nghe xong vô cùng không phục ngẩng đầu kêu lên:

- Sao gọi là không đáng lo ngại? Anh gọi bác sĩ giỏi nhất đến đây cho tôi, tôi đau muốn chết mà còn nói không đáng lo ngại?

Bác sĩ khó xử nhìn Mạc Huệ Linh.

- Nếu Mạc tiểu thư không tin cách trị liệu của tôi, tôi cũng không còn cách nào. Nhưng ảnh X-quang của cô cho thấy cô không có thương tổn đến xương cốt, cho nên hẳn là không có gì đáng lo ngại.

- Hừ, tôi mặc kệ, bây giờ tôi đau muốn chết, anh phải giúp tôi giảm đau. Còn cái người gây họa kia, tôi sẽ không bỏ qua cho cô ta đâu.

Nghe thấy Mạc Huệ Linh nói như vậy, Cố Tĩnh Trạch cúi đầu nhìn cô ta.

- Huệ Linh, được rồi.

Mạc Huệ Linh ngẩng đầu nhìn Cố Tĩnh Trạch

- Thế nào, chẳng lẽ anh muốn bỏ qua cho Lâm Triệt sao? Cô ta cố ý đâm em, chuyện này em sẽ không để yên.

Cố Tĩnh Trạch trong lòng bức bối, nhìn Mạc Huệ Linh

- Lâm Triệt vừa mới học lái xe, kỹ thuật chưa được tốt nên không cẩn thận đụng vào em. Cô ấy không phải cố ý. Có lẽ lúc đó cô ấy không kiểm soát được tốt tay lái.

- Cái gì?

Mạc Huệ Linh giật mình nhìn Cố Tĩnh Trạch.

- Không kiểm soát tốt mà có thể đâm em thành như vậy? Cô ta rõ ràng đã nhìn thấy em, cô ta nhất định cố ý!

Cố Tĩnh Trạch nhíu mày

- Cô ấy tuy nhìn thấy em cũng không kiểm soát được. Bây giờ cô ấy lái xe còn không xong, dù có nhìn thấy em cũng không dừng được. Cô ấy cũng chỉ mới học lái nên không phải là cố ý, anh biết cô ấy không phải người như vậy.

- Anh...

Mạc Huệ Linh cắn môi, hai mắt đầm lệ khổ sở nhìn Cố Tĩnh Trạch

- Anh nói giúp cho cô ta, cô ta nhất định cố ý, anh lại nói không phải cố ý, đúng hay không?

- Sao có thể!

Cố Tĩnh Trạch nhìn mặt Mạc Huệ Linh đầy nước mắt, trong lòng lại càng bức bối, nhất thời nghĩ không biết giờ Lâm Triệt đang lái xe chạy loạn đi đâu rồi, trong lòng bồn chồn lo lắng.

Anh nóng lòng muốn trấn an Mạc Huệ Linh, rồi đi xử lý tốt những việc bên ngoài.

- Huệ Linh, đợi đến khi anh tìm được Lâm Triệt, anh sẽ tự mình hỏi cô ấy rốt cuộc là chuyện này là như thế nào. Bây giờ em nên dưỡng thương cho thật tốt, xương sụn bị tổn thương phải điều trị, chừng nào khỏi rồi sẽ nói sau.

Mạc Huệ Linh nghe xong, nhìn mắt cá chân của mình, tưởng Cố Tĩnh Trạch đang quan tâm nhắc nhở mình phải dưỡng thương thật tốt cũng là vì sợ cô ta đau và khó chịu cho nên liền gật đầu đồng ý.

- Vậy anh tìm cho em một bác sĩ giỏi đi, em đau không chịu nổi rồi.

- Được.

Cố Tĩnh Trạch vẫy tay ra hiệu cho bác sĩ đi ra ngoài.

Sau khi hỏi bác sĩ, biết thật sự không có vấn đề liên bào bác sĩ truyền cho cô ta một chai nước biển.

Bác sĩ nói thật sự không có vấn đề gì, chỉ là bầm tím mà thôi. Đây chỉ là vết thương nhỏ, đau cũng chỉ tạm thời, hơn nữa cũng không đau tới vậy. Mạc tiểu thư có lẽ chưa từng bị đau nên mới phản ứng như vậy, bọn họ sẽ dùng thuốc tốt nhất để chữa. Cố Tĩnh Trạch nghe xong gật gật đầu.

Nhìn thời gian, Lâm Triệt rời đi đã một giờ, không biết trong thời gian này lại chạy đi đâu.

Quay đầu lại nhìn Mạc Huệ Linh trong phòng, y tá đang tiêm thuốc cho cô ta.

- Ah a a, đau chết mất, cô không thể tiêm nhẹ cho tôi một chút được à?

Anh thở dài, Mạc Huệ Linh đúng là chưa từng bị đau như thế, dù sao cũng là đại tiểu thư Mạc gia được nuông chiều từ bé. Vô thức lại nhớ tới Lâm Triệt dù bị thương nhưng lại coi như không có gì, cho dù đau cũng không kêu rên lấy một tiếng.

Có lẽ từ bé Lâm Triệt không có ai quan tâm, chăm sóc.

Anh phát tay gọi nhân viên an ninh.

- Huy động tất cả mọi người trong thời gian ngắn nhất tìm vợ tôi về.

Lúc nào cũng quậy phá lung tung, Lâm Triệt cũng thật là, luôn làm cho người ta không khỏi lo lắng.

Lúc Lâm Triệt lái xe đi, trong lòng đang nén giận. Mạc Huệ Linh vừa tìm cô ngay lập tức có chuyện, về sau có lẽ sẽ tìm cô nhiều hơn nữa. Nghĩ lại cô cảm thấy cuộc sống thật vô vọng, muốn rời khỏi nơi này để không còn phải bận tâm cái gì nữa.

Lâm Triệt lái xe càng ngày càng thuận tay nhưng vẫn còn chút khấn trương. Cô thấy Du Mẫn Mẫn gọi điện thoại cho mình, cầm lên nghe điện thoại lại không nhớ tới mình đang lái xe, nhất thời không chú ý xe đang đi về một bên.

Lâm Triệt ném điện thoại xuống, nhanh tay giữ lấy vô lăng.

Nhưng xe vẫn trực tiếp phong qua một bên đi.

Lâm Triệt kêu lên sợ hãi, xe trực tiếp đâm vào một bức tường thấp, cả xe bắt đầu nghiêng qua một bên.

Lâm Triệt sững sốt một hồi, mới phát hiện xe của cô đang ở trên cầu vượt, lưng lay sắp đổ, phảng phất như chỉ cần tùy tiện động một chút xe sẽ rơi xuống...

Hóa ra cô vẫn đang lái xe trên cầu vượt, hiện tại xe đang va vào thành cầu, được các thanh sắt ngăn lại, nhưng các thanh sắt đã bị cô đâm hư. Tuy rằng tạm thời không rơi xuống, nhưng chỉ một chốc nữa chắc chắn sẽ rơi.

Lâm Triệt sợ hãi nhìn ra ngoài cửa xe, trong lòng lo lắng, che ngực nói.

- Chết mất chết mất chết mất, thật sự sẽ phải chết ở đây sao, mình còn rất nhiều việc chưa làm mà...

Phía dưới, có người nhìn thấy liền lập tức báo cảnh sát. Cảnh sát nhanh chóng đã đến, nhìn thấy tình hình này thật sự vô lực.

- Ai ở trên đó vậy? Sao lại gặp tai nạn như vậy? Mau phong tỏa cầu vượt này nhanh lên.

- Hình như đó là một chiếc siêu xe.

- Nhìn có vẻ như tài xế là nữ.

- Nữ tài xế đó muốn tự sát à.

- Đúng là đót tiền, một cô gái thích thể hiện bị như vậy là xứng đáng rồi.

Phía dưới mọi người đang thảo luận, thương lượng làm sao đem chiếc xe cố định lại không để cho rơi xuống, rồi đem tài xế đi cấp cứu.

Thế nhưng, xe đang có dấu hiệu lung lay, ai cũng không dám tiến lên, chỉ cần động nhẹ vào xe là sẽ rơi. Trách ai được, nhìn xe là biết người trong xe không phải người bình thường, chỉ sợ không cẩn thận sẽ đắc tội, đến lúc người ta tìm đến cửa sẽ rất phiền phức.

Cho nên không ai vội vã đi cứu người, ngược lại thương lượng rút cuộc nên phái ai đi là hợp lý.

Trong lúc nhất thời, Lâm Triệt thật sự sợ muốn chết.

Nghe được tiếng xe cảnh sát, tiếng xe cứu thương, nhưng không nhìn thấy ai lại đây cứu người.

Lâm Triệt vừa mới ném đi động đi, cho nên nhất thời không tìm thấy. Tình cảnh này, Lâm Triệt kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay.

Chết tại chỗ này, cô cũng chỉ có thể coi đây là số phận...

Nhưng Cố Tình Trạch... Đến lúc đó Cố Tình Trạch nhất định tiết kiệm được không ít sức lực, cô chết đi thì anh sẽ tự do...

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 107: Đây Là Một Sinh Mạng, Sao Em Có Thể Nói Như Vậy

Trong bệnh viện.

Mạc Huệ Linh đang truyền dịch, về mặt ai oán nhìn Cố Tình Trạch ngồi bên cạnh.

- Tình Trạch, đau quá. Anh nhìn xem có phải là miệng vết thương lại rách ra thêm rồi không?

Cố Tình Trạch cúi đầu nhìn nhìn, nơi đó thực ra chỉ có một vết xước rất nhỏ. Vì thế lạnh nhạt nhìn Mạc Huệ Linh nói:

- Không có vấn đề gì lớn cả. Em cũng không cần quá sợ hãi.

Mạc Huệ Linh bĩu môi nói:

- Nếu lỡ như lưu lại sẹo thì sao? Em ghét nhất là trên người có vết sẹo. Anh nhìn xem, trên người em đến một vết sẹo nhỏ cũng không có. Nếu như thật sự có sẹo, em sẽ hận Lâm Triệt đó đến chết.

- Không sao đâu. Chỉ là bị trầy một chút, sẽ không lưu lại sẹo đâu.

Anh nói:

- Dù sao Lâm Triệt cũng không cố ý, em cũng không nên đổ lỗi cho cô ấy.

- Anh cho rằng cô ta không cố ý? Em thì nghĩ rằng rõ ràng cô ta có mục đích cả. Nếu không tại sao nhiều người như vậy cô ta lại không dám mà lại hướng về phía em?

Cố Tình Trạch biết rằng dù anh có nói gì đi nữa thì cô ta cũng không nghe nên cũng không nói gì nữa. Chỉ nói với cô ta:

- Em hãy xem Ti Vi một lúc đi. Đừng nghĩ về việc này nữa.

Cố Tình Trạch đưa cho cô ta cái điều khiển từ xa, nâng cổ tay mình lên nhìn đồng hồ. Đã lâu lắm rồi, tại sao còn chưa tìm thấy Lâm Triệt? Người phụ nữ chết tiệt này, cũng không biết đã trốn đi đâu rồi.

Mạc Huệ Linh chán ngắt, lấy điều khiển từ xa từ chỗ anh. Nhưng cô ta vẫn chuyển kênh liên tục và đột nhiên thấy một tin tức khẩn cấp.

- Vừa mới nhận được tin tức, một chiếc xe Porsche gặp tai nạn bị treo ở trên cầu vượt, khiến cho giao thông bị ùn tắc, tình trạng thương vong cho đến hiện tại vẫn chưa được xác định. Theo tin tức, ở trên xe là một cô gái trẻ tự lái xe, không uống rượu khi điều khiển ô tô. Còn lại các thông tin khác chưa thể cập nhật. Bây giờ hiện trường tai nạn đang được cứu hộ khẩn cấp. Nhưng vì vị trí của chiếc xe ở nơi rất nguy hiểm nên kế hoạch giải cứu rất khó

thực hiện.

Mạc Huệ Linh tỏ vẻ không quan tâm, định tiếp tục đổi kênh. Nhưng lập tức bị Cố Tĩnh Trạch ngăn lại.

Anh nhìn chăm chăm vào màn hình ti vi. Bức ảnh được truyền lên ti vi là một chiếc xe Porsche màu vàng, bị treo ở trên cầu.

- Lâm Triệt...

Cố Tĩnh Trạch không ý thức được rằng trong một khoảnh khắc kinh hãi, anh đã gọi tên Lâm Triệt.

Mạc Huệ Linh nghe thấy tên Lâm Triệt, mới nhanh chóng nhìn hình ảnh được phát trên màn hình ti vi, thì thấy trên màn hình chính là chiếc xe kia.

Là Lâm Triệt gặp tai nạn giao thông?

Tự dưng Mạc Huệ Linh trong lòng phát sinh cảm giác sung sướng, quên mất chân mình đang bị đau, vỗ tay một cái. Trong lòng có cảm giác vui sướng của sự trả thù.

- Đáng lắm. Anh nhìn xem, đây chính là báo ứng. Ai bảo vừa nãy cô ta cố tình đâm em. Đây đúng là ý của ông trời muốn trừng phạt cô ta đi.

Cố Tĩnh Trạch nghe được những lời đó, cúi đầu nhú mày nhìn Mạc Huệ Linh.

Mạc Huệ Linh vẫn không để ý đến cái nhìn đầy sát khí của Cố Tĩnh Trạch, bởi vì chỉ cần nghĩ đến Lâm Triệt gặp phải nguy hiểm, không chừng mạng cũng không còn, thì trong lòng không kìm được mà vui mừng.

Nếu như Lâm Triệt thực sự chết thì quá tốt, Cố Tĩnh Trạch sẽ ngay lập tức là của cô ta.

Mạc Huệ Linh ngẩng đầu lên nói:

- Hừ, cái này được coi là tự làm tự chịu. Người xấu không thể sống bình yên được.

Cô Tĩnh Trạch lập tức hắt Mạc Huệ Linh ra, cô ta nhanh tay bắt được tay áo của anh.

Lúc này, Mạc Huệ Linh mới cảm nhận được rằng người bên cạnh mặt lạnh như băng đang nhìn chăm chăm vào mình.

Mạc Huệ Linh nghĩ một lúc, tự hỏi có phải vừa rồi tại mình vui quá mà lỡ nói bậy điều gì.

Tuy nhiên, cô ta ghét Lâm Triệt. Hơn nữa Lâm Triệt gặp tai nạn cũng không phải tại cô ta. Cô ta nói thế cũng chẳng có gì không phải.

- Anh sao vậy Tĩnh Trạch?

Cô ta hỏi với vẻ mặt kinh ngạc.

Cố Tĩnh Trạch ánh mắt đầy sát khí nhìn cô.

- Huệ Linh, sao em có thể nói như vậy. Kể cả em và người ta không quen không biết thì đó cũng là một mạng người. Một người vô tình gặp phải tai nạn, ngay lập tức sẽ chết sao? Em lại có thể vì người ta gặp phải tai nạn mà vui mừng ra mặt? sao em có thể sống như vậy chứ? Em là một con người độc ác như vậy sao?

- Em...em...em không có ý đó.

Mạc Huệ Linh nói:

- Em cũng chỉ buột miệng nói ra vậy thôi. Anh cũng biết đấy, con người em là như vậy, “khẩu xà tâm phật”. Cố Tĩnh Trạch chỉ cảm thấy rất thất vọng. Nhìn cô ta chăm chăm một lúc lâu. Môi mím thành một đường thẳng tắp. Không nói gì, trực tiếp đi ra ngoài.

- Nay, Tĩnh Trạch, sao anh lại đi vậy?

Mạc Huệ Linh tức giận nhưng không biểu hiện ra bên ngoài. Thế nhưng trong lòng lại phát sinh cảm giác chết chóc. Đáng, đáng lắm! Lâm Triệt, cô tốt nhất là cứ như vậy ngã chết luôn đi. À không, cô nên ngã trở thành một bộ dạng xấu xí. Có như vậy Tĩnh Trạch mới không đề cô vào mắt nữa.

Trên cây cầu.

Tại hiện trường vụ tai nạn xe hơi, rất nhiều người cùng đứng tụ tập theo dõi.

Đội trưởng đội cứu hộ đang hướng dẫn mọi người ứng cứu. Tay cầm chai nước, mắt nhìn chiếc xe lạ không rời.

- Chiếc xe này là của ai vậy? Tại sao trước giờ chúng ta chưa từng gặp?

- Nó trông như là một chiếc xe mới. Hình như cũng không phải loại xe tồi.

- Làm thế nào chứ? Cái xe nào có biển số cũng phải đi đăng ký. Tại sao chúng ta chưa từng thấy qua chứ. Nhưng tôi chắc chắn rằng loại xe này không phải tầm thường, chỉ có nhà giàu mới có thể đi được.

Đúng lúc này, bên ngoài có người đưa tin tức tới.

- Đội trưởng, đội trưởng, không hay rồi. Bên ngoài có một đám người lạ kéo đến, nói rằng người trên xe chính là phu nhân của Cố gia.

- Cố gia? Là Cố gia nào vậy?

- Còn có Cố gia nào ở đây nữa? Chính là Cố gia của nước C chúng ta.

- Con mẹ nó!

Ly nước trong tay của đội trưởng lập tức rơi xuống đất. Từ chối đi xem, lấy kính nhòm quan sát tình hình bên kia.

- Bây giờ... Đội trưởng, chúng ta phải làm sao?

Người bên cạnh cẩn thận hỏi lại.

- Còn phải hỏi làm sao bây giờ?

Đội trưởng quay đầu lại, hấp tấp xông ra ngoài.

- Mau đi cứu người đi. Các cậu muốn chết rồi phải không? Nếu không thì mau nhanh đi cứu người. Mẹ nó mau hợp, bàn việc cứu người.

Bên ngoài, các phóng viên trực tiếp nhanh chóng bị đuổi đi hết.

- Nào. Đi nhanh đi. Đừng chụp, đừng chụp.

- Này! Mới vừa rồi chụp đâu có ai nói gì? Sao bây giờ lại cấm?

Các phóng viên nói một cách bối rối.

Các phóng viên rất để ý tới các thông tin về tài xế nữ, ô tô, xe hơi, tai nạn giao thông. Chắc chắn đó sẽ là một đề tài rất tốt, thu hút nhiều sự chú ý của độc giả.

- Dù sao thì cũng không được chụp. Không cho các cô các cậu viết. Nếu như còn cố tình viết, hậu quả mọi người tự gánh lấy. Đến lúc đó đừng trách tôi không nhắc nhở mọi người.

Ngay lập tức các phóng viên trực tiếp ở hiện trường bị đuổi đi hết. Mọi người nghe đội cứu hộ nói vậy cũng không dám làm càn nữa, nhanh chóng kéo theo các thiết bị dời khỏi hiện trường.

Lâm Triệt nghĩ rằng người ta sợ cô sẽ chết, không dám động. Cứ nghĩ rằng mình sẽ bị bỏ lại. Chắc hẳn sẽ không được cứu.

Nhưng một lúc sau, có một đám người đổ xô lên chỗ cô, tìm cách kéo cô xuống.

Đội trưởng đã đích thân tới gặp cô.

- Thưa, thưa Cố phu nhân, phu nhân có bị thương chỗ nào không? Mau mang cáng tới đây, cứu người trước.

- Không sao. Tôi không sao cả, chỉ bị một vết bầm nhỏ thôi.

Lâm Triệt vội đáp lời.

Những người đang xem bên ngoài đều có cảm giác hụt hẫng. Họ đến đây là để xem náo nhiệt. Không ngờ rằng nhanh như vậy đã kết thúc.

Có người nói:

- Tôi vừa nghe nói, người trong xe không phải nhân vật tầm thường. Vì vậy mới được cứu nhanh như vậy.

- Phóng viên cũng đã bị cưỡng chế di dời, không cho phép chụp ảnh nữa cơ mà!

- Trời ạ! Đó phải là một nhân vật tai to mặt lớn tới mức nào mà khiến cho đội trưởng nọ sợ hãi tới như vậy chứ.

Nhưng ở thành phố B, người giàu có ở đâu cũng thấy. Đáng ra đội trưởng nên quen với điều đó từ lâu. Xem ra nhân vật này quả thực không phải là dạng tầm thường. Có vẻ như là một người cực kì, cực kì lớn.

Chương 108: Hứa Về Sau Sẽ Không Lái Xe Nữa

Lâm Triệt bị người ta nâng ra ngoài, liếc mắt một cái thì thấy Cố Tình Trạch đang đi tới. Anh kéo cửa xe ra rồi từ trên xe bước xuống. Gió trên cầu rất lớn, nhất thời thổi bay cả vạt áo của anh. Quần áo anh phấp phới, lộ ra áo sơ mi màu trắng ở bên trong, bên ngoài khoác tây trang màu xanh nước biển. Áo khoác tùy ý bay bay, bộ dáng vô cùng đẹp trai.

Cố Tình Trạch đi tới vài bước. Có người nhìn thấy Cố Tình Trạch thật sự tới, chạy nhanh ra xa một chút. Rất nhanh, Cố Tình Trạch đã tới chỗ bên cạnh Lâm Triệt.

Lâm Triệt vừa mới trải qua khoảnh khắc sinh tử, cũng từng nghĩ rằng, có phải mình sẽ không còn được gặp lại Cố Tình Trạch nữa hay không? Vừa mới sợ hãi, lúc này nhìn thấy Cố Tình Trạch mới tạm thời thả lỏng, cả người đều run rẩy lên.

Đúng vậy, một chút nữa là không còn thấy được Cố Tình Trạch, thiếu chút nữa cô đã chết. Nhìn Cố Tình Trạch, cô vươn tay tới:

- Cố Tình Trạch, tôi...

Anh nhìn khuôn mặt nhỏ của Lâm Triệt tái nhợt, môi bị dọa đến run lẩy bẩy, trong lòng lại thấy tức, lại thấy giận. Rất muốn đi lên mắng cô một trận, nhưng mà nhìn bộ dáng lúc này của Lâm Triệt lại chỉ có thể một tay kéo cổ tay của cô, một tay đem người ôm vào trong lòng ngực. Đến khi ôm Lâm Triệt ở trong ngực mới cảm thấy tâm trạng đang không ổn định trở lại bình thường. Tuy rằng chuyện vừa rồi chẳng qua chỉ là mấy chục phút nhưng lại có cảm giác như một giây dài tận một năm.

Lúc nhìn thấy tin tức, thậm chí anh còn không dám nhìn vào chiếc xe kia một cái, chỉ cảm thấy nếu nhìn rồi trong lòng liền hận không thể từ trên xe nhảy xuống tự mình chạy tới cứu cô. Nhưng mà anh không phải siêu nhân, anh không biết bay, anh chỉ có thể chạy nhanh gọi người lại đây giúp đỡ. Anh biết mình phải bình tĩnh, không thể để bản thân hoảng loạn. Không có thời gian lo lắng hay sợ hãi, khi đó, trong lòng anh chỉ có một ước niệm (1), đó chính là muốn cứu cô.

Lúc này thấy cô rút cuộc cũng bình yên vô sự, bắt đầu nghĩ về việc mới xảy ra làm anh bắt đầu sợ hãi.

Nếu cô ngã xuống ở đây, chắc chắn là phải chết không còn nghi ngờ gì. Người phụ nữ đáng chết này, rút cuộc ăn cái gì mà lại không biết quý trọng mạng sống như vậy. Dám một mình lái xe ra ngoài, thật là không muốn sống nữa rồi.

Nếu cô chết đi... Cố Tình Trạch không dám tưởng tượng đến, thế giới không có cô, sẽ thành cái bộ dạng gì.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Triệt, lúc này anh cũng không đành lòng mắng cô, chỉ có thể ôm cô, chạy nhanh đến bệnh viện.

Ở trên xe, Lâm Triệt thật ra cũng rất sợ, cô vẫn luôn ôm vòng eo của anh, ngồi ở trên người siết chặt người anh. Loại cảm giác này làm lửa giận trong lòng Cố Tình Trạch giảm xuống không ít, cúi đầu nhìn cô quần chật lấy mình, đầu cũng thành thật dán vào ngực anh, vẫn không nhúc nhích. Lúc bị thương tức khắc trở nên giống như nai con, làm gì cũng thành thật.

Cười cười, anh cũng ôm sát thân thể Lâm Triệt, nhìn phía trước, xưa nay chưa bao giờ yên ổn như vậy.

Rất nhanh thì tới bệnh viện.

Cố Tình Trạch kêu bác sĩ kiểm tra cho cô nhanh một chút. Bác sĩ quan sát Lâm Triệt, trên người cô bị trầy da. Tuy rằng chỉ là trầy da, nhưng diện tích trầy vẫn rất lớn.

Cố Tình Trạch nhìn, nhú mày rồi cúi đầu nói với bác sĩ:

- Tôi không hy vọng mặt cô ấy sẽ để lại sẹo.

Bác sĩ ngẩng đầu vội nói:

- Cố tiên sinh yên tâm, chỉ là trầy da thôi. Vết thương ngoài da chắc chắn sẽ không có sẹo, chúng tôi sẽ chuyên tâm xử lý.

Bác sĩ nói, vì khăn trương nên dùng sức hơi lớn, đùi Lâm Triệt cũng tự giác co rút lại.

Bác sĩ bị dọa nhanh chóng nói:

- Thực xin lỗi, thực xin lỗi, tôi dùng sức hơi lớn.

Cố Tĩnh Trạch nhăn mày, đi lại gần:

- Không biết cẩn thận sao?

Lâm Triệt vội nói:

- Không cần không cần đâu, anh dữ như vậy làm gì?

Cô nhìn bác sĩ xinh đẹp trẻ tuổi:

- Cô làm chậm một xíu đi, không sao đâu. Cái này chỉ là vết thương nhỏ thôi, không đau, cô càng khẩn trương thì làm càng không tốt đó.

Cố Tĩnh Trạch liếc mắt nhìn cô một cái.

- Vết thương như thế mà nhỏ à?

Lâm Triệt nói:

- Thôi đi, lần trước bị xuất huyết động mạch chủ còn nặng hơn nhiều. Vết thương nhỏ này cũng thường thôi. Hồi bé lúc tôi tập chạy xe đạp cũng thường xuyên bị thương như vậy, không sao cả. Mấy ngày sau liền kết vảy, một năm nữa cũng không nhìn thấy miệng vết thương.

- Một năm...?

Sắc mặt Cố Tĩnh Trạch trầm xuống.

- Bác sĩ, tôi không hy vọng cô ấy phải tới một năm mới khỏe được.

Bác sĩ khó xử nhìn Cố Tĩnh Trạch.

- Cái này... không phải là không thể rút ngắn thời gian. Ít nhiều thì màu sắc của làn da xung quanh không đều một chút, nhưng miệng vết thương phải không quá lớn.

Lâm Triệt thấy thế vội nói:

- Không đều thì tôi có thể lấy phấn để che một chút sẽ không sao, bác sĩ cứ đi thông thả.

Cố Tĩnh Trạch trừng mắt nhìn người phụ nữ lấm miệng này.

Lúc này, còn không chịu cầm miệng.

Cố Tĩnh Trạch nhìn cô.

- Tịch thu xe.

-...

Lâm Triệt không thể tin nhìn Cố Tĩnh Trạch

- Tại sao?

Cố Tĩnh Trạch nhìn Lâm Triệt.

- Em còn dám hỏi tại sao, mau hứa về sau em không bao giờ lái xe nữa.

- Tôi... Tôi..

Lần này cô chỉ là không cẩn thận thôi mà.

Cố Tĩnh Trạch cảm thấy rất kỳ quái “cô hoàn toàn khác với Mạc Huệ Linh, nếu Mạc Huệ Linh gặp một vết thương nhỏ cũng sẽ kêu la kinh thiên động địa, thiếu chút nữa cô đã chết còn vô tâm vô phế như vậy. Thật không biết, rốt cuộc cô lớn lên bằng cách nào?”

Lâm Triệt nói:

- Nhưng mà anh mua xe cho tôi nếu tôi không sử dụng nữa thì không tốt lắm đâu!

Lâm Triệt cẩn thận kéo kéo ống tay áo anh.

- Về sau tôi sẽ cẩn thận mà... Anh tặng quà cho tôi, tôi không muốn để quà anh tặng ở gara đâu.

Nghe cô nói như vậy, tâm Cố Tĩnh Trạch mềm lại rất nhiều.

Nhưng mà nghĩ đến hôm nay của cô xảy ra chuyện như vậy, vẫn sắc bén nói:

- Tôi tìm cho em một tài xế, dù sao thì đời này em đừng nghĩ tới việc lái xe nữa.

-...

Lâm Triệt bấu môi:

- Đúng là bá đạo.

Cố Tĩnh Trạch trừng mắt nhìn cô.

- Lúc trước tôi không nên mua xe cho em.

Lần sau tặng quà nên tặng món đồ nào nhẹ nhàng, an toàn một chút thì tốt hơn.

Nếu không, không biết tới lúc nào người phụ nữ này sẽ đưa chết bản thân mình.

- Nhưng mà tôi đâu có kêu anh mua xe cho tôi.

Lâm Triệt nói.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Lúc ấy là tôi tính sai, đánh giá cao chỉ số thông minh của em. Hiện tại tôi mới biết, em tuyệt đối không đơn giản chỉ là sát thủ đường cái như vậy, em là sát thủ đường cái siêu cấp biến thái.

-...

Lâm Triệt nói:

- Làm gì nguy hiểm như vậy?

- Còn không nguy hiểm?

Lâm Triệt nghĩ, được rồi, có hơi nguy hiểm, nhưng mà cũng không cần phải hung dữ như vậy chứ.

- Lúc ấy tôi nhất thời kích động, quên lái xe không thể nghe điện thoại.

-...

Cố Tĩnh Trạch đang suy xét việc tìm cho cô trợ lý tư nhân để nhắc nhở cô, cái đầu này của cô, đúng là cái gì cũng có thể quên được.

Lâm Triệt đột nhiên nhớ tới.

- Tôi còn muốn gọi cho chị Du một cuộc điện thoại, sao lại không thấy điện thoại của tôi rồi?

Lúc này cô mới nhớ tới, đã không biết điện thoại đang ở nơi nào.

Cố Tĩnh Trạch đưa điện thoại cho Lâm Triệt.

- Dừng của tôi trước đi.

- Ừ, thật là tốt bụng.

Lâm Triệt cảm thấy, đột nhiên nhớ ra mình không nhớ số.

Cố Tĩnh Trạch buồn bực trừng mắt nhìn cô một cái, nhìn Tần Hạo đang ở ngoài nói:

- Cậu có số điện thoại của Du Mẫn Mẫn không?

Tần Hạo quả thực chính là người vạn năng. Lâm Triệt thật bội phục hắn, muốn cái gì liền có cái đó.

Nghe Cố Tĩnh Trạch hỏi như vậy, rất nhanh cậu ta đã tìm thấy số điện thoại của Du Mẫn Mẫn.

Lâm Triệt cảm di động của Cố Tĩnh Trạch liền gọi cho Du Mẫn Mẫn.

Du Mẫn Mẫn nhận được điện thoại, còn kỳ quái hỏi:

- Alo, xin chào

Chú thích:

(1) Tín niệm: Có niềm tin, mong ước về một thứ gì đó xuất phát từ tâm.

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiêu Thê: Ông Xã Cực Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 109: Nhất Định Là Em Không Cần Thận Dụng Vào Rồi

Là em đây chị Du, có việc gì sao?

Cô cẩn trọng nói.

Nghe thấy giọng Lâm Triệt qua điện thoại, Du Mẫn Mẫn chỉ muốn nổ tung:

- Lâm Triệt, tại sao em lại làm vậy với chị hả? Đúng, chị đúng là đang có việc với em đấy! Chị muốn nhìn thấy em ngay bây giờ, chị nhất định phải giết chết em! Tại sao lại không nghe điện thoại? Cả công ty như muốn đồ sát chị luôn đấy! Chị tìm em khắp nơi, chỉ thiếu nước lật tung cả thành phố B lên thôi!

Nghe âm thanh nóng nảy của Du Mẫn Mẫn, Lâm Triệt lặng lẽ đem điện thoại cách xa tai mình một chút. Chờ cô nàng rít gào xong, Lâm Triệt mới nhắm mắt một cái, nói:

- Em cũng suýt chút nữa thì chết đấy, không những thế, còn là do chị hại chết đấy chị Du ạ!

- Cái gì?

Du Mẫn Mẫn ngừng nói, không tin vào tai mình.

Lâm Triệt đáp lại:

- Cũng tại chị gọi điện cho em, lúc đó em đang lái xe, sau đó thì...

Lâm Triệt nói lại đơn giản vụ tai nạn một lần cho Du Mẫn Mẫn.

Du Mẫn Mẫn nghe xong, trong lòng sùng sốt cùng tự trách không thôi.

- Không phải chứ...

Cô buồn bực nói:

- Lâm Triệt em biết lái xe khi nào vậy? Thực xin lỗi, lúc đó chị cũng không biết là em đang lái xe... Giờ em làm sao rồi, đang ở bệnh viện đúng không? Nói địa chỉ đi để chị qua thăm, bên công ty chị sẽ đối phó cho, lễ khai máy xem như làm quà an ủi cho em đi..

Lâm Triệt không muốn cô dài dòng, ngay lập tức cắt ngang:

- Được rồi được rồi, cũng không trách chị được. Chị đâu phải siêu nhân mà có mắt nhìn xuyên thấu, làm sao chị biết lúc đó em đang lái xe chứ? Là tại em, dù biết mình đang lái xe, lại vừa mới học, vậy mà vẫn ngu ngốc nghe điện thoại, không nên tí nào!

- Được rồi, em mới lái chưa quen, không trách em được. Mà điện thoại của em đâu, số này là số nào?

- Em đang dùng điện thoại của Cố Tĩnh Trạch đấy.

Lâm Triệt thần nhiên nói.

Đầu bên kia, Du Mẫn Mẫn ngẩn người, cảm điện thoại nhìn chăm chăm số đang gọi đến, ngạc nhiên kinh hô:

- Không thể nào, đây là... Đây là số điện thoại của Cố Tĩnh Trạch sao?

- Ôi chào, chị kêu to thế, lỗ tai em bị chị làm cho ong lên rồi này.

Lâm Triệt xoa xoa lỗ tai, kéo xa khoảng cách với điện thoại một chút nữa.

Du Mẫn Mẫn hoảng sợ nói:

- Vậy mà chị lại được biết số điện thoại của Cố Tĩnh Trạch? Không thể nào, Du Mẫn Mẫn chị lại có ngày hôm nay, biết được số điện thoại của anh ta? Em nói xem cái này có thể bán được bao nhiêu tiền đây? Mỗi người là hai trăm ngàn, người ta có mua không? Chắc chắn là có, không những thế, người ta sẽ xếp hàng để mua!

Du Mẫn Mẫn khoa trương lái nhái, không biết đã lạc đề từ lúc nào rồi.

Ở đầu dây bên kia, Lâm Triệt im lặng một hồi, đen mặt nói:

- Còn bán nữa... Chị đùa với em đấy à?

- Đương nhiên là nói chơi thôi, thế nhưng em không biết sao Lâm Triệt? Số điện thoại của Cố Tĩnh Trạch thực sự rất đáng tiền đó nha, chị còn muốn bảo tồn nữa đây.

- Du Mẫn Mẫn, chị đây là đang muốn đem em bán đi luôn đúng không?

- Đương nhiên là không phải rồi!

Du Mẫn Mẫn kích động cắt ngang:

- Chị muốn đem ra ngoài bán, cũng phải tìm người có thể tin tưởng được. À mà không phải em nhìn thấy chị viết tên của Cố Tĩnh Trạch, liền cho chị một cái số giả, làm bộ là số điện thoại của anh ta, lừa gạt chị đấy chứ?

- Được rồi.

Lâm Triệt cắt ngang trí tưởng tượng phong phú của Du Mẫn Mẫn, nói với cô nàng vết thương của mình chỉ là vết thương nhẹ, rất nhanh thì có thể về nhà. Du Mẫn Mẫn nói sẽ an bài kế hoạch ngày mai, để cho cô có thể nghỉ ngơi thật tốt, những chuyện khác từ từ sẽ tính sau.

Lâm Triệt quả thật bị dọa sợ không nhẹ, lúc này cũng cản trở về nghỉ ngơi và hồi phục thật tốt.

Lúc cúp điện thoại, Lâm Triệt lại phát hiện Cố Tĩnh Trạch đang nhìn cô. Thấy khí sắc trên mặt cô đã khôi phục về hồng hào, anh mới an tâm nói:

- Đêm nay ở lại bệnh viện là được rồi.

- Không muốn đâu, tất cả đều đã kiểm tra qua rồi, toàn thân tôi đều lành lặn. Tôi muốn về nhà, nơi này quá ồn ào, tôi không ngủ được.

- Vậy thì chúng ta có thể chuyển sang phòng VIP, ngộ nhỡ đến tối em lại xảy ra chuyện gì thì...

Lâm Triệt cắt lời anh:

- Trở về nhà đi, Cố Tĩnh Trạch, tôi muốn về nhà, tôi không muốn ở lại đây, muốn về nhà cơ...

Cố Tĩnh Trạch vẫn còn do dự, dù sao lần này cô bị tai nạn, cũng không phải là chuyện nhỏ. Thế nhưng Lâm Triệt cứ lôi kéo anh, nhè nhèo mãi không thôi:

- Tôi muốn về nhà của chúng ta, Cố Tĩnh Trạch, về nhà thật tốt. Ở đây chẳng có gì hay hết, bệnh viện thực sự rất bí bách, khiến người ta khó chịu!

Nhà của chúng ta... Bốn chữ này, khiến cho trong lòng Cố Tĩnh Trạch cảm giác được có cái gì đó đang xao động.

Nhà, đối với anh mà nói, là cái gì đó quá xa lạ. Đối với anh mà nói, từ này thích hợp dùng cho nhà lớn của gia tộc. Nhưng còn ngôi nhà nhỏ của hai người bọn họ, anh chưa từng nghĩ tới.

Bất đắc dĩ nhìn Lâm Triệt làm nũng ăn vạ, anh đành phải nói:- Được rồi, về nhà, về nhà thì phải nghỉ ngơi, không được làm loạn nữa.

- Được, nhất định tất cả đều sẽ theo ý anh.

Lâm Triệt làm ra thủ thế "Yes sir!" khiến khuôn mặt nghiêm nghị của Cố Tĩnh Trạch biến mất tăm, trong nháy mắt anh bị cô chọc cười.

Cố Tĩnh Trạch và Lâm Triệt đi về nhà của hai người. Đúng lúc này, Cố Tĩnh Trạch nhận được điện thoại của Mạc Huệ Linh. Dây số nhấp nháy, thu hút

sự chú ý của Lâm Triệt. Cố Tĩnh Trạch liếc qua, có phần không muốn nghe, nhưng Lâm Triệt ngăn anh lại, nhúu nhúu mi nói:

- Còn không trả lời đi, Mạc tiểu thư chờ lâu sẽ nổi giận đó.

"Bây giờ ở gần như thế, lỡ như em ấy bỗng nhiên nổi hứng rồi chạy tới thì làm sao bây giờ." Cố Tĩnh Trạch trầm nghĩ.

Anh quay lại nhìn qua Lâm Triệt một chút, đúng vậy, hiện tại không nói rõ, sau này sẽ rất rắc rối. Không bằng đôi bên thành thật, nói với nhau tất cả đi. Mà với cô ta, anh cũng không còn gì không thể nói.

Vì thế, Cố Tĩnh Trạch vẫn nghe điện thoại của Mạc Huệ Linh.

Điện thoại vừa kết nối, không đề Cố Tĩnh Trạch lên tiếng, Mạc Huệ Linh đã hỏi:

- Thế nào, Tĩnh Trạch, em thấy tin tức đều rút đi hết rồi, Lâm tiểu thư không sao chứ?

- Không có việc gì, Lâm Triệt đã theo anh về rồi, cô ấy rất ổn.

- A... Được vậy thì tốt qua, em còn lo cho cô ấy bỗng nhiên lại biến mất đấy.

Tuy nghe Mạc Huệ Linh nói mấy câu an ủi, thế nhưng không biết có phải lúc trước nghe được mấy câu khó nghe kia không, mà giờ Cố Tĩnh Trạch thấy câu nói này giống như cô nàng tiếc nuối vì Lâm Triệt không bị làm sao vậy.

Anh biết Mạc Huệ Linh không thích Lâm Triệt, không thích cũng không sao, nhưng mà không thể trù người ta chết như thế được.

Cố Tĩnh Trạch đáp lời, trong giọng nói lộ rõ vẻ không kiên nhẫn:

- Được rồi, không có việc gì thì anh cúp máy trước đây.

- À... Tĩnh Trạch, anh không đến bệnh viện sao?

Mạc Huệ Linh vội hỏi.

- Sao giờ em còn ở bệnh viện?

Cố Tĩnh Trạch kì quái hỏi lại.

Mạc Huệ Linh đáng thương đáp lời:

- Người ta xảy ra tai nạn xe cộ mà, nhất định phải ở lại viện quan sát một chút, nếu không... buổi tối lỡ xảy ra chuyện gì không may, vậy thì phải làm sao đây.

Cố Tĩnh Trạch hít một hơi thật sâu, không kiên nhẫn nói:

- Được rồi, em cứ ở lại viện một đêm đi, hôm nay Lâm Triệt bị hoảng sợ, anh sẽ không đến.

- Cái gì?

Mạc Huệ Linh giật mình kêu to.

- Dù sao cô ấy cũng bị tai nạn, may mắn chưa bị thương nặng. Được rồi, anh cúp máy đây.

Cố Tĩnh Trạch nói xong, trực tiếp cúp điện thoại.

Lâm Triệt vạn lần không nghĩ tới, Cố Tĩnh Trạch sẽ lại nói như vậy, không nhận được quay qua anh nói vài câu:

- Anh không đi cùng Mạc tiểu thư, cô ấy sẽ không tức giận chứ?

- Có cái gì đâu mà tức giận, chỉ là mất cá chân trầy da thôi, không có gì đáng ngại.

Cố Tĩnh Trạch không đề ý lên tiếng.

- Mất cá chân bị trầy da? Tại sao lại tại tôi?

- Đúng là tại em đó.

- Mạc tiểu thư hẳn là hận tôi chết mất thôi!

Ý cô là, Mạc Huệ Linh tức giận như vậy, chắc sẽ không nói xấu cô thành kẻ độc nhất vô nhị chứ.

Cố Tĩnh Trạch nhìn qua Lâm Triệt, đáp lời:

- Đúng vậy, em ấy nói là em cố ý đụng.

Lâm Triệt đen mặt lắm lắm:

- Tôi... Lúc đó là do cũng cô ấy nhào tới được không, chính tôi còn hoảng sợ không ít đâu.

Cố Tĩnh Trạch liếc nhìn vết thương trên người cô, thờ dãi một tiếng nói:

- Lúc đầu, tôi cũng muốn hỏi em đến cùng là đã xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn đến tài lái xe của em, đem cả người mình biến thành như vậy, tôi thấy không cần hỏi cũng biết hết rồi.

Lâm Triệt ngăn người:

- Ý anh là sao?

Cố Tĩnh Trạch vỗ một cái lên đầu cô, bao hàm bất đắc dĩ mang vài phần cưng chiều nói:

- Với cái kĩ năng lái xe của em, nhất định là không cần thận đụng vào người ta rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thiêm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Chồng Yêu Nên Là Tôi

Lâm Triệt lặng lẽ nói:

- Là do cô ta chạy như điên trên đường rồi đụng trúng tôi thì tôi mới đụng vào cô ta. Tôi còn không biết rốt cuộc thì cô ta bị làm sao, nhìn có vẻ là tiểu thư mà lại như thế....

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Em ấy... Đúng là gần đây hơi có phần điên cuồng.

Lâm Triệt nói:

- Vậy được rồi, dù sao tôi vẫn nên tránh xa cô ta một chút, nếu không cẩn thận lại bị cô ta trách móc.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Được, dù sao sau khi trở về em cũng không còn cơ hội lái xe nữa cho nên em yên tâm, loại chuyện này về sau có lẽ sẽ không xảy ra nữa đâu.

-...

Về đến nhà, Lâm Triệt rửa mặt tắm rửa rồi nằm lên giường ngủ, rất nhanh sau đó thì Cố Tĩnh Trạch cũng lên giường nằm. Lâm Triệt nhìn Cố Tĩnh Trạch:

- Nay, đêm nay anh không thể ngủ ở bên ngoài được sao? Tôi vừa thiếu chút nữa là toi mạng, anh không thể để cho tôi có không gian riêng tư được à?

Cố Tĩnh Trạch vén chăn lên rồi chui vào trong, một tay chống đầu của mình, nằm nghiêng người nhìn cô:

- Em vừa mới gặp chuyện không may, lỡ ngủ một mình rồi ban đêm gặp ác mộng thì sao?

- Làm sao có thể, bây giờ tôi rất là may mắn, mới thoát chết nên rất vui vẻ, tại sao lại gặp ác mộng?

- Cái này gọi là ứng kích phản ứng sau khi bị thương, chỉ có điều với chỉ số thông minh của em thì đương nhiên sẽ không hiểu. Lúc này em vừa mới tìm được đường sống từ trong chỗ chết, rất dễ sinh ra tật xấu này, lúc này em còn đang hoảng sợ cho nên tất nhiên sẽ không cảm nhận được chuyện này, chờ đến khi em hoàn toàn thả lỏng thì sẽ hiểu thôi!

Lâm Triệt bán tín bán nghi nhìn Cố Tĩnh Trạch.

Đúng không, nhưng thật ra biện pháp để lừa gạt cô không phải là không có, chỉ có điều cảm thấy không thích hợp cho lắm.

Lúc này, Cổ Tĩnh Trạch đi tới, trực tiếp ôm lấy Lâm Triệt.

Lâm Triệt khẽ “ah” một tiếng hoảng sợ, lại thuận thế cùng anh nằm xuống giường.

Cổ Tĩnh Trạch ôm cô thật chặt, Lâm Triệt giật mình giãy giụa:

- Anh đang làm cái gì thế, Cổ Tĩnh Trạch, đồ lưu manh! Thả tôi ra, nếu không buông tôi ra thì tôi sẽ la lên đó!

Hai tay Cổ Tĩnh Trạch gắt gao ôm lấy cô, kề gần tới cô rồi nói khẽ:

- Xuyết, đừng nhúc nhích, cứ để tôi ôm chặt em, như vậy sẽ giảm bớt áp lực cho em hơn. Có người nói nuôi trâu chính là để đi cày, thế nhưng tại thời điểm muốn thịt nó, người ta sẽ thả nó vào một cái chuồng riêng biệt, rồi cho nó ăn để khiến cho nó có cảm giác an toàn, cho nên đề ép có thể làm cho người ta buông lỏng áp lực. Em đừng nhúc nhích, cứ để tôi ôm em ngủ như vậy, cam đoan buổi tối em sẽ không gặp ác mộng.

- Thật không?

Lâm Triệt dừng lại hỏi.

Cổ Tĩnh Trạch nói:

- Đương nhiên là thật, đây cũng là vì muốn tốt cho em thôi!

- ...

Lâm Triệt thả lỏng, thấy anh ôm cô chặt chẽ làm cả người cô cảm thấy giống như từng tế bào trong cơ thể anh đều đang an ủi cô, cả người trở nên thoải mái rất nhiều. Có lẽ anh thật sự muốn tốt cho cô nên mới làm như vậy.

Quả thật cô đã hiểu lầm anh rồi. Nghĩ như vậy, Lâm Triệt liền tựa vào ngực của anh rồi chậm rãi chìm vào giấc ngủ.

Cổ Tĩnh Trạch cười, cúi đầu nhìn cô ngốc đang nằm trong lòng mình rồi lại ở sau lưng cô cọ tìm vị trí thoải mái rồi ngủ.

Ngày hôm sau, khi Lâm Triệt tỉnh lại, thì thấy Cổ Tĩnh Trạch đi tới ngay chính giữa.

- Đúng là buổi tối tôi không gặp ác mộng

Lâm Triệt xoa xoa đầu nói.

Cổ Tĩnh Trạch nói:

- Thật không?

- Thật mà? Làm sao tôi không nhớ được chứ!

Lâm Triệt thật sự cảm thấy rất thoải mái, một chút ác mộng cũng không có.

- Đương nhiên, mọi người đều phải nằm mơ, tuy nhiên 97% giấc mơ đó đều không thể nhớ nổi.

- Thật vậy sao?

Lâm Triệt nhìn chằm chằm vào mặt của Cổ Tĩnh Trạch rồi nói, nhưng từ trên mặt anh lại nhìn không ra biểu cảm đặc biệt nào.

Cổ Tĩnh Trạch nói:

- Đương nhiên, tối qua em gặp ác mộng, một mực muốn đá tôi ra, khó khăn lắm tôi mới có thể kiềm em lại.

- Tôi...

- Tốt rồi tốt rồi, để tôi mua cho em cái điện thoại mới.

Cổ Tĩnh Trạch cất ngang vấn đề của cô, cầm điện thoại đưa cho Lâm Triệt.

Lâm Triệt nhìn cái điện thoại mới tinh kia, mới nhớ tới ngày hôm qua đã vứt điện thoại di động của mình đi. Cô ngẩn người, giờ tay lên cầm lấy, một bên nhìn khuôn mặt lạnh lùng mà tự nhiên của Cổ Tĩnh Trạch.

Không nghĩ tới Cổ Tĩnh Trạch lại cẩn thận như vậy, còn có thể nhớ rõ chuyện cô thuận miệng nói. Lâm Triệt ngẩng đầu lên, cảm động mà nói:

- Cảm ơn anh!

Cố Tĩnh Trạch nhìn nhìn điện thoại di động của cô nói:

- Được rồi, chỉ là giúp em chuẩn bị thôi.

Anh ngồi xuống bên cạnh, nhìn cô bấm điện thoại.

- Thẻ trước đã được bỏ sung rồi, số điện thoại đã được thêm một vài cái.

- Cái này mà gọi là một vài?

Lâm Triệt cảm thấy thật sự có rất nhiều số đã được thêm vào.

Cố Tĩnh Trạch ngồi ở một bên, lạnh nhạt nói:

- À, có một chút thứ nhìn rất vô dụng nên tôi đã xóa hộ em rồi.

-...

Lâm Triệt sùng sốt, mới ngẩng đầu lên, kinh hô:

- Cố Tĩnh Trạch, ý anh là anh đã xóa cho tôi?

Về mặt Cố Tĩnh Trạch bình thản, ung dung ngồi ở một bên ngẩng đầu nhìn phía trước, không nói lời nào, nhưng bộ dạng lại biểu lộ rõ ràng đây là chuyện đương nhiên.

Lâm Triệt mở ra xem một chút, rất nhanh đã phát hiện ra sự khác biệt.

Cố Tĩnh Trạch xóa tên rất nhiều người, trong điện thoại di động của cô cũng không tìm thấy tên của Tần Khanh. Rất nhiều tên của các đạo diễn cũng không có, tên của một ít nam diễn viên quen biết cũng không thấy nữa, ngay cả số điện thoại của Cố Tĩnh Dư cũng đã bị xóa mất.

- Cố... Tĩnh... Trạch. Anh đúng là có bệnh!

Lâm Triệt tức giận nói:

- Những số kia đều là số điện thoại liên quan đến công việc của tôi, sao anh có thể xóa hết như vậy?

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Công việc nên giao cho người đại diện của em làm, chắc chắn người đại diện của em cũng hài lòng với phân công đó, không cần tới lượt em quản những thứ này. Những dãy số này là do trước kia em không có người đại diện nên mới tự giữ lấy để sử dụng trong công việc, nhưng bây giờ em không cần quan tâm chuyện đó nữa, những người này tất nhiên cũng nên xóa đi.

Lâm Triệt nói:

- Còn số của Tần Khanh...

Ánh mắt Cố Tĩnh Trạch mãnh liệt:

- Em còn giữ số chồng chưa cưới của người khác để làm gì?

-...

- Được rồi được rồi, tôi đem số của tôi chuẩn bị xong cho em rồi, là phím số 1. Nếu có xảy ra chuyện gì, em cứ trực tiếp nhấn gọi là được.

- Được rồi...

Lâm Triệt phiền muộn nhìn anh.

Cố Tĩnh Trạch còn nghĩ nghĩ rồi nói:

- Nếu số điện thoại của tôi lưu thành Cố Tĩnh Trạch cũng không tốt cho lắm. Lỡ bị người khác nhìn thấy chắc chắn sẽ phát hiện ra mối quan hệ của chúng ta!

- Ah, vậy lưu thành cái gì mới được?

Lâm Triệt nghĩ cũng đúng, trực tiếp nhìn thấy tên của Cố Tĩnh Trạch nhất định rất kỳ quái.

Cố Tĩnh Trạch bước qua lấy điện thoại di động của cô rồi nói:

- Để tôi tự đổi lại tên.

Cố Tĩnh Trạch rất nhanh đã cài lại tên cho cô, sau đó nhìn tên mới, thoả mãn nhẹ gật đầu rồi mới đem điện thoại di động trả lại cho Lâm Triệt.

Lâm Triệt cúi đầu lấy điện thoại qua nhìn, cái tên mới của anh ta được viết rất rõ ràng, anh ta đem tên của mình đổi thành "Chồng yêu".

- ...

Lâm Triệt ngẩng đầu lên nhẹ nhàng nói:

- Cố Tĩnh Trạch, anh đúng là có bệnh đấy, để như vậy không phải càng rõ ràng sao?

Thấy Lâm Triệt muốn sửa, Cố Tĩnh Trạch giữ điện thoại di động của Lâm Triệt lại:

- Người khác sẽ không biết đó là số của tôi, nhưng ít nhất họ sẽ biết em đã có bạn trai rồi. Thời nay không phải ai cũng đều gọi bạn trai là chồng yêu hay sao?

- Không được, cái này thật buồn nôn!

Sắc mặt Cố Tĩnh Trạch tối sầm lại:

- Có gì mà buồn nôn, chẳng lẽ tôi không phải chồng của em?

- Tôi... Tôi không phải có ý đó. Nhưng mà chúng ta cũng không phải là kiểu này...

- Kiểu này? Tên của em kể bên tên của tôi trên giấy đăng ký kết hôn, vậy tôi thuộc kiểu chồng nào?

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hôn Kiêu Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Làm Gì Có Người Vợ Nào Lại Như Thế Này

-... Đương nhiên sẽ không giống nhau rồi!

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Không có gì là không giống, cứ quyết định như vậy mới là an toàn nhất, hơn nữa, ngộ nhỡ em có chuyện gì thì mọi người nhìn thấy xưng hô này sẽ ngay lập tức gọi điện cho tôi, như thế nếu em gặp phải nguy hiểm giống ngày hôm qua, mọi người cũng sẽ không biết nên chọn tên danh bạ nào để liên hệ là tốt nhất, đúng không?

- Nhưng mà...

Lâm Triệt vẫn cảm thấy buồn nôn quá, chứng kiến người trước mặt nói những lời quan tâm khiến cả người cô nổi đầy da gà. Nhất là nghĩ tới đối tượng nói những lời này là Cố Tĩnh Trạch.

Mặt Cố Tĩnh Trạch đen lại, kéo cô xuống:

- Nếu như để cho tôi lại thấy em đi một mình, tôi sẽ tự đến công ty em cho đến khi em sửa đổi thì thôi.

-...

Vậy mà anh nói tự mình đi đến, nếu như thế về sau cô làm gì còn lối thoát, cô đang hướng tới một cuộc sống bình thường yên lành, nếu để cho anh xen vào, phỏng chừng về sau cô đừng nghĩ tới sẽ an ổn làm việc.

Lâm Triệt không thể làm gì khác hơn là bĩu môi, cảm thấy rất không công bằng:

- Vậy thì anh cũng phải đổi tên tôi trong danh bạ đi!

- Sao lại phải đổi?

Con mắt Lâm Triệt khẽ động, đi tới tìm điện thoại của anh:

- Đưa điện thoại cho tôi.

Lâm Triệt lục lọi quanh tìm điện thoại di động của anh, cuối cùng cũng tìm thấy nó ở trong túi quần của anh.

- Hừm, em làm gì thế, không được lộn xộn.

Cố Tĩnh Trạch bắt lấy tay cô không cho cô tiếp tục chuyển động.

Lâm Triệt nhảy tới nhảy lui tránh né Cố Tĩnh Trạch, một bên vươn tay lướt màn hình điện thoại tìm tên của mình, sau đó tự tay đem tên đổi thành vợ yêu.

Cố Tĩnh Trạch bắt được rồi ôm lấy cô, không cẩn thận đem cô đặt ở trên giường.

Thời điểm Lâm Triệt vẫn còn chuyên chú xem điện thoại, lại không chú ý tới Cố Tĩnh Trạch cúi đầu ở bên cạnh, nhìn bờ vai mảnh khảnh của cô, chạm vào thật thoải mái.

Lâm Triệt đổi xong rồi, hài lòng thỏa dạ cười "hì hì" nhìn anh. Cố Tĩnh Trạch nhìn thấy, anh giành lấy điện thoại di động, sau khi nhìn thấy tên trên màn hình, không nói lời nào chỉ nhìn Lâm Triệt. Khóe môi anh hơi vênh lên, nhìn kiểu gì cũng thấy rất thuận mắt.

Anh cúi đầu nhìn Lâm Triệt rồi nắm lấy tay cô, đôi mắt tinh vi cười nhìn cô:

- Đổi tên thành như vậy, cũng không phải không thể.

Lúc này Lâm Triệt mới phát hiện, không biết từ lúc nào mình đã bị anh đặt ở dưới thân, không khỏi bắt đầu di chuyển:

- Anh... Anh đổi lại cũng được mà.

Hiểu rõ thời thế mới là người tài giỏi, cô mới không thềm cùng anh cứng đối cứng, biết mình đánh không lại anh, cho nên tốt nhất là lùi về.

Cố Tĩnh Trạch cười cười, chống đỡ thân thể nhìn cô:

- Nếu đã đổi rồi, không nên đổi lại, chỉ có điều...

Nói đến đó, đầu anh cúi thấp xuống:

- Chồng yêu sẽ làm một ít chuyện nên làm với vợ yêu.

- Cái gì?

Lâm Triệt mở to hai mắt nhìn, thì cảm giác được Cố Tĩnh Trạch nhanh chóng hạ xuống, đặt một nụ hôn lên đôi môi cô.

"Ai nha..." Lâm Triệt nhanh chóng đẩy Cố Tĩnh Trạch ra.

Đang tại lúc Cố Tĩnh Trạch buồn bực cười, cô nhanh chóng nhảy xuống đi vào phòng tắm rửa mặt.

Cô còn chưa đánh răng đâu, chẳng lẽ Cố Tĩnh Trạch cũng không thấy mất vệ sinh sao! Cố Tĩnh Trạch nhìn cô chạy thoát nhanh như chớp, anh ở phía sau không nói chỉ cười, trong ba mươi sáu kế tối hậu nhất là kế đầu tiên, nhưng cô lại trêu chán xong rồi chạy mất.

Ban ngày Lâm Triệt đi công ty.

Người trong công ty nhìn thấy Lâm Triệt tới, trên đùi thật sự bị thương, nghĩ tới cả một buổi tối mọi người ai cũng đợi cô, cuối cùng thì cũng biết tại sao cô không tới. Trước đây cùng là nghệ sĩ mới, bị người ta chèn ép, không nghĩ tới Lâm Triệt trong nháy mắt lên cao. Chắc chắn sẽ có người ghen tị, thế nhưng cuộc sống chính là như vậy, có người chỉ cần một cơ hội là đã thành công, nhưng cơ hội nói trắng ra cũng còn chưa phải là chuyện do vận may, ai biết về sau người đó sẽ đột ngột nổ thì sao.

Lâm Triệt ngay cả như thế cũng không, trước đây cùng nhau vào công ty, hiện tại cô là nghệ sĩ quan trọng được công ty bồi dưỡng, không có việc gì cũng có thể xuất hiện ở cùng một tờ báo với minh tinh nổi tiếng, vậy nhưng vẫn còn đang không ngừng đóng vai phụ.

Lâm Triệt nhìn thấy Du Mẫn Mẫn, nói xin lỗi:

- Ngày hôm qua em thực sự không cố ý.

- Không sao, công ty đã nói với chị chuyện em bị thương, chỉ cần công ty thấy em tốt cũng là không tệ rồi, lần sau lái xe nhớ chú ý một chút.

Du Mẫn Mẫn để cho Lâm Triệt ngồi xuống trước rồi mới nói.

Lâm Triệt buồn bực nói:

- Về sau em sẽ không lái xe.

- Sao thế, xe bị hỏng rồi hả?

Du Mẫn Mẫn hỏi.

Lâm Triệt đáp:

- Không phải, là Cố Tĩnh Trạch không cho phép em lái xe nữa.

Du Mẫn Mẫn nghe xong thì ngẩn người, sau đó cười "ha ha" nói:

- Thực ra Cố Tĩnh Trạch làm vậy cũng vì tốt cho em.

Lâm Triệt không nói gì, xe cô mới mua còn chưa sờ đã đâu, vậy mà đã bị cấm rồi, thật là...

Du Mẫn Mẫn hướng về Lâm Triệt dặn dò:

- Được rồi, gần đây không phải Chân Nhân Tú rất phổ biến sao, chương trình Chân Nhân Tú mấy ngày tới tìm em cùng tham gia, đồng thời làm khách quý, em muốn đi không?

Nhìn chân đang bị thương của cô một chút, Du Mẫn Mẫn cũng hơi lo lắng.

Lâm Triệt nhìn:

- Oa, Chân Nhân Tú này rất nổi tiếng mà!

- Đúng vậy.

Du Mẫn Mẫn nói:

- Chỉ có điều đến lúc đó chỉ tới để thưởng thức.

- Không việc gì, em chỉ bị thương nhẹ mà thôi, mấy ngày nữa là tốt ngay.

- Ừ, đến lúc đó chúng ta cùng nhau nói chuyện với tổ đạo diễn một chút, không nên vận động mạnh, mấy ngày nay em phải dưỡng thương thật tốt, dù sao quay chụp gì cũng phải để sau một tuần lễ, em còn nhiều thời gian.

- Được!

Buổi chiều, Lâm Triệt ngồi trên xe trở về, nghe thấy tiếng chuông điện thoại vang lên, nhìn thấy màn hình bất thành linh hiện lên chữ "chồng yêu", trong lòng lộp bộp một cái, cảm thấy vô cùng kỳ quái nhưng vẫn bắt máy, ở đầu bên kia Cố Tĩnh Trạch nói:

- Tôi gọi Vũ Thịnh tới kiểm tra thân thể cho em rồi đấy, khi nào em trở về?

- Á, anh ấy không phải là bác sĩ tâm lý sao?

- Tâm lý học là nghề nghiệp hiện tại của cậu ấy, mau trở về.

Lâm Triệt nghe vậy, không thể làm gì khác hơn là "ừ", thế nhưng ngay sau đó, tiếng tin nhắn thoại vang lên.

Bên trong tin nhắn thoại truyền ra một giọng nói: "Lâm Triệt, bà đây đã trở về, vậy mà cậu không nghe điện thoại, sao thế?"

Thẩm Du Nhiên trở về, trong lòng Lâm Triệt mừng rỡ một hồi, không nghĩ tới cô ấy trở về vào ngày hôm nay.

Thẩm Du Nhiên là bạn thân của cô, một năm trước mới vừa đi nước ngoài học bổ túc, hiện tại mới vừa về. Lâm Triệt vội vàng gửi lại một tin nhắn thoại: "Ồ sân bay chờ tớ, bây giờ tớ đi qua đón cậu."

"Tối thật? Vậy tớ chờ cậu ở quán cà phê gần sân bay nhé."

Lâm Triệt nói với tài xế lái qua đó, tiện thể gọi điện thoại với Cố Tĩnh Trạch.

- Cố Tĩnh Trạch, tạm thời tôi không thể trở về được, bạn thân của tôi mới về nước, hiện tại tôi muốn đi sân bay đón.

- Gì cơ, ai vậy?

Cố Tĩnh Trạch kinh ngạc hỏi, thế nhưng Lâm Triệt không cho anh cơ hội, trực tiếp cúp điện thoại.

Cố Tĩnh Trạch nhìn lại, tức giận nhìn vào hai chữ vợ yêu trên màn hình điện thoại.

Nào có người vợ lại như thế này...

- Nhanh đi điều tra một chút, xem phu nhân quen biết người nào hôm nay về nước.

Anh phân phó Tần Hạo.

Rất nhanh Tần Hạo tra xét xong, ngẩng đầu lên khô sở nhìn Cố Tĩnh Trạch:

- Tiên sinh... Hình như hôm nay... Nhị thiếu Tần gia là Tần Khanh mới vừa từ Pháp về nước...

Cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiêu Thê: Ông Xã Cực Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 112: Hai Mươi Phút Sau Còn Chưa Về Thì Đừng Có Về Nữa

Vì đi đón Tần Khanh, cho nên mới...

Sân bay.

Lâm Triệt để tài xế dừng xe chờ ở ngoài, cô vội vàng đi vào tìm Thẩm Du Nhiên.

Trong tiệm cà phê, Thẩm Du Nhiên ngồi ở bên trong, bên cạnh là túi lớn túi nhỏ.

- Du Nhiên!

Lâm Triệt vui sướng gọi một tiếng.

Thẩm Du Nhiên nghe thấy vội ngẩng đầu lên, thấy Lâm Triệt thì đứng lên chạy tới. Một cái ôm đầy thỏa mãn, hai người ôm nhau thật chặt, sau đó mới buông nhau ra.

Dáng dấp của Thẩm Du Nhiên còn xinh đẹp hơn Lâm Triệt, tóc dài xoã ngang vai, là người nhanh nhẹn hoạt bát, phong cách ăn mặc có hơi giống người Anh, nhìn vô cùng đáng yêu.

- Oa, Lâm Triệt, không được nha, vừa trở về tớ đã thấy cậu đóng quảng cáo, còn phát ở trên máy bay nữa đấy.

- Quảng cáo cái gì?

- Là quảng cáo kẹo đó.

Thẩm Du Nhiên kéo Lâm Triệt ngồi xuống trước rồi mới khen ngợi Lâm Triệt.

Lâm Triệt hạ giọng, nói:

- Trên máy bay vẫn phát quảng cáo đó à? Cái đó từ một tháng trước rồi, vất vả lắm mới nhận được quảng cáo, nhưng cũng bởi vì cái quảng cáo này mà thiếu chút nữa là vào cục cảnh sát.

- Không phải chứ? Mạo hiểm như vậy... Nhưng cũng không nghĩ tới, mới hơn một năm thôi, tớ vừa trở về thì cậu đã trở thành một đại minh tinh rồi.

Về mặt Thẩm Du Nhiên đầy kiêu ngạo vỗ vỗ bả vai cô, ngược đầu cười hi hi nói:

- Chỉ nghĩ đến việc tớ quen biết với đại minh tinh thì lập tức ngực cũng có thể ưỡn lên.

Lâm Triệt im lặng nhìn Thẩm Du Nhiên:

- Đại minh tinh cái gì? Tớ chỉ mới là một tiểu tân binh, cách đại minh tinh còn xa lắm.

Ngẩng đầu lên có thể thấy quảng cáo nước hoa của Mộc Phi Nhiên. Dáng vẻ Mộc Phi Nhiên ung dung hoa quý, hào phóng khéo léo, chuẩn người mẫu

quốc tế.

Lâm Triệt nói:

- Đây mới là đại minh tinh.

Quảng cáo sản phẩm quốc tế người trong nước không dễ gì có được, nhưng Mộc Phi Nhiên lại là người phát ngôn toàn bộ chúng, có thể thấy, Mộc Phi Nhiên rất khác biệt với những minh tinh thông thường.

Thẩm Du Nhiên nói:

- Kệ, tớ muốn chụp hình với cậu, sau đó đăng lên Weibo khoe khoang một chút.

- Không được đâu.

- Không muốn cũng không được, mau chụp hình chung với tớ nào.

Thẩm Du Nhiên mạnh bạo giữ lấy Lâm Triệt, tách tách một cái, chụp một bức ảnh.

Lúc này điện thoại Lâm Triệt bỗng chốc vang lên. Lâm Triệt cúi đầu xem, phía trên hiện lên hai chữ “chồng yêu”, giống như bị xao động, không ngừng dao động mạnh.

Thẩm Du Nhiên nhìn thoáng qua cũng thấy được, kinh ngạc nhảy cẫng lên:

- Tớ muốn chửi thề, là ai đấy?

- Cái này cái này...

Lâm Triệt hấp tấp nói:

- Không phải đâu, chỉ tùy tiện giỡn chơi nên mới lấy tên như vậy, thật ra anh ta không phải là chồng tớ, không giống như cậu nghĩ đâu.

Thẩm Du Nhiên nghe xong mới nói:

- Nay, bây giờ bạn trai cũng gọi là chồng rồi, tớ biết tớ biết, cậu mới có hai ba tuổi, cũng chưa kết hôn, nhưng có bạn trai là được rồi... Cậu có bạn trai lúc nào, mau nói cho tớ biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

- Cũng không phải là bạn trai...

Quan hệ của cô với Cố Tĩnh Trạch quá phức tạp, trong lúc nhất thời cũng không biết phải nói thế nào.

Nhưng chuông điện thoại vẫn luôn réo, cô không thể làm gì khác, trước hết bảo Thẩm Du Nhiên yên lặng rồi vội vàng nhận cuộc gọi.

Từ trong điện thoại truyền ra giọng nói âm trầm của Cố Tĩnh Trạch:

- Khi nào thì em trở về?

Lâm Triệt vừa nghe, không biết có phải anh đang tức giận không, tại sao nghe qua điện thoại mà cô có thể cảm nhận được giọng nói của Cố Tĩnh Trạch như mây đen phủ đầy mặt.

Nhưng tại sao lại tức giận chưa? Chỉ vì cô tới sân bay mà không về nhà?

- Tôi vừa gặp mặt bạn, trò chuyện một chút rồi về sau.

Lâm Triệt nói.

- Trò chuyện nhiều đó còn chưa đủ?

- ...

Lâm Triệt buồn bực nói:- Làm sao mà đủ, chúng tôi lâu rồi không gặp nhau, nhất định phải nói lâu một chút.

- Hai mươi phút... Lâm Triệt, hai mươi phút nữa em còn không về thì đừng có về nữa!

Nói xong Cố Tĩnh Trạch trực tiếp cúp điện thoại.

Lâm Triệt nghe âm thanh “píp píp”, trợn to hai mắt khó hiểu.

- Chơi cái trò gì vậy? Quán được tôi sao? Tôi muốn trò chuyện bao lâu thì trò chuyện bấy lâu, không về thì không về!

Thật là, Cổ Tĩnh Trạch ngày càng quản nhiều chuyện. Xóa hết số điện thoại của cô còn chưa nói, bây giờ ngay cả cô đi gặp bạn cũng phải bị hạn định thời gian. Sao Cổ Tĩnh Trạch lại bá đạo như vậy? Cô cũng không quản việc anh cùng thanh mai trúc mã cái gì mà anh anh em em nha.

Bên kia.

Cổ Tĩnh Trạch ném điện thoại, ngồi ở đó, cả người toát ra khí lạnh khiến người khác chỉ dám nhìn mà không dám đến gần.

Lúc này Trần Vũ Thịnh đi vào thấy tình cảnh như vậy. Có chút kinh ngạc nhìn Tần Hạo, cậu ta không dám lên tiếng, kéo Tần Hạo đi ra ngoài mới hỏi:

- Tiên sinh nhà các người làm sao vậy?

Tần Hạo ai u một tiếng, nhỏ giọng nói:

- Ghen!

- Cái gì?

Trần Vũ Thịnh kinh ngạc tới suýt nữa kêu thành tiếng.

- Suyt, suyt, cậu muốn tôi chết hả?

Tần Hạo vội vàng giữ Trần Vũ Thịnh:

- Bác sĩ Trần, cậu đi khuyên nhủ tiên sinh nhanh đi, cậu ấy cũng thật đáng thương.

- ...

Ai dám nói Cổ Tĩnh Trạch đáng thương?

Nếu anh đáng thương, vậy đàn ông trên đời này sẽ như thế nào?

- Sao vậy?

- Tiên sinh mời cậu tới xem bệnh cho phu nhân, ai biết được phu nhân lại cho tiên sinh leo cây, nói ra ngoài gặp bạn.

- Có người dám cho Cổ Tĩnh Trạch leo cây sao?

- Vậy mới nói, dù sao bây giờ tiên sinh đang sắp bùng con thịnh nộ, bác sĩ Trần cậu tới thật đúng lúc, cậu đức cao vọng trọng, là người chuyên nghiệp, tiên sinh giao cho cậu, tôi rút lui trước.

- Này, tôi không phải... Tôi cũng không phải chuyên gia tình yêu mà, cậu chạy cái gì mà nhanh thế hả?

Nhìn Tần Hạo không quay đầu lại chạy nhanh như chớp, Trần Vũ Thịnh chỉ có thể im lặng nhìn vào bên trong.

Sau khi vào cửa, Trần Vũ Thịnh nói:

- Có tổng, tôi cảm thấy nếu cậu có vấn đề gì, muốn tâm sự hay có phiền não, đều có thể nói với tôi, chúng ta cũng từng như vậy mà!

- Tôi? Không có tâm sự gì cả.

Mặt Cổ Tĩnh Trạch không cảm xúc, lật xem văn kiện của công ty đang cầm trên tay.

Trần Vũ Thịnh nói:

- Liên quan tới cô ấy sao, cô ấy không trở về có lẽ là có việc quan trọng...

- Cái người phụ nữ không tìm không phải đó, tốt nhất không trở về cũng được.

Chân mày Cổ Tĩnh Trạch cứng đờ đứng lên, vừa nói vừa vỗ văn kiện trong tay một cái, đứng dậy đi ra ngoài.

Trần Vũ Thịnh rút cuộc cũng hiểu được lời Tần Hạo nói, tại sao Cổ Tĩnh Trạch lại đáng thương...

Thật đáng thương mà.

Bên ngoài.

Thắm Du Nhiên ngồi ở quầy rượu, nhìn Lâm Triệt đang uống bia.

- Ai đó, cuộc gọi kia rốt cuộc là có chuyện gì, sao bây giờ đột nhiên cậu tức giận như vậy?

Lâm Triệt ngẩng đầu lên, nhìn Thắm Du Nhiên:

- Tớ tức giận? Sao tớ có thể tức giận, không có mà, tớ căn bản là không có tức giận.

Thắm Du Nhiên mang rất nhiều quà về, trước tiên đưa đến nơi cô ở, sau khi Thắm Du Nhiên về nước còn phải ở chung với gia đình, cha mẹ đều ở đây, vì vậy Thắm Du Nhiên trở về nhà một chút rồi mới tới quầy rượu.

Cho nên hai mươi phút đương nhiên đã sớm trôi qua.

Lâm Triệt không trở về, cũng không muốn gọi cho Cố Tĩnh Trạch nữa.

- Rốt cuộc là ai? Ai có thể khiến cho cậu thấp thỏm thế này? Chẳng lẽ... chẳng lẽ là Tần Khanh?

Thắm Du Nhiên sớm biết chuyện của Tần Khanh với Lâm Triệt, trong lòng cô, có thể khiến cho Lâm Triệt không tìm không phải bỗng nhiên vui buồn bất chợt như vậy, không phải Tần Khanh còn có thể là ai?

- Làm sao có thể?

Bạn đang đọc truyện *Thiêm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 113: Đàn Ông Ghen Thật Lạnh Lùng

Lâm Triệt vội vàng ngẩng đầu lên nói:

- Cậu không nên nói lung tung, bây giờ Tần Khanh sắp trở thành anh rể của tớ rồi, tớ và cậu ấy không có quan hệ gì cả.

- Không phải chứ, bọn họ còn ở bên nhau sao?

- Sắp kết hôn rồi, cậu không chú ý đến tin tức giải trí trong nước à, báo chí đã nói về tin tức này rất nhiều lần.

Lâm Triệt nghĩ lại vẫn còn cảm thấy có chút không thoải mái.

Nhưng thời gian chính là phương thuốc hữu hiệu nhất để chữa lành vết thương. Hiện tại nghĩ tới chuyện đó cũng không còn cảm giác tê tâm liệt phế (1) như ban đầu nữa.

Thắm Du Nhiên im lặng lên tiếng:

- Vậy cậu cũng quá uất ức rồi, đến bây giờ vẫn chưa nói với anh ấy là cậu thích anh ta. Dù sao cũng nên nói cho anh ấy biết, bất kể kết quả như thế nào...

- Được rồi, Du Nhiên. Có đôi khi tiếc nuối cũng là một chuyện tốt.

Lâm Triệt kéo tay Thắm Du Nhiên, cười cười.

Trong đầu lại nhớ tới lời nói hôm qua của Cố Tĩnh Trạch.

Nếu như cô đồng ý, anh có thể giúp cô và Tần Khanh ở bên nhau.

Nhưng bây giờ suy nghĩ lại, thực ra thì cô cũng không thật sự muốn.

Cùng Tần Khanh ở bên nhau dường như đã không quan trọng như vậy nữa, còn không quan trọng bằng sự nghiệp của cô. Hiện tại cô chỉ muốn mình có thể ngày càng tiến bộ. Mộc Phi Nhiên đã là tấm gương cho cô rồi.

Thắm Du Nhiên thở dài, ôm Lâm Triệt. Hai người giống như anh em đồng cảnh ngộ vậy, cùng nhau uống bia.

- Cạn ly.

- Đúng vậy, đừng nghĩ gì nữa! Chúng ta cứ thoải mái một đêm không say không về.

- Tôi đây, ai say trước người đó trả tiền.

- Cậu thật ngốc, say rồi làm sao còn trả tiền được. Ví tiền ném ở chỗ nào còn không biết.

Uống rồi lại uống, chợt cảm thấy bên cạnh có người đi tới.

- Này, hai cô em uống rượu như vậy rất nhảm chán, cùng chơi với đám an hem bọn anh nào!

Thảm Du Nhiên uống nhiều cũng hơi mơ màng, ngẩng đầu lên, lắc lắc chai rượu nói:

- Ai muốn uống rượu với đám đàn ông xấu các người chứ, đàn ông trên đời này không một ai tốt cả.

Lâm Triệt cũng dùng sức gật đầu:

- Đúng vậy đúng vậy, không một ai tốt, đều là khốn kiếp.

Cố Tĩnh Trạch là khốn kiếp nhất, đã cùng Mạc Huệ Linh anh anh em em mà còn chạy tới quản lý cô.

Người đàn ông vừa nghe thì cảm thấy thú vị, đi tới:

- Em gái nhỏ, em như vậy là không đúng rồi. Đàn ông không xấu phụ nữ không yêu mà. Các em không phải thích bọn anh như vậy sao, bọn anh cũng là vì khiến cho các em thích nên mới trở nên xấu xa.

Vừa nói, tay hắn đã nắm lấy tay Thảm Du Nhiên:

- Đi, qua đây cùng chơi với anh đi.

- Anh buông tôi ra, buông ra. Nếu không buông tôi đá vỡ trứng của anh.

- Hừm? Em mà đá thì chúng ta làm sao cùng nhau chơi đùa hạnh phúc được.

Người đàn ông đặc biệt hưng phấn, trực tiếp mở lời thô tục.

Thảm Du Nhiên tức giận giùng giởng, Lâm Triệt cũng vội vàng đi qua ngăn cản:

- Anh thả chúng tôi ra, còn như vậy nữa thì chúng tôi không khách khí đâu.

Lâm Triệt tức giận, trực tiếp tát thẳng vào mặt người đàn ông:

- Có biết xấu hổ không, người ta không muốn đi cùng anh rồi, anh còn nắm tay như vậy làm gì?

Người đàn ông bị đánh khê hốt hoảng, trợn mắt nhìn Lâm Triệt, hùng hổ vọt tới.

Nhưng ngay tại lúc này...

Một bàn tay chặn trước mặt Lâm Triệt.

Lâm Triệt sững sốt một lát, ngẩng đầu lên, liếc nhìn Trần Vũ Thịnh không biết đã ở bên cạnh từ lúc nào.

Người đàn ông ngăn người, Trần Vũ Thịnh thành thạo dùng một tay trụ lại cánh tay của người kia, một chiều cảm nã thủ trực tiếp làm cho đối phương ngồi chồm hổm trên đất, mu bàn tay bị bẻ ra sau lưng, gào khóc kêu to.

- Cút, nếu để tôi thấy các người lần nữa thì cứ chờ xem.

Thảm Du Nhiên mơ màng ngẩng đầu lên:

- Ấy, anh đẹp trai làm anh hùng cứu mỹ nhân..

Vừa nói, cánh tay liền đặt lên trên ngực Trần Vũ Thịnh.

Lâm Triệt vội vàng nắm lấy Thảm Du Nhiên đã uống say kéo lại. Người phụ nữ này tử lượng so với cô còn kém xa, mới một chút đã say không chịu được.

- Thật xin lỗi, bác sĩ Trần. Cô ấy là bạn của tôi, hơi say...

Trần Vũ Thịnh nhìn Lâm Triệt bắt lấy Thảm Du Nhiên đang lao đảo lắc lư, lôi kéo trở về:

- Được rồi, để tôi. Phu nhân, sao cô còn ở chỗ này? Ông chồng của cô ở nhà muốn giận điên lên rồi.

Cố Tĩnh Trạch giận điên lên?

Lâm Triệt bấu môi, quay đầu lại nói:

- Ai bảo lòng dạ anh ấy quá hẹp hòi, tôi cùng bạn bè ra ngoài chơi cũng không được.

Trần Vũ Thịnh đáp:

- Cậu ấy cũng là quan tâm cô thôi.

- Không thể nào, anh ấy chính là nhỏ mọn.

- Ai kêu cô cho cậu ấy leo cây. Cô là Cố phu nhân nhưng cậu ấy là Cố Tĩnh Trạch. Cô hỏi thử xem ở thành phố B này, ai dám cho Cố Tĩnh Trạch leo cây.

Lâm Triệt suy nghĩ một lát, ban đầu Cố Tĩnh Trạch muốn giúp cô đỡ buồn nên mới cho cô trở về. Mặc dù thái độ ác liệt nhưng dù sao cũng là có lòng tốt.

Vì vậy thái độ dịu xuống vài phần, nhìn Trần Vũ Thịnh rồi lầm bầm nói:

- Ai bảo anh ấy không nói chuyện đàng hoàng... Nhưng mà...

Ngẩng đầu lên, cô chột dạ nhìn anh ta:

- Tôi thật sự là người đầu tiên cho anh ấy leo cây sao?

- Cũng không phải là người đầu tiên.

Trần Vũ Thịnh nói:

- Chuyện đó...người mà lúc trước chọc anh ấy tức giận như vậy, anh ấy sẽ làm như thế nào?

- Điều biến mất ở thành phố B hết rồi, còn sau lưng làm thế nào thì tôi cũng không biết.

-...

Nghiêm trọng vậy sao!

Lòng dạ của người đàn ông này cũng quá hẹp hòi rồi.

Trần Vũ Thịnh nói:

- Hiện tại cậu ấy bị nhốt ở phòng tập thể hình không ra ngoài được nên tôi mới vội vàng tới tìm cô, bảo cô nhanh chóng trở về.

- À... Vậy chúng ta mau mau đưa cô ấy về trước đi

- Được rồi, cô gái này giao cho tôi, cô nhanh chóng về trước đi.

- Ủm, cũng được. Thẩm Du Nhiên ở cùng với cha mẹ tại tiểu khu của Kim Sắc Gia Viên, buổi tối không thể không về nhà được, anh giúp tôi đưa cô ấy trở về nhà.

Bác sĩ của Cố Tĩnh Trạch cô có thể tin tưởng được. Trước tiên giao Thẩm Du Nhiên cho cậu ta rồi mau chóng rời khỏi đây.

Thẩm Du Nhiên còn chưa biết chuyện gì xảy ra, ngẩng đầu lên liền thấy một người đàn ông đang lạnh lùng nhìn mình, lập tức giờ móng vuốt lên:

- Đây, anh đẹp trai, đáng người thật không tệ nha. Một buổi tối bao nhiêu tiền? Nhưng đáng tiếc chị đây không có tiền... hay là anh thả tôi đi đi..

Chết tiệt, ôm anh ta làm gì chứ...

Lâm Triệt này toàn quen biết những người không đâu.

Cố gia.

Sau khi Lâm Triệt vào cửa, người giúp việc vội vàng nói:

- Phu nhân, cô rút cuộc cũng quay lại rồi. Tiên sinh ở phòng tập thể hình vẫn chưa đi ra được.

Lâm Triệt nghĩ “Ai biết Cố Tĩnh Trạch nhỏ mọn như vậy đâu. Lâu như vậy còn chưa hết giận, không phải chỉ cho anh leo cây thôi sao. Hơn nữa cô cũng đã gọi điện thoại cho anh. Cô với Thẩm Du Nhiên một năm rồi chưa gặp mặt, đi đón tiếp bạn một chút cũng không được sao.”

Lặng lẽ mở cửa phòng thể hình ra, nhìn vào bên trong, cô thấy Cố Tĩnh Trạch mặc áo lót thể thao, phía dưới là quần đùi thể thao ngắn, mồ hôi chạy ướt cả tấm lưng người đàn ông, bắp thịt bởi vì dùng lực mà càng chắc khỏe. Cả người tỏa ra hương vị hormone nam tính làm người xem không thể dời mắt được.

Thật là một người đàn ông đẹp trai.

Cô hơi khép cửa lại, phát ra tiếng vang, lập tức kinh động Cố Tĩnh Trạch ở bên trong.

Liếc mắt về phía Lâm Triệt, Cố Tĩnh Trạch khẽ nhú mày, nghiêm túc nhìn về phía cô, ánh mắt sắc bén mang theo chút tức giận khiến cho người khác cảm thấy rùng mình.

- Ai cho em vào đây.

Cố Tĩnh Trạch buông dụng cụ tập thể hình ra, đứng dậy lạnh lùng nhìn cô.

Đi gặp người yêu xong mới trở về tìm anh.

Về mặt nịnh hót kia, thật là khiến người ta chán ghét.

Trong mắt cô, anh là một người đàn ông dễ lừa gạt có phải không?

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiềm Thê: Ông Xã Cực Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 114: Đây Là Trừng Phạt Dành Cho Em

Lâm Triệt vội vàng đóng cửa lại, nhìn Cố Tĩnh Trạch trong phòng:

- Anh làm sao vậy?

Cố Tĩnh Trạch nhú mày trừng mắt nhìn cô:

- Tôi nói em đi ra ngoài!

- Không đi, anh không nói anh rốt cuộc bị làm sao thì tôi sẽ không đi.

Lâm Triệt nói xong, nghênh ngang đi tới trước mặt Cố Tĩnh Trạch.

Cố Tĩnh Trạch lạnh mặt nhìn Lâm Triệt đi tới:

- Em có thể có một chút rụt rè nào của con gái không, tôi đã nói em ra ngoài!

- Người nói kiểu như vậy để tôi rút đi, tôi đã nghe không ít hơn mấy chục lần, nhưng tôi vẫn không phải yên ổn ngồi trong giới nghệ sĩ mà không có rút ra ngoài sao.

Lâm Triệt mặt dày mày dạn ngồi xuống, ngồi ở trên một cái máy không biết là loại máy tập thể hình nào, con mắt liếc qua một thân cơ bắp của Cố Tĩnh Trạch.

Lông mày của Cố Tĩnh Trạch gắt gao nhíu lại, đôi mắt đen nhánh nhiễm lấy lửa giận, tựa như lóe ra tinh lửa, lửa sắp cháy lan ra đồng cỏ, bật vô âm tính bắt đầu phản nộ.

- Em ép tôi ném em ra ngoài có phải không?

Cố Tĩnh Trạch đe dọa hung hăng nhìn cô.

Lâm Triệt bị ánh mắt đỏ thắm của hắn làm cho chấn động bắt đầu có chút lo lắng, khuôn mặt nhỏ cũng bình ổn lại, bình tĩnh nhìn Cố Tĩnh Trạch:

- Cố Tĩnh Trạch, tôi tới đây để giải thích với anh, tôi chỉ là đi sân bay đón người bạn của mình, anh không cần thiết phải tức giận như vậy. Tuy tôi là vợ của anh nhưng tôi vẫn là người, tôi có quyền kết bạn, không phải chúng ta đã nói, chúng ta sẽ không can thiệp chuyện của đối phương sao.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Không can thiệp chuyện của đôi phương? Đúng vậy, không can thiệp thì không can thiệp, tôi không can thiệp quyền đi kết bạn của em, nhưng bạn của em cũng đừng quay lại cho tôi, cho nên bây giờ tôi muốn em cút ra ngoài!

- Anh...

Lâm Triệt cảm thấy quả thực Cố Tĩnh Trạch không hiểu chuyện, đúng là hung tàn, làm gì có ai như hắn.

Nhưng mà, ngay sau đó Cố Tĩnh Trạch đã túm cổ áo của cô lên, trực tiếp đem người kéo ra bên ngoài.

- Cố Tĩnh Trạch, anh thả tôi ra, anh quả thực là khốn nạn, tàn bạo, anh...

Lâm Triệt bị chọc giận, quay đầu kéo tay Cố Tĩnh Trạch lại, hạ miệng xuống cắn một ngụm.

Cảm giác mặn mặn, mang theo mồ hôi trên da thịt của anh. Miệng vừa hạ xuống, còn mang theo một chút mùi tanh.

Cố Tĩnh Trạch không nhúc nhích, giống như bản thân không hề có cảm giác đau đớn.

Lâm Triệt đành phải buông lỏng miệng ra, ngẩng đầu, nhìn mặt Cố Tĩnh Trạch giống như hòn đá cứng ngắt.

Lâm Triệt tức giận nói:

- Tôi không đi, tôi sẽ không đi đâu hết.

Nhất thời tức giận cô lại cố chấp không thỏa hiệp như vậy.

Cố Tĩnh Trạch túm Lâm Triệt lên, một tay xách cô ngã ở trên đệm êm của một cái máy tập thể hình.

Sau đó, anh tức giận đè người xuống.

Lâm Triệt chỉ cảm nhận được một mảng hơi thở nam tính rõ ràng.

Trên người anh còn ướt, quần áo đều bị mồ hôi làm ướt, ẩm ướt lộ ra làn da trơn nhẵn.

Anh đè xuống khiến Lâm Triệt nhất thời cảm thấy không thở nổi, nhưng hai tay bị anh nắm lấy, mạnh mẽ đẩy lên trên đệm, có một loại cảm giác khó nói lên lời.

Một mặt cảm thấy sợ hãi, hận không thể run rẩy cả người, một mặt lại nhìn người anh mồ hôi ẩm ướt, thân thể gằn trong gang tấc, dường như hoa si trong thân thể bộc phát, chỉ có thể cảm thán một tiếng.

Phức tạp như vậy.

Thân thể vừa mới tập luyện qua tựa như dã thú vừa mới tỉnh lại, mang theo một loại hương vị dã tính, cơ bắp căng bản nhìn rất đẹp, lúc này càng là từng khối từng khối, vận động như thật, làm cho người ta hận không thể cho tay vào đi bắt một lần.

Bàn tay của anh nắm chặt mười ngón tay của cô. Lúc nụ hôn hạ xuống, mồ hôi cùng vị mặn xông vào trong miệng.

Trong nháy mắt Lâm Triệt cảm thấy một hồi run rẩy, tử cung nhỏ vọt lên trên, cả người giống như đang trôi nổi trên không.

Anh buông cô ra, liếm láp miệng cô lưu luyến không rời, tuy xấu hổ nhưng càng muốn nhiều hơn.

Nhưng trong lòng cô, lý trí còn đang ngự trị hơn cả trái tim của cô.

- Cố Tĩnh Trạch... Anh nóng quá, thả tôi ra.

- Bây giờ mới nói buông, có phải là chậm quá rồi không!

Cố Tĩnh Trạch mập mờ nhìn cô, nhất thời thật muốn chà đạp cô, dụ dỗ nàng rơi vào bẫy tình.

Thân thể nho nhỏ khiến cho người ta có xúc động muốn giãy vò, tiến vào bên trong cơ thể người này.

- Không phải, anh đè đau tôi, đau...

- Được, lát nữa sẽ hết đau!

Dưới bụng Cố Tĩnh Trạch một trận nhốn nháo, người phụ nữ này, chẳng lẽ không biết, kêu đau như vậy, đối đàn ông mà nói, gần như là một loại dẫn dụ

trí mạng sao?

- Nhưng mà...

- Ngoan, không đau, một chốc lát nữa sẽ không đau...

Cố Tĩnh Trạch lấy kéo cô, tay thẳng tắp hướng phía phía dưới lao đi.

- Cố Tĩnh Trạch, thả tôi ra...

Lâm Triệt yếu ớt nói.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Không có lần sau, nếu em lại đối nghịch với tôi, tôi sẽ không bỏ qua cho em.

- Ai đối nghịch với anh... Tôi chính là đi gặp bạn mà...

Lâm Triệt thật sự rất muốn khóc.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Bạn? Em nói thật dễ nghe, nói thẳng ra là người trong lòng của em thì thế nào.

- Người trong lòng cái gì!

Lâm Triệt nâng mắt lên, khóe mắt ngân ngấn nước mắt nhìn anh.

Bởi vì vừa mới bị kích thích nên lúc này cô thật muốn khóc lên, làm sao có thể như vậy.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Tần Khanh, không phải là người trong lòng của em sao, thế nào, còn muốn tôi nói rõ ra như vậy?

Lâm Triệt kinh ngạc nhìn anh:

- Tần Khanh cái gì, anh có bệnh sao? Tôi đi đón Thẩm Du Nhiên, bạn của tôi, mới từ học bổng nước ngoài trở về!

Mi tâm Cố Tĩnh Trạch nhăn lại, không tin nhìn cô:

- Em không phải đi đón Tần Khanh sao?

- Ai đi đón Tần Khanh!

Lâm Triệt lập tức đẩy Cố Tĩnh Trạch ra, cúi đầu thì thấy áo quần của mình vừa xốc xếch lại lộn xộn. Cố Tĩnh Trạch bị đẩy ra, hai tay chống trên mặt đất, kỳ quái nhìn Lâm Triệt.

Lâm Triệt nói:

- Vì tôi đi đón Tần Khanh nên anh mới tức giận sao?

Về mặt của Cố Tĩnh Trạch lập tức nhu hòa lại, mây đen vừa mới tiêu tán nhưng thay vào đó lại là một mặt xấu hổ u ám.

Quay đầu thu lại thần sắc khó xử, anh nhìn Lâm Triệt, mấp máy môi:

- Phải... Đúng là như vậy, tôi là thấy cô sao có thể dễ tiện như vậy.

- Anh mới là đồ dễ tiện, căn bản tôi chưa thấy Tần Khanh lần nào! Tôi ở cùng với Du Nhiên trong quán cà phê chờ đợi một hồi rồi đi quán bar!

Cố Tĩnh Trạch đứng lên:

- Có đúng không? Vậy... vậy là tốt rồi.

Lâm Triệt tức giận trừng mắt Cố Tĩnh Trạch, dùng tay đẩy Cố Tĩnh Trạch:

- Anh... anh quả thực là đồ cầm thú, khốn nạn!

Đẩy xong, không dám nhìn lại người mình, đỏ mặt chạy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thiêm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Cố Tĩnh Trạch Xấu Xa

Lâm Triệt vừa trở lại phòng, vội vàng chạy vào phòng tắm. Trước tiên phải tắm một cái, rửa trôi mùi vị của anh trên thân thể cô.

Cố Tĩnh Trạch đáng chết, quả thực muốn chết!

Sao anh có thể như vậy... xấu xa như vậy, đáng giận như vậy.

Thật là xấu hổ muốn chết...

Cô lấy chăn trùm kín đầu mình, đáng chết đáng chết, Cố Tĩnh Trạch đáng chết...

Cố Tĩnh Trạch tập thể hình xong, trực tiếp tắm rửa ở phòng tập.

Nhìn vào dòng nước lạnh, dường như thân thể đã dễ chịu một chút.

Trong chốc lát, giống như trên tay anh vẫn còn hương vị của cô, cảm giác của cô. Cảm giác kia, cũng không hẳn là đáng ghét. Nhắm mắt lại, vẫn không có cách nào làm người anh em của mình yên lặng nằm xuống.

Chết tiệt!

Bên trong mở nước lớn, gần như muốn anh đem toàn bộ cơ thể ngâm nước lạnh để dập tắt dục hòa...

Đến lúc ra khỏi phòng tập, đã hơn một giờ trôi qua.

Tần Hạo vội vàng chạy tới.

- Tiên sinh, ngài vừa mới tìm tôi sao?

Cố Tĩnh Trạch liếc mắt nhìn Tần Hạo một cái.

- Ban nãy cậu nói, hôm nay Tần Khanh ở sân bay?

Vừa nghe đến chuyện này, Tần Hạo vội vàng cúi đầu.

- Đúng vậy. Tiên sinh, ngài cũng đừng quá tức giận, Tần thiếu và phu nhân kỳ thực cũng chỉ là...

“Bộp!”

Cố Tĩnh Trạch đập văn kiện lên trên bàn, cắt ngang lời Tần Hạo.

Tần Hạo ngơ ngác ngẩng đầu lên.

- Tiên sinh...

- Không sao, công tác lần này của cậu làm rất tốt.

Cố Tĩnh Trạch cười nhạt, khéo môi câu lên thành một đường cong.

Nhưng mà Tần Hạo lại cảm thấy lạnh người.

- Vì tiên sinh tôi sẽ cố gắng cúc cung tận tụy (1), cảm ơn tiên sinh thừa nhận, về sau chắc chắn tôi sẽ càng thêm nỗ lực.

Tần Hạo cười nói.

Cố Tĩnh Trạch nói.

- Đề thưởng cho cậu, tôi cảm thấy hẳn là nên cho cậu đi giải sầu một chút.

- A? Tiên sinh, ngài quá khách khí, ngài...

- Vừa đúng lúc bên Campuchia có một nhà xưởng lớn đang xảy ra vấn đề, không bằng cậu qua bên kia giải sầu, thuận tiện coi xem nhà xưởng kia có vấn đề gì.

- A...

Tiên sinh, ngài khẳng định đây là phần thưởng?

- Được rồi, ngày mai có người sẽ chuẩn bị vé máy bay cho cậu. Không giải quyết được vấn đề của nhà xưởng, cậu cũng đừng hòng nghĩ đến chuyện trở lại.

Về tươi cười trên mặt Cố Tĩnh Trạch cuối cùng cũng biến mất.

Sau cùng nhìn Tần Hạo một cái thật sâu, Cố Tĩnh Trạch hừ lạnh rồi đi ra ngoài.

Để lại một mình Tần Hạo ở đó với mớ hỗn độn.

- Tiên sinh... Tôi rất cuộc đã làm sai cái gì...

Buổi tối, Cố Tĩnh Trạch không cùng Lâm Triệt ngủ chung nữa.

Chỉ sợ mình nếu ngủ trong căn phòng đó, mặt đối mặt với cô nhất định anh sẽ ngủ không được.

Lâm Triệt nằm một mình trong phòng ngủ cũng rất rối rắm, thật vất vả mới ngủ được.

Ngày hôm sau, sáng sớm Cố Tĩnh Trạch đã rời đi. Lâm Triệt vừa tỉnh dậy, Thẩm Du Nhiên liền gọi đến.

- Oa, ngày hôm qua sao tớ lại ở tại trong nhà người khác?

Thẩm Du Nhiên nói.

Lâm Triệt đáp:

- Cậu đang ở trong nhà người khác? Có ý gì?

- Là một người đàn ông rất nguy hiểm đó, làm tớ sợ muốn chết, tớ tưởng đã xảy ra chuyện rồi.

Lâm Triệt chớp chớp mắt, nói.

- Vậy sao, người cậu nói chính là bác sĩ Trần đi, tớ nhờ anh ấy đưa cậu về nhà mà. Thế nào, không xảy ra chuyện gì chứ?

Thẩm Du Nhiên nói:

- Đương nhiên, sao có thể xảy ra chuyện gì, tớ đã học Taekwondo được ba năm, người đàn ông nào dám chạm vào tớ.

- Ba năm học Taekwondo... Nhưng mà đến giờ vẫn vô ích.

-...

Thẩm Du Nhiên nói

- Nhưng mà người này rất cuộc là ai, sáng sớm tớ thức dậy đã bỏ đi rồi.

- Cậu uống say mà, người này là một bác sĩ rất tốt. Nhất định là do cậu có vấn đề, anh ấy đành phải mang cậu về nhà mình. Được rồi, nếu cậu đã tỉnh, tớ qua đi tìm cậu, có việc muốn nói cho cậu.

- Được rồi.

Rất nhanh, Lâm Triệt đã đến nhà Thẩm Du Nhiên.

Thẩm Du Nhiên còn đang ở cùng ba mẹ, thấy Lâm Triệt đến thì ba mẹ Thẩm Du Nhiên đều rất kinh ngạc.

- Du Nhiên à, bây giờ Lâm Triệt rất có triển vọng đó, mẹ thấy con bé trên TV suốt.

Ba mẹ Thẩm Du Nhiên đều là công nhân, trong nhà không tính là túng bần, nhưng cũng không phải đặc biệt giàu có.

Tiền cho Thẩm Du Nhiên xuất ngoại cũng đều do tự mình làm việc để kiếm ra.

Lúc này Thẩm Du Nhiên kéo Lâm Triệt tự hào nói:

- Đây là đương nhiên, bạn của con, sao có thể không có triển vọng chứ.

Nói xong thì kéo Lâm Triệt đi vào trong phòng.

Lâm Triệt xấu hổ nhìn Thẩm Du Nhiên, nói thẳng:

- Thật ra, lúc cậu không có ở đây, đã xảy ra một chuyện...

Cô thấy chuyện này vẫn nên nói cho Thẩm Du Nhiên biết, nếu giấu diếm cũng không tốt.

- Chuyện gì?

- Tớ kết hôn rồi.

Lâm Triệt nói.

- Cái gì?

Thẩm Du Nhiên gần như nhảy dựng lên.

Lâm Triệt kéo bạn tốt ngồi xuống, rồi mới kể hết toàn bộ.

Thẩm Du Nhiên nghe xong, nghẹn họng trân trối nhìn Lâm Triệt. Cuối cùng, hai tay nắm lấy Lâm Triệt, gần như muốn dùng sức mà bóp chết cô.

- Có Tĩnh Trạch... Có gia, Lâm Triệt, cậu điên rồi, điên rồi, điên rồi à?

Thẩm Du Nhiên mới thật sự điên rồi, ở trong phòng la hét rất lâu.

Mãi cho đến khi ba mẹ Thẩm ở bên ngoài cho rằng có chuyện gì xảy ra, đến gõ cửa hỏi thì Thẩm Du Nhiên lúc này mới nhỏ giọng xuống, gất gao trừng mắt Lâm Triệt.

- Phu nhân, tiểu nhân có mắt mà như mù, xin lỗi ngài nhiều nha.

- Đi chết đi!

- Nhưng mà... quá dọa người rồi, làm sao có thể...

Lâm Triệt im lặng nhìn Thẩm Du Nhiên.

- Được rồi, không phải tớ đã nói rồi sao, thực ra trong lòng anh ta đã có người mình yêu. Chỉ là vì tớ không cẩn thận hạ thuốc, cho nên mới phải...

- Cậu cũng thật lợi hại, còn dám bỏ thuốc người của Cố gia.

- Tớ... Đó là nhất thời xúc động, ai biết được sau lưng Cố Tĩnh Dư lại có gia thế lớn như vậy. Tớ cứ nghĩ đó là Cố Tĩnh Dư, nhưng Cố Tĩnh Dư chỉ mở cửa phòng, cuối cùng ở trong phòng lại là anh trai anh ấy... Tớ khi đó bỏ không ít tiền hối lộ nhân viên khách sạn, mới để cho tớ đi vào, thật uống công.

- Cút đi, cậu rõ ràng là vợ được tiện nghi lớn như vậy, còn uống công. Đúng là không có người nào như cậu, cậu thật đúng là gặp may, hừ.

Lâm Triệt trừng mắt liếc cô một cái, ngay lập tức nghĩ đến Cố Tĩnh Trạch xấu xa.

- Cậu lấy xài thử đi, cậu không biết đâu, Cố Tĩnh Trạch người này... Rốt cuộc có bao nhiêu xấu xa!

Thẩm Du Nhiên trở về đi tìm việc làm, còn Lâm Triệt trở về nhà.

Ai ngờ mới vừa vào cửa, thì thấy Cố Tĩnh Trạch cũng vừa vào luôn.

Anh ưu nhã ngồi ở ghế trên, nhìn Lâm Triệt. Lâm Triệt mắt tự nhiên nhìn về phía cánh tay thon dài tinh tế của anh.

Ngày hôm qua, ngày hôm qua...

Người đàn ông đáng chết này, vậy mà lại dùng tay...

Cô cảm thấy trong thân thể mình một hồi co thắt mạnh, nghĩ có gì đó không ổn.

Mà Cố Tĩnh Trạch, ngẩng đầu lên nhìn Lâm Triệt

- Em về rồi à, bây giờ tôi dẫn em đi ăn cơm trưa.
- Tôi... tôi... tôi không cần, tôi ăn ở nhà là được rồi.

(1) Cúc cung tận tụy: Dốc hết lòng hết sức làm tròn bổn phận.

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hồn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 116: Người Phụ Nữ Cổ Tình Gây Sự

Lâm Triệt lập tức bảo vệ mình.

- Anh làm cái gì đấy...

Cổ Tình Trạch đứng lên, kỳ quái nhìn cô.

- Sao vậy, đi ra ngoài ăn cái gì đó thôi mà. Tôi biết một nhà hàng do một người Pháp mở, đồ ăn làm có mùi vị chính thống, thay quần áo đi rồi chúng ta đến đó nằm thử.

- A... Vậy sao! Được, tôi lập tức đi thay quần áo.

Mặt Lâm Triệt hồng hồng, chạy nhanh về phòng.

Cổ Tình Trạch kinh ngạc quay đầu nhìn cô, có một chút hoài nghi.

Thấy cô nghiêng ngả lao đảo chạy vào bên trong, mới đứng ở đó bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Lâm Triệt thay quần áo đi đến nhà hàng Pháp, nhất định phải ăn mặc đoan trang, nhưng mà thử cái nào đều cảm thấy không hợp, có cái thì quá dài có cái thì quá ngắn quá ngắn còn có cái thì quá mỏng manh.

Nếu là ngày thường thì cũng không có cảm giác gì.

Chỉ là, trải qua sự việc ngày hôm qua, nhớ tới Cổ Tình Trạch thì trong lòng cảm thấy không được bình thường, gương mặt không tự chủ được sẽ đỏ lên, không dám nhìn vào đôi mắt của anh.

Nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn ăn mặc bình thường, mặc vào vẫn rất đẹp, chỉ là không quá nổi bật.

Cô xoay người một vòng, thấy trang điểm đơn giản, mới vừa lòng cười cười.

Đi ra ngoài, Cổ Tình Trạch một tay cầm ở túi quần, quay đầu lại nhìn cô, hơi hơi dừng một chút.

Lâm Triệt mặc một chiếc váy dài, bộ dáng ung dung giống như công chúa thời Trung cổ, thoát nhìn rất đẹp vừa sang trọng lại hào phóng.

Ánh mắt Cổ Tình Trạch thật sâu nhìn thoáng qua, đi đến rồi nói,

- Đi thôi.

Lâm Triệt cười cười, Cổ Tình Trạch nói

- Em không biết khoác tay tôi sao, đây là nghi thức ăn cơm Tây.

- Hả?

Cổ Tình Trạch cong cánh tay đưa tới, Lâm Triệt nhìn nhìn, đành phải đem tay khoác vào khuỷu tay của anh.

Anh vừa lòng cười cười, ngẩng đầu lên. Mới vừa bắt đầu bước đi, lại nghe thấy di động ở trong túi có chuông gọi đến lên.

Không vui cầm lấy di động, nhìn thấy lại là Mạc Huệ Linh không biết bỗng nhiên gọi điện thoại tới làm gì.

Cố Tĩnh Trạch nhíu mày, nhìn nhìn Lâm Triệt một bên, nghe điện thoại.

- Làm sao vậy Huệ Linh.

Mạc Huệ Linh khóc lóc nói.

- Hình như trong nhà có trộm, em rất sợ.

- Cái gì? Gặp trộm, sao có thể?

- Em mới chuyển đến đây, không biết rốt cuộc tình hình ở đây như thế nào, thế nhưng, nhà em không giống như nhà anh có rất nhiều bảo vệ, ở đây chỉ có một mình em ở, cho nên. . .

Càng nói âm thanh Mạc Huệ Linh ngày càng nhỏ, bộ dáng ủy khuất lại sợ hãi.

Cố Tĩnh Trạch hít một hơi thật sâu, chỉ có thể nhìn Lâm Triệt đứng bên cạnh, nói với Mạc Huệ Linh trong điện thoại:

- Đừng khóc, hiện tại anh sẽ qua đó nhìn ngay.

Buông điện thoại xuống, Lâm Triệt cũng đã tự giác buông tay anh ra.

- Cái này... Anh muốn qua đó nhìn thì đi đi.

Cố Tĩnh Trạch nhìn Lâm Triệt, vừa định nói chuyện, Lâm Triệt cười cười nói.

- Mau đi đi, gặp trộm cũng không may mắn gì.

Cố Tĩnh Trạch mím môi, nhìn cô nói.

- Vậy được rồi, tôi đi qua nhìn một chút, trước hết cho tài xế đưa em đến nhà hàng đã, tôi xử lý việc xong sẽ ngay lập tức đi qua.

- Được!

Cuối cùng Cố Tĩnh Trạch nhìn cô một cái, xoay người đi ra ngoài.

Lâm Triệt bấu môi, cô nàng Mạc Huệ Linh này, thật sự nhầm chuẩn thời gian.

Mà lúc này, Mạc Huệ Linh đang ở đó.

Cô ta buông điện thoại, vui vẻ xoay xoay vài vòng, nhìn căn phòng vẫn còn hoàn hảo. Nghĩ nghĩ, trực tiếp vứt tất cả đồ vật trong ngăn tủ lung tung, ngăn kéo cũng kéo hết ra, đồ vật quý báu rơi rụng đầy đất, thoát nhìn hình như là thật sự rất giống như gặp trộm, lúc này mới vừa lòng cười cười.

Hừ, Lâm Triệt, Cố Tĩnh Trạch là của tôi, cho dù anh có là chồng của cô đi chăng nữa, nhưng chỉ cần tôi gọi một tiếng, anh còn không phải ngoan ngoãn tới sao!

Rất nhanh Cố Tĩnh Trạch đi tới chỗ ở của Mạc Huệ Linh.

Nơi này cách Cố Tĩnh Trạch thật sự rất gần, đi bộ không đến mười phút là tới.

Cố Tĩnh Trạch đi vào trong phòng thì thấy Mạc Huệ Linh đang khóc lóc trực tiếp nhào vào lòng mình.

Cố Tĩnh Trạch nhớ tới lần trước nước mắt cô ta chạm vào da thịt mình, mình lập tức phát bệnh sởi, chân chạy né sang một bên.

Mạc Huệ Linh nhào vào khoảng không, ngẩng đầu lên ủy khuất nhìn Cố Tĩnh Trạch.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Hôm nay anh không uống thuốc, em vẫn đừng nên dựa vào anh, bằng không anh lập tức đi bệnh viện sẽ không thể ở lại chỗ này nữa đâu.

Mạc Huệ Linh vừa nghe, lúc này mới xoa xoa nước mắt, lý giải nhìn anh:

- Được rồi, em biết em không thể chạm vào người anh. . .

Cố Tĩnh Trạch nhìn cô ta một cái.

- Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?

Mạc Huệ Linh vội chỉ chỉ vào bên trong.

- Anh xem đi, em vừa trở về thì phát hiện trong nhà biến thành cái dạng này, em... em rất sợ hãi.

Cố Tĩnh Trạch nhìn bên trong phòng hỗn độn, ánh mắt đảo một vòng quanh phòng, cuối cùng ánh mắt dừng ở trên mặt Mạc Huệ Linh.

- Gặp trộm?

- Đúng vậy, đúng vậy.

Mạc Huệ Linh vội không ngừng gật đầu.

- Nhất định là em mới vừa chuyển đến, bọn họ biết nơi này chỉ có một mình em ở, cho nên mới...

Cố Tĩnh Trạch nói.

- Cho nên mới nói, ai kêu em dọn qua đây. Ở trong nhà không phải rất tốt sao, chỗ này chỉ có một mình em ở, đương nhiên sẽ không tốt, một người chăm sóc cũng không có.

Mạc Huệ Linh nhìn tay anh.

- Không phải còn có anh sao.

- Nhưng anh rất bận, không có khả năng mỗi ngày đều tới đây chiếu cố em.

- Nhưng mà, em chỉ cần ở gần anh một chút... em hy vọng có thể thường xuyên nhìn thấy anh đến đây, thật sự rất vui.

- Bởi vì cái này, em liền chuyển đến đây sao...

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Em như vậy thật sự quá tùy hứng.

- Em vì anh mà cái gì cũng nguyện ý làm.

- Nhưng mà em cũng không thể vì vậy mà nói dối anh.

Cố Tĩnh Trạch nhìn Mạc Huệ Linh.

Mạc Huệ Linh ngẩn người.

- Em... Em nào có nói dối...

Cố Tĩnh Trạch nhìn cô ta đến chết cũng không hỏi cái, chỉ chỉ trong phòng, ánh mắt sắc bén.

- Em nhìn xem, đây giống như gặp trộm sao?.

Mạc Huệ Linh bị anh vạch trần đột nhiên chột dạ, cũng đi theo nhìn vào bên trong.

- Làm sao... Làm sao lại không phải.

Cố Tĩnh Trạch đi vào bên trong.

- Nhiều vật quý báu như vòng cổ, hoa tai, mỗi cái đều trị giá mấy chục vạn, trộm chỉ lấy ra mà không có mang đi sao? Còn nữa, trộm không có việc gì tự nhiên lục tủ quần áo làm gì, vật quý báu đều đặt ở trong ngăn tủ, tủ quần áo toàn là quần áo, hẳn lãng phí thời gian lục tủ quần áo làm gì?

Trong lòng Mạc Huệ Linh ngổn ngang một đống hỗn loạn.

Cô ta là không nghĩ quá nhiều như vậy, cô ta chỉ là tùy tiện tìm lý do làm Cố Tĩnh Trạch biết. Nhưng cô ta một thiên kim tiểu thư, không gặp được trộm, cũng không quen biết một tên trộm nào, càng không nghĩ tới vấn đề logic đó, làm sao biết làm thế nào để giống thật được.

Cô ta bị vạch trần, mặt đỏ bừng lên, nhìn Cố Tĩnh Trạch rồi chạy nhanh nói:

- Em... Em... Em xin lỗi, Tĩnh Trạch.

Cố Tĩnh Trạch lắc đầu, nghĩ đến Lâm Triệt còn đang ở nhà hàng, quay đầu đi ra ngoài:

- Nếu không có việc gì thì anh đi trước đây, anh còn có việc phải làm.

- Tĩnh Trạch!

Mạc Huệ Linh ngẩng đầu lên nhanh chóng bắt lấy cánh tay Cố Tĩnh Trạch

- Đừng đi, anh không cần tức giận, em sai rồi, thật sự sai rồi, anh đừng đi mà.

- Huệ Linh, em buông anh ra!

Nhất thời Cố Tĩnh Trạch có chút bức.

Huệ Linh, anh càng này càng thấy cô ta rất phiền, lại còn vô cớ gây rối.

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 117: Bị Cho Leo Cây Thật Tức Giận

Mạc Huệ Linh nhìn anh, nhất thời sốt ruột, cắn răng cầm một cái bình hoa kế bên, ném xuống đất “rầm” một tiếng. Ngay sau đó, cầm mảnh vỡ của bình hoa lên, rạch một đường lên tay...

- Huệ Linh, em...

Cố Tĩnh Trạch vội chạy lên cướp lại, chậm chân một chút, mảnh vỡ đã cắt đứt tay để lại một đường máu.

Mạc Huệ Linh thật sự không nghĩ tới lại đau như vậy, lập tức đau phát khóc lên:

- Tĩnh Trạch, em... Em làm tất cả, chỉ là để có thể ở gần bên anh, anh... anh không cần tức giận...

- Em... Em...

Cố Tĩnh Trạch thật sự tức chết rồi, sao Mạc Huệ Linh có thể làm như vậy với chính mình. Tự mình hại mình như vậy, thật là một hành động không yêu bản thân!

Ngay sau đó, Mạc Huệ Linh liền run rẩy ngã xuống mặt đất, đau đớn kêu to.

Cố Tĩnh Trạch đứng tại chỗ đó, nhìn cô ta rồi thở dài, chỉ có thể lắc đầu, đi ra ngoài kêu xe tới.

Quán cơm

Lâm Triệt ngồi ở chỗ kia, đợi sau một lúc lâu lại không thấy Cố Tĩnh Trạch tới.

Nghĩ lại cũng hiểu được, bị Mạc Huệ Linh gọi đến sao Cố Tĩnh Trạch còn có thể tới đây.

Lâm Triệt cảm thấy mình cũng thật ngu xuẩn, thật sự ngồi ở chỗ này chờ anh làm gì.

Cảm thấy cực kỳ đói bụng, nhịn không được nữa, cô dứt khoát kêu người mang đồ ăn lên nhanh, mặc kệ thế nào, ăn no bụng mới là đạo lý.

Đang ăn ngon lành, bỗng nhiên có người đi tới bên cạnh.

Tương Cố Tĩnh Trạch cuối cùng cũng tới, cô ngẩng đầu lên

- Anh còn tới trễ nữa, tôi sẽ ăn sạch phần ăn của anh.

Nhưng mà ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy Cố Tĩnh Dư đứng ở trước mặt.

- Cố Tĩnh Dư?

Tại sao anh trai không tới, ngược lại em trai đã tới.

Cố Tĩnh Dư ngồi xuống.

- Thế nào, lại bị cho leo cây?

- Làm gì có đâu...

Lâm Triệt chột dạ nói.

Cố Tĩnh Dư cười, cô trang điểm, trau chuốt nhan sắc như vậy lại nói là không phải

- Mới vừa rồi cô còn nói rõ ràng như vậy, còn trang điểm nữa. Được rồi, thấy cô đáng thương như vậy, tôi tới ăn giúp cô một chút.

-...

Tại sao đàn ông của Cố gia một người tới một người đều không biết xấu hổ.

Cố Tĩnh Dư nói xong thì trực tiếp ăn, nhưng thật ra đang nhìn Lâm Triệt nói:

- Chỉ là tôi nghe nói cô muốn tham gia Chân Nhân Tú.

- Đúng vậy, chương trình này thật sự nổi tiếng, công ty chúng tôi cho tôi tham gia.

Lâm Triệt nói.

Cố Tĩnh Dư cười hắc hắc.

- Với chỉ số thông minh của cô, không phải sẽ biến Chân Nhân Tú thành vật hi sinh à?

- Tại sao chứ?

- Cô phải hiểu được những người tham gia Chân Nhân Tú đều rất lợi hại, mới có thể thắng mà nhận được chú ý nhiều nhất. Với chỉ số thông minh này của cô, làm sao có thể đoạt đất diễn với người khác?

- Sẽ không khó như vậy chứ?

Lâm Triệt nói.

- Tham gia Chân Nhân Tú, tất cả mọi người đều có cơ hội. Hơn nữa tại sao tôi lại không có chỉ số thông minh?

- Cô không nhìn xem lần này người cùng cô tham gia là ai à? Lược bớt vài diễn viên lão thành, thì cũng toàn là người đã tham gia Chân Nhân Tú hai năm, khẳng định có kinh nghiệm đoạt diễn hơn cô. Còn có mấy khách quý đi cùng cô lần này, từng người từng người, cũng đều là trâu mới sinh ra không sợ hổ, cô đó...

Hắn ăn bò bít tết, lắc đầu.

Lâm Triệt nói:

- Khách quý tham gia với tôi là ai vậy?

- Tôi nghe nói, chủ đề lần này là tiểu hoa đán mới nổi, tham gia cùng cô đều là nữ. Người mới, cô chắc cũng biết là ai, chẳng qua người mới... Thật sự một người lại một người uy mãnh, tới lúc đó cô sẽ được bồi bổ kiến thức.

Lâm Triệt lập tức chột dạ, đúng thật, cô ở phương diện tranh đoạt tài nguyên này, thật sự không nắm được.

Mà giới nghệ sĩ bây giờ, cũng không thể chỉ dựa vào kỹ thuật diễn xuất mà nổi tiếng được. Lâm Triệt nhìn Cố Tĩnh Dư.

- Tại sao anh lại tới nơi này chứ?

- Làm sao vậy? Không được à?

Cố Tĩnh Dư nói.

- Nhà hàng này là của Cố thị, tôi chỉ đến đây đi dạo.

Vậy mà nơi này cũng là của Cố thị.

Nhưng mà, nghĩ đến Cố Tĩnh Trạch còn ở đó với Mạc Huệ Linh, tâm tình không khỏi có phần không thoải mái, nhìn nhìn Cố Tĩnh Dư, cô nói:

- Không có việc gì thì tôi đi về trước.

Tạm biệt Cố Tĩnh Dư rồi về nhà, vậy mà Cố Tĩnh Trạch còn chưa chịu trở về.

Lâm Triệt dứt khoát chạy đi chơi với Thẩm Du Nhiên hết buổi chiều. Đến buổi tối, Cố Tĩnh Trạch vẫn chưa có trở về.

Lâm Triệt ngồi ở trên giường, không có đi hỏi người hầu Cố Tĩnh Trạch đang ở nơi nào, nhưng mà lại có một chút lo lắng, không phải Cố Tĩnh Trạch lại phát bệnh chứ. Lần trước chạm vào Mạc Huệ Linh ngay lập tức phát bệnh, không lẽ lần này sẽ không nhin nổi với Mạc Huệ Linh, lại phát bệnh nữa à!

Chỉ là, không có việc gì thì tại sao lại chạm vào Mạc Huệ Linh...

Nghĩ đến đây, cô càng cảm thấy trong lòng ần ần tức giận. Nếu nhin không được mà lại chạm vào người khác, vậy phát bệnh cũng rất đáng.

Bệnh chết cũng là chính mình tự tìm lấy.

Lâm Triệt kéo chăn lên kín đầu, không muốn đi quản Cố Tĩnh Trạch nữa.

Mà sáng sớm hôm sau, Cố Tĩnh Trạch vẫn chưa có trở về.

Sáng sớm, tinh thần Lâm Triệt có hơi uể oải. Buổi tối chỉ có một mình mình ở trong phòng lại có cảm giác ngủ không được, không biết tại sao lại có cảm giác không an tâm. Người luôn quan tâm đến giấc ngủ như cô, cả buổi tối lại trì trệ không ngủ được.

Nhất định là bởi vì cô quá tốt tính, lo lắng cho Cố Tĩnh Trạch có phải phát bệnh mà chết rồi hay không, cho nên mới như vậy.

Lúc này, Cố Tĩnh Trạch từ bên ngoài trở về.

Cô nghe thấy tiếng động, lập tức đứng lên. Vừa muốn đi ra ngoài, lại nhớ tới, người này cùng Mạc Huệ Linh ân ân ái ái cả một buổi tối. Bọn họ vừa mới ở bên nhau, cô liền chạy tới xem náo nhiệt, có phải không tốt lắm hay không.

Chỉ vì Mạc Huệ Linh mới là người phụ nữ trong lòng anh.

Lâm Triệt khẽ cắn môi, không đi ra ngoài.

Cố Tĩnh Trạch nhanh chóng đi vào phòng ngủ. Lúc nhìn thấy Lâm Triệt đang ở bên trong, trong lòng giống như an tâm không ít.

Cả buổi tối Mạc Huệ Linh luôn khóc nháo, muốn chết muốn sống, làm anh mười phần bất đắc dĩ.

Nhưng mà, Cố Tĩnh Trạch lại cảm thấy phiền chán, cũng không làm gì với cô ta. Chỉ nghĩ ở trong lòng, Mạc Huệ Linh vốn dĩ không phải như thế, mà chính là bị anh ép thành cái dạng này.

- Đã trở về rồi sao?

Lâm Triệt nhìn Cố Tĩnh Trạch, chào hỏi qua loa.

Cố Tĩnh Trạch "Ừ" một tiếng, nóng lòng giải thích:

- Huệ Linh ở bệnh viện, cắt cổ tay của mình. Cảm xúc có hơi kích động, tôi sợ cô ấy suy nghĩ luẩn quẩn trong lòng..

Lâm Triệt ngẩng đầu:

- Hà, phải không, hẳn là phải bồi lâu một chút.

Cố Tĩnh Trạch bước tới vài bước, từ phía sau muốn ôm Lâm Triệt một cái.

Dây dưa ở bên ngoài cả một buổi tối, vừa mệt lại vừa phiền, nhưng lúc anh nhìn thấy Lâm Triệt mới thật sự cảm thấy yên ổn.

Lâm Triệt cảm thấy Cố Tĩnh Trạch tới gần, lại lập tức tránh ra một chút.

- Cố Tĩnh Trạch, anh muốn làm gì?

Cô trừng mắt nhìn Cố Tĩnh Trạch một cái.

Cố Tĩnh Trạch nhìn Lâm Triệt:

- Làm sao vậy... Vì tôi không về nhà ăn với em cho nên tức giận sao? Thật xin lỗi, bởi vì bỗng nhiên xảy ra chuyện...

- Tôi không có tức giận, tôi tức giận cái gì. Anh đi bồi Mạc Huệ Linh là việc làm đúng đắn, hoàn toàn không liên quan đến tôi, tôi chỉ là... bây giờ còn phải đi làm, sắp muộn rồi, anh tránh ra.

Đẩy Cố Tĩnh Trạch ra, cô chạy nhanh ra ngoài.

- Em..

Cố Tĩnh Trạch bắt đầu nhìn bóng lưng Lâm Triệt, đứng ở đó, âm thanh thờ dài khẽ phát ra.

Lâm Triệt không muốn quan tâm những việc liên quan đến Cố Tĩnh Trạch. Cô cảm thấy mình nên cách xa Cố Tĩnh Trạch một chút, càng xa càng tốt. Bằng không, sự tồn tại của Cố Tĩnh Trạch nếu trở thành thói quen đối cô, sau này lúc ly hôn thì phải làm sao?

Cô tuyệt đối sẽ không theo Cố Tĩnh Trạch cả đời, hiện tại chẳng qua chỉ là kế hoạch tạm thời để bảo hộ Mạc Huệ Linh, cô không thể làm bản thân mình trầm mê vào đoạn hôn nhân này.

Vậy cũng tốt, tất cả những thứ này cũng đều là giả mà

Bạn đang đọc truyện *Thiêm Hôn Kiêu Thê: Ông Xã Cực Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 118: Ghét Anh Ấy Thật Sao?

Buổi tối.

Cố Tĩnh Trạch chờ đến chín giờ, Lâm Triệt vẫn chưa trở về.

Tại Cố gia, đám người hầu đang vội vã qua lại, trông thấy Tần Hạo vừa mới trở về từ Campuchia thì nở nụ cười, nói:

- Tiên sinh đang ở bên trong.

Tần Hạo đáp lại một tiếng, đi vào báo cáo. Gõ cửa một cái, tiến vào đã thấy Cố Tĩnh Trạch lập tức đứng lên, dùng ánh mắt thẳng tắp nhìn lại anh ta.

- Tiên sinh...

Tần Hạo cảm động nói:

- Ngài không cần đứng lên... Tôi đã trở về. Đúng vậy, tôi đã hoàn thành nhiệm vụ, ở Campuchia đặc biệt nhớ đến ngài, cho nên nhanh chóng xử lý xong công việc để trở về, ngài...

Cố Tĩnh Trạch không muốn thấy anh ta dài dòng, dùng biểu tình lãnh đạm ngồi xuống, lạnh nhạt cắt lời anh ta:

- À, xử lý tốt rồi sao?

Tần Hạo không thể làm gì khác, đành nhỏ giọng, cẩn thận nói:

- Đúng vậy, đúng vậy, đã xử lý tốt rồi.

- Vậy đi ra ngoài đi.

- Cái này...

Tần Hạo kỳ quái nhìn Cố Tĩnh Trạch, thấy biểu tình không bình thường trên mặt anh, không biết nói gì hơn đành đi ra ngoài.

Cố Tĩnh Trạch ngồi xuống, hít một hơi thật sâu, cảm thấy hình như mình toàn buồn bực cái kinh không đâu.

Tâm tình lo nghĩ đợi một người trở về như vậy lần đầu tiên xuất hiện trong lòng anh, anh cũng hiểu được mình bực dọc bất an.

Lúc này, cửa lại mở ra. Cố Tĩnh Trạch lại đứng lên một lần nữa.

Nhưng lúc anh ngẩng đầu lên với ánh mắt kỳ vọng, ngoài cửa lại là Tần Hạo.

- Tiên sinh, tôi quên không nói...

Tần Hạo cầm theo tập tài liệu, đang muốn nói vài câu lại thấy khuôn mặt Cố Tĩnh Trạch đang biến đen, trông hết sức khó coi.

Trong chốc lát, hàn ý nhanh chóng bao phủ toàn bộ căn phòng, Tần Hạo buồn bã nói:

- Tiên sinh...

Cố Tĩnh Trạch chống hai tay lên bàn, lạnh nhạt nhìn qua anh ta. Dùng biểu tình trong trẻo mà lạnh lùng xa cách, nhàn nhạt nói:

- Tần Hạo, nếu chuyện lần này của công ty cậu làm tốt như vậy, vậy thì chuyển thay mặt đến Campuchia sắp tới vẫn tiếp tục giao cho cậu đi, sẽ không làm tôi thất vọng chứ?

- Chuyện này...

- Không cần lo lắng, để ngày mai phòng Nhân sự mua vé máy bay gửi cậu, thừa dịp giấy thông hành vẫn còn hiệu lực, cậu cứ tiếp tục ở lại Campuchia đi!

- ...

"Đến cùng tôi đã đắc tội anh chỗ nào hả Cố tiên sinh?" Nội tâm Tần Hạo mãnh liệt gào thét.

Nhìn theo bóng Tần Hạo thất thủ rời đi, Cố Tĩnh Trạch dùng một tay đẩy đồng hồ tài liệu trên mặt đất, dựa lưng vào ghế, mệt mỏi xoa xoa mi tâm. Đáng chết... Lâm Triệt, tại sao còn chưa trở về...

Trong quán rượu.

Lâm Triệt dùng sức hắt hơi một cái.

Thẩm Du Nhiên kỳ quái nhìn cô:

- Sao vậy, không phải cậu bị cảm đấy chứ?

- Không sao, chắc là do mùi thuốc lá quá nồng thôi, những người này sao lại thích hút thuốc như thế chứ!

- Ai biết, ai, chồng cậu không hút thuốc sao?

- Không có, hình như anh ấy có tính tự chủ rất mạnh.

- Cũng đúng, nếu không... Tại sao ở cùng cậu trong một phòng lâu như vậy, lại không hề chạm vào cậu.

Thẩm Du Nhiên tiếp lời.

- Cậu cũng vậy, sao không tự nhào tới anh ta đi. Nếu như tớ có loại cực phẩm này, sớm đã tự mình nhào tới rồi.

- Vậy cậu cứ tận lực làm thế đi, tớ tặng cho cậu đó.

- Thôi đi, tớ với anh ta cũng không ở chung một phòng.

- Đại khái anh ta là bởi vì có bệnh cho nên không đụng vào phụ nữ, đoán chừng lúc thấy tớ cũng không cứng nổi đó!

- Sao có thể...

Lâm Triệt nghe Thẩm Du Nhiên nói, nhận ra mình vậy mà chưa từng để ý những thứ này. Bây giờ suy nghĩ kỹ một chút, anh đụng vào cô nhưng cũng không xảy ra vấn đề gì, dường như cũng không phát bệnh, thế nhưng anh vẫn không chạm vào cô. Lâm Triệt hoài nghi nguyên nhân chủ yếu là do tâm lý, không biết có phải bởi vì nghĩ là đụng vào phụ nữ sẽ phát bệnh hay không, cho nên khi nhìn thấy phụ nữ anh sẽ thấy có lực vô hình cản trở, vì vậy khi nhìn thấy phụ nữ anh cũng không có cảm giác.

Lâm Triệt suy nghĩ, biết mình không thể nói ra việc riêng của anh, cho nên chỉ cười cười đáp lại Thẩm Du Nhiên:

- Không có đâu, cậu cứ nói đùa.

- A, tớ đã nói rồi, tớ còn muốn, Cố Tĩnh Trạch như thế, phụ nữ muốn nhào tới còn không ít đi, cậu phải bảo vệ cẩn thận vận may của cậu đi, lỡ mất đi thì đừng có hối hận.

Lâm Triệt liếc qua cô nàng một cái, tiếp lời:

- Cậu không hiểu đâu, ba cái vận may này cũng chỉ là giả, sớm muộn cũng sẽ thành nhất thời thôi.

Lâm Triệt thở dài một hơi, tựa lưng vào ghế, nghĩ đến Cố Tĩnh Trạch, lại thấy mình vẫn nên cách xa anh một chút, tận lực cách xa, vậy mới có thể an toàn cho cả đôi bên!

Khi cô về đến nhà, đồng hồ đã điểm mười giờ. Trong phòng là một mảnh u ám, âm thanh từ salon vang lên khiến Lâm Triệt giật mình.

- Em còn biết đường về cơ đấy.

Lâm Triệt hoảng sợ, nhưng khi nhìn thấy Cố Tĩnh Trạch đang chậm rãi đứng lên, cô thở phào, vỗ ngực một cái:

- Anh đây là muốn hù chết tôi phải không?

Cố Tĩnh Trạch liếc qua đồng hồ, đáp lời cô:

- Giờ là mấy giờ rồi mà em mới về?

- Cùng bạn ra ngoài chơi nên về hơi muộn, sao anh lại ngồi trong nhà?

Mà còn không bật đèn lên nữa, Lâm Triệt âm thầm bổ sung.

Bây giờ Mạc Huệ Linh ở gần như vậy, anh không nên hấp ta hấp tấp chạy khỏi chỗ cô ta chứ. Lúc đầu bọn họ còn là một đôi, giờ ở cùng một chỗ, nhìn thế nào cũng thấy không có gì không ổn. Nghĩ kỹ thì tuy cô có không thoải mái khi đối diện với mấy cái vấn đề này thế nhưng tâm trạng lại khá thản nhiên.

Cố Tĩnh Trạch nói, cắt ngang dòng suy nghĩ của cô:

- Đây là nhà tôi, đương nhiên tôi phải ở đây rồi.

- À, vậy anh cứ xem ti vi đi, tôi đi thay quần áo.

Nói xong, Lâm Triệt đi vào trong, cũng không để ý đến cái liếc mắt của Cố Tĩnh Trạch.

Cố Tĩnh Trạch tuy giận dữ nhưng lại không có chỗ phát hỏa, chỉ có thể đứng ngây ra, nghi hoặc nhìn bóng lưng cô rời đi. Lâm Triệt hình như càng ngày càng lãnh đạm với anh rồi...

Một lúc sau, Cố Tĩnh Trạch đi vào phòng. Lâm Triệt đã thay xong đồ ngủ, nhìn cũng không nhìn anh một cái, trực tiếp dựa vào thành giường đọc lại kịch bản.

Cố Tĩnh Trạch không nhịn được, ho khan một cái nhằm thu hút sự chú ý của cô. Lâm Triệt cuối cùng cũng ngẩng đầu lên nhìn anh, nhưng chỉ liếc một cái liền cúi đầu xuống như cũ.

Cố Tĩnh Trạch khẽ nhú mày một cái, cúi đầu nhìn chính mình, hừ lạnh một tiếng rồi bước vào phòng tắm.

Anh cảm thấy vóc người mình cũng không tệ, dáng vẻ cũng không đến nỗi nào, tuy gần đây có lo là chuyện tập luyện, nhưng bắp thịt vẫn rất hoàn hảo. Anh biết Lâm Triệt đang ở trong giới nghệ sĩ, soái nam mỹ nữ thì vô số cho nên cô cảm thấy nhìn anh như vậy cũng chán rồi?

Lâm Triệt nghe thấy tiếng nước trong phòng tắm, nhìn thoáng qua, cảm thấy tiếng nước rất nhanh liền ngừng lại. Một lúc sau, Cố Tĩnh Trạch từ trong phòng tắm bước ra.

Trên người anh còn mang theo hơi ẩm, tóc còn nhỏ nước, một mảng lớn da thịt màu mật ong đập ngay vào mắt cô. Phía trên phập phồng, mà bình thường nếu biết cô ở trong phòng thì sẽ mặc áo choàng tắm hoặc đồ ngủ, hôm nay chỉ quần lông léo một cái khăn tắm dưới hông.

Anh... Anh... Anh... Anh bị điên rồi sao?

- Cố Tĩnh Trạch... Anh... Anh làm gì thế? Sao lại không mặc quần áo vào?

Vừa nói, Lâm Triệt vừa nhanh chóng nhảy tót xuống giường.

Thế nhưng, Cố Tĩnh Trạch làm như không nhận thấy sự xấu hổ trong mắt cô, từng bước từng bước chậm rãi đi tới, dáng vẻ như là làm điều hiển nhiên. Không những thế, anh còn dùng ánh mắt hết sức vô tội nhìn qua Lâm Triệt:

- Làm sao vậy, trong nhà nóng quá, áo tắm trong phòng tắm vẫn còn ẩm, tôi không muốn mặc, có gì không ổn sao?

Không ổn? Có gì không ổn sao? Tất nhiên mọi thứ đều rất ổn...

Mới là lạ.

- Anh đây là...

Lâm Triệt đưa một ngón tay lên, run run chỉ về phía dưới của anh.

Ở giữa đó có một nơi nào đó đang nhô lên, khiến người ta nhìn vào không khỏi suy nghĩ lung tung. Lâm Triệt nhìn qua, rất nhanh thì biết đó là cái gì, cả người bất giác nóng lên.

Cảm thấy ngón tay vẫn đang chỉ vào đó, cô như bị điện giật, nhanh chóng rút về, vô thức bỏ vào trong miệng cắn.

Thế nhưng, không thể không nói...

Chỗ đó... Nhìn qua, trông cũng thật là lớn...

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiêu Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 119: Lại Đụng Trúng Nữa Rồi, Thật Sự Là Muốn Nổ Tung

Cố Tĩnh Trạch từng bước một đi tới, nhìn Lâm Triệt, trong mắt ánh lên tia khó hiểu:

- Em làm sao vậy?

Lâm Triệt vẫn còn đang nhìn không rời mắt bộ vị nào đó của anh, lúc bị anh gọi thì cô mới giật mình quay lại. Trên mặt cô đột nhiên ửng đỏ, đến cả tai cũng đỏ lên theo.

Cô vội vàng dời ánh mắt đi, giả bộ bản thân đang nhìn hướng phía trước. Mắt đảo một vòng, trong lòng cô đang hung hăng mắng bản thân mình vài câu.

“Mày đúng là háo sắc lại vừa si tình, không có ý chí vững chãi một tí nào. Đã hứa với lòng là không bao giờ quan tâm anh ta nữa mà, phải nên coi như anh ta là một tên đầu gối mới phải?”

Nhưng mà một màn vừa nãy thật sự quá mất mặt. Cô cũng giống như những cô gái bình thường khác, chứng kiến đàn ông kêu gọi như vậy cũng sẽ khó có thể tự kiềm chế, chỉ sợ hận không thể đem mắt mình nhìn chăm chăm vào người đàn ông đó!

Muốn trách chỉ có thể trách Cố Tĩnh Trạch, vậy mà trên đời lại có một người đàn ông hoàn mỹ đến vậy, còn hết lần này tới lần khác cho cô bất gặp. Càng không cần phải nói, cô còn phải ở chung với người đàn ông này mỗi ngày.

Hơn nữa, Cố Tĩnh Trạch này cũng thật là, không có việc gì tự dưng còi quần áo chạy loạn khắp nơi làm gì vậy, biết rất rõ bản thân mình đẹp trai nhưng lại không biết suy nghĩ vì người khác một chút nào cả.

Lúc này cô mới nghe thấy Cố Tĩnh Trạch ở phía sau khó hiểu hỏi:

- Lâm Triệt, rốt cuộc là em đang nhìn cái gì vậy hả?

- Ah ah... Tại tôi... tôi đang suy nghĩ, ngày mai có bộ phim, tôi đang nghĩ ngày mai muốn đi diễn thử nên bây giờ tôi đang phân tích xem nên diễn như thế nào.

Lâm Triệt lúng túng nói.

Cố Tĩnh Trạch “ah” một cái, đi tới vài bước bên cạnh cô, nhìn cô đang trốn tránh ánh mắt anh, sắc hồng đã lan đến tận cổ, khóe môi nhẹ nhàng lộ lên vài đường vân.

- Bây giờ em mà nói thì người tìm em, muốn em đóng vai chính rất là nhiều, em còn cần phải đi thử vai?

- Đương nhiên, nói chung tôi rất là chuyên nghiệp đó nha. Đi thử vai nếu chắc chắn phải hợp thì mới nhận.

Lâm Triệt nói xong, thì cảm thấy một mảng ẩm ướt đang ghé lại gần, cô nhanh chóng ngẩng đầu lên thì thấy Cố Tĩnh Trạch đang ở ngay trước mặt mình, cô vội nói:

- Cố Tĩnh Trạch, anh làm gì mà lại đứng gần như vậy? Sao anh còn chưa đi mặc đồ vào?

Cố Tĩnh Trạch cười khê, nghiêng ngẫm nhìn cô:

- Làm sao vậy, tôi vừa tắm rửa xong, rất thoải mái nên muốn thư giãn một chút, không được sao? Mặc quần áo cả ngày nên muốn để cơ thể thoải mái một tí với lại để cho tất cả các tế bào trên người hô hấp một chút không khí. Em cũng vậy đấy, kỳ thật ngủ trần sẽ rất tốt cho thân thể, bởi vì như vậy có thể buông lỏng toàn bộ, mỗi một đồn nén một ngày mới có thể được giảm bớt.

Nói xong, Cố Tĩnh Trạch nhích lại gần cô một tí.

Lâm Triệt chỉ nhìn thấy một bờ ngực cực lớn trực tiếp đập xuống trước mặt, mang theo hơi thở nam tính của anh, cả người lập tức cứng ngắc.

- Oa, Cố Tĩnh Trạch, anh đang làm gì vậy? Anh đừng tới gần đây, anh không thể khi dễ tôi nha, anh...anh nhanh rút ra...

Tay Lâm Triệt đã giơ lên, hướng Cố Tĩnh Trạch đánh tới tấp.

Cố Tĩnh Trạch nhú mày, một phát liền bắt được cánh tay Lâm Triệt, anh nhìn Lâm Triệt. Lâm Triệt bị hù, bối rối nhìn anh, gương đôi mắt lên tức giận không thôi.

Cố Tĩnh Trạch trừng mắt nhìn cô:

- Em đang làm gì đó!

Lâm Triệt kêu lên:

- Anh còn hỏi tôi làm gì? Vậy anh đang làm gì đó? Anh... Anh không thể...

- Tôi muốn lấy điện thoại, em nói tôi muốn làm gì?

Cố Tĩnh Trạch nói xong liền thò tay lên tủ đầu giường, cầm lấy điện thoại của mình.

Lâm Triệt sững sờ, ngẩng đầu thấy anh lấy điện thoại qua, trừng mắt liếc cô, thì liền ở một bên gối tựa đầu nhìn lại.

Thì ra là muốn lấy điện thoại...

Lâm Triệt thở phào một cái, vỗ vỗ ngực mình, nhưng là lại oán giận nhìn về phía Cố Tĩnh Trạch.

Còn không phải do anh ta không mặc quần áo đi tới đi lui sao.

Hơn nữa, lấy điện thoại thì đi vòng qua lấy không được sao? Vì lại phải đi lướt qua trên người cô, cô đương nhiên sẽ hiểu lầm.

Lâm Triệt tức giận lấy chân, mền đắp lên. Nhưng lại cảm thấy Cố Tĩnh Trạch đang nằm ở đâu đó, vẫn còn không mặc quần áo, thật làm cho cô không còn lời nào để nói, chẳng lẽ anh ta còn có sở thích ở trần ư? Sao lại có thể không mặc quần áo như thế này?

- Cố Tĩnh Trạch, anh có mặc quần áo vào không?

Lâm Triệt vẫn luôn nhìn về phía bên kia, lúc này lại không thể nhìn được nữa liền nhìn Cố Tĩnh Trạch kêu lên.

Nhưng Cố Tĩnh Trạch lại ngẩng đầu lên:

- Làm sao vậy?

- Anh... Anh không mặc quần áo nhìn quá kì cục, trong phòng không phải chỉ có một mình anh ở!

Cố Tĩnh Trạch lạnh nhạt nhìn cô:

- Tôi cho rằng em đã xem chuyện này thành thói quen rồi mà, dù sao, chúng ta cũng sống với nhau một thời gian rồi.

- Anh... Thói quen cái rắm “Vĩnh viễn cũng không thể quen!”

Cố Tĩnh Trạch thấy cô tức giận ôm hai đầu gối của mình ngồi ở chỗ kia liền cười cười, anh đến gần nói:

- Làm sao vậy... Em nhìn tôi mà cảm thấy không thoải mái à?

- Tôi...

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Không phải em nhìn thấy tôi cởi quần áo thì có cảm giác gì đó đối với tôi phải không?

Mặt Lâm Triệt đỏ lên, quay đầu lại kêu:

- Ai có cảm giác đối với anh chứ!

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Vậy em sợ cái gì? Tôi cho rằng, chúng ta ở cùng một chỗ đã lâu như vậy cũng đã sớm xem thành thói quen rồi mà. Ví dụ như, bây giờ cho dù em có cởi sạch quần áo đứng trước mặt tôi, tôi cũng sẽ không có một chút cảm giác nào.

- Hà...

Lâm Triệt trừng mắt nhìn Cố Tĩnh Trạch.

Thấy Cố Tĩnh Trạch liếc mắt nhìn cô nói:

- Không tin em thử xem.

- ...

Mặt mũi Lâm Triệt đỏ lên lần nữa, trốn tránh một chút, nói với anh:

- Anh tránh ra!

Cố Tĩnh Trạch tiến gần tới:

- Đó là sự thật, em phải tin tôi!

“Tin anh ta mới là lạ, cái đồ lưu manh, bại hoại!”

- Anh đến gần chút nữa tôi sẽ la to lên đó!

- Em la thử đi, người ở bên ngoài cũng sẽ cảm thấy chúng ta đang chơi trò tình thú vợ chồng.

- Anh...!

Cố Tĩnh Trạch nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang nhăn nhó của cô, cảm thấy thật sự cực kỳ thú vị, càng đến gần một chút. Bị lồng ngực xích lửa của anh dán tới, cô nhìn thấy rõ yết hầu của anh cao thấp lên xuống, bộ dáng thật sự rất cao lớn cứng cáp. Tay cô nhanh chóng đẩy anh, không cho anh tới gần. Nhưng mà dù sao anh cũng không có mặc quần áo, lồng bàn tay của cô trực tiếp dán trên lồng ngực cứng rắn của anh, cái cảm xúc kia... Đừng nói tới nữa, thật sự đúng là vô cùng thoải mái.

Nhưng mà như thế nào cũng cảm thấy không bình thường.

Cố Tĩnh Trạch cúi đầu xem xét, cảm giác thân thể của mình hiện tại đều giống như bị ủi nóng phồng, hít hà một tiếng. Anh nhìn lại Lâm Triệt, ánh mắt mang theo tia cực nóng.

Lâm Triệt vội càng muốn buông tay, lại thấy Cố Tĩnh Trạch một tay đè tay cô xuống, nhìn qua mặt của cô, ánh mắt nồng đậm tình cảm chân thành, đen nhánh mang theo tia lửa cháy nóng bỏng, cứng rắn thể hiện cùng anh, hành động ăn ý.

- Anh...

- Đừng nhúc nhích...

Cố Tĩnh Trạch chặn lại âm thanh kháng nghị của cô, nhúu mày.

- Anh tới gần như vậy để làm gì...

Lâm Triệt đỏ mặt tránh né.

Lông mày Cố Tĩnh Trạch nhăn lại:

- Đã kêu em đừng nhúc nhích rồi mà!

- Nhưng mà tôi...

Anh kéo tay của cô lại, kéo xuống bộ phận thân dưới.

Lâm Triệt thoáng chạm vào cái chỗ đó, cảm giác chỗ đó nhúc nhích, cả người cô vừa giật mình vừa ngượng ngùng, cô hận không thể nhanh chóng rút tay về.

- Biết rõ vì sao không có thể nhúc nhích chưa?

Âm thanh khàn khàn của anh vang lên, kêu gọi tội đình.

- Tôi... Thả tôi ra...!

- Càng động, càng lớn lợi hại, cho nên, đừng nhúc nhích!

“Người phụ nữ này, rốt cuộc có hiểu đàn ông như thế nào hay không, còn dám nhích tới nhích lui lung tung.”

Lại đụng trúng phía dưới, cọ cọ, anh thật sự muốn nổ tung.

Bạn đang đọc truyện *Thiêm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Không Có Người Đàn Ông Nào So Được Với Anh

Lâm Triệt làm sao có thể chịu được, mặt cô đỏ bừng như nhò ra máu, cảm nhận được một vật cứng chạm vào tay, hơn nữa càng lúc càng có xu hướng bành chướng, tốc độ khiến cho người ta kinh ngạc, càng ngạc nhiên hơn là kích cỡ của nó, quả thực là...

Cô giật mình rút tay lại, nhìn người đàn ông trước mắt:

- Anh anh anh... Bây giờ... Bây giờ nên làm gì...

Cố Tĩnh Trạch nghiêng răng nghiêng lợi nhìn người phụ nữ trước mặt mình, còn dám hỏi anh bây giờ nên làm gì...

- Tôi làm sao biết được!

Cố Tĩnh Trạch buồn bực nói.

Lâm Triệt tưởng chừng như sắp khóc:

- Anh không biết mà tôi cũng không biết, hơn nữa là vật của anh chứ không phải của tôi mà.

Cố Tĩnh Trạch cúi đầu nhìn cô, Lâm Triệt thấy thế nhanh nghiêng mặt đi, làm bộ không thấy biểu tình khát khao kia của anh.

Khóe môi Cố Tĩnh Trạch gọn lên ý cười, từ từ tiến lại gần lỗ tai của cô, nhìn vành tai tinh xảo ấy, anh không nhìn được dán vào và nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên đó.

Cả người Lâm Triệt run lên, cảm giác như có một dòng điện từ môi anh truyền thẳng vào lòng cô, khiến cho cơ thể cô không ngừng run rẩy. Tiếng của Cố Tĩnh Trạch gần quá, như là từ trong thân thể anh truyền ra vậy.

- Mặc dù là đồ của tôi, thế nhưng hiện tại nó lại không nghe lời tôi mà chỉ nghe lời em, em nói bây giờ nên làm sao?

-...

Lâm Triệt nuốt nước miếng, cảm giác hô hấp của mình gần như bị bao phủ trong ánh mắt của anh, ngay cả không khí để thở cũng thiếu.

- Nhưng mà, nhưng mà...

- Sờ nó giúp anh, coi như an ủi, được không?

- Nhưng mà...

- Không thì... Tôi nên làm sao bây giờ?

Cố Tĩnh Trạch cầm lấy tay cô, trực tiếp đem tay cô ấn vào.

Lâm Triệt chỉ có thể cách khăn tẩm, chậm chậm, cầm lấy rồi nhẹ nhàng nắm, cảm nhận được thân thể người đàn ông trước mắt căng thẳng một hồi, cô cảm thấy xấu hổ muốn chết.

Có ai có thể nói cho cô biết, hiện tại đang xảy ra chuyện gì không?

Mặc dù chỉ là đụng chạm một chút, nhưng điều này đối với Cố Tĩnh Trạch mà nói, tựa như là chuyện đau vật đau khổ nhất trên đời.

Anh không có cách nào khống chế tình cảm đang bành chướng, chỉ cảm thấy người luôn tự hào về khả năng tự kiểm chế giờ phút này đã hoàn toàn sụp đổ.

Không được, không được rồi! Anh càng lúc càng muốn nhiều hơn thế, hận không thể đem người phụ nữ trước mắt đè dưới thân mình rồi ăn sạch sành sanh.

Thế nhưng, anh không thể...

Tại thời điểm quan trọng, anh nhắm mắt ra một quyết định, ngay tức khắc đứng dậy nhảy xuống giường.

Lâm Triệt hoảng sợ, cho rằng mình đã làm sai điều gì.

- Có phải làm anh đau rồi không? Tôi... Tôi không hề làm gì cả.

Lâm Triệt che gò má của mình, nhìn Cố Tĩnh Trạch chỉ cần mấy bước đã đi vào phòng tắm.

Cô nghĩ tới tay mình đã gián tiếp đụng phải vị trí nào đó của anh, nhanh chóng "hử" một tiếng, buông lỏng tay ra, định nhìn tay của mình nhưng mà cô không cách nào dám nhìn thẳng.

Cố Tĩnh Trạch đáng chết này, rốt cuộc đang làm cái gì...

Cố Tĩnh Trạch vừa bước chân vào phòng tắm thì ngay lập tức vội vàng mở nước lạnh, cả thân thể tuy được đắm vào nước lạnh như ở thế giới băng, nhưng mà anh lại không cảm thấy khá hơn chút nào.

Nghe thấy tiếng kêu của người phụ nữ đang ở bên ngoài, anh khẽ mắng một tiếng. Đúng vậy, ngay cả làm cũng không thể, cho nên mới càng khó khăn!

Ở trong phòng tắm một hồi lâu, anh mới đi ra ngoài. Nhìn thấy Lâm Triệt nhanh chóng đứng lên, chỉ có thể liếc mắt nhìn cô rồi nói:

- Được rồi, không cần động dậy, mau đi ngủ!

Loại chuyện mất mặt như thế này, nếu để cho người ngoài biết được, phỏng chừng anh sẽ bị họ cười chết mất. Thế nhưng thật đáng buồn hơn cả, chuyện như vậy, hết lần này tới lần khác đều phát sinh ở trên người anh.

Lâm Triệt nhìn Cố Tĩnh Trạch dường như đã tốt hơn nhiều, tuy rằng toàn thân ướt át, nhưng mà ham muốn đã tiêu tan không ít. Trong lòng cô suy nghĩ điều khiến cô khó hiểu chính là, đi vào phòng tắm có nửa tiếng thì tốt sao?

Thế nhưng, chưa ăn thịt heo nhưng cũng thấy qua heo chạy, ngay lập tức cô bỗng nhiên nghĩ tới điều gì đó.

Cố Tĩnh Trạch, không phải là chạy tới phòng tắm, để tự...tự giải quyết chứ!?

"Hi hi" một tiếng, suýt chút nữa thì Lâm Triệt bật cười.

Cảm giác được người bên cạnh hơi động, khiến cho mặt Cố Tĩnh Trạch âm trầm, giống như đá cẩm thạch vừa dày vừa nặng.

Lâm Triệt nhanh chóng nén cười, ngồi ở chỗ đó khẽ đắp chăn lên rồi quay đầu đi. - Anh mau ngủ đi.

Cố Tĩnh Trạch trừng mắt nhìn cô, cũng nằm xuống, thế nhưng thân thể vẫn còn hơi khó chịu, đã vậy cô ở bên cạnh khiến cho hơi thở của anh trở nên nặng nề.

Càng làm cho anh buồn bực là, mới vừa rồi rõ ràng đã giải quyết xong, tại sao bây giờ lại rục rịch nữa?

Thờ dài một tiếng, Cố Tĩnh Trạch trở mình.

Lâm Triệt bị ý nghĩ của mình khiến cho cô khó chịu, e rằng Cố Tĩnh Trạch có chứng ngại đối với phụ nữ, cho nên hai người họ vẫn bình an vô sự lâu đến như vậy, bây giờ nghĩ kĩ lại, có lẽ không phải thế thì sao!

Vừa rồi nhìn của anh... Vô cùng khỏe mạnh nha! Thế nhưng, vì sao vẫn có thể kìm nén lâu như vậy?

Biết đâu chỉ bởi vì, anh là một người rất coi trọng lời hứa cho nên mới không thể tùy tiện động vào cô mà tự kiềm chế bản thân.

Lâm Triệt nghĩ "có lẽ đàn ông và phụ nữ khác biệt, có thể khống chế tốt thân thể chính mình như vậy, biểu hiện ra là một người đẹp trai hoàn hảo, dễ khiến cho phái nữ động tình cảm, nhưng mà là người đàn ông phải thể hiện sinh lý của mình chứ!"

Xem ra, kỳ thật Cố Tĩnh Trạch cũng rất khó chịu.

Nghĩ tới đây, Lâm Triệt không khỏi cười cười, nghiêng đầu nghe thấy bên Cố Tĩnh Trạch không có động tĩnh gì, cô nói:

- Cái đó, Cố Tĩnh Trạch, anh ngủ rồi sao?

- Ừ.

Cố Tĩnh Trạch rầu rĩ đáp.

Lâm Triệt im lặng nói tiếp:

- Đang ngủ sao còn nói chuyện?

- Mơng du không được sao?

Xem ra vẫn đang tức giận, Lâm Triệt làm sao mà biết được, một người đàn ông chưa thỏa mãn dục vọng, rốt cuộc có bao nhiêu đáng sợ, cô cười cười nói:

- Anh có phải rất khó chịu không?

Còn dám hỏi?

- Em... Nói... Gì?

Dường như Lâm Triệt cũng nghe được tiếng cấn răng của Cố Tĩnh Trạch. Cô chỉ có thể vội vàng đáp:

- Xin lỗi... Nếu không...lần sau chúng ta vẫn nên ngủ riêng đi.

-... Không cần.

Cố Tĩnh Trạch nói.

Lâm Triệt cười, im lặng trong chốc lát rồi cô mới nhẹ nhàng đáp:

- Cảm ơn anh...

“Cảm ơn anh, tuy khó chịu nhưng vẫn nhẫn nại.”

Tuy rằng trước đây hai người giao ước, thế nhưng, một người thực hiện hứa hẹn là một chuyện rất có đạo đức.

Cố Tĩnh Trạch buồn bực trong chốc lát.

- Nếu còn nói nữa thì tôi sẽ đổi ý!

Nghe thấy vậy Lâm Triệt nhanh chóng ngậm miệng ôm lấy chân rồi đưa lưng về phía anh, trong chốc lát khiến cho cô có cảm giác an toàn.

Chỉ là, bỗng nhiên cô nghĩ tới chuyện vô hình, e rằng, tất cả vận may đời này của cô đều ở trên người anh.

Có thể gặp được anh, chính là vận may của cô.

Nếu như về sau hai người thật sự ly hôn, thì có thể khả năng cao là cả đời cô, sẽ không gặp được người đàn ông nào ưu tú như anh. Dù sao trên thế giới này, có mấy người có thể so được Cố Tĩnh Trạch đây?

Ngày thứ hai.

Lâm Triệt tỉnh lại, rồi cùng với Cố Tĩnh Trạch đi ra ngoài.

- Tôi muốn đi làm.

- Được, tôi đưa em đi.

Cố Tĩnh Trạch nói, nhưng vừa mới mở cửa thì nhìn thấy ở phía đối diện Mạc Huệ Linh đang chạy tới.

- Tĩnh Trạch, anh muốn đi đâu, thật đúng dịp, em đang muốn tới công ty, anh mang em đi chung nhé.

Bỗng chốc vẻ mặt đang tươi cười của Lâm Triệt biến mất. Lông mi của Cố Tĩnh Trạch cũng không khỏi nhú lại, nhất thời quên mất cô ta mới chuyển đến bên cạnh ở, quá gần, chỉ cần vài bước là tới nhà anh.

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 121: Em Nhất Định Phải Dọn Đi

Mạc Huệ Linh thấy Lâm Triệt đi cùng Cố Tĩnh Trạch, cô ta không quan tâm Lâm Triệt có ở đó hay không đã trực tiếp kéo cánh tay Cố Tĩnh Trạch,

chán ghét nói:

- Tỉnh Trạch, hôm qua sao anh không đến? Đi mấy bước thôi là có thể đến nhà người ta rồi, anh có thể thường xuyên đến chơi như trước đây mà.

Cố Tỉnh Trạch nhìn Lâm Triệt một cái, bình tĩnh đẩy tay Mạc Huệ Linh ra. Nhưng Mạc Huệ Linh mặc kệ sống chết vẫn không buông tay anh ra, thấy Lâm Triệt quay mặt đi, trên mặt càng lộ ra vẻ đắc ý.

Lâm Triệt âm thầm liếc mắt:

- Này, các người đi trước đi, tôi đi xe khác.

- Hả, Lâm Triệt...

Cố Tỉnh Trạch kêu một tiếng, nhưng Lâm Triệt không hề quay đầu lại mà đi tới bên kia.

Mạc Huệ Linh kéo Cố Tỉnh Trạch qua:

- Vậy cũng được, Tỉnh Trạch, cô ta đi thì cứ đi, dù sao cũng có nhiều xe như vậy.

Cố Tỉnh Trạch dừng lại, nhìn Mạc Huệ Linh.

Cô ta luôn quấy rối ở đây, nói cho cùng cũng không phải là biện pháp tốt. Anh nghĩ, trước tiên anh phải giải quyết vấn đề này mới được. Vì vậy anh gạt đầu một cái, nói:

- Lên xe đi, đúng lúc anh cũng có vài lời muốn nói với em.

Mạc Huệ Linh thấy Cố Tỉnh Trạch xoay người lên xe, vui mừng đi theo.

Nhanh chóng vào trong xe, Mạc Huệ Linh gần như rúc vào người Cố Tỉnh Trạch.

Cố Tỉnh Trạch nhìn Mạc Huệ Linh như thế, anh dịch thân thể ra một chút, nói với cô:

- Huệ Linh, anh đã từng nói, bây giờ anh đã kết hôn. Quan hệ của anh và em không thể nào giống quá khứ được nữa.

Mạc Huệ Linh bấu môi nhìn Cố Tỉnh Trạch:

- Nhưng anh không yêu vợ của anh, người anh yêu là em.

- Huệ Linh! Cô ấy là vợ của anh, sao em có thể nói cô ấy như vậy được?

- Anh... Tỉnh Trạch, trước kia anh sẽ không nói với em như vậy, anh chưa từng nói với em như vậy!

Lúc này Mạc Huệ Linh ỷ khuất nhìn anh.

Cố Tỉnh Trạch chăm chú nhìn Mạc Huệ Linh:

- Trước kia em cũng sẽ không tranh cãi vô lý như vậy!

- Em...

Mạc Huệ Linh chớp mắt một cái.

Cô ta biết Cố Tỉnh Trạch chính là một người cứng đầu nên cô ta vội vàng ngậm miệng lại, cắn môi dưới, ngồi ở đó nhìn Cố Tỉnh Trạch, suy nghĩ mình nên làm cái gì thì tốt?

Trước kia cô ta sẽ không như vậy.

Từ lúc trước cho tới bây giờ chưa từng có Lâm Triệt.

Trước kia, Cố Tỉnh Trạch sẽ không có bất kỳ dây dưa rề rã gì với phụ nữ. Mặc dù anh thường bận rộn công việc, một tuần lễ cũng không thấy được mấy lần, nhưng cô ta cũng không cảm thấy có gì không phải đối với việc anh bận bịu công việc như vậy, đàn ông không phải chính là như vậy sao? Chỉ cần ngoài thời gian làm việc, anh dành cho cô một ít thời gian là tốt rồi.

Nhưng bây giờ, Lâm Triệt sống cùng Cố Tỉnh Trạch, sớm chiều đều gặp mặt. Lúc này Mạc Huệ Linh mới cảm thấy, thật ra Cố Tỉnh Trạch cũng có rất nhiều thời gian, nếu không sao có thể ngày ngày ở bên cạnh Lâm Triệt?

Trước kia là cô ta quá thông cảm với Cố Tỉnh Trạch, cho nên từ trước đến nay vẫn không quán lấy anh, nhưng Lâm Triệt quả là một kỹ nữ có tâm cơ. Tiều tiện nhân đáng ghét, chắc chắn mỗi ngày đều quán lấy Cố Tỉnh Trạch nên hai người mới có thể ở chung một chỗ.

Vì vậy Mạc Huệ Linh mới tới đây đưa với Cố Tĩnh Trạch.

- Tĩnh Trạch, em sợ mất anh nên mới trở nên như vậy...

- Huệ Linh, sao em còn chưa hiểu? Anh với em không còn là quan hệ người yêu, chẳng qua là anh quan tâm em như một người bạn mà thôi. Em... Em không thể cứ quấn lấy anh như vậy nữa.

Mạc Huệ Linh giật mình ngẩng đầu lên:

- Nhưng em cũng đã nói, em sẽ chờ anh! Chờ anh ly dị với cô ta, chúng ta lại trở thành người yêu.

- Anh không bắt em phải chờ anh, nhưng anh cũng đã từng nói qua rồi, nếu em còn tự đối xử tệ với bản thân mình, anh cũng thể nói gì nữa, anh chỉ có thể nói...

Anh nhìn Mạc Huệ Linh:

- Anh sẽ không phản bội hôn nhân của mình, cho nên, anh không thể đến gần em. Huệ Linh, em dọn đi đi, đừng làm như vậy nữa!

- Em... Em...

Mạc Huệ Linh khóc nức nở nhìn Cố Tĩnh Trạch:

- Không muốn, em không muốn dọn đi. Tĩnh Trạch, anh không thể ép em dọn đi, em cũng không thể bắt em không đợi anh. Đây là nơi em ở, tại sao em lại phải dọn đi? Em bỏ tiền mua nơi này không phải là được rồi sao? Nơi này cũng rất tốt, an ninh khu vực cũng tốt, em tiêu mấy triệu mua nhà, sao em không thể ở lại?

Cố Tĩnh Trạch nhàn nhạt nhìn cô ta:

- Nếu em không muốn như vậy, vậy thì tùy em đi.

Mạc Huệ Linh tức giận ngồi ở đó, trong lòng bình tĩnh suy nghĩ, dù sao cô ta sống chết cũng không dọn đi.

Dù cô ta có bị bỏ rơi cũng phải ở lại nơi này. Cô ta muốn nhìn thấy Cố Tĩnh Trạch, nếu không sẽ không biết được giữa Cố Tĩnh Trạch và Lâm Triệt sẽ xảy ra chuyện gì, phòng hờ ngộ nhờ tiểu tiện nhân kia dùng cách gì đó câu dẫn Cố Tĩnh Trạch.

Đến công ty, hai người tách ra.

Cố Tĩnh Trạch nhìn Mạc Huệ Linh rời đi, nói với người bên cạnh:

- Biệt thự đó của Huệ Linh là tình huống gì, cậu biết chứ?

- Dạ, tiên sinh.

- Xem ra cô ấy sẽ không tự dọn đi, nghĩ biện pháp khiến cho cô ấy dọn đi đi.

- Dạ...

Cố Tĩnh Trạch cũng không muốn nói rõ ràng với Mạc Huệ Linh. Mạc Huệ Linh có tiểu tâm tư, anh cũng muốn để cô ta có chút mặt mũi. Nếu không phải từ nhỏ cô ta chưa bao giờ bị uy khuất, nhất định sẽ chịu không nổi.

Nhưng Mạc Huệ Linh vẫn luôn làm bộ như nghe không hiểu lời anh nói, anh cũng không còn biện pháp nào khác, chỉ có thể nói rõ ràng với cô ta thôi. Lại không nghĩ rằng, Mạc Huệ Linh tự do phóng khoáng, không muốn dọn đi.

Cố Tĩnh Trạch đến công ty, nghĩ nghĩ một chút, nhắc máy gọi điện thoại cho Lâm Triệt.

Lâm Triệt nhanh chóng nhận điện thoại. Lâm Triệt cũng vừa mới tới công ty, nghe giọng cũng không có cái gì không đúng.

- Sao đến nhanh như vậy? Tôi còn muốn để anh cùng Mạc tiểu thư ra ngoài nói chuyện thêm một chút.

- Lâm Triệt, cô ấy sẽ nhanh chóng dọn đi, tôi sẽ không để cho cô ấy tới làm phiền nữa.

Lâm Triệt dừng một chút mới nói:

- Dọn đi làm gì, ở đó không phải rất tốt sao?

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Em cảm thấy tốt thật sao?

- Dĩ nhiên, các người không phải dễ qua lại hơn sao?

Lâm Triệt thổi thổi móng tay mình.

Cố Tĩnh Trạch hít một hơi thật sâu:

- Nhưng lại có chút phiền phức cho hai người chúng ta.

- Cái gì?

Lâm Triệt cho là mình nghe nhầm rồi.

Sau đó lại nghe Cố Tĩnh Trạch nói:

- Tôi sẽ không phản bội hôn nhân của chúng ta, cho nên... Tôi sẽ không có loại quan hệ đó với em ấy, em ấy sẽ nhanh dọn đi.

Nói xong, Cố Tĩnh Trạch cúp điện thoại.

Lâm Triệt còn ngẩn ngơ nghe không hiểu, chỉ là cầm điện thoại nhìn hồi lâu. Sau đó thở phào một cái, đánh đầu mình rồi nghĩ: “Lâm Triệt mày đừng có nghĩ sai, ý anh ta nói, anh ta sẽ không phản bội hôn nhân. Anh ta là một người chính trực như vậy, chỉ không muốn mình trở thành một người vượt quá giới hạn hôn nhân, không có ý gì khác.”

Lâm Triệt nhanh chóng đi vào bên trong, Du Mẫn Mẫn đâm đầu đi tới, nói với Lâm Triệt:

- Đúng lúc lắm, xe của chương trình đã tới, hôm nay em tham gia chương trình thực tế đó, tất cả đã chuẩn bị xong chưa?

Lâm Triệt cười với Du Mẫn Mẫn:

- Vâng, chuẩn bị xong rồi.

Du Mẫn Mẫn nói:

- Đừng khẩn trương quá, làm tốt việc của mình là được rồi.

- Đúng rồi, khách mời kỳ này là ai vậy chị?

Lâm Triệt nhớ tới lời nói ngày đó Cố Tĩnh Dư nói.

Du Mẫn Mẫn nói:

- Nghe nói là bạn cũ của em, người ta nói biết em.

- A? Phải không? Ai vậy, em không nhận ra được là ai hết.

- Đến lúc đó em sẽ biết thôi. Tổ tiết mục không thông báo gì hết, chỉ nói chủ đề là tiểu hoa đán mới.

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 122: Tâm Trạng Của Cô Không Vui

Lâm Triệt ngồi lên xe, không lâu sau đã tới trường quay. Đạo diễn thấy Lâm Triệt đến bèn tự mình tiếp đón, đối với Lâm Triệt và Du Mẫn Mẫn cũng rất khách sáo.

Du Mẫn Mẫn đi sắp xếp công việc, Lâm Triệt và đạo diễn thảo luận kịch bản. Kịch bản hôm nay chính là chuẩn bị một hoạt động, ngay lập tức nghe thấy phía sau có tiếng người la lên:

- Lâm Triệt, không ngờ nhanh như vậy chúng ta lại gặp nhau nữa rồi.

Lâm Triệt quay đầu lại, nhìn thấy người đi đến là đối thủ vừa mới cạnh tranh giải thưởng lần này, Vương Tinh Sở.

Lâm Triệt cười khan, nhìn cô ta tiến lại gần, sau lưng còn mang theo năm sáu người trợ lý, trông rất khí thế:

- Tôi vừa mới nói với đạo diễn, ở đây tôi có một người bạn cũ. Đến lúc đó chúng tôi nhất định sẽ hỗ trợ lẫn nhau, không thể để cho những lão hồ ly của tổ chương trình cướp đất diễn.

Thì ra bạn cũ chính là cô...

Lâm Triệt không khách khí cười cười:

- Sao vậy, tôi cảm thấy tổ chương trình cũng là rất tốt mà. Mọi người chỉ tới đùa giỡn một chút, gì mà cướp hay không cướp đất diễn chứ.

Vương Tinh Sở nhìn cô, trên mặt lộ ra vẻ mặt tự nhiên cười cười.

Thật vất vả mới có thể tham gia một tiết mục, sao lại có thể là tới chơi.

Dù sao cô ta cũng muốn chuẩn bị thật tốt. Lần này, cô ta nhất định phải xuất sắc hơn tất cả mọi người mới được.

Nhìn Lâm Triệt ở chỗ này cố làm ra vẻ. Vương Tinh Sở vốn còn muốn kêu cô cùng nhau hợp tác nhưng bây giờ xem ra chỉ sợ là không được rồi. Cũng may, dù sao cũng không phải một mình cô ta tới đây.

Lúc này, một diễn viên khác cũng tới.

- Đạo diễn, tôi tới rồi. Thật xin lỗi, trên đường kẹt xe, tôi không tới trễ chứ?

Nghe thấy tiếng nói, mọi người đều quay đầu lại, nhìn thấy cũng là một tiểu hoa đán, tên Tần Quán Quán. Gần đây cô ta đóng vài bộ phim rất nổi tiếng trước kia cũng diễn qua nhiều vai phụ nên Lâm Triệt cũng biết cô ta nhưng đây là lần đầu tiên hai người tiếp xúc.

Hai người cùng bắt tay, chào hỏi lẫn nhau.

- Lâm Triệt, tôi đã sớm thấy cô trong phim trên ti vi, rất xinh đẹp. Tôi cũng luôn chú ý tới cô.

- Cô cũng vậy mà, rất nổi tiếng.

Hai người nói chuyện khách sáo vài câu. Phía sau Vương Tinh Sở cũng vội vàng tới chào hỏi. Cũng như đối với Lâm Triệt, cô ta cũng muốn lôi kéo Tần Quán Quán theo phe mình. Nhưng Tần Quán Quán chỉ lúng túng cười trừ rồi sau đó liền quay đầu lại nói chuyện với Lâm Triệt:

- Lần này tôi rất căng thẳng, đây là lần đầu tiên tôi tham gia.

- Tôi cũng là lần đầu.

Lâm Triệt nói.

Cô ta nói:

- Dù sao được làm chính mình là tốt rồi, nếu lần đầu tiên làm không tốt thì cũng sẽ học hỏi được nhiều kinh nghiệm.

- Đúng vậy.

Một lát sau, bắt đầu quay.

Tất cả nhân viên làm việc đều đã chuẩn bị xong. Ba tiểu hoa đán, mỗi người một vẻ. Chương trình thực tế Chân Nhân Tú này bắt đầu từ những trò chơi. Mọi người cùng nhau chơi trò liên kết đặc biệt thú vị, cũng có tính khiêu chiến.

Thật ra Lâm Triệt không tính là biết chơi nên cũng có chút yên lặng, không thể theo kịp tiết tấu của chương trình. Còn Tần Quán Quán mặc dù nói mình rất khàn trương nhưng làm tương đối tốt, cùng mấy người quân trò phối hợp rất nhuần nhuyễn, cũng biết cách đùa giỡn gây cười. Xem ra, cô ta sẽ đoạt được khá nhiều cảnh quay. Nếu đem ra so sánh, Lâm Triệt ngầy người hơn rất nhiều.

Tần Quán Quán đã hoàn thành rất tốt, không có chuyện gì nữa nên sang chỗ Lâm Triệt trợ giúp. Lâm Triệt đối với cô ta rất cảm kích.

Ngược lại Vương Tinh Sở kia thật khiến người ta chán ghét. Ở chỗ đó một chốc lại kêu lên, một lát lại quấy rối, làm cái gì cũng không đúng, còn dính lấy một diễn viên nổi tiếng nhất cợt tới cợt lui, làm người khác không biết phải nói sao.

Quả thật là đoạt ống kính nhưng cũng khiến cho mọi người ở đây rất chán ghét.

Nghỉ giữa giờ, Lâm Triệt ngồi trên xe. Đoàn anh của Chân Nhân Tú và Lâm Triệt cùng một tổ, anh ta ở phía trước lái xe, nhìn Lâm Triệt cười nói:

- Nhìn cô không giống thiếu ngủ nhì, quầng mắt đều không có thâm đen.

Lâm Triệt nhỏ nhẹ nói:

- Lúc biết sẽ được tới đây tham gia chương trình, tôi bị dọa đến nỗi cả đêm ngủ không ngon rồi. Một lát nếu tôi mà bị loại sớm, quản lý của tôi nhất định sẽ giết tôi vì đã tiêu hết bao nhiêu tiền của để vào chương trình này.

- Ha ha ha! Được. Một lát nữa chúng tôi sẽ bảo vệ cô, nhất định không để cho cô bị loại sớm.

- Có thật không? Vậy cảm ơn anh, nếu tôi có thể thắng, phí thông báo đều cho anh.

- Ha ha, là cô nói đấy.

- Thật mà thật mà.

Ở phần sau, Lâm Triệt vẫn như vậy, không có biểu hiện gì quá lớn, chỉ có thể theo ở phía sau, vẫn còn một chút cảm giác tồn tại. Nhưng càng về sau thì cô cũng không thêm quan tâm nữa, cũng lười động đậy, lời thôi lếch thếch ngồi ở chỗ kia ngẩn người, ngay cả phần trang điểm trên mặt trôi đi cũng không biết. Tần Quán Quán nhìn cô chán nản ngồi ở đó một mình, còn cố ý tới an ủi Lâm Triệt:

- Cô làm sao không đi qua đó, ngồi ở chỗ này làm gì?

Lâm Triệt nói:

- Tôi cũng không nói chen vào được câu nào, cảm thấy mọi người chơi vô cùng tốt.

- Cô đấy, diễn xuất cũng không tệ nhưng lại không tự tìm đất diễn cho mình.

Lâm Triệt ngượng ngùng nói:

- Đúng vậy, tôi không quen làm những chuyện này.

Tần Quán Quán nói:

- Cô nhìn xem, Vương Tinh Sở làm thật hăng say.

Lâm Triệt nhìn Vương Tinh Sở bên kia cùng mọi người.

- Chuyện này cũng phải xem thiên phú mà. Xem ra, tôi không có thiên phú về phương diện này, chỉ có thể quay phim thật tốt thôi.

Tần Quán Quán chỉ có thể an ủi nhìn cô:

- Được rồi, cô bé đáng thương.

Lần này phải quay liên tiếp hai ngày. Lâm Triệt kết thúc một ngày quay, sau đó lên máy bay cùng mọi người đi tới một địa điểm khác.

Trên máy bay, những khách quý ngồi khoang hạng nhất, Du Mẫn Mẫn đi theo phía sau. Nhân viên công tác thì vẫn ngồi khoang phổ thông như cũ.

Du Mẫn Mẫn mang nước tới cho Lâm Triệt, nhìn dáng vẻ lười biếng của cô, nhẹ giọng nói:

- Em cũng không cần lo lắng quá.

Lâm Triệt dựa vào ghế ngồi, nói với Du Mẫn Mẫn:

- Hai người bọn họ mỗi người một vẻ. Đoán chừng cuối cùng em sẽ trở thành điểm tối duy nhất rồi.

Du Mẫn Mẫn nói:

- Chúng ta dựa vào năng lực để nói chuyện. Chân Nhân Tử chẳng qua chỉ là tiêu hoa trên gấm mà thôi, sẽ không có ảnh hưởng quá lớn đối với em đâu.

Lâm Triệt nghe Du Mẫn Mẫn nói như vậy, chỉ ngượng ngùng trả lời:

- Chẳng qua em chỉ cảm thấy có chút xấu hổ, mọi người đã nhận một chương trình tốt như thế cho em.

Du Mẫn Mẫn nói:

- Vấn đề này càng không cần thiết. Yên tâm đi, những chương trình thế này về sau còn rất nhiều. Chỉ cần em nổi tiếng, người ta cũng sẽ mời em. Hơn nữa, biểu hiện của em như vậy cũng không tính là quá tệ.

- Được rồi...

- Tốt lắm, đừng buồn nữa. Ngày mai mặt em sẽ sung thành bánh bao mát. Mau ngủ đi. Đừng uống quá nhiều nước, sáng sớm ngày mai còn phải đi quay.

Tuy nói như vậy nhưng bởi vì tâm trạng không tốt nên khi trở về, Lâm Triệt đã uống không ít rượu trong khách sạn.

Buổi tối, Cố Tĩnh Trạch gọi điện thoại tới, hỏi Lâm Triệt:

- Quay mấy ngày?

Lâm Triệt nhận điện thoại, tâm trạng không quá hào hứng:

- Còn ngày mai, phải quay tình huống. Nếu làm không tốt thì có thể phải ở lại một ngày nữa.

Cố Tĩnh Trạch nghe được giọng cô không đúng:

- Sao vậy, em không vui à?

Lâm Triệt thờ dãi, cảm thấy nói với Cố Tĩnh Trạch những chuyện này cũng không có gì:

- Đúng vậy, tôi cảm thấy biểu hiện của tôi không tốt. Anh luôn nói tôi rất đàn. Vậy anh nói xem, tôi còn không biết tự mình đi giành ống kính, như vậy có phải thật sự rất đàn hay không?

Cố Tĩnh Trạch nghe xong, cười cười bất đắc dĩ. Nhưng lại nói với cô:

- Cái này thì quả nhiên không sai, em thật sự rất đàn.

- Alo?

Có người nào an ủi như anh sao.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 123: Cùng Nhau Nói Chuyện Phiếm Thật Lâu

- Được rồi! Em có hơi ngốc một chút nhưng cũng không sao. Mình làm tốt là được rồi, không cần phải hơn thua với người khác, nhất là lấy khuyết điểm của mình đi so với sở trường người khác. Em là diễn viên chứ có phải minh tinh ngành hài kịch đâu? Nếu em muốn đứng ở đỉnh cao sự nghiệp diễn viên, thì em so sánh kỹ năng diễn xuất với bọn họ là được rồi, tại sao phải so ai buồn cười hơn?

Lí lẽ này... Cũng không hẳn là sai.

Lâm Triệt nói:

- Chỉ là nhìn họ rất tuyệt, tôi hơi hâm mộ.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Em cũng rất tuyệt, ở phương diện khác.

- Thật sao?

Lâm Triệt cảm thấy mình ở trong mắt Cố Tĩnh Trạch không bình thường tí nào.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Đúng, em phải tin tưởng con mắt của tôi. Làm được vợ tôi, có thể thấy em vẫn có nhiều ưu điểm.

-...

Vẫn là khen chính bản thân anh.

- Đây, anh là đàn ông mà, sao lại tự kiêu như thế chứ?

- Đó là đương nhiên, một người mà ngay cả bản thân mình cũng không yêu, thì sao có thể trông cậy người khác yêu quý mình?

- Thôi đi! Anh nói xem tôi rất cục có ưu điểm gì?
- Em muốn tôi nói, chẳng phải là bức tôi nói dối sao?
- Được... Vậy tôi cúp điện thoại!
- Đừng cúp, chờ cho tôi nghĩ lại đã.

Cố Tinh Trạch nói:

- Em.. Lúc hôn, kỹ thuật rất tốt.
- ...

Lâm Triệt bị chọc giận không ít:

- Cố Tinh Trạch!
- Được rồi được rồi, tuy em có hơi ngốc một chút, hơi vụng về một chút, không có giáo dục một chút...
- Tôi đâu có bảo anh chê tôi?

Lâm Triệt không thể nhịn được nữa, tại sao người này có thể nói như vậy chứ!

- Còn cả hơi không lễ phép... Nhưng cũng may, đáng người em rất tốt, chạm vào rất có xúc cảm.
- ...

Lâm Triệt giận đỏ mặt:

- Cố Tinh Trạch! Đồ lưu manh! Anh nói tôi là bình hoa?

Cố Tinh Trạch nói:

- Bình hoa cũng có chỗ tốt của bình hoa. Có người muốn làm bình hoa còn không được.
- Được! Không ngờ anh lại nói tôi là bình hoa!

Cố Tinh Trạch im lặng. Anh là đang khen cô xinh đẹp đấy chứ.

Nhưng cô ngốc như này, muốn để cô nghe hiểu chắc anh phải sắp xếp lại bộ cục thế giới mất.

Vẫn là thôi đi.

Hai người trò chuyện như vậy một lúc, không đề ý, thời gian đã trôi qua thật nhanh.

Cố Tinh Trạch nhìn đồng hồ, nói với Lâm Triệt:

- Ngày mai em còn phải dậy sớm, trời đã rạng sáng rồi, đi ngủ đi.
- A, trời rạng sáng rồi sao? Ồ tại anh, không có việc gì lại nói nhăng nói cuội với tôi làm gì!

Lâm Triệt nói, nhanh chóng cúp điện thoại.

- A, đừng cúp...

Cố Tinh Trạch lại một lần gọi Lâm Triệt.

Lâm Triệt dừng một chút:

- Có chuyện gì?
- Chậm nhất là tối ngày kia em mới về đúng không?

Anh hỏi.

Lâm Triệt nói:

- Đúng vậy.

- Được, đừng chậm trễ. Giọng anh trầm thấp, truyền qua sóng điện thoại, khiến đáy lòng Lâm Triệt cảm thấy mềm mại.

- Đây là anh muốn tôi về sớm?

Lâm Triệt ngã xuống giường, cười nói.

Lại nghe trong điện thoại, giọng của Cố Tĩnh Trạch thân nhiên:

- Đúng vậy.

- Cái gì?

Lâm Triệt từ trên giường bắn lên, nhưng Cố Tĩnh Trạch đã cúp điện thoại.

Đúng vậy... Đúng vậy...

Cầm điện thoại trên tay, lòng Lâm Triệt mang theo một chút cảm giác ngọt ngào nhẹ nhàng, không không chế nổi, lại suy nghĩ lung tung.

Có lẽ bởi vì cùng Cố Tĩnh Trạch trò chuyện trong điện thoại rất lâu, hàn huyên rất nhiều chuyện nên cảm giác khẩn trương của Lâm Triệt trước đó cũng lập tức biến mất. Lúc đó, cô cảm thấy cả người đều thả lỏng hơn rất nhiều, trong đầu tràn ngập bóng hình Cố Tĩnh Trạch, dần dần quên đi những chuyện khác.

Có thể gọi điện thoại lâu như vậy với Cố Tĩnh Trạch, còn cùng anh nói chuyện trên trời dưới đất, Lâm Triệt chưa từng nghĩ tới.

Cô mặt dày mày dạn, có rất nhiều thứ mà cô không hiểu, đều hỏi anh hết. Anh rất nhẫn nại, lắng nghe cô, cái gì biết đều nói cho cô.

Cô nghĩ, Cố Tĩnh Trạch biết rất nhiều chuyện, cùng anh nói chuyện phiếm, tuyệt đối không cần lo lắng vì không có gì để nói.

Rất nhanh, Lâm Triệt nằm ở trên giường, ngủ thiếp đi. Cô tuyệt đối không nghĩ rằng ngày hôm sau, mới sáng sớm đã có người vọt thẳng vào trong phòng.

May mắn là Du Mẫn Mẫn sớm đã nhắc nhở cô nên mặc bộ đồ nào tốt một chút để đi ngủ, phòng khi bị chụp lén. Dù như thế, lúc Lâm Triệt tỉnh dậy vẫn có chút lộn xộn. Tóc tai rối bời, trên mặt một chút trang điểm cũng không có, quầng mắt bị thâm, bởi vì ban đêm uống quá nhiều nước, lại cùng Cố Tĩnh Trạch trò chuyện tới khuya, buổi sáng cả người cô đều khó chịu.

Lúc nhìn thấy camera, Lâm Triệt sửng sốt.

Nghe thấy mọi người cười lớn, cô cũng chỉ có thể im lặng dụi dụi con mắt, thân nhiên đối mặt với mọi người:

- Máy người chờ đó cho tôi, dù gì tôi cũng là thần tượng, máy người cứ như thế, nếu về sau không ai trang điểm cho tôi, máy người nhất định phải bồi thường.

Tất cả mọi người đi theo đều cười ha ha.

Lâm Triệt nghĩ dù sao khuôn mặt bết bát nhất cũng đã bị người khác thấy được, dứt khoát cũng mặc kệ thôi.

Lúc đi ra ngoài, cô ngáp một cái, nhìn thấy mọi người đứng một loạt ở nơi đó, im lặng cúi đầu.

Xem ra Tần Quán Quán và Vương Tinh Sở mới sáng sớm đã nhận lấy đãi ngộ như vậy nhưng cả người Vương Tinh Sở mặt mày vẫn tỏa sáng, hồn dỗi nói với người:

- Mọi người đến cũng không nói một chút, người ta là mặt mộc đấy!

Tần Quán Quán ở bên kia xùy một tiếng, thấp giọng thì thầm với Lâm Triệt:

- Nói cũng không biết ngượng, sáng sớm người đại diện đã nói qua, còn mặt mộc, cô ta là giả mặt mộc thì có, đến kính sát trùng cũng không lấy xuống.

- Không phải chứ, người đại diện đều biết?

- Đương nhiên, người đại diện của em không có nói cho em sao? Chị cũng cố ý mặc áo ngủ thật đẹp đấy.

- Nói cho cái rắm!

Lâm Triệt thật sự là muốn giết chết Du Mẫn Mẫn.

Chẳng lẽ Du Mẫn Mẫn cũng cảm thấy biểu hiện của mình không tốt, cho nên từ bỏ trị liệu sao?

Dù gì cũng phải cho cô cơ hội vẫn hồi hình tượng chứ.

Thật vất vả tìm mới được Du Mẫn Mẫn, Lâm Triệt nói:

- Em muốn giết chị! Du Mẫn Mẫn, vì chị không nói cho em biết, tổ đạo diễn sẽ đi gõ cửa!

Du Mẫn Mẫn nhìn cô dửng dưng tùy tiện, ha ha cười:

- Nói cho em chẳng tác dụng gì, em cũng sẽ không diễn trò, còn không bằng để tự nhiên, em nhìn xem, như vậy chẳng phải không tệ sao?

Lâm Triệt thật sự bó tay rồi, nhưng nghĩ lại, mình quả thật không có tâm tư như Vương Tinh Sở kia, còn trang điểm giống như cái gì cũng không biết.

- Thật là, vậy chị không nhắc nhở em một chút sao?

- Chị không phải là đã nói, em mặc nhiều quần áo một chút, không được để trần, em cũng không phải không có thói quen ngủ trần trường sao.

Lâm Triệt im lặng nói:

- Vậy chị không sợ, ngộ nhờ em dẫn đàn ông vào trong phòng, vậy không phải là xong hết?

- Làm sao có thể?

Du Mẫn Mẫn xoa xoa cằm, suy nghĩ nói:

- Nhưng cũng không phải là không thể, nhưng nhờ Cố Tinh Trạch tới thì sao? Mà cũng chẳng sao, nếu anh ta tới, chắc chắn sẽ tức giận mất thôi.

Lâm Triệt hung hăng trừng mắt, sao cô lại có người đại diện không đáng tin như này chứ!

Dù sao hiện tại đã thành như vậy, cô cũng chỉ có thể tiếp tục vò mề không sợ sút.

Lúc ra ngoài, mọi người còn cười cười nhìn Lâm Triệt:

- Em cũng giỏi quá đi, không thêm trang điểm một tí nào hết.

- Ha ha, chị đi ngủ còn trang điểm, tính ban đêm cùng quý hèn hò sao?

Lâm Triệt khoát khoát tay, không để ý nói.

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 124: Không Nghĩ Đến Kết Quả Lại Tốt Như Vậy

Cũng may buổi quay hình hôm nay tất cả đều diễn ra thuận lợi, xem ra không cần lùi lại một ngày.

Thời điểm kết thúc, vài người cùng nhau ngồi máy bay trở về. Tần Quán Quán vui vẻ kéo Lâm Triệt đi cùng mình nói cả buổi tối nếu không có việc gì thì nên cùng nhau đi chúc mừng một chút, mọi người tụ họp lại ăn một bữa cơm.

Thêm vài người ở tổ đạo diễn nữa, bảy tám người cùng nhau đến một câu lạc bộ mà họ thường xuyên tới để ăn uống, ca hát, quây phá.

Lần đầu tiên Lâm Triệt theo bọn họ đi tới nơi này chơi. Quan hệ của Tần Quán Quán với mọi người xung quanh không tệ, với ai cũng đều có thể trò chuyện vui vẻ, không có một chút nào kiêu căng của một minh tinh. Lâm Triệt ngồi ở một bên được một lúc, Tần Quán Quán đi tới nói:

- Lần đầu tiên cô tới đây sao, ở đây có rất nhiều người trong giới giải trí tới.

Lâm Triệt đáp:

- Tôi là người mới, trong giới này chưa quen nhiều người lắm.

Tần Quán Quán nói tiếp:

- Cứ từ từ rồi cô sẽ quen thôi. Ở trong cái giới này, quen được nhiều người coi như cũng có chút phúc lợi.

- Đúng vậy.

Kỳ thật Lâm Triệt là người chậm chạp, không có thói quen chủ động tiếp xúc với người khác. Tuy bị động nhưng thật ra vẫn có chỗ tốt, chỉ cần quen, cô cũng là người nói chuyện rất nhiều.

Tần Quán Quán nói:

- Tốt, về sau tôi đây sẽ dẫn dắt cho cô. Đi, chúng ta cùng nhau đi kiếm cái gì ăn thôi.

Lâm Triệt cười cười nhìn Tần Quán Quán, cũng thật hâm mộ Tần Quán Quán, ai ai cô ta cũng có thể làm quen và nói chuyện được.

Tần Quán Quán nói:

- Quan hệ giữa cô cùng Cố Tĩnh Dư cũng không tệ lắm nhỉ?

Lâm Triệt im lặng.

- Cũng không hẳn đặc biệt tốt, lâu lắm chưa liên lạc rồi.

- Phải không, anh ta chính là thần tượng của tôi đó. Hắc hắc, hơn nữa rất nhanh thôi tôi có thể cùng anh ta diễn chung một bộ phim truyền hình.

- Thật vậy sao? Không tôi đâu, diễn xuất của anh ấy quả thực rất tuyệt.

Lâm Triệt nói:

Tần Quán Quán cười hì hì, nhìn Lâm Triệt.

- Thế, hai người từng có tai tiếng...

- Tuyệt đối là giả!

Lâm Triệt vội vàng:

- Không lẽ nếu nói đó là tai tiếng thì phải chắc chắn nó sẽ là thật ư?

- Được rồi, đi thôi.

Lâm Triệt đang nói, phát hiện có điện thoại gọi tới, mở ra lại thấy là Cố Tĩnh Trạch.

Tần Quán Quán tinh mắt lập tức nhìn thấy mặt di động hiện lên hai chữ chồng yêu, cười.

- Ai nha, cái này là gì đây.

Lâm Triệt nghe thế, mặt đỏ lên.

Tần Quán Quán thấy vậy, cười cười vỗ lên vai cô.

- Không sao, dù sao có bạn trai cũng không phải chuyện lớn gì, nhiều người còn không có bạn trai kia, tôi sẽ không nói ra đâu, cô yên tâm đi.

Lâm Triệt nói:

- Không giống những gì cô đang nghĩ đâu... Tóm lại, tôi đi nghe điện thoại trước đã.

Lâm Triệt vội vã đi nghe điện thoại, qua điện thoại nghe thấy Cố Tĩnh Trạch hỏi.

- Khi nào em về?

Khóe môi Lâm Triệt bắt giắc cong lên.

- Về ngay bây giờ đây.

- Vậy tôi đi đón em.

Kỳ thật Cố Tĩnh Trạch là một người vô cùng khoan dung, Lâm Triệt ra ngoài chơi một chút, anh đã nghĩ tới mọi thứ tốt cho cô. Ai cũng cần phải có không gian và các mối quan hệ riêng tư, vậy mới là tốt nhất.

Cho nên, Lâm Triệt vừa ra liền nhìn thấy Cố Tĩnh Trạch, vội lên xe nói.

- Tôi chỉ đến đây để nhìn qua một chút, nơi này không có gì cả. Ở đây chỉ có tiết mục của tôi, ngoài cũng chỉ có một tiết mục của người khác.

Cố Tinh Trạch nói:

- Mỗi ngày đều ở nhà là không tốt, em cũng nên quen thêm nhiều bạn bè. Bằng không, em sẽ trở nên ngu ngốc, nếu không có sự giúp đỡ của bạn bè thì em sẽ rất khó sống.

- Này, anh không thể nói tôi ngu ngốc được.

- Ngoan, đây là điểm đặc trưng rất rõ ràng của em mà. Tôi cũng không muốn luôn nhắc tới mỗi ngày, nhưng mà khi nhìn đến em, tôi liền sẽ nhớ tới nó. Làm sao bây giờ?

Anh vừa nói vừa muốn xoa đầu cô.

Lâm Triệt vội vàng muốn né tránh, thật sự không biết rốt cuộc anh lại bị sao thế này, cô không phải trẻ con mà xoa đầu cô làm gì.

Lâm Triệt cùng anh trở về nhà. Nhìn Lâm Triệt bận rộn tháo trang sức, tắm rửa, xem đồ đạc này nọ, ríu rít nói chuyện cùng người hầu. Cố Tinh Trạch ngồi ở trên sofa nhìn, vậy mà lại không thấy ồn ào một chút nào. Ngược lại là khi nhìn toàn bộ căn phòng, giống như chỉ nhiều thêm một người mà thôi mà căn phòng trống trải này lại lập tức như được lấp đầy hết.

Lâm Triệt, đúng thật là ồn ào.

Lâm Triệt lần này tham gia show thực tế, còn chưa được truyền bá ra ngoài nhưng lại nhanh chóng cất nổi tiếng để giới thiệu.

Trong phần giới thiệu, quả nhiên có một đoạn Lâm Triệt bỏ nhào vào căn phòng kia, Lâm Triệt cảm thấy rất xấu hổ khi cô trải qua chuyện đó, cảm thấy thật đủ thốn. Nhìn đến màn hình càng cảm thấy cô lúc đấy thật là xấu muốn chết.

Nhưng mà, ghen một ngày không lên mạng nên khi lên vừa thấy mọi người bình luận thế nhưng cô lại phát hiện mình đang rất hưng phấn.

Fan ở dưới bình luận nói.

- Vẫn thích Lâm Triệt nhất, rất chân thật, cô ấy không làm ra vẻ.

- Nói thật là Vương Tinh Sở kia trông thật giả tạo. Vừa thấy camera quay tới ngay lập tức diễn, còn ông ọ như vậy, vừa nhìn là biết cô ta chính là kiểu vợ bé xen vào gia đình người ta rồi.

- Tôi không cảm thấy đoạn này khó coi đâu. Lâm Triệt khá xinh đẹp, làn da tự nhiên còn tốt như vậy, đôi mắt to tròn, rất trắng nha.

- Lâm Triệt tuy là diễn viên mới nhưng diễn xuất rất tốt đó chứ!

Lâm Triệt kinh ngạc đến ngây người, không thể tin được, phát cái đoạn này ra vậy mà đều được mọi người khen ngợi.

Buổi chiều, cô cùng Du Mẫn Mẫn xem ti vi ở trong công ty, Du Mẫn Mẫn nói.

- Đây mới chỉ là bắt đầu thôi, chờ chương trình thật sự phát ra, em liền biết hiệu quả của nó.

Du Mẫn Mẫn nhìn Lâm Triệt.

- Hơn nữa căn bản của em rất tốt, khuôn mặt cũng rất xinh đẹp, em cần phải tự tin lên. Em xem, không phải khuôn mặt của em cũng đã rót Vương Tinh Sở sao.

- Lại nữa rồi, chị Du chị cứ nói quá lên không à.

Du Mẫn Mẫn nói.

- Đúng rồi, người đại diện của Tần Quán Quán vừa liên hệ với chúng ta, nói lần này chúng ta có lẽ sẽ phối hợp tuyên truyền cùng nhau.

- Phối hợp tuyên truyền?

Lâm Triệt không hiểu lắm.

Du Mẫn Mẫn nói.

- Nghĩa là doanh số tiêu thụ đi kèm, em cùng cô ta làm vài hoạt động, các fan thích xem những thứ như mối quan hệ giữa hai người, cho nên em với cô ta cùng nhau tuyên truyền có lẽ càng có thêm nhiều lượt theo dõi. Nếu em đồng ý, chúng ta sẽ cùng nhau phát triển ở phương diện này một chút. Không có gì nhiều cả, chỉ là cùng nhau thăm hỏi, làm mấy tiết mục linh tinh. Tần Quán Quán bình thường có nhiều mối quan hệ rất tốt, em ở phương diện xã giao vẫn có khuyết điểm. Vừa lúc cô ta có thể giúp em ở phương diện này một chút.

Lâm Triệt nghe xong gật gật đầu.

- Được, cái gì em cũng không hiểu, hoàn toàn nghe theo chị.

Du Mẫn Mẫn cười cười, lập tức quyết định như vậy.

Lúc sau, Lâm Triệt mới hiểu được hoạt động là cái gì.

Tuy rằng biểu hiện của Lâm Triệt ở trong tiết mục thật sự rất ngốc, nhưng trên mạng lại bắt đầu truyền đi. Mọi người đều nói Lâm Triệt có bộ dáng rất ngốc, thật là làm cho người ta cảm nín. Trong hình, lúc Lâm Triệt ở trong chương trình, tất cả mọi người đều chơi trò chơi ở phía trước, bộ dáng cô ở phía sau như đi vào cõi thần tiên. Còn có vô số lần nhất thời phát ngốc, tất cả mọi người đều đùa với cô, qua một hồi lâu cô mới phản ứng được đó là trò đùa, mới bắt đầu diễn lại, đến khúc này thật sự rất nhiều fan đều cười không nhịn được.

Mọi người đặt cho Lâm Triệt một cái tên gọi là cô gái chậm chạp.

Lâm Triệt mặc danh kỳ diệu liền nổi như cồn ở trên mạng một thời gian.

Lâm Triệt kinh ngạc nhìn Du Mẫn Mẫn, nói.

- Không nghĩ tới làm như vậy cũng được, em cho rằng biểu hiện của em như thế rất tệ, em chỉ cố gắng diễn cho xong thôi.

Du Mẫn Mẫn nói:

- Biểu hiện của em cũng không hẳn là rất tệ, hơn nữa em đúng là rất ngu ngơ, đây cũng chính là con người thật của em, không còn cách nào khác cả.

Trợ lý ở một bên cười nói:

- Lâm Triệt, chị Du rất chuyên nghiệp, cô phải tin tưởng lời chị Du nói, chị ấy thật sự thực có năng lực, cũng rất lợi hại. Chị Du chỉ lười phải đi tranh với người ta thôi, nếu không chị ấy đã sớm là người đại diện kim bài rồi. Có nghĩa là chị Du cũng nổi danh trong giới người đại diện, không ai không biết chị Du có kỹ năng, rất chuyên nghiệp và đặc biệt lợi hại. Em được chị Du dẫn dắt là do em rất may mắn.

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 125: Mạc Huệ Linh Bị Đuổi Đi

Du Mẫn Mẫn lạnh lùng nói với trợ lý:

- Tốt nhất đừng nói những chuyện xằng bậy nữa.

Rồi cô quay sang nói với Lâm Triệt:

- Tôi có làm như thế nào thì cũng chỉ là muốn có được một chút kỹ năng sinh tồn thôi, kỳ thật cũng không quá lợi hại như vậy.

Trợ lý nói:

- Dù sao tôi cũng đã sớm biết chị Du từ lâu, quả thực chị Du là một nhân vật trong truyền thuyết. Lúc trước cũng vì tôi biết đến chị ấy nên mới vào cái giới này. Sau này, tôi cũng muốn được như chị ấy. Với phong cách làm việc đó, không ai là không muốn bật ngón cái ra cả.

- Cũng phải, chỉ cần phẩy tay một cái là thiên hậu nhanh chóng đến tay. Do đó nên mới có người cảm thấy cô ấy thực sự rất tốt. Còn tôi như thế này, cho dù có cố gắng làm tốt thế nào đều trở nên vô dụng cả. Mà cái giới này nổi tiếng hàng đầu, muốn làm tốt chúng ta phải làm cùng nhau, phải cùng nỗ lực. Bây giờ như thế này cũng chỉ là mới bắt đầu mà thôi.

Lâm Triệt cảm thấy Du Mẫn Mẫn là một người rất có ý chí cầu tiến. Lúc này nghe cô ấy nói như vậy liền cảm thấy có động lực.

Trong lúc này...

Mạc Huệ Linh đang ở nhà và xem tin tức của Lâm Triệt được phát trên tivi.

- Hình tượng ngốc nghếch của Lâm Triệt dường như rất phổ biến. Đạo gần đây, Lâm Triệt có tham gia rất nhiều hoạt động. Đáng chú ý hơn cả là chương trình truyền hình thực tế trò chuyện với bạn bè trên sóng truyền hình. Trong một tình huống bất ngờ, có phóng viên đã đột nhập vào căn phòng quay trước lúc trang điểm. Cô thừa nhận, lúc đó bản thân cảm thấy rất xấu hổ, thậm chí còn có phần hơi sợ hãi. Vì đó là lần đầu tiên cô xuất hiện trước mặt

công chúng với bộ mặt cô tự cho là xấu xí. Cô cảm thấy rằng sự nghiệp diễn xuất của mình thế là đã kết thúc.

- Quả thật là hết sức giả tạo.

Mạc Huệ Linh thở dài, quăng điều khiển sang một bên.

Nhất định cô ta đã phô diễn cái tài năng diễn xuất này ra ở trước mặt Cố Tĩnh Trạch. Nếu không thì tại sao lúc đầu Cố Tĩnh Trạch có thành kiến với cô ta như vậy mà bây giờ lại đối xử tốt với cô ta như thế.

Lúc này, ở bên ngoài lại có người tiến vào thúc giục.

- Tiểu thư, mảnh đất này đã bị thu mua. Ông chủ nói, cô mà không dọn về nhà thì thực sự là không ổn.

- Tôi... Tôi không muốn dọn đi. Ai muốn thu mua thì chỉ cần chia đôi với tôi là được rồi.

Cô ta muốn ở chỗ này, quan sát Lâm Triệt và Cố Tĩnh Trạch mỗi ngày. Phòng ngừa trường hợp hai người họ thực sự phát sinh tình cảm.

Mạc Huệ Linh càng muốn ở lại, họ sẽ càng muốn cô dọn đi. Trong một số trường hợp bất ngờ, người ta sẽ trưng dụng khu này mà không báo trước. Cái gì mà “tiền trăm hậu tấu” (1), cô ta nhất định không thể để chuyện này xảy ra.

Chuyện này nhất định là do Lâm Triệt đứng đằng sau dờ dờ quỷ quái, vì muốn đuổi cô đi nên mới sử dụng cách này.

Mạc Huệ Linh nghe thấy bên ngoài có người thúc giục, muốn trực tiếp đuổi cô đi, nhưng cuối cùng lại chạy đến Cố gia.

Người hầu của Mạc gia muốn đuổi theo nhưng dường như không dám, nhìn Mạc Huệ Linh một cái rồi đi tới trước cửa Cố gia thì bị chặn lại ngay lập tức.

Mạc Huệ Linh tức giận kêu to:

- Các người là ai mà dám cản đường tôi? Các người biết tôi là ai không? Tôi muốn gặp Tĩnh Trạch. Tôi phải gặp anh ấy. Nhất định là Lâm Triệt đang dờ dờ xấu để đuổi tôi đi.

Bảo vệ vẫn kiên quyết giữ cô ta ở bên ngoài, không cho vào.

Cô ta càng làm âm lên:

- Tĩnh Trạch, vì cái gì mà anh lại không thấy tâm tư xấu xa của con quỷ Lâm Triệt chứ? Cô ta nhất định là cái loại gian xảo, tiểu nhân. Cô là hồ ly tinh đi mê hoặc lòng người. Làm phá vỡ quan hệ tốt của hai chúng ta. Tại sao anh lại không gặp em? Anh sai lầm rồi.

Trong phòng,

Người ở dưới nhanh chóng báo cáo chuyện của Mạc Huệ Linh lên bên trên.

Cố Tĩnh Trạch nhíu mày, lúc này anh đang làm việc ở thư phòng, bắt đắc dĩ chỉ có thể dừng lại, xoa xoa ấn đường.

- Các cậu tiến cô ấy đi đi. Hôm nay tôi không muốn phải nhìn thấy cô ấy.

Nhân nhượng chỉ khiến cho cô ta càng làm loạn lần tới. Anh đã nhiều lần để lại mặt mũi cho cô ta nhưng cô ta lại càng điên cuồng. Vì vậy anh chỉ có thể làm một lần cho xong. Chứ cứ kéo dài mãi như vậy thì việc gì cũng không xong, cô ta lại càng mất thêm thể diện.

Trong cái vòng tròn này, người phụ nữ tốt nhất là nên giữ lại thể diện cho mình. Như lời của anh, các bảo vệ ở bên ngoài lập tức tiến Mạc Huệ Linh đi.

Cho dù Mạc Huệ Linh có không cam lòng đi chăng nữa vẫn phải chấp nhận đi về chỗ ở của mình.

Mạc gia đối với cô ta cũng không còn gì để nói, chỉ đành tạm thời nhốt cô ta lại.

Mạc Huệ Linh tức giận nói:

- Các người đang làm cái gì vậy? Không phải là vẫn muốn gả tôi cho Cố gia sao? Các người làm như vậy, tôi còn có thể gả cho Cố Tĩnh Trạch sao?

Mạc lão gia chỉ có thể lắc đầu nhìn Mạc Huệ Linh: - Càng dễ dàng có được thì đàn ông càng không hứng thú. Đàn ông không phải để con cứ mặt dày theo đuổi là có được. Đến điều này mà con cũng không biết sao? Thật là ngu xuẩn! Con lại còn muốn qua đó làm loạn? Cứ như vậy mà con đắc tội với Cố gia? Mạc gia chúng ta còn đường sống sao? Đúng là ngu ngốc! Ta cũng không thể để cả cái Mạc gia này bị con hại chết được.

Cố gia.

Ở dưới ngay lập tức có người lên phía bên trên báo cáo với Cố Tĩnh Trạch về chuyện của Mạc Huệ Linh.

Biết được Mạc Huệ Linh đã được đưa về Mạc gia, trong lòng Cố Tĩnh Trạch cũng cảm thấy nhẹ nhõm phần nào.

Gần đây Lâm Triệt bận rộn với công việc, không thèm để ý đến anh, nhiều khi khiến anh cảm thấy chán nản.

Lúc này nghe thấy người ta nói Lâm Triệt cuối cùng cũng đã trở lại, Cố Tĩnh Trạch vội vàng đi ra ngoài đã thấy Lâm Triệt cả người mệt mỏi tiến vào trong nhà. Khi thấy Cố Tĩnh Trạch vừa đi ra, cô chào hỏi qua loa, chỉ muốn đi vào phòng nghỉ ngơi.

Cố Tĩnh Trạch buồn bực nói:

- Lâm Triệt, em chạy cái gì? Tôi còn có việc muốn nói với em.

Lâm Triệt nghe xong, lúc này mới quay lại chỗ anh.

- Chuyện gì vậy?

Cố Tĩnh Trạch nhất thời cũng không nghĩ ra được là chuyện gì, chỉ có thể căng da đầu hỏi cô một câu:

- Gần đây em bận lắm à?

- Đúng vậy.

Cố Tĩnh Trạch nhú mày:

- Nhưng chúng ta đã nói một khi kết hôn là em phải cùng sinh hoạt, lo lắng cho tôi. Bây giờ em lại chỉ quan tâm tới công việc. Không lẽ cô quên rằng mình đã kết hôn rồi sao?

Lâm Triệt nghi hoặc nói:

- Có chuyện gì vậy? Gần đây có sự kiện nào cần tôi xuất hiện với thân phận Cố phu nhân sao?

- Đương nhiên là có. Cố gia muốn tổ chức tiệc gia đình cho ngày Tết Trung Thu. Em không thể không chuẩn bị một chút. Hay là em muốn để tôi làm một mình sao?

- Há? Bữa tiệc gia đình? Cái gì mà bữa tiệc gia đình chứ? Tôi thực sự không biết.

- Chúng ta sẽ đi đảo Phuket, em chuẩn bị một chút đi.

- Há? Đi xa như vậy sao? Tôi thật sự không hề biết. Xin lỗi, xin lỗi. Tôi nhất định sẽ chuẩn bị thật tốt.

Cố Tĩnh Trạch có thể nhìn ra thành ý của cô, hài lòng gật đầu.

Thấy Lâm Triệt đi vào, quản gia đứng ở bên cạnh mới kì quái hỏi:

- Cố tiên sinh, trong nhà có chuẩn bị tiệc Trung Thu sao? Tại sao tôi lại không biết?

Cố Tĩnh Trạch quay lại, liếc người quản gia lẩm bẩm một cái.

Quản gia cảm nhận được ánh mắt lạnh lẽo kia đang dừng trên người mình, lập tức ngậm miệng không nói gì nữa.

Cố Tĩnh Trạch lập tức cầm điện thoại lên, gọi về cho Cố gia.

- Mẹ, chẳng phải đã sắp tới Trung Thu sao? Trong nhà có sắp xếp gì không?

Mẹ Văn Tĩnh nói:

- Ô, còn không phải sợ các con quá bận sao? Anh trai của con thì bận rộn khỏi nói. Em trai của con cũng chẳng biết chết ở đâu rồi. Thế nên mẹ không có chuẩn bị gì hết.

- Mẹ, sao như vậy được. Gia đình là một tập thể gắn bó khăng khít với nhau, chúng ta cần phải duy trì các mối quan hệ gia đình. Làm như vậy không phải khiến cho mọi người trong nhà dần dần xa cách sao?

- Thế... giờ mẹ phải làm sao bây giờ?

- Khụ... con đã xem qua rồi. Gần đây thời tiết ở đảo Phuket quả thực không tồi. Không bằng chúng ta tới đó nghỉ ngơi một chuyến đi.

- Vậy sao? Được thôi. Vậy con chuẩn bị một chút đi.

Cố Tĩnh Trạch buông điện thoại xuống, nghĩ đến đảo Phở Cát, lại nghĩ tới nơi đó có khí hậu nhiệt đới hải dương. Lại không khỏi nghĩ đến dáng người của

Lâm Triệt mặc bikini vào thì sẽ rất đẹp.

(1) Tiền trảm hậu tấu: chém trước tâu sau.

Bạn đang đọc truyện *Thiêm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 126: Tôi Thích Em Mặc Cho Tôi Xem

Cố Tĩnh Trạch sớm đã kêu người sắp xếp xong mọi thứ cho bà xã, an bài hành trình tới đảo Phuket, Thái Lan.

Lâm Triệt nói với Du Mẫn Mẫn là mình và người nhà muốn cùng nhau đi nghỉ phép. Du Mẫn Mẫn nhanh chóng đồng ý, còn hỏi cô đi chơi ở đâu.

Lâm Triệt liền nói:

- Cố Tĩnh Trạch nói Tết Trung Thu muốn đi đảo Phuket.

Du Mẫn Mẫn nói ở trong điện thoại:

- Nhìn xem tiệc của nhà người ta kìa, cả nhà đều cũng đi đảo Phuket luôn à.

Lâm Triệt nói:

- Đây cũng là lần đầu tiên em đi, em còn chưa có đến nhiều hải đảo lắm đâu.

Du Mẫn Mẫn nói:

- Được rồi, đi chơi vui vẻ. Cho em nghỉ ngơi một chút, gần đây em cũng vất vả rồi.

Lâm Triệt ở trên mạng tìm hiểu về đảo Phuket một chút, trông thật là xinh đẹp, ngay lập tức thấy cả người phấn chấn lên. Đúng là cô chưa từng đi đến những nơi quá xa, liền bắt đầu chuẩn bị thật tốt.

Ở trong phòng treo các loại áo tắm, quần áo, đem đồ đạc bày ra đầy một giường.

Lúc Cố Tĩnh Trạch đi vào nhìn thấy được, kinh ngạc đi tới.

- Em là muốn chuyển nhà sao, lấy tất cả đồ đạc đem ra ngoài làm cái gì?

Lâm Triệt ngẩng đầu nói:

- Chọn quần áo thôi, anh cảm thấy cái nào đẹp hơn?

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Lựa quần áo đem đi chơi?

- Đúng vậy, đúng vậy.

- Tùy tiện lấy mấy cái đem theo cũng được, em lớn như vậy rồi còn gấp gáp làm cái gì?

- Đây lần đầu tiên tôi đi hải đảo chơi, lần đầu tiên đấy! Trước kia tôi cũng chưa bao giờ đi quá xa, đương nhiên sẽ không giống nhau. Ai nha, nghĩ tới liền cảm thấy vui vẻ.

Cố Tĩnh Trạch cạ lời:

- Thật ra đảo Phuket cũng ở gần, cũng không đặc biệt đến như vậy, có rất nhiều hải đảo còn tốt hơn.

Thấy Lâm Triệt hưng phấn như vậy, bỗng nhiên Cố Tĩnh Trạch hơi hối hận, không nên buột miệng thốt ra. Sớm biết như vậy, nên chọn một nơi thật tốt để mang cô đi chơi rồi.

Lâm Triệt nói:

- Đối với anh mà nói đương nhiên là không tốt, nhưng mà với tôi mà nói, đã rất không tệ rồi.

Lâm Triệt liếc nhìn đồng quần áo rực rỡ muôn màu trên giường, liền nói:

- Trước kia trường chúng tôi đi chơi xuân còn muốn đi Thái Lan, sau đó về nhà tôi lại không dám nói với ba, ba tôi cũng mặc kệ. Tôi cũng không dám nói với dì, cho nên tôi cảm thấy thành phố lớn nhất tôi từng đi qua chính là thành phố S...

Cố Tĩnh Trạch nhìn cô, suy nghĩ một chút rồi nói:

- Sau này có cơ hội, tôi mang em đi ra ngoài đi dạo.

Lâm Triệt ngẩng đầu lên

- Chắc là anh đã đi tới rất nhiều nơi trên thế giới ha.

Cố Tĩnh Trạch nghĩ nghĩ, nói:

- Tuy là đi đến không ít nơi, nhưng mà cũng không phải đi chơi.

- Đều là đi công tác?

- Đúng vậy.

Lâm Triệt nói:

- Vậy thì cũng quá tốn kém. Có nhiều tiền như vậy, rõ ràng có thể đi chơi khắp thế giới. Xem ra tiền của anh kiếm ra thật không dễ dàng gì.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Đó là đương nhiên.

Anh nhìn ngoài cửa sổ, cười cười, phục hồi tinh thần lại nhàn nhạt nói:

- Có thu hoạch thì phải có trả giá, đều ngang nhau cả. Tôi hưởng nhiều, nhất định cũng phải gánh vác nhiều. Còn có tới mấy vạn nhân viên, còn những cấp dưới làm việc với tôi, cả đời tôi phải vì bọn họ, phụ trách gia đình bọn họ, cũng muốn vì Cố gia mà phụ trách toàn bộ gia tộc.

Phụ trách việc hưng thịnh cùng suy yếu của gia tộc...

Lâm Triệt ngẫm lại cũng cảm thấy thật mệt mỏi.

Thật ra Cố Tĩnh Trạch cũng là con người, nhưng mà, ở trên vai anh có quá nhiều gánh nặng.

Cố Tĩnh Trạch phục hồi lại tinh thần, nhìn áo tắm trên giường của cô. Có đủ loại kiểu dáng, màu sắc tươi sáng.

Cố Tĩnh Trạch cảm thấy hứng thú, cầm lấy một cái xem.

Lâm Triệt nhìn thấy anh cầm một bộ bikini thiếu vải, mặt đỏ lên, chạy nhanh tới đoạt lại, nói:

- Cái này là để mặc lúc đi bể bơi.

Cố Tĩnh Trạch cười cướp về:

- Cái này khá đẹp, mang theo đi.

Lâm Triệt nói:

- Không mang theo đâu, tôi mới không thèm mặc.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Tại sao lại không thèm mặc, cái này trông cũng khá đẹp mà.

Lâm Triệt nói:

- Ở kia, tôi chọn quần áo mà anh xem cái gì, đi đi, đi ra ngoài.

Lâm Triệt nói, đi đến đẩy Cố Tĩnh Trạch ra ngoài.

Cố Tĩnh Trạch một phen kéo tay Lâm Triệt lại, không để cô lại đấy nữa, trở tay lại cầm lấy bộ đồ nhỏ kia lên.

- Đương nhiên là tôi muốn chọn một vài cái rồi.

Anh đưa môi sát vào lỗ tai của Lâm Triệt, thấp giọng nói:

- Cuối cùng em vẫn phải mặc cho tôi xem, tôi muốn chọn một bộ tôi cảm thấy đẹp.

Mặt Lâm Triệt lại một lần nữa đỏ ửng lên.

Tuy rằng trong phòng chỉ có hai người, hoàn toàn không cần nói nhỏ như vậy, nhưng mà, anh cố tình dùng thanh âm thấp như vậy, để sát vào tai cô mà nói những lời như vậy.

Giống như tiếng violon trầm thấp, dễ nghe như vậy, còn mang theo ái muội nhẹ nhẹ.

Lâm Triệt vội đẩy Cố Tĩnh Trạch ra.

- Không cần phiền anh đâu, ai muốn mặc cho anh xem.

Cố Tĩnh Trạch:

- Nếu không em muốn mặc cho ai xem.

- Tôi... Tôi mặc cho chính mình xem không được à?

Cố Tĩnh Trạch cười cười, không hề quan tâm cô, chỉ là sau cùng nói với cô:

- Bộ đồ kia thật sự rất đẹp, em mặc vào nhất định rất hợp, mang theo đi, nghe lời tôi được không?

- Tôi sẽ không mang theo, sẽ không mang theo đâu!

Lâm Triệt vội vàng đẩy Cố Tĩnh Trạch đi ra ngoài, Cố Tĩnh Trạch buồn cười, đành phải đi ra ngoài trước.

Trong phòng, Lâm Triệt chậm rãi chọn những thứ muốn mang theo thật tốt, cuối cùng mắt dừng ở bộ bikini kia.

Giọng nói của Cố Tĩnh Trạch lúc này không tự chủ được quanh quẩn bên tai.

"Em mặc vào nhất định rất hợp..."

Dường như âm thanh giống như mang theo ma lực, làm Lâm Triệt không tự chủ được, liền cầm lấy quần áo kia tới, nhìn lại xem.

Anh thật sự cảm thấy cô mặc cái này sẽ đẹp?

Nghĩ nghĩ, trên mặt cũng hồng hồng. Nhưng mà cuối cùng, vẫn cầm bộ đồ, ném vào trong vali.

Ngày hôm sau, Cố gia đã chuẩn bị xong và tập trung sân bay, cả gia đình theo sau đi vào phòng nghỉ VIP của sân bay tư nhân.

Lúc Cố Tĩnh Trạch cùng Lâm Triệt đến, Mộ Văn Tinh đã ở đó, mang theo bảy cô tám dì (1) trong nhà, vừa nhìn thấy Lâm Triệt và Cố Tĩnh Trạch thì nhanh chóng nghênh đón.

Hành lý sớm đã được người hầu mang vào, Mộ Văn Tinh lại đây kéo tay Lâm Triệt, nói:

- Ôi chào, sao nhìn con vẫn gầy như vậy. Thật là, ăn uống như thế nào mà lại không mập lên thế.

Lâm Triệt vội nói:

- Chủ yếu là do thể chất của con, con ăn rất nhiều mà.

Cố Tĩnh Trạch ở một bên cười nói:

- Đúng vậy, mẹ, cô ấy còn ăn nhiều hơn con, đáng tiếc đều ăn không trả tiền.

Lâm Triệt nói:

- Em ăn xong đều biến thành tinh hoa, không giống như anh, đều biến thành đồng thịt mỡ, hừ.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Hừm, em cảm thấy anh rất béo sao?

- Chính anh là người nói trước mà.

Mộ Văn Tĩnh thấy hai người nói chuyện càng ngày càng tùy tiện, không khỏi cười cười theo.

Máy bay rất nhanh cũng chuẩn bị xong, đoàn người bước lên máy bay tư nhân của Cố gia. Một giờ sau, mới đến đảo Phuket.

Ở phía dưới, chủ nhân đảo Phuket đi ra đón tiếp khách quý Cố gia.

Lâm Triệt ngồi trên máy bay, nhìn đội ngũ đến chào mừng ở bên người, cảm thấy hoảng sợ.

Nhưng mà ngẫm lại, Cố gia là đệ nhất đại gia tộc của nước C, có đãi ngộ như vậy, cũng là có thể hiểu được.

Lâm Triệt đứng ở bên cạnh Cố Tĩnh Trạch kinh ngạc nói.

- Chúng ta cũng không phải chính thức đến đây viếng thăm, không cần chào đón náo nhiệt như vậy chứ.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Thật ra tôi không có thông báo cho bọn họ, nhưng mà đại khái chắc là bị bên này biết được. Đi thôi, chốc lát nữa là tới làng du lịch rồi, lúc đó liền sẽ không có người đi theo.

(1) Bây cô tám đi: Mang theo họ hàng và người thân đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127: Hai Con Mau Sinh Đứa Bé Đi

Lâm Triệt đứng ở phía dưới nhìn người ta đưa lên hoa tươi, trong lòng có chút ngượng ngùng. Bên này, một quan viên vội vàng đi tới đón tiếp Cố Tĩnh Trạch. Hai người dùng ngôn ngữ nào đó mà Lâm Triệt nghe không hiểu, xí xa xí xỏ một lúc lâu. Nghe Cố Tĩnh Trạch nói chuyện hết sức lưu loát, trong lòng Lâm Triệt bất giác nảy sinh cảm giác sùng bái. Tuy từ đầu đến cuối cô nghe không hiểu, nhưng vẫn cảm thấy Cố Tĩnh Trạch lúc này rất lợi hại nha.

Một nhóm người ngồi lên xe đi đến làng du lịch, Lâm Triệt ngồi một bên, không nhận được, hỏi:

- Vừa rồi các anh nói chuyện gì thế? Anh nói ngôn ngữ nào đấy, nghe rất lưu loát nha!

Cố Tĩnh Trạch trả lời cô:

- Nói tiếng Pháp. Chỉ là nói vài lời cảm ơn với sự nhiệt tình của họ mà thôi. Có việc gì sao?

- Anh có thể nói tiếng Pháp?

- Lúc ở Pháp tôi cố ý học qua một ít.

- Thế anh có biết nói tiếng Anh không?

- Cái đó là đương nhiên. Tiếng Anh là ngôn ngữ thông dụng nhất mà.

- Thế anh còn biết nói những loại ngôn ngữ nào nữa?

Lâm Triệt mở to hai mắt nhìn Cố Tĩnh Trạch, liên tiếp đặt câu hỏi.

- Tiếng Ý, tiếng Nhật, tiếng Đức, tiếng Nga, mỗi loại tôi đều sẽ biết một chút về đối thoại phổ thông. Nhưng những lúc đàm phán thương nghiệp thì vẫn cần đến phiên dịch viên chuyên nghiệp làm.

- Học nhiều như vậy làm gì? Đẳng nào anh cũng đâu có lắm thời gian đâu..

Lâm Triệt lẩm bẩm.

Cố Tĩnh Trạch vỗ vỗ khuôn mặt trứng bóc của cô, trả lời:

- Người có chỉ số thông minh như em tất nhiên sẽ không hiểu được rồi, tôi chỉ cần em nghĩ đến ăn uống, xem kịch trên ti vi, quấy rối với nghĩ đông nghĩ tây mà thôi.

Lâm Triệt bấu môi:

- Anh thực sự rất không thú vị!

- Đúng vậy, với loại người có chỉ số thông minh như em mà nói, quả thực rất không thú vị.

- Biến đi.

Cố Tĩnh Trạch không khỏi bật cười.

Lâm Triệt nói:

- Sao tự dưng bọn họ lại qua đây, còn tỏ ra long trọng như vậy, nguyên nhân bởi vì tổng thống sao?

- Ở điểm này thì em rất nhạy bén đấy... Mặc dù anh cả không biết có đặc cử tổng thống hay không, nhưng mỗi một lần tổng tuyển cử tổng thống, đều là Cố gia giúp đỡ. Có thể nói, ở phương diện này, Cố gia có vai trò rất quan trọng. Tuy không thông báo ra bên ngoài, nhưng những người kia đều sẽ ngầm hiểu cả thôi.

- Ý anh là... chức vị tổng thống của nước C, Cố gia có phân lượng?

- Nhìn em ngốc nghếch như vậy, thế nhưng lại nghe hiểu cơ đấy.

- Cái đấy là đương nhiên.

Lâm Triệt dương dương tự đắc nói:

- Tuy tôi trông có hơi ngốc, kì thực là đại trí nhược ngu (1) đó nha.

Cố Tĩnh Trạch nhìn cô cười cười, bất đắc dĩ lắc đầu.

Với cái chỉ số IQ của em, cũng không cần phải đại trí nhược ngu đâu. Tất nhiên, đây chỉ là tiếng lòng của anh mà thôi.

Rất nhanh sau đó, xe dừng lại bên ngoài làng du lịch.

Làng du lịch rất lớn, phía xa là biển xanh nước biếc, biệt thự thì ở ngay gần biển, ra khỏi cửa là ngay lập tức có thể thấy cát trắng biển xanh.

Mộ Văn Tĩnh nhắc thấy hai người đi tới, liền cười cười nói:

- Các con ở biệt thự phía trước, mấy người chúng ta ra biệt thự phía sau ở, tất nhiên sẽ không quấy rầy thế giới của hai con.

Lâm Triệt vội vàng nói:

- Không có gì quấy rầy cả. Con còn muốn ở gần mẹ một chút đây.

- Quên đi quên đi, làm thế Tĩnh Trạch còn không oán chết chúng ta. Thực ra lần này chúng ta cùng đi là không phải, hai con có một ngày nghỉ, hẳn là nên cùng nhau đi trăng mật mới đúng. Hai người kết hôn nhưng sau đó không có tuần trăng mật, cũng không làm lấy một cái hôn lễ cho tử tế, đều là lỗi của Tĩnh Trạch, ngày nào cũng nói mình bận bịu.

Mộ Văn Tĩnh hừ một tiếng, trừng mắt nhìn Cố Tĩnh Trạch.

Cố Tĩnh Trạch bất đắc dĩ nhìn qua bà, Lâm Triệt thấy thế vội giải vây giúp anh:

- Tuần trăng mật cùng hôn lễ không có cũng không sao, kì thực con cũng rất bận rộn.

Bọn họ chỉ làm đám cưới giả, làm hôn lễ lỏng lẻo lấy làm gì, cái này quá phiền phức. Đương nhiên, những lời này là Lâm Triệt âm thầm bổ sung trong lòng.

Mộ Văn Tĩnh nhìn qua hai người, thờ dãi làm một câu tổng kết:

- Cho nên lần này tuy nói là tụ họp gia đình, thế nhưng các con vẫn là nên ở riêng, chúng ta không muốn quấy rầy.

- Thực sự không cần thiết...

Lâm Triệt vừa nói vừa liếc mắt ra hiệu cho Cố Tĩnh Trạch. Cô muốn hai người cùng nói, muốn bọn họ hành động chung, không muốn tách ra như vậy.

Nhưng không nghĩ tới Cố Tĩnh Trạch bình thường nhanh nhạy, từ lúc vào chỉ đứng yên lặng giống như một cái đầu gỗ, không nói một lời nào.

Mộ Văn Tĩnh mất kiên nhẫn, hỏi thúc hai người:

- Được rồi được rồi. Các con nhanh chóng đi xem phòng đi, không cần bận tâm đến chúng ta.

Lâm Triệt không có cách nào ngăn cản, chỉ có thể đứng ngăn ra nhìn Mộ Văn Tĩnh rời đi, sau đó quay qua Cố Tĩnh Trạch, oán giận phát tiết:

- Anh xem anh làm cái trò gì kia!

Cố Tĩnh Trạch thần nhiên đáp lại:

- Được rồi. Bình thường anh đi cùng cũng không ở cùng một chỗ với mọi người. Bọn họ đã sớm quen rồi.

Lâm Triệt vẫn hết sức băn khoăn:

- Nhưng đây là tụ họp gia đình, tách ra như vậy thực sự không tốt lắm.

Cố Tĩnh Trạch ôm cổ Lâm Triệt. Anh cao như vậy, cô lại chùn người xuống một ít, vừa vặn bị anh kẹp ở chỗ hõm (2), đáng vẻ muốn bao nhiêu thân mật có bấy nhiêu thân mật.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Em yên tâm, mẹ sẽ không tức giận, hiện tại bọn họ mong chúng ta lúc nào cũng ở riêng với nhau.

Vừa nói anh vừa tiến lại gần:

- Tốt nhất là sinh cho họ một đứa bé mập mập.

- Anh đi chết đi.

Vừa nói, Lâm Triệt vừa véo vào hông anh một cái.

Thế nhưng, Cố Tĩnh Trạch vẫn không buông cô ra:

- Đừng nhúc nhích, mẹ đang ở phía sau quan sát chúng ta đấy. Vợ chồng không phải là nên hành xử như thế sao, em tránh cái gì.

Lâm Triệt chỉ là cảm thấy ở trong ngực anh quá ngọt ngào, với cả tư thế này là sao? Quá thân mật rồi! Nhưng nghe Cố Tĩnh Trạch nói vậy, cô cũng không dám nhúc nhích, chỉ có thể để anh ôm cả người, cùng nhau đi vào biệt thự.

Buổi chiều, biển xanh nước biếc, khí trời mát mẻ, rất dễ chịu. Trên bờ biển, phía xa đều là khách du lịch, đông đúc tấp nập, nhưng ở gần lại không có một bóng người. Có lẽ người của Cố gia đã cố ý khoanh vùng một khoảng, tránh có người đi vào.

Mộ Văn Tĩnh thấy Cố Tĩnh Trạch đứng một mình, thì đi lại gần, cầm tay anh, hỏi:

- Bây giờ con cùng Lâm Triệt ở chung như thế nào?

Cố Tĩnh Trạch biết ngay bà sẽ hỏi như vậy, chỉ đành trả lời qua loa lấy lệ:

- Tốt lắm mẹ ạ.

- Thế sao các con không dành thời gian mà cho mẹ một đứa cháu đi? Bà già này muốn bế cháu lắm rồi!

Cố Tĩnh Trạch bất đắc dĩ đáp lời bà:

- Mẹ à, con cái không phải muốn là được. Chúng con sẽ từ từ nỗ lực mà.

- Sao lại không phải muốn là được? Các con có đang cố gắng thật sao? Không lừa dối bà già này đấy chứ?

Cố Tĩnh Trạch nhìn về phía biển, ánh mắt lộ rõ vẻ quyết tâm:

- Đương nhiên là thế rồi, sao chúng con lại lừa dối mẹ được? Nếu mẹ không tin, con cũng có biện pháp giúp mẹ thấy rõ sự nỗ lực của bọn con mà?

- Tên nhóc xấu xa này, lúc nào cũng đối nghịch với mẹ, thử hỏi làm sao mẹ có thể tin con đây? Thế hệ này của các con, không có đứa nào nỗ lực cả! Con xem mẹ với cha con, lúc bằng tuổi mấy đứa hiện tại, không phải đã có mấy đứa rồi sao? Giờ nhìn lại các con xem, không đứa nào chịu cho mẹ bế cháu. A, mẹ thật có lỗi với liệt tông Cố gia mà!

Cố Tĩnh Trạch thờ dài, bất đắc dĩ nói:

- Được rồi được rồi. Mẹ không cần nói nhiều nữa. Con trở về sẽ cùng với Lâm Triệt nỗ lực ba ngày ba đêm.

- Như vậy còn tạm chấp nhận được!

Đúng lúc này, Cố Tĩnh Trạch bỗng nghe thấy tiếng người ồn ào. Anh quay đầu lại nhìn, mới biết hóa ra là Lâm Triệt mặc áo tắm đang từ trong biệt thự bước ra.

Da thịt mềm mại được bao bọc bởi hai mảnh áo tắm, đáng vẻ mê người, thuần khiết, lại thêm phần đáng yêu.

Đó đúng là bộ áo tắm mà anh chọn.

(1) Đại trí nhược ngu: Kẻ tài trí giả như ngu dốt, ý nói: Người có tài trí cao nhưng luôn khiêm tốn, không để lộ tài năng, vẻ ngoài biểu hiện ra giống như một người ngu dốt nhưng thực ra lại là người có trí tuệ phi phàm.

(2) Hồm (Hồm Venus ở nữ giới - Hồm Apollo ở nam giới): Hai chỗ lõm ở vị trí giữa thắt lưng, song song với cột sống. Những người có hồm thường được coi có sức khỏe sinh sản và sinh lý tốt.

Bạn đang đọc truyện *Thiêm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 128: Chỉ Có Mình Em Mới Có Thể Chữa Bệnh Cho Tôi

Cố Tĩnh Trạch cảm thấy rất ngạc nhiên. Tuy anh đã biết rõ cơ thể của cô, nhưng khi mặc áo tắm trông cô thật quyến rũ, tựa như một mỹ nhân ngư xinh đẹp vậy. Thân hình mảnh mai, thon thả làm cho người ta không thể rời mắt.

Lúc này, ở bên kia vang lên tiếng khen ngợi của một du khách.

- Wow, là ai vậy nhỉ? Dáng người thật chuẩn nha. Đúng là rất mê người!

- Nhìn cũng chẳng làm được gì đâu. Đó là người phụ nữ của kẻ khác rồi. Đẹp như vậy thì cậu cứ nhìn nhiều một chút đi, lát sẽ không được nhìn nữa đâu!

Ánh mắt Cố Tĩnh Trạch tối sầm lại, khẽ động đậy, quay người đi đến bên cạnh Lâm Triệt.

Lâm Triệt vốn không muốn mặc cái này đâu, nhưng nhìn thấy trên bãi biển có nhiều cô gái xinh đẹp đang chơi đùa, lại nghĩ đến ánh mắt chờ mong của Cố Tĩnh Trạch hôm đó, cuối cùng vẫn chọn bộ áo tắm mà Cố Tĩnh Trạch thích mặc thử.

Thay xong, cô đi ra liền thấy Cố Tĩnh Trạch đang mặc quần bơi ở phía trước.

Cơ bắp của anh rắn chắc, dưới ánh mặt trời, càng tỏa sáng hơn, nhìn vừa khỏe mạnh lại vừa gợi cảm. Vóc người anh đẹp đến nỗi ai đi ngang cũng đều phải ngoái lại nhìn.

Cố Tĩnh Trạch bước tới, nắm lấy tay Lâm Triệt, dắt cô đi vào bên trong.

Lâm Triệt bị kéo đi, nói khẽ:

- Anh kéo tôi vào đây làm gì vậy? Tôi muốn đi nghịch nước chơi một lát mà!

Cố Tĩnh Trạch quay đầu lại nhìn cô, không nghĩ cô sẽ chọn mặc như thế. Nếu sớm biết sẽ như vậy, anh đã bắt cô mặc đồ kín đáo một chút, giấu đi cơ thể gợi cảm của cô.

Cố Tĩnh Trạch cúi đầu nhìn Lâm Triệt. Bình thường cơ thể cô lúc nào cũng được quần áo che hết, rất ít khi lộ ra nhiều da thịt như vậy, nhất là ngực, căng tròn, được lớp vải nâng lên nhìn càng thêm quyến rũ.

Cố Tĩnh Trạch nhìn xung quanh, dứt khoát nói:

- Đi, tôi đưa em đến một nơi đặc biệt để đi dạo.

Không đợi cô thay quần áo, anh mang cô theo cùng nhau tới nơi đó. Không lâu sau, họ đã đứng trước bãi biển không một bóng người.

Cố Tĩnh Trạch nhìn xung quanh. Khi thấy ở đây thật yên tĩnh, anh mới buông tay Lâm Triệt ra. Lâm Triệt ở bên cạnh, nhìn quanh, khó hiểu nói:

- Sao anh lại đưa tôi đến đây? Tôi còn chưa kịp nói lời nào với mẹ cả.

Cố Tĩnh Trạch chỉ ra xa:

- Ở đây có đẹp không? Hôm nay bãi biển kia có rất nhiều người, che mắt cảnh biển nên tôi đưa em tới đây, thấy sao?

Lâm Triệt nghĩ một hồi, nói cũng đúng. Cô vui vẻ hướng mấp nước chạy đến:

- Biển ời, ta tới rồi đây!

Nhìn Lâm Triệt chạy, Cố Tĩnh Trạch không khỏi buồn cười.

Lâm Triệt đứng ở mép nước, bị nước biển lạnh buốt vỗ vào. Thật là thoải mái, làm cho người ta muốn tận hưởng bầu không khí. Cô thấy nước biển khá nông nên tiếp tục hướng ra xa.

Cố Tĩnh Trạch đứng đó nhìn cô chơi đùa ở mép nước, thật giống như một đứa con nít, dễ dàng trở nên vui vẻ, trong lòng thầm nghĩ: “Nha đầu này thật sự đúng là ngốc nghếch vô cùng, nơi nào cũng đều chưa đi qua, kiến thức quá hạn hẹp.”

Lúc sóng biển ập tới, Lâm Triệt có chút không cẩn thận nên bị ngã xuống nước. Bọt nước văng khắp nơi, Lâm Triệt kêu lên một tiếng.

Lúc ngã, cô nhất thời phát ngốc.

Lâm Triệt ở trong dòng nước vùng vẫy, không nghĩ lại khó khăn như vậy. Sóng cứ hết đợt này lại đợt khác, liên tiếp xô vào Lâm Triệt khiến cô mệt hết cả hơi.

Cố Tĩnh Trạch vội vàng tóm lấy Lâm Triệt, có hơi không cẩn thận nên tay anh lỡ đặt lên ngực của cô.

Lâm Triệt giật mình, cúi đầu nhìn thì thấy tay anh đặt trên ngực cô, nhất thời đứng không vững, thiếu chút nữa là lại ngã. Lần này, Cố Tĩnh Trạch không dùng nhiều sức nên áo tắm của cô liền rơi ra.

Nước biển làm ướt làn da mềm mại của cô, khiến nó trở nên long lanh dưới ánh mặt trời.

Cố Tĩnh Trạch có cảm giác mềm mềm ở tay, liền thấy có chút ngứa ngáy. Khóe môi anh giật giật, bỗng quên mất việc đang làm.

Lâm Triệt kinh hãi hét lên. Sau đó, cô đột nhiên cảm nhận được có vật gì cứng cứng như đinh đầu đang chọc vào eo mình.

Bởi vì, Cố Tĩnh Trạch đang ở phía sau ôm cô.

Lâm Triệt bị dọa, không dám động đây nữa.

- Cố Tĩnh Trạch! Anh...

Cố Tĩnh Trạch khó chịu cắn răng:

- Em trật tự đi!

Lâm Triệt lập tức im bặt.

Cố Tĩnh Trạch ôm Lâm Triệt, dẫn cô đi lên trên bãi cát.

Lâm Triệt được anh buông ra, vội vàng mặc lại quần áo. Cả người cô ướt sũng nước, dường như có thể nhìn xuyên qua quần áo.

Quay đầu lại, cô thấy Cố Tĩnh Trạch đang đứng ở chỗ đó đen mặt nhìn cô, trông hết sức khó chịu.

Ánh mắt của Lâm Triệt không tự chủ, nhìn vào chỗ kia của anh.

Anh chỉ mặc quần bơi nên chỗ đó nhô ra khá rõ.

Lâm Triệt che miệng, nói:

- Anh... Anh... Chỗ đó của anh...

Cố Tĩnh Trạch trợn mắt lên, nói với cô:

- Không phải do em sao?

Lâm Triệt vội nói:

- Làm sao bây giờ?

Cố Tĩnh Trạch không nói gì, chỉ liếc nhìn Lâm Triệt.

Chết tiệt! Cơ thể anh không không chế được.

Trong lúc nóng giận, Cố Tĩnh Trạch nhảy xuống biển.

Lâm Triệt thấy anh nhảy xuống liền hoảng sợ. Nhưng khi nhìn thấy anh ở trong làn nước, bơi vô cùng đẹp và thuần thục giống như một chú cá, cô thầm nghĩ: “Làm sao anh ta có thể đàn như mình chứ. Chắc chắn là anh ta biết bơi rồi.”

Một lúc sau, Cố Tĩnh Trạch thấm mệt, mới quay trở lại bờ.

Những giọt nước lã trên cơ thể anh khiến anh trông vô cùng gợi cảm.

Cố Tĩnh Trạch lau nước trên mặt, hưng phấn nhìn về phía bờ biển la to:

- Lâm Triệt!

Lâm Triệt nhìn anh, mắt ánh lên một tia sùng bái. Cô chăm chú nhìn từng vị trí trên cơ thể anh, không sót chỗ nào.

Đã xong...

Cố Tĩnh Trạch nhìn thấy cô, thân thể vừa mới ổn định một chút lại nóng rực như lửa đốt.

Người phụ nữ chết tiệt này...

Lâm Triệt thấy Cố Tĩnh Trạch hằm hằm nhìn mình, khó hiểu nói:

- Làm sao vậy?

Cố Tĩnh Trạch thờ dài, oán trách nói:

- Ai bảo em nhìn tôi như vậy làm gì?

Lâm Triệt không biết nói như thế nào với anh nữa:

- Chẳng lẽ nhìn anh cũng không được?

Cố Tĩnh Trạch trừng mắt nhìn cô lần nữa, rũ nước trên người, bước tới. Bây giờ Lâm Triệt mới nhận ra anh có hơi không bình thường.

Chỗ đó... Chỗ đó...

Lâm Triệt vội nói:

- Anh... Anh không phải mắc bệnh gì đó chứ? Tại sao chỗ đó... chỗ đó lại như vậy?

Cố Tĩnh Trạch quay đầu lại nói:

- Đúng vậy, tôi mắc bệnh rồi.

- Ôi... Vậy phải làm sao bây giờ?

Đuôi mắt Cố Tĩnh Trạch giật giật, vẫy tay với cô:

- Em đến đây....

Lâm Triệt nhanh chóng bước tới. Cố Tĩnh Trạch nhìn bộ dạng ngốc nghếch của cô, không thể kìm được muốn lòng treu chọc cô. Nhưng mà cơ thể mình bây giờ nóng không chịu được, toàn bộ đều tập trung ở vị trí đó. Anh thật sự khó chịu khi phải đè nén.

- Bệnh của tôi chỉ có em mới chữa được ...

- Cái gì?

Lâm Triệt đi lại gần liền bị Cố Tĩnh Trạch bắt lấy tay.

Lâm Triệt khóc không ra nước mắt:

- Rốt cuộc anh muốn làm gì?

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Em đến đây giúp tôi giải quyết, không thì... Hôm nay tôi có thể sẽ bị em hại chết ở chỗ này.

- Cái gì..

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiêu Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Ước Mơ Nhỏ Của Cô

Lâm Triệt còn chưa kịp hiểu có chuyện gì xảy ra với anh thì anh đã nắm tay cô đưa tới. Sau một lúc, rốt cuộc anh cũng thoải mái hơn.

Anh khoan khoái nằm ở trên bờ cát, Lâm Triệt vội vàng rút tay về, tức giận kêu lên:

- Anh anh anh anh... Bây giờ tôi phải làm gì...

Thế nhưng, Cố Tĩnh Trạch vẫn còn yên lặng cảm nhận xúc cảm vừa rồi, không có thời gian rảnh trả lời cô.

Vì thế Lâm Triệt không thể làm gì khác hơn là chạy đến bờ biển, hấp ta hấp tấp dùng hết sức rửa.

Tâm tình của Cố Tĩnh Trạch rất tốt, một lần nữa lại buồn bực nở nụ cười.

Anh ngồi ở chỗ đó, không nhận được nghĩ tới những hình ảnh vừa mới xảy ra.

Dưới sự hỗ trợ của cô so với tự mình động tay, hoàn toàn là hai cảm giác khác biệt.

Anh vẫn có thể cảm nhận được bàn tay nhỏ bé mịn màng của cô. Chỉ cần nghĩ tới thôi vẫn khiến người ta cảm thấy tâm tình thoải mái.

Thấy Lâm Triệt còn tắm ở đằng kia, Cố Tĩnh Trạch đứng dậy đi tới vài bước, kéo lấy Lâm Triệt rồi ôm ngang cô lên.

Lâm Triệt "ai u" một tiếng, cảm nhận được Cố Tĩnh Trạch ôm lấy cô đi dạo một vòng trên bờ biển.

Da thịt bị cọ xát, mặt của cô không khỏi đỏ bừng lên. Đón lấy cơn gió thổi vào bờ biển, lại cảm thấy vô cùng thoải mái, Lâm Triệt réo lên:

- Anh buông ra, anh làm gì thế hả?

- Thoải mái không?

- Ừ, rất thoải mái!

Lâm Triệt ôm cổ anh rồi nói.

Cố Tĩnh Trạch ôm Lâm Triệt:

- Vừa rồi khổ cực cho em rồi, cũng không phải tôi cố ý kéo thời gian dài vậy đâu, tôi cũng đang tận lực rút ngắn thời gian mà.

- Cút đi, ai cho anh nói.

Lâm Triệt tức giận vỗ mạnh lên bả vai của anh.

Cố Tĩnh Trạch cười "ha ha", tâm trạng vô cùng tốt.

Lâm Triệt thì không khỏi nghĩ, dễ chịu đến thế à, nếu không sao lại vui như vậy.

Đàn ông đó à... Đôi khi, có sự thông minh của người nên có, nhưng có đôi khi lại như động vật dùng nửa thân dưới để suy nghĩ.

Cố Tĩnh Trạch ôm cô, dạo một vòng:

- Được rồi, để thưởng cho em, tôi có thể đồng ý với em một việc.

Lâm Triệt không khỏi hỏi:

- Thật sao?- Em nói đi, cái gì cũng được.

Lâm Triệt suy nghĩ một chút vẫn không biết nên nói gì, hiện tại trong đầu ngoại trừ chuyện mới vừa rồi, còn lại đều trống rỗng:

- Bây giờ tôi không nghĩ ra được, khi nào tôi nhớ ra thì sẽ nói cho anh biết, được không?

Cố Tĩnh Trạch hào phóng nói:

- Được, tôi đồng ý với em.

Lâm Triệt bị Cố Tĩnh Trạch đè xuống, hai người cùng ngồi trên bờ biển, gió biển phả vào mặt. Cảm thụ được hương vị nơi đất khách quê người, Lâm Triệt thủ thi:

- Nơi này thật đẹp!

- Lần sau tôi sẽ dẫn em tới một nơi đẹp hơn.

- Không cần, tôi rất thích nơi này.

Cô bày tỏ.

- Em đúng là rất dễ thỏa mãn.

Cố Tĩnh Trạch nhìn cô nói:

- Đương nhiên.

Lâm Triệt đáp:

- Trong cuộc sống của mỗi người, không phải ai muốn gì cũng có. Cho nên, khả năng thành công ước mơ của mình với những người như tôi là rất khó. Chỉ có thể dễ thỏa mãn một chút, như vậy mới có thể khiến cho bản thân hài lòng.

Cố Tĩnh Trạch nhìn cô rồi nghiêm túc nói:

- Em muốn có cái gì, tôi cũng sẽ giúp em.

Lâm Triệt nghe xong, vội vàng đáp:

- Không cần đâu, thật sự không cần.

- Thật sao?

Cố Tĩnh Trạch nói:

Lâm Triệt nhìn Cố Tĩnh Trạch, thật ra điều cô mong muốn tuy rất đơn giản nhưng cũng rất khó. Cô muốn người mình yêu cũng yêu mình.

Thế nhưng, có người khả năng cả đời cũng không cách nào thực hiện nguyện vọng này.

Lâm Triệt lắc đầu nói:

- Thật sự không cần, mặc dù có hy vọng nhưng tôi muốn tự mình nỗ lực để hoàn thành nó, như vậy mới có ý nghĩa. Chứ vừa nói đã hoàn thành được, thế thì chẳng có ý nghĩa gì cả.

Cố Tĩnh Trạch nhìn cô, nghĩ lời này cũng thật có lý.

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 130: Cả Nhà Chúng Ta Đều Ghét Họ Mạc

- Không nghĩ tới lại có lúc em nói chuyện biết suy nghĩ.

Cố Tĩnh Trạch đưa tay sờ đầu cô.

- Đó là đương nhiên, đáng ghét, ý anh nói tôi là người tài về ngoài đàn độn sao?

- Ha ha, ngu ngốc thì thường xuyên thấy, còn thông minh thì...

Cố Tĩnh Trạch cười cười nhìn cô.

- Cút ngay, tôi không thèm đề ý đến anh. Hừ, lợi dụng xong rồi liền bắt đầu làm tổn thương tôi!

Nhớ tới mới vừa rồi bị “lợi dụng” xong, cô còn cảm thấy mắc cỡ muốn chết đây.

Lần đầu tiên vì một người đàn ông mà làm chuyện như vậy, lần đầu tiên tiếp xúc với nơi quan trọng nhất của một người đàn ông, cho nên luôn cảm thấy rất buồn rầu.

Dựa vào cái gì lúc anh vui vẻ lại muốn cô tới hầu hạ?

Cuối cùng cái gì cô cũng không có được, ngược lại còn phải phục vụ anh.

Chỉ là nghĩ đến đáng về thoải mái của Cố Tĩnh Trạch lúc sau cùng, Lâm Triệt lại cảm thấy cách làm lúc đó thật đúng đắn.

Anh vui vẻ, khiến cho cô cũng vui vẻ theo, dù làm gì thì vẫn đều có ý nghĩa.

Lâm Triệt lại ngâm nước thêm một lúc, Cố Tĩnh Trạch nói:

- Em không biết bơi, đi lên trước đi. Ở khu nghỉ mát có hồ bơi, trước hết học bơi trước rồi tới đây bơi tiếp.

Lâm Triệt không biết làm sao, nhưng cả người vẫn nhanh chóng bị Cố Tĩnh Trạch kéo về.

Buổi tối, ở trong biệt thự nghỉ ngơi.

Vì ban ngày mệt mỏi, Lâm Triệt ngủ rất sớm. Ngày hôm sau tỉnh lại đã không thấy Cố Tĩnh Trạch đâu.

Lâm Triệt đi ra ngoài, nhìn thấy Mộ Văn Tình đang ở bên ngoài ngắm hoa, cả người ăn mặc giản dị, không giống với Cố phu nhân ưu nhã của ngày xưa.

- Mẹ, buổi sáng tốt lành.

Lâm Triệt vui vẻ gọi Mộ Văn Tình, chạy nhanh tới trước.

Mộ Văn Tình thấy Lâm Triệt cũng thật vui vẻ:

- Lâm Triệt, dậy sớm vậy?

- Vâng ạ, buổi tối con ngủ sớm.

Lâm Triệt cười nói.

Mộ Văn Tình đi tản bộ với Lâm Triệt, vừa đi vừa nói:

- Sáng sớm Tĩnh Trạch đã đi xử lý công việc. Đứa trẻ này, bình thường quá bận rộn, cũng không có cuộc sống của riêng mình. Lần này thằng bé có thể chủ động nói muốn gia đình hợp nhất, mọi người đi chơi vui vẻ cùng nhau, mẹ cũng thật vui. Nó luôn không thích hợp nhất gia đình, cũng không thích tiếp xúc với người khác, xem ra nó ở chung với con cũng đã thay đổi rất nhiều rồi.

Ngược lại Lâm Triệt rất kỳ quái nhìn Mộ Văn Tình:

- Là anh ấy đề nghị muốn gia đình hợp nhất sao?

- Dĩ nhiên, nó gọi cho mẹ hỏi tết Trung thu có dự định gì không, mẹ nói không có, nó liền nói không bằng tới đảo Phuket chơi đi.

Lâm Triệt thấy rất lạ, lúc trước Cố Tĩnh Trạch nói rất hay, giống như nhà tổ chức vậy, nhất định phải đi tới đây.

Lâm Triệt nói:

- Thì ra là do anh ấy, thật là...

Cố Tĩnh Trạch này, thật là càng ngày càng khó hiểu.

Mộ Văn Tình cười nói:

- Dù sao thì đều là công lao của con, nếu không phải ở cùng với con, nó cũng sẽ không thay đổi nhiều như vậy.

Lâm Triệt ngượng ngùng cười.

Đúng vậy, bây giờ cùng sống chung với cô, nhất định phải diễn. Mỗi ngày đều phải diễn thành một người con trai hiếu thuận, là người chồng có trách nhiệm, đương nhiên sẽ có sự thay đổi.

Mộ Văn Tình nói:

- Sớm biết vậy mẹ đã để các con ở chung, thế mới là tốt nhất.

Lâm Triệt nhìn Mộ Văn Tình:- Thật ra thì... trước kia quan hệ của Cố Tĩnh Trạch với Mạc tiểu thư không tệ chứ ạ?

Mộ Văn Tình nghe tới Mạc tiểu thư liền vội vàng nói với Lâm Triệt:

- Là do Cố Tĩnh Trạch nói với con chuyện của Mạc Huệ Linh sao? Nó cũng thật là, không có việc gì sao lại nói việc này với con? Mạc Huệ Linh đó, cho tới bây giờ chúng ta cũng không thích cô ta, được cưng chiều quá mức không nói, lại còn luôn cố đã tam đả tứ kích tình cảm của thằng bé. Tĩnh Trạch cái thằng ngốc này, nó quá bận rộn với công việc, lại không thể tiếp xúc với phụ nữ cho nên tới bây giờ vẫn không biết, phụ nữ mới là động vật phức tạp nhất trên thế giới, phức tạp hơn nhiều so với buôn bán đàm phán gì đó. Cũng trách chúng ta, gánh nặng từ Cố gia lớn như vậy đều đặt hết trên người Tĩnh Trạch, bởi vậy mới khiến nó có ít thứ vui giống người đời, ngay cả tâm tư phụ nữ cũng không nhận ra...

Lâm Triệt kỳ quái nói:

- Phải không? Mẹ, con còn tưởng rằng gia đình Cố gia phải rất chú trọng chuyện môn đăng hộ đối.

Mộ Văn Tình cười một tiếng:

- Đúng là phải môn đăng hộ đối, nhưng chúng ta cũng không thể quá cứng nhắc. Hơn nữa, môn đăng hộ đối có cái tốt, cũng có cái không tốt. Có bao nhiêu người phụ nữ muốn được gả vào Cố gia, nhưng cũng là do nhìn thấy tiền, rất nhiều người vì quyền lợi, tiền bạc của Cố gia. Cho dù những gia tộc này muốn có quan hệ thông gia, đối với Cố gia cũng có lợi, nhưng dù sao cũng là con trai của mẹ, mẹ không thể đẩy đứa con của mình vào trong hố lửa.

Mộ Văn Tình vỗ vai Lâm Triệt:

- Lần đầu tiên nhìn thấy con, mẹ đã biết con không giống những người kia, so với Mạc Huệ Linh thì con tốt hơn nhiều. Ở trước mặt Tĩnh Trạch cô ta như thế sao, ở sau lưng ra làm sao? Đừng tưởng mẹ nhìn không ra, mẹ nhìn qua nhiều loại phụ nữ rồi, chẳng lẽ còn không biết tâm tư cô ta sao?

Mộ Văn Tình oán hận nói:

- Trước đây Mạc Huệ Linh đến nhà ra vẻ tiểu thư, chỉ cao khí ngang (1) với người giúp việc, rất kén chọn. Loại phụ nữ này nếu gả vào Cố gia, chính là kiếp nạn của Cố gia.

Bà nhìn Lâm Triệt, ôn nhu nói:

- Nhưng con không giống vậy, con không chỉ có dáng vẻ đơn thuần, lại còn biết ăn nói. Đừng nói là mẹ, tất cả người giúp việc, quản gia trong nhà, từ trên xuống dưới đều vô cùng thích con.

- Mẹ, mẹ đừng khen nữa, nếu còn khen con nữa con sẽ trở nên đắc ý đó.

Mộ Văn Tình nói:

- Những gì mẹ nói đều là sự thật, chúng ta đều rất ghét Mạc Huệ Linh. Cho nên con nhất định phải cùng Tĩnh Trạch sống với nhau thật tốt, phải sớm sinh cháu nội cho mẹ...

- ...

Lâm Triệt nghĩ, coi như tất cả mọi người đều không thích Mạc Huệ Linh, nhưng như vậy thì làm sao, chỉ cần Cố Tĩnh Trạch thích, người khác cũng không có biện pháp.

Tình yêu vốn là chuyện giữa hai người, không liên quan đến người khác.

Ngày thứ hai là tết Trung Thu, ông nội Cố cũng tới.

Ông nội Cố nhìn mọi người đều tụ họp ở đây cũng trở nên vui vẻ, không ngừng phân phát bao lì xì cho mọi người.

Lâm Triệt nhìn bao tiền lì xì, mừng đến suýt nữa nhảy cẫng lên.

- Ôi chào, ông anh thật là, không nói một lời liền phân chia cho cả nhà. Cố Tĩnh Trạch, sau này anh nhất định phải tổ chức nhiều hoạt động như vậy đó!

- Nhìn dáng vẻ mê tiền của em xem, em bây giờ chiếm được người chồng có giá trị nhất nước C. Cả nhà lại đối xử tốt với em như vậy, ánh mắt này của em... Nếu ở trên thương trường, em nhất định sẽ bị người khác lừa gạt.

Lâm Triệt ngẩng đầu tròn mắt nhìn anh một cái:

- Tôi tình nguyện!

Lâm Triệt nhìn Cố Tĩnh Trạch, nhớ lại lời của Mộ Văn Tinh, nói:

- Nhưng mẹ nói, lần họp mặt này là do anh sắp xếp. Cố Tĩnh Trạch, không phải anh nói không thích họp mặt với gia đình sao? Sao bây giờ anh lại muốn cả nhà họp mặt thế này?

Tay Cố Tĩnh Trạch cầm ly trà ngưng trệ một chút.

Quay đầu tròn mắt nhìn Lâm Triệt, anh đặt ly trà xuống, nói:

- Vì sự hài hoà của gia tộc, đây là điều mà người đàn ông Cố gia phải làm. Không phải sao?

Lâm Triệt cảm thấy lời này nói ra cũng không sai, nhưng làm sao cũng đều cảm thấy không bình thường.

- Nhưng mẹ nói anh từ trước tới giờ chưa bao giờ chịu trách nhiệm chuyện này, hơn nữa còn rất ghét tụ họp gia đình mà?

Lâm Triệt nói.

Ánh mắt Cố Tĩnh Trạch chuyển động, nhìn Lâm Triệt:

- Em cho rằng ai cũng giống như em vậy sao? Đến tuổi trưởng thành, tâm tư không quá sâu, nhưng cũng dần trở nên thành thực... Tôi, tôi cũng trở nên thành thực, biết rõ tầm quan trọng của gia tộc, không được sao?

Thấy Lâm Triệt còn há miệng muốn nói, Cố Tĩnh Trạch ôm cổ Lâm Triệt, cúi đầu, muốn làm cô ngậm miệng lại. Nhưng mà tay còn chưa chạm đến gò má cô, nhìn mặt cô, lại nghĩ đến lúc cô làm cho anh phẫn nộ, biểu tình kia, bỗng nhiên thân thể lại có phản ứng...

(1) Chỉ cao khí ngang: miêu tả bộ dáng chân bước nhấc cao, mặt nhếch lên, hùng hục khí thế. Chỉ bộ dáng của người dương dương tự đắc, vênh vác đắc ý.

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 131: Ưu Điểm Duy Nhất Của Cô Là Có Vận Khí Tốt

Lâm Triệt cứ như vậy nhìn chăm chăm anh, nhìn anh nói một hơi:

- Được được, tôi biết rồi.

Là anh tổ chức thì chính là anh tổ chức. Người đàn ông này, đến lúc tìm lý do thì thật đúng là nhiều vô số kể.

Nhưng Lâm Triệt cũng không hỏi lại anh cái gì.

Ngày hôm sau, mọi người lục đục chuẩn bị hành lý trở về.

Mộ Văn Tinh còn lưu luyến Lâm Triệt, nói bình thường bọn họ quá bận bịu. Mặc dù ở gần như vậy nhưng cũng không thường xuyên về nhà chơi. Lâm Triệt hứa với Mộ Văn Tinh rằng sau này nhất định sẽ trở về nhà thường xuyên.

Mộ Văn Tinh ngồi máy bay về trước, sau đó Lâm Triệt và Cố Tĩnh Trạch cũng cùng nhau trở về.

Trên máy bay, Lâm Triệt vẫn còn đang nhìn những tấm ảnh của mình ở bờ biển.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Toàn bộ đều rất đẹp, em không cần chọn.

Lâm Triệt trả lời:

- Đó là do người đẹp nên chụp thế nào cũng đẹp.

Thật sự thì vốn đáng người Lâm Triệt cũng không tệ.

Nhưng Cố Tĩnh Trạch lại nhìn cô nói:

- Em thật là, càng ngày càng tự luyện.

Lâm Triệt nhìn Cố Tĩnh Trạch:

- Thật mà, nếu không thì anh xem, tôi có thể tìm được một người chồng tốt như anh vậy, điều đó chứng tỏ bản thân tôi cũng không tệ.

Cố Tĩnh Trạch nghe xong, ánh mắt chớp chớp, không cách nào phản bác:

- Em nói vậy cũng không sai.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Có thể đây cũng là ưu điểm duy nhất của em.

- Là cái gì?

- Vận khí tốt. Cho nên mới có thể gặp tôi.

- Cút đi.

Lát sau vào trong nhà. Lâm Triệt mở ti vi liền nhìn thấy chương trình Chân Nhân Tú mà mình tham dự kia vẫn còn đang phát sóng. Đối với chuyện cô trở thành một thiếu nữ ngốc nghếch, những bình luận trên mạng đều vô cùng phong phú, còn có những tấm ảnh chụp biểu cảm của cô đều bị tung lên mạng. Nhưng ngược lại được đánh giá rất cao.

Chỉ là cũng có người ghen tị nói:

- Phẫu thuật thẩm mỹ thì có gì hay để xem chứ. Nhìn lỗ mũi kia liền biết đã chỉnh sửa.

Lâm Triệt buồn bực suy nghĩ “Những người này quả là đang ghen tị cô mà. Có những lúc cô không được như ý, đúng là muốn chỉnh sửa một chút để xem có thể đổi vận hay không. Nhưng khi đó cũng là không có tiền đâu.”

Bọn họ nghĩ phẫu thuật thẩm mỹ có thể dễ dàng như vậy sao, tất cả những khuôn mặt kia đều dùng tiền để đập vào đấy.

Đến buổi tối, Tần Quán Quán lại mời Lâm Triệt đi ra ngoài ăn lần nữa. Lâm Triệt thấy cũng không có việc gì nên cùng Tần Quán Quán ra ngoài, như vậy có thể phát triển vòng tròn quan hệ của mình một chút. Bản thân cô vào giới muộn, quan hệ quá hạn hẹp, cũng không quen biết được mấy người. Quả thật đối với tiền đồ của mình có hơi không tốt.

Hơn nữa, cô thật sự cảm thấy Tần Quán Quán như vậy rất tốt, có một vài chỗ đáng giá để Lâm Triệt học tập theo.

Vì vậy nên buổi tối, Lâm Triệt liền đi đến câu lạc bộ. Lần trước tới liền đi vào phòng bao, lần này đến một mình mới nhìn thấy ở đây có rất nhiều người trong giới.

Tần Quán Quán ngồi trên quầy bar, nói với Lâm Triệt:

- Ở đây sẽ không có ký giả đến đâu, cô buông thả cũng không sao. Hơn nữa, rất nhiều người trong giới cũng tới đây chơi, cô có thể từ từ làm quen nhiều người hơn nữa.

Lát sau quả nhiên có nhiều tiền bối tai to mặt lớn đi tới chào hỏi với Tần Quán Quán.

Lâm Triệt hâm mộ nhìn Tần Quán Quán:

- Vẫn là cô lợi hại nhất, tôi thì ngay cả một người cũng không quen. Về phương diện này, tôi rất cứng nhắc chậm chạp.

- Lúc đầu tôi cũng hướng nội, sau đó thì dần dần tốt lên. Không sao cả, tôi từ từ dạy cô.

Tần Quán Quán vỗ bả vai Lâm Triệt nói:

Lúc này, nghe thấy ở phía sau có tiếng người kêu lên:

- Lâm Triệt? Sao cô lại ở đây?

Theo âm thanh phát ra, Lâm Triệt quay đầu lại thì thấy Cố Tĩnh Dư từ phía sau đi tới.

Lâm Triệt cũng rất kinh ngạc:

- Tại sao anh lại ở chỗ này? Thật là, tôi cảm thấy anh giống như xuất quỷ nhập thần vậy, đột nhiên xuất hiện.

Cố Tĩnh Dư ngồi xuống, nhìn Lâm Triệt nói:

- Tôi thỉnh thoảng mới tới đây thôi. Cô có thể gặp được tôi thì rõ ràng chúng ta có duyên phận, kinh ngạc gì chứ.

- Ai có duyên với anh.

Nếu có duyên với anh ta chắc chắn sẽ bị lên tiêu đề, sau đó lại bị người hâm mộ của anh ta mắng, Lâm Triệt cảm thụ điều này rất sâu sắc.

Cố Tĩnh Dư nói:- Làm sao cô biết chỗ này?

Lúc này Lâm Triệt mới nhớ tới, quay đầu giới thiệu:

- Đây là Tần Quán Quán.

Cố Tĩnh Dư nhìn cô gái bên cạnh, cười cười chào hỏi:

- À, xin chào.

Tần Quán Quán lập tức nói:

- Cố Tĩnh Dư, tôi cũng là người hâm mộ của anh, tôi đã xem qua không ít những bộ phim điện ảnh của anh trên ti vi. Hơn nữa, không biết anh có nghe nói không, chúng ta sẽ nhanh chóng có một bộ phim truyền hình có khả năng khai máy.

Cố Tĩnh Dư cười cười:

- À, vậy sao? Những công việc này của tôi hầu hết đều do công ty xử lý cho nên tôi cũng không rõ.

Tần Quán Quán cười nói:

- Đến lúc đó hy vọng chúng ta hợp tác vui vẻ.

- Ừ.

Tần Quán Quán rất nhiệt tình, giống như quen thân từ lâu vậy. Kêu người mang rượu tới, nói là muốn mời khách. Cố Tĩnh Dư lại chỉ thấp giọng khẽ nói một câu với Lâm Triệt:

- Cô không trở về nhà sao? Tôi đưa cô về.

Lâm Triệt thấy thời gian cũng đã trễ, vì vậy quay đầu nhìn Tần Quán Quán nói:

- Vậy tôi đi về trước.

Tần Quán Quán nhìn Cố Tĩnh Dư một lát, luyến tiếc nói:

- Các người đừng là làm người ta mất hứng, thôi bỏ đi, lần sau chúng ta lại tụ tập.

- Được.

Tần Quán Quán đứng dậy tiễn hai người, thấy Cố Tĩnh Dư đi lấy xe liền vỗ cánh tay Lâm Triệt nói:

- Xem ra cô thật sự có giao tình rất tốt với Cố Tĩnh Dư.

Lâm Triệt trả lời:

- Cũng gần như vậy.

Tần Quán Quán nói:

- Con người Cố Tĩnh Dư bình thường rất lạnh lùng, cô có thể kết bạn với anh ấy đúng là rất khó. Cô xem, anh ấy cũng không quá để ý tới tôi.

Lâm Triệt cười khổ:

- Con người của anh ta tương đối kỳ quái, lâu dần sẽ quen thôi. Không phải hai người sẽ cùng nhau quay phim truyền hình sao? Quay xong thì quan hệ các người cũng sẽ thân hơn.

Tần Quán Quán nói:

- Dù sao cũng hâm mộ cô, có thể làm bạn với nhân vật lớn như vậy, thật là không tệ.

- Yên tâm đi, chúng tôi cũng không quen thân lắm đâu, chỉ tùy tiện nói mấy câu thôi.

- Cô không hiểu rồi, loại người này rất khó kết giao. Bọn họ thích tự mình lẫn lộn trong giới giải trí này. Nhất là Cố Tĩnh Dư, nhà còn đặc biệt có tiền. Hừ, scandal của cô với Cố Tĩnh Dư thật sự là giả sao? Kỳ thực nếu là sự thật thì cô cứ nói với tôi, tôi cũng sẽ không nói cho người khác biết đâu.

- Đương nhiên là giả rồi. Cô xem, chúng tôi chỉ là bạn thật mà.

Lâm Triệt vội vàng nói:

- Được rồi được rồi, vậy cô mau đi đi. Đừng để cho Cố Tĩnh Dư chờ đến sốt ruột. Lần sau nhớ bảo Cố Tĩnh Dư cùng ra ngoài chơi đó.

- Cũng được...

Lâm Triệt tạm biệt Tần Quán Quán, sau khi rời khỏi thì ngồi lên xe Cố Tĩnh Dư, nói địa chỉ nhà. Cố Tĩnh Dư mới nói:

- Sao cô lại ở cùng với cô ta vậy?

Lâm Triệt nói:

- Lúc trước không phải chúng tôi cùng nhau tham gia Chân Nhân Tử sao. Cô ấy rất chiều cổ tôi, hơn nữa tôi cảm thấy cô ấy cũng nhiệt tình. Tại sao tôi lại không học được tính nhiệt tình như vậy chứ?

Cố Tĩnh Dư nhẹ giọng nói:

- Cô đúng là... với chỉ số thông minh của cô, không cần thiết phải thân cùng những loại người này quá, bị lừa gạt lúc nào cũng không biết.

- Sao có thể chứ... Làm sao tôi lại bị lừa gạt. Hơn nữa tôi không muốn từng người các anh đều nói chỉ số thông minh của tôi không cao.

Cố Tĩnh Dư nói:

- Còn có người nhận xét cô như vậy sao? Xem ra chỉ số thông minh của cô thật sự không cao rồi... Dù sao cô cũng không nên ở gần cô ta quá.

Cố Tĩnh Dư cau mày:

- Nhìn thấy cô ta thì tôi lại cảm thấy không thoải mái, không thích cho lắm.

Lâm Triệt nói:

- Cũng chưa từng thấy anh thích ai...

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 132: Tình Yêu Nhỏ Bé Đơn Thuần Tốt Đẹp

- Tôi thích người ngốc nghếch như cô vậy.

Cố Tĩnh Dư quay đầu lại vỗ vỗ trên đầu của cô.

- Này, anh mới ngốc nghếch, cả nhà anh đều ngốc nghếch!

Lâm Triệt buồn bực kêu lên.

Rất nhanh đã tới nơi, Cố Tình Dư ném cô trên đường rồi đi mất.

Lúc trở về, Cố Tình Trạch đang đợi cô, ngồi ở trên ghế sofa, hai chân chồng lên nhau, đang cúi đầu xem một quyển sách.

Thấy Lâm Triệt hơn chín giờ mới về, anh đứng lên nói:

- Sao lại về sớm như vậy? Tôi nghĩ mình phải đợi đến hơn mười giờ chứ.

Lâm Triệt không nói, muốn trách thì trách Cố Tình Dư, không có chuyện gì tự nhiên kéo cô lại.

- Không có gì, đồ ăn không ngon lắm nên tôi về.

- Vậy em chưa ăn uống gì sao?

- Đúng vậy, không hợp khẩu vị của tôi.

Cố Tình Trạch suy nghĩ một chút, rồi cầm quần áo lên, nói:

- Tôi chuẩn bị xe, dẫn em đi ăn cái gì đó.

- Hà, đã muộn như vậy...

- Đi thôi.

Cố Tình Trạch đi tới, kéo Lâm Triệt cùng đi.

Lâm Triệt đi theo Cố Tình Trạch, nhìn anh nói:

- Ăn cái gì đây, tôi cũng không muốn ăn gì hết.

- Em nghĩ lại xem, muốn ăn cái gì cũng được.

Cố Tình Trạch nói.

Lâm Triệt cẩn thận nghĩ nghĩ.

- Tôi... Tôi muốn ăn bún cay thập cẩm, chắc chắn anh sẽ không ăn...

- Cái gì?

Cố Tình Trạch nhíu nhíu mày:

- Đó là món gì?

Lâm Triệt nói:

- Một loại đồ ăn vặt.

Cố Tình Trạch nói:

- Nghe qua có vẻ không tốt lắm..

- Vậy thì quên đi...

Lâm Triệt nghĩ anh cũng sẽ không đi ăn loại đồ ăn này:

- Tùy tiện ăn một chút gì đó cũng được.

Cố Tình Trạch nhìn cô thật sâu, kéo cô nói:

- Đi thôi, ở đâu làm bún cay thập cẩm ăn ngon, tôi cũng tính đi nếm thử một chút.

Lâm Triệt nghe xong, vui vẻ nói:

- Được được, tôi biết có một nơi, cực kì ngon. Trước kia lúc tôi đi học thường xuyên tới đó ăn, quán đó ở ngay trên đường gần trường học.

Cố Tĩnh Trạch cười một tiếng, cùng cô đi ra ngoài.

Lái xe rất nhanh tới phố quà vặt ở bên cạnh trường, thấy xa xa có học sinh tốp năm tốp ba ở bên kia, Lâm Triệt nói:

- Nơi này là không phải rất tuyệt sao, vừa đến đã cảm thấy được không khí tuổi trẻ, cả người đều trẻ lên.

Cố Tĩnh Trạch nhìn ở phía dưới một chút, đúng là có một loại hơi thở thanh xuân đập vào mặt. Cố Tĩnh Trạch chỉ đỗ xe ở vùng phụ cận, sợ bị người ta lãng lãng bám theo. Không nên đỗ quá gần, tránh gây nên hỗn loạn ở đây, sẽ không tốt.

Xuống xe, hai người cùng đi ở trên phố, Lâm Triệt nói:

- Trước kia trường học của chúng tôi ở vùng phụ cận này, anh nhìn xem. Bên kia có học viện diễn xuất, bên này là đại học thành phố, bên kia còn có đại học H, đại học Q. Tất cả đều ở trên con đường này, cho nên nơi này rất phồn hoa.

Cố Tĩnh Trạch gật gật đầu, tuy con đường này không phải rất sạch sẽ, nhưng lại rất náo nhiệt. Nhìn một đôi nam nữ vừa đi qua nói chuyện ríu rít, ăn quà vặt đơn giản, nắm tay nhau, tản bộ, vui cười, ngược lại khiến người khác cảm thấy có một cảm giác đặc biệt.

Lâm Triệt nói:

- Anh học đại học ở nước ngoài chắc chưa từng trải qua loại cảm giác này phải không?

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Đúng vậy, lúc tôi ở trường luôn đi làm việc ở khắp nơi, không có nhiều thời gian như vậy để đi dạo.

Lâm Triệt nói:

- Làm học bá thật phiền phức... Ah! Khi đó tôi còn thường xuyên trốn học ra ăn khuya nữa, cúp học nên ban đêm phải tự học.

Ngẩng lại, cô nhanh chóng bưng kín miệng lại, ngượng ngùng nhìn Cố Tĩnh Trạch:

- Tôi nói là, chỉ ngẫu nhiên trốn tiết thôi.

Cố Tĩnh Trạch bất đắc dĩ lắc đầu:

- Được rồi, em cũng không cần giấu đâu. Đầu óc em như vậy, chắc ở trên lớp cũng không học vào, lãng phí thời gian.

- Đây, tôi mới không có...

Lâm Triệt trừng mắt nhìn hấn một cái.

Lúc này, một đôi người yêu nhỏ, đang từ bên cạnh đi qua. Cô gái cầm kem ly, chậm rãi nhìn một cách thâm tình người con trai. Hai người cùng nhau nói chuyện, giống như thế giới này đều là của hai người, không cần nhìn đến người bên ngoài.

Nắm tay nhau, cũng chặt như vậy.

Cố Tĩnh Trạch không khỏi nhìn về phía cô. Tay Lâm Triệt ở ngay bên cạnh, lúc ẩn lúc hiện, không có để yên, đi lúc nhanh lúc chậm, mùi hương lười nhác.

Cố Tĩnh Trạch lập tức dựng phải tay của cô, toàn thân có chút khẽ động. Cúi đầu nhìn lại, nhưng ngay sau đó, cái tay kia lại chuyển qua nơi khác.

Cố Tĩnh Trạch có xúc động muốn kéo tay của cô, lại cảm thấy hơi ngượng ngùng.

Dù sao quan hệ của hai người có phần kì quái, dịu dàng thấm thiết, dường như không thích hợp với bọn họ.

Nhưng Lâm Triệt còn đang nhìn đồ ăn một bên, lú lú giải thích cho Cố Tĩnh Trạch, nói đây là cái gì, cái kia là gì.

Cố Tĩnh Trạch cảm một lần, không thành công. Không thể lại cảm lần nữa, chỉ có thể trầm mặt nhìn Lâm Triệt.

Lâm Triệt nói:

- Ấy, sao vậy, anh không thích nơi này sao? Nếu không thì chúng ta có thể đi nơi khác, nơi này hơi ồn một chút.

- Không phải... Nhanh đi tìm đi, em nói chính là cửa hàng nào?

Lâm Triệt nói:

- Kia, ngay ở phía trước, đi thôi.

Nói xong, cả người trực tiếp xông về phía trước.

Lúc này, một chiếc xe đang lao tới. Cố Tĩnh Trạch thấy thế, kéo Lâm Triệt xem nữa đi tới.

Lâm Triệt đang đi bỗng hoảng sợ, cả người bị Cố Tĩnh Trạch kéo lại, áp vào trong lồng ngực Cố Tĩnh Trạch, liền thấy chiếc xe ô tô kia suýt qua người, xem một chút nữa là bị đụng vào.

- Ôi trời, nguy hiểm thật.

Lâm Triệt hoang mang vỗ vỗ lồng ngực của mình.

Cố Tĩnh Trạch cau mày nhìn cô:

- Đi cũng không biết nhìn đường. Em như thế này, sau này mỗi khi đi ra ngoài, sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện.

- Là chiếc xe kia có vấn đề, nhiều người như thế, lại còn đi nhanh như vậy.

- Chờ em bị đụng phải, rồi lý luận ai đúng ai sai có ích gì không? Lại đây, đừng có chạy lung tung nữa, cẩn thận đụng vào.

Cố Tĩnh Trạch nói xong, cúi đầu cầm tay của cô lên đặt ở trong lòng bàn tay mình, nắm lại thật chặt, dắt cô đi về phía trước.

Lâm Triệt ngẩn người, qua đường rồi, mà tay của anh vẫn không buông ra, chỉ là đổi tư thế, lôi kéo cô. Hai người cùng một chỗ, từng bước từng bước đi về phía trước.

Lâm Triệt không khỏi cúi đầu nhìn lại, nhìn qua lòng bàn tay của anh, bàn tay của mình thật nhỏ, bị anh bọc lại chặt chẽ, nên nhìn không thấy. Mà trong lòng bàn tay mềm mại, rõ ràng như vậy, khiến cô nhất thời càng cảm thấy trong lòng cũng được ủ ấm theo. Cúi đầu, khóe miệng khẽ nhếch, ý cười chậm rãi hiện lên ở trong đáy mắt.

Cố Tĩnh Trạch bắt đầu đi lên phía trước, nhất thời, ngẩng đầu lên, cảm thấy người bên cạnh nhìn qua. Lại như cũ không cách nào dẫn xuống nụ cười tựa như gió xuân trên mặt.

Hai người cứ từng bước từng bước như vậy đi tới phía trước, dường như trong nhất thời, đường đi trở nên thật dài thật dài. Mà bọn họ ai cũng không muốn để con đường này dừng lại, chỉ hi vọng con đường này có thể không có điểm cuối cùng, bọn họ có thể nắm tay nhau như thế, đi đến cả một đời..

Người bên cạnh cũng nhìn lại, thấy hai người nắm tay như thế đi tới, rõ ràng Cố Tĩnh Trạch lớn tuổi rồi, lại cười tựa như đứa bé, mà hai người ở giữa không khí mập mờ kia. So với những mối tình đầu của trẻ con, càng lớn hơn một bậc, đơn thuần và tốt đẹp như vậy đấy.

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 133: Tôi Muốn Em Đút Tôi Ăn

Không biết đã đi bao lâu, Cố Tĩnh Trạch nói.

- Còn chưa tới sao?

Lúc này Lâm Triệt mới phản ứng lại, vừa vặn đứng ở cạnh anh. Nhìn gò má anh, nhìn bộ dáng anh cười, nhất thời mà quên chuyện đồ cay. Lúc này mới nhớ đến, thế mà mình lại đi qua mất rồi.

- Ôi trời, đi qua rồi, nó ở đằng sau kia.

Lâm Triệt ngượng ngùng nói.

Cố Tĩnh Trạch không còn gì để nói.

- Em... Sao em không nhìn chứ, rốt cuộc chỉ số thông minh vút đi đâu mất rồi.

- Bị anh ăn mất rồi, hừ.

Lâm Triệt lườm anh, trong lòng thầm mắng. Nếu không phải anh vô duyên vô cớ lôi kéo người ta thì người ta làm sao có thể bói rồi chứ. Trong chốc lát

không thèm nhìn đường, cứ như vậy mà đi qua.

Lâm Triệt nhất thời không dám nhìn vào mắt anh, chỉ có thể nói.

- Được rồi được rồi, cứ quay lại rồi nói, cũng chưa đi xa lắm mà.

Cố Tĩnh Trạch vẫn cố chấp lôi kéo tay cô, Lâm Triệt cũng không tránh ra. Lúc hai người đến quán đồ cay, bên trong đã có rất nhiều người ăn, phần lớn đều là học sinh.

Lâm Triệt lập tức vào trong tìm chỗ ngồi xuống, nhìn đến chỗ này so với lúc trước cũng không thay đổi gì nhiều, nhất thời liền xúc động không thôi. Thu xếp ổn thỏa cho Cố Tĩnh Trạch, để anh ngồi bên kia chờ mình, cô đi tới quầy mua đồ cay.

Đứng ở đó, nhịn không được lại cúi đầu nhìn tay mình, nhớ lại bộ dáng hai người lôi kéo tay nhau, ngây ngốc nở nụ cười.

Ở bên này mua đồ, còn không quên quay đầu lại nhìn Cố Tĩnh Trạch. Anh ngồi lưng thẳng tắp ở chỗ kia, nhìn xung quanh, anh với nơi này hoàn toàn không hợp tí nào. Giống như những thứ khác đều là tầm thường, nhìn qua anh bên này, tựa như một bức tranh.

Lúc này, mấy cô bé bên cạnh cũng chú ý đến Cố Tĩnh Trạch.

- Woww, anh bên kia thật đẹp trai.

- Thực sự rất đẹp, học trường chúng ta sao?

- Hả là không phải đâu, ăn mặc trông rất trưởng thành mà.

- Giống hệt một minh tinh. Không được, tớ nhìn anh ấy liền té xỉu, ai đi qua coi một chút đi.

- Tớ không dám, cậu qua đó đi.

Lâm Triệt trầm nghĩ, mấy cô bé bây giờ thật là... một chút rụt rè cũng không có. Thế nhưng, sự thật là Cố Tĩnh Trạch đi đến nơi nào mọi người cũng đều có phản ứng như vậy. Nhìn lại, yêu nghiệt kia vẫn không hay chuyện gì vẫn ung dung ngồi đó, lẳng lặng tỏa ánh sáng chói mắt.

Lâm Triệt nhanh chóng cầm thẻ số bàn quay lại, đi ngang mấy cô bé, nhanh chóng ngồi xuống đối diện Cố Tĩnh Trạch.

Mấy cô bé khi thấy Lâm Triệt ngồi xuống liền trung ra bộ mặt thất vọng, Lâm Triệt trong lòng lại thấy kiêu ngạo.

Cố Tĩnh Trạch chú ý tới Lâm Triệt còn đang cười, kỳ quái hỏi.

- Em cười ngây ngốc cái gì vậy?

- Không có chuyện gì không có chuyện gì, tôi chỉ muốn nói, mấy cô bạn nhỏ này, thật là...

Cố Tĩnh Trạch nhìn nhìn mấy cô bé bên kia, nói

- Cũng không hẳn là nhỏ lắm, tuổi tác so với em cũng đâu kém bao nhiêu đâu?

Lâm Triệt nói.

- Phong chừng chỉ mười tám mười chín tuổi, tôi đã hai mươi ba. Ở trong mắt bọn họ, tôi đã già rồi, ôi, tuổi trẻ chính là như vậy đó. Anh nhìn các tiểu thư tươi này đi, các chàng trai trẻ, các cô bé nhỏ, đều là tuổi trẻ cả.

Cô quên mất, người đang ngồi đối diện cô, lại càng thêm già.

Cố Tĩnh Trạch tối sầm mặt, nhìn qua đám trẻ kia, rồi nhìn cô nói.

- Tuổi trẻ có gì tốt đâu, nói chung đàn ông càng lớn tuổi càng có giá trị. Đám nhóc nhỏ này, làm sao biết cách chăm sóc một người phụ nữ cho thật tốt.

- Mặc dù câu này đúng, nhưng mà tuổi trẻ thì có rất nhiều khả năng. Hơn nữa lại luôn luôn tươi mới.

Lâm Triệt không chú ý đến, lúc cô nói câu này, trên mặt người đàn ông đối diện lại tối sầm.

- Hơn nữa tâm trí còn chưa toàn diện, cũng không biết cách làm em hài lòng, có cái gì tốt đâu.

- Tuổi còn trẻ, tráng kiện to lớn, hắc hắc. Thời gian cũng sẽ thật dài, tình lực vô hạn.

Lâm Triệt nói, làm mặt quỷ với Cố Tĩnh Trạch, trong lời nói cũng vô cùng nội hàm.

Thân là người đàn ông, đương nhiên nhạy cảm với phương diện này, anh lập tức hiểu được ý nghĩ của Lâm Triệt.

Mặt anh u ám, nhìn cô:

- Cần tôi giúp em chứng minh không... Đàn ông thành thực, tình lực cũng có thể vô hạn. Hơn nữa kỹ thuật hoàn toàn tốt! Cũng biết quan tâm cảm xúc của phụ nữ!

Lâm Triệt thấy trong mắt Cố Tĩnh Trạch lập tức hiện lên một tia nguy hiểm, lúc này mới nhận thức được mình đây là đang đả thương tự tôn của anh, nhanh chóng cười gượng một chút.

- Đúng vậy đúng vậy, anh là tốt nhất. Anh vừa đẹp trai, lại có tiền, còn dịu dàng nữa. Ngoại trừ cách nói chuyện còn hơi khó nghe, nhiều chuyện khó hiểu, nhiều quy tắc, kỳ thật những cái khác đều vô cùng tốt.

-...

Hình tượng của anh trong mắt cô thực sự có nhiều khuyết điểm như vậy sao?

Lúc này đồ cay rất cực cũng được mang lên.

Mùi cay xộc lên mũi, Lâm Triệt lập tức quên người kia.

- Ái chà, mau ăn thử món cay nóng này đi.

Cố Tĩnh Trạch nhìn những món ăn béo ngậy đó được trộn cùng với nhau, có hơi không ăn nổi.

Nhưng mà, Lâm Triệt lại ăn hết sức ngon miệng, miệng cay đỏ bừng, căng bóng. Nhìn vô cùng đẹp.

Cô ngẩng đầu lên, phát hiện Cố Tĩnh Trạch đang nhìn mình, chưa ăn cái gì. Nhìn nhìn đồ ăn trước mặt anh, cô nói.

- Có phải không muốn ăn hay không hứng? Anh không ăn thì tính tiền đi, một lát nữa tôi đi với anh ăn món khác.

- À không, tôi muốn ăn, nhưng muốn em đút cho tôi ăn.

Cố Tĩnh Trạch nói.

- Há?

Lâm Triệt nhìn chằm chằm anh, cảm thấy ánh mắt của hắn lập tức nổi lên gian tà.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Không sao, em vừa ăn vừa đút tôi là được.

- Vậy thì làm sao mà ăn.

Trong miệng cô còn có đồ ăn, ậm ờ nói.

Cố Tĩnh Trạch bỗng nhiên chồm người qua bàn, nâng mặt cô lên, cắn xuống miệng cô.

Lúc đầu lưỡi anh tiến vào, Lâm Triệt choáng váng.

Anh đem đồ ăn trong miệng cô lấy ra, còn chưa chịu buông, liếm miệng cô một cái rồi mới rút về.

- Ai da, anh...

Lâm Triệt đỏ mặt, không phân biệt được là do cay hay do anh.

Cố Tĩnh Trạch nhất thời phát hiện, ăn như vậy thực sự rất ngon.

Anh liếm liếm môi, gật đầu nói:

- Ừm, ăn rất ngon, tiếp tục thôi.

-...

Lâm Triệt phản đối:

- Đừng tới đây, làm gì vậy hả, lưu manh!

Ý là anh đừng tới?

Thế nhưng Cố Tĩnh Trạch vẫn chưa ăn đủ mà.

- Vậy em không cần tới, anh dứt cho em

Nói xong, anh gấp đồ ăn bỏ vào miệng, thực sự rất cay, nhưng anh không ngại chia sẻ với cô.

Trực tiếp ăn đầu cô, lại hôn xuống lần nữa.

Lần này, đem đồ ăn đẩy đến miệng cô, vị cay trong miệng mười phần. Hai người đều bị cay, miệng tê dại kích thích vô cùng, càng thấy muốn ăn càng nhiều.

Lâm Triệt thật sự mơ hồ.

- Không ăn không ăn, Cố Tĩnh Trạch, anh chơi xấu!

- Nhưng tôi còn chưa có ăn no mà...

Cố Tĩnh Trạch không ngờ lại tiếp tục dứt cô ăn. Màng hồng hồng trên mặt Lâm Triệt dường như có thể cháy lên, nhanh chóng đẩy Cố Tĩnh Trạch ra.

- Anh tốt nhất ăn phần của mình không được sao, đừng như vậy!

Cố Tĩnh Trạch cười, rốt cuộc vẫn là chậm rãi cầm lấy đồ ăn, tự mình ăn lấy.

Trêu chọc cô một hồi, anh cũng có hứng thú, vừa nhìn cô, vừa ăn đồ cay nóng.

Nhìn hơi khó coi, mùi vị quả thực không tệ lắm, đại khái cũng khá nhiều dầu mỡ, không tốt lành gì, thế nhưng lại rất thơm.

Rốt cuộc ăn cũng xong, nhưng Cố Tĩnh Trạch lại xảy ra vấn đề.

Anh ăn xong thì cảm thấy dạ dày bị đau.

Chốc chốc lại xoa xoa bụng, nhíu mày nói:

- Cảm thấy dạ dày có hơi không thoải mái.

Lâm Triệt lập tức hoảng sợ.

- Ôi, không phải chứ... Đau như thế nào, để tôi xem xem

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 134: Em Tốt Nhất Nên Ôm Tôi Một Cái

Cố Tĩnh Trạch ngăn lại không cho Lâm Triệt đi qua phía anh. Ngắc đầu nói:

- Không có vấn đề gì nghiêm trọng, chỉ là hơi cay một chút.

Hiển nhiên Lâm Triệt bị anh dọa sợ, định là dẫn ăn ra ngoài ăn một bữa thật ngon. Ai ngờ anh lại không ăn cay được. Bây giờ hỏng rồi! Anh đường đường là tổng tài của Cố thị, cho dù không phải là do ăn đồ cô nấu thì cô cũng đã mắc tội lớn rồi.

Mặc dù Cố Tĩnh Trạch nói như vậy, nhưng sắc mặt anh lại trắng bệch dường như rất đau đớn.

Lâm Triệt sốt ruột nói:

- Không được, chúng ta cùng tới bệnh viện đi. Ngộ nhỡ có vấn đề gì, cái gì mà ngộ độc thức ăn gì đó thì thật sự rất nguy hiểm.

Cố Tĩnh Trạch khó chịu tới mức không thể chịu được nữa, suy tư một lúc, lấy điện thoại di động ra:

- Gọi cho Trần Vũ Thịnh đi.

Ồ, thì ra là anh có bác sĩ riêng.

Lâm Triệt nhanh chóng cầm lấy điện thoại di động, gọi một cuộc cho Trần Vũ Thịnh.

- Có tổng, lâu rồi cậu không gọi tớ. Tớ còn tưởng cậu quên tớ rồi chứ.

Trần Vũ Thịnh trả lời điện thoại.

- Không... Không phải... Bác sĩ Trần, Cố Tĩnh Trạch bị bệnh rồi. Anh xem...

- A... Lâm... Lâm tiêu thư?

Rất nhanh chẳng bao lâu, Cố Tĩnh Trạch và Lâm Triệt đã tới nhà của Trần Vũ Thịnh.

Ngay lập tức Trần Vũ Thịnh kiểm tra cho Cố Tĩnh Trạch, vừa kiểm tra, vừa nhìn anh với ánh mắt dò xét:

- Thật kì lạ mà. Trước giờ cậu đâu thích ăn cay? Thế mà hôm nay tại sao lại ăn cay tới như vậy? Phải nói là rất cay ấy. Đã vậy còn ăn rất nhiều.

Cố Tĩnh Trạch đen mặt, ngẩng đầu lên im lặng liếc Trần Vũ Thịnh một cái làm anh ta rùng mình ngậm miệng lại.

Trần Vũ Thịnh nhìn Lâm Triệt đang đứng bên cạnh, trong lòng đã nghĩ là ra được câu trả lời. Hắn có thể khẳng định việc này chắc chắn là bởi vì Lâm Triệt. Hắn chỉ là muốn chọc Cố Tĩnh Trạch một chút cho vui thôi.

Cố Tĩnh Trạch trước đây hoàn toàn không phải người như vậy. Nhưng từ khi có Lâm Triệt ở bên cạnh, anh dần dần đổi khác, dường như vui vẻ hơn rất nhiều. Không còn là một Cố Tĩnh Trạch rất không thú vị, thậm chí còn hơi nhàm chán.

Lâm Triệt vừa nghe thấy, mặt lập tức đỏ lên, cảm giác rất có lỗi:

- Thực sự rất xin lỗi bác sĩ Trần. Đều là bởi vì tôi dẫn anh ấy đi ăn, thật sự là cũng không biết anh ấy lại kén ăn tới như vậy. Bây giờ phải làm sao bây giờ? Thật là vì tôi sao?

Cố Tĩnh Trạch quay đầu nói:

- Chuyện này chẳng liên quan gì tới em cả.

Nếu như anh thật sự không muốn ăn thì sẽ không vì chỉ cần cô nói một câu là ăn ngay. Chỉ là cùng ăn với cô một miếng lại cảm nhận được món này có hương vị khá ngon hơn nữa tâm trạng của anh lại đang rất tốt nên mới chủ động ăn nhiều.

Bây giờ dạ dày thật sự rất đau, anh mới cảm thấy không tốt.

Trần Vũ Thịnh nói:

- Đúng là không liên quan tới cô lắm. Là tại cái dạ dày của tên này đi. Haizz nó quá kén chọn, mà cô yên tâm. Chỉ là bị viêm dạ dày nhẹ thôi, uống thuốc, nghỉ ngơi sau đó ăn cái gì dễ tiêu hoá một chút. Cũng may là chỉ mới có hiện tượng đau bụng, không bị tiêu chảy.

Khoé miệng Lâm Triệt giật giật, sao lại có thể như thế chứ? Mới ăn cay một chút ngay sau đó lại bị viêm dạ dày.

Lâm Triệt nói:

- Thật sự rất xin lỗi anh. Từ nhỏ tôi đã ăn mấy thứ như vậy, dạ dày cũng đã quen dần. Vì thế tôi mới không để ý gì cả. Chắc tại anh ăn không quen rồi.

Cố Tĩnh Trạch ngẩng đầu lên:

- Không việc gì. Tôi cũng không bị sao cả.

Trần Vũ Thịnh nói:

- Ngày mai nếu dạ dày chưa khá lên thì mới là nghiêm trọng. Hiện tại thì quả thực không có gì đáng ngại.

Cố Tĩnh Trạch gật đầu, Lâm Triệt vội vàng tới chỗ anh, nâng anh dậy.

Cô nói với Trần Vũ Thịnh:

- Lần này quả thật mang lại phiền toái cho bác sĩ Trần rồi.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Được rồi. Anh ta đã lấy tiền công, phiền toái cái nỗi gì.

Trần Thịnh Vũ bữu môi:

- Vẫn là Cố phu nhân tốt nhất.

Điều này đối với Cố Thừa Trạch ngày ngày không học hỏi được từ Lâm Triệt, nghĩ thôi vẫn còn thấy xấu hổ.

Lâm Triệt dường như vẫn cố tình tự đổ trách nhiệm lên mình. Nhìn Cố Tĩnh Trạch đau tới nổi sắc mặt trở nên nhợt nhạt, trắng bệch. Thế nhưng anh trước sau như một không nói gì, cũng không kêu than. Cô nghĩ anh là sợ cô tự trách nên mới không kêu đau.

- Cố Tĩnh Trạch, nếu như anh thực sự không thấy thoải mái thì cứ nói ra, không cần phải cố gắng nhịn.

Lâm Triệt nhanh nhay nói.

Cố Tĩnh Trạch nhìn cô:

- Đau có khó chịu đâu.

Lâm Triệt nghe thấy anh nói vậy, không chỉ áy náy mà còn cảm thấy đau lòng. Cô cảm thấy anh quả thực là một người tốt.

Họ mau chóng về nhà.

Cố Tĩnh Trạch nằm trên giường, còn Lâm Triệt thì chạy tới chạy lui, bưng trà, đưa nước rất chi là ân cần.

Cố Tĩnh Trạch khoanh tay, mỉm cười nhìn cô.

Nha đầu ngọc này, những người có hành động quan tâm này với anh không hiếm, nhưng sai cô làm trông không giả tạo mà lại chân thực đến vậy.

Lâm Triệt lại từ bên ngoài chạy vào, nhìn Cố Tĩnh Trạch nói:

- Còn đau không? Thuốc có tác dụng không? Cố Tĩnh Trạch hơi nhú mày, lại nói:

- Bụng còn hơi đau.

- Vậy phải làm sao bây giờ?

Lâm Triệt sốt ruột nói:

- Vẫn nên là gọi cho bác sĩ Trần. Tốt nhất vẫn nên là truyền nước biển đi.

- Không cần.

Cố Tĩnh Trạch gọi cô lại.

- Cùng lắm xoa xoa hộ tôi một chút là sẽ ổn ngay thôi.

Lâm Triệt hơi bất ngờ, bất giác kêu lên một tiếng

- Sao có thể như vậy chứ? Tôi cũng không thể xoa bụng giúp anh.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Cô lại đây. Xoa xoa một chút là được.

Lâm Triệt cũng bất chấp luôn, không từ chối nữa, đi tới chỗ anh ngồi xuống. Cố Tĩnh Trạch liền kéo tay cô, để ở trên bụng mình.

Lâm Triệt cứng đờ trong giây lát, cuối cùng cũng đành phải xoa nhẹ cái bụng của anh.

- Như vậy còn đau không?

Giọng cô dịu dàng nhẹ nhàng, y như đang dỗ dành một đứa trẻ.

Cố Tĩnh Trạch hưởng thụ cảm giác ấm áp đến từ cánh tay Lâm Triệt, đã vậy còn chỉ bảo cô:

- Sang bên trái một chút.

- Sang bên phải đi.

- A... Thực không tồi.

Lâm Triệt xoa xoa. Bỗng cảm thấy có gì đó không ổn, vội ngẩng đầu lên thì thấy Cố Tĩnh Trạch đang bày ra vẻ mặt hường thụ. Anh nhắm mắt lại, giống như đang được mát xa. Cô bỗng chốc cảm thấy không nói được gì. Nhìn chăm chăm anh.

- Cố Tĩnh Trạch.

Cô muốn gõ vào bụng anh một cái, nhưng lại sợ anh cảm thấy đau, bệnh cũng không tiến triển tốt nên chỉ có thể vừa quỳ trên giường, vừa trừng mắt nhìn anh.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Làm sao vậy? Tiếp tục đi nào.

- Tiếp tục cái đầu anh. Anh căn bản là không còn cảm thấy đau. Anh đang lừa tôi.

Cố Tĩnh Trạch cười, kéo cô vào trong lòng mình:

- Em là con giun chui trong bụng tôi sao? Chỉ nhìn mà dám nói là tôi không đau.

Lâm Triệt được anh bao bọc trong lồng ngực, tức giận vỗ nhẹ anh một cái.

- Anh đang làm gì vậy? Anh làm cái quái gì vậy. Mau buông tôi ra. Anh tự nhìn đi. Nhìn anh bây giờ có giống một người đau không?

Cố Tĩnh Trạch, anh thực sự càng ngày càng tệ, lại còn đi lừa người.

Cố Tĩnh Trạch ôm eo cô, nhìn thẳng vào khuôn mặt xinh đẹp ấy.

- Đau! Tôi nói thật đấy, thật sự rất đau.

Lâm Triệt nhìn hàng lông mày nhíu chặt lại của anh, nhất thời muốn lấy tay mình, vuốt ra cho thẳng.

Giọng nói cô bỗng dịu lại, cô nói:

- Vậy thì anh thật sự vẫn chưa ổn rồi.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Vì vậy nên tôi cần em giúp tôi đánh lạc hướng sự chú ý. Nói chuyện với tôi nhiều hơn một chút, giúp tôi xoa xoa. Hãy để tôi ôm nữa. Như vậy có lẽ cũng không còn quá đau đớn.

Mặt Lâm Triệt không khỏi nóng lên, đỏ bừng.

Cô đâu phải là thuốc quý gì. Làm sao có thể chỉ cần ôm một cái là đã hết đau?

Nghĩ vậy nhưng cô vẫn để cho anh ôm, rất lâu, rất lâu sau cũng không có giây giụa.

Cố Tĩnh Trạch ôm cô cơ thể mềm mại của cô vào lòng, một mặt khiến anh không còn cảm thấy đau đớn nữa. Nhưng mặt khác lại có một loại cảm giác khó chịu, từ trong cơ thể truyền ra...

Anh thực sự không có ý đó, chỉ muốn dùng cách này để giảm đau một chút.

Ngày hôm sau.

Cố Tĩnh Trạch thức dậy như mọi ngày, bụng vẫn cảm thấy đau đớn khôn nguôi. Cuối cùng không còn cách nào khác đành phải đi tới chỗ của Trần Vũ Thịnh một lần nữa.

Trần Vũ Thịnh dẫn Cố Tĩnh Trạch và Lâm Triệt tới phòng làm việc, rồi gọi người dùng máy móc kiểm tra cho Cố Tĩnh Trạch.

Lâm Triệt chờ ở bên ngoài, bất lực suy nghĩ: “Ôm anh cả một buổi tối, xem ra cũng chẳng có tác dụng gì.”

Vào lúc này, tiếng chuông điện thoại của Lâm Triệt bỗng vang lên.

Là điện thoại của Thẩm Du Nhiên.

Thẩm Du Nhiên ở trong điện thoại vội vàng kêu:

- Lâm Triệt, cửa nhà tớ đã bị khoá rồi, tớ không vào được. Chìa khoá tớ lại để ở trong phòng, tạm thời tớ không có chỗ ở.

Lâm Triệt im lặng nói:

- Sao lại có thể như thế được? Chú và dì đi đâu rồi?
- Ba mẹ tớ mang theo em gái về quê rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Chuông Điện Thoại Vang Lên Cắt Ngang Cuộc Trò Chuyện Của Bọn Họ

Lâm Triệt không còn biện pháp, nói với cô ấy:

- Cậu cũng thật là sơ sẩy. Để mình qua đi đón cậu, buổi tối ở lại ngủ với mình.
- Hu hu hu hu, mình cũng không cố ý mà. Thật sự quá xui xẻo, cũng do tên Chu Mẫn Hàn đáng chết ở dưới lầu quần lấy mình mà.

Lâm Triệt vừa hỏi địa chỉ vừa hỏi Trần Vũ Thịnh đang đứng ở một bên:

- Đó là khu nào vậy? Tôi nghĩ trước tiên nên đi đón một người bạn của tôi đã.

Trần Vũ Thịnh nói:

- Phu nhân ngồi yên ở đây bởi Cố tổng được rồi, tôi đi đón bạn giúp cô.

Lâm Triệt nói:

- Lỡ anh không tìm thấy thì sao?
- Không phải là cô gái say rượu lần trước à?

Trần Vũ Thịnh thân nhiên hỏi.

- Đúng rồi.
- Tôi biết nhà cô ấy ở đâu.

Nói xong, Trần Vũ Thịnh túm lấy chìa khóa, liền đi ra ngoài.

Lúc này Lâm Triệt mới nhớ tới, hắn cũng biết mặt Thẩm Du Nhiên.

Ở trong phòng làm việc hộ sĩ đang giúp Cố Tĩnh Trạch kiểm tra.

Quá trình kiểm tra tiến hành rất thuận lợi, Lâm Triệt vội vàng đi vào hỏi:

- Thế nào rồi?

Hộ sĩ nói:

- Còn phải đợi bác sĩ Trần trở về mới biết được. Nhưng mà, tôi thấy anh ta hẳn là bị viêm dạ dày, không có trở ngại gì, xin hãy yên tâm.

Lâm Triệt buồn bực nói:

- Tại sao bị viêm dạ dày lâu như vậy mới đau lên, tôi sẽ không bị đau như vậy.

Hộ sĩ cười nói:

- Thể chất của mỗi người không giống nhau. Không giống với của cô, có khả năng dạ dày Cố tiên sinh không tốt.

Lâm Triệt áy náy nhìn Cố Tĩnh Trạch.

- Lần sau tôi sẽ không bao giờ mang anh đi ăn lung tung nữa. Tôi cũng thật là, đã quên anh chưa bao giờ ăn qua những thứ này. Mỗi ngày ăn thức ăn lành mạnh như vậy, nhất định sẽ không có thói quen ăn thứ này. Hơn nữa, tuổi của anh cũng lớn như vậy, cũng đã ba mươi tuổi rồi, anh...

-...

Nghe được mấy chữ "tuổi của anh cũng lớn như vậy", Cố Tĩnh Trạch mới trực tiếp ngắt đầu lên.

Ánh mắt đen nhánh nhìn cô:

- Em nói cái gì?

Lâm Triệt nói:

- Vốn dĩ là vậy mà, anh không muốn thừa nhận tuổi tác của mình sao? Bản thân anh cũng không phải một đứa trẻ, muốn mau chóng khôi phục thì càng phải lưu ý.

Đây là lần thứ hai cô ghét bỏ tuổi tác của hắn!

Cố Tĩnh Trạch dùng sức trừng mắt nhìn cô, Lâm Triệt cũng lập tức phản ứng lại, mình chỉ là đang nói thật thôi mà!

Thật là, một nam hán đại trượng phu còn để ý cái này.

Lòng dạ hẹp hòi muốn chết!

Nhưng mà, tuy nói như thế, Lâm Triệt vẫn nhanh chóng ngậm miệng.

Cười gượng, may mắn là lúc này, điện thoại Cố Tĩnh Trạch vang lên.

Cố Tĩnh Trạch cúi đầu nhìn xuống, lúc ánh mắt dừng lại ở một cái tên, ánh mắt lập tức có hơi không kiên nhẫn.

Là Mạc Huệ Linh..

Mạc Huệ Linh bị cấm cửa ở trong nhà mấy ngày, tuy rằng tức giận và bất đắc dĩ, nhưng mà cuối cùng vẫn cẩn thận suy nghĩ lại rất nhiều việc.

Ba nói cũng không sai, bất kỳ đàn ông nào đều không thích người phụ nữ quá bám người. Trước kia cô ta không có đối thủ cạnh tranh, cho nên Cố Tĩnh Trạch chỉ đối tốt với cô ta, bây giờ cô ta cũng không thể tùy hứng như vậy.

Mạc Huệ Linh nghĩ, cô ta không kém hơn Lâm Triệt chút nào. Gia đình cô ta tốt như vậy, của cải phong phú như vậy, cô ta còn là thiên kim tiểu thư, đã chừng Lâm Triệt kia chỗ nào có thể so sánh với cô ta.

Còn một thứ nữa, Lâm Triệt cũng chỉ là một con hát. Tạm thời Cố Tĩnh Trạch cảm thấy cô không tồi, cũng nhất định là bởi vì mới mẻ. Lâm Triệt mới xuất hiện một đoạn thời gian ngắn như vậy, làm sao giống như mình, ở bên cạnh Cố Tĩnh Trạch nhiều năm như vậy, tuyệt đối là tình cảm thật sự, Lâm Triệt có thể so sánh được sao.

Vì thế, lần này Mạc Huệ Linh bảo đảm với ba một lúc lâu, nói mình đã thông suốt, mình nên làm như thế nào. Dù sao, nhất định sẽ không chọc ra phiền toái đến cho Mạc gia.

Lúc này ba mới thả cô ta ra.

Mạc Huệ Linh nghĩ đến liền lập tức gọi một cuộc điện thoại cho Cố Tĩnh Trạch, cô ta thật sự nhịn không được. Vài ngày rồi không liên hệ với anh, bản thân cũng cảm thấy mình đã bị vứt bỏ.

Cố Tĩnh Trạch tiếp nhận điện thoại, nói:

- Làm sao vậy?

Mạc Huệ Linh nghe âm thanh của Cố Tĩnh Trạch, ôn nhu nói:

- Tĩnh Trạch, anh đang làm gì vậy?

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Anh có chuyện gấp, em có việc gì sao?

Mạc Huệ Linh vội nói:

- Không có gì, nghe anh nói vậy, giống như em chỉ có việc mới tìm anh vậy. Em chỉ muốn nói, em muốn xin lỗi anh. Lúc trước là em không tốt, có chỗ

nóng nảy. Một ngày này, em ở nhà nghĩ lại bản thân mình, em chỉ là đang mê muội, mới vẫn luôn túy hứng như vậy, về sau em sẽ không như vậy nữa.

Cố Tĩnh Trạch thờ dài, nói với Mạc Huệ Linh:

- Em có thể hiểu được thì tốt rồi, không có việc gì nói nữa thì anh tắt máy trước.
- Được, làm việc của anh đi, có rảnh thì chúng ta gặp nhau
- Ủ!

Tắt điện thoại, Cố Tĩnh Trạch nhìn Lâm Triệt:

- Lúc trước cô ấy nháo loạn, bây giờ gọi tới để xin lỗi.

Lâm Triệt đương nhiên không nghe được, bằng không cô có thể nói như thế nào đây. Chuyện này, nếu cô mà nói thì có phần xấu hổ.

Cô cũng sẽ không bình luận sau lưng người khác, dù sao, cái này đều là chuyện của hai người họ, bọn họ xử lý như thế nào thì cũng là do họ quyết định.

Mạc Huệ Linh ở bên kia tắt điện thoại, nghĩ âm thanh lúc Cố Tĩnh Trạch nói chuyện thật hữu khí vô lực mà, xem ra tâm tình của anh đang không tốt.

Chẳng lẽ là xảy ra chuyện gì sao?

Mạc Huệ Linh vội vàng chạy đi hỏi thăm một chút.

Cũng may, lúc Mạc Huệ Linh cùng Cố Tĩnh Trạch ở bên nhau, vẫn tích góp được một chút quan hệ. Biết cô ở trong lòng Cố Tĩnh Trạch có địa vị nhất định, vẫn rất đặc thù, cho nên, bọn họ rất nhanh cũng nói cho Mạc Huệ Linh biết Cố Tĩnh Trạch cùng Lâm Triệt cùng nhau đi ra ngoài ăn, ăn đến hồng bụng, hiện tại bị viêm dạ dày, ở chỗ bác sĩ Trần trị liệu.

Mạc Huệ Linh vừa nghe, tức giận đến xem nữa quãng bề điện thoại.

- Lâm Triệt... Lại là Lâm Triệt.

Cô ta gắt gao nắm chặt tay, làm chính mình bình tĩnh lại.

Hiện tại cô ta tuyệt đối không thể lại xúc động như vậy, chuyện này, cần suy nghĩ kỹ hơn.

Trước tiên cô ta muốn gây chú ý với Cố Tĩnh Trạch, khôi phục lại hoàn toàn thành bộ dáng ở quá khứ mới được.

Lúc này cô ta cần nhẫn nhịn, thận trọng, vì tương lai mà tính toán thật tốt.

Bên kia.

Rốt cuộc Trần Vũ Thịnh đã trở lại.

Dẫn theo Thẩm Du Nhiên đi vào, Thẩm Du Nhiên nhìn Trần Vũ Thịnh đang bước nhanh về phía trước, lười để ý bộ dáng của chính mình, bĩu môi nhìn chỗ này, nói:

- Ở đây là nhà anh à? Thật lớn.

Trần Vũ Thịnh không còn gì để nói, quay đầu lại liếc mắt qua cô ấy một cái:

- Nơi này là phòng làm việc, cô có thể ở lại nơi như vậy à?

Ánh mắt của cô có vấn đề.

Thẩm Du Nhiên nói:

- Phòng làm việc thì phòng làm việc thôi, tôi cũng không biết mà.

Cố Tĩnh Trạch và Lâm Triệt ở bên trong, liền nghe được hai người đàn nói chuyện ở bên ngoài.

Thẩm Du Nhiên vừa tiến vào, liền nhìn thấy Cố Tĩnh Trạch đang ngồi truyền dịch. Bộ dáng điềm tĩnh tự nhiên, nhưng mà, cả người giống như đang bao phủ bởi một tầng ánh sáng, cả người nhìn sáng ngời như mặt trời.

Cô không nghĩ tới, Cố Tĩnh Trạch cũng ở chỗ này.

Nhất thời kinh ngạc nói:

- Người này không phải Cô... Cô tổng sao, cuối cùng tôi cũng nhìn thấy người sống rồi.

-...

Lâm Triệt nói:

- Thẩm Du Nhiên!

Cô ngưng ngưng nói với Cố Tĩnh Trạch:

- Đây là bạn của tôi, đã nói với anh rồi, Thẩm Du Nhiên.

Trần Vũ Thịnh cũng ở phía sau tròn trắng mắt.

Thật là một người ngốc, trên thế giới sao lại có người phụ nữ ngu ngốc đến như vậy. Nhưng mà, thật ra Lâm Triệt ngu ngốc không kém.

Như vậy xem ra, hai người này chắc chắn là bạn tốt.

Thẩm Du Nhiên cũng chỉ ngạc nhiên một chút, nhưng mà ngạc nhiên xong rồi còn chưa tỉnh lại, cười cười nhìn Lâm Triệt, nghĩ bây giờ hai người là vợ chồng, thì lại cảm thấy thật sự rất thần kỳ.

Lâm Triệt lôi kéo Thẩm Du Nhiên hỏi:

- Sao cậu có thể vứt chìa khóa ở trong phòng?

Thẩm Du Nhiên nói:

- Mình cũng không cố ý, cậu không phải không biết, bạn trai cũ căn bã của mình không có chuyện gì lại đến quấy rầy mình. Ba mẹ mình mang theo em gái chuyển đến nông thôn ở, mình cũng lười trở về thì bị thúc giục. Tập tục ở quê rất không tốt, mình mới hai ba tuổi, liền bị giục kết hôn. Sao mình có thể trở về nghe mọi người lải nhải được, lúc này Chu Mẫn Hàn tới. Mình hơi sốt ruột nên liền đi xuống lầu không cho hắn kêu nữa, không muốn cho hàng xóm thấy được, nhưng mà ai biết...

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: Gặp Bạn Tốt Của Cô

Lâm Triệt nói:

- Điều do cậu ngu ngốc được không? Được rồi, sao hắn ta lại không biết xấu hổ mà bám lấy cậu, trước đây lúc cùng ai đó lăn giường sao không tìm đến cậu đi?

Thẩm Du Nhiên không để ý lắm, đáp lại:

- Sao tớ biết được? Lần trước ở lễ kỉ niệm của trường gặp phải hắn, sau đó không biết vì sao hắn lại bám lấy tớ.

Trước đây Thẩm Du Nhiên cùng Chu Mẫn Hàn cũng được coi là một đôi kim đồng ngọc nữ, thế nhưng gã họ Chu kia lại ngủ với một bạn học cùng trường, khi Thẩm Du Nhiên biết được, hai người lập tức chia tay. Sau đó Thẩm Du Nhiên tốt nghiệp rồi ra nước ngoài bồi dưỡng, vừa mới về không lâu liền bị hắn quấy rối.

Lâm Triệt cười nói:

- Không chừng hắn hối hận rồi, muốn chơi trò gương vỡ lại lành với cậu đấy!

- Muốn hối hận cũng phải nhìn phản ứng của tớ. Ban đầu là hắn bỏ rơi tớ, giờ thì sao? Hắn không với cao nổi! Ai lại muốn ngủ cùng hàng secondhand chứ!

- Nói đúng lắm, chúng ta còn ngại hắn bẩn đấy!

-...

- Khụ.

Hai người ngồi nói chuyện đến trời nam đất bắc, nghiêng nhiên quên mất phía sau còn có hai người đàn ông, nghe bọn họ nói vậy, quả thực có chút... đau trướng.

Cố Tĩnh Trạch thắc mắc vì sao Lâm Triệt lại nói lớn như vậy, cuối cùng vẫn là vòng về lối cũ...

Lâm Triệt vội xoay đầu lại, nhìn thấy hai người kia, thì đánh mắt sang Thẩm Du Nhiên để cho cô nàng câm miệng lại.

Thẩm Du Nhiên cười hề hề, quay qua Cố Tĩnh Trạch, nói:

- Cố tiên sinh, tôi cùng Lâm Triệt là chị em tốt, lần đầu gặp mặt, thật ngại quá, anh bị bệnh đúng không?

Cố Tĩnh Trạch đối với cô khá lịch sự, gật đầu đáp:

- Không ngại không ngại, chỉ là có chút ngoài ý muốn thôi.

Thẩm Du Nhiên nghe anh nói, thấy thế nào cũng là cả một bầu trời văn nhã nha. Cô nhìn thoáng qua Lâm Triệt, Lâm Triệt đưa lại một cái biểu tình "Cậu hiểu mà".

Thẩm Du Nhiên hỏi:

- Đến cùng là bệnh gì?

- Viêm dạ dày.

Lâm Triệt đáp lại.

Thẩm Du Nhiên nghe xong, lộ ra biểu tình "Thì ra là thế", vội vàng nói:

- Ra là viêm dạ dày! Bệnh này trước đây mẹ tôi cũng bị qua, dùng củ sen cùng gừng hầm nát sau đó nấu chín ăn, rất hiệu quả!

Đứng ở bên cạnh, Trần Vũ Thịnh không nhịn được nói:

- Cô có đúng là tốt nghiệp y khoa rồi không đấy, sao lại dùng cái gì mà củ sen cơ chứ?

- Có sao đâu, tôi dùng rất ổn mà.

Thẩm Du Nhiên không để ý lắm, thần nhiên đáp lời.

- Cô không chết là do cô may mắn, thế nhưng đừng có ở đó mà gạt lão tử được không? Kết quả xét nghiệm vừa nãy kia, lượng bạch cầu rất cao, số lượng hồng trong máu cũng cao, cần truyền nước để thải hết hồng, còn cả giảm nhiệt nữa, ăn củ sen cái gì chứ!

-...

Thẩm Du Nhiên không đồng ý nói:

- Phức tạp thế làm gì, anh không nên vì mình là bác sĩ mà bác bỏ các mẹo dân gian chứ! Đó đều là những kiến thức rộng lớn được truyền thừa bao nhiêu năm, là trí tuệ của các lão tổ tông, còn đến lượt anh bác bỏ sao?

- Ha ha, tôi không coi trọng phương pháp của cô.

- Anh thì biết cái gì chứ!

- Được, tôi không hiểu, cô hiểu. Trước kia còn có tập tục bó chân đấy, cũng là truyền thống ngàn năm rồi đấy, sao cô không làm thế đi?

Trần Vũ Thịnh dùng loại biểu tình "không có văn hóa thật đáng sợ", trừng mắt nhìn qua Thẩm Du Nhiên.

Thẩm Du Nhiên không phục, liếc mắt nhìn qua anh ta:

- Máy cái động tác lão hán đẩy xe, liên hoa ngồi xếp bằng cũng là truyền thừa từ trăm năm có lẽ rồi đấy, sao không thấy anh ý kiến gì?

-...

- Khụ.

Trần Vũ Thịnh đen mặt, cả người cứng lại, hồi lâu cũng không thấy động đậy.

Cố Tĩnh Trạch vốn im lặng từ nãy đến giờ, liền ho khan vài cái, giải vây cho bọn tốt:

- Bác sĩ Trần, giờ tớ muốn nghỉ ngơi. Thảm tiểu thư vội đi cả ngày hẳn cũng mệt mỏi rồi, không bằng cậu mang theo cô ấy về nhà cậu nghỉ ngơi đi.

Lúc này Trần Vũ Thịnh mới hoàn hồn, hướng về Cố Tĩnh Trạch hỏi:

- Vì sao tớ phải dẫn cô ta đi...

- Chỗ của cậu cô ấy cũng ở qua rồi cho nên quen thuộc hơn, cậu mang theo cô ấy là hợp lí.

- Nhưng mà...

- Bác sĩ Trần, còn có vấn đề gì sao?

Cố Tĩnh Trạch cười cười đáp lại, trong mắt đầy vẻ uy hiếp.

Nội tâm Trần Vũ Thịnh gào thét không thôi. Cố Tĩnh Trạch, cậu được lắm, cậu lớn nhất! Vậy có gì giỏi lắm sao?

Trần Vũ Thịnh chỉ có thể quay qua trừng mắt nhìn Thẩm Du Nhiên, hừ lạnh một cái.

Thẩm Du Nhiên không thèm để ý. Cô rất thích nhìn anh chịu thiệt thòi, anh âm ỉ, nhưng cô rất là cao hứng nha! Ai bảo anh ta đáng ghét như vậy!

- Cố tổng, anh thực sự rất tốt, Lâm Triệt ở bên anh nhất định sẽ hạnh phúc.

Thẩm Du Nhiên cười cười nói, cô không ngại nói vài lời khiến người khác vui vẻ, dù sao đây cũng là lời thật lòng.

Trần Vũ Thịnh trừng mắt nhìn qua cô, hậm hực nói:

- Đi thôi, cô đừng có mà ở đây dây dưa nữa.

Thẩm Du Nhiên quay qua Lâm Triệt, vừa cười vừa nói:

- Cậu ở đây chăm sóc tốt cho chồng cậu, có chuyện gì thì để sau hãy nói.

Lâm Triệt bắt đầu nhìn qua cô nàng, dặn dò:

- Cậu đối với bác sĩ Trần cũng đừng làm gì thái quá.

Thẩm Du Nhiên nháy mắt vài cái, quay người rời đi.

Đợi hai người đi rồi, Lâm Triệt mới quay qua Cố Tĩnh Trạch cười cười nói:

- Bác sĩ Trần chắc chắn cũng có chỗ hơn người, tôi cho rằng bác sĩ tâm lý học rất lợi hại nha!

Cố Tĩnh Trạch lắc lắc đầu nói:

- Được rồi, giờ bạn em cũng không có việc gì, em cũng nghỉ ngơi một lát đi, đừng nào loạn nữa.

Lâm Triệt thấy anh còn có chỗ khó chịu, cũng ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh.

Ngày hôm sau, bệnh tình của Cố Tĩnh Trạch cũng đỡ hơn, anh lại tiếp tục công tác bình thường. Lâm Triệt ở công ty cũng rất bận rộn chuẩn bị quay phim truyền hình mới.

Bộ phim này lấy bối cảnh đô thị hiện đại, cốt truyện hài hước pha lẫn thâm trầm huyền bí. Nữ chính là pháp y, đi đến cực cảnh sát theo thủ trưởng học tập, trở thành học trò của hắn, sau lại cùng hắn nảy sinh tình cảm. Thủ trưởng thành thực lạnh lùng độc miệng, do tiểu sinh Đường Hồng thủ vai. Cho nên bộ phim này còn chưa khởi quay, đã có rất nhiều đồn đại xung quanh nó.

Đây là vai diễn Du Mẫn Mẫn khó khăn lắm mới lấy được cho Lâm Triệt, không phải loại hoa sen trắng yếu đuối mong manh, rất thích hợp cho hình tượng của Lâm Triệt hiện tại.

Sau khi bàn bạc xong xuôi hết với đạo diễn, Lâm Triệt mới nhớ tới bệnh tình của Cố Tĩnh Trạch. Cô rút điện thoại ra, bấm số gọi cho Cố Tĩnh Trạch.

Cố Tĩnh Trạch đang có cuộc họp quan trọng, thấy là cô gọi đến, cũng không có gì tức giận, ấn nút trả lời:

- Có gì vậy, xảy ra chuyện gì sao?

- Không có gì, tôi chỉ muốn hỏi anh thân thể có vấn đề gì không? Có thể thuận lợi công tác chứ?

Cố Tĩnh Trạch nhẹ nhàng thở ra, trả lời:

- Không có việc gì, đã khá hơn nhiều rồi.

Thanh âm Cố Tĩnh Trạch nhẹ nhàng, khiến Lâm Triệt nghe xong cũng thả lỏng hơn nhiều.

- Ôi, tôi không quấy rầy anh làm việc đấy chứ? Anh đi công tác có tốt không?

- Rất tốt, em đây là đang quan tâm tôi sao?

- Đương, đương nhiên rồi, dù gì anh cũng vì tôi mà sinh bệnh.

Cố Tĩnh Trạch tuy không hài lòng với câu trả lời này nhưng cũng không bắt bẻ cô:

- Đúng rồi, anh muốn nói em biết, buổi tối cần tham dự yến tiệc, nhớ chuẩn bị một chút rồi chúng ta cùng nhau tham gia.

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 137: Dẫn Em Đi Chơi

Lâm Triệt tò mò hỏi:

- Là yến tiệc gì vậy?

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Chỉ là yến tiệc từ thiện trong giới, cần mang theo bạn gái đi thôi.

Lâm Triệt ngay lập tức nói:

- Vậy anh sẽ mang bạn gái đi hay sao?

- Tôi đã có vợ, sao phải mang bạn gái theo?

Trong lòng Lâm Triệt không khỏi cười cười:

- Được rồi, tôi với anh cùng đi là được.

Chỉ là bày ra bộ dạng như thế thôi nhưng thật ra nội tâm cô lại vô cùng vui vẻ, rạo rức.

Thật là cùng Cố Tĩnh Trạch đi dự tiệc đó nha.

Chuyện này thật sự là trước đây chưa từng xảy ra...

Rất nhanh sau đó, quản gia gọi điện thoại tới, nói là đến giúp Lâm Triệt đi chọn quần áo, chuẩn bị một chút để sẵn sàng tham gia buổi tiệc tối nay.

Chạng vạng tối, Cố Tĩnh Trạch đến studio trang điểm cá nhân của Lâm Triệt rất sớm, vì thợ trang điểm ở đây là một thợ trang điểm có tên tuổi, từ trước đến nay chỗ này đều rất đông khách. Du Mẫn Mẫn đã từng muốn mang cô tới đây để trang điểm tham gia lễ trao giải, nhưng chỉ có thể xếp hàng. Hôm nay vì nguyên nhân là Cố Tĩnh Trạch mà toàn bộ studio chỉ tập trung vào một mình Lâm Triệt.

Thợ trang điểm tuy không biết Lâm Triệt và Cố Tĩnh Trạch có quan hệ như thế nào, cũng bởi vì đạo đức nghề nghiệp, cô không thể hỏi thăm cũng không thể nói chuyện bát quái, nhưng mà đối với Lâm Triệt có vài phần cung kính.

Thấy Cố Tĩnh Trạch đã đến, họ càng thêm vài phần cẩn thận.

Bọn họ cũng không sợ những người này sẽ đồn chuyện bậy bạ ra ngoài.

Dám đồn bậy bạ về Cố Tĩnh Trạch, chẳng lẽ chán sống rồi sao?

Cố Tĩnh Trạch thấy Lâm Triệt đã chuẩn bị xong, cô xoay người lại, anh nhìn thấy một thân đồ đầm, lễ phục mặc trên người cô lại không có chút cảm giác diêm dúa hay lẳng lơ nào, ngược lại khiến cho người ta cảm thấy thanh tịnh giống như là sau đóa hoa sau cơn mưa thấm vào mưa, như vậy càng trở nên tinh khiết.

Thợ trang điểm một bên nói:

- Lâm Tiểu Thư thật sự xinh đẹp, làn da của cô rất đẹp. Tôi đã từng trang điểm cho rất nhiều người nhưng mà từ trước tới giờ, Lâm Tiểu Thư là người có làn da đẹp nhất.

Lâm Triệt quay đầu lại ngại ngùng cười cười, nhắc tới vậy, cô nhìn Cố Tĩnh Trạch:

- Thế nào, nhìn có được không?

Cố Tĩnh Trạch gật gật đầu cười:

- Được, coi như em không có phụ bộ lễ phục này.

- ...

Lâm Triệt bữu môi, biết ngay anh mồm chó không mọc ra ngà voi.

Nói một câu dễ nghe không được sao?

Cố Tĩnh Trạch kéo tay Lâm Triệt nói:

- Đi thôi!

Lên xe, Lâm Triệt mới hỏi Cố Tĩnh Trạch:

- Lần này đi dự bữa tiệc rất lớn hả? Tại sao phải mang tôi theo? Như vậy có sao không?

- Không việc gì đâu, tất cả mọi người mang theo bạn gái đi, không có ai hỏi em và tôi là quan hệ như thế nào. Bữa tiệc này rất lớn, là buổi từ thiện thường niên mỗi năm một lần.

- Ah, chẳng qua, hình như tôi chưa từng thấy anh tham gia tiệc tối nào mà?

Lâm Triệt hiểu kỳ hỏi.

Cố Tĩnh Trạch nói một cách tự nhiên:

- Đương nhiên, yến tiệc cái gì chứ, sai cấp dưới đi tham gia là được rồi cho nên bình thường tôi không hay tham gia.

- Vậy sao? Thế mà tôi còn tưởng rằng giống ti vi diễn đấy, loại người như anh là nhà tư bản, thường phải tham gia rất nhiều yến tiệc nọ nọ kia kia, xã giao nhiều vô kể.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Em đang nói về chủ nghĩa tư bản của một công ty nhỏ, cho nên mới nói, người muốn ngồi vào vị trí cao nhất mới có thể sống an nhàn, bằng không thì vĩnh viễn phải xem sắc mặt của người khác mà sống.

- ...

Ý của anh nói là, địa vị anh như bây giờ, không cần phải xem sắc mặt người khác, cũng không cần xã giao người khác sao? Cố Tĩnh Trạch thật sự là mỗi một lời nói đều là khoe khoang.

Lâm Triệt im lặng nhìn Cố Tĩnh Trạch một chút, lại thấy phía trước, lái xe đã dừng xe tại cửa ra vào khách sạn bấy sao.

Lâm Triệt đi theo Cố Tĩnh Trạch cùng nhau xuống xe, trước mặt đã có khá nhiều người, mặc tây trang, bụng phệ đầy ra nghênh đón.

- Cố tổng đã đến.

- Cố tổng đại giá quang lâm ah.

- Cố tổng, mời vào.

Nhân tiện, Lâm Triệt cũng thành công đưa tới sự chú ý của mọi người, tự nhiên không ai dám mất mặt, đến hỏi đây rốt cuộc là ai, chỉ là đứng nhìn Cố Tĩnh Trạch cùng Lâm Triệt khoác tay đi tới, Lâm Triệt một thân lễ phục kia, vô cùng đẹp để quý giá, váy dài chấm đất, rục màu đỏ sậm, bộ dạng ung dung mang theo cảm giác vài phần ưu nhã, mười phần hào phóng.

Đằng sau có người nghị luận:

- Xem kia, đó chính là Cố Tĩnh Trạch!

- Một năm cũng không thấy được Cố Tĩnh Trạch một lần!
- Đúng thế, anh ta ít xuất hiện lắm, trong giới chỉ có truyền thuyết về anh ta, không thể nhìn thấy được anh ta!
- Bên cạnh anh ta là ai vậy?
- Còn mang đến bạn gái sao? Nhìn có vẻ rất nhìn quen mắt đấy, hình như là mình tình gì đó!

Tất cả mọi người đều chua lòn nhìn người đi theo bên người Cố Tĩnh Trạch, thấy hai người đi tới, một đoàn người đều ở phía sau đi theo, không khỏi thán thán, Cố Tĩnh Trạch đứng là tới nơi nào, thì đều trở thành tâm điểm nơi đó.

- Nhưng mà không phải nghe nói anh ta cùng tiểu thư Mạc gia kia là một đôi đũa sao, như thế nào thay người rồi?
- Cho tới bây giờ cũng chưa ai thấy Cố Tĩnh Trạch mang cô ta ra ngoài.

Mấy người thảo luận ấy sẽ không ngờ, đứng ở đằng sau, trong một góc Mạc Huệ Linh đang ngồi, cô ta hung hăng cầm lấy ly của mình.

Cô ta đã sớm thăm dò được rồi, Cố Tĩnh Trạch nói là muốn tới tham gia bữa tiệc này, cũng có thể hiểu được. Đây là buổi tiệc tổ chức mỗi năm một lần, là tiệc tối từ thiện lớn nhất một thời, mỗi lần Cố Tĩnh Trạch tới tham gia đều quyên tặng vài thứ.

Nhưng Mạc Huệ Linh lại không nghĩ rằng, vậy mà Cố Tĩnh Trạch lại dẫn theo Lâm Triệt đến.

Bọn họ nói không sai, Cố Tĩnh Trạch rất ít mang Mạc Huệ Linh xuất hiện tại nơi công cộng.

Bởi vì Cố Tĩnh Trạch là người ít xuất hiện, cho nên, trong chuyện nhà ba anh em họ, anh cho tới bây giờ không có quá nhiều ánh hào quang.

Dĩ nhiên Mạc Huệ Linh muốn cùng anh đi ra ngoài, nhưng lại lo lắng Cố Tĩnh Trạch cảm thấy cô ta thích ánh hào quang, muốn làm trung tâm của sự chú ý cho nên cô ta mới dè dặt ý nghĩ này của mình, một mực không dám thực hiện.

Hiện tại lại không nghĩ rằng vậy mà Cố Tĩnh Trạch lại dẫn theo Lâm Triệt đến...

Mạc Huệ Linh nghiêng răng nghiêng lợi nhìn, con mắt giật giật, đi vào bên trong.

Lâm Triệt và Cố Tĩnh Trạch ngồi cùng một chỗ ngồi khá đẹp ở trên lầu. Có thể nhìn thấy toàn hội trường, nhưng bên dưới lại không thấy được trên này.

Đây là lần đầu tiên Lâm Triệt tới tham gia loại tiệc như thế này, không khỏi lấy điện thoại di động ra:

- Tôi muốn tự chụp một tấm xem thử, hi hi.

Cố Tĩnh Trạch im lặng nhìn xem Lâm Triệt:

- Cái gì em cũng muốn chụp...

Lâm Triệt nói:

- Cơ hội khó được ấy, cho nên cái này tôi muốn đăng lên Weibo, để cho fans hâm mộ cảm thấy tôi có thể tham gia bữa tiệc như thế này nhất định là sẽ rất ngênh mặt lên. Ai da, tôi không mang gây tự sướng, anh tới giúp tôi chụp một tấm được không?

Cố Tĩnh Trạch càng im lặng nhìn Lâm Triệt:

- Em...

Hiện tại Cô thật sự rất có bản lĩnh, tuyệt đối không sợ anh vậy sao? Mới vừa rồi còn muốn tự mình chụp, vậy mà hiện tại lại lôi kéo anh giúp cô chụp rồi.

Về mặt Lâm Triệt đáng thương nhìn Cố Tĩnh Trạch:

- Giúp tôi một chút có sao đâu, chỉ là bấm một cái thôi mà.

Cố Tĩnh Trạch hết cách, tốt nhất là đừng có người nhìn thấy, bằng không thì, lại để cho người khác thấy anh vậy mà lại cầm điện thoại chụp ảnh thì thật đúng là...

Anh cầm lấy điện thoại, trừng mắt Lâm Triệt, bấm liên tiếp cho cô mấy tấm, Lâm Triệt đi qua không hài lòng mà nói:

- Cố Tĩnh Trạch... Có phải anh chụp qua loa thôi đúng không? Anh nhìn xem, anh muốn đem bữa tiệc phía dưới chụp lên ấy ư? Anh như vậy khác nào đã cho ta đến cái tiệm cơm bồi rượu đâu, một chút cũng nhìn không ra bữa tiệc gì cả.

Vì vậy anh lại phải chụp lại cho cô một lần nữa nhưng vẫn không được hài lòng.

- Cố Tĩnh Trạch, tôi phục anh rồi, duyên dáng xinh đẹp đầu rồi! Dáng người của tôi sao có thể vận vẹo như vậy hả?

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 138: Tại Sao Cô Có Thể Hại Tĩnh Trạch Như Thế

- Cố Tĩnh Trạch, anh có cừ oán gì với tôi sao... Đúng là càng chụp càng xấu...

Lâm Triệt cầm lấy điện thoại di động, im lặng nhìn về mặt đang biến thành màu đen của Cố Tĩnh Trạch:

- Cố Tĩnh Trạch, rốt cuộc thì tôi cũng phát hiện ra được, thì ra anh cũng có khuyết điểm.

Lúc này đôi mắt Cố Tĩnh Trạch trừng lên, bộ dạng suýt chút nữa nhảy dựng lên:

- Em nói cái gì?

Lâm Triệt đáp:

- Anh xem đi, anh chụp cái gì đây. Cố tiên sinh à! Rốt cuộc tôi cũng nhận ra được anh một điểm kỹ thuật chụp ảnh cũng không có. Ai da! Chỉ có điều tôi cũng lý giải được vì sao, dù sao, không có ai là hoàn hảo cả.

Lâm Triệt nói tiếp:

- Hay để tôi chụp cho.

Nói xong, cô điều chỉnh thật tốt tư thế, tự chụp một cái rồi cầm lấy cho Cố Tĩnh Trạch nhìn:

- Anh xem này, đây mới gọi là chụp ảnh, nhìn lại ảnh anh chụp xem..

Cố Tĩnh Trạch nhìn một chút, sau đó im lặng liếc nhìn Lâm Triệt:

- Chụp được cái này cũng không ổn? Còn đây là của em?

Lâm Triệt kêu lên:

- Đẹp là được!

Cố Tĩnh Trạch không cách nào tưởng tượng nổi đẹp chỗ nào.

Lâm Triệt nói:

- Chẳng thế... Đây, chụp ảnh này gửi ra ngoài được không? Tốt lắm mà, gửi cho fans nhìn phải gửi ảnh xinh đẹp nhất chứ, chỉ có xinh đẹp thì fans mới biết được tôi cũng vì người hâm mộ mà suy nghĩ.

-...

Cố Tĩnh Trạch vô lực khạc nước bọt, chỉ có thể đứng chỗ đó mà lắc đầu.

Lâm Triệt nói:

- Anh không hiểu!

- Tôi cũng không muốn hiểu!

Lâm Triệt cười nhìn Cố Tĩnh Trạch, sau đó kéo anh qua rồi nói:

- Tới, chúng ta đi chụp ảnh tiếp đi, anh không biết chụp thì hãy nhìn tôi đây.

- Tôi không muốn...

- Không muốn cũng phải đi...

Lâm Triệt kéo anh đi qua, cùng nhau nhìn lần lượt, như vậy mới vừa vặn hai người đều có thể nhìn vào bên trong.

Lâm Triệt hô:

- Một... Hai... Ba, chụp.

"Rắc rắc" một tiếng, hình ảnh của hai người được ghi lại trên màn hình điện thoại.

Sau khi lấy ảnh ra, Lâm Triệt cầm lấy đưa cho Cố Tĩnh Trạch xem:

- Nhìn đi, đẹp mắt đúng không?

Cố Tĩnh Trạch khiêu mi:

- Người đẹp thì chụp cái gì cũng đẹp.

Lâm Triệt đáp:

- Xùy, nhìn anh đi, nếp nhăn đầy mặt này, mặt thì ừ xùy nhìn già đi rất nhiều.

- Lâm Triệt!

Một lần nữa cô lại chê anh lớn tuổi!

Lâm Triệt nhìn sắc mặt của Cố Tĩnh Trạch tối đi thì cười hi hi nói:

- Anh làm gì thế, anh phải thành thật với bản thân mình, cần phải đối mặt với số tuổi của mình.

-...

Lâm Triệt từ từ lại gần nói:

- Được rồi, đừng nóng giận nha, tôi cũng chỉ nói một chút về mặt của anh... So với những người cùng tuổi với anh thì anh trẻ hơn họ rất nhiều.

-...

Vẫn chê anh lớn tuổi...

- Thật mà...

- Được rồi, em không nên nói nữa, miễn cho một lát nữa tôi lại bị em chọc tức chết.

Cố Tĩnh Trạch nghĩ: "Cùng cô so đo thì chỉ làm mình tức chết, người có chỉ số IQ như cô biết nói chuyện gì."

Thế nhưng, nhìn Lâm Triệt gửi ảnh hai người chụp chung tới, hình ảnh hai người dựa vào nhau, nhìn kiểu gì cũng thấy rất xứng đôi.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Gửi một tấm cho tôi.- Hả, anh muốn sao? Nhưng mà anh muốn làm gì?

Lâm Triệt hỏi.

Cố Tĩnh Trạch đáp:

- Tôi cũng không có hình của em, ngộ nhờ em mất tích, tôi cũng có thể lấy ảnh trong điện thoại đi ra ngoài in lại rồi viết thông báo tìm người.

-...

Lâm Triệt im lặng nhìn Cố Tĩnh Trạch, cuối cùng vẫn gửi ảnh cho anh.

Cố Tĩnh Trạch cầm lấy điện thoại nhìn ảnh, cuối cùng lưu nó về máy điện thoại.

Buổi đầu giá từ thiện sắp bắt đầu, trước tiên Lâm Triệt đăng ảnh chụp xinh đẹp của mình lên mạng xã hội, sau đó cùng với Cố Tĩnh Trạch nhìn vào hội trường bán đấu giá.

Nhìn giá khởi đầu đã hơn một triệu khiến cho Lâm Triệt kinh ngạc đến ngây người.

Một lúc lâu sau, Cố Tĩnh Trạch nghiêng đầu hỏi cô:

- Em có muốn cái gì không?

Lâm Triệt quay đầu:

- Chờ bắt đầu rồi xem.

Cố Tĩnh Trạch cười nói:

- Em khiến cho tôi vui vẻ, cái gì tôi cũng đồng ý!

- ...

Lâm Triệt nói:

- Chẳng lẽ bây giờ tôi không đủ quan tâm anh sao! Anh xem, từ cao đến thấp của tôi đều bụi bặm này.

Cố Tĩnh Trạch nhìn không được liếc mắt, anh hoàn toàn không nhìn ra...

Chẳng qua là anh cảm thấy, lá gan của cô ngày càng lớn, càng ngày càng không nể mặt anh rồi.

Lâm Triệt đứng nhìn một chút, sau đó đứng dậy đi vào phòng rửa tay.

Bên ngoài y hươg tán ảnh (1), khắp nơi đều hiện ra vẻ xa hoa, đây là lần đầu tiên Lâm Triệt tham dự loại yến hội của xã hội thượng lưu, cô không khỏi nhìn khắp nơi, cảm thấy nhìn bao nhiêu cũng không đủ.

Đi vào toilet, nhìn toilet nơi này cũng xa hoa không kém khiến cho cô lại một lần nữa cảm thán: "Không hổ là xã hội thượng lưu nha!"

Rửa tay và sửa sang quần áo xong, thời điểm cô đi ra ngoài lại nghe được một âm thanh cao ngạo vang lên ở bên cạnh:

- Lâm Triệt?

Là Mạc Huệ Linh.

Lâm Triệt quay đầu lại thì nhìn thấy Mạc Huệ Linh một thân lễ phục trắng mịn, giẫm giày cao gót từ phía sau lại gần, lỗ mũi kiêu ngạo vênh lên bầu trời, giương cao đầu nhìn Lâm Triệt, khoe môi cô ta lộ ra nụ cười khinh miệt:

- Thế nào, lần đầu tiên tới nơi như thế này sao?

Nụ cười trên mặt Lâm Triệt dừng lại, cô nhìn Mạc Huệ Linh và nói:

- Đúng vậy, lần đầu tiên.

Cô lời ngay nói thật, không hề cảm thấy mất mặt chút nào. Trái lại mọi người đều biết cô là lần đầu tiên tới đây, cho nên không việc gì cô phải nói dối.

Mạc Huệ Linh cười nói:

- Cũng đúng, để cho Tĩnh Trạch đưa cô tới đây để mở mang kiến thức, nếu không... cô như vậy, về sau mà tham gia yến hội Cố gia sẽ sợ vỡ mặt, mặc dù yến hội này không thể so với yến hội của Cố gia, thế nhưng, tốt xấu gì đi nữa cũng là yến hội từ thiện lớn nhất hàng năm của nước C chúng ta.

Lâm Triệt nghe thấy trong lời nói của cô ta có ý cười nhạo, cô nhàn nhạt cười nhìn cô ta:

- Cảm ơn Mạc tiểu thư đã nói cho tôi biết.

- Tất nhiên, suy cho cùng cô cũng không biết những điều này, à, đúng rồi, hình như mới vừa rồi tôi nhìn thấy cô đứng ở nơi công cộng này chụp ảnh rồi đăng lên trang cá nhân?

Mạc Huệ Linh cũng là vừa nhìn thấy bức ảnh đó cho nên mới tức giận đi qua tìm Lâm Triệt.

Lâm Triệt này, rõ là đang hả hê, mới lần đầu tiên tới nơi này đã chụp ảnh, mặc dù ảnh do chính cô ta chụp, thế nhưng nhìn cái dáng vẻ phách lối ấy cũng đủ khiến cho người ta gai mắt.

Vị trí kia vốn phải là của cô!

Tất cả mọi thứ Lâm Triệt đang có, lẽ ra đều là của cô!

Lâm Triệt nhú nhú mắt, nhìn Mạc Huệ Linh nói:

- Làm sao vậy?

Về mặt Mạc Huệ Linh nghiêm túc, lộ ra vài ý trách cứ, đáng điệu cao cao tại thượng, giống như mình là nữ chủ nhân.

- Lâm Triệt, là do cô may mắn, muốn ở bên ngoài giả vờ giả vịt hay muốn khoe khoang thì cũng không sao, thế nhưng cô phải biết rằng, Tĩnh Trạch thích nhất là khiêm tốn và không thích khoe khoang, cô có thể thu liễm ý đồ kia của mình được không, coi như bây giờ cô muốn khoe khoang cũng nên vì Tĩnh Trạch mà suy nghĩ một chút! Nếu cô cứ như vậy, thì mặt mũi của Tĩnh Trạch phải để vào đâu!

Lâm Triệt im lặng nhìn Mạc Huệ Linh:

- Cô nói vậy là có ý gì?

Đặng ảnh lên thì Cổ Tĩnh Trạch cũng biết, mà anh cũng không nói gì, vậy mà cô ta lại cảnh cáo cô không nên tự ý làm?

Mạc Huệ Linh nói tiếp:

- Còn muốn tôi phải nói rõ hơn mới hiểu sao? Lâm Triệt, cô phải biết rằng loại người có thân phận như cô vốn không xứng với Tĩnh Trạch, cho nên cô có thể không biết hoặc không hiểu sinh hoạt của xã hội thượng lưu như thế nào thì cô có thể hỏi tôi, vì Tĩnh Trạch cho nên tôi sẽ gắng gượng nói cho cô biết thói quen và sinh hoạt của anh, nhưng mà cô tốt nhất không nên làm xằng làm bậy, được không?

(1)Y hương tán ảnh là một thành ngữ: Y là y phục, hương là hương thơm, tán là mái tóc, ảnh là bóng dáng; miêu tả sự lộng lẫy đẹp đẽ của phục sức trên người, cũng có ý ám chỉ phụ nữ hoặc chỉ những thứ hay thấy ở yến hội xa hoa.

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 139: Đúng Là Khoe Khoang Một Cách Lộ Liều

Lâm Triệt buồn cười nhìn Mạc Huệ Linh, bị cô ta hung hăng chửi như vậy mà chỉ cảm thấy cũng không muốn nói gì.

- Là tôi đăng lên Weibo, Cổ Tĩnh Trạch cũng biết. Nếu như cảm thấy tôi có vấn đề gì, anh ấy sẽ nhắc nhở tôi, cho nên không cần cô nhắc nhở. Còn như cô nói, không sai, tôi không biết rốt cục cuộc sống xã hội thượng lưu là dạng gì, nhưng tôi không cảm thấy cuộc sống của xã hội thượng lưu thì nhất định phải tốt. Thói quen của tôi đã như vậy, tôi cũng sẽ không vì Cổ Tĩnh Trạch mà thay đổi bản thân mình. Tôi tin chỉ cần là một người chân thành, cho dù là ở trong dạng xã hội nào đều được người khác tôn trọng!

- Cô...

Mạc Huệ Linh không nghĩ tới, lần này Lâm Triệt trở về miệng lưỡi lại lợi hại như vậy.

Mạc Huệ Linh hừ một tiếng:

- Người thấp kém lý lẽ cũng càng thấp kém!

Lâm Triệt cười lạnh, nghe đằng sau có người đang tới.

Lúc Cổ Tĩnh Trạch đi vào thì thấy Mạc Huệ Linh đang ở đây.

- Huệ Linh?

Cổ Tĩnh Trạch đi nhanh tới mấy bước, nhanh chóng đến bên cạnh Lâm Triệt. Anh kéo Lâm Triệt đến bên người mình, bình tĩnh chắn trước mặt Lâm Triệt. Gần như là theo bản năng, để Lâm Triệt ở một nơi an toàn.

Lúc Mạc Huệ Linh nhìn thấy Cổ Tĩnh Trạch đã sớm đổi lại vẻ mặt khác.

- Tĩnh Trạch, anh cũng tới tham gia buổi tiệc hả?

Cổ Tĩnh Trạch nhìn Lâm Triệt bên cạnh, giống như là đang xem cô có phải bình yên vô sự hay không. Nhưng Lâm Triệt chỉ có vẻ mặt khó coi, xem ra cũng không có việc gì lớn.

Cổ Tĩnh Trạch nhìn Mạc Huệ Linh:

- Đúng vậy, mỗi năm anh đều tới một lần.

Mạc Huệ Linh nói:

- Em cũng vậy, ba mẹ em đều tới, họ đang ở bên ngoài.

- Vậy à? Vậy em nên ra ngoài chăm sóc họ mới phải, em ở chỗ này làm cái gì?

Mạc Huệ Linh cười cười. Cho dù rất muốn lại gần, nhưng nếu đứng ở đó thì mình phải duy trì vẻ mặt rụt rè.

Cha nói không sai, phụ nữ muốn tỏ vẻ rụt rè phải biết giữ khoảng cách, không thể trực tiếp nhào tới.

Mạc Huệ Linh nói:

- Em mới đi đến phòng vệ sinh, đúng lúc nhìn thấy Lâm Triệt cho nên muốn nói mấy câu với cô ấy.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Ủ, đúng vậy, lần này anh dẫn theo vợ tới.

Mạc Huệ Linh cắn môi, đúng vậy, đó là vợ anh...

Nhưng cái vị trí kia, vốn là của cô ta.

Mạc Huệ Linh chịu đựng, cười thật dịu dàng với Cố Tĩnh Trạch:

- Phải không đó? Em nhìn thấy hôm nay Lâm Triệt ăn mặc rất đẹp. Đúng rồi, Lâm Triệt, nếu cô là nghệ sĩ thì cha tôi vừa lúc cũng có một quảng cáo muốn tìm người chụp ảnh, thật ra hình tượng của cô cũng rất tốt. Nếu như có thể, cô có thể suy nghĩ việc chụp ảnh quảng cáo cho nhà chúng tôi. Nhà chúng tôi kinh doanh thiết bị điện, đó cũng là mặt hàng bán chạy cả nước. Đến lúc đó, quảng cáo sẽ phát ở khắp nơi. Tôi biết, với người phát ngôn như các cô mà nói cũng không có sức hấp dẫn quá mức, chủ yếu là sức ảnh hưởng hình tượng, quảng cáo của nhà chúng tôi có sức ảnh hưởng cũng không thua kém ai đâu.

Lâm Triệt nghe cô ta nói, giọng điệu vô cùng lấy lòng, không thể chê chỗ nào.

Lâm Triệt nghĩ, với cái kỹ xảo diễn xuất này của cô ta nếu đi làm nghệ sĩ giống mình thì hoàn toàn có thể.

Cô còn phải làm cái gì đây?

Nhưng Lâm Triệt vẫn cười nói:

- Cái này còn phải xem sắp xếp của công ty chúng tôi, tôi không thể tự mình làm chủ.

Mạc Huệ Linh nhìn Cố Tĩnh Trạch:

- Tĩnh Trạch, em không có ý gì cả. Chỉ là muốn nói, cho dù trước đây có hiểu lầm gì, em là thật lòng sửa đổi, hy vọng mọi người cho em một cơ hội, cũng xem như là lấy công chuộc tội có được không?

Cố Tĩnh Trạch sâu sắc nhìn Mạc Huệ Linh, nhìn vào đôi mắt cô ta, bình tĩnh lại một chút, nói:

- Huệ Linh, em có thể nghĩ như vậy là tốt rồi. Đừng ngại, chỉ cần em đừng tự do phóng khoáng như trước nữa, trưởng thành một chút là được rồi.

Mạc Huệ Linh nói:

- Vậy anh sẽ để Lâm Triệt nhận quảng cáo của nhà em sao? Cũng xem như tha thứ cho em đã quá tự do phóng khoáng.

Lâm Triệt nhìn Cố Tĩnh Trạch, dùng ánh mắt kháng nghị.

Cô không muốn đi chụp ảnh.

Nếu như công việc khiến mình không vui vẻ, cô thà chọn cách chết (1) còn hơn.

Việc này rõ ràng khiến cô không vui vẻ gì, ngược lại còn khiến cô căm tức. Hơn nữa, ai biết Mạc Huệ Linh đang có ý gì, cô không nhất thiết phải tự chui đầu vào lưới.

Cố Tĩnh Trạch nhìn Lâm Triệt, quay đầu nói với Mạc Huệ Linh: - Cô ấy muốn làm việc gì thì anh cũng không thể ép cô ấy, tự cô ấy biết sắp xếp.

Mạc Huệ Linh chỉ có thể gượng cười một tiếng:

- Thật sao? Dù sao thì Lâm Triệt, cô có thể trở về suy nghĩ một chút!

Lâm Triệt thở phào nhẹ nhõm, nói với cô ta:

- Tôi sẽ suy nghĩ.

Mạc Huệ Linh vẫn còn lời muốn nói, nhưng nhìn Cố Tĩnh Trạch chỉ có thể nhịn xuống, nói với Cố Tĩnh Trạch:

- Vậy anh đi tham gia buổi đấu giá đi, em cũng phải đi về trước.

- Ừ, được.

Nhìn Mạc Huệ Linh khôn khéo rời đi, Cố Tĩnh Trạch từ từ xoay đầu lại.

Lâm Triệt nhìn một cái, nói:

- Rốt cuộc cô ta muốn thế nào đây?

Dễ dàng rời đi như vậy, Lâm Triệt thật không quen.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Có lẽ sau khi về nhà em ấy thật sự đã hiểu rõ. Tôi đã cảnh cáo, em ấy quá tự do phóng khoáng. Thật ra thì em ấy hoàn toàn đã qua cái tuổi tùy hứng, cũng nên trưởng thành một chút. Chỉ là em ấy luôn không chính chắn, nói chung cũng là do trước đây tôi đã quá dung túng cho em ấy, không để ý em ấy làm gì.

Lâm Triệt “ừ” một tiếng.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Thật ra thì em ấy không xấu, chỉ là không hiểu chuyện. Nếu như lần này em ấy nguyện ý sửa đổi, tôi cũng sẵn lòng cho em ấy cơ hội, khích lệ em ấy một lần, để em ấy có thêm động lực.

Lâm Triệt cười khan:

- Anh nói không sai, vốn cô ta ảm ỉ như vậy không phải bởi vì anh sao?

Lâm Triệt trầm nghĩ: “Nếu anh thích cô ta, coi như cả hai đều tức giận vậy thì cũng chỉ có thể làm ảm lên. Cô mới không thèm tham gia vào chuyện giữa bọn họ, tự mình chuốc lấy khổ cực.”

Cố Tĩnh Trạch nhìn Lâm Triệt:

- Cho dù là vì cái gì, làm ảm lên như vậy là không đúng. Xem như đều ở cùng một vị trí, có những người khác sẽ chọn một cách giải quyết vấn đề khác sao cho phù hợp. Không phải giống như em ấy, tôi biết, có nhiều lúc em ấy thật quá đáng.

Lâm Triệt nói:

- Hôm nay anh thật là tích cực, nhưng mà...

Cô nhìn Cố Tĩnh Trạch:

- Việc đó, tôi hôm nay tôi đăng ảnh lên Weibo, có ảnh hưởng xấu gì đến anh không?

Cho dù biết Mạc Huệ Linh là nhằm vào cô. Nhưng nghĩ lại những lời Mạc Huệ Linh đã nói vẫn khiến cô cảm thấy không thoải mái.

Thật ra thì Mạc Huệ Linh nói cũng không sai.

Cô và Cố Tĩnh Trạch, rốt cuộc vẫn là người của hai thế giới khác nhau. Cô quả thật không biết bây giờ mình nên làm cái gì, không nên làm cái gì.

Cố Tĩnh Trạch nhìn Lâm Triệt:

- Weibo? Hôm nay em đăng ảnh lên Weibo sao?

- Đúng vậy. Nếu như tôi làm sai, anh không cần để mặt mũi cho tôi, có thể trực tiếp nói với tôi.

Lâm Triệt nghiêm túc nói.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Không sao, em đăng lên Weibo cũng đâu có chuyện gì. Sao thế?

Lâm Triệt nói:

- Ủ, tôi còn tưởng rằng không thể. Bởi vì Mạc tiểu thư nói, anh tương đối thích khiêm tốn, tôi lo mình làm chuyện gì không tốt sẽ có ảnh hưởng đến anh.

Mạc Huệ Linh nói?

Cố Tĩnh Trạch nhún mày lần nữa.

Anh không cảm thấy có gì mà không thể đăng lên Weibo. Hơn nữa, anh đúng là thích khiêm tốn, nhưng cũng không khắt khe đến mức như vậy.

Chỉ là bình thường anh cũng không muốn nổi tiếng, nhưng kỳ lạ thay, anh lại thích nhìn Lâm Triệt được nổi tiếng, cũng thích thấy Lâm Triệt khoe khoang với mọi người như vậy.

(1) Nguyên văn là “dây xích chó”, đây là một câu nói rất hot xuất phát từ một bài hát của Hoàng Tử Thao (Z.TAO).

Bạn đang đọc truyện *Thiêm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 140: Em Thích Gì Thì Cứ Làm Cái Đó

Có lẽ bởi vì cho tới bây giờ cô đều làm như vậy. Hơn nữa, cũng không chịu đối mặt với những chuyện lừa lọc này cho nên cô không đối trả như bọn họ.

Cố Tĩnh Trạch biết những chuyện mà cô gọi là đối trả cũng không hoàn toàn là đạo đức giả. Anh cũng biết lòng dạ cô là một người đơn thuần, ngốc nghếch chứ không hám tiền như vẻ bên ngoài.

Cho nên chẳng những Cố Tĩnh Trạch không chán ghét mà còn rất thích nhìn thấy đáng về cả lộ phát phơ của cô.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Những chuyện này cũng không có liên quan gì nhau hết.

Lâm Triệt nhìn Cố Tĩnh Trạch:

- Thật sự có liên quan, anh phải nói cho tôi biết, tôi quả thật không hiểu những thứ này cho lắm. Không biết cái gì có thể làm, cái gì không thể làm.

Lâm Triệt cũng có đôi khi tự trách bản thân, cảm thấy mình làm vợ Cố Tĩnh Trạch nhưng trước giờ vẫn luôn là anh giúp cô. Còn mình lại chưa làm được gì để giúp anh, ngược lại còn gây thêm cho anh nhiều rắc rối.

Bởi vì cô không nghĩ ra mình có thể giúp Cố Tĩnh Trạch việc gì. Cô không có gia thế, cũng không có năng lực, càng không am hiểu chuyện buôn bán. Từ khi tốt nghiệp trường diễn xuất thì cô luôn chú tâm việc trở thành một diễn viên thực thụ, cô rất thích xem “Sự Im Lặng Của Bầy Cừu” do Jodie Foster diễn, không những thế còn đặc biệt được nhận giải Oscar hai lần, không hổ danh là thần tượng của cô. Ngoại trừ trở thành một nghệ sĩ có năng lực, cái cô muốn nhất chính là trở thành một diễn viên ưu tú.

Nhưng mà những thứ này đều hoàn toàn tách biệt với cuộc sống của Cố Tĩnh Trạch.

Lâm Triệt hơi ngẩng đầu lên, nhìn Cố Tĩnh Trạch:

- Thật xin lỗi, Cố Tĩnh Trạch. Thật ra thì tôi vẫn không giúp được gì cho anh, ngược lại còn gây ra thêm nhiều rắc rối. Nhưng tôi thật sự không hiểu những thứ này cho lắm, nếu như anh cần tôi làm gì thì nhất định phải nói cho tôi biết.

Cô không ngờ mình vẫn luôn là người kéo chân anh.

Cố Tĩnh Trạch nhìn khuôn mặt áy náy của Lâm Triệt, nhẹ giọng nói với cô:

- Tôi không cần em làm gì cả. Lâm Triệt, tôi cũng không hy vọng cuộc sống của em giống như một thiên kim tiểu thư hoặc là một quý phu nhân nào đó. Em muốn sống như thế nào thì cứ sống như thế ấy. Đây là cuộc sống của tôi, đồng thời cũng là cuộc sống của em. Em cứ sống tự do thoải mái là được rồi, không cần vì tôi mà thay đổi cái gì cả.

- Nhưng mà tôi không muốn gây thêm phiền phức cho anh, cũng không muốn kéo chân anh lại phía sau.

Lâm Triệt nói.

Cố Tĩnh Trạch cười nhạt:

- Đàn ông cố gắng kiếm tiền, phô trương thanh thế cũng là vì người phụ nữ của mình thôi. Yên tâm đi, đối với tôi mà nói thì một chút phiền toái kia của em còn chưa đáng là gì đâu. Cho dù em chọc thêm nhiều rắc rối hơn nữa thì cũng sẽ không tạo thành phiền phức gì đối với tôi cả. Nếu không, Cố gia cố gắng đứng đầu nhiều năm như vậy đều là vô ích hết rồi. Ngay cả người phụ nữ của mình cũng không thể dung túng thì tôi còn cần những thứ quyền lực, tiền tài này để làm gì chứ.

Lâm Triệt nhìn Cố Tĩnh Trạch, rất cảm động vì anh đã tha thứ, an ủi cô như vậy.

Cố Tĩnh Trạch kéo cánh tay Lâm Triệt lại:

- Tôi đứng ở đỉnh cao, không phải vì muốn nhìn phụ nữ đến hy sinh cho mình, càng không phải muốn nhìn xem sắc mặt của người khác. Cho nên, em muốn làm cái gì thì cứ làm cái đó, không cần quan tâm người khác nghĩ như thế nào.

Lâm Triệt thật sự không biết nên nói gì cho phải.

Cố Tĩnh Trạch kéo Lâm Triệt:

- Đi thôi, để xem thử em thích gì, dù sao chúng ta cũng không thể đến tay không, phải vì sự nghiệp từ thiện mà cống hiến một chút.

Lâm Triệt nghe xong cảm thấy hứng thú, bèn kéo Cố Tĩnh Trạch nói:

- Vậy tôi mua cái gì đều là của tôi sao?

- Đương nhiên, hôm nay tôi đưa người yêu tới đây chính là để tặng quà.

- Tốt như vậy sao, hi hi, vậy một lát nữa tôi muốn chọn cái đắt tiền nhất.

- Vậy sao? Chưa được bao lâu thì lại bắt đầu mê tiền nữa rồi.

- Dĩ nhiên rồi, anh tiêu nhiều tiền như vậy bao nhiêu cũng không hết, tôi giúp anh xài một chút thì có làm sao.

- Được được được, em cứ tùy ý mà xài.

Mặc dù nói như vậy nhưng Lâm Triệt thật sự cũng không dám mua đồ đắt tiền.

Cô nhìn trúng một cái vòng tay đơn giản, do dự nửa ngày, cuối cùng quyết định chỉ chụp hình.

Mà bên ngoài.

Mạc Huệ Linh nghe được âm thanh bắt đầu đấu giá của Cố Tĩnh Trạch, không khỏi ngẩng đầu lên nhìn về phía vị trí trên kia.

Chỗ đó là phòng bao, có thể nhìn xuống phía dưới, người bên ngoài không thể thấy được bên trong.

Nếu Cố Tĩnh Trạch đến nhất định sẽ ngồi một trong số những gian phòng ở đó để tránh người khác quấy rầy.

Nghe thấy Cố Tĩnh Trạch lên tiếng, rất nhiều người liền tự giác buông bàn xuống. Cố Tĩnh Trạch rất dễ dàng đạt được món đồ mình thích.

Mạc Huệ Linh ngồi bên đây nghe thấy có người nhắc tới anh.- Lần này Cố Tĩnh Trạch còn mang theo người yêu tới, xem ra những thứ này đều mua cho người yêu rồi.

- Tôi cảm thấy cô gái đó trông giống ai ấy nhỉ? À, một diễn viên, tên là Lâm Triệt.

- Khẩu vị Cố Tĩnh Trạch tốt hơn rồi sao.

Người ngoài không biết nội tình của Cố gia, cũng không biết cơ thể Cố Tĩnh Trạch có bệnh nên chỉ cảm thấy Cố Tĩnh Trạch làm người rất khiêm tốn. Hơn nữa, không thích nữ sắc, cho tới bây giờ cũng chưa từng nghe qua tin tức bất quái nào về anh.

Lần này lại mang theo phụ nữ tới nên đã lập tức khơi dậy sự tò mò trong lòng mọi người.

Một người nói:

- Đáng người của Lâm Triệt cũng không tệ, ánh mắt Cố Tĩnh Trạch khá tốt đó chứ.

Rốt cuộc Mạc Huệ Linh không nhận được nữa, một bên nói chen vào:

- Cái gì gọi là đáng người không tệ? Tôi thấy cô ta rất bình thường, hơn nữa chỉ là một đứa diễn viên, diễn xuất còn kém như vậy.

Những người bên cạnh nhìn qua, có người nói thẳng:

- Mạc tiểu thư không thể nói như vậy được, diễn xuất của cô ấy cũng không tệ đâu. Tôi cũng làm việc trong giới giải trí nên có thể hiểu được những đánh giá của người trong nghề đối với cô ấy là không sai đâu.

Mạc Huệ Linh không thích có người khen Lâm Triệt nên khi nghe đến đây liền không nhận được hung hăng tròn mắt nhìn người đang nói sau đó đứng dậy đi ra ngoài.

Nói Lâm Triệt xinh đẹp?

Nếu mặc một bộ quần áo giá trị lên thành như vậy lên người thì ai cũng sẽ xinh đẹp thôi. Còn không phải nhờ Cố Tĩnh Trạch có tiền nên cô ta mới được như vậy sao.

Lúc ban đầu, khi cô nhìn thấy Lâm Triệt liền biết con người cô ta rất keo kiệt bủn xỉn.

Mạc Huệ Linh độc ác nghĩ: “Sớm muộn gì cô cũng phải đoạt lại hết tất cả những thứ thuộc về mình, người đàn ông của mình. Đến lúc đó, sẽ làm cho Lâm Triệt cút đi thật xa, chết thê thảm.”

Buổi đấu giá kết thúc, Cố Tĩnh Trạch dẫn Lâm Triệt rời đi.

Lâm Triệt đi ra xa sau đó quay đầu nhìn lại chỗ này, nói với Cố Tĩnh Trạch:

- Chỗ này thật là lớn. Đây, không biết khi nào mới có thể đến đây chơi một lần nữa.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Nếu em muốn thì tôi có thể đưa em đến đây chơi.

- Thôi đi, anh bận như vậy mà. Ý tôi chính là sau này có cơ hội lại tới chơi sau.

Cố Tĩnh Trạch cười nói:

- Nghe nói giường ở đây vô cùng mềm mại, là từ Pháp vận chuyển đến. Có muốn đi xem thử một chút không?

- Cút đi.

Sau khi hai người trở về nhà, Lâm Triệt mang giày cao gót suốt một buổi tối mệt gần chết nên nhanh chóng đi tắm rửa nghỉ ngơi.

Cố Tĩnh Trạch vừa về tới nhà liền nhận được điện thoại của Mạc Huệ Linh.

Anh nhận máy:

- Huệ Linh.

Mạc Huệ Linh nói:

- Về đến nhà rồi sao?

- Ừ, đã về rồi.

- Hôm nay em có thấy một chiếc kẹp cà vạt rất đẹp, cố tình mua tặng anh.

Mạc Huệ Linh nói:

Cố Tĩnh Trạch trả lời:

- Nếu đưa món quà đó cho anh chắc không hay lắm đâu, chỉ bằng em tặng cho cha em sẽ tốt hơn đó.

Mạc Huệ Linh lập tức giả vờ đau lòng nói:

- Sao vậy? Bây giờ ngay cả đồ em tặng anh cũng không muốn nhận sao? Em không có ý gì khác đâu, làm bạn thì cũng có thể tặng quà nhau mà, huống chi đây chỉ là món đồ nhỏ không đáng tiền.

Miệng nói không đáng tiền nhưng thật ra cô ta đã bỏ ra hai ngàn để mua cái kẹp cà vạt kia.

Chương 141: Tặng Quà Cho Anh

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Được rồi, ngày mai anh sẽ kêu người đi lấy.
- Dạ, tốt quá.

Tuy Mạc Huệ Linh cũng muốn anh đi nhưng mà nghĩ mình không nên bám dai quá, liền cố nhịn lại.

Cô ta phải hơn Lâm Triệt, cần phải nhẫn nại.

Mạc Huệ Linh nói vào điện thoại:

- Em không nghĩ đến anh vậy mà dẫn theo Lâm Triệt đến buổi tiệc từ thiện hôm nay. Đây là lần đầu tiên anh dẫn một người đến yến tiệc, từ trước tới giờ anh chưa từng dẫn em đi lần nào...

Cố Tĩnh Trạch im lặng một chút rồi nói:

- Chỉ là lúc trước không muốn mang... Em cũng không thích tới các yến tiệc mà.
- Em... Ai nói em không thích, em chỉ nghĩ anh thích khiêm tốn thôi.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Anh thích khiêm tốn nhưng cũng chưa từng nói em tuyệt đối không thể tham gia yến tiệc. Huống chi, nếu em thích thì có thể nói cho anh biết, nếu không thì làm sao anh có thể biết được.
- Em...

Mạc Huệ Linh thật sự rất hối tiếc, vậy mà cô lại hiểu lầm? Nghĩ anh không thích nên chưa từng kêu anh dẫn mình đi.

- Tĩnh Trạch, em chỉ nghĩ rằng anh quá dung túng Lâm Triệt. Em nói thế anh cũng đừng khó chịu, nhưng mà em chỉ muốn tốt cho hai người. Dù sao bây giờ Lâm Triệt cũng là Cố phu nhân, nhưng lúc này cô ấy cũng chẳng thêm quan tâm đến lễ nghi giáo dục gì cả, thậm chí còn đăng lên Weibo nữa. Thật sự rất là kỳ cục, anh hẳn là cần phải nói với cô ấy nên làm như thế nào để làm một Cố phu nhân mới đúng.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Vì sao không thể đăng lên Weibo?
- Không phải đăng lên như vậy rất không tốt sao?
- Chẳng có gì là không ổn cả.

Mạc Huệ Linh sững sờ, đột nhiên thấy mình vẫn chưa hiểu rõ con người Cố Tĩnh Trạch.

Cố Tĩnh Trạch đáp:

- Anh cũng không có ý kiến gì với chuyện này, hơn nữa, cô ấy cũng không có ý đem ra khoe khoang, chỉ là đăng cho vui thôi.
- Anh...

Mạc Huệ Linh không mách lẻo được, đành tức giận nói:

- Dù sao lời em nói cũng là có ý tốt, anh không quan tâm thì thôi.

Cố Tĩnh Trạch không nghĩ Mạc Huệ Linh quan tâm đến họ, lúc trước, anh chỉ nghĩ Mạc Huệ Linh rất đơn thuần, rất khiêm tốn, anh cứ nghĩ rằng cô ấy vẫn sẽ như thế. Nhưng mà bây giờ xem ra, Mạc Huệ Linh suy nghĩ cũng rất cẩn trọng, vậy mà trước giờ anh chưa từng biết điều đó.

Hôm sau, Cố Tĩnh Trạch vẫn kêu người mang cây trầm kia đem về, viết giấy hồi âm, cảm ơn món quà của Mạc Huệ Linh. Tuy là đem về nhưng cũng không xem kỹ, lúc trước Mạc Huệ Linh cũng thường tặng anh nhiều thứ, nhưng cũng đều là đồ không quan trọng. Anh xem nhiều rồi, cũng biết bên trong rốt cuộc là cái gì. Cho nên từ rất lâu trước kia, những đồ cô ta đưa tới đều nằm gọn trong ngăn tủ, có cái thậm chí còn chưa từng được mở ra.

Ngày đó Lâm Triệt ở trong công ty, sau cuộc gặp gỡ với diễn viên sẽ diễn chung trong bộ phim truyền hình sắp tới, xem như nhận biết đơn giản, chụp ảnh bìa cho kịch bản tiếp theo, sau đó rời đi cùng Du Mẫn Mẫn.

Du Mẫn Mẫn nói với Lâm Triệt:

- Chị đã xem cuộc họp triển khai bộ phim truyền hình mới của Cố Tĩnh Dư, nhân vật nữ chính là Tần Quán Quán.
- Vâng, trước đây em cũng nghe thấy Tần Quán Quán nói rằng muốn cùng tham gia một bộ phim với Cố Tĩnh Dư.
- Có vẻ bộ phim truyền hình tiếp theo của Tần Quán Quán sẽ không tệ, phim truyền hình của Cố Tĩnh Dư chưa từng có hiệu suất xem không cao, hơn nữa bộ phận chế tác cũng rất mạnh.
- Đúng vậy.
- Nhưng mà chúng ta cũng sẽ không kém đâu, phim truyền hình của đạo diễn Trương cũng là một bộ phim truyền hình rất tinh tế. Có thể mang đi đấu trong giải thưởng phim truyền hình nữa đó, em về chuẩn bị cho tốt đi.
- Vâng, em đi làm đây chị Du.

Khi về đến nhà, Lâm Triệt bước vào phòng ngủ thì thấy một cái hộp tinh xảo trên bàn trang điểm.

Tim không khỏi lạc nhịp một chút.

Nghĩ là Cố Tĩnh Trạch tặng cô cái gì đó, cô nhanh chóng mở hộp, lại phát hiện...

Bên trong là một cái cà vạt tinh xảo, cô đột nhiên nhớ tới, trong buổi đấu giá ngày hôm qua, bởi vì cảm khái một đồ vật nhỏ bé như vậy mà lại được đấu giá tới mấy triệu cho nên nhớ rất kỹ. Hình như sau khi nhà thiết kế kia qua đời, những thứ anh ta thiết kế đều rất tuyệt vời nên giá trị rất cao.

Nhưng mà rõ ràng đây là của đàn ông.

Lâm Triệt nhanh chóng tìm thấy một cái thẻ nằm kế bên nó. Tuy rằng không muốn nhìn nhưng mấy chữ viết tay đơn giản trên đó liền rơi vào tầm mắt.

Một chữ M uốn lượn đẹp đẽ được ký lên đó, là ai đã tặng, không cần nói cũng biết là Mạc Huệ Linh...

Lâm Triệt nghe thấy động tĩnh bên ngoài, vội vàng che lại cái hộp, nhưng lại không thể che giấu đôi mắt âm thầm. Giả bộ như không biết, cô chỉ có thể giả bộ như không biết gì cả, cô nghĩ, Mạc Huệ Linh có muốn tặng đồ cũng là bình thường.

Thế nhưng lời nói trước kia của Mạc Huệ Linh đã ảnh hưởng đến cô nên trong lòng không hiểu tại sao có hơi âm ỉ.

Buổi tối, không muốn ăn cơm, cô liền kêu Thẩm Du Nhiên đi chơi.

Cô cùng Thẩm Du Nhiên đi tới câu lạc bộ mà Tần Quán Quán đã đưa cô đến.

Thẩm Du Nhiên chưa từng tới nơi này, cầm tay Lâm Triệt nói:

- Nơi này thật sang trọng.

Lâm Triệt nói:

- Người bên ngoài không biết nơi này, đây là nơi mọi người trong giới giải trí thường tới.
- Khó trách tớ vừa mới thấy một người khá quen mắt, hình như là một ngôi sao.

Thẩm Du Nhiên trả lời.

Lâm Triệt nói:

- Tớ không tới đây thường xuyên, chỉ có điều chắc là sẽ có rất nhiều ngôi sao.

Thẩm Du Nhiên hưng phấn nhìn tới nhìn lui. Lâm Triệt ngồi ở bên kia, trong lòng cảm thấy hơi nặng nề liền uống mấy ngụm rượu vang.

- Thẩm Du Nhiên, cậu nói xem vì sao tớ lại ngu ngốc như vậy, cái gì cũng không hiểu được.

Lâm Triệt nói.

Thẩm Du Nhiên đáp:

- Sao vậy? Cậu có ngốc đâu, tớ thấy cậu rất tốt mà.
- Đó là vì cậu cũng ngốc.
- Này, tớ đang an ủi cậu đó, sao cậu có thể kéo tớ vào mắng cùng.

Lâm Triệt nói với cô ấy rằng Cố Tĩnh Trạch đã có được bạn gái của anh.

Thẩm Du Nhiên nghe xong một hồi thì thảo luận:

- Mẹ kiếp, việc này sao có thể, bây giờ cậu là vợ của anh ta mà.
- Bình tĩnh, đó là bạn gái của anh ấy, Người anh ta yêu thật lòng là bạn gái của anh ấy, tớ không thể sánh bằng. Hơn nữa, Mạc Huệ Linh nói cũng đúng thật ra, tớ thật sự không xứng đôi với anh ta. Đó gọi là mặt dày, tớ chưa từng muốn như vậy.
- Này, cậu không thể từ bỏ, cô ta tặng quà thì cậu cũng phải tặng chứ.

Lâm Triệt nhìn Thẩm Du Nhiên.

- Tớ có thể tặng gì, tớ thấy tớ chẳng có gì để tặng cả. Thứ nhất, cái gì Cố Tĩnh Trạch cũng không thiếu, thứ hai, cái gì anh ta cũng không cần. Hơn nữa, tớ cũng không có tiền để không giống như Mạc Huệ Linh, tặng đồ cho người ta chỉ tới cả trăm triệu...

Thẩm Du Nhiên cười:

- Hắc hắc, tặng quà không cần nhìn giá, đáng xem trọng chính là tâm ý... Cậu nói không bằng...

Cô tiến đến kể bên Lâm Triệt:

- Đem chính cậu tặng cho anh ta không phải được rồi sao?
- Cút!

Thẩm Du Nhiên chợt nhớ ra cái gì đó:

- Vậy cậu cho anh ta một kinh hi là được, như vậy đi... Ngày mai tớ tặng cậu một món quà, hề hề, cậu đem cái này tặng cho Cố Tĩnh Trạch, nhất định anh ta sẽ rất thích.
- Cái gì vậy?

Lâm Triệt còn muốn hỏi, chợt nghe thấy có người kêu đằng sau:

- Cố phu nhân, sao cô lại ở trong đây?

Người đến là Trần Vũ Thịnh.

Thẩm Du Nhiên vừa nhìn thấy hắn thì mặt lập tức đen thui.

Trần Vũ Thịnh giống như là không thấy cô ấy, trực tiếp đi đến bên cạnh Lâm Triệt, nói với cô:

- Có tổng đâu?

Lâm Triệt kỳ quái nhìn Trần Vũ Thịnh:

- Ai da, sao anh lại tới đây?

Đi bên cạnh Trần Vũ Thịnh còn một mỹ nữ ăn mặc đẹp đẽ, thoát nhìn bên ngoài cùng hắn thật mập mờ:

- Tôi thường xuyên tới đây chơi, những lời này phải là ta hỏi Cố phu nhân mới đúng, sao cô đến đây?

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 142: Đem Người Phụ Nữ Này Đóng Gói Mang Đi

Lâm Triệt nói:

- Nơi này không phải nằm trong phạm vi người như chúng ta thường tới sao, nghe nói không có paparazzi, vui rồi!

Trần Vũ Thịnh cười đáp:

- Tôi biết là không nằm trong phạm vi người như các cô thường tới, cho nên tôi cũng thích tới.

Một cái nhường mày, ý trong lời không cần nói cũng biết.

Hắn là đến của mình tính.

Một bên Thẩm Du Nhiên không khỏi tròn trắng mắt, đúng là đàn ông.

Thẩm Du Nhiên nói:

- Tiểu Triệt, cho nên mới nói đàn ông trên đời này đều đen tối, hơn nữa còn là chủng loại háo sắc, cậu nha, nghe tớ không sai đâu, hề hề.

Trần Vũ Thịnh nhìn Thẩm Du Nhiên:

- Cái gì mà đàn ông trên đời đều đen tối, nói giống như cô hiểu rõ đàn ông lắm ấy.

Thẩm Du Nhiên nói:

- Hừ, làm sao anh biết tôi không hiểu rõ đàn ông chứ?

Trần Vũ Thịnh đánh giá từ trên đến dưới của Thẩm Du Nhiên một chút:

- Nhìn khuôn mặt này của cô, chẳng lẽ tình cảm cô trải qua còn chưa đủ rõ ràng sao?

- Hừ, anh là đang mắng tôi lớn lên khó coi?

Trần Vũ Thịnh đáp:

- Tôi chỉ là không có thói quen nói dối mà thôi.

- Anh... Anh thì đẹp rồi!

- Tốt lắm, may là cô vẫn còn mắt nhìn.

-...

Thẩm Du Nhiên còn muốn nói cái gì, nhưng Lâm Triệt lại vội kéo:

- Anh ta chính là dựa mồm mép để kiếm tiền, cậu cùng anh ta cãi nhau làm sao cậu có thể thắng nổi, huống chi hai người toàn nói thứ không đâu.

Lúc này, mỹ nữ bên cạnh Trần Vũ Thịnh lôi kéo hắn, Trần Vũ Thịnh nhìn mỹ nữ nó với mỹ nữ để cô ta đi trước vào trong chòr hắn, sau đó mới đi đến bên Lâm Triệt ngồi xuống nói:

- Xem tâm tình của Cố phu nhân không được thực tốt cho lắm.

Lâm Triệt nhìn Trần Vũ Thịnh:

- À, bệnh của Cố Tĩnh Trạch, hiện tại rốt cuộc thế nào rồi?

Trần Vũ Thịnh nói:

- Ấy da, vẫn còn phải dùng thuốc khống chế, thế nhưng hai người các người hình như không thành vấn đề gì nha, tôi xem Cố tổng và phu nhân ở cùng một chỗ lâu như vậy, cũng không có bị phát bệnh.

Lâm Triệt nói:

- Vậy anh cảm thấy, anh ấy rốt cuộc khi nào có thể khỏi hẳn?

- Khỏi hẳn, tôi cảm thấy có thể khống chế, không khỏi hẳn cũng không sao, chỉ có điều hiện tại cũng xác thật cũng không có biện pháp có thể chữa khỏi,

tuy rằng mỗi năm đều bỏ tiền ra để nghiên cứu, nhưng mà đến nay vẫn không có kết quả gì.

Lâm Triệt thất vọng than một tiếng, cầm đặt ở trên bàn, cô nhìn cái ly trước mắt.

- Làm sao vậy, phu nhân?

- Không có gì, tôi chỉ là tưởng... Aizzz, anh là bác sĩ tâm lý của Cố Tĩnh Trạch, anh hẳn biết mọi thứ, ví dụ như về mối quan hệ của chúng tôi...

- Không sai, cậu ấy đã nói với tôi khi cậu ấy tìm đến tôi để điều trị.

- Tôi chỉ là nghĩ, anh ấy cùng Mạc tiểu thư quan hệ tốt như vậy, tôi đứng ở giữa cũng không thích hợp, nếu bệnh anh ấy có thể hoàn toàn tốt lên, khả năng Cố gia sẽ không buộc anh ấy nhất định phải cùng tôi ở bên nhau, đúng không?

Trần Vũ Thịnh thiếu chút nữa phun nước ra ngoài:

- Làm sao vậy, cô và Cố tổng ở bên nhau không tốt sao?

Cô thật là kỳ quái, những người khác chỉ sợ có thể cùng Cố Tĩnh Trạch ở bên nhau đều sẽ vui mừng đến ngủ cũng không yên đi.

Cô tại sao lại có vẻ mặt ghét bỏ đó.

Lâm Triệt nói:

- Không có gì, tôi chỉ là... Tôi chỉ là... Quân tử hữu thành nhân chi mỹ (1), tôi cũng muốn sớm một chút thành toàn cho bọn họ.

Trần Vũ Thịnh lại cảm thấy chuyện này thực sự rất nghiêm trọng.

Hắn nhìn Lâm Triệt rồi nói:

- Người khác tôi không biết, nhưng mà tôi biết một chút, cậu ấy đối với cô mà nói cùng với Mạc tiểu thư là hoàn toàn bất đồng, cô không cảm thấy cậu ấy đối với cô kỳ thật rất tốt sao?

- Tôi đương nhiên biết, nhưng có thể anh ấy rất tốt là bởi vì ở cùng tôi, cho nên rất tốt với tôi mà thôi.

Trần Vũ Thịnh im lặng nghĩ, Lâm Triệt này đúng là...

Cũng không biết Cố Tĩnh Vũ thích cô điểm nào, thích cái gốc của cô sao?

Đúng là ngu ngốc.

Cô chẳng lẽ không nghe nói qua, Cố Tĩnh Trạch ở bên ngoài là người lạnh lùng sao, anh là một người chính trực, đó là tâm tư của anh tốt. Nhưng mà, thủ đoạn của anh cũng rất tàn nhẫn độc ác, bởi vì ở trên thương trường, chính trực là vô dụng.

Có lẽ cô thật sự là không biết, Cố Tĩnh Trạch ngày thường đối người khác là bộ dáng gì đi, cho nên mới sẽ cảm thấy, anh đối xử tốt với mình, cũng là điều bình thường...

Trần Vũ Thịnh để cho cô ngồi ở đây uống nước, chính mình lại trốn sang một bên, vội vàng gọi điện thoại cho người kia.

- Cố tổng...

- Thuốc tôi vẫn còn dùng, không cần cậu tới giám sát.

- Ai nha, Cố tổng, ngài gần đây cũng quá ghét bỏ tớ rồi!

- Không sai.

- Nhưng lần này tớ không phải vì ngài sao, ngài muốn biết tớ ở câu lạc bộ Từ Sắc nhìn thấy ai không?

- Không muốn biết.

- ...

Đã biết trước, không phải anh đối với ai cũng tốt tính.

- Nay, tôi đây thấy phu nhân đang ở chỗ này chơi.

- Lâm Triệt?

- A... Đúng...

- Tút tut tut...

Lâm Triệt còn ở nơi đó uống rượu, đầu cũng hơi choáng váng

Ngay cả người bên cạnh là người nào cũng không biết.

Một lát sau, nhóm người gần như muốn đem nơi này lấp kín lại, rất nhanh Cố Tĩnh Trạch nhìn thấy Lâm Triệt đang gục ở trên bàn, trực tiếp ôm cô bế lên.

Nhìn trên mặt Lâm Triệt mang theo một chút ưu sầu, mày gắt gao nhíu lại, trong lòng Cố Tĩnh Trạch cũng hơi chấn động, trên mặt hiện lên một chút âm lãnh, cứ như vậy ôm theo Lâm Triệt nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Trái ngược lại Thẩm Du Nhiên ở chỗ này buồn bực nhìn người được bế đi rồi, dậm chân nói:

- Oái, có ai trả tiền cho chúng tôi không? A a a, tôi không uống lấy một hóp, đều là Lâm Triệt uống, các người không thể chưa trả tiền mà đã bỏ đi như vậy...

Thế nhưng cô không mua nổi rượu nơi này nha...

Phía sau, Trần Vũ Thịnh im lặng nhìn Thẩm Du Nhiên.

Không biết khi nào, có người đã đi tới bên cạnh cô.

- Được rồi, cô đừng kêu, hóa đơn lần này đều điền tên Cố Tĩnh Trạch là được.

Thẩm Du Nhiên quay đầu lại, nhìn Trần Vũ Thịnh với vẻ mặt khinh thường, cô cũng không để bụng:

- Làm sao vậy, cho là tôi không trả nổi sao, chính là gán tôi ở nơi này cũng không trả nổi tiền, đầu giống là người nào đó, làm chó săn cho người khác, cầm tiền để tùy tiện tán gái.

- A, cô cho rằng chó săn dễ làm như vậy sao? Cũng yêu cầu chỉ số thông minh đấy, đương nhiên với chỉ số thông minh loại như cô, hiển nhiên không rõ.

- Á, anh...

- Được rồi, đừng kêu, có muốn tôi đưa cô về nhà không?

Trần Vũ Thịnh nói.

Thẩm Du Nhiên vừa nghe, như vậy cũng tốt, có thể tiết kiệm được ít tiền, dù sao hiện tại cô cũng chưa tìm được công việc nào phù hợp với mình, mất một thời gian để kiếm tiền..

- Được được.

Cô vội vàng rầu rĩ nói.

Trần Vũ Thịnh nhìn cô nói:

- Cho nên nhìn thấy không, đây là lợi ích của chân chó, có xe lái và có tiền để tiêu, hiểu không?

(1) Quân tử hữu thành nhân chi mỹ, bất thành nhân chi ô: Người quân tử thì làm thành cái tốt cho người ta, không thành cái xấu cho người ta (Khổng Tử).

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 143: Tôi Sẽ Không Để Cho Em Rời Khỏi

Thấy có xe miễn phí để ngồi Thẩm Du Nhiên cũng không cùng hấn so đo, thần nhiên lên xe, rất nhanh về tới nhà.

Xuống xe Thẩm Du Nhiên hướng về phía Trần Vũ Thịnh làm mặt quý:

- Làm chân chó có xe có tiền còn không phải là cũng đưa tôi về sao, ha ha ha...

Nói xong, trực tiếp chạy đi vào.

- Cô...

Trần Vũ Thịnh nhìn Thẩm Du Nhiên đi vào, cũng không kịp nói gì, chỉ đành chơ mắt nhìn cô chạy vào trong nhà dùng sức đóng lại cửa lớn.

Ngồi trong xe, hần còn lăm bầm:

- Chạy nhanh thật!

Thẩm Du Nhiên vừa vào trong nhà thì bị mẹ mình đè lại.

- Á, mẹ làm con sợ muốn chết!

Mẹ lôi kéo cô đi thẳng đến bên cửa sổ rồi chỉ vào chiếc xe ở bên dưới, hỏi:

- Ai đưa con trở về?

Phía sau Thẩm Du Lam cũng nói:

- Đúng vậy nha, mới vừa rồi là ai đó? Sao lại đưa chị về. Vừa nhìn là biết xe Porsche, chị quen biết người giàu có từ khi nào, sao nhà mình không ai biết vậy?

Thẩm Du Nhiên không biết nói gì, nhìn mẹ cùng em gái:

- Chỉ là bạn đưa con trở về thôi.

- Không phải người yêu?

- Đương nhiên không phải.

Cô và Trần Vũ Thịnh yêu đương ư? Cô còn chưa bị điên!

Mẹ thất vọng:

- Mẹ biết ngay loại người có tiền sao có thể coi trọng con, con nha! Tốt nhất hãy thành thành thật thật đi cho mẹ.

Thẩm Du Lam ở phía sau nhảy:

- Chị... chị đã nói đó không phải bạn trai chị, vậy giới thiệu cho em đi. Chị theo đuổi không được thì để em.

- Con nói anh ta cũng không có bạn gái mà. Vậy giới thiệu cho em gái con, nó cũng đã hai mươi tuổi rồi, có thể nói chuyện yêu đương. Mau tìm đối tượng tốt không sẽ bị cướp hết đấy.

Thẩm Du Nhiên thầm nghĩ: "Hần có nhiều nữ nhân lắm, hai người mau chết tâm đi!" chịu không nổi hai người hám giàu này, cô nhanh chóng trở về gian phòng của mình. Nghĩ đến ngày mai còn phải giúp đồ ngốc nghếch Lâm Triệt chuẩn bị lễ vật. Cô mở máy tính lên...

Bên kia.

Lâm Triệt trực tiếp bị Cố Tình Trạch mang về nhà. Bảo tất cả người làm rời đi. Sau đó kéo Lâm Triệt tới phòng, để cô nằm lên giường rồi dùng khăn lông ướt lau mặt giúp cô.

Nhìn Lâm Triệt vì uống rượu mà gương mặt đỏ bừng. Cố Tình Trạch thấy cô không chú ý, cúi xuống hôn trộm lên trán cô. Nghĩ đến người phụ nữ này tự mình chạy đi uống rượu, trong lòng tức giận khẽ búng vào trán cô một cái.

Lâm Triệt ăn đau lập tức nở to hai mắt. Thấy Cố Tình Trạch thì lập tức nhú lông mày đẩy anh ra.

Cố Tình Trạch bị đẩy một cái, khó hiểu nhìn Lâm Triệt:

- Em lại uống rượu vào rồi đùa giỡn tôi có phải không?

- Người xấu, không cần anh lại đây!

Lâm Triệt nói.

Trên mặt Cố Tĩnh Trạch tối sẫm ;

- Sao bảo tôi xấu xa chứ!

Lâm Triệt nói:

- Chính là người xấu, mỗi ngày khi dễ tôi!

Cố Tĩnh Trạch nghĩ: “Nếu nói như vậy là mỗi ngày tưởng anh khi dễ cô à.”

Anh nhẫn nại nói:

- Đồ ngốc, đây không phải bắt nạt em mà là yêu thương em! Lâm Triệt mơ mơ màng màng, nghe không được rõ ràng cho lắm, chỉ là thừa dịp say rượu mà làm loạn, mê man đẩy anh ra, trong lòng cô không được vui liền phát tiết ra:

- Buông tôi ra, anh đi ra ngoài đi, tôi không cần anh ở bên cạnh tôi.

- Lâm Triệt, em làm sao vậy?

Lâm Triệt tức giận kéo cánh tay anh xuống:

- Anh có người phụ nữ mình yêu rồi, vì cớ gì lại đi trêu chọc tôi, anh đây chính là khi dễ tôi.

Cố Tĩnh Trạch ngây người.

Lâm Triệt một tay sờ lấy gương mặt anh, khuôn mặt anh giống như trong mộng. Bởi vì say rượu, bước chân lảo đảo, thân thể đang bành trướng tiến về phía trước. Cô không thể phân biệt được đây là thực hay vẫn là mộng, chỉ có thể theo bản năng mà làm.

Cố Tĩnh Trạch ở trước mắt, cô nhìn khuôn mặt yêu nghiệt Cố Tĩnh Trạch, nhất thời cảm thấy may mắn. Người đàn ông này người khác mơ tưởng chạm vào, nhìn thấy cũng không được, nhưng mỗi ngày anh đều ở trước mặt cô

Nhưng đây cũng là bất hạnh, về sau còn có người đàn ông nào đem lại cảm giác cho cô nữa?

Cô sợ rời xa anh, cho nên nhìn ai cũng không vừa mắt.

Như vậy, vì cái gì lại gặp anh, chỉ gặp mà không chiếm được.

Chiếm được đi chăng nữa cũng chỉ là tạm thời.

Nếu anh chỉ đến một hồi rồi đi qua. Như vậy thì không đến còn hơn. Như vậy cô có thể cam tâm tình nguyện gả cho một người đàn ông bình thường mà không phải rơi vào hoàn cảnh như bây giờ.

- Khốn kiếp, lưu manh, bại hoại, Cố Tĩnh Trạch, rốt cuộc thì khi nào chúng ta ly hôn, anh cho tôi cái thời gian chính xác đi!

Lâm Triệt một cái rồi lại một cái vỗ mạnh lên bả vai của Cố Tĩnh Trạch. Cố Tĩnh Trạch trầm mặc nhìn khuôn mặt nhỏ đầy ai oán của Lâm Triệt, lại nhìn cô đánh mình.

Thẳng đến khi cô không còn sức lực, anh vẫn không có chút sứt mẻ.

Cố Tĩnh Trạch nhìn khuôn mặt nhỏ của cô:

- Em muốn ly hôn với tôi sớm như vậy sao?

Lâm Triệt chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn Cố Tĩnh Trạch:

- Muốn!

Muốn sớm một chút rời khỏi anh, miễn sao cho bản thân có ngày trầm mê vào trong đó.

Hiện tại mà nói rồi đi, có lẽ mọi thứ còn chưa quá muộn.

Cố Tĩnh Trạch thật sâu nhìn cô, trong mắt hiện lên một tia tối tăm, nhìn cô bỗng nhiên nói muốn rời khỏi, trong lòng anh có một loại ý tưởng kỳ quái, mặc kệ muốn dùng biện pháp gì, cũng muốn đem cô lưu tại bên người.

Cho dù bị cô coi là người độc ác cũng phải giữ cô lại bên cạnh, không hy vọng cô rời khỏi.

Tại sao lại có ý nghĩ như vậy? Chính anh cũng không rõ.

Anh chỉ cảm thấy, chính mình đã quen với sự tồn tại của cô, hiện tại cô muốn ném anh xuống rồi rời đi một cách phóng khoáng, anh không muốn nghĩ đến ly hôn, trong lòng không thể ức chế khó chịu, anh bất giác nắm chặt lấy cô hơn.

- Nếu tôi nói không được, không muốn để em rời đi.

Cố Tĩnh Trạch trầm thấp nói, giống như một ngọn núi đè nặng xuống.

Lâm Triệt mờ mịt ngẩng đầu lên, đầu óc mơ hồ, đôi mắt sáng trong nhìn Cố Tĩnh Trạch im lặng.

Đôi mắt đen láy lúc này như thêm dày đặc, đẩy người Lâm Triệt rồi đè lên người cô, gất gao nhìn chăm chăm Lâm Triệt, một tay khác vẫn nắm chặt lấy vai cô, ánh mắt thâm trầm.

- Vì... Vì cái gì?

Thanh âm Lâm Triệt không tự chủ mà xuống thấp, cảm thấy bản thân bị ánh mắt bức người của hắn dọa, có phần hít thở không thông.

Vì cái gì cô không được rời đi?

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Em hỏi tôi khi nào ly hôn sao?

- Ừ

- Nếu như tôi nói sẽ không ly hôn?

- Cái gì?

Ngay sau đó, Cố Tĩnh Trạch vững vàng hạ xuống một nụ hôn. Lâm Triệt choáng váng mờ mịt ở trong khuỷu tay anh, ngất bởi nụ hôn kịch liệt ấy, khó khăn thoát khỏi...

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 144: Quá Để Ý Chỉ Có Thể Thương Tổn Chính Mình

Ngày hôm sau lúc Lâm Triệt tỉnh lại, cảm thấy đầu óc vẫn là một mảnh hỗn độn, còn đang suy nghĩ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, thì phát hiện mặt trời đã lên cao, mà đầu của mình, gác lên một cái khuỷu tay mềm mại.

Cô bỗng nhiên nhớ tới những thứ đã xảy ra, lúc ngẩng đầu lên, liếc mắt một cái nhìn thấy Cố Tĩnh Trạch.

Cô thể nhưng lại ngủ ở trong lòng ngực anh...

Vội cúi đầu kiểm tra quần áo của mình, phát hiện mình còn mặc quần áo ngày hôm qua, lúc này mới thả lỏng.

Nhưng mà, ngày hôm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vậy mà cô lại nhớ không rõ.

Mà lúc này.

Cố Tĩnh Trạch mở mắt.

Cau mày, cảm thấy người phụ nữ này cử động, lại lần nữa cử động.

Một buổi tối này anh cơ bản không ngủ được, mà giờ lại bị đánh thức, hiện tại sắc mặt của anh đã không phải dùng từ tiêu tụy để hình dung.

Nhìn thấy ánh mắt u ám của Cố Tĩnh Trạch, Lâm Triệt ngồi dậy rất nhanh, rời khỏi khuỷu tay Cố Tĩnh Trạch.

Vuốt vuốt đầu mình, cô nói:

- Rất xin lỗi anh, ngày hôm qua có phải tôi lại uống say hay không?

Cố Tĩnh Trạch nặng nề trừng mắt nhìn cô, không cần phải nói, ánh mắt đã bộc lộ hết thấy.

Lâm Triệt càng ngượng ngùng:

- Thật sự xin lỗi, tôi không biết tôi đã làm chuyện gì, buổi tối chắc tôi không làm chuyện gì quá đáng lắm...
- Đều đã quên hết?
- Đúng vậy...

Lâm Triệt thật sự đã quên.

Không biết kia là rượu gì, lúc uống vào ngọt ngào mà nhiều người mời như vậy, cô cảm thấy mình uống cũng không ít, thế nhưng cái gì cô cũng không nhớ rõ.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Em một hai lời kéo tôi phải ngủ cùng em, tôi muốn rời đi em cũng không chịu, làm hại buổi tối tôi cũng không thể rửa mặt, trực tiếp đi ngủ.
- Gì?

Lâm Triệt không tin nhìn Cố Tĩnh Trạch.

Nhìn thấy Cố Tĩnh Trạch, làm như thật sự bị cô chiếm tiện nghi, mặc chiếc áo khoác nhăn dúm đó, ngồi ở chỗ này.

Lâm Triệt đỏ mặt lên:

- Thực xin lỗi... Không phải tôi cố ý...

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Không nghĩ tới em như thế này, uống say lại to gan như vậy, còn một hai còi quần áo bắt tôi phải ngủ cùng em.
- ...

Lâm Triệt tuyệt đối không tin, chính mình sẽ làm ra sự việc như vậy.

Nhưng mà, nhìn Cố Tĩnh Trạch như thế cô lại cảm thấy bản thân Cố Tĩnh Trạch gọi cảm mê người như vậy, thực dễ dàng làm bất kỳ người phụ nữ nào mê muội, dễ dàng khó có thể tự kiềm chế, chẳng lẽ cô uống rượu say, thủ tính quá độ, thật sự đã làm qua loại chuyện như vậy?

- Thực xin lỗi thực xin lỗi... Tôi... Tôi không nên chiếm tiện nghi của anh.

Lâm Triệt đặt tay lên ngực, lo lắng nhìn Cố Tĩnh Trạch.

Cố Tĩnh Trạch hừ một tiếng:

- Còn không phải tôi ngăn em, bằng không, ha hả, hôm nay tôi xem em giải quyết như thế nào!
- Thật sự thực xin lỗi anh... Anh, anh muốn tôi bồi thường anh như thế nào?
- Thôi bỏ đi, em thành thật không đi ra ngoài làm loạn mấy ngày, đã là tốt với tôi.
- ...

Lâm Triệt áy náy nhìn anh, thấy Cố Tĩnh Trạch bước xuống giường đi ra ngoài, ngồi ở chỗ kia hung hăng trừng mình vài cái.

Vừa mới hứa với bản thân mình không được gây chuyện nữa, lại bắt đầu gây chuyện.

Cố Tĩnh Trạch kéo cửa phòng tắm ra, quay đầu lại nhìn Lâm Triệt đang ảo não trên giường.

Xem ra lần này cô thật sự đã quên.

Buổi chiều, Trần Vũ Thịnh nhìn Cố Tĩnh Trạch tiến vào, vẻ mặt ngạc nhiên nói:

- Oa, Cố tổng, ngài đại giá quang lâm (1), thật là bằng tất sinh huy (2), tôi cho rằng cậu đã có phu nhân, về sau sẽ không bao giờ quan tâm chăm sóc nơi này của tớ nữa.
- Nói không sai, tớ chính cảm thấy cậu không có gì dùng, muốn cho cậu đi giúp những người đang cần tớ, tớ như vậy luôn giữ lấy cậu, cũng quá ích kỷ.

Trần Vũ Thịnh sắc mặt biến đổi, chạy tới cười nói:

- Có tổng, cậu nói xem, tớ có thể nghiên cứu cái bệnh này của cậu, cứ cho là trên thế giới vẫn còn nhiều người bị bệnh giống như vậy, nhưng mà đến nay vẫn không phát hiện, tớ nghiên cứu thời gian dài như vậy, lúc này bỏ dở nửa chừng, chẳng phải là lãng phí sao, lại nói, tuy rằng cậu có phu nhân, nhưng mà nếu có vấn đề ở mặt khác vẫn có thể hỏi tôi...

Cố Tĩnh Trạch trừng mắt nhìn hắn một cái, lười ba hoa cùng hắn, ngồi xuống phía đối diện.

Trần Vũ Thịnh nói- Cậu đây là bị sao vậy?

Nhìn ra có điểm không thích hợp của anh, Trần Vũ Thịnh hiểu được, anh đang có vấn đề khó giải quyết.

- Tớ chỉ là đang nghĩ, tớ không muốn ly hôn.

- Há?

Trần Vũ Thịnh cười nhìn Cố Tĩnh Trạch:

- Cũng là, kỳ thật phu nhân có cái gì không tốt, mặc dù thân phận cùng gia thế so với cậu có phần không xứng, nhưng còn lại vẫn không tồi.

Cố Tĩnh Trạch ngẩng đầu lên, trừng mắt liếc cậu ta một cái.

- Nói nhiều lời vô nghĩa như thế có thể giải quyết vấn đề của tớ sao?

Trần Vũ Thịnh ngồi thẳng, nhìn Cố Tĩnh Trạch:

- Cậu phải biết, tớ không thể giúp cậu giải quyết vấn đề, vấn đề của cậu, phải là chính cậu giải quyết, tớ chỉ có thể giúp cậu khai sáng suy nghĩ của mình, nếu cậu không muốn ly hôn, thì không ly hôn, vì cái gì lại làm cậu buồn rầu?

- Chỉ là không nghĩ ra, vì sao tớ lại không muốn ly hôn.

- Cậu cảm thấy là bởi vì cái gì?

Trần Vũ Thịnh tư vấn cũng rất chuyên nghiệp, nhìn Cố Tĩnh Trạch, hắn ta từ từ nói.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Có lẽ là bởi vì đã quen sự tồn tại của cô ấy, có lẽ là bởi vì người đưa ra lời đề nghị ly hôn là cô ấy, làm tớ cảm thấy không cam lòng, có lẽ là bởi vì, tớ còn tồn tại một chút ảo tưởng với cô ấy...

- Ảo tưởng?

Trần Vũ Thịnh thiếu chút nữa hét toáng lên, nhìn Cố Tĩnh Trạch:

- Cái gì... Ảo tưởng?

Cố Tĩnh Trạch lại lần nữa dùng sức trừng mắt nhìn hắn liếc mắt một cái, biết rõ cố hỏi.

Vừa thấy ánh mắt này, Trần Vũ Thịnh lập tức bật cười.

Trên mặt Cố Tĩnh Trạch giống như đang dè nén.

- Trần Vũ Thịnh, cậu thật sự không hiểu ý của tớ à?

- Không đúng không đúng, ý của cậu là, cậu còn chưa cùng cô ấy... Hoàn thành việc vợ chồng nên làm à?

Trên mặt Cố Tĩnh Trạch tối sầm.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Tớ không thể làm quan hệ của chúng tớ càng hỗn loạn thêm, tớ cũng không thể... Dựa vào dự vọng của tớ, sẽ làm ra một việc không tốt với cô ấy, đây là nhu cầu sinh lý nhu cầu của tớ, cô ấy không phải là đối tượng phát tiết, cho nên, tớ không thể làm như vậy.

Trần Vũ Thịnh nói:

- Tớ cảm thấy, thật sự cậu không cần quá áp bức chính mình, mới có thể không bỏ xuống được, có thể cùng cô ấy thật sự ở bên nhau thử xem, có khả năng sẽ không có suy nghĩ nhiều như vậy nữa.

- ...

Trần Vũ Thịnh nói:

- Như thế nào, cậu rốt cuộc còn băn khoăn cái gì nữa?
- Như vậy, nếu đúng là nhu cầu sinh lý làm tớ không có cách quên được cơ thể cô ấy, chẳng phải là sẽ thương tổn cô ấy sao?

Trần Vũ Thịnh nói:

- Cậu đang đề ý cô ấy, cho nên mới áp lực với bản thân như vậy, nhưng mà, vì cái gì cậu lại đề ý cô ấy?
- Bởi vì...
- Cậu cũng không biết?
- Đúng vậy...
- Vấn đề này của cậu vốn dĩ là đang liều mạng, cậu đề ý cô ấy, không muốn tổn thương cô ấy, vậy chỉ có thể tổn thương chính cậu, đây là lựa chọn của cậu mà.

Cố Tĩnh Trạch nghĩ không ra.

Cuối cùng lại cảm thấy, mình muốn một đáp án, nhưng mà cái đáp án này không ai có thể nói cho anh biết.

Cũng may, ngày hôm qua xảy ra chuyện gì, xem ra Lâm Triệt thật sự đã quên mất.

Về tới nhà, Cố Tĩnh Trạch thấy Lâm Triệt đang loay hoay đi mở một cái hộp.

Cố Tĩnh Trạch đi qua hỏi:

- Em đang làm gì thế?
- Có người gửi tới cho tôi, nói muốn tôi tự mình mở ra, không biết bên trong là cái gì?

(1) Đại giá quang lâm: Tới và đem ánh sáng tới. Từ đề dùng với người trên tới thăm mình.

(2) Bồng tạt sinh huy: Ý chỉ có khách quý đến nhà, trong tiếng việt có một câu tương tự là "rồng đến nhà tôm".

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 145: Nếu Thực Sự Phải Rời Xa Anh!

Cố Tĩnh Trạch đen mặt bước tới, dùng một tay kéo Lâm Triệt ra.

- Không biết bên trong là cái gì mà em cũng muốn mở ra sao?

Lâm Triệt bị lôi ra, dùng ánh mắt mờ mịt nhìn qua Cố Tĩnh Trạch:

- Có lẽ là Thẩm Du Nhiên gửi cho tôi, cô ấy nói muốn tặng tôi một bất ngờ.

Cố Tĩnh Trạch nghe xong vẫn hơi hoài nghi. Anh đề Lâm Triệt đứng xa ra, chính mình thì cẩn thận kéo cái hộp, thời điểm mở ra, nhìn thấy đồ vật trong đó, anh ngây ngẩn cả người.

Bên trong là một ít đồ nhựa, đáng vẻ thoát nhìn hơi quái dị...

Lâm Triệt thấy sắc mặt Cố Tĩnh Trạch không đúng lắm, vội vàng tiến lại gần:

- Rốt cuộc là vật gì vậy?

Cô đưa tay kéo cái hộp lại gần mình, nhìn vào mới phát hiện đồ vật bên trong, không ngờ lại là...

Một ít đồ màu sắc rực rỡ, hình thù quái dị, hình dạng trông rất giống quả chuối, làm bằng nhựa, mềm nhũn, bắn trên mặt đất một cái rồi lăn vài vòng trên thảm. Mà ở phía dưới hàng loạt các đồ vật hình tròn, hình bầu dục,... Áo ào rơi ra khỏi rương.

Lâm Triệt nhìn chằm chằm đồng đồ trên mặt đất, lại nghĩ nghĩ một chút, bỗng nhiên hiểu ra:

- A... Đây không phải là... tình thú...

Cô không nói hết câu, vội quay sang nhìn Cố Tĩnh Trạch. Anh ngăn người quan sát đồng đồ vật, nháy mắt liền hiểu rõ đây là những cái gì.

Vậy mà lại là...

Cái cô nàng Thẩm Du Nhiên này!

Lâm Triệt thực sự muốn giết chết cô ấy.

Nói muốn dành tặng cho cô một bất ngờ, thế nhưng là đồng đồ quái dị này sao?

Lâm Triệt thấy sắc mặt Cố Tĩnh Trạch khó coi, cũng không biết nên làm gì để hóa giải tình huống xấu hổ này, liền vội vàng vàng đưa tay vợ hết đồng đồ trên mặt đất, luống cuống để lại vào rương.

Cố Tĩnh Trạch từ nãy đến giờ vẫn đứng im, nhìn qua Lâm Triệt, Trong phút chốc cảm thấy... Lâm Triệt sao lại kết bạn với những người quái dị như vậy!

Lâm Triệt làm xong, quay qua nhìn anh, lúng túng giải thích:

- Tôi cũng không biết tại sao... Chắc chắn là Thẩm Du Nhiên cố ý chơi tôi!

Cố Tĩnh Trạch không đáp lời cô, tầm mắt dời về phía đồng đồ. Nói ra thì thật khó tin, nhưng đây là lần đầu tiên anh tận mắt nhìn thấy những thứ này.

Ngay sau đó, anh lại nghĩ đến vấn đề ít đứng đắn hơn. Mấy thứ này nếu dùng trên người Lâm Triệt, không biết sẽ thế nào...

Có lẽ là vì mới từ chỗ của Trần Vũ Thịnh về, trong thâm tâm anh vẫn bị những lời nói đó ảnh hưởng. Trong đầu anh vẫn rõ mồn một câu nói kia, nếu có thể thử chiếm đoạt một lần, thì từ nay về sau sẽ không bị lời đó ảnh hưởng nữa.

Anh ở phía sau nhìn Lâm Triệt dọn cái rương qua một bên, không biết từ lúc nào đã tiến lại gần cô.

Nếu thử một lần, liền thực sự rõ là vì sao.

Nhưng anh vừa bước tới, Lâm Triệt đã đứng dậy.

Cố Tĩnh Trạch vô huyệt, nhắm mắt một cái, kí ức về buổi tối âm ỉ hôm qua lại một lần nữa hiện lên.

Anh thầm mắng một tiếng, hóa ra mình đã trở thành một kẻ ngu ngốc rồi.

Mà tất cả, đều do Lâm Triệt!

Cố Tĩnh Trạch nhìn Lâm Triệt mang đồng đồ để ở phòng chứa đồ, lại ma xui quỷ khiến thế nào mà đi ngay sau cô.

Lâm Triệt đặt đồ xuống, xoay người, liền đụng phải Cố Tĩnh Trạch đang đứng ngay đằng sau. Cô kinh ngạc nhìn anh, thấy mặt anh ửng hồng có chút không bình thường. Phòng chứa đồ vốn rất lớn, nhưng trong phòng có một đồng đồ hỗn tạp không dùng đến, khiến không gian dường như nhỏ đi nhiều.

Lâm Triệt ngẩng đầu nhìn Cố Tĩnh Trạch, cùng lúc đó, anh cũng cúi xuống nhìn cô.

- Anh... Anh làm sao vậy? Cả mặt đều đỏ hết lên rồi.

Vừa nói, cô vừa giơ tay lên muốn chạm vào mặt anh, thử kiểm tra xem anh có sốt hay không.

Cố Tĩnh Trạch lại bắt lấy tay Lâm Triệt. Một bên anh tự nói với chính mình, phải giữ vững nguyên tắc, bên còn lại lại muốn nghe theo lời Trần Vũ Thịnh.

Không biết có phải nếu thực sự chiếm được cô, trong lòng sẽ không có những ý nghĩ kì quái như vậy nữa.

- Anh...

Lâm Triệt từng bước từng bước lui ra đằng sau, mà Cố Tĩnh Trạch lại theo đó bước sát vào cô, nhỏ giọng nói:

- Không bằng lấy mấy thứ kia ra, chúng ta cùng nhau thử xem. Người ta đưa cũng đã đưa rồi, mình cũng nên trân trọng chứ.

Lâm Triệt biết anh nhắc tới cái gì, đen mặt cự tuyệt:

- Lấy cái gì thì lấy, tôi cũng sẽ không sử dụng.

Nói rồi, cô giăng tay ra khỏi Cổ Tinh Trạch:

- Anh cũng buông tôi ra, anh có biết mình đang làm gì không?

Cổ Tinh Trạch cúi xuống, nhìn sâu vào mắt cô:

- Lâm Triệt, hôm qua xảy ra chuyện gì, em đã quên hết rồi sao?

Lâm Triệt không chút do dự đáp lời:

- Đúng vậy.

- Thế nhưng tôi vẫn nhớ rõ tất cả.

-... Có liên quan gì đến tôi, lẽ nào tôi thật sự nhào vào người anh sao? Thật xin lỗi, tính tình tôi lúc say không tốt lắm.

- Thế nhưng, nếu tỉnh táo, em cũng muốn làm vậy phải không?

- Anh... Anh nói bậy cái gì thế?

Lâm Triệt lập tức căng thẳng, khuôn mặt đỏ bừng, lắp bắp nói:

- Tại sao tôi lại muốn làm thế cơ chứ!

Cổ Tinh Trạch thấy mặt cô đỏ lên, không kìm được trực tiếp hôn lên môi cô.

Lâm Triệt sững sốt, trái tim không nhịn được run rẩy, ở trong lồng ngực cô nhảy nhót loạn nhịp, tưởng như bất cứ lúc nào cũng có thể vọt ra.

Hai bờ môi ướt át ma sát, anh ôm cô, để cả hai từ từ dựa vào nhau.

Lâm Triệt cũng thuận theo anh, trong đầu đột nhiên nảy ra một đoạn kí ức, hình như là xảy ra vào buổi tối. Cô nhất thời nghĩ đến cái gì, còn đề cập đến việc có li hôn hay không, mà anh hình như đã nói sẽ không đề cho cô đi...

Lâm Triệt lập tức mở mắt, cả khoang miệng đều là mùi vị của anh, say lòng người như thế, khiến cô chỉ muốn chìm đắm trong đó mãi.

Cổ Tinh Trạch thấy cô không đẩy ra, liền mờ ám nói:

- Xem ra em cũng không muốn cự tuyệt tôi.

Mặt Lâm Triệt lại càng đỏ hơn.

Anh lại nói:

- Nếu đã như vậy, vì sao lại cự tuyệt tôi?

Vừa nói, anh vừa vòng tay qua eo cô.

Lâm Triệt cắn môi, nhìn Cổ Tinh Trạch, trong lòng nhất thời chua xót, nhỏ giọng đáp lời:

- Cổ Tinh Trạch, tôi quả thật bị anh hấp dẫn rồi. Anh quá tốt, là người đàn ông tốt nhất mà tôi từng gặp. Tôi trước kia rất xui xẻo, toàn gặp phải kẻ không ra gì, cho nên khi gặp được anh, tôi như bị mất phương hướng, bởi vì anh thực sự quá tốt. Nhưng là, anh yêu người khác mà không phải tôi, tôi từng trải qua chuyện đó rồi, sẽ không để mình mắc sai lầm lần nữa.

Không để cho anh nói, cô lại tiếp tục:

- Tôi thấy được... Ngày hôm qua Mạc Huệ Linh có đưa đồ cho anh. Cổ Tinh Trạch, thật ra cô ấy nói không sai, anh với cô ấy mới thực sự là xứng đôi, hai người càng là thích hợp hơn. Cho nên, nếu anh chỉ muốn đùa bỡn tôi, thì từ nay về sau không nên thế nữa.

Nghe cô nói dứt câu, đáy lòng Cổ Tinh Trạch trầm xuống. Nhớ tới món quà mà Mạc Huệ Linh đưa cho anh, anh còn chưa mở ra, anh bất đắc dĩ nói:

- Cái kia thực ra là...

- Mặc kệ là cái gì, tôi cũng sẽ không hỏi.

Nói xong, Lâm Triệt liền đẩy Cổ Tinh Trạch ra, trong lòng cô bỗng nhiên cảm thấy khổ sở, nhưng ngay sau đó, cô lại cười giễu. Cô biết sớm phải quen

với cảm giác này, bọn họ đều là người trưởng thành, trước sau gì cũng sẽ phải nói rõ ràng. Đối với thứ mình muốn, nếu không thể có được, thì dù đối mặt mỗi ngày cũng phải học cách buông bỏ. Đau dài không bằng đau ngắn.

Bởi vì, không thể nào...

Bạn đang đọc truyện *Thiêm Hôn Kiêu Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 146: Tôi Đã Sớm Chia Tay Với Cô Ta

Cố Tĩnh Trạch nắm lấy tay của cô, chậm rãi bỏ xuống. Nếu như anh với cô chỉ là nhu cầu sinh lý, như vậy vì sao khi nghe được những lời này của cô thì đột nhiên tất cả nhu cầu sinh lý của anh đều biến mất.

Cố Tĩnh Trạch nhàn nhạt nhìn cô:

- Xin lỗi, nếu như em không muốn thì tôi cũng sẽ không ép em.

Cố Tĩnh Trạch như vậy, đúng là chưa từng thật sự đứng ở vị trí của cô mà suy nghĩ.

Cũng là vì bị Trần Vũ Thịnh ảnh hưởng nên mới mãi nghĩ đến câu nói đó, bởi vậy luôn nghĩ rằng mình muốn cô, hiểu được rõ ràng lòng mình nên mới rối rắm như vậy.

Nhưng mà điều này đúng là thật sự không công bằng với cô, Cố Tĩnh Trạch nói:

- Tôi hứa với em, tôi sẽ không làm như vậy với em nữa, cũng tại tôi không thể hiểu rõ bản thân mình.

Lâm Triệt ngưng trệ một chút, nhìn mặt Cố Tĩnh Trạch, trong lòng lập tức cảm động vô cùng.

Ai cũng nói đàn ông là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới, nếu như anh bắt đầu làm người đàn ông đầu tiên dùng nửa thân trên để suy nghĩ, vậy có đúng là nói lên trong lòng anh cũng quan tâm cô?

Đề ý được điểm này, kỳ thật đã làm cho cô trở nên vui vẻ.

Lòng của cô kỳ thật rất nhỏ rất nhỏ, chỉ sự quan tâm nho nhỏ như vậy thôi đã làm cho cô cảm thấy rất cảm động.

- Nhưng mà nếu như vì Mạc Huệ Linh tặng quà cho tôi mà em mới tức giận như vậy thì tôi có thể nói cho em biết...

Cố Tĩnh Trạch đi sang một bên, lôi ra một cái rương.

Bên trong đó toàn là những cái hộp lớn nhỏ, làm cho Lâm Triệt lập tức kinh ngạc đến ngây người.

Nhìn những cái hộp được đóng gói tinh xảo kia, Lâm Triệt nói:

- Những cái này là gì vậy? Có vẻ như chưa cái nào đã được mở ra cả.

Cố Tĩnh Trạch nhìn những cái hộp đã đóng một lớp bụi, nói với Lâm Triệt:

- Có một vài cái đã được mở ra, số còn lại thì chưa. Đây đều là quà Huệ Linh tặng cho tôi trong những năm nay.

Lâm Triệt ngạc nhiên nhìn:

- Sao anh lại để toàn bộ vào trong đây?

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Hàng năm Huệ Linh tặng cho tôi rất nhiều quà, nhưng mà tôi đều không dùng được, cũng không có thời gian sắp xếp. Cô ấy càng đưa thì càng nhiều, cũng không quan tâm tôi có cần hay không, cho nên tôi chỉ có thể để tất cả ở trong đây, cái em thấy ở đằng kia chỉ là do tôi chưa kịp bỏ nó vào đây thôi.

Nghĩ như vậy, Mạc Huệ Linh thật ra cũng rất sơ suất, vậy mà chưa từng chú ý qua anh có cần những...này hay không, cũng không thêm quan tâm qua anh nói không cần, còn một mặt tặng đồ, thậm chí mặc kệ anh từ chối, vẫn đưa tới. Nếu anh mà không lấy, cô ta còn có thể khổ sở rất lâu, nói anh có phải đã không còn thích cô ta hay không.

Thật là, cứ thích xem mình làm tâm điểm quá mức.

Lâm Triệt vẫn không thể hiểu được:

- Oa, những cái này đều rất đáng giá, hơn nữa còn là do người ta tặng đó. Anh cũng thật là...

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Đáng nhẽ lúc vừa mới bắt đầu tôi cũng từng toàn tâm đáp lại tâm ý của cô ta, nhưng mà sau này lại phát hiện quá lãng phí thời gian. Ngày bình thường, tôi luôn bận tới chiều, với lại lúc đó là lúc tôi tập trung mở rộng thị trường ra nước ngoài. Hơn nữa thời gian một ngày của tôi đều ở trên máy bay, sao tôi có thời gian xem cô ta tặng tôi cái gì, nên đành phải bỏ ở chỗ này, khi nào có thời gian sẽ đến xem sau.

Lâm Triệt nghĩ cô nàng Mạc Huệ Linh này cũng thật là đáng sợ. Những thứ này tốn hết bao nhiêu tiền nhỉ? Chỉ có điều cô ta cũng là người có tiền, không phải là người nghèo đâu.

Lâm Triệt cũng muốn tặng quà, cô cũng không có nhiều tiền mua đồ như vậy. Hơn nữa, quà tặng là tùy tâm, có ý tốt là được rồi, làm gì luôn phải tặng đồ như vậy. Bình thường mua đồ, cô đều mua những thứ xài được thôi.

Lâm Triệt thấy bên trong toàn là mấy cái kẹp cà vạt, cà vạt, giày, vòng tay, không thiếu cái nào. Nhìn qua đều là hàng hiệu, thật làm cho người khác ngưỡng mộ.

- Anh có một người bạn gái như vậy, nếu để người ngoài thấy đều sẽ rất hâm mộ anh.

- Bạn gái gì?

Cố Tĩnh Trạch nghiêm mặt hỏi

Lâm Triệt nhìn anh:

- Cô ấy không phải bạn gái của anh sao? Cô ấy vì anh mà bỏ ra rất nhiều tiền đó. Anh nhìn xem, tất cả những cái này rất đáng tiền đó.

Cố Tĩnh Trạch nói:- Lúc đầu tôi cũng rất vui vẻ, nhưng về sau, tôi phát hiện cô ta thấy tôi vui vẻ thì không ngừng tặng tiếp. Tặng nhiều rồi, cũng không có ý nghĩa gì, đều là cô ta tiện tay gọi người mua đồ. Tôi cũng không cần cái nào, càng về sau càng không mong đợi gì nữa.

Lâm Triệt nghĩ, quà tặng hợp ý mới là quan trọng, bằng không thì đều trở thành đồ thường ngày, không còn ý nghĩa gì nữa.

Cố Tĩnh Trạch nhíu mày nhìn Lâm Triệt:

- Hơn nữa, ai nói cô ta là bạn gái của tôi?

Lâm Triệt khó hiểu nhìn hắn:

- Tại sao không phải?

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Thật ra từ lúc mới bắt đầu, tôi đã nói với cô ta, sau khi tôi kết hôn thì cô ta có thể đi tìm đàn ông khác. Chỉ là cô ta không muốn, mà trước đó tôi cũng đã nói rõ với cô ta rồi, tôi là người đàn ông đã có vợ, cô ta với tôi sớm đã không còn loại quan hệ thân mật đó, cô ta không phải bạn gái tôi từ lâu rồi.

Lâm Triệt khó tin đến nỗi miệng cũng mở to, cô không nghĩ tới anh sẽ tự dưng nói như vậy.

Đã nói rõ với Mạc Huệ Linh rồi sao? Cố Tĩnh Trạch nghiêng người bế Lâm Triệt:

- Chẳng lẽ trong lòng của em, tôi lại là một người hư hỏng như vậy sao?

- Tôi nghĩ anh đã nói chúng ta sớm muộn cũng sẽ ly hôn, nên anh vẫn còn mối quan hệ thân mật gì đó với cô ấy.

- Tôi nói thật, tôi cũng không muốn làm chậm trễ Huệ Linh, cũng không muốn làm cho em xấu hổ. Nếu như tôi còn đi cùng với cô ta, luôn cùng ở một chỗ thân mật với cô ta, người ta sẽ đánh giá em như thế nào? Yên tâm, tôi không thể làm như vậy!

Từ tận đáy lòng Lâm Triệt một lần nữa tột độ cảm kích.

Thật ra anh là một người rất tốt.

Có lẽ cô rất may mắn để có một người như vậy làm chồng.

Cô nghĩ quan hệ giữa bọn họ là quan hệ bạn bè giữa một người đàn ông và một người phụ nữ, mình lại ở một vị trí vô cùng xấu hổ, bây giờ thì cảm giác đó đã tốt hơn rất nhiều. Ít nhất thì anh cũng suy nghĩ vì cô, chuyện đó cũng đã đủ làm cô xúc động.

Lâm Triệt không khỏi nói:

- Có Tình Trạch, tôi... Bằng không...

Nhìn xuống nửa thân dưới của anh, mặt cô đỏ lên, nói:

- Tôi vẫn có thể giúp anh làm bằng tay... Bằng không, nếu anh cứ chịu đựng như vậy thì sẽ rất khó chịu.

Cố Tình Trạch nghĩ rằng mình đã nghe nhầm.

Nhưng mà không phải.

Anh nhìn khuôn mặt đỏ chót của cô, bởi vì cô chủ động nói như vậy làm cho cơ thể của anh không nghe sự điều khiển mà bắt đầu nặng nề.

Ngoài miệng còn muốn nói, không cần đâu, nhưng thân thể đã bán đứng anh.

Lâm Triệt thật sự xuất phát từ sự cảm động lập tức xúc động thốt lên, Thế nhưng lúc cô nhìn thấy phía dưới của Cố Tình Trạch bỗng dưng thẳng đứng thì lại có hơi hối hận.

Cố Tình Trạch nói:

- Em mặc bộ đó, để cho tôi ngắm, đúng chứ?

Lâm Triệt nhìn lại liền ngượng ngùng đứng lên.

Bộ quần áo mà anh ấy nói là bộ quần áo được gửi cho họ cùng với “công cụ”. Thật ra có rất nhiều vải, vậy mà anh chỉ nhìn lớp quần áo bọc quanh người cô.

Cố Tình Trạch đúng là lòng tham không đáy.

Nhưng mà khi Lâm Triệt nhìn nó, trái tim vì những lời nói của anh mà lập tức trở nên đập bang bang, không chút suy nghĩ mà trực tiếp đồng ý,

Trong phòng ngủ.

Cố Tình Trạch cởi bộ đồ ngủ, ngồi trên giường vô cùng khó khăn. Sau một hồi, nghe tiếng mở cửa phòng tắm, đôi mắt nhanh chóng quét qua.

Nhìn Lâm Triệt không được tự nhiên mà che che đây đây bộ phận trọng yếu trên người, tuy rằng không lộ ra cái gì, nhưng lại càng gợi cảm.

Đôi mắt của anh không khỏi khẽ híp lại, nhìn chăm chăm cô, ánh mắt thương thức nhuộm đầy dục vọng.

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 147: Thẩm Du Nhiên, Cô Chờ Tôi

Về mặt Lâm Triệt ngượng ngùng, từ lúc tiến vào thì toàn thân đều ửng lên màu đỏ, giống như tôm được hấp chín, nhẵn nhẵn nhỏ nhỏ.

Cố Tình Trạch không nhịn được kêu tên của cô:

- Lâm Triệt, tới đây!

Lâm Triệt hơi dừng lại, bây giờ cô thật hối hận có được không, tại sao mình lại thốt ra câu như vậy chứ, quá hoang đường.

Thế nhưng, đường do mình chọn, cho dù phải quỳ thì vẫn phải đi tiếp, lời mình nói, có khúc lóc cũng phải đi thêm...

Lâm Triệt nhắm mắt lại, cứ như vậy đi tới bên giường, nhìn lồng ngực của Cố Tình Trạch mở rộng, cô cúi đầu xuống thậm chí không dám nhìn vào mặt của anh.

Đầu thấp xuống, mặt đỏ ửng đi tới, cảm nhận được Cố Tình Trạch ôm lấy cô, cô bí thắm nói lầm bầm:

- Thực sự là... Tôi... Tôi có hơi hối hận!

Sắc mặt Cố Tình Trạch tối sầm:

- Hối hận? Không còn kịp rồi!

Ngày hôm nay nếu cô không giúp một tay, anh cũng không đảm bảo được mình sẽ không nhịn được mà ăn cô!

Buổi tối, Lâm Triệt bưng cánh tay đau nhức của mình, tức giận muốn chết, tất cả đều do Thẩm Du Nhiên, cô ấy điên rồi sao, vậy mà lại tặng cô nhiều thứ đồ hư hỏng như thế, cô nhất định phải giết chết cô ấy!

Ngày thứ hai.

Sáng sớm Cố Tĩnh Trạch như trước thân thanh khí sáng rời đi.

Mà Lâm Triệt trực tiếp đi tìm Thẩm Du Nhiên.

- Thẩm Du Nhiên, cậu ra đây, ngày hôm nay tớ nhất định phải giết cậu.

Lâm Triệt vọt vào trong nhà Thẩm Du Nhiên, muốn bóp chết cô ấy.

Thẩm Du Nhiên bị đẩy ở trên giường, vội vàng nhìn Lâm Triệt cầu xin tha thứ:

- Tha cho tớ đi, tha đi mà, không phải là tớ quan tâm đến cậu sao, cậu xem hôm nay cậu tươi cười rạng rỡ, có phải là buổi tối hôm qua được trải quan xuân tình lưu động không?

- Cút!

Nhớ tới lại khiến cho Lâm Triệt u sầu.

Hai người không có việc gì làm cùng nhau đi ra ngoài dạo phố.

Trước đây lúc chưa tốt nghiệp hai người cũng thường xuyên đi dạo phố, giống như các nữ sinh bình thường khác, cùng nhau ăn kem ly và cùng nhau mua quần áo ở trong chợ.

Lâm Triệt đeo một cái kính lớn, tránh cho có người nhận ra cô, còn Thẩm Du Nhiên ở bên cạnh ăn kem ly vừa đi vừa nói chuyện:

- Vậy hai người quá kém rồi đi, không có phát sinh điều gì sao, thật là, những thứ kia tới tốn bao nhiêu tiền đấy, cậu hiểu được sao.

Lâm Triệt phản lại:

- Mai gửi về cho cậu dùng!

- Cắt, tớ tài giỏi sao cần dùng.

Bỗng điện thoại Lâm Triệt vang lên, cô nhìn thấy mà hình hiện lên tên của ba cô là Lâm Hữu Tài, mày hơi nhú lại nhấc máy.

- Lâm Triệt, Lâm Dư gặp chuyện không may rồi!

Ở trong điện thoại Lâm Hữu Tài kêu.

Lâm Triệt đáp:

- Đã xảy ra chuyện gì?

- Dư Dư đi xã giao đắc tội với người khác, hôm nay người ta tới tận nhà chúng ta tính sổ, con nói xem bây giờ nên làm thế nào?

Lâm Triệt thực sự không hiểu nổi, từ lúc nào thì trong nhà có chuyện lại gọi cho cô:

- Con làm sao biết bây giờ làm thế nào?

- Con quen biết với Cố Tĩnh Trạch mà, không thể...không thể nhờ hần ra mặt được sao?

- Ba.. Như thế là không đúng! Chuyện của nhà chúng ta, sao lại đi làm phiền tới người khác.

- Là chị của con đó, hai con có quan hệ huyết thống đó, sao có thể so sánh với người khác được.

Đúng vậy, lúc nhỏ Lâm Dư luôn tại thời điểm cô làm bài tập mà nhìn trộm cho nên bây giờ cảm thấy là điều đương nhiên.

- Được rồi, ba, con biết rồi, nếu có cơ hội con sẽ nói chuyện một chút với Cố Tĩnh Trạch.

- Tốt tốt tốt, hiện tại nhà chúng ta đều trông cậy vào con.

Lâm Triệt buông điện thoại xuống, Thẩm Du Nhiên ở bên cạnh kỳ quái nói:

- Sao thế, nhà cậu xảy ra chuyện gì à nên mới tìm cậu, họ dựa vào cái gì, bây giờ mới biết cậu lợi hại sao, thế mà trước đây lại coi cậu như người qua đường, không đáng mặt là người một nhà, thật là, đừng giúp nữa.

Lâm Triệt đáp:

- Loại chuyện này tớ không muốn nói với Cố Tĩnh Trạch, bởi Cố Tĩnh Trạch không có thiếu tớ cái gì, mà lúc nào tớ cũng làm phiền tới anh ấy.

- Vậy bây giờ làm sao?

Lâm Triệt nói:

- Xem một chút chị ấy đắc tội với ai rồi hãy nói, được rồi, hôm nay tớ không đi dạo được, cậu từ từ đi nhé, tớ đi về trước đây.

- Ừ.

Thẩm Du Nhiên chờ Lâm Triệt đi, rồi cô mới đi ra, thì lập tức cảm thấy có thứ gì đó vang lên ở trên người.

Ngay khi Thẩm Du Nhiên còn khó hiểu thì mấy người bảo vệ đã chạy qua đây.

- Các người đến đây làm gì...

- Trên người cô có phải còn có vật gì chưa trả tiền hay không?

- Không có, tôi trả tiền hết rồi mà!

Thẩm Du Nhiên còn đang kỳ quái, bảo vệ lại gọi cô lại, Thẩm Du Nhiên không thể làm gì khác hơn là đi qua, tiếng "leng keng" lại một lần nữa vang lên.

Bảo vệ nói:

- Chúng ta vẫn nên báo cảnh sát đi, hiện tại đối phương không cho lục soát, loại chuyện như thế này vẫn nên báo cảnh sát.

- Cái gì?

Thẩm Du Nhiên buồn bực nói:

- Tôi quay lại là được, nhưng thực sự tôi không có lấy đồ gì.

Nhưng mà khi cô sờ túi quần của mình một cái, bên trong bỗng có thêm một hộp... nhẵn mịn.

Tức thời mặt cô đỏ lên...

Bảo vệ cười:

- Ha ha ha, tiểu thư, cô cũng mua đấy sao...

Thẩm Du Nhiên vẫn còn đang sững sờ, bỗng có một người đi tới bên cạnh nói:

- Cứ cho là, chính bản thân mình cần cho nên mới đi mua, chẳng qua là thật nhìn không ra, cô vậy mà cũng dùng tới vật này.

Người nói chuyện đấy, không phải Trần Vũ Thịnh thì còn có thể là ai.

Thẩm Du Nhiên phiền muộn nhìn Trần Vũ Thịnh:

- Tại sao anh lại ở đây?

Trần Vũ Thịnh nói:

- Tất nhiên, chỗ công tác của tôi ở bên cạnh đây, những lời này nên để tôi hỏi cô mới đúng, tại sao cô lại ở chỗ này?

Thẩm Du Nhiên buồn rầu nói:

- Tôi tới đây để dạo phố mà, chỗ này không phải là cửa hàng tổng hợp sao?

Cũng bởi vì Lâm Triệt ở nơi này, cô ấy nói cửa hàng ở đây khá tốt, cho nên muốn cô đi cùng.

Chẳng qua, những người giàu có thường ở chung một chỗ nên cũng dễ lý giải.

Thẩm Du Nhiên dùng sức trừng mắt nhìn Trần Vũ Thịnh, đem cái đồ ném thẳng cho Trần Vũ Thịnh:

- Tôi không cần, tặng anh đấy, nhìn anh đào hoa như vậy chỉ sợ có ngày nhiễm bệnh, hừ!

-...

Thẩm Du Nhiên nói xong thì chạy nhanh ra ngoài.

Trần Vũ Thịnh ở phía sau, trên tay cầm lấy cái đồ, nhíu mày nhìn phương hướng rời khỏi của cô ấy.

Thẩm Du Nhiên đi ra còn không suy nghĩ cẩn thận, sao có thể đem vật kia để vào bên trong túi quần của mình chứ.

Lúc này, chợt nghe thấy tiếng điện thoại di động vang lên, là tin nhắn Lâm Triệt gửi tới.

"Quà tặng cảm ơn cậu, cậu nhận được chưa?"

Ngay lập tức Thẩm Du Nhiên phản ứng kịp, cái đồ là do Lâm Triệt bỏ vào. Lâm Triệt chết tiệt!

"Cậu chờ đấy Lâm Triệt, đừng để cho tớ lần tới bắt được cậu!"

Thẩm Du Nhiên thực sự cảm thấy xấu hổ muốn chết, nếu như không có ai nhìn thấy thì không sao, nhưng hết lần này tới lần khác gặp phải tên bác sĩ khốn khiếp Trần Vũ Thịnh kia, còn bị anh ta trào phúng nữa chứ!

Lâm Triệt cười "hi hi" nhìn tin nhắn Thẩm Du Nhiên gửi tới, nghĩ tới bộ dáng giậm chân của cô ấy, cô khề thờ dài một hơi, ai kêu cô ấy gây sự trước.

Rất nhanh đến nhà, nhưng mà còn chưa tới cửa đã nhìn thấy bên ngoài đậu một chiếc xe rất quen mắt.

Lâm Triệt vừa mới xuống xe, người phía sau nhanh chóng đuổi tới.

- Lâm Triệt, con đừng đi vào vội, chúng ta ở chỗ này chờ con đã được nửa ngày.

Lâm Triệt quay đầu lại, người tới là Lâm Hữu Tài.

Ở phía sau Lâm Hữu Tài là Lâm Dư đã lâu rồi cô chưa nhìn thấy.

Cô ta cũng nhìn lại, có phần không ngờ tới sẽ gặp được Lâm Triệt, con mắt cô ta toát ra tia khinh thường.

Chẳng qua là, Lâm Hữu Tài vẫn kéo Lâm Dư qua:

- Lâm Triệt, ba và chị tới thăm con một chút.

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148: Muốn Tìm Tới Cửa

Lâm Triệt giật mình nhìn hai người trước mặt.

Hai người này rốt cuộc đang làm cái quái gì?

Lâm Hữu Tài sờ cái đầu không còn mấy sợi tóc của mình, cười nói với Lâm Triệt:

- Bây giờ chị con đang gặp phải chuyện phiền phức, chúng ta không thể làm gì khác hơn là đưa con bé đến gặp con. Chuyện này rất gấp, con không thể không giúp. Rất là quan trọng, nó suy cho cùng vẫn là chị của con.

Lâm Hữu Tài nhìn Lâm Triệt, trong lòng nghĩ, sớm biết nếu không tìm tới cửa, chắc chắn Lâm Triệt sẽ không vội giúp.

Nhìn vẻ mặt của cô, quả nhiên không có chút gì gọi là sốt ruột, mình tới tìm như vậy là đúng rồi.

Nếu không, nhất định cô sẽ không làm bất cứ điều gì, cứ bỏ qua như vậy.

Lâm Triệt này một chút cũng không giống muốn vội giúp chị mình.

Lâm Triệt nhìn người tìm đến tận cửa, chỉ có thể nhìn hai người:

- Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Con còn chưa hỏi rõ nguyên nhân.

Lâm Hữu Tài vội vàng nói:

- Lúc chị con đi ra ngoài xã giao gặp một lão tổng, muốn chiếm tiện nghi, nó dĩ nhiên không đồng ý. Dựa vào nhân phẩm của chị con cũng không thể đồng ý đúng không? Chị con liền cho người ta một cái tát, kết quả bây giờ hắn buông lời, muốn nhà chúng ta không sống nổi ở thành phố B, ba còn đang rầu đây, không biết nên làm cái gì nữa, cuộc sống của chị con tốt như vậy, không thể để người khác phá hủy.

Lâm Triệt nói:

- Rốt cuộc các người đắc tội ai? Nói tên cho tôi biết trước đã.

Lâm Hữu Tài đứng đứng Lâm Dư, Lâm Dư mới không tình nguyện nói:

- Tên là Trần Cảnh Huyền, cái tên kia vừa mập mập lại khó coi, vô cùng đáng ghét. Tôi không muốn có dây dưa rề rã gì với hắn, cũng không nhìn lại mình xem, có thể xứng với tôi sao? Còn dám muốn chiếm tiện nghi của tôi, tôi đi xã giao với hắn là đã cho hắn mặt mũi rồi. Còn muốn đụng chạm đến tôi, tôi khẳng định không tha cho hắn.

Lâm Triệt cau mày nhìn Lâm Dư:

- Nếu chị không muốn có quan hệ gì với hắn thì đã không nên đồng ý đi ăn com với hắn. Là chị cho người ta hy vọng trước, không chịu cự tuyệt. Nếu từ đầu bản thân chị có nguyên tắc, hắn cũng sẽ không đến gần chị. Hắn mời ăn com, ý đồ nhất định rõ ràng rồi, chị sao lại không nhìn ra? Chuyện này từ lúc bắt đầu thì nên cự tuyệt rồi.

Lâm Triệt cũng đã từng gặp qua mấy bữa com như vậy, cho tới bây giờ cô còn không dám tham gia.

Những ông chủ kia, từ mới bắt đầu trong ánh mắt đã viết rất rõ ràng, có ý đồ gì, lời nói muốn nói ra. Cho nên Lâm Triệt luôn từ chối hết.

Có lẽ bởi vì chuyện này nên có rất nhiều người cảm thấy cô không thức thời để vụt mất nhiều cơ hội như vậy, nhưng từ trước đến nay cô chưa từng hối hận.

Cũng tốt ở chỗ, Du Mẫn Mẫn coi như là người đại diện, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa từng ép buộc cô tham gia uống rượu ăn com với người ta. Ở phương diện này, Du Mẫn Mẫn vẫn rất có nguyên tắc.

Lâm Dư nói:

- Vậy bây giờ phải làm sao? Người ta là một tổng tài, tôi cũng không dám đắc tội, không đi ăn com làm sao người ta cho tôi cơ hội?

Nào có chuyện dễ dàng như vậy? Ăn một bữa com liền cho cơ hội?

Lâm Triệt biết hiện tại nói gì cũng vô ích, chỉ có thể nhìn Lâm Dư một cái.

Lâm Hữu Tài hấp tấp nói:

- Được rồi, những cái này nói sau đi, bây giờ chúng ta nên làm gì? Lâm Triệt, con không mời chúng ta vào trong ngôi một chút sao? Vừa rồi chúng ta muốn vào nhưng người giúp việc của Cố gia không cho chúng ta vào. Cha đã sớm nói rồi, chúng ta là người nhà của con, bọn họ cũng không cho chúng ta vào, chuyện này con phải phê bình bọn họ.

Lâm Dư cũng nói:

- Đúng đó, mau chóng đuổi bọn họ đi.

Lâm Triệt nói:

- Bọn họ ở cương vị của mình cũng tự có nguyên tắc của mình, không thể cho mấy người vào.

Hơn nữa, quả thật Cố gia không cho phép người khác tùy ý đi vào. Bình thường Lâm Triệt cũng rất cẩn thận, không dẫn theo người khác vào nhà. Lúc này người nhà mình bỗng nhiên tìm tới cửa, còn là cha mình, cau mày không biết nên làm cái gì.

Lúc này, bên trong có một vệ sĩ chạy tới.

- Bà chủ, chúng tôi đã báo cho tiên sinh, tiên sinh nói có thể cho bọn họ vào trong ngôi chờ, tiên sinh sẽ nhanh chóng trở về.

Bọn họ đã được Cố Tĩnh Trạch phân phó nếu như Lâm Triệt có chuyện gì, lập tức thông báo cho anh.

Cho nên thấy Lâm Triệt trở về, bọn họ vội vàng báo lại chuyện này cho Cố Tĩnh Trạch.

Vừa nghe những người này gọi Lâm Triệt là cô chủ, Lâm Hữu Tài nghĩ, xem ra địa vị của Lâm Triệt ở Cố gia không tệ lắm.

Còn Lâm Dư thì hừ một tiếng, nghĩ, thật không biết xấu hổ, mới về ở không bao lâu đã có người gọi là cô chủ, nhất định là cô bắt người ta gọi mình là cô chủ.

Nhưng nhìn mấy vệ sĩ này, trong lòng cô ta lại không khỏi nghĩ, không hổ là vệ sĩ của Cố gia. Nhìn rất chuyên nghiệp, nhìn ai cũng đều cảm thấy cao lớn đồ sộ.

Lâm Triệt nghe vậy, Cố Tĩnh Trạch cũng biết chuyện này, chỉ có thể nhìn cha mình, quay đầu lại nói:

- Vào vào trong chờ cùng tôi.

Đương nhiên Lâm Hữu Tài rất vui mừng, lập tức vô cùng vui vẻ nói với Lâm Triệt:

- Con ngoan, một lát con nói tốt với Cố Tĩnh Trạch một chút.

Một đường đi vào bên trong, nhìn đồ trang trí hoa lệ của Cố gia, Lâm Hữu Tài với Lâm Dư đều rất thán phục.

Không hổ là nhà của Cố Tĩnh Trạch, nhìn đã biết cao quý, nhưng không khoa trương chút nào, đồ trang trí đều rất đặc biệt.

Phòng này còn lớn như vậy, ước chừng bằng mấy lần Lâm gia.

Lâm Triệt lại được ở đây. Lâm Dư không khỏi hâm mộ cùng ghen tỵ, hận muốn chết, sao Lâm Triệt có vận khí tốt như vậy? Có thể ở bên cạnh Cố Tĩnh Trạch.

Nếu cô ta cũng có thể ở chỗ này thì thật tốt biết bao.

Lâm Dư còn muốn chụp vài tấm ảnh về khoe khoang mọi người. Bị vệ sĩ bên cạnh phát hiện, lập tức đoạt lấy điện thoại di động của cô ta.

Lâm Dư tức giận kêu lên:

- Cậu làm gì vậy?

Lâm Triệt quay lại nói:

- À này, ở đây không thể chụp hình.

- Vậy sao cô có thể, tôi thấy cô chụp lại rồi khoe khoang với bạn cũng không ít.

Lâm Triệt nhìn vệ sĩ, vệ sĩ ở bên cạnh nói:

- Bà chủ có thể tùy ý, nhưng người ngoài thì không thể chụp hình. Xin lỗi, điện thoại di động của cô tôi tạm thời giữ giúp.

- Cái gì?

Lâm Dư tức đến giậm chân.

Lâm Triệt nhìn Lâm Dư một cái, nói:

- Được rồi, mau đi vào thôi.

Lâm Dư đi theo Lâm Triệt, không cam lòng kêu lên:

- Cô cứ để bọn họ lấy điện thoại di động của tôi như vậy? Tôi là chị cô, chụp vài tấm hình thì thế nào?

- Đó là công việc của bọn họ, tôi không quản được.

- Này, xem ra cô ở Cố gia cũng không có địa vị gì, ngay cả vệ sĩ cũng có thể đập đầu cô.

Lâm Triệt nói:

- Tất cả mọi người ở đây đều được phân công cả rồi, cái gì mà đập trên đầu tôi. Bọn họ được quản giáo rất nghiêm khắc, chúng tôi cũng có thể an toàn hơn, tôi cảm thấy rất tốt.

Lâm Dư nghĩ, Lâm Triệt ở cái nhà này đúng là không có chút phân lượng. Ngay cả một người giúp việc cũng không quản được, còn không biết xấu hổ mà kiêu cạo.

Nhanh chóng tới phòng khách, nhìn phòng khách to lớn, người giúp việc tới tới lui lui, nhanh chóng bày trái cây, nước trà cùng điểm tâm, trong lòng càng khen ngợi, ở đây có thật nhiều người giúp việc, đều là phục vụ Lâm Triệt? Lâm Triệt cũng thật sự quá thoải mái rồi đó.

Mấy người ngồi xuống không bao lâu đã nghe thấy tiếng động ngoài cửa vang lên.

Cố Tĩnh Trạch đã trở về.

Anh bước mấy bước tiến vào, còn mặc quần áo trong công ty, âu phục trắng, ánh mắt uồn lượn lạnh lẽo. Nhìn lại thấy cao cao tại thượng, tựa như trên người có vết người lạ chớ lại gần, hơi thở nguy hiểm nhưng lại càng khiến người khác dễ mất nhìn kỹ.

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 149: Hai Cha Con Không Biết Xấu Hổ

Ánh mắt Lâm Dư lập tức nhìn chằm chằm ra ngoài, thấy Cố Tĩnh Trạch đi vào thì vội vàng đứng lên.

Lâm Hữu Tài cũng trực tiếp nghênh đón.

- Cố tiên sinh, hôm nay chúng tôi đến đây là muốn thăm Lâm Triệt một chút, thấy con bé sống tốt như vậy thì chúng tôi cũng yên tâm.

Lâm Triệt liếc mắt.

Lâm Hữu Tài làm như không thấy ánh mắt cô, tiếp tục nói chuyện với Cố Tĩnh Trạch:

- Đây là Lâm Dư, là chị của Lâm Triệt.

Ánh mắt Lâm Dư chợt lóe, thẹn thùng rũ mắt xuống:

- Cố tổng.

Cố Tĩnh Trạch nhìn cô ta một cái sau đó nhàn nhạt gọi Lâm Triệt tới:

- Em đến cạnh tôi này.

Lâm Triệt vội vàng đi tới, nhìn Cố Tĩnh Trạch:

- Ba tôi có việc tìm tôi nên mới đến đây.

Lâm Hữu Tài lập tức nói:

- Đúng vậy, Lâm Dư nhà chúng tôi từ nhỏ đã quá chính trực lại hay tự ái cho nên với tính cách này mà ra ngoài xã hội thì quá đắc tội người khác. Bởi vì có người động tay động chân với con bé, nó liều chết không chịu nên đã đắc tội người ta, cậu xem...

Trước tiên Lâm Hữu Tài khen Lâm Dư vài câu rồi sau đó mới nói ra tình hình hiện tại.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Chuyện này tôi sẽ cho người đi giải quyết.

- Ôi, tôi cũng biết Cố tổng thật sự là một người tốt. Lâm Dư, còn không mau cảm ơn Cố tổng.

Lâm Dư càng xấu hổ mở miệng:

- Cố tổng, tôi không biết làm sao cảm ơn anh...

Cố Tĩnh Trạch kéo tay Lâm Triệt, mỉm cười nhìn Lâm Triệt, trong ánh mắt có chút cưng chiều giống như Lâm Triệt chính là bảo bối trân quý trong lòng anh, say mê ngắm nhìn cô.

Nếu cô ta có thể được Cố Tĩnh Trạch nhìn như vậy, đúng là chết cũng cam tâm.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Không cần, cảm ơn em gái cô là được rồi.

Ý của anh chính là nể mặt Lâm Triệt mới giúp đỡ bọn họ.

Trong lòng Lâm Dư trầm xuống, lúc này cảm thấy rất buồn rầu.

Kêu cô ta cảm ơn đứa em gái mà từ nhỏ không thèm nhìn tới, cô ta làm sao cũng không cam lòng.

Mà Cố Tĩnh Trạch lại nói:

- Chuyện này các người không cần lo lắng.

Lâm Hữu Tài vội vàng nói:

- Vâng, có Cố tổng giúp đỡ nên chúng tôi tuyệt đối không có việc gì phải lo lắng. Nhưng mà chi bằng để chúng tôi mời cậu ra ngoài ăn một bữa cơm được không.

Cố Tĩnh Trạch đáp lời:

- Thôi đi.

- Không được, bây giờ mọi người cũng là người một nhà, chi là ăn cơm chung thôi mà.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Phòng bếp ở đây cái gì cũng có, hai người ở lại ăn bữa cơm đạm bạc là được rồi.

Lâm Hữu Tài vừa nghe xong liền rất phấn khởi.

Có thể ở lại đây ăn cơm, dĩ nhiên là tốt hơn nhiều.

- Cố tổng thật là nhiệt tình, vậy tôi cũng không khách sáo nữa.

Lâm Triệt nhìn Cố Tĩnh Trạch, kéo anh lại nói:

- Vào trong trước đi, tôi có chuyện muốn nói với anh...

Cố Tĩnh Trạch gật đầu, để cho người giúp việc ở lại tiếp khách, cùng Lâm Triệt đi vào bên trong.

Lâm Triệt nhìn Cố Tĩnh Trạch:

- Sao lại giữ bọn họ ở lại dùng cơm?

- Họ đã tới đây một chuyến, không giữ lại ăn cơm dường như cũng không lễ phép lắm.

Lâm Triệt nói:

- Anh không cần đối tốt với bọn họ như vậy. Họ chỉ biết được voi đòi tiên thôi, ông ấy là ba của tôi, tôi còn không biết rõ sao.

- Không sao cả, bọn họ có thể làm được gì chứ.

Cố Tĩnh Trạch sao cũng nói được.

Lâm Triệt đổi chủ đề:

- Nhưng tại sao anh lại trở về rồi?

Cố Tĩnh Trạch nhìn Lâm Triệt:

- Tôi không quay lại, bọn họ không phải sẽ quẩn lấy em không tha sao.

- À.

Lâm Triệt nghĩ: “Anh lại có thể vì lo cho mình” nên không khỏi cười khẽ, cảm kích nhìn Cố Tĩnh Trạch:

- Nhưng dù là vậy cũng không cần giữ bọn họ lại ăn cơm, thật là...

Cô không phải không nhìn thấy lòng dạ của Lâm Dư hướng về Cố Tĩnh Trạch, đáng vẻ giống như sắp chảy nước bọt tới nơi.

- Để bọn họ đợi một lát ngoài kia không biết sẽ lại có suy nghĩ bất chính gì nữa.

Cố Tĩnh Trạch kéo cô nói:

- Chính là cho họ một cơ hội chết tâm.

Lâm Triệt bật cười nhìn anh.

Cô cảm thấy Cố Tĩnh Trạch chắc cũng cùng suy nghĩ với mình.

Nói tới giải quyết những việc rắc rối thế này thì Lâm Triệt tuyệt đối tin tưởng Cố Tĩnh Trạch.

Mà lúc này, quả nhiên hai người bên ngoài cũng có ý nghĩ xấu xa.

Lâm Dư thấy bọn họ cùng nhau đi vào trong, tức giận nói:

- Cố Tĩnh Trạch sao lại nhìn trúng Lâm Triệt chứ.

“Lâm Triệt làm gì có ngực to như mình.”

Lâm Hữu Tài nói:

- Được rồi, ban đầu ba muốn nó thay thế con để gả cho Trình gia. Nhưng hiện tại xem ra lại may mà không gả nó qua đó.

- Ba còn nói nữa, con cũng bị dọa chết khiếp rồi. Con cũng không muốn con gả cho thằng ngốc kia.

Lâm Dư nói tiếp:

- Tốt nhất nên gả cô ta qua bên đó, gì mà may mà không gả chứ. Nếu để cô ta gả qua đó rồi thì bây giờ cũng sẽ không ở trước mặt con ra vẻ ta đây. Thấy cô ta cao cao tại thượng như vậy, con liền cảm thấy không thoải mái.

Lâm Hữu Tài nói:

- Con không thể nghĩ như vậy được. Nó mà phát lên được thì chúng ta cũng sẽ có chỗ tốt.

- Con mới không cần cô ta giúp đỡ, không biết nó đã dùng đường ngang ngõ tắt nào mới có thể đổi vận được như vậy. Nếu nó không dùng thủ đoạn thì ai sẽ để ý chứ.

- Nay, Lâm Dư con phải suy nghĩ một chút chứ. Hiện tại nó lợi hại như vậy mới có thể cho con cơ hội được nhìn thấy Cố Tĩnh Trạch, con mới có thể bước chân tới Cố gia. Bây giờ con phải đem cơ hội này nắm cho thật chặt...

Lâm Hữu Tài nháy mắt với Lâm Dư.

Lâm Dư lập tức phản ứng lại.

Chính là muốn nói, bây giờ cô được nhìn thấy Cố Tĩnh Trạch.

Hơn nữa Cố Tĩnh Trạch lại còn đẹp trai, mê người như vậy.

Cô phải đem cơ hội này nắm chặt mới được.

Đến giờ ăn cơm, người giúp việc đã sớm vào phòng ăn bày chuẩn bị. Nhìn cái bàn thật to kia, xung quanh là chén đĩa được bày biện tinh xảo, chính giữa để thức ăn, trông rất đẹp mắt. Trong lòng Lâm Dư và Lâm Hữu Tài đột nhiên cảm thán, đây quả nhiên là cuộc sống của người có tiền.

Lúc này, Lâm Triệt và Cố Tĩnh Trạch mới chậm rãi đi tới.

Cố Tĩnh Trạch kéo tay Lâm Triệt đến trước bàn ăn sau đó kéo ghế ra cho Lâm Triệt, nhìn cô ngồi xuống rồi Cố Tĩnh Trạch mới quay trở lại vị trí của mình.

- Chỉ là bữa cơm bình thường, hy vọng hai người không chê.

Cố Tĩnh Trạch nói.

Nếu như đây là bữa cơm bình thường, vậy thì bọn họ thật không biết khi Cố gia nghiêm túc chuẩn bị một bữa ăn sẽ như thế nào.

Lâm Hữu Tài lập tức nói:

- Đã quá đầy đủ rồi.

Lúc ăn cơm, Lâm Hữu Tài vẫn nhìn Lâm Triệt, thấy cô không thèm nhìn đến ông thì cũng chỉ có thể nhịn xuống.

Thật vất vả mới ăn xong, thấy không có lý do gì ở lại đây nữa nên Lâm Hữu Tài vội vàng nói với Lâm Triệt:

- Lâm Triệt à, ba muốn dặn dò riêng con vài câu.

Lâm Triệt im lặng nhìn Lâm Hữu Tài.

Buồng đồ trong tay xuống, cùng Lâm Hữu Tài đi vào trong.

Lâm Hữu Tài nhanh chóng quay đầu lại nháy mắt với Lâm Dư.

Lâm Dư ngồi ở đó, sống lưng đều dưới thẳng tắp, khăn trang xen lẫn hưng phấn nhìn Cố Tình Trạch đang nhàn nhã ngồi bên kia.

Nhưng cô ta lại không chú ý đến ánh mắt lãnh đạm kia của Cố Tình Trạch.

Vào trong phòng, Lâm Triệt hỏi:

- Ba, chuyện đó không phải giải quyết xong rồi sao, kêu con vào đây làm gì?

Lâm Hữu Tài nói:

- Cố Tình Trạch này, xem ra đối xử với con rất tốt.

Lâm Triệt trả lời:

- Đúng vậy.

Lâm Hữu Tài nói:

- Lâm Triệt à, nhà chúng ta thật vất vả lắm mới nuôi con lớn khôn. Con suy nghĩ một chút, nếu không phải Lâm gia thì con có thể được như bây giờ sao? Con cũng không thể thấy mình bay lên cảnh cao liền quên cả nhà chứ.

- Rốt cuộc ba muốn cái gì? Có thể nói thẳng không?

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 150: Thu Thập Bọn Họ Là Được Rồi

Lâm Hữu Tài cười ha ha:

- Lâm Triệt, tâm tư của một người đàn ông đều sẽ thay đổi, đối với phụ nữ cũng vậy, thử qua một lần khả năng sẽ chán ngấy, nhất là người như Cố Tình Trạch. Ba cũng là vì suy nghĩ cho các con thôi, cha lo lắng cậu ta không thích con, đến lúc đó lại bỏ con, để chị con... cũng cùng cậu ta tiếp xúc một chút, con nên chiều cố một chút...

Lâm Hữu Tài nói đủ một mớ, nhưng Lâm Triệt suy nghĩ một chút, lập tức đã hiểu rõ ra.

- Ba, ba nói vậy là có ý gì, ba còn nghĩ để Lâm Dư đi... đi... Ba xem Cố Tình Trạch là cái gì?

Lâm Hữu Tài cũng không biết xấu hổ, nhưng rốt cuộc Lâm Dư mới là con gái ruột của bọn họ, đứa con gái này, khẳng định không thể trông cậy vào như Lâm Dư, cho nên ông ta vẫn muốn để Lâm Dư có thể có lợi lộc.

Lâm Triệt quay đầu vừa muốn đi, Lâm Hữu Tài cuống quýt gọi Lâm Triệt lại:

- Này, Lâm Triệt, con làm sao lại không hiểu chuyện như thế?

- Tôi như vậy gọi là không hiểu chuyện?

- Chẳng lẽ con cứ không nghĩ đến chị con như vậy sao? Chỉ muốn bản thân mình tốt, không suy nghĩ đến người khác?

Lâm Triệt thật sự cảm thấy, tam quan của bản thân đều bị người ba có suy khác lạ này của chính mình lật đổ.

Mà cùng lúc đó, ở bên ngoài.

Lâm Dư thấy bọn họ cuối cùng đã đi ra.

Nhìn qua phương hướng Cổ Tĩnh Trạch, ánh mắt lộ ra rõ vẻ ái mộ.

Cho dù chỉ là nhìn anh như vậy, căn bản còn chưa có hiểu qua Cổ Tĩnh Trạch, nhưng một người đàn ông như vậy rất khó để không khiến người khác ái mộ.

Nhìn đường nét cứng rắn ở trên thân hình Cổ Tĩnh Trạch, đều lộ ra một khí chất lạnh lạnh của một người đàn ông, không chút nào giống với loại đàn ông âm nhu đang thịnh hành, ngược lại còn đẹp như thế, thật khiến cho người ta cảm thấy khó có được.

Bên trong Cổ gia lại rất tốt, khó trách Cổ gia có đại minh tinh Cổ Tĩnh Dư có vận người mê, mà Cổ Tĩnh Trạch thần bí âm trầm như vậy dĩ nhiên cũng khiến cho người ta thích như thế.

Lâm Dư tận lực kéo xuống cổ áo của mình khiến bộ ngực mình lộ ra rất nhiều, nhìn Cổ Tĩnh Trạch nói:

- Cổ tổng, nơi này của ngài thật sự rất lớn nha, thật là đẹp.

Nghe thấy tiếng ông ọ của phụ nữ, Cổ Tĩnh Trạch bất động thanh sắc ngẩng đầu lên, nhìn cô ta:

- Vậy sao?

Lâm Dư nói:

- Đúng vậy, người ta thật sự là hâm mộ Lâm Triệt, có thể ở một nơi như thế.

Cổ Tĩnh Trạch hơi nhíu mày nhìn Lâm Dư.

Lâm Dư nói:

- Cổ tổng, bảo vệ ở nơi này của ngài cũng thật là lợi hại, người ta vừa muốn vào, liền kéo kéo quần áo của người ta đến rách luôn này.

Cô ta nói, giật giật quần áo có chút hồng của mình, thừa cơ kéo quần áo xuống càng thấp.

Nhưng dường như Cổ Tĩnh Trạch đang nhìn bên này mà lại như không nhìn.

Lâm Dư buồn bực suy nghĩ, rốt cuộc anh có nhìn thấy được lồng ngực của cô ta không đây?

Thân hình của cô ta rất tốt, gen Lâm gia cũng không tệ, nhìn cái con đi Lâm Triệt kia cũng trở mã đẹp như thế liền biết, cho nên Lâm Dư đối với tướng mạo và dáng người của mình đều có mười phần tự tin.

Cổ Tĩnh Trạch buông xuống cái tách trong tay, nhàn nhạt nhìn qua, thanh âm không nóng không lạnh nói:

- Đây là việc của bọn họ, không thể lỏng lẻo, mong thông cảm cho.

Lâm Dư trầm mặt lại.

Trong lòng nghĩ, Cổ Tĩnh Trạch cũng quá không hiểu phong tình rồi.

Lâm Dư thấy mình còn chưa đủ lớn mật, phụ nữ mà theo đuổi đàn ông chỉ cách một trang giấy mỏng, đàn ông không có người nào có thể chống cự được thân thể hấp dẫn của phụ nữ.

Lâm Dư lập tức đứng dậy, nhìn Cổ Tĩnh Trạch, đi thẳng về phía trước:

- Cổ tổng, người ta không thể thông cảm thì cũng phải đền quần áo cho tôi mới được, tôi...

Đã thấy Cổ Tĩnh Trạch hí mắt, còn chưa có tiếp cận hần, xung quanh bỗng nhiên có vài người xông lên, cùng nhau đè Lâm Dư trên mặt đất.

Âm thanh kiều nộn của Lâm Dư biến thành tiếng thét chói tai, mặt cô ta dán ở trên mặt đất, cảm thấy chính mình bị đặt ở trên nền nhà không nhúc nhích được, sau một lúc mới phản ứng lại, bộ dáng này bản thân có bao nhiêu khó coi, nhất thời xấu hổ không chịu nổi, chỉ ước mình chưa từng tới nơi này.

- Buông ra... Các người là ai, các người... Các người sao lại đối xử với tôi như vậy?

Cô ta gãy giữa một lúc mới nhớ tới, những người này tuyệt đối không hiểu được thương hương tiếc ngọc là gì, gắt gao dè Lâm Dư không thả.

Lúc này, Lâm Triệt cùng Lâm Hữu Tài bên trong vôi vàng đi tới.

Nhìn thấy một màn Lâm Dư như thế này, trên mặt Lâm Hữu Tài tôi sầm lại.

Lâm Dư, cũng quá không chịu thua kém, đã vậy còn quá...

Lâm Hữu Tài vội vã nói:

- Cố tổng, Cố tổng, xin ngài hạ thủ lưu tình, Lâm Dư làm sao vậy?

Lâm Triệt nhìn thoáng qua, lại dường như đã hiểu rõ, hờ hững nhìn thoáng qua, đi tới bên cạnh Cố Tĩnh Trạch.

Cố Tĩnh Trạch nhàn nhạt nhìn hai người, mới tay giờ lên:

- Các cậu làm cái gì đấy, mau buông ra.

Lúc này mấy tên vệ sĩ mới buông Lâm Dư đang chật vật không chịu nổi ra.

Cố Tĩnh Trạch cười nhạt, nói thật có lỗi, nhưng ngữ khí không hề thể hiện một chút có lỗi nào.

- Thật có lỗi, những bảo an trong nhà của tôi quá nhạy cảm, ngoại trừ người quen thuộc, người không quen tiếp cận tôi sẽ bị đối xử như vậy, tôi cũng đã nói với bọn họ rất nhiều lần, nhưng cũng không có cách nào.

Trên mặt Lâm Hữu Tài ngưng ngừng, lôi kéo Lâm Dư, Lâm Dư hận mình không thể chưa từng tới nơi này, ngẩng đầu lên cũng không dám, oán hận cúi đầu.

Lâm Hữu Tài còn có thể nói cái gì, chỉ có thể nói:

- An toàn là trên hết, an toàn là trên hết, nghiêm ngặt một chút mới ổn, thật tốt.

Lâm Hữu Tài đỡ Lâm Dư, nhìn Lâm Triệt một chút, cũng không nói cái gì chỉ có thể ở trong lòng âm thầm mắng, cái đứa con điểm này, thật sự là càng ngày càng lợi hại.

Quả nhiên là ăn cây táo rào cây sung, hiện tại sung sướng nên không quan tâm gì tới bọn họ nữa.

Lâm Hữu Tài cười nói:

- Hiện tại cũng không có việc gì, biết Lâm Triệt ở đây sống tốt là được rồi, chúng ta cũng an tâm hơn, cũng không nên quấy rầy Cố tổng, liền đi trước.

Cố Tĩnh Trạch cười nói:

- Vậy thì tốt, tôi còn có một số chuyện khác với Lâm Triệt, cũng không thể tiễn hai vị.

Cuối cùng Lâm Hữu Tài hung tợn nhìn Lâm Triệt một chút, quay người liền đi ra ngoài.

Ra đến bên ngoài, Lâm Dư mới hất ra tay cha mình ra:

- Thật sự là tất cả đều tại cha để cho con tới đây, nhìn đi, nhìn đi.

Lâm Hữu Tài cũng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép:

- Được rồi, chính con cũng không có nắm chắc tốt cơ hội, nhưng mà con nhìn có manh mối gì không, nếu người đàn ông kia có hứng thú với con dù hấn không nhúc nhích cũng có thể nhìn ra.

- Còn nói sao, con nhìn rồi, anh ta căn bản là không được, ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn con một chút, hừ.

- Con, đứa bé này, làm sao lại không được chứ, hấn cùng Lâm Triệt...

- Lâm Triệt... Lâm Triệt, sao con lại chênh lệch với cô ta như vậy được, khẳng định là Cố Tĩnh Trạch có vấn đề, nếu không sao lại để ý đến Lâm Triệt mà chú ý mắt con!

Quay đầu nhìn nơi ở rộng lớn này, nghĩ đến Lâm Triệt sống ở bên trong trong lòng liền tức giận.

Nhưng Cố Tĩnh Trạch này thế mà lạnh lùng như vậy, cô ta nên làm gì bây giờ?

Bên trong.

Lâm Triệt nhìn xem cha mình cuối cùng cũng đi, tức giận nói:

- Bọn họ cũng không biết xấu hổ.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Được rồi, đi thì đi, em cũng không cần quản bọn họ là được.

Lâm Triệt chẳng qua là cảm thấy làm trễ nải thời gian của Cố Tĩnh Trạch, thật là không tốt.

- Thật xin lỗi, còn phải nhờ anh đến xử lý.

- Lần sau nên nói cho tôi sớm một chút.

Cố Tĩnh Trạch chọc vào cái mũi của cô:

- Với cái trí thông minh này của em, khẳng định sẽ không xử lý được những việc này, vẫn là tôi đến xử lý mới tốt.

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 151: Cậu Đã Từng Thích Tớ Sao?

Lâm Triệt phản đối:

- Không có đâu, bình thường tôi cũng không để ý tới bọn họ đâu mà, nhìn thấy liền tránh ra xa đó.

Cố Tĩnh Trạch nhìn cô:

- Em như vậy đúng là thật ngốc, tránh đi là được rồi.

Lâm Triệt thật sự rất cảm kích, Cố Tĩnh Trạch có thể giúp cô như vậy, chuyện này làm cho cô cảm thấy rất vui.

Nhưng mà khi Lâm Dư về tới nhà liền thấy Lâm Triệt không một chút kiêng dè.

Mọi người đều ở trong nhà, Tần Khanh cũng ở đó nghe, Lâm Dư tức giận nói:

- Mà cũng được xem như là một đại minh tinh vậy mà lại bám được vào một nhân vật lớn. Không chào đón cha con chúng tao còn chưa tính, còn cố ý nhục nhã chúng tao như vậy. Tao biết không hẳn là phải tìm mày hỗ trợ, tao biết mày sẽ không giúp chúng tao đâu. Mày hận không thể giết chết chúng tao còn chưa tính mà còn muốn giúp chúng tao, cũng chỉ là muốn mượn cơ hội này nhục nhã để chúng tao mà thôi, hừ.

Nói xong, Lâm Dư liền tức giận trở về phòng.

Ngày hôm sau, Lâm Triệt chạy đi quay phim. Bên công ty đưa xuống cho cô hai người trợ lý, còn có Du Mẫn Mẫn, thật ra Lâm Triệt cũng cảm thấy mình không cần phải có nhiều trợ lý đi theo như vậy. Nhưng Du Mẫn Mẫn nói nếu công ty đưa xuống thì cũng là dùng để giúp đỡ cô, cứ dùng đi. Họ là người mới, dẫn họ theo để họ có thêm kinh nghiệm.

Hai người trợ lý này trong đó có một người gọi là Tiểu Đào, một người gọi là Tiểu Tiêu. Đi theo Lâm Triệt chạy tới chạy lui rùm beng cả lên, chuyện gì cũng không cần Lâm Triệt phải đụng đến.

Lâm Triệt ở trường quay chung với mọi người ở rất hòa hợp, quay phim cũng tiến hành rất thuận lợi. Trong phòng nghỉ, Lâm Triệt xem lại kịch bản, hai trợ lý mang tới nước chanh tốt cho da của cô, mang cho cô hoa quả có ảnh hưởng tốt cho thân thể. Giữa trưa, trợ lý còn cố ý tới hỏi cô muốn ăn cái gì.

Lâm Triệt nói tên vài món ăn rồi bọn họ cùng nhau đi ăn.

Tiểu Đào nhìn mấy món ăn có hàm lượng chất béo cao, kinh ngạc nói:

- Chị Triệt, chị ăn những món ăn này không sợ béo sao?

Lâm Triệt cười cười nói:

- Tôi có thể ăn bao nhiêu cũng không béo, lỡ có hơi lên cân một chút thì đói hai ngày liền gầy lại.

Tiểu Đào cực kỳ hâm mộ.

- Chị làm cho người ta hâm mộ chết mất.

Ban đầu hai người trợ lý còn rất lo lắng, sợ hãi Lâm Triệt. Nhưng khi thấy Lâm Triệt rất thân thiện, không có tính cách kiêu ngạo của một đại minh tinh, bọn họ cũng đều thả lỏng nói chuyện với Lâm Triệt.

Tiểu Tiêu nói:

- Em luôn cho rằng hoàn cảnh ở đoàn làm phim rất gian khổ, xem ra cũng không tồi đâu.

Lâm Triệt ăn món ăn nói:

- Đâu có, trước kia chị cũng rất khổ. Lần này đoàn phim đối xử với chị rất không tệ, còn cho cả một phòng nghỉ cho một mình chị, trước kia luôn đứng ở ngoài hay tìm một băng ghế ở góc phòng ngồi chờ diễn.

Tiểu Đào nói:

- Đó là vì bây giờ chị Triệt của chúng ta là nữ diễn viên chính, đương nhiên là phải có phòng nghỉ của riêng mình, hoàn cảnh cũng tốt hơn rất nhiều rồi.

Tiểu Đào lại nói:

- Chị Triệt, nghe nói lúc mới vừa vào thủ đô đã có một thời gian chị đi làm trợ lý, lúc trước chị thật sự đã làm sao?

- Đã làm rồi, chị đã từng làm trợ lý một năm.

Lâm Triệt vừa nói vừa ăn, nghĩ rằng trước kia vì ý chí phấn đấu quá cao nên đúng là rất vất vả, bây giờ nghĩ lại cũng cảm thấy thật thú vị.

Ngày bình thường tất cả mọi người gặp Lâm Triệt đều chào hỏi, Lâm Triệt vô tâm không tìm không phôi, rất mau chóng đã quen biết với các diễn viên lớn nhỏ trong đoàn phim. Hoàn thành một ngày quay phim, Du Mẫn Mẫn biết Lâm Triệt vô tâm không tìm không phôi, cũng không biết cho những các minh tinh khác một ít phúc lợi liền giúp cô mang cho mọi người mấy viên thịt nướng.

Một lúc sau Lâm Triệt mới rời khỏi đây, đi theo Du Mẫn Mẫn đến trung tâm thương mại làm vận động. Rất nhanh cô đã rời khỏi đó, còn chưa đi được vài bước lại nhìn thấy Tần Khanh cũng đang ở đây.

Lúc này Lâm Triệt mới nhớ tới trung tâm thương mại này là của Tần gia.

Tần Khanh đứng ở tận cùng bên trong nhìn Lâm Triệt, cô đang cười cười đi ra, thân hình cao gầy mảnh khảnh, ở giữa đám người vô cùng chói mắt.

Tần Khanh cười đi qua:

- Cậu tới đây làm vận động à?

Lâm Triệt nói:

- Đúng vậy, tớ đã quên đây là của nhà cậu, nếu sớm biết trước hẳn là nên làm quen với cậu, lúc đó cậu sẽ trả cho tớ rất nhiều tiền!

Tần Khanh nhìn Lâm Triệt nói:

- Bây giờ cậu còn cần tiền sao?

- Đương nhiên là rất cần.

Lâm Triệt nói rồi cùng hắn đi ra ngoài.

Tần Khanh nhớ tới chuyện ngày hôm đó, nói với Lâm Triệt:

- Mấy ngày hôm trước, người nhà cậu đến Cố gia tìm cậu sao?

Lâm Triệt vừa nghĩ cũng biết, lúc bọn họ quay về không biết sẽ lại mắng chửi cô như thế nào đây.

Lâm Triệt nhìn Tần Khanh.

- Đúng vậy, bọn họ trở về nháo loạn như thế nào vậy?

Tần Khanh nói:

- Chị của cậu làm vậy là không đúng Lâm Triệt nói

- Thật ra tớ cũng không nghĩ sẽ làm như vậy với chị ta, chính chị ta tự biết chị ta đã làm cái gì. Huống hồ tớ cũng chưa nói gì quá lên, cũng chưa làm qua chuyện gì. Chính là do bọn họ tự đi tìm đường chết, tớ cũng kéo không được. Cho nên, bây giờ cho dù bọn họ có nói tớ như thế nào, tớ vẫn chỉ có thể nghe thôi.

Lúc này, di động của Lâm Triệt vang lên.

Lâm Triệt cúi đầu nhìn màn hiện lên hai chữ chồng yêu.

Xung hô như thế làm cho Tần Khanh sững sốt.

Không biết tại sao trong lòng lại cảm thấy không thoải mái.

Lâm Triệt cũng cảm thấy ngượng nhưng thật ra cũng đã quen với cách xưng hô này. Chẳng qua là Tần Khanh đang ở bên cạnh, suy cho cùng thì vẫn có hơi ngượng ngùng.

Cô tiếp điện thoại nói:

- Có chuyện gì?

Cố Tĩnh Trạch nói

- Em làm xong chưa? Làm xong rồi thì đi ăn cơm.

- Tôi đã làm xong rồi, đang đi ra ngoài đây.

- Được, đợi một chút tôi sẽ qua đón em.

- Biết rồi, quý lái nhai.

- Như vậy mà là lái nhai à, tôi sợ em bị thiếu năng trí tuệ nên tìm không thấy địa chỉ thôi.

- Cút!

Lâm Triệt tắt điện thoại, ngẩng đầu lên, thấy ánh mắt của Tần Khanh không khỏi ngượng ngùng, dùng ngón tay vuốt vuốt mấy sợi tóc bên tai:

- Làm sao thế, cậu cứ nói tiếp đi.

Tần Khanh nhìn điện thoại của cô, trầm ngâm, đó là Cố Tĩnh Trạch sao?

Cái tên chồng yêu kia, là Cố Tĩnh Trạch sao?

Nhưng khi nghe bọn họ nói chuyện, những lời này giống như là họ nói với nhau mỗi ngày, rất tự nhiên không chút ngượng ngùng, lúng túng.

Tần Khanh nói:

- Cậu thật sự cùng với Cố Tĩnh Trạch...

- Làm sao vậy?

Tần Khanh nói:

- Không có gì, chẳng qua là tớ vẫn luôn cảm thấy, Cố Tĩnh Trạch không phải là một người chồng tốt. Ít nhất thì đối với phụ nữ mà nói, anh ta không phải là lựa chọn tốt nhất, cậu có thể tìm được người chồng tốt hơn mà.

Lâm Triệt cười cười, nhìn Tần Khanh.

- Người chồng tốt nhất là người kiểu nào?

- Người hợp với cậu.

Tần Khanh nói.

Lâm Triệt nói:

- Vì sao mà tớ với Cố Tĩnh Trạch không hợp với nhau?

Tần Khanh nói:

- Cuộc sống của loại người này, quá phức tạp.

Lâm Triệt nói

- Tôi biết cậu muốn nói cái gì. Bởi vì thân phận của tôi, bởi vì gia thế của tôi, bởi vì cuộc sống của tôi quá khác nhau với anh ấy, bởi vì tôi thực sự không xứng với anh ấy.

- Không phải đâu...

Chỉ là trong lòng Tần Khanh không nghĩ đến bọn họ lại ở bên nhau, suy nghĩ như thế tuy rằng quả thật rất bình thường, nhưng mà cậu lại không thể không chế được suy nghĩ đó.

- Rất xin lỗi, tôi không có ý này, chỉ là cảm thấy tôi không thích lắm khi thấy cậu với anh ta ở bên nhau.

Lâm Triệt kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Sắc mặt Tần Khanh có phần mất tự nhiên, nhìn ra phía bên ngoài.

- Lâm Triệt, chúng ta đã quen nhau rất nhiều năm.

- Đúng vậy.

- Từ lúc vừa mới bắt đầu, tôi coi cậu chỉ là bạn bè.

- Ừ...

Tần Khanh nhìn Lâm Triệt.

- Cậu đã từng thích tôi sao?

Lâm Triệt kinh ngạc nhìn về phía Tần Khanh.

Bạn đang đọc truyện *Thiêm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 152: Nhào Vào Trước Mặt Cô

Lâm Triệt kinh ngạc, chẳng lẽ lúc mình yêu thầm cậu ấy bị cậu ấy phát hiện rồi?

- Sao... Sao cậu lại đột nhiên hỏi vậy?

Tần Khanh nói:

- Không có gì. Chỉ vì tôi cảm thấy mối quan hệ của chúng ta từng khá thân mật, mỗi ngày đều ở bên nhau, vì sao cậu lại không thích tôi?

Lâm Triệt nhìn khuôn mặt trẻ trung của Tần Khanh, nhớ tới thời gian thân mật gần gũi. Bọn họ đúng là từng có quá khứ thân mật, làm bạn bè, làm bạn học, nhưng cuối cùng cũng không ở bên nhau.

Bởi vì lúc đó cậu đang ở bên Lâm Ly.

- Nếu cho tôi cơ hội trở về quá khứ, tôi nhất định sẽ tỏ lộ với cậu.

Lâm Triệt cười nói.

Nhưng là đáng tiếc là, Lâm Triệt khi đó quá mức mềm yếu, quá tự ti, từ đầu đến cuối vẫn không dám chọc thủng tâm sự của mình.

Hai mắt Tần Khanh sáng lên.

Lâm Triệt ha hả cười:

- Xem kia, đã dọa đến cậu sao? Lừa cậu chơi thôi, tớ cho rằng có thể là do cảm giác của cậu không đúng đi? Tóm lại, bây giờ cũng thật tốt. Cậu và Lâm Ly ở bên nhau, chúng ta từ quan hệ bạn học trở thành quan hệ thân thích.

Tần Khanh lập tức thất vọng nhìn Lâm Triệt, chẳng lẽ cô ấy chưa từng thích mình?

Tần Khanh nhìn Lâm Triệt, cô vuốt vuốt tóc của mình, rừ mi cười nhạt, cô như vậy không khỏi làm người khác không cẩn thận động lòng.

Lâm Triệt xua xua tay với cậu:

- Tớ đi trước đây, tớ còn có việc.

Tần Khanh gật gật đầu, nhìn cô rời đi, nghĩ tới cô muốn đứng bên cạnh Cố Tĩnh Trạch, vậy mà trong lòng lại có phần bất mãn.

Chỉ là bỗng nhiên trong lòng có ý định dứt khoát đoạt lấy Lâm Triệt từ bên người Cố Tĩnh Trạch.

Nhưng Cố Tĩnh Trạch là một người đàn ông mạnh mẽ như thế, cậu làm sao để đoạt được?

Tần Khanh nghĩ, tại sao cố tình là Cố Tĩnh Trạch. Nếu là người khác, có lẽ còn có thể, nhưng là Cố Tĩnh Trạch, mặc kệ là quyền lực, quyền lợi đều cao hơn người khác một bậc.

Lúc này, ở đằng trước, bỗng nhiên cậu nhìn thấy trên trần có cái gì rơi xuống, mà vị trí rơi xuống là nơi Lâm Triệt đứng mà Lâm Triệt lại không chú ý tới.

- Lâm Triệt, tránh ra.

Lâm Triệt nhìn xung quanh không phát hiện bóng người Cố Tĩnh Trạch, bỗng nhiên Tần Khanh ở phía sau hét đến khàn cả giọng, lập tức khiến cô chú ý.

Quay đầu lại liền thấy thân thể to lớn của Tần Khanh trực tiếp nhào tới. Lâm Triệt chưa kịp phản ứng đã bị Tần Khanh áp xuống dưới đất. Lâm Triệt ngây ngốc, lúc tỉnh táo Tần Khanh đã ngã trên người cô.

Lâm Triệt hoảng sợ, lúc này mới thấy một chiếc đèn pha lê to từ trên trần rơi xuống đất, mảnh vỡ tung tóe trên sàn nhà, ghim trên lưng Tần Khanh.

Vì cứu cô nên trên người cậu mới bị ghim thật nhiều mảnh nhỏ.

- Cứu mạng... Cứu người với...

Lâm Triệt sớm đã bất chấp mọi thứ, vội vã ôm Tần Khanh từ trên mặt đất lên, kêu lớn.

Mà bên kia.

Cố Tĩnh Trạch ở cửa đợi hồi lâu, không thấy có người tới.

Nha đầu này, không biết lại chạy tới chỗ nào.

Anh cầm lấy điện thoại, bấm gọi cho Lâm Triệt, lại phát hiện cô đã trực tiếp tắt máy.

Nha đầu phiền toái này, không phải gặp phải chuyện gì rồi?

Mà lúc này.

Trong bệnh viện, Lâm Triệt lo lắng thấp thỏm nhìn Tần Khanh bị đặt trên giường, bác sĩ gấp từng mảnh từng mảnh thủy tinh nhỏ từ trên lưng anh ra.

Trên lưng cậu máu tươi mờ mờ, khiến người ta nhìn thực sự rất sợ hãi.

Lâm Triệt nghe thấy tiếng chuông điện thoại, nhưng là chưa kịp bắt máy thì cảm thấy tay mình bị Tần Khanh siết chặt.

Không có cánh nào, nghe tiếng chuông điện thoại ầm ầm đành phải tắt máy.

Nhìn Tần Khanh như vậy, trong lòng sớm hỗn loạn, bất an. Không nghĩ tới cậu lại giúp mình ngăn chặn một tai họa như vậy. Trong lòng cô vừa là áy náy, vừa là khổ sở, cậu làm chuyện này vì cái gì? Thấy như vậy có vẻ rất đau.

Cố Tĩnh Trạch ngừng xe ở ngoài trung tâm mua sắm, vệ sĩ đi tới nói:

- Vừa rồi phu nhân làm xong vận động, đội tiên sinh nên không cùng nhân viên công tác rời đi, liền tự mình đến. Nghe nói, phu nhân đến cùng với Tần nhị thiếu gia

Tần nhị thiếu gia...

Tần Khanh?

Khuôn mặt anh nghiêm lại, bảo vệ vội hỏi:

- Tiên sinh, vậy bây giờ...

- Trở về

Cố Tĩnh Trạch nhíu mày, phất tay kêu người đem cửa sổ xe đóng lại.

Cửa sổ xe chậm rãi kéo lên.

Tài xế nói:

- Tiên sinh, chúng ta phải đi từ phía sau rồi, đường phía trước đã bị niêm phong, nghe nói đồ trang trí rơi xuống làm người bị thương.

- Ừ.

Mặc kệ đi đường nào, lúc này anh chỉ muốn nhanh nhanh về nhà.

Bệnh viện.

Lâm Triệt còn nghĩ, điện thoại Cố Tĩnh Trạch vừa mới vang lên, nhất thời sốt ruột, không biết nên nói như thế nào, liền không tiếp. Bây giờ nhìn Tần Khanh đã khá hơn, thay quần áo, uống thuốc, nằm trên giường, ổn định nhiều. Cô rất cuộc cảm động lên.

Nhưng là còn chưa kịp bật lên, bỗng nhiên Tần Khanh ở bên trong rên hừ hừ:

- Lâm Triệt, Lâm Triệt...

Lâm Triệt chạy nhanh buông xuống di động, đi qua.

- Tần Khanh, làm sao vậy? Có đau chỗ nào không?

Tần Khanh cầm tay Lâm Triệt một phen.

Lâm Triệt không để trong lòng, vừa mới lúc sát trùng cũng như thế này, gắt gao cầm tay cô. Có lẽ lúc bị thương, có người quen bên người mới tốt.

Tần Khanh nhìn Lâm Triệt:

- Đừng đi.

- Được, được tớ không đi. Tần Khanh, số điện thoại người nhà cậu đâu, tớ muốn gọi cho họ một cái. Cậu bị thương thế này rất có khả năng nhiễm trùng, tuy chúng ta đang ở bệnh viện nhưng cũng không phải bệnh viện tốt nhất. Có cần tớ gọi điện cho họ xem họ xử lý thế nào không?

- Tớ...chỉ muốn cùng cậu ở chung một chỗ.

- ...

Lâm Triệt ngốc nghếch nói:

- Được, tớ đang ở cùng với cậu

- Không, Lâm Triệt... Tớ chính là nghĩ muốn một mình ở bên cậu.

- ...

Lâm Triệt trong lòng chắc chắn, nhìn Tần Khanh.

- Tần Khanh, cậu...

Tần Khanh nắm chặt tay cô:

- Lâm Triệt, vừa mới trong nháy mắt, tớ có một loại cảm giác, vì cậu, tớ có thể làm bất cứ thứ gì. Đây không phải là không bình thường sao?

Trái tim Lâm Triệt lập tức hoảng loạn.

- Cậu nói cái gì?

- Tớ biết, bây giờ nói câu này không ổn lắm, nhưng mà Lâm Triệt, bỗng nhiên tớ có phản hồi hận. Có lẽ nếu tớ đối xử với cậu tốt một chút, như vậy, cậu

sẽ không... sẽ không ở bên Cố Tĩnh Trạch.

Lâm Triệt lập tức luống cuống, buông lỏng tay Tần Khanh ra.

Tần Khanh không nắm lại được, nhìn Lâm Triệt:

- Cậu...

Lâm Triệt biết, mình yêu thầm Tần Khanh đã rất lâu.

Nhưng mà lúc này cậu đột nhiên thổ lộ làm cho cô rất kinh ngạc, thế nhưng cũng không có cái cảm giác vui sướng.

Thanh xuân đã từng là một thời bông bột, chờ đợi lúc phát hiện sự thật, cái gì cũng đã chậm.

Mà bây giờ thừa lại chỉ có kinh hoàng, thất thố, đã không còn một chút vui sướng.

- Tần Khanh... Cậu đã có Lâm Ly, đó là chị của tớ, là vị hôn phu của cậu, cậu là anh rể của tớ.

Tần Khanh âm thầm nhìn Lâm Triệt:

- Tớ cho rằng, ít nhất cậu cũng thích tớ, thật sự một chút cũng không sao?

Nếu đã bỏ lỡ, không cần quay đầu lại là tốt nhất.

Lâm Triệt lắc đầu:

- Thực sự không có.

Mặt Tần Khanh suy sụp, nghĩ đến Cố Tĩnh Trạch, trong lòng sáng tỏ, mình không có biện pháp so sánh cùng Cố Tĩnh Trạch sao?

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 153: Em Không Cần Giải Thích

- Là vì Cố Tĩnh Trạch sao?

Cậu cười gượng nói:

Lâm Triệt lắc đầu, nhìn Tần Khanh. Chàng trai trẻ này chỉ ít thì cô đã từng thích.

- Việc thích hay không thích một người không phải là vì một người khác.

Thích chính là thích, chưa bao giờ phải cần người khác tác động vào.

Quay đầu lại liền đi ra ngoài, thật vất vả mới di động ra mới thấy trên màn hình có rất nhiều cuộc gọi nhỡ.

Cô vừa mới đi ra thì nhìn thấy quần gia đang ở bên ngoài chờ mình.

Lâm Triệt vội hỏi:

- Quần gia, sao bác biết tôi ở chỗ này?

Quần gia nhanh chóng nói:

- Tiên sinh đã tìm cô rất lâu, cậu ấy nói cô không ăn cơm, cũng không biết là đang ở nơi nào.

Lâm Triệt chợt nhớ ra.

- Đúng vậy, tôi quên ăn cơm rồi, tôi đến đây có công chuyện.

- Ở đây cứ giao cho thuộc hạ xử lý, phu nhân đi về trước đi.

Lâm Triệt nói:

- Vậy được rồi, ở đây cũng không còn gì để làm nữa đâu.

Lâm Triệt ngồi trên xe về nhà, trầm nghĩ từ trước tới nay quán gia luôn luôn trầm ổn, vậy mà hôm nay thoát nhìn hết sức không bình thường, không biết đã xảy ra chuyện gì, quay lên hỏi tài xế ở phía trước:

- Chuyện kia, tiền sinh nhà các người có phải đang tức giận hay không?

Người đàn ông này nhỏ mọn như vậy, chắc chắn là đang tức giận.

Tài xế khó xử nhìn Lâm Triệt, hiểu rõ đây chính là phu nhân của ông chủ nhà mình. Ngày thường tiền sinh luôn là một người chừng mực, nhưng mà hôm nay thật sự...

Bọn họ ai cũng không dám nói thêm cái gì, chỉ có thể nói:

- Phu nhân cứ trở về thì sẽ biết.

Lâm Triệt vừa thấy liền biết có chuyện không ổn, trong lòng chợt nghĩ, chẳng lẽ vì bị cho leo cây nên anh mới tức giận khủng khiếp như vậy sao?

Biết chuyện này là do mình không đúng cô liền nghĩ thầm một bản nháp ở trong lòng rồi mới tiến vào trong nhà.

Đúng lúc, Cố Tĩnh Trạch đang bước nhanh ra bên ngoài, liếc mắt một cái nhìn thấy Lâm Triệt đang đẩy cửa ra tiến vào. Ánh mắt đen nhánh của anh lóe lên một luồng u ám, nặng trĩu dừng ở trên người Lâm Triệt. Nhìn thoáng qua rồi trực tiếp lướt qua đỉnh đầu cô, trực tiếp bước ra bên ngoài.

Lâm Triệt nhìn chân dài của anh bước đi ra ngoài, chạy nhanh lại nói:

- Rất xin lỗi anh, tôi sai rồi. Cố Tĩnh Trạch, tôi không nên thả bỏ câu (1) cho anh, không nên không nhận điện thoại của anh. Nhưng mà, tôi thật sự là do có chuyện, nhất thời luống cuống nên không chú ý đến. Tôi...

Ánh mắt u ám chuyển qua đây, lơ đãng vòng một vòng, mang theo một mảng lạnh lẽo. Cả người phảng phất như vừa mới tắm qua băng, lộ ra giá rét, đánh thẳng vào đáy lòng.

Anh thật sự không biết, mình giận cô là vì cô không nhận điện thoại hay là vì cô cho mình leo cây.

Anh lạnh lùng nhìn Lâm Triệt, cô nhất thời luống cuống?

Luống cuống vì ai, sao cô lại chưa nói?

Cố Tĩnh Trạch lần thứ hai di chuyển chân dài, đi ra bên ngoài.

Lâm Triệt nóng nảy, ở phía sau kêu:

- Cố Tĩnh Trạch, anh thật sự tức giận sao?

Thấy Cố Tĩnh Trạch cũng không quay đầu lại, cô chạy nhanh đuổi theo

- Cố Tĩnh Trạch, tại sao anh làm như vậy? Anh hỏi cũng không hỏi tôi một câu thì tức giận như vậy, tôi thật sự có chuyện. Hơn nữa, chỉ là cho anh leo cây một lần, tức giận đến nỗi như vậy sao, anh...

- Giải thích?

Cố Tĩnh Trạch nhìn chằm chằm Lâm Triệt.

- Còn muốn giải thích cái gì nữa?

Lâm Triệt mở cửa xe.

Ánh mắt Cố Tĩnh Trạch dừng ở tay cô, duỗi tay, nhẹ nhàng đẩy ra.

- Chờ em giải thích, vì em âu yếm với người đàn ông khác, đi bệnh viện. Vì chăm sóc một người đàn ông bị bệnh, cho nên mới không nhận điện thoại của tôi sao?

- Tôi...

Cô nghĩ, cô thật ngu ngốc, nhất định anh đã biết, mới có thể kêu quán gia đến bệnh viện tìm cô.

Cố Tĩnh Trạch chính là một người thông suốt mọi chuyện như vậy.

- Chỉ là...

- Tôi chỉ muốn hỏi em, còn nhớ rõ không, cậu ta là vị hôn phu của chị gái em, em phải kêu cậu ta là anh rể đúng không?

- Tôi...

Cố Tĩnh Trạch để lại một câu giống như dao cắt vào lòng cô, trực tiếp phát tay, kêu người lái xe.

Lâm Triệt chỉ có thể đứng ở nơi đó, nhìn xe anh rời đi.

Thế này phải xem là cái gì...

Cô không quên đó là anh rể của cô, cho nên cô mới đi ra phòng bệnh kia.

Bệnh viện...

Tần Khanh thấy rất kỳ quái, rõ ràng chính mình không nói với bất kỳ kẻ nào. Nhưng mà thế nhưng mình vẫn bị bác sĩ thông báo, cậu phải chuyển bệnh viện nên đi những bệnh viện điều trị ngoại thương chuyên nghiệp.

Không bao lâu, cậu bị mang vào bệnh viện quân khu tốt nhất toàn nước C, ở lại phòng bệnh VIP của bệnh viện ở đây.

Cậu chỉ có thể nằm ở đó nhìn hộ sĩ lui tới, vội gọi một người lại hỏi:

- Vì sao tôi lại ở chỗ này, người nhà của tôi đâu? Là người nhà của tôi tới sao?

Cậu chỉ có thể nghĩ, có phải Lâm Triệt thông báo cho Tần gia hay không.

Chỉ có điều, nếu trong nhà đã biết, chắc chắn sẽ lập tức tới thăm cậu, nhưng mà lúc này lại không có.

Hộ sĩ khó xử nhìn cậu, vừa định nói chuyện thì nghe có âm thanh giày da trầm ổn dẫm lên mặt đất, xa mà gần.

Cậu ngẩn người, ngẩng đầu lên nhìn đến phía xa xa, đoàn người đi theo người đàn ông ở giữa, từng bước từng bước một đi tới.

Người tới là Cố Tĩnh Trạch.

Anh một thân màu đen, ánh mắt sắc lẹm làm bản thân càng thâm trầm hơn, có vẻ rất nặng nề. Mà một đôi mắt hung ác nham hiểm, lúc này càng có vẻ sắc bén giống như dao. Lúc nhìn thấy ánh mắt ấy, lộ ra con ngươi không hề gợn sóng, lại cất giọng đen tối.

Tại sao anh lại đến đây...?

Ánh mắt Cố Tĩnh Trạch dừng ở trên người cậu.

Tần Khanh vội lên nói:

- Cố tổng?

- Không cần, nghe A Triệt nói, là cậu cứu cô ấy. Tôi thật cảm kích hành vi dũng cảm của cậu, cho nên cố ý lại đây nhìn xem. Ở đây rất thoải mái, bệnh viện này vô cùng tốt, tôi đã làm việc với bệnh viện, nhất định giúp cậu sớm ngày bình phục. Những việc khác cũng không cần nhí thiếu nhọc lòng, nhí thiếu cứ chuyên tâm dưỡng thương. Trong nhà anh tôi cũng đã cho người đi thông báo, rất nhanh sẽ tới chăm sóc nhí thiếu.

A Triệt?

Lâm Triệt nói cho Cố Tĩnh Trạch?

Trên mặt Tần Khanh hiện lên vẻ mất mát, bàng hoàng nhìn phía trước. Trong lòng cũng sáng tỏ, bản thân rất khổ sở, nhưng mà lại không có cách nào biểu hiện ra ngoài.

Nếu Lâm Triệt nói cho Cố Tĩnh Trạch, còn kêu Cố Tĩnh Trạch đến chiếu cố mình... Chắc chắn là cô không muốn liên quan bất cứ thứ gì với mình.

Xem ra cô thật sự chưa từng thích mình.

Tần Khanh cười gượng, nói:

- Cảm ơn, đây là việc tôi nên làm. Suy cho cùng, Lâm Triệt là một cô gái, nếu lưu lại sẹo sẽ không được tốt lắm.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Nhưng mà tôi cũng cảm ơn nhị thiếu, rốt cuộc nhị thiếu là vì A Triệt, cũng xem như là vì tôi.

Tần Khanh nhìn nơi này, khó trách có thể cho cậu đến phòng VIP của bệnh viện này.

Nhìn lại người bên cạnh anh, thảo nào Lâm Triệt sẽ thích anh.

Một người đàn ông như vậy, ai sẽ không thích chứ.

Biết là nguy hiểm, nhưng cũng sẽ không từ bỏ.

Tần Khanh trầm nghĩ: “Ngày hôm nay mình thổ lộ thật là một hành động đáng chê cười.”

Mặc dù chỉ khác nhau một chút, nhưng mà nếu được chọn thì ai cũng sẽ chọn Cố Tĩnh Trạch, mà không phải là cậu. . .

Chỉ có điều, Tần Khanh vẫn không nhận được ưu thương, nếu như thấy Lâm Triệt sớm nói hơn một chút, thì cậu. . .

(1) Thả bỏ câu: Thời xưa, người ta thường sử dụng chim bồ câu để truyền tin, nhưng có một số trường hợp lại không nhận được thư. Do đó người gửi không thể đến cuộc hẹn, hay còn gọi là cho leo cây.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 154: Đây Là Đang Ghen Sao?

Lâm Triệt đợi ở trong nhà đã lâu, gọi điện thoại cho Cố Tĩnh Trạch, anh cũng không nghe máy. Cô hỏi người làm trong nhà, lại hỏi cả bảo vệ ở bên ngoài, ai cũng không biết Cố Tĩnh Trạch đã đi đâu.

Cô bực mình cầm điện thoại lên, không cần biết anh có nhìn thấy hay không, trước hết cứ gửi vài cái tin nhắn đã.

“Cố Tĩnh Trạch, tôi không biết tại sao anh lại không vui, nhưng anh cũng biết mà, bởi vì tôi mà Tần Khanh mới bị thương phải nằm viện. Anh hẳn là biết vì sao đi, cậu ấy đỡ giúp tôi thủy tinh rơi xuống, nếu không nhờ cậu ấy, người bị thương bây giờ là tôi rồi. Vì thế tôi ở lại bệnh viện chăm sóc cậu ấy, cũng đâu có gì không đúng, vì sao anh lại tức giận? Nếu tôi vong ân phụ nghĩa, không thêm đêm xia gì đến cậu ấy thì là đúng sao?”

Tin nhắn gửi đi cũng không có hồi âm, Lâm Triệt nằm vật trên giường, đợi anh đã lâu, cảm giác chính mình đang đợi một người sẽ không bao giờ quay đầu lại, trong lòng có chút mất mát.

Quên đi, nếu anh ta tức giận, thì sẽ không bỏ đi như này đâu.

Lâm Triệt không muốn tiếp tục suy nghĩ lung tung nữa, mang theo bất an mà chớp mắt một chút, ngày hôm sau liền đi quay chụp hiện trường, buổi tối cũng không muốn về nhà, trực tiếp ở lại quay phim dưới đất.

Chụp được một lúc, Lâm Triệt lại nghĩ đến Tần Khanh. Cô không có phương tiện để đi qua chăm sóc anh ta, miễn cho anh ta suy nghĩ nhiều, nhưng gọi điện hỏi thăm sức khỏe vẫn là điều nên làm.

Sau khi điện thoại kết nối, Lâm Triệt nghe thấy tiếng của Tần Khanh ở đầu dây bên kia có chút khó chịu, ngọt ngào.

- Alo?

- Tần Khanh, là tớ đây. Tớ đang đi quay phim nên không thể đến chào hỏi cậu được.

Tần Khanh cười cười đáp lại:

- Tớ đã xuất viện rồi, cảm ơn cậu.

- A, vậy là tốt rồi, tớ còn lo thiết bị ở bệnh viện không tốt sẽ làm lỡ bệnh tình của cậu đấy.

- Cậu có lòng rồi, thực ra cũng không sao, tớ chỉ bị ngoại thương thôi.

- Đương nhiên có sao rồi, cậu là vì tớ mà bị thương mà.

Lâm Triệt cũng không biết, Tần Khanh vẫn tưởng rằng cô nhờ Cố Tĩnh Trạch đổi phòng bệnh giúp cậu.

Tần Khanh cười nói:

- Cậu cũng không nên suy nghĩ nhiều, không nói chúng ta quen biết nhiều năm như vậy, cậu giống như em gái ruột của tớ vậy, mà nếu không phải thì cậu cũng không đứng yên nhìn một người xa lạ bị thương đâu.

Thực ra Tần Khanh cũng là một người rất tốt.

Lâm Triệt cầm điện thoại, đáng về muốn nói lại thôi, trầm mặc một lát, cô mới hít một hơi thật sâu, nói:

- Cảm ơn cậu Tần Khanh.

- Đứa ngốc!

Tần Khanh đáp lại:

- Về sau cậu chính là em gái tớ rồi.

- Vâng, cậu chính là bạn tốt của tớ mà.

Lâm Triệt tắt điện thoại, trong lòng cảm thấy khó chịu.

Thời gian thực sự rất kì quái, cuốn đi mọi tình cảm, mang theo rất nhiều tiếc nuối.

Một ngày trôi qua, lại như cũ không có tin tức gì về Cố Tình Trạch.

Trong lòng Lâm Triệt không yên, Du Mẫn Mẫn tinh tế phát hiện. Nhìn cô ngồi một chỗ chơi điện thoại, cô ấy bước tới nói:

- Ngày, hôm nay em làm sao vậy? Nhìn vẻ mặt em không được tốt như ngày thường.

- Sao lại thế, em so với hôm qua đâu có khác biệt gì.

- Chị không nói lúc chụp ảnh, em xem lại đi, chụp xong liền ngồi thừ ra một góc, sắc mặt thì không tốt tí nào, ngày hôm nay, người trong đoàn phim có ai dám đến bắt chuyện với em đâu?

Lâm Triệt nháy mắt ngẩng đầu lên:

- Thật vậy sao, sắc mặt em hôm nay lại xấu như vậy?

- Đương nhiên.

Lâm Triệt đứng lên, quay qua nhìn Du Mẫn Mẫn:

- Rốt cuộc xấu đến mức nào vậy? Sắc mặt rất tệ sao?

- Em cho rằng như thế nào nữa.

- Trời ơi! Em đâu có cảm giác gì, sao hôm nay không ai đến gần em cơ chứ.

- Vì sợ em nổi giận đấy.

- Nào có, em tốt bụng như vậy, lại dễ thương như vậy.

- Mọi hôm thì là thế, nhưng hôm nay em nhìn như một xác không hồn ấy.

Du Mẫn Mẫn không khách khí đã kích cô.

Lâm Triệt thở dài, nhìn sang Du Mẫn Mẫn:

- Chị Du... Chị nói xem, nếu một người đàn ông bỗng một ngày biến mất một cách bí ẩn, vậy là sao đây?

- A, khó trách sao hôm nay em mất tinh thần vậy, ra là cãi nhau với Cố Tình Trạch. Làm sao, hai người vì sao mà tức giận?

Lâm Triệt cúi đầu, một lúc sau mới lí nhí mở miệng:

- Cái kia, là như vậy...

Cô nói đơn giản sự việc một lần, giấu chuyện Tần Khanh cùng chính mình thông báo như vậy, huống hồ đó cũng không tính là thông báo đứng đắn, khả

năng cao chỉ là thăm dò.

Du Mẫn Mẫn nghe xong, kinh ngạc nhìn sang Lâm Triệt:

- Em cũng thật là, đã ở bên Cố Tĩnh Trạch rồi, lại cùng cái người thanh mai trúc mã kia xảy ra chuyện, em muốn phụ nữ đều đổ kị em sao?

- Chị Du, chị nói giờ em nên làm gì đây, cậu ấy là vì em nên mới bị thương, em cũng không thể bỏ mặc cậu ấy chứ? Lại nói, ai biết đâu được cái tên Cố Tĩnh Trạch kia sẽ nổi nóng đâu, vậy cũng quá nhỏ nhen rồi. Lẽ nào bởi vì em không để ý đến anh ta, anh ta lập tức bỏ đi chứ?

Du Mẫn Mẫn nhìn qua Lâm Triệt:

- Em xác định sẽ không phải là bởi vì anh ta ghen đó chứ?

- Cái gì?

Lâm Triệt kinh ngạc, không tin vào tai mình.

Du Mẫn Mẫn vỗ bàn, làm một câu tổng kết:

- Được rồi, cái đấy mà em cũng không phát hiện ra? Cố Tĩnh Trạch sẽ không bởi vì em thả bỏ câu với anh ta, mà là bởi vì em cùng thanh mai trúc mã của em thả bỏ câu anh ta nên anh ta mới tức giận, em không hiểu à, đây chính là ghen tị đó!

Lâm Triệt nhăn nhó nhìn qua Du Mẫn Mẫn:

- Không thể nào!

Cô cũng không muốn tự mình đa tình như thế.

- Được rồi, muốn dỗ dành một người đàn ông, nhất là một người đàn ông đang nổi máu ghen, em chỉ cần hạ mình đi một tí, làm nũng một tí, vậy là xong! Nhanh trở về dỗ anh ta đi, còn ở đây dây dưa lãng phí thời gian làm cái gì!

Vừa nói, Du Mẫn Mẫn vừa làm động tác đuổi người với Lâm Triệt.

-...

Lúc này, bên ngoài lại có tiếng người, nói là muốn tìm Lâm Triệt.

- Chị Lâm, có một người ở ngoài đoàn phim muốn gặp chị.

Phó đạo diễn tức tốc chạy đến, xem giọng nói cùng ánh mắt, có thể đoán ra người tới rất không tầm thường.

Lâm Triệt nhìn qua Du Mẫn Mẫn, thấy Du Mẫn Mẫn cho cô một cái khích lệ, liền gật đầu nhanh chóng đi ra ngoài.

Thế nhưng bên ngoài lại là Trần Vũ Thịnh.

- Bác sĩ Trần, sao lại là anh?

Trần Vũ Thịnh không trả lời, nhìn qua Lâm Triệt:

- Tôi qua em không về nhà sao?

Lâm Triệt bấu môi:

- Đúng vậy, ngày hôm qua tôi không về nhà, tránh làm cho người nào đó nổi giận.

- Ai, thật không biết rốt cục là Tĩnh Trạch thiếu nợ em cái gì!

- Sao?

- Cậu ta nói hẳn đời trước em cùng cậu ta kết không ít thù oán, đời này ông trời mới đưa em đến để hành cậu ta.

Lâm Triệt đen mặt:

- Đến cùng là ai dẫn mặt ai chứ.

- Em không muốn cũng không sao, ít nhất cũng nên về nhìn mặt cậu ta lần cuối chứ.

- Cái gì?

Trong lòng Lâm Triệt cả kinh.

- Cố Tình Trách sắp chết.

Trần Vũ Thịnh thản nhiên nói.

- Anh... Anh nói cái gì...

- Sắp bị em làm cho tức chết rồi.

-...

Lâm Triệt trừng mắt nhìn Trần Vũ Thịnh, trực tiếp làm động tác mời về cho:

- Anh biến đi!

Trần Vũ Thịnh thấy cô mất hứng, vội nói:

- Được rồi, không đùa với em nữa, nhưng Cố Tình Trách cũng cách cái chết gần lắm, cậu ta ngã bệnh rồi.

Lâm Triệt dùng vẻ mặt nghi ngờ nhìn Trần Vũ Thịnh.

Ngã bệnh?

Sao lại thế?

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 155: Bị Bệnh Thì Muốn Ăn Cái Gì?

Khi Lâm Triệt chạy về nhà, cô phát hiện bên ngoài có nhiều nhân viên bảo vệ canh gác hơn so bình thường, hình như có vẻ nghiêm ngặt hơn.

Cô đi ra phía bên ngoài nhìn xem, trên mặt là một mảnh lo lắng.

Trần Vũ Thịnh lái xe, nhìn bên ngoài nói:

- Bởi vì Cố tổng sinh bệnh, lo sẽ có người thừa cơ gây chuyện cho nên để bên ngoài canh gác nghiêm ngặt hơn một chút.

- À.

Lâm Triệt quay đầu nhìn Trần Vũ Thịnh:

- Cố Tình Trách bị bệnh nghiêm trọng lắm sao?

- Cũng không hẳn.

Trần Vũ Thịnh nói tiếp:

- Đối với người khác có thể là không nghiêm trọng gì, nhưng mà đối với Cố Tình Trách mà nói, dù sao anh ta là người có quyền cao chức trọng, một chút biến động nhỏ cũng ảnh hưởng tới không phải một hai người.

Được rồi.

Rất nhanh Lâm Triệt đã đến cửa ra vào, vào trong gian phòng, cô nhanh chóng cởi giày rồi bước vào.

- Bà chủ, rốt cục cô cũng về rồi.

Người hầu vừa mới bị đuổi từ trong phòng ra ngoài, thấy Lâm Triệt đã về liền chạy nhanh ra đón.

Lâm Triệt thấy cô ấy bụng khay đồ ăn còn nguyên thì hỏi:

- Anh ấy không ăn sao?

- Đúng vậy ạ. Ông chủ không muốn ăn.

Lâm Triệt nhận lấy khay, nhẹ nhàng mở cửa phòng ra. Bên trong rất im ắng, giống như không có người ở trong.

Cô cất bước đi vào, thấy Cố Tĩnh Trạch đang nằm ở trên giường. Đắp một cái chăn, sắc mặt tái nhợt, thoát nhìn hết sức tồi tệ.

Trong lòng Lâm Triệt tê rần, nhanh chóng đi qua đó.

Thoạt nhìn, thần sắc hình như là bệnh vô cùng nghiêm trọng.

Dường như là nghe thấy có tiếng động, Cố Tĩnh Trạch không mở mắt, chỉ rên nhẹ, giọng khàn khàn kêu lên:

- Tôi đã nói rồi, không ai được vào đây hết.

Nhưng Cố Tĩnh Trạch ngẩng đầu lên thì thấy ai đó đứng ở cửa ra vào, nhìn nọt bụng khay đồ ăn. Nếu không phải là người hầu vừa bị đuổi ra, thì ngoài Lâm Triệt ra còn có thể là ai?

Trong mắt Cố Tĩnh Trạch hiện lên một tia sáng, nhưng lại lập tức biến mất, rất nhanh quay về trạng thái lạnh lẽo.

Chân mày nhướng cao, anh trừng mắt nhìn Lâm Triệt, đôi môi mím chặt:

- Cút!

Sắc mặt Lâm Triệt trầm xuống, nhìn Cố Tĩnh Trạch, tự nhủ với bản thân rằng không được so đo với người bệnh.

Hơn nữa, khi Cố Tĩnh Trạch bệnh thì rất khó coi, sao cô có thể nhẫn tâm rời đi.

Cô vội đi qua, đem khay đặt ở một bên, kéo Cố Tĩnh Trạch nói:

- Cố Tĩnh Trạch, anh phát bệnh rồi, đừng làm rộn nữa, mau ngồi dậy ăn ít đồ ăn. Người hầu nói anh cả một ngày không có ăn cái gì, anh cứ tiếp tục như vậy thân thể sẽ suy nhược đấy.

Cô kéo bả vai Cố Tĩnh Trạch, muốn nâng anh ngồi dậy.

Về mặt Cố Tĩnh Trạch chán ghét, đem tay của cô hất ra:

- Tôi kêu em cút ra ngoài, có nghe rõ chưa?

Lâm Triệt bị đẩy sang một bên, cô nhìn Cố Tĩnh Trạch, khế cắn răng, nhưng vẫn nói:

- Cố Tĩnh Trạch! Anh xong chưa?

Lâm Triệt đứng lên, một lần nữa đi đến bên cạnh anh:

- Tôi biết rõ, anh bị bệnh nên ăn không vào, nhưng mà anh vẫn nên ăn một ít để lót dạ chứ. Nghe lời, tôi đút cho anh ăn.

Nói xong, Lâm Triệt nắm lấy tay anh lần nữa.

Cố Tĩnh Trạch vẫn như cũ, đẩy mạnh cô ra nói:

- Tôi nói cho em tránh ra, em còn có... mặt mũi hay không? Kêu em đi cũng không đi.

Lúc này, anh ngược lại là không còn đem cô hất ra hoàn toàn, Lâm Triệt chỉ lui về phía sau một bước, liền đứng lại.

Nhìn Cố Tĩnh Trạch, cô hít một hơi thật sâu:

- Làm sao đây, tôi chính là mặt dày đấy, không được sao. Tôi cũng không phải tiểu thư khuê các giống ai kia, cái gì mà thiên kim tiểu thư, cứ thích chết sĩ diện chi khô thân. Tôi cứ không biết xấu hổ đấy, anh có thể làm gì tôi.

- Em...

Cố Tĩnh Trạch nâng mắt lên, sắc bén nhìn Lâm Triệt.

Lâm Triệt hợp tình hợp lý đứng ở đó, nhìn Cố Tĩnh Trạch. Lợi dụng anh ta nằm bệnh ở đó, cô ngược lại đứng thẳng lưng.

Trong mắt của Cố Tĩnh Trạch hiện lên vài phần bất đắc dĩ. Chính cô ấy nói bản thân mình không biết xấu hổ, ai còn có thể đối xử với cô ấy như vậy?

- Mau ngồi dậy ăn cái gì đó đi chứ?

Lâm Triệt tiếp tục nói. - Không ăn.

- Sao anh lại lì lợm như thế?

Lâm Triệt bắt đầu dĩ nhiên.

- Em đi ra ngoài.

- Tôi sẽ không đi ra ngoài.

Lâm Triệt đi tới dè cánh tay Cố Tĩnh Trạch xuống, trực tiếp cầm lấy thìa. Đầu bếp cố ý làm món ăn dinh dưỡng, không nhiều dầu mỡ, lại vừa ăn rất ngon vừa bổ dưỡng, vô cùng nhọc lòng, nhất là súp. Nhìn cũng có vẻ rất ngon, nhưng Cố Tĩnh Trạch lại không quan tâm cho lắm.

Thấy Lâm Triệt mạnh bạo ép tới, Cố Tĩnh Trạch nhú mày trốn tránh:

- Em thả tôi ra!

- Không thả!

- Lâm Triệt! Em thật sự không muốn sống nữa đúng không!

Con mắt Cố Tĩnh Trạch sắc bén liếc qua, đã cho cô ánh mắt uy hiếp cảnh cáo. Giống như là nếu cô lại đụng vào anh một lần nữa, thì anh sẽ chắc chắn giết chết cô.

Nhưng Lâm Triệt còn chưa động đã trực tiếp nhét thìa vào miệng của anh.

Cố Tĩnh Trạch cắn răng, một tay đập vỡ bát.

- Cố Tĩnh Trạch!

Lâm Triệt thật sự đã tức giận rồi. Nhìn Cố Tĩnh Trạch, bị bệnh còn lì lợm như vậy, anh ta đúng là không khác một đứa con nít.

- Được, được, anh không ăn đúng không? Hôm nay tôi nhất định sẽ làm cho anh ăn hết.

Lâm Triệt nói xong liền một bước trèo lên giường.

Ánh mắt Cố Tĩnh Trạch khẽ động, chỉ thấy Lâm Triệt trực tiếp cuời lên người của anh.

Mắt của Cố Tĩnh Trạch trừng lớn.

Lâm Triệt cuời lên, nhìn xuống Cố Tĩnh Trạch

- Hôm nay tôi nhất định phải bắt anh ăn.

- Lâm Triệt, em đang làm gì thế?

- Đút anh ăn súp.

- Em...

Cố Tĩnh Trạch nhìn Lâm Triệt lấy súp qua, tự mình uống một hớp lớn. Sau đó, phồng má lên, rồi trực tiếp đưa mặt xuống Cố Tĩnh Trạch.

Cố Tĩnh Trạch chưa kịp phản ứng thì môi của cô đã hạ xuống.

Sau khi chạm vào đôi môi mềm mại của cô, anh theo bản năng mở miệng ra, đầu lưỡi thuần thục cạy miệng cô. Súp dễ dàng trơn tru được uống vào.

Cố Tĩnh Trạch cảm thấy không bình thường, lúc này anh đang được người ta cưỡng ép đút cho ăn sao?

Anh vẫn còn muốn chống cự, nhưng khi cảm thấy lưỡi của Lâm Triệt khuấy đảo một cái trong miệng anh thì cả người đều cứng lại, dừng lại toàn bộ cử động, sau đó vô ý nuốt một cái, toàn bộ súp liền tiến vào cổ họng anh.

Cố Tĩnh Trạch nhú mày, yết hầu giật giật nhìn Lâm Triệt.

Cô đặc ý ngồi dậy, cái tư thế cuời lên người anh vô cùng quý dị.

Khẽ xoa miệng mình, cô nhìn xuống Cố Tĩnh Trạch.

Mắt của Cố Tĩnh Trạch khẽ động nhìn Lâm Triệt, đôi mắt trong suốt bắt đầu nhuộm đỏ, bên tai chậm rãi đỏ lên.

Lâm Triệt nói:

- Anh không ăn à? Tôi xem anh không ăn bằng cách nào.

Nói xong, cô lại tiếp tục làm.

Cố Tĩnh Trạch nhanh chóng ngăn cô lại.

- Được rồi, dừng lại cho tôi.

Lâm Triệt dừng lại nhìn Cố Tĩnh Trạch.

Cố Tĩnh Trạch nghẹn đỏ mặt, không nói gì nhìn Lâm Triệt. Vẻ mặt như muốn bóp chết cô, ở trên mặt lưỡng lự, nếu không phải sợ giết người vi phạm pháp luật thì anh đã sớm làm như vậy.

Nhưng rốt cuộc, khóe mắt động động, anh chỉ có thể nói:

- Tôi ăn, chỉ cần em đừng tiếp tục đút tôi bằng cách như vậy...

Anh có thể đút cô ăn như vậy nhưng sao cô có thể cưỡng ép anh như vậy.

Cố Tĩnh Trạch thật sự không chấp nhận được mình bị ép buộc bởi một người phụ nữ, không ngờ mình lại bị phụ nữ ép buộc...

Thấy Cố Tĩnh Trạch cuối cùng cũng mở miệng, Lâm Triệt reo hò:

- Tuyệt, lúc này mới ngoan nè.

Cố Tĩnh Trạch nhìn hai chân cô mở ra, bất lịch sự cười lên người mình, liếc cô một cái.

- Em có thể xuống được chưa?

Bạn đang đọc truyện *Thiêm Hôn Kiêu Thê: Ông Xã Cực Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 156: Nằm Vào Truyền Âm Áp Cho Anh

Lâm Triệt nhanh chóng từ trên người anh nhảy xuống, vỗ vỗ tay nói:

- Nhất thời quên mất, tới đây, tôi đút cho anh!

Cố Tĩnh Trạch trừng mắt nhìn cô.

Lâm Triệt ở bên cạnh cẩn thận cảm thìa lên đút cho anh ăn từng miếng từng miếng một, anh đều cẩn thận ăn hết.

Chẳng qua là động một tí là ngẩng đầu lên tròn mắt nhìn cô một cái, giống như trong lòng có thâm cừu đại hận vậy.

Lâm Triệt bữu môi, mặc kệ anh, dù sao anh cũng ăn đồ ăn là tốt rồi.

- Nhưng tại sao anh lại bị cảm cúm thế?

Lâm Triệt hỏi.

- Là người thì đương nhiên sẽ bị cảm cúm.

Anh nói.

- Đương nhiên tôi biết, thế nhưng, tại sao anh bỗng nhiên bị cảm?

- Sao hả, tôi cảm cúm khiến cho em phải hầu hạ cho nên em bực mình? Vậy em có thể đi!

Tình khỉ Cỏ Tình Trạch rất không tốt.

- Hà, tôi nào có nói như vậy!

Cô trừng mắt liếc anh một cái:

- Tôi đúng là vợ bé mà, một bên bị anh mắg, lại còn vẫn muốn chăm sóc cho anh, thật là bi thảm.

Cỏ Tình Trạch tròn mắt nhìn cô:

- Đáng đời!

Lâm Triệt nhìn anh oán trách:

- Hơn nữa, tôi và Tần Khanh quả thực không có gì mà.

Cô vừa nói vừa lên nhìn sắc mặt của anh, nghĩ tới lời Du Mẫn Mẫn nói, anh đang nổi máu ghen...

Thật sự là ghen sao?

Quả nhiên ánh mắt của Cỏ Tình Trạch sáng lên, cố gắng ngồi dậy nhìn cô chăm chăm.

Lâm Triệt nói:

- Thật đấy, tôi chỉ tình cờ gặp cậu ấy ở trung tâm thương mại thôi. Nói qua mấy câu, ai biết thủy tinh từ đâu rơi xuống, suýt nữa tôi bị huy dung đây này, thật là đáng sợ. Thế nhưng tốt xấu gì tôi và cậu ấy cũng biết nhau thời gian dài như vậy rồi, cậu ấy chắc chắn sẽ giúp tôi. Mà cậu ấy giúp tôi thì tôi cũng không thể không giúp cậu ấy, cho nên...

- Được rồi.

Mặt Cỏ Tình Trạch đen lại ngăn lời của cô:

- Tôi không muốn nghe loại người có chỉ số IQ thiếu hụt như em giải thích.

- Anh... Được rồi, tôi chỉ sợ anh nổi máu ghen cho nên cố gắng giải thích với anh một chút, được không?

-...

Cỏ Tình Trạch cười ha ha:

- Người nào nổi máu ghen?

- Đó không phải là ghen à?

Cỏ Tình Trạch nghiêng răng nhìn cô:

- Quả nhiên tôi nên lo lắng cho sự thông minh của em!

- Điều này thì có liên quan gì tới chỉ số IQ của tôi chứ?

Lâm Triệt không phục nói.

Con mắt Cỏ Tình Trạch khẽ động, nhìn Lâm Triệt rồi nói:

- Bởi vì... Bởi vì lúc phát sinh bất cứ chuyện gì, em nên biết lập trường của mình ở chỗ nào. Đó là anh rể tương lai của em, có việc gì thì em nên đứng ở một bên. Ngộ nhớ xảy ra chuyện gì thì người cuối cùng thấy cậu ta chính là em, đúng không? Em nghĩ em có thể gánh vác nổi trách nhiệm sao? Cũng không phải là gánh vác tính mạng của cậu ta mà là chị của em, người nhà của cậu ta, không phải cô em vợ như em. Cho nên, điều quan trọng nhất không phải là giúp đỡ cậu ta mà là gọi điện thoại cho chị em và người nhà cậu ta!

- Tôi...

Trong chốc lát mặt Lâm Triệt vì xấu hổ mà đỏ lên:

- Lúc đó tôi không có suy nghĩ nhiều như vậy!

- Vậy về sau em nên suy nghĩ nhiều hơn!

- Tôi...

- Quên đi, em cũng đừng suy nghĩ nhiều, về sau nếu có chuyện gì thì trước hết phải gọi điện thoại cho tôi, lấy chỉ số IQ của em nghĩ nhiều cũng vô dụng.

-...

Lâm Triệt nhìn Cố Tĩnh Trạch:

- Thật sự không phải là ghen sao?

- Nổi máu ghen cái rắm, mau dứt com cho tôi ăn!

Trên mặt Cố Tĩnh Trạch ửng đỏ, người chưa bao giờ nói tục như anh cũng không nhịn được bắt đầu thô tục.

Lâm Triệt nhanh chóng cúi đầu dứt cho anh ăn.

Cố Tĩnh Trạch liếc mắt nhìn cô, rồi hít một hơi thật sâu, ánh mắt cũng dần bình tĩnh lại.

Thật vất vả mới dứt xong, Lâm Triệt đi ra ngoài đưa đồ, cô nhìn người làm, hỏi:

- Rốt cuộc thì tại sao tiên sinh ngã bệnh, điều này cũng thật sự quá đột ngột rồi.

Người làm nói:- Vẫn chỉ có bà chủ mới cho tiên sinh ăn được, người nào trong số chúng tôi mang đồ ăn lên ngài ấy đều không ăn.

- Đâu có...

Lâm Triệt nói:

- Vậy các người có biết nguyên nhân không?

Người làm nói:

- Hôm qua tiên sinh ở bể bơi bơi cả ngày, đến buổi tối thì sốt lên, qua ngày hôm nay vẫn không khá hơn, thật khiến chúng tôi lo lắng.

Bơi cả một ngày?

Thật là...

Tùy hứng như vậy, sao có thể không sinh bệnh chứ.

Lâm Triệt lắc đầu nghĩ: "Vẫn còn phải trở về hầu hạ thằng nhãi ngã bệnh này."

Buổi tối, Cố Tĩnh Trạch vẫn sốt cao như cũ.

Lâm Triệt cho anh uống thuốc thể nhưng vẫn không thấy tốt lên.

Nhìn sắc mặt của Cố Tĩnh Trạch càng ngày càng không tốt, Lâm Triệt rất lo lắng.

Cô chỉ có thể ở bên giường, sau đó nhìn anh uống thuốc, Cố Tĩnh Trạch không ngủ được mình cũng không dám ngủ mất.

Cố Tĩnh Trạch "hừ" một tiếng:

- Lâm Triệt!

- Ủ, tôi ở đây.

- Lâm Triệt?

- Ở đây ở đây, tôi ở đây.

Lâm Triệt vội vàng nắm chặt lấy tay anh, cảm giác được lòng bàn tay anh đều là mồ hôi. Cô vội vàng cầm điện thoại tới, nhưng lúc muốn đi gọi điện thoại thì cảm nhận được Cố Tĩnh Trạch vẫn lôi kéo tay cô, mày cau lại, bộ dáng vô cùng thống khổ.

Lâm Triệt chỉ có thể bất đắc dĩ gọi điện thoại cho Trần Vũ Thịnh tới đây:

"Bác sĩ Trần, Cố Tĩnh Trạch sốt cao không giảm, anh mau tới đây xem một chút, nhanh nha?"

"Ah, bao nhiêu độ?"

“Ba mươi tám phẩy bảy độ.”

“Không việc gì, khi nào tới ba mươi chín độ thì gọi cho tôi!”

“Anh...”

“Trước đây, cậu ấy sốt cao bốn mươi, bốn mươi một độ sau khi dùng thuốc đều khỏi được, còn ba mươi tám độ đối với cậu ấy mà nói không có việc gì.”

“Sao có thể như vậy...?”

“Ha ha, em đừng quá lo lắng... Nếu có thể thì cùng cậu ấy vận động một chút để tiết mồ hôi ra, như vậy thì tốt thôi.”

“Anh ấy mơ mơ màng màng thì vận động cái gì.”

“Vận động trên giường đó.”

“Anh...”

Trần Vũ Thịnh trực tiếp cúp điện thoại, Lâm Triệt không có biện pháp, chỉ nhìn Cố Tĩnh Trạch, rồi đau lòng vuốt trán anh.

- Cố Tĩnh Trạch, anh mau khỏe đi!

- Cố Tĩnh Trạch, anh làm sao rồi.

Cảm thấy khô miệng Cố Tĩnh Trạch bỗng nhiên giật giật, trong miệng giống như đang kêu lạnh, lạnh.

Lâm Triệt vừa thấy thì tay chân luống cuống, đắp chăn cho anh, nhưng vẫn không biết phải làm sao.

Lâm Triệt càng sốt ruột, cô dứt khoát vén chăn lên rồi chui vào.

Nhìn Cố Tĩnh Trạch một chút rồi ôm lấy anh, dường như anh cũng cảm giác được cô ở bên, cũng rất tự giác dính vào. Cảm giác ấy, khiến cho lòng người gọn lên một ấm áp không rõ, cô dán vào gò má của anh, lờ mờ nói:

- Đúng là, đang không có việc gì thì sao lại bơi lâu như vậy làm gì?

Anh mơ mơ màng màng tỉnh lại, hình như thấy một người phụ nữ ở bên cạnh mình, đôi môi khẽ động nhìn anh, dùng lời nói nhỏ nhẹ oán trách, đáng vẻ lo lắng, tình cảm bộc lộ trong lời nói.

- Cố Tĩnh Trạch, anh đã tỉnh chưa? Thật tốt quá. Làm tôi sợ muốn chết.

Lâm Triệt ôm anh, thân thể cô cọ xát vào thân thể anh, xúc cảm mềm mại khiến cho người ta ngửa ngáy.

Anh cúi xuống nhìn đầu của Lâm Triệt, híp mắt một cái, bỗng nhiên khẽ nghiêng người ôm lấy Lâm Triệt.

- A... Anh...

Lâm Triệt kinh hô, lại cảm thấy Cố Tĩnh Trạch một mặt dùng môi điểm nhẹ lên môi cô, một mặt nói:

- Đừng đi, đừng đi... Đừng đi được không?

Tiếng đó, dường như khiến trái tim Lâm Triệt bị hòa tan.

Làm sao còn có thể đi đâu nữa?

- Không đi... Tôi không đi.

Cô an ủi, đầu ngón tay lùa vào tóc anh rồi khẽ ôm lấy anh.

Thanh âm mềm mại khiến cho ánh mắt anh căng lại, đột nhiên anh dùng sức ôm chặt lấy thân thể cô.

Giữ đầu cô lại, để nụ hôn này thêm sâu.

Dùng sức, anh đem đầu lưỡi nóng bỏng đến chen vào giữa đôi môi của cô.

Bạn đang đọc truyện *Thiêm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 157: Chuyện Khiến Người Ta Xấu Hổ

Lâm Triệt nức nở một tiếng, cảm thấy thân thể đều nóng lên, làm cả người cô run rẩy một trận. Giống như có dòng điện chạy dọc từ đỉnh đầu xuống, khiến cho cô đột nhiên chân động, người cũng rút chặt lại thành một đoàn.

Anh ôm cô, trên người đều vô cùng nóng, tay cô còn đặt trước ngực anh, nhưng nơi đó cũng nóng bỏng người. Trong phút chốc, cô thậm chí còn cảm thấy anh chỉ là một đứa trẻ dễ vỡ, không dám tùy tiện chạm vào, cũng không dám dùng sức.

Càng ngày càng dùng sức hôn, giống như muốn hút cả linh hồn của cô vậy. Như vậy còn chưa đủ, còn muốn nhiều hơn, tựa như một con báo đói khát, ở trên cánh môi cô dùng sức cắn một cái.

Bị đau, cô khẽ rên lên một tiếng.

Máu tươi rỉ ra, mùi vị chua xót càng khiến anh thêm điên cuồng.

Xoay người một chút, anh dùng sức đẩy cô lên chân.

Thân thể nóng như quả cầu lửa, chặt chẽ dính sát vào nhau.

Hai tay của Lâm Triệt đều bị anh nắm thật chặt, cố định ở hai bên. Mười ngón tay thon dài bầu chặt vào ngón tay cô, môi của anh di chuyển từ miệng của cô, một đường dò xuống dưới...

Lâm Triệt cảm thấy thân thể ngày càng căng thẳng, ngón tay nắm chặt ngón tay anh, cả người cũng hốt hoảng và khản trương theo. Nhưng theo nụ hôn của anh, từng chút từng chút, ý loạn tình mê.

Mặc dù đây không phải là lần đầu tiên của Lâm Triệt, nhưng vẫn thấy rất đau như trước.

Lần trước là quá bất thành linh, đến bây giờ suy nghĩ lại, vẫn cảm thấy đó chỉ là một giấc mộng.

Nhưng lần này lại tỉ mỉ kinh người.

Cũng đã qua một thời gian rất lâu, cô cảm thấy giống như lại trải qua lần đầu tiên vậy. Cả người như bị nung lên, toàn thân đều khó chịu.

Cố Tĩnh Trạch buông lỏng Lâm Triệt, ngã xuống giường, thở hổn hển. Một hồi lâu mới xoay đầu lại, nhìn dấu hôn trải rộng trên người Lâm Triệt, trên mặt không biết là do con sốt hay là thật sự đỏ mặt, lúc này nhìn đỏ như thép được nung nóng, đỏ phồng lên.

Anh nói với Lâm Triệt:

- Chuyện kia... Đi tắm một cái đi.

Lâm Triệt không nhúc nhích, trở mình, không muốn đi.

- Tôi không muốn...

Cố Tĩnh Trạch không còn biện pháp nào, chỉ có thể chống thân thể lên, vỗ cô một cái. Cô vẫn không chịu động dậy, anh không thể làm gì khác hơn đành nói:

- Tôi giúp em

Vừa nói vừa bước tới ôm lấy Lâm Triệt.

Lâm Triệt hừ một tiếng, cảm thấy người anh rất nóng, nhưng hình như cũng đã khá hơn thời điểm ban đầu rất nhiều.

Chỉ có điều mồ hôi cứ dính dính, khiến người ta cảm thấy không thoải mái. Anh nói:

- Không tắm sẽ cảm thấy không thoải mái, đi thôi.

Lâm Triệt bất động, cảm giác được anh đặt mình vào trong bồn tắm. Vòi hoa sen được điều chỉnh độ ấm vừa phải, cọ rửa thân thể, khiến cô từ trong mệt mỏi mà dần dần thanh tỉnh lại, đỏ mặt nhìn Cố Tĩnh Trạch:

- Không cần đâu, để tôi tự tắm là được rồi.

Cố Tĩnh Trạch cau mày nhìn cô:

- Được rồi, để tôi làm đi, em đừng động.

Vừa nói vừa đè Lâm Triệt xuống, nhẹ nhàng, tỉ mỉ tắm cho cô.

Lâm Triệt cảm thấy mình cần bản không dám nhìn anh, quay đầu lại, che gò má mình. Vắt và lấm mới tắm xong, cảm giác được anh từ phía sau đem áo choàng tắm bọc tới, bao lấy cả người cô. Sau đó mới ôm cô, từng bước từng bước đem cô đặt lên giường.

Thấy Cố Tĩnh Trạch lại rời đi một lần nữa, đoán chắc hẳn anh cũng đi tắm rửa, Lâm Triệt mới ôm thật chặt thân mình được áo choàng tắm bao quanh, trên mặt nóng đến muốn đòi mạng.

Không biết qua bao lâu, Cố Tĩnh Trạch vẫn không trở lại. Lâm Triệt còn bọc bên trong áo choàng tắm, nghe ở trong hình như không có tiếng động gì cả, chỉ có tiếng nước chảy rào rào. Cảm giác không bình thường, vội vàng xoay người đứng lên, mặc áo choàng tắm vào, nhanh chóng đi tới phòng tắm.

- Cố Tĩnh Trạch? Anh còn chưa tắm xong sao?

Lâm Triệt gõ cửa, nhưng không thấy tiếng động nào, Lâm Triệt sợ hết hồn, vội vàng kéo cửa ra.

Lập tức thấy Cố Tĩnh Trạch cứ như vậy mà ngã trên đất.

Lâm Triệt bị dọa sợ, chạy nhanh vào trong, kéo Cố Tĩnh Trạch đứng lên.

- Cố Tĩnh Trạch, Cố Tĩnh Trạch, anh tỉnh lại đi...

Anh đều luôn như vậy, vừa rồi không biết sức lực đâu mà còn ôm cô đi tắm? Nói tới mới nhớ, Lâm Triệt cảm thấy thật có lỗi khi nhớ lại đáng về gây khó dễ vừa rồi của mình như thế nào.

Trong bộ dạng này cũng không thể gọi người đến hỗ trợ, chỉ có thể tự mình đỡ anh đến mép giường. Vắt và đặt người nằm trên giường, chờ sau khi mặc quần áo ngủ cho anh xong, đắp chăn lên thì cả người đều mồ hôi đầm đìa. Sờ đầu anh một cái, chỉ cảm thấy nhiệt độ trên trán lại tăng lên, cô không nhận được vội vàng gọi điện thoại cho Trần Vũ Thịnh.

Trần Vũ Thịnh rõ ràng còn đang trong mộng mị, nghe có người gọi, mơ màng nói:

- Có phu nhân, có chuyện gì vậy?

- Không xong rồi, vừa rồi Cố Tĩnh Trạch té xỉu, anh mau đến xem xem.

Lâm Triệt thật sự bị dọa sợ, từ trước đến nay chưa từng thấy Cố Tĩnh Trạch yếu ớt đến vậy.

Anh giống như là mất đi tất cả sức lực vậy, nằm ở đó, cứ như một giấy sau sẽ mất đi hô hấp.

Một người đàn ông cao lớn, cho tới bây giờ trong ấn tượng của cô thì không gì là không thể làm được, cao cao tại thượng, nhưng hôm nay anh lại bệnh nặng như vậy, khiến cho cô cảm giác được tay chân có phần luống cuống.

Lâm Triệt đắp khăn lạnh cho anh, sau đó cầm khăn lông không ngừng lau người cho anh, cánh tay, dưới nách, trước ngực. Trước khi Trần Vũ Thịnh tới, một giây cô cũng không ngừng nghỉ.

Cuối cùng Trần Vũ Thịnh cũng đã tới.

Hắn gõ cửa đi vào, Lâm Triệt vội vàng chạy tới:

- Bác sĩ Trần, anh mau nhìn xem rốt cuộc bây giờ nên làm cái gì?

Trần Vũ Thịnh lại gần xem tình hình, hình như cũng không nghĩ tới anh đột nhiên lại sốt cao đến như vậy.

- Không thể nào, sao tự nhiên lại nóng như vậy? Uống thuốc giảm sốt chưa?

- Uống rồi, nhưng không có hiệu quả.

Trần Vũ Thịnh xét nghiệm máu cho Cố Tĩnh Trạch, sau đó sắp xếp chăm sóc cho anh từng chút một. Nhìn túi đựng nước đá cùng khăn lông bên cạnh Lâm Triệt, cậu ta cười nói:

- Xem ra Cố phu nhân chăm sóc rất tốt.

Lâm Triệt im lặng nói:

- Cũng không tệ lắm, tôi suýt nữa bị hù chết, anh còn chưa kịp tới.

- Tôi đây không phải là muốn cho Cố phu nhân có cơ hội thể hiện sao?

- Thể hiện như vậy, không ngừng Cố Tĩnh Trạch lại chết.

Trần Vũ Thịnh thu dọn xong, đi ra ngoài:

- Tôi chờ ở bên ngoài, nếu có bất kỳ vấn đề gì cô có thể gọi tôi.

Lâm Triệt gật đầu một cái, quay đầu nhìn Cố Tĩnh Trạch, trong lòng cảm thấy rất khó chịu.

Chờ Trần Vũ Thịnh rời đi, Lâm Triệt luôn canh giữ bên cạnh Cố Tĩnh Trạch, thỉnh thoảng chăm sóc anh.

Trời dần sáng.

Cố Tĩnh Trạch tỉnh lại, nhìn thấy Lâm Triệt nằm sấp ở một bên, tướng ngủ không nổi nhìn.

Cố Tĩnh Trạch động dậy, Lâm Triệt lập tức bò dậy ngay.

- Thế nào? Sao rồi?

Thấy Cố Tĩnh Trạch cuối cùng cũng tỉnh lại, Lâm Triệt nhích lại gần một chút:

- Thế nào rồi? Cố Tĩnh Trạch, anh có cảm thấy chỗ nào không thoải mái không?

Cố Tĩnh Trạch cau mày, nhìn Lâm Triệt:

- Em ngủ ở đây sao?

- Đúng vậy...

Lâm Triệt xoa miệng mình, dù cho nằm ở đó khiến trên mặt dính nước bọt, nhưng cô cũng cảm thấy không có chuyện gì.

Cố Tĩnh Trạch cau mày nhìn động tác nhỏ này của cô, im lặng lắc đầu một cái.

Sau khi Cố Tĩnh Trạch tỉnh lại, Trần Vũ Thịnh nhanh chóng đi vào kiểm tra lại cho anh.

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiêu Thê: Ông Xã Cực Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 158: Không Nên Dùng Sức Quá Độ

- Viêm phổi dẫn đến phát sốt, buổi sáng hôm qua không phải còn nhẹ sao? Sao mà buổi tối lại trở nên nghiêm trọng như vậy? Rõ ràng liều lượng thuốc của tôi đưa thật sự rất vừa đủ, sẽ không dẫn đến phản ứng lớn như vậy.

Lâm Triệt chợt nhớ đến một chút chuyện vào buổi tối, ngẩng đầu lên lên liếc nhìn về phía Cố Tĩnh Trạch, trên mặt liền đỏ lên.

Mà đồng thời Cố Tĩnh Trạch cũng nghĩ tới một chuyện, không khỏi nhìn Lâm Triệt một cái.

Những động tác nhỏ này đương nhiên sẽ không qua được ánh mắt của Trần Vũ Thịnh.

Cậu ta ngược mắt lên nhìn hai người, khẽ cười:

- Không phải tôi đã nói rồi sao? Cố tổng, cơ thể của cậu không tốt nên không cần cậy mạnh. Có một số việc nên biết lúc nào không thể làm.

-...

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Cậu nói cái gì?

Nhưng đối diện với khuôn mặt nghiêm túc không biểu cảm của anh thì bên khuôn mặt Lâm Triệt bên kia lại đỏ đến tận cổ, rốt cuộc cũng không thể thuyết phục được ai.

Trần Vũ Thịnh nhìn về phía Lâm Triệt bên cạnh, ho khan:

- Vậy cứ uống thuốc trước đi, chắc là không có gì đáng ngại. Nếu như có vấn đề gì thì bất cứ lúc nào cũng có thể gọi cho tôi.

Trần Vũ Thịnh thu dọn đồ của mình xong bèn đi ra phía ngoài, vừa đi vừa quay đầu lại nói:

- À, đúng rồi, vận động thân thể vốn dĩ rất mất thời gian còn tiêu hao thể lực chứ đừng nói tới vận động mạnh như vậy.

Cố Tĩnh Trạch cầm lên một quyển sách ném thẳng tới.

Sau khi cuốn sách rơi xuống đất Trần Vũ Thịnh thì mở cửa chạy ra ngoài.

Mặt Lâm Triệt đã đỏ ửng một mảng, đứng ở chỗ đó vò quần áo trong tay. Vải áo đã bị vò đến nhăn nhúm lúc nào cô cũng không hay.

Cố Tĩnh Trạch trầm mặc, ngẩng đầu lên nhìn Lâm Triệt.

Lâm Triệt đỏ mặt, ánh mắt không ngừng lưu chuyển.

Một lúc lâu sau, Cố Tĩnh Trạch mới nói:

- Cả tôi nay em không được nghỉ ngơi rồi, đi ngủ trước đi.

Lâm Triệt ngẩng đầu lên:

- Không sao, tôi còn rất khỏe, vẫn chưa mệt.

- Kêu em đi thì cứ đi đi.

Cố Tĩnh Trạch nói.

Lâm Triệt cố chấp:

- Không cần đâu, hay là tôi ở đây chăm sóc anh, dù sao thì anh còn đang bị bệnh mà.

- Tôi cũng không phải bệnh đến nỗi không động đậy được.

- Nhưng mà...

- Lâm Triệt?

- Buổi tối anh đã té xỉu, tôi không thể đi.

Lâm Triệt cố chấp đứng lên, cũng rất cứng đầu không chịu nghe lời ai.

- Em..

Cố Tĩnh Trạch liếc mắt thấy dấu hôn trên người cô, nhất thời cúi đầu xuống. Anh cảm thấy việc mình không thể trốn tránh cũng không cần trốn tránh.

Có một số việc đã xảy ra chính là đã xảy ra.

- Chuyện đó, tối ngày hôm qua...

Cố Tĩnh Trạch chưa từng đối mặt với những tình huống nào thế này.

Đại khái chuyện buổi tối chính là vì lý do bị bệnh, ý chí sa sút nên mới có kết quả như bây giờ.

Khi này anh muốn nói, anh sẽ không đề chuyện như buổi tối hôm trước xảy ra nữa.

Lại nghe Lâm Triệt ở bên cạnh vội vàng nói:

- À, tôi hiểu mà, anh không phải cố ý. Tôi biết nhất định anh đã sốt cao đến cả người đều mơ hồ, không biết chuyện gì nên mới có thể như vậy. Tôi sẽ không đề ý đâu.

-...

Biểu tình trên mặt Cố Tĩnh Trạch trầm xuống, mắt nhìn chằm chằm mặt Lâm Triệt.

Lâm Triệt nói:

- Chúng ta đều là người trưởng thành, đối với loại chuyện này đã phát sinh thì đều muốn giải quyết một cách lý trí. Cho nên anh không cần lo lắng, tôi không sao cả. Bây giờ anh bị bệnh tương đối nghiêm trọng, dưỡng bệnh trước rồi hãy nói.

Cố Tĩnh Trạch cứ nhìn chằm chằm khuôn mặt Lâm Triệt như vậy khiến cô lập tức cảm thấy hết sức kinh ngạc.

- Sao vậy, trên mặt tôi có cái gì à?

- Không phải, chỉ là tôi muốn tìm hiểu xem rốt cuộc cái đầu này của em là do cái gì tạo thành.

Tại sao nhìn bề ngoài thì cũng là con người bình thường nhưng suy nghĩ luôn luôn kỳ quái như vậy.

Lâm Triệt sờ đầu mình:

- Cái gì? Chẳng lẽ anh muốn nói tôi không đủ thông minh sao? Nhìn xem, tôi vì anh suy nghĩ nhiều như vậy, anh không cảm động thì thôi, còn dám nói tôi như vậy.

Cố Tĩnh Trạch chỉ yên lặng nhìn Lâm Triệt, suy nghĩ.

“Rốt cuộc là không đủ thông minh hay là vốn dĩ chẳng thêm đề ý?”

Như vậy là cô không muốn có bất kỳ quan hệ phức tạp gì với anh sao?

- Được rồi em không cần nói nữa, tôi biết rồi, Lâm Triệt.

- À, tôi đi rót cốc nước cho anh.

Cô đi nhanh ra phía ngoài, Cố Tĩnh Trạch ngồi trên giường, nhìn cánh cửa đóng lại, gương mặt đờ ra trong giây lát.

Lâm Triệt rất nhanh đã trở lại.

Đưa nước tới cho anh xong mới nói:

- Được rồi, uống nhiều nước một chút, anh phát sốt nên ra mồ hôi rất nhiều.

Cố Tĩnh Trạch liếc cô:

- Không phải phát sốt nên ra mồ hôi, làm những chuyện khác còn ra mồ hôi nhiều hơn.

-...

Lâm Triệt lập tức hiểu rõ anh đang nói cái gì.

Nói thật thì buổi tối anh quả thật...ra mồ hôi rất nhiều.

- Cố Tĩnh Trạch, anh nói bậy bạ gì đấy?

Lâm Triệt kêu lên.

Cố Tĩnh Trạch nhìn cô, cầm ly nước lên uống một hớp rồi mới nói:

- Chính em là người nói chúng ta là người lớn mà. Thế nào? Người trưởng thành khi đối mặt với những chuyện này còn phải trốn tránh sao?

- Tôi...

Lâm Triệt nhất thời không biết phản bác làm sao, nhìn Cố Tĩnh Trạch kêu lên:

- Tôi không phải sợ anh tổn thương lòng tự trọng sao. Không biết là ai làm xong liền trực tiếp ngắt xiu. Nếu anh không được thì sau này nên tự lượng sức đi.

Lại còn dám nói anh không được?

Mắt Cố Tĩnh Trạch khề híp lại:

- Được rồi, bây giờ cơ thể tôi không tốt nên sẽ không cùng em bàn cãi vấn đề này. Em tốt nhất hãy nhớ kỹ lời em nói hôm nay, chờ lúc nào thân thể tôi khỏe lại sẽ để cho em biết tôi được hay không được.

Mặt Lâm Triệt đỏ lên:

- Ai cần biết anh được hay không được.

Nhìn Lâm Triệt đỏ mặt xoay người, Cố Tĩnh Trạch cúi đầu nhìn cơ thể mình một chút.

Là người nào nói anh bởi vì không chiếm được cho nên mới luôn nghĩ đến chuyện muốn cô.

Vậy tại sao bây giờ rõ ràng đã nắm được mùi vị kia rồi mà thân thể anh vẫn luôn dễ dàng bị kích thích bởi cô như vậy chứ.

Trần Vũ Thịnh rất nhanh chóng tới đổi thuốc cho Cố Tĩnh Trạch một lần nữa.

Cố Tĩnh Trạch nhìn Lâm Triệt đi ra ngoài, mới nói với Trần Vũ Thịnh:

- Khi nào có thể hết bệnh?

Trần Vũ Thịnh cười cười nhìn Cố Tĩnh Trạch:

- Tại sao phải hết bệnh? Tôi cảm thấy Cố tổng như vậy không phải rất tốt sao? Còn có thể nhân cơ hội này hưởng thụ sự “chăm sóc” đặc biệt của Cố phu nhân nhiều một chút.

Trên mặt Cố Tĩnh Trạch tối sầm lại:

- Trần Vũ Thịnh, cho nên ngày hôm qua là do cậu cố ý không tới?

Trần Vũ Thịnh cười hắc hắc:

- Tôi đây không phải là muốn tạo cơ hội cho hai người sao? Thật ra những chuyện phát sốt này cũng không có gì, Cố phu nhân làm rất đúng, lau người cho cậu nhiều một chút, lau một chút, lau một chút, rồi rất dễ dàng lau “súng” cướp cò...

-...

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Trần Vũ Thịnh, tôi thấy công việc này của cậu làm tôi đầy đủ rồi.

- Này này, Cố Tổng, cậu không thể phủ nhận chuyện ngày hôm qua là tôi có công sao. Cậu không thể ăn được rồi thì liền qua cầu rút ván, đuổi tôi đi chứ.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Hôm qua cậu bảo cô ấy lau người cho tôi sao?

Chuyện lúc trước thì Cố Tĩnh Trạch còn nhớ, nhưng đối với những chuyện đằng sau...

Đúng là anh đã ngắt rồi.

Trần Vũ Thịnh nói:

- Đúng vậy, Cố phu nhân đối với cậu thật sự là quá tốt, chắc là đã chăm sóc cả một buổi tối. Lúc tôi tới nhìn thấy bên cạnh có túi đựng nước đá, còn có chậu nước. Cô ấy vẫn luôn cầm khăn lông lau cho cậu, quả thật làm như thế có hiệu quả giảm sốt nhưng cũng không có tác dụng nhiều. Chủ yếu là nếu làm như vậy thì nhất định cậu sẽ cảm thấy thoải mái hơn, bằng không phát sốt kỳ thật rất khó chịu.

Cố Tĩnh Trạch nhìn ra bên ngoài, ánh mắt nhất thời càng sâu thẳm, chỉ có vài tia sáng dịu dàng hiện ra.

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 159: Nhanh Đi Nghỉ Ngơi Cho Em

Rất nhanh thì Lâm Triệt đã trở về.

Cô không nhìn thấy Trần Vũ Thịnh, kỳ quái nói:

- Bác sĩ Trần đi đâu rồi?

Vừa dứt lời, đã thấy Cố Tĩnh Trạch nhìn mình chăm chú. Ánh mắt sâu thẳm, giống như trên người cô có gì đó đặc biệt, khiến trong lòng Lâm Triệt sợ hãi.

- Sao vậy? Tôi lại làm sai điều gì sao?

Cố Tĩnh Trạch nhìn đồ cô cầm trong tay, nói:

- Trong nhà còn nhiều người hầu, em tự nhiên lại đi làm những việc này làm gì?

Lâm Triệt xoa xoa lên đầu mình:

- Tôi cũng không có việc gì để làm, nhìn bác sĩ Trần chạy tới chạy lui, tôi cũng giúp không được cái gì, chỉ có thể làm chút việc vặt vãnh này thôi.

Cố Tĩnh Trạch nhún mày:

- Được rồi, buông ra đi, những việc này không cần em làm.

- Không sao đâu, tôi muốn làm.

Cô nói.

- Được, vậy để tôi cầm giúp em.

Cố Tĩnh Trạch cầm lấy khay trên tay cô, lông mày nhíu sâu, giữ cô lại.

Lâm Triệt dừng lại nhìn Cố Tĩnh Trạch cau mày, lấy cái khay đi, bỏ qua một bên. Sau đó, giữ cánh tay cô lại.

- Được rồi, lên đây ngồi.

Lâm Triệt ngồi trên giường, thấy Cố Tĩnh Trạch ấn cô để cô nằm xuống.

- Làm gì vậy, giữa ban ngày ban mặt...

- Đi ngủ.

- Nhưng...

- Ngủ với tôi.

- Không được... Tôi...

Cố Tĩnh Trạch không nói gì, trực tiếp dùng cánh tay ôm chặt thân thể cô, triệt để ấn cô xuống. Sau đó, cánh tay cũng bị đè xuống, Lâm Triệt còn muốn cử động. Mặt anh nghiêm lại mang theo cảnh cáo nhìn cô:

- Không cho phép em cử động.

Lâm Triệt chỉ có thể dừng lại:

- Tôi không muốn ngủ, bệnh của anh...

- Tôi nói em ngủ thì ngủ đi.

Cố Tĩnh Trạch chặt chẽ đặt cô ở trên giường, thấy Lâm Triệt mặt không tình nguyện, cúi thấp đầu, nói với Lâm Triệt:

- Sao vậy?

- Nhưng mà tôi không buồn ngủ, tại sao lại nhất định phải đi ngủ.

- Vậy không bằng tôi tìm biện pháp để giúp em ngủ?

Nói xong, Cố Tĩnh Trạch leo lên trên người cô.

Lâm Triệt vội vã ngăn cản:

- Tôi sai rồi, tôi sai rồi. Không cần, không cần, tôi đi ngủ, tôi đi ngủ được chưa!

Lâm Triệt nhanh chóng kéo chăn trùm lên trên thân mình, Cố Tĩnh Trạch mới lẳng lặng nhìn cô một cái, lần nữa nằm xuống.

Thực ra Lâm Triệt cũng rất mệt mỏi, chỉ là lo lắng bệnh của anh không ai chăm sóc, cho nên tinh thần rất phấn khởi, không có cảm giác buồn ngủ.

Lúc này đầu dính lấy gối, mỗi một ngày hôm qua mới lập tức đánh vào, nằm ở đó không bao lâu thì ngủ mất.

Cố Tĩnh Trạch nhìn cô, mới kêu không buồn ngủ, nhưng rất nhanh đã lâm vào giấc ngủ say, lắc đầu.

Lúc Lâm Triệt tỉnh lại, Cố Tĩnh Trạch đã không còn ở đây.

Cô vội vàng đứng lên, đi ra ngoài tìm một vòng cũng không thấy Cố Tĩnh Trạch.

Ngược lại ở cửa ra vào đã bắt gặp Trần Vũ Thịnh, thấy Trần Vũ Thịnh còn đang ở đây, trong lòng cũng thả lỏng một chút, nhanh chóng kéo hán lại hỏi:

- Cố Tĩnh Trạch đâu? Bệnh của anh ấy chữa xong chưa?

Trần Vũ Thịnh nói:

- Đã tốt hơn nhiều, không còn sốt cao, nhưng thân thể vẫn còn ốm yếu.

- Nhưng tại sao lại không thấy anh ấy?

- Người như anh ta, luôn cậy mạnh, khỏe một chút đã bắt đầu đi làm việc.

- A, như vậy sao được chứ.

Lâm Triệt nhanh chóng đi thư phòng tìm Cố Tĩnh Trạch, liếc mắt một cái đã thấy Cố Tĩnh Trạch ngay ở trong thư phòng, đang xem văn kiện chứ đang làm cái gì nữa.

Lâm Triệt vội nói:

- Nay, anh bị bệnh còn chưa khỏe, lại đi làm việc, lỡ như bị bệnh nữa thì làm sao.

Cố Tĩnh Trạch ngẩng đầu lên:

- Tôi đã khỏe rồi, còn có một số công việc cần phải xử lý. Trước hết em ở một bên đợi, một lát sẽ dẫn em đi ăn cơm.

- Không được, anh bây giờ thì làm sao có thể làm việc.

- Có thể làm việc mà.

Lâm Triệt đi qua nói:

- Bị viêm phổi cần phải nghỉ ngơi mấy ngày mới tốt lên được, quá vất vả, anh vẫn là sẽ phát sốt.

- Thân thể của tôi, tôi tự biết, chống cự một chút sẽ không thành vấn đề.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Ngoan, đi quang một bên đọc sách được không?

Hắn đưa tay, ngón tay chỉ vào trán của nàng.

Thanh âm kia, mặc dù bởi vì bị bệnh, mang theo khàn khàn, lại nghe càng khiến người ta cảm thấy trong lòng khẽ rục rịch.

Người đàn ông này, lúc đuổi người cũng gọi cảm như thế...

Nhưng Lâm Triệt vẫn kiên trì nguyên tắc:

- Không được, anh không thấy được trước khi anh bị bệnh nghiêm trọng đến mức nào đâu. Nhưng mà tôi thấy được, đương nhiên không được.

Cố Tĩnh Trạch ngẩng đầu lên, nhìn cô đứng ở chỗ này, ngoác ngoác Lâm Triệt đang lờm anh chăm chăm, khóe môi có chút gọi lên:

- Sao vậy, em đang quan tâm tôi sao?

-...

Lâm Triệt im lặng nói:

- Tôi... Tôi đương nhiên quan tâm anh. Dù gì anh cũng là chồng tôi, tôi không muốn nhanh như thế đã phải ở góa đâu.

Cố Tĩnh Trạch nghe vậy, thần sắc lóe lên. Trước khi xảy ra chuyện này, nói gì mà ở góa hay không ở góa, khả năng nhiều nhất chỉ là trò đùa, nhưng hôm nay nói đến, lại hoàn toàn không giống.

Anh bỗng nhiên đứng dậy, đi lại gần sát Lâm Triệt.

Lâm Triệt ngẩn người giật nảy mình liền cảm thấy anh nghiêng người tới, ánh mắt mang theo mập mờ mãnh liệt. Tay anh khẽ sờ nhẹ tóc cô, một sợi tóc luồn qua ngón tay của anh, âm thanh anh thanh đậm nói:

- Yên tâm, tôi sẽ không để cho em phải ở góa.

Rõ ràng là rất bình thường, sao lại hết lần này tới lần khác Lâm Triệt cảm thấy mặt đỏ tím run?

Cố Tĩnh Trạch dừng một chút, nói tiếp:

- Vậy được rồi, không làm nữa, trước hết dẫn em đi ăn cái gì thật tốt đã.

Lâm Triệt ngẩn người, nhìn Cố Tĩnh Trạch.

Chuyển biến nhanh như vậy sao.

Dường như tâm tình Cố Tĩnh Trạch không tệ, rất nhanh đã đi ra ngoài.

Trần Vũ Thịnh thấy hai người cùng đi ra, hỏi Cố Tĩnh Trạch:

- Cố tổng, cậu đây là muốn đi đâu?

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Không phải chuyện về mặt y học, Trần bác sĩ không cần hỏi.

Nói xong, anh đi vào bên trong thay quần áo.

Lâm Triệt thấy thế, đành phải nói với Trần Vũ Thịnh:

- Chúng tôi muốn đi ra ngoài ăn một chút gì đó.

Trần Vũ Thịnh dừng một chút, nhìn Lâm Triệt nói:

- Em là người đầu tiên có thể lôi cậu ta từ trong công việc ra.

Lâm Triệt nhìn Trần Vũ Thịnh:

- Vậy sao? Không thể nào, tôi cảm thấy anh ấy cũng không có yêu công việc như vậy.

Trần Vũ Thịnh lắc đầu:

- Chắc chắn, em không hiểu rõ Cố Tĩnh Trạch trong mắt người khác. Tin tôi đi, tôi cùng cậu ta quen nhau hơn vài chục năm rồi.

-...

Cố Tĩnh Trạch đi ra, nhìn Lâm Triệt còn ở đây nói chuyện phiếm với Trần Vũ Thịnh, đi lên giữ chặt cô nói:

- Đi thôi.

- A, tôi còn chưa có thay quần áo.

- Em không cần đổi, dù sao cũng chỉ là cho tôi nhìn, tôi không chê em là được rồi.

- Anh...

Lâm Triệt cứ như vậy bị hấn trực tiếp kéo ra ngoài.

Trần Vũ Thịnh ở phía sau lắc đầu nói:

- Thật là, yên tâm đi, tôi cũng không nói cái tư mặt gì của anh đâu, làm gì phải sợ.

Cố Tĩnh Trạch mang theo Lâm Triệt cứ như vậy rời đi Cố gia.

Mà Trần Vũ Thịnh, bởi vì lần này Cố Tĩnh Trạch bị bệnh, ở chỗ này mấy ngày. Thấy Cố Tĩnh Trạch bây giờ xem ra chỉ ghét bỏ hắn, ngược lại tuyệt đối không không cần hắn, hắn cũng tự giác thu thập đồ, chuẩn bị rời đi.

Nhưng vừa muốn mang theo đồ đi, thì nghe thấy bên trong phòng, tiếng chuông điện thoại vang lên.

Hắn sờ lên điện thoại di động của mình, thấy không phải là của mình, quay đầu nhìn lại, thấy điện thoại ngay ở trên ghế sofa rung lên. Xem ra hình như là điện thoại Lâm Triệt, vốn không để ý, nhưng phát hiện tên người gọi phía trên...

Bạn đang đọc truyện *Thiêm Hôn Kiêu Thê: Ông Xã Cực Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 160: Tôi Đang Tìm Lâm Triệt Mà

Trần Vũ Thịnh cau mày, đi tới cầm điện thoại di động lên, nhanh chóng bắt máy.

Còn chưa kịp nói câu nào liền nghe thấy bên trong có tiếng nói chuyện, quả nhiên là Thẩm Du Nhiên.

- Lâm Triệt, làm sao bây giờ, tớ đánh tên Chu Mẫn Hàn khốn khiếp kia như đánh một con chó. Bây giờ tớ với anh ta đều ở trong đồn cảnh sát, nếu tớ gọi điện cho ba đến bảo lãnh tớ nhất định sẽ bị ba giết chết mất, cậu nói xem tớ phải làm sao bây giờ...

- ...

Cô gái này đúng là lúc nào cũng có khả năng gây chuyện.

- Xin lỗi, người bạn tốt của cô vội vàng đi hẹn hò rồi, chỉ sợ không có thời gian rảnh quản việc của cô đâu.

Trần Vũ Thịnh ở trong điện thoại nói.

Giọng nói bên kia liền ngừng lại.

Sau đó, Thẩm Du Nhiên thay đổi giọng nói lo lắng, sợ hãi thành trực tiếp rít gào:

- Trần Vũ Thịnh, sao anh lại cầm điện thoại của Lâm Triệt?

- Làm sao vậy, biết là tôi nên rất thất vọng sao? Vốn dĩ đánh người chính là vi phạm pháp luật, cô cứ ở đồn cảnh sát tiếp thu dạy dỗ của họ thật tốt không phải được rồi sao.

- Anh... Hừ, tôi cũng không có nhờ anh giúp đỡ, anh gấp cái gì. Anh nói không sai, dù sao tôi cũng chỉ nói vậy thôi, tôi ở trong đây cũng không có liên quan với anh.

Nghe giọng nói cứng rắn của cô, Trần Vũ Thịnh chỉ cười cười.

- Vậy cô gọi điện thoại làm gì?

- Báo cho Lâm Triệt một tiếng, mấy ngày nay tôi muốn ở đồn cảnh sát nghỉ ngơi, không thể tiếp điện thoại. Kêu cô ấy giúp tôi nói dối ba giúp tôi, nói tôi đang ở cùng với cô ấy! Vậy là được rồi.

Nói xong, Thẩm Du Nhiên trực tiếp ngắt điện thoại.

Trần Vũ Thịnh nhìn điện thoại, lắc đầu, ném điện thoại di động sang một bên.

Đồn cảnh sát.

Cảnh sát mời Thẩm Du Nhiên đi vào trước.

Thẩm Du Nhiên buồn bực cầm điện thoại mắng:

- Đáng chết, lại là Trần Vũ Thịnh. Đúng là một người xấu xa, khi không lại nghe điện thoại của người ta làm gì, thật là không biết xấu hổ.

- Được rồi, cho cô thời gian liên lạc cho người nhà đến mà người ta lại không đến, đi về đi, đi về đi.

Cảnh sát thúc giục nói.

Thẩm Du Nhiên khóc không ra nước mắt, ngẩng đầu lên:

- Anh cảnh sát, tôi đúng là vì phòng vệ chính đáng mà.
- Đó cũng là phòng vệ quá mức rồi. Chờ bệnh viện gửi kết quả giám định tới rồi nói sau.

Cảnh sát cũng không đành lòng đối xử quá cứng rắn với một cô gái, đẩy mạnh Thẩm Du Nhiên, nói:

- Cứ tiếp tục ngừng lại xem có thể liên hệ cho ai giúp cô mang luật sư đến đây đi.

Thẩm Du Nhiên tức giận nghĩ, cô nào có biết luật sư là cái gì.

Hiện tại hy vọng duy nhất cũng bị cái kia tên đáng chết Trần Vũ Thịnh làm hỏng rồi...

Nhưng mà, nhất thời, cánh cửa vẫn mở ra.

Một luật sư đi đến, cảnh sát ở phía sau nói:

- Thẩm Du Nhiên, có luật sư tới nộp tiền bảo lãnh cho cô.

Thẩm Du Nhiên vội ngẩng đầu lên.

- Á, thật sao?

Luật sư nhìn Thẩm Du Nhiên.

- Theo tôi đi ra ngoài.

Thẩm Du Nhiên ngạc nhiên, vui mừng cực kỳ, vội hỏi luật sư:

- Là Lâm Triệt gọi anh tới sao? Có phải hay không, có phải hay không?

Luật sư im lặng nhìn Thẩm Du Nhiên.

- Không phải, là vị tiền sinh này.

Thẩm Du Nhiên đi theo luật sư ra cửa, ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy một người tiến vào. Không phải Trần Vũ Thịnh thì còn có thể là ai...

Gương mặt đang tươi cười của Thẩm Du Nhiên lập tức liền trở nên u ám.

Trùng mắt nhìn Trần Vũ Thịnh, buồn bực nói:

- Sao lại là anh...
- Sao thế, cô không muốn nhìn thấy tôi?

Hắn nói với luật sư:

- Chết rồi, tôi nhìn lầm người rồi. Người này tôi không quen, chúng ta nên trả lại cho đồn cảnh sát thôi.
- Ồi ối ối, anh làm gì thế?

Cô chạy nhanh bám luôn vào luật sư, thuận tiện ngẩng đầu lên, hung tợn trừng mắt nhìn Trần Vũ Thịnh, liếc một cái.

Cảnh sát nói đối phương yêu cầu cô thực hiện hai yêu cầu, một là bồi thường tiền, hai là xin lỗi. Tuy Thẩm Du Nhiên không tình nguyện, nhưng vẫn chỉ có thể đi xin lỗi.

Trần Vũ Thịnh liền lái xe, mang theo cô đi tới bệnh viện.

Trên giường bệnh, tên Chu Mẫn Hàn còn nằm ở nơi đó, rằm rì. Thấy được Thẩm Du Nhiên tới, vội vàng muốn ngồi dậy.

- Du Nhiên, cô nghe tôi nói, tôi đối với cô thật sự không phải...

Người phụ nữ bên cạnh chính là mẹ của Chu Mẫn Hàn, khi nhìn thấy Thẩm Du Nhiên tiến vào, chạy nhanh ra ngăn cản, tự mình kích động thay cho con trai.

- Này, cô đừng là đồ tiểu tiện nhân. Cô còn dám tới, không nhìn xem cô hại Mẫn Hàn nhà chúng tôi thành cái dạng gì.

Chu Mẫn Hàn chạy nhanh ra ngăn cản mẹ mình.

- Mẹ, con với Du Nhiên chỉ là hiểu lầm.

- Hiểu lầm cái gì, thiếu chút nữa con đã bị cô ta làm cho tuyệt hậu. Con chính là con trai duy nhất đời thứ ba của nhà mình, nếu mà tuyệt hậu thì sau này...

Bà ta tức giận nhìn Thẩm Du Nhiên.

- Tôi không quan tâm, cô phải bồi thường tiền!

Tuyệt hậu...

Trần Vũ Thịnh đứng đằng sau nhìn thoáng qua, người kia nằm ở trên giường môi hồng răng trắng, nhưng thật ra nhìn cũng coi như lớn lên hình dáng của một người đàn ông. Lại liếc liếc mắt nhìn thân thể hần một cái, ho khan một tiếng.

Thẩm Du Nhiên nói:

- Bà không hỏi xem con của bà rốt cuộc muốn làm gì, tôi chỉ là phòng vệ chính đáng không được sao.

- Cái gì là phòng vệ chính đáng, nếu không phải cô mặc cái váy ngắn như vậy đi quyến rũ người ta, Mẫn Hàn của nhà tôi có thể muốn chạm vào cô sao? Tôi thấy cô cũng rất muốn đi, mới ăn mặc lộ liễu như vậy, Mẫn Hàn đúng lúc đang đi gặp người ta, nhìn thấy cô như vậy cũng bị cô dạy hư, mới có thể muốn đối xử với cô như vậy.

- Tôi...

Thẩm Du Nhiên thật là tức giận không chịu được, nhìn người phụ nữ này, đừng nói là xin lỗi, bây giờ chỉ nghĩ sao mình không đá hần ta cho tuyệt hậu luôn đi, lúc này bà ta còn đứng đây la lối như vậy.

Lúc này, Trần Vũ Thịnh tiến lên ngăn cản Thẩm Du Nhiên một phen.

- Hình như pháp luật chưa có nói, một người phụ nữ mặc thành dạng gì người ta liền có thể tùy tiện đi quấy rối dâm loạn. Thẩm Du Nhiên đang đi trên đường, có người quấy rối cô ấy, làm ra cô ấy hành vi dâm loạn, đó chính là phạm pháp. Cái kia, Thẩm Du Nhiên, cô chắc chắn anh ta có hành vi dâm loạn với cô?

Thẩm Du Nhiên vội vàng gạt gạt đầu:

- Đương nhiên, hần trực tiếp nhào tới hôn tôi!

Lúc này, Chu Mẫn Hàn mới chú ý tới Trần Vũ Thịnh. Thấy hần đem Thẩm Du Nhiên kéo ra phía sau mình, Chu Mẫn Hàn kêu lên.

- Anh là ai, anh có quan hệ gì với Du Nhiên.

Trần Vũ Thịnh nói:

- Tôi là...

- Anh ấy là người đàn ông của tôi, làm sao vậy, không được sao?

Thẩm Du Nhiên ở phía sau trực tiếp xen mồm.

- ...

Mặt Trần Vũ Thịnh tối sầm.

Chu Mẫn Hàn không tin kêu:

- Tôi không tin!

Thấy Trần Vũ Thịnh, cao ráo đẹp trai, nhìn quần áo mặc trên người, đồng hồ trên tay cùng giày da dưới chân liền biết là không phải người bình thường.

Người đàn ông như vậy có thể coi trọng Thẩm Du Nhiên sao?

- Cô đừng lừa tôi!

Thẩm Du Nhiên nói:

- Sao tôi lại phải lừa anh, đây chính là người đàn ông của tôi. Tôi ăn mặc kiểu gì, đều là cho anh ấy xem, không phải cho anh xem. Cho nên, anh đừng ở đó mà tự mình đa tình nữa, còn quyến rũ anh, anh trông như thế kia tôi phải đi quyến rũ sao.

- ...

Trần Vũ Thịnh cúi đầu nhìn Thẩm Du Nhiên, cánh tay của cô đã tự nhiên mà bám vào tay anh, lồi lồi kéo kéo cánh tay anh không bỏ.

Trần Vũ Thịnh nghĩ, người phụ nữ này...

Trần Vũ Thịnh ngẩng đầu lên.

- Cho nên, nói như vậy, dựa vào cái gì mà chúng tôi phải xin lỗi. Chắc chắn anh có hành vi đó đối với Thẩm Du Nhiên, chúng ta kiện lên tòa, chúng ta muốn kiện các người có hành vi dâm loạn.

- Cái gì?

- Đúng là không có thiên lý, đánh người còn muốn kiện chúng tôi...

Trần Vũ Thịnh nói, lời Thẩm Du Nhiên ra ngoài.

Thẩm Du Nhiên thấy vẻ mặt của hai người trong phòng như ăn phải ruồi, trong lòng không khỏi sáng khoái.

Lúc đi ra ngoài, còn đang không ngừng nói:

- Sướng, quá sung sướng, ôi trời, đáng đời, còn dám kiện tôi đánh người...

Trần Vũ Thịnh cúi đầu, nhìn tay cô:

- Tay của cô, có phải nên bỏ xuống hay không?

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 161: Lâm Triệt, Cậu Thực Sự Đã Tìm Thấy Một Người Chồng Tốt

Thẩm Du Nhiên nhanh chóng được thả ra, bữu môi nhìn về mặt ghét bỏ của Trần Vũ Thịnh.

Trần Vũ Thịnh đưa cô ấy lên xe buýt để cô ấy có thể về nhà.

- Mai đây đừng có mà ngu ngốc như thế nữa, hãy để mọi người có chút lòng thương xót. Cô nên chủ động suy nghĩ kỹ trong mọi thứ. Đây rõ ràng là lỗi của anh ta. Cô nên tố cáo anh ta trước, làm thế nào cô lại có thể để mọi người đưa đến đồn cảnh sát?

Trần Vũ Thịnh nói.

Thẩm Du Nhiên bất lực nói:

- Tôi không biết. Lúc đó anh ta choáng váng, tỏ ra như thể mình sắp chết. Tôi sợ cho nên tôi không nghĩ đến bất cứ điều gì khác.

Trần Vũ Thịnh liếc nhìn cô.

- Đã không có gan thì đừng đánh nhau nữa, đã thế còn đá vào nơi nguy hiểm như thế!

- ...

Khi Lâm Triệt đến nhà hàng, cô mới phát hiện ra rằng mình thậm chí không mang theo điện thoại di động.

Nhưng điều đó cũng không quan trọng lắm. Sau khi ăn tạm thứ gì đó, cô trở về nhà cùng Cố Tĩnh Trạch.

Vừa về đến nhà, người giúp việc đã đến và nói với Lâm Triệt

- Phu nhân, bác sĩ Trần nhắn tôi nói lại với phu nhân rằng Thẩm tiểu thư gọi điện thoại có việc gấp. Bác sĩ Trần đã vừa đi trước để giúp cô ấy rồi.

- Sao thế?

Lâm Triệt không nói bất cứ điều gì nữa, vội vã tìm điện thoại di động của mình và nhanh chóng gọi một cú điện thoại.

Thẩm Du Nhiên nghe điện thoại rất nhanh, nói thẳng:

- Chị gái của tôi ơi, chờ cậu đến, mình ước tính rằng tất cả mọi người đều bị đã bị chết khô ở đồn cảnh sát.

- Cậu đã làm gì vậy? Sao cậu lại có thể ở trong đồn cảnh sát?

Lâm Triệt nói.

- Đừng nhắc đến nó nữa, không phải là tại cái tên Chu Mẫn Hàn chết tiết đó sao. Trên đường về nhà, anh ta đi theo mình. Anh ta đã đến nhà và nói với tôi rất nhiều từ rất khó hiểu. Mình để anh ta đi, anh ta đến trên tôi Khiminh tức giận, mình đã đá vào "cậu nhỏ" của anh ta. Ai biết rằng anh ta rất yếu, không có hoạt động nào nữa liền nằm bẹp dưới đất. Mình sợ hãi và nhanh chóng gọi xe cứu thương. Mẹ nó chứ, khi anh ta đến bệnh viện, mình đã bị đưa đến đồn cảnh sát.

- ...

Lâm Triệt cạ lời với Thẩm Du Nhiên:

- Chuyện này hoàn toàn không thể đổ lỗi cho cậu được, tại vì anh ta quá kỳ cục. Cậu đang làm gì bây giờ?

- Trần Vũ Thịnh đã bảo lãnh mình, chuẩn bị về nhà đây.

- Vậy thì gia đình họ chưa thực sự sẵn sàng kiện cậu đâu, Chu Mẫn Hàn...anh ta có vấn đề gì không?

- Có vẻ như không có vấn đề gì cả, nhưng mẹ nó, tin này càng giật gân hơn, người ta bảo rằng anh ta vẫn sẽ kiện mình

- Chúng ta vẫn nên gặp nhau và nghĩ xem làm như nào mới thật sự là tốt nhất.

- Được.

Trần Vũ Thịnh vẫn ở trong xe, nghe Thẩm Du Nhiên nói vậy thì cau mày.

- Bây giờ chúng ta không về nhà sao?

- Ừ, không quay về. Đưa tôi đến quán cà phê Cadia đi.

Cadia Cafe là quán cà phê bảy sao đó.

Khách sạn này thuộc sở hữu của Cố thị, vì vậy sau khi Lâm Triệt và Cố Tĩnh Trạch đến, tất cả các nhân viên đều đặc biệt tôn trọng.

Cố Tĩnh Trạch khẳng khái muốn đưa Lâm Triệt đi, không cho phép cô đi một mình.

Khi cùng với Lâm Triệt bước vào, những người xung quanh rất ngạc nhiên, nhưng với tư cách là một nhân viên của Cố thị, họ tự nhiên hiểu rằng trước mặt của ông chủ lớn không được phép nói chuyện riêng tư, nên họ chỉ có thể nhìn chăm chăm vào Lâm Triệt. Nhìn Lâm Triệt và Cố Tĩnh Trạch, họ chắc chắn có thể đoán ra mối quan hệ giữa hai người, họ muốn hét lên với người phụ nữ có thể đi cạnh Cố Tĩnh Trạch.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Bạn của em cũng thật giống em đi.

- Là sao?

Lâm Triệt nói. - Hai người quả thực đều rất thích gây rắc rối.

Lâm Triệt nói:

- Rõ ràng là họ muốn gây rắc rối cho chúng tôi. Chúng tôi quá đơn giản cho nên cuối cùng sẽ bị người ta kéo BI.

Cố Tĩnh Trạch cau mày

- Xé cái gì?

-...

Trong giây lát, cô quên mất Cố Tĩnh Trạch là người bảo thủ. Anh vốn không hiểu những từ này. Cô nói với anh.

- Đây là một từ hình dung nó đại khái có nghĩa là kéo chuyện âm ỉ, gây gổ tới.

- Đây là một từ địa phương?

Cố Tĩnh Trạch cảm thấy có gì đó không ổn.

Lâm Triệt nói:

- Ừ... Cứ cho là vậy đi.

- Từ của địa phương nào?

- Trên mạng.

Cố Tĩnh Trạch nhìn Lâm Triệt, vẫn không hiểu ý nghĩa của từ đó, nhưng Lâm Triệt không quan tâm đến anh nữa. Anh nhanh tay đưa cô vào trong lòng mình.

- Hơn nữa, Thẩm Du Nhiên so với tôi vẫn còn nhỏ hơn. Khi chúng tôi còn nhỏ đã đi học cùng nhau. Từ lớp mẫu giáo, chúng tôi không phải gửi cho người khác. Chúng tôi tự đeo cặp sách trong hơn nửa giờ đi đến trường học, rồi lại trở về từ trường học. Một lần rơi vào một con mương hôi thối ở bên đường, cậu ấy bị bốc mùi. Khi cậu ấy đến trường, giáo viên không cho cậu ấy vào. Cậu ấy vừa khóc vừa chạy về nhà để thay quần áo. Một lần khác, tôi đã đánh nhau với bạn cùng bàn và bị giáo viên phát hiện. Giáo viên không tin tôi chút nào, bạn cùng bàn cũng bảo rằng tôi đánh cậu ấy trước và thầy giáo đã tin lời của bạn cùng bàn đó, cũng bởi vì thành tích học tập của tôi không bằng cậu ấy, cuối cùng tôi bị thầy giáo phạt đứng đến tận trưa. Thẩm Du Nhiên rất ngốc, không sợ bị hôi thối mà đi cùng tôi vào buổi sáng. Khi tôi quay trở lại, không còn từ nào có thể diễn tả mùi của cơ thể chúng tôi.

Cố Tĩnh Trạch nhún mày lên cao.

Lắng nghe những sự kiện trong quá khứ của Lâm Triệt rằng cô bị bắt nạt, cô có thể nói điều đó thật dễ dàng, điều đó khiến trái tim anh khó chịu hơn.

Cuối cùng, có bao nhiêu điều đã trải qua, liệu loại đau khổ này có được nhìn thấy một cách bình tĩnh hay không.

Anh nhìn chằm chằm vào Lâm Triệt.

- Đó là cách sử dụng sự si nhục để trừng phạt. Đó không phải là cách trừng phạt đúng đắn của một người thầy. Lúc đó em đã học ở đâu vậy?

- Vào thời tiểu học, trường của chúng tôi phạt như vậy đều là quá nhẹ. Trong quá khứ, giáo viên lớp chúng tôi cũng đã làm trật khớp vai của các bạn cùng lớp, thế nhưng cũng đành chịu. Anh nghĩ nơi đó có thể so với ngôi trường quý tộc của anh sao? Ở chỗ anh tất cả các giáo ở trong lớp đều là người nước ngoài, những người rất tinh tế, người ta không dám đánh, không dám mắng anh vậy, anh nghĩ xem, nếu anh bị như tôi, gia đình anh sẽ không chuyển trường, khiến cho ngôi trường đó không còn hoạt động được sao? Còn chúng tôi thì đành ngậm ngùi chấp nhận mọi thứ.

Cố Tĩnh Trạch nhìn Lâm Triệt rất lâu, chắc chắn rằng sau này, điều như vậy sẽ không xảy ra nữa. Anh sẽ không để cô bị bắt nạt.

Lúc này, đã nhìn thấy bên trong Thẩm Du Nhiên đang ngồi với Trần Vũ Thịnh.

Cố Tĩnh Trạch nghe chuyện về Thẩm Du Nhiên mà Lâm Triệt vừa mới nói, một lần nữa nhìn cô và đi theo.

- Lâm Triệt, mình ở đây.

Lâm Triệt nói:

- Thực sự thì cậu mới là người bị thiệt. Anh ta đúng là không biết xấu hổ lại muốn kiện cậu.

- Quên đi, nhắc tới lại làm tổn thương mình. Không biết bây giờ phải làm gì cho tốt.

Vào lúc này, Cố Tĩnh Trạch nói ở phía sau:

- Cô Thẩm, vấn đề này đã được bàn giao cho nhóm luật sư của Cố gia để họ xử lý nó, sẽ không có vấn đề gì cả.

Trần Vũ Thịnh nhìn lên một cách buồn bã.

- Lần này cô cũng may mắn thật. Nhóm luật sư của Cố gia, tất cả bọn họ đều rất giỏi. Có tiền cũng mời không được. Họ sẽ dễ dàng giải quyết được vấn đề nhỏ bé của cô chỉ trong một thời gian ngắn.

Thẩm Du Nhiên lắng nghe, và nhanh chóng nói:

- Thật không? Cảm ơn anh, cảm ơn Cố tổng. Cậu đang thực sự tốt đấy Lâm Triệt, quay về thay mình cảm ơn chồng cậu nhé.

Thẩm Du Nhiên rất cao hứng, thực sự là cái gì cũng đã nói qua.

- Thật là càng nhìn lại càng thấy hai người xứng đôi, Cố tổng, Lâm Triệt từ khi theo anh, ngày càng béo ra, và đẹp hơn. Quả thực, cô ấy đang rất hạnh phúc.

Mặc dù rõ ràng là tăng bốc, nhưng Cố Tĩnh Trạch đã nghe rất thoải mái, nhìn lại Lâm Triệt, thực sự cảm thấy cô ấy đẹp hơn trước đây, nghĩ về điều này anh thấy chính mình cũng góp công không nhỏ, cảm thấy cô theo anh đã không còn là chịu khổ, trái tim anh có một cảm giác vui sướng khiến cho anh cảm thấy rất hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Thiêm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 162: Tôi Diễn Rất Tốt Đoạn Này

Lâm Triệt nhìn con người không biết xấu hổ này, trình độ nịnh bợ vượt mong ngựa cao như vậy, cũng không sợ có chuyện gì.

Nhưng mà, hôm nay Cố Tĩnh Trạch không biết lại làm sao mà nổi lên thiện tâm hay là bỗng nhiên thấy Thẩm Du Nhiên thuận mắt, anh đột nhiên nói:

- Sau khi Thẩm tiểu thư trở về, có tìm thấy công việc nào phù hợp hay không?

- Há? Chưa tìm được nữa tuy có tìm một ít, nhưng đều không tìm thấy việc phù hợp.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Không thì cô đưa hồ sơ cho Lâm Triệt, tôi coi xem ở Cố thị có công việc nào phù hợp hay không thì đề cử cho cô xem một vài.

- Cố thị?

Ánh mắt Thẩm Du Nhiên lập tức lóe lên.

Đó chính là công ty đa quốc gia hàng đầu, không phải nơi người bình thường có thể đi vào đâu nha.

Thẩm Du Nhiên vội nói:

- Cố tổng, anh thật sự quá tốt, rốt cuộc đời trước Lâm Triệt cứu vớt người nào, đời này vận khí mới tốt như vậy mà gặp được Cố tổng.

- ...

Lâm Triệt thật sự không thể nhận được nữa, nhìn Thẩm Du Nhiên nói:

- Cậu vì một công việc mà không cần bạn bè nữa à?

Thẩm Du Nhiên tròn mắt với cô.

- Như thế nào lại vậy, bởi vì quen biết cậu, mình mới biết được trên thế giới còn có người chồng tốt như vậy. Lâm Triệt, mình cảm thấy sau này mình sẽ không tìm đàn ông nữa. Nhìn chồng của cậu tốt với vợ như vậy, tớ thấy tình yêu của ai cũng không bằng tình yêu của chồng cậu, thật sự đó!

- ...

Trần Vũ Thịnh đứng ở một bên cũng choáng váng, thật sự đúng là chưa từng gặp qua người phụ nữ nào vượt mong ngựa mà có thể ngon lành tron tru như vậy.

Lâm Triệt biết, đã có Cố Tĩnh Trạch giải quyết, mọi thứ hẳn là đều dễ thực hiện.

Lúc đi ra ngoài, Lâm Triệt nói với Cố Tĩnh Trạch:

- Cảm ơn anh đã giúp Thẩm Du Nhiên.

- Nếu muốn nói cảm ơn tôi, thì trở về bóp chân cho tôi.

- Tại sao...?

- Không thì, cảm ơn sung sướng bằng miệng thì có được gì?

Lâm Triệt buồn bực nhìn Cố Tĩnh Trạch. Đúng là gian thương, cái gì cũng phải có hồi báo!

Lâm Triệt quay về nhà với Cố Tĩnh Trạch. Cố Tĩnh Trạch gọi Tần Hạo vừa từ Campuchia trở về, cho cậu ta đi điều tra một chút, xem thử Lâm Triệt rốt cuộc học ở đâu.

Sau khi Tần Hạo trở về, hết sức cẩn thận. Chuyện gì cũng không hề nhiều lời, thành thật một thời gian, miễn cho mình lại bị chuyển đến Campuchia.

Lúc đi ra ngoài, gặp được Lâm Triệt đang muốn đi vào, cũng cúi thấp đầu xuống, chạy nhanh ra ngoài.

Lâm Triệt cảm thấy kỳ quái, vào cửa nói:

- Trợ lý Tần sao lại vội vàng đi thế?

- Cậu ta đi làm một chút việc đó mà.

Cố Tĩnh Trạch thấy cô đi vào, cười cười đem chân gác lên.

- Lại đây đi, xoa bóp chân cho tôi.

Về mặt Lâm Triệt không tình nguyện, dầu môi đi qua, ngồi quỳ ở bên cạnh anh, tay bắt đầu nhéo lên đùi anh.

Cố Tĩnh Trạch liếc mắt nhìn kịch bản ở một bên, nghĩ thầm rằng có thể đây là kịch bản của Lâm Triệt, liền lấy lại xem thử.

- Dùng sức, lại tiếp tục dùng lực một chút.

- Có phải hôm nay em không ăn cơm không?

- Tốt tốt, dùng sức rất vừa vặn, không tồi đâu. Lâm Triệt, hiện tại kỹ thuật mát xa của em cũng xem như càng ngày càng chuyên nghiệp.

Lâm Triệt cạn lời nghĩ, còn không phải do bị anh sai khiến sao?

Nhưng lúc cô liếc mắt nhìn qua, vậy mà anh lại cầm kịch bản của cô xem. Cô sùng sốt, chạy nhanh qua lấy giật lại.

- Cố Tĩnh Trạch, sao anh lại xem đồ của tôi?

Cố Tĩnh Trạch tránh né tay cô, nhìn Lâm Triệt, nói:

- Cái này là phim truyền hình em đang quay?

- Đúng vậy...

Cố Tĩnh Trạch nhắc lại kịch bản:

- Xin lỗi, tôi sớm đã không yêu cô. Tôi làm hết tất cả cho cô đều chỉ là lợi dụng, lợi dụng cô giúp tôi chuẩn bị tốt hết tất cả, rồi vứt bỏ cô. Chỉ có thể trách cô quá ngu ngốc...

Lời kịch này từ trong cái miệng nghiêm trang của Cố Tĩnh Trạch đọc lên, cảm giác thật kỳ quái.

- Biên kịch của các em tốt nghiệp từ chỗ nào, viết kịch bản tệ thế?

- Cút! Biên kịch của chúng tôi là biên kịch lớn nổi tiếng, anh thì biết cái gì.

Lâm Triệt vội đi qua đoạt lại đồ.

Cố Tĩnh Trạch vừa nhìn xuống dưới, vậy mà lại còn có cảnh diễn hôn môi.

Sắc mặt anh lập tức tối sầm, trừng mắt nhìn Lâm Triệt.

Lâm Triệt không biết anh đang xem cái gì, còn kỳ quái hỏi:

- Anh bị sao đấy, trừng tôi làm cái gì?

Cố Tĩnh Trạch ho khan, nói:

- Không có gì, em đem kịch bản về nhà luyện tập rồi mới có thể diễn sao?

Lâm Triệt nói:

- Đúng vậy, tôi đem kịch bản về để lúc không có chuyện gì thì đi đọc lời thoại.

Cố Tinh Trạch nói:

- Tôi giúp em luyện tập.

Lâm Triệt không còn lời để nói, nhìn Cố Tinh Trạch.

- Anh sao? Thôi bỏ đi, anh thì làm được cái gì. Lúc này anh vừa mới đọc lời kịch, còn phân vai diễn, luyện tập gì nữa, tôi sợ ngày mai tôi diễn không được, lúc đóng phim cũng buồn cười chết đó.

Cố Tinh Trạch nói:

- Em không thử thì làm sao biết anh sẽ không làm được?

- Đọc lời kịch cũng là một nghệ thuật, học cái này ở trường cũng phải học rất lâu, anh đọc lời kịch như thế này rõ ràng không chuyên nghiệp.

Cố Tinh Trạch cười, một tay cầm kịch bản, cười cười đi lại gần:

- Được rồi, chúng ta không luyện đoạn kịch bản này, luyện chỗ khác trước.

- Luyện cái gì trước?

Lâm Triệt còn thấy kỳ quái, đoạn này bỏ lời kịch ra thì còn có cái gì.

Chưa kịp nói gì thì Cố Tinh Trạch đã đè cô xuống dưới, một tay đặt ở cổ cô, đem đầu đưa lại gần mình, ngón tay thon dài ôm lấy đầu cô, anh bao lấy môi cô, mạnh mẽ hôn xuống.

Lâm Triệt lập tức hít thở không thông một hồi mới phản ứng lại.

Không biết qua bao lâu, thở hắt ra, anh ra, vuốt cái miệng sưng đỏ, ướt át.

- Cố Tinh Trạch!

- Có thể tôi không giỏi việc đọc kịch bản, nhưng mà đoạn diễn này, tôi cảm thấy tôi có thể thực hành tốt.

Lâm Triệt lúc này mới nhớ tới, kịch bản thật sự có đoạn này, là lúc nam chính cố ý cưỡng hôn nữ chính.

Đỏ mặt lên, cô biết mình lại bị đùa giỡn.

- Trong TV diễn cảnh hôn cũng không dùng lưỡi, hơn nữa phần lớn đều do góc quay, mới không giống anh làm như vậy đâu.

Cô "hừ" một tiếng, đỏ mặt, chỉ có thể mắng anh một câu:

- Lưu manh!

Cố Tinh Trạch liền ha ha cười.

Thật ra anh muốn can thiệp để lúc cô đóng phim không diễn đoạn hôn này.

Nhưng mà nếu anh đi xem, có lẽ sẽ không có khả năng.

Anh tôn trọng công việc của cô, không muốn bởi vì mình mà ảnh hưởng đến sự chuyên nghiệp của cô. Nhưng mà, mình lại không thể đi xem, nếu không, anh biết bản thân chắc chắn sẽ không chịu nổi.

Lâm Triệt hừ một tiếng nhìn anh, nghĩ thầm thật ra anh nói không sai, kỹ thuật hôn môi của anh đúng thật là không tồi.

Cũng không biết luyện tập ở đâu?

Nhưng mà bởi vì căn bệnh này của anh, chắc cũng không cùng người khác hôn môi lần nào.

Chẳng lẽ thật sự theo như lời anh nói, loại việc này là dựa vào bản năng?

Nếu lời nói này là đúng, bản năng của anh thật sự đúng là mãnh liệt.

Cầm thấy miệng còn có cảm giác tê dại do bị anh hút, cô "hừ" một tiếng, cầm lấy kịch bản của cô rồi chạy mất.

Mà Cố Tình Trạch chỉ vuốt miệng mình.

Dục vọng của mình với cô, cũng không hề giảm xuống mà ngược lại càng mãnh liệt.

Anh hút một hơi thật sâu, mới áp chế suy nghĩ muốn áp đảo cô lần nữa.

Vừa mới muốn thử một lần, có phải vẫn mãnh liệt nữa hay không. Bây giờ đã biết kết quả như vậy, anh chỉ có thể dờ khóc dờ cười.

Nếu một lần sinh bệnh là sai lầm, như vậy sai lầm giống nhau, phạm vào hai lần, còn có thể chịu đựng. Còn lúc phạm vào lần thứ ba, sẽ trở thành cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Thiêm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 163: Không Có Bánh Nào Là Từ Trên Trời Rơi Xuống

Ngày thứ hai, Lâm Triệt đến công ty, nhận được tin công ty đã nhận cho cô một quảng cáo, bảo cô đi qua kí hợp đồng một chút. Từ trước đến nay, Lâm Triệt là một trong những nữ nghệ sĩ hiếm hoi không vướng scandal, phía công ty rất thích những người như vậy, không có động tí là bối mớ, cũng không vì mình đột nhiên may mắn mà nhiều chuyện.

Lâm Triệt cũng tin tưởng Du Mẫn Mẫn, biết chị ta sẽ đối tốt với mình.

Du Mẫn Mẫn nói:

- Quảng cáo hiện giờ của em đều là ưu tiên cho hình tượng hiện nay, những cái được chọn đều giúp em có thể đề cao hình tượng. Lần này là một sản phẩm điện thoại trong nước, rất phổ biến trong giới trẻ, quảng cáo tung ra chắc chắn sẽ được đón nhận!

- Một lần kí này thời hạn là ba tháng sao?

Lâm Triệt hỏi.

- Em sẽ kí hợp đồng thời hạn một năm, bên họ không có hợp đồng dài hạn, chỉ có loại ngắn hạn. Quảng cáo này sẽ phát trong một quý, thời lượng dày đặc trong một quý cũng là nhiều rồi, phát lắm quá e rằng sẽ gây phản cảm.

- Là như vậy à.

Lâm Triệt cũng biết hãng điện thoại này, trước đây cô đã dùng qua, cái máy trên tay bây giờ là của Cố Tình Trạch đưa cho cô.

Hai người rất nhanh liền kí hợp đồng xong. Du Mẫn Mẫn cùng Lâm Triệt đi ra ngoài, vừa đi vừa cười nói:

- Thực ra lúc đầu cái quảng cáo này định cho Mộc Phi Nhiên, chúng ta có thể lấy về tay quả thật là rất may mắn! Đạo diễn lợi hại, phục trang đẹp mắt, khi tung ra chắc chắn sẽ không làm người xem thất vọng!

- Thật vậy sao? Thế thì tối nay chúng ta phải đi ăn mừng mới được!

- Được, vậy thì em mời khách, dù sao phí quảng cáo lần này cũng rất nhiều!

- Được rồi, đương nhiên là em mời!

Lâm Triệt nói chưa dứt câu, tầm mắt lại thấy một bóng người, dáng dấp yêu kiều xinh đẹp, trên môi luôn thường trực nụ cười nhạt nhòa đang nhìn qua bên này.

Là Mạc Huệ Linh.

Không nghĩ tới đến đây còn gặp cô ta, Lâm Triệt dừng bước, nhìn qua bên đó. Thấy cô dừng lại, Du Mẫn Mẫn cũng dừng theo, kì quái nhìn theo hướng nhìn của cô, thấy trước mặt có một cô gái đi đến, trong lòng có chút kì quái.

- Lâm Triệt.

Mạc Huệ Linh cười cười đến gần, nhìn thẳng vào Lâm Triệt:

- Cô đến đây kí hợp đồng sao?

Lâm Triệt hơi mất tự nhiên nhìn qua cô ta, nói:

- Đúng vậy, Mạc Tiểu thư, thật trùng hợp quá, cô làm gì ở đây vậy?

Mỗi lần Mạc Huệ Linh xuất hiện đều là gây sự, Lâm Triệt lười phải thấy cô ta.

Mạc Huệ Linh vẫn đi giày cao gót, cao đến như vậy khiến người ta khó có thể tiếp cận. Nhưng Mạc Huệ Linh đúng là kiểu phụ nữ khiến người ta không dám lại gần.

Dù sao người ta cũng là thiên kim tiểu thư mà.

Mạc Huệ Linh duy trì nụ cười, đánh giá Lâm Triệt:

- Là như này, cái quảng cáo mà cô kí hôm nay, là sản phẩm của nhà tôi.

Lâm Triệt sững sờ, trong lòng hơi giật mình, cảm thấy cả người không thoải mái.

Mạc Huệ Linh thân thiết kéo tay Lâm Triệt:

- Lâm Triệt, tôi đã sớm cảm thấy khí chất của cô rất thích hợp, cái quảng cáo này tới tay cô, nhất định sẽ rất đẹp mắt!

Lâm Triệt ngừng một chút, nhìn qua Mạc Huệ Linh:

- Là Mạc tiểu thư đề nghị quảng cáo này cho tôi?

- Đúng vậy.

Mạc Huệ Linh hai mắt lóe lên, cười cười đáp lại.

Lâm Triệt nhìn qua cô ta:

- Như vậy không tốt lắm đâu, thực ra tôi cũng không phải là thích hợp lắm, tôi nghe nói trước kia các cô định chọn Mộc Phi Nhiên, so với tôi cô ấy mới là thích hợp nhất.

Mạc Huệ Linh lập tức bắt lấy tay Lâm Triệt nói:

- Có phải cô không muốn nhận ý tốt của tôi không? Tôi đã nhận sai với Tĩnh Trạch, cũng đã hiểu ra, đây là biểu đạt thành ý với cô, hi vọng cô không giận tôi.

Lâm Triệt không biết Mạc Huệ Linh lại muốn làm gì, cô chỉ biết, đây dựa vào cô ta, tuyệt đối không phải chuyện gì tốt đẹp.

Mạc Huệ Linh cười nói một câu tổng kết:

- Tôi rất mong chờ quảng cáo lần này, Lâm Triệt, cố lên!

Mạc Huệ Linh lại khoa trương cười nói một lúc mới rời đi, liên tục nói mình đã biết lỗi, lần này làm vậy là để nhận sai.

Đợi cô ta đi rồi, Du Mẫn Mẫn mới lên tiếng:

- Em cùng cô ấy có quen biết sao?

Lâm Triệt lắc đầu:

- Có quen biết, nhưng em với cô ta không thể nào làm bạn bè.

- Du Mẫn Mẫn tự nhiên đã nhận ra từ trước:- Cái quảng cáo này phải giải quyết thế nào đây, cô ấy có lẽ không tùy tiện mà giúp em chứ? Chị biết mà, tại sao tuyển chọn bốn người, chúng ta lại may mắn được chọn, lúc đầu Mộc Phi Nhiên muốn tham gia liên hoan phim Nhật Bản nên không đến, nào ngờ...

Du Mẫn Mẫn nhìn qua Lâm Triệt.

- Nếu như không được, chúng ta liền hủy hợp đồng đi.

Lâm Triệt nghe xong, vội nói:

- Không cần, thực sự không cần thiết, kì thực không có gì, cô ta với em chỉ có chút qua lại, nếu không biết còn chưa tính, hiện tại tùy cô ta muốn làm thế nào, chúng ta cứ nước đến thì thuyền ngán thôi!

Du Mẫn Mẫn nhìn qua Lâm Triệt, lắc đầu thờ dài.

Khi Lâm Triệt về đã thấy Cố Tĩnh Trạch đang ở nhà, thấy cô về anh nói:

- Em sao thế? Có gì không vui à?
- Không có gì... Thì ra hăng điện thoại Rapipt là của nhà Mạc tiểu thư đấy!

Cố Tĩnh Trạch nghe thấy ba chữ Mạc tiểu thư, liền ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt thâm thúy nhìn thẳng Lâm Triệt:

- Em ấy làm sao?
- Không có gì, em cũng mới biết thôi.
- Nhà em ấy cũng làm nhiều năm rồi, mấy năm gần đây bắt đầu đầu tư một số tiền lớn làm quảng cáo, chỉ thế thôi, nhưng mà sao em biết vậy? Lâm Triệt, em nói cho tôi nghe đi!

Cố Tĩnh Trạch không tin Lâm Triệt lại tùy tiện đề cập đến vấn đề này.

Lâm Triệt trả lời qua loa:

- Không có gì, chẳng qua lần này tôi quay quảng cáo cho hăng điện thoại nhà bọn họ, mới biết được thông tin này.

Cố Tĩnh Trạch nhìn sâu vào mắt cô, nhú nhú mày, lại như nghĩ tới điều gì, nói với Lâm Triệt:

- Em cứ đi tắm trước đi, để tôi đi gọi điện.

Cố Tĩnh Trạch nhanh chóng đi tới thư phòng, đóng cửa lại, thâm trầm hiện hết lên mặt. Anh cầm điện thoại lên, gọi cho Mạc Huệ Linh.

Điện thoại vừa nói, không để cho đối phương kịp nói gì, anh gọi thẳng:

- Huệ Linh.

Mạc Huệ Linh đáp lời:

- Tĩnh Trạch, có chuyện gì vậy?
- Em cho Lâm Triệt chụp quảng cáo cho sản phẩm nhà cô sao?

Cố Tĩnh Trạch nói thẳng:

- Đúng vậy, có chuyện gì sao? Bên em vừa định kí hợp đồng với phát ngôn viên, em thấy hình tượng của Lâm Triệt rất thích hợp, lại có quen biết, em liền đề cử cho ba.
- Huệ Linh, em có chuyện gì, có thể nói với anh.

Cố Tĩnh Trạch nói:

Mạc Huệ Linh ở trong điện thoại ngừng một chút mới đáp lại, âm thanh có chút thô lương:

- Sao vậy, Cố Tĩnh Trạch, anh đây là có ý gì? Lẽ nào anh cảm thấy em đề cử Lâm Triệt để gây bất lợi cho cô ấy sao?

Cố Tĩnh Trạch trầm mặc vài giây, đáp lại:

- Đó là điều anh không hi vọng xảy ra nhất.

Mạc Huệ Linh rất thương tâm, thanh âm mang vài phần ủy khuất nói:

- Tĩnh Trạch, từ lúc nào trong lòng anh em lại thành như vậy? Em chỉ muốn xin lỗi anh, cho nên mới đề cử Lâm Triệt, em muốn chứng minh cho anh thấy, em có thể yên lành nhận sai, nên mới tranh thủ giúp Lâm Triệt cái quảng cáo này, anh nghĩ em sẽ làm gì Lâm Triệt? Chẳng phải chỉ là một cái quảng cáo thôi sao...

Cố Tĩnh Trạch cau mày, không kiên nhẫn nghe cô ta lải nhải thêm nữa, dứt khoát cắt lời:

- Được rồi, Huệ Linh.

Hít một hơi thật sâu, anh kiên quyết nói, thanh âm mang vài phần cảnh cáo:

- Nếu em đã nói như vậy, anh đương nhiên sẽ tin tưởng em.

Mạc Huệ Linh tiếp lời:

- Bởi vì em không có ý gì khác thật mà, em chỉ rất đau lòng là anh lâu lắm mới gọi điện cho em, chỉ để cùng em nói chuyện này sao?

Bạn đang đọc truyện *Thiêm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 164: Không Muốn Em Bị Bắt Nạt

Anh...

Giọng nói của Cố Tĩnh Trạch dịu lại.

- Thật ra là do anh lo em sẽ làm hỏng chuyện, nhưng mà nếu em đã nói, đương nhiên anh sẽ tin tưởng em.

Mạc Huệ Linh nghe xong, ủy khuất nói:

- Em sẽ không làm như vậy đâu. Nhiều năm như vậy rồi mà anh còn không hiểu rõ em sao. Bình thường ngay cả vô tình giết chết một con kiến thì em cũng đau lòng rất lâu, sao mà lại làm ra chuyện xấu được chứ.

Cố Tĩnh Trạch đặt điện thoại xuống, trong lòng cũng hi vọng là do bản thân mình nghĩ nhiều.

Chẳng qua là về chuyện của Lâm Triệt, anh bất giác sẽ nghĩ nhiều thêm một chút.

Sau khi rời khỏi, thấy Lâm Triệt vẫn còn đó, Cố Tĩnh Trạch nói:

- Nếu như có thể không nhận, vậy quảng cáo này em bỏ đi.

Lâm Triệt nói:

- Được rồi, dù sao hợp đồng quảng cáo này tôi đã nhận, nếu bây giờ tôi làm trái với điều khoản hợp đồng, sẽ mang lại cho công ty rất nhiều phiền toái. Dù sao cũng chỉ là quảng cáo, hơn nữa Mạc tiểu thư có thể làm cái gì được chứ? Đúng không?

Cố Tĩnh Trạch liếc cô thật sâu, cuối cùng vẫn yên lặng, nhẹ gật đầu:

- Đúng rồi, tôi còn muốn nói với em một chuyện, buổi lễ của trường Hậu Thiên các em đâu rồi, chẳng lẽ em không tính qua tham dự một chút sao?

- Trường nào?

- Tiểu học.

- À. Sao anh biết?

- Có người nói với tôi.

Lâm Triệt còn đang khó hiểu, nhưng lại nhìn thấy Cố Tĩnh Trạch nói:

- Tôi nhớ hình như là kỉ niệm năm mươi năm thành lập, nhưng mà tôi sẽ không đi.

- Tại sao?

- Bọn họ không có mời tôi, tôi đi làm cái gì?

- Nếu đó là trường tiểu học của em, tôi muốn đi cùng em đến đó xem.

Cố Tĩnh Trạch nói.

Lâm Triệt ngạc nhiên nhìn Cố Tĩnh Trạch:

- Há, vì chuyện gì sao?

- Tôi thật sự không biết em trông như thế nào hồi còn bé. Nào, đi cùng tôi xem thử thế nào.

Lâm Triệt ngạc nhiên nhìn Cố Tình Trạch, cúi đầu cười cười, nắm tay lại:

- Hồi tôi học tiểu học nhìn rất ngu đó...

- Ủ, nhìn ra được, tôi cảm thấy bây giờ em cũng không có tiến bộ lên bao nhiêu hết.

- ...

Lâm Triệt thật sự không có ấn tượng đặc biệt gì đối với trường tiểu học của mình, chỉ nhớ rõ trường học nằm ở bên cạnh một hồ nước rất đẹp, cô với Thẩm Du Nhiên thường xuyên đi quanh đó chơi. Trường học còn có hai hàng cây trái dài khắp con đường nhỏ, đến mùa hè, mặt đất rợp bóng cây xanh mát.

Thành tích học tập của Lâm Triệt hồi tiểu học hơi không tốt. Vì trong cảm nhận của thầy cô cũng không coi cô ra gì, có chuyện gì tốt cũng không tới lượt cô. Ngược lại thì phạt đứng, phạt chép bài đều có phần của cô.

Rất nhanh, Cố Tình Trạch đã lái xe đến nơi, anh liền dẫn Lâm Triệt đến cổng trường học.

Nơi này cũng đã xây dựng được năm mươi năm, hôm nay nhìn lại vẫn không khác trước. Chỉ là tất cả đều được sơn sửa lại, thoạt nhìn tươi sáng hơn một chút.

Tiến vào trong trường, cô thấy các kiểu trang trí làm ra để kỷ niệm ngày thành lập trường sắp tới. Hết sức náo nhiệt, người đến người đi, có các cựu học sinh ưu tú, nhà tài trợ nổi bật, còn có cả một số các cấp lãnh đạo của thành phố B.

Cố Tình Trạch vừa xuống xe, một đội ngũ đi đến cổng nghênh đón.

Cố Tình Trạch xuống xe, Lâm Triệt cũng đi xuống theo.

- Cố tiên sinh, mời.

- Cố tiên sinh có thể đến lễ kỉ niệm năm mươi năm của trường chúng tôi, đây thực sự là một vinh dự lớn đối với chúng tôi. Trường học của chúng tôi cũng vì có sự hiện diện của Cố tiên sinh đến mà mang lại vẻ vang cho kẻ hèn này.

- Trường học của chúng tôi đào tạo ra rất nhiều danh nhân, bây giờ còn có một số người rất quan trọng trong mảng chính trị và thương nghiệp, còn cả minh tinh điện ảnh và truyền hình, tinh anh của giới kinh doanh. Những điều này đều góp phần làm cho trường học của chúng tôi thêm vinh quang, làm trường học thêm kiêu ngạo.

Cố Tình Trạch nhàn nhạt vén tóc lên một bên tai Lâm Triệt:

- Đúng vậy, tôi biết rõ, Lâm Triệt cũng là vì tốt nghiệp ở trường này cho nên tôi mới muốn đến xem.

Hiệu trưởng trường lúc này mới thấy Lâm Triệt đi theo đứng một bên với Cố Tình Trạch. Sau nửa ngày, bọn họ mới kịp phản ứng, cười nói:

- Đúng vậy đúng vậy, học sinh Lâm Triệt cũng là học sinh ưu tú của trường học của chúng tôi. Chúng tôi đang dự định mời em ấy trở về, đóng tên của em ấy ở bảng vàng danh dự của chúng tôi.

Lâm Triệt cảm thấy bọn họ căn bản còn chẳng nhớ rõ cô từng là một học sinh yếu kém, vẫn là một người mà cả trường luôn cho rằng yếu kém.

Bên trong, khi đoàn người đón Cố Tình Trạch và Lâm Triệt đi vào, có không ít học sinh cũ được mời đến, họ đều đứng ở một chỗ nhìn xem không biết ai đã đến.

Lâm Ly cũng đang ở trong đó, cô ta cũng được cho rằng là một học sinh ưu tú, cho nên được mời trở về.

Bởi vì Lâm gia vốn cũng không phải gia đình bình thường, nhiều năm như vậy, cũng quyên tặng cho trường học không ít tiền. Cho nên khi Lâm Ly ở trường nhận được rất nhiều sự giúp đỡ, bây giờ đã trở thành minh tinh, tự nhiên cũng sẽ lập tức được mời trở về bổ sung vào mặt tiền.

Nhưng là lúc này, cô lại thấy bên kia, không ít người vây ở trước cổng nhìn, Lâm Ly còn đang khó hiểu, học sinh kẻ bên, bỗng nhiên nói:

- Ôi, rốt cuộc là ai đã đến vậy?

Một người khác nói:

- Cậu không biết sao, hôm nay Cố Tình Trạch có đến đấy.

Lâm Ly nghe thấy liền lập tức ngẩng đầu lên, tinh thần chấn động, trực tiếp nhìn ra.

- Cố Tình Trạch đâu có tốt nghiệp trường này đâu?

- Đương nhiên không phải, người ta là mời giáo sư nổi tiếng đến dạy, lớn lên thì đi ra nước ngoài du học đó.
- Vậy sao anh ta lại đến?
- Hình như là cùng đi với Lâm Triệt đấy, là Lâm Triệt, cậu còn nhớ rõ không? Là học sinh học kém nhất lớp chúng ta ấy.
- Đương nhiên nhớ rõ rồi, luôn ngồi ở hàng cuối cùng, không có bao giờ người quan tâm đến.
- Bây giờ cô ta là một ngôi sao được ưa thích – Lâm Triệt, chẳng lẽ cậu không xem ti vi sao?
- Cái gì? Cô ta trở thành minh tinh rồi sao?

Lâm Ly nghe không nổi nữa, buồn bực nắm chặt tay, nhưng mà, cô ta chắc chắn đã thấy. Lâm Triệt đi theo bên cạnh Cố Tĩnh Trạch, hai người thân mật khoác tay rất thu hút ánh mắt mọi người, cùng nhau đi vào trong. Đi theo đằng sau là một đám người gồm bảo tiêu, vệ sĩ áo đen, làm cho người khác cảm thấy thật sự rất ngưỡng mộ.

- Không hổ là Cố Tĩnh Trạch mà, tới lui chỗ nào đều đặc biệt an toàn, vậy mà Lâm Triệt lại ở bên cạnh anh ta, như vậy sự nghiệp của anh ta sẽ không phát triển được đâu.
- Đúng vậy, trước đây chưa từng thấy cô ấy xuất hiện lần nào, thì ra cô ấy lợi hại như vậy à.
- May là trước đây tôi không khi dễ cô ấy quá mức, bằng không bây giờ sống làm sao.

Lâm Ly sa sầm mặt, hết sức ghen tị nhìn qua bên kia. Hừ lạnh một tiếng, khịt mũi xem thường, trực tiếp rời khỏi đám người, lười nghe bọn họ bàn tán về Lâm Triệt thế này thế kia.

Người trong trường học vội vã điều tra Lâm Triệt, khẩn cấp điều động nhân lực cùng tiền vốn. Quả nhiên, Lâm Triệt tốt nghiệp từ trường này.

Hiệu trưởng tức giận nói với cấp dưới:

- Lúc trước làm ăn như thế nào vậy, Lâm Triệt tốt nghiệp ở trường chúng ta mà cũng không biết sao.

Cấp dưới nhanh chóng chạy lại nói:

- Lúc trước cô ấy cũng không nổi tiếng như vậy, không phải năm nay mới phát lên sao. Có thể đã không chú ý, hơn nữa, thành tích học tập của Lâm Triệt hồi tiểu học thật sự không tốt lắm. Ngài xem, cũng sẽ không đặc biệt gây chú ý lắm đâu.
- Dù như thế nào thì tôi mặc kệ! Điều tra xét cho tôi, lúc cô ấy học tiểu học ở lớp nào, ai là chủ nhiệm. Cứ đem thói phồng lên cho tôi, phải đem người này thổi phồng thật tốt cho tôi.

Không đến một tiếng đồng hồ, quả nhiên giáo viên chủ nhiệm đã được đưa tới trước mặt Lâm Triệt và Cố Tĩnh Trạch.

Cố Tĩnh Trạch ngồi ở chỗ kia, bên cạnh là Lâm Triệt. Nhìn thấy cô, chủ nhiệm lớp cũng khó mà tưởng tượng nổi, cô bé bây giờ lại xinh đẹp, sạch sẽ như vậy lại là cô gái ngồi cuối lớp trước kia.

- Lâm Triệt à, thầy là giáo viên chủ nhiệm của em thời tiểu học, thầy Hồ. Ôi chào, thật nhiều năm không gặp, em thật sự là càng ngày càng xinh đẹp. Người làm thầy truyền cho em không ít đạo đức, em còn nhớ rõ không?

Đương nhiên Lâm Triệt còn nhớ rõ.

Chẳng qua là còn chưa nói câu nào, Cố Tĩnh Trạch đã lạnh lẽo nhìn phía thầy giáo kia.

Đây là người năm đó đổ oan cho Lâm Triệt, thầy giáo đề cho Lâm Triệt vướng cái vết nhơ kia sao?

Cố Tĩnh Trạch luôn là người đàn ông có thù tất báo, hơn nữa, nghĩ lúc Lâm Triệt nhỏ như vậy mà đã bị người ta ức hiếp. Thân hình bé bé, không ai giúp đỡ, trong lòng anh liền cảm thấy rất khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Thiêm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 165: Cô Gái Nhỏ Bé Cứng Cỏi

Thầy giáo kia nhìn Lâm Triệt, cẩn thận suy nghĩ lại, một hồi mới nhớ ra. Mười mấy năm không gặp rồi, suýt chút nữa thì ông không nhận ra được.

Ông đương nhiên nhớ được Lâm Triệt, trước đây Lâm Ly và Lâm Triệt ở trong lớp của ông, nhưng rất ít người biết Lâm Ly và Lâm Triệt là chị em, cũng không ít lần ông giúp đỡ Lâm Ly bắt nạt Lâm Triệt. Chủ yếu là do việc học của Lâm Triệt, hơn nữa Lâm Triệt còn là con riêng, cho nên bản thân ông cũng không thích Lâm Triệt. Thầy giáo nào mà không thích học sinh nhà tốt, sạch sẽ, lại học giỏi, mà Lâm Triệt chưa từng có phụ huynh tới, học tập thì nát bét như vậy, đã định trước là học sinh đứng phía sau đội tốt nghiệp.

Thế nhưng lại không nghĩ tới, mười năm qua đi, vậy mà Lâm Triệt đã trở thành minh tinh.

Cô có thể thi đỗ học viện hí kịch, cũng đủ buồn cười.

Ông có hơi hối hận khi trước kia đối xử với Lâm Triệt như vậy, nhất định ngày hôm nay chính là ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây (1). Người học sinh năm đó chịu sự bắt nạt của ông, giờ đây lại đứng bên cạnh nhị thiếu gia của gia đình quyền quý nhất nước C.

Lâm Triệt thấy thầy giáo Hồ, nhất thời cũng không có ấn tượng gì tốt với ông. Có lẽ ấn tượng sâu sắc nhất là bộ dáng cao cao tại tại thượng kia của ông, nói ra lời nói chán ghét với cô, khiến cho cô lúc ấy tuổi còn nhỏ mà đã tự ti rất lâu.

Thầy giáo Hồ nhìn tâm trạng cô trầm xuống, vẻ mặt ông nịnh hót, thật khiến cho Lâm Triệt lập tức có một loại cảm giác vui sướng.

Cô nhìn nhìn ông, khách khí nói:

- Thầy giáo khỏe không?

- Chao ôi! Khỏe khỏe.

Thầy giáo Hồ mau nói.

Cố Tĩnh Trạch một tay ngăn cản Lâm Triệt lại, nhìn thầy giáo Hồ rồi nói:

- Thầy giáo Hồ, tôi cũng nghe Lâm Triệt nói về ông, ông đối xử với cô ấy là "chiếu cố đặc thù".

Người thầy giáo Hồ run lên, nhìn khỏe môi Cố Tĩnh Trạch hơi vênh lên một độ cong, rõ ràng là đang mỉm cười, lại khiến cho ông cảm thấy lạnh lạnh.

Trong lòng thầy giáo Hồ vừa nghĩ, nhanh chóng nói với Lâm Triệt:

- Năm đó thầy cũng nhìn ra được em nhất định có tiền đồ cho nên mới nghiêm khắc với em, hy vọng em có thể học thành tài. Xem ra quả nhiên thầy nhìn không sai, năm đó em và chị em cùng một lớp! Em xem, hiện tại em ấy không bằng em, mà em lại nỗ lực để đạt tới ngày hôm nay. Bây giờ em so với em ấy càng tốt hơn, cũng có năng lực hơn, có thể thấy được những năm gần đây em không có cô phụ sự hy vọng của thầy, thầy thật là...

Lâm Ly đã sớm tới gần, lúc này lại nghe thấy thầy giáo Hồ nói mình như vậy, khiến cho cô ta tức giận muốn nổ phổi.

Vậy mà ông ta nói, hiện tại cô ta không bằng với Lâm Triệt?

Tuy rằng bây giờ tỉ suất xuất hiện dưới ống kính thường xuyên...

Thế nhưng, trong cái vòng giải trí này ai mà biết trước được điều gì, Lâm Triệt còn chưa đứng vững đâu, ai biết được ngày mai có thể nhìn thấy bóng dáng của Lâm Triệt nữa hay không.

Lâm Triệt nhìn thầy giáo Hồ, nhất thời cô hơi lúng túng, đúng là cố gắng của cô có liên quan tới lời nói năm đó của thầy giáo Hồ.

Cho nên thời điểm thi vào Học Viện Hí Kịch, thành tích văn hóa cô đã rất nỗ lực, vì để cho những người từng coi thường cô nhìn thấy, để cho họ nhìn thật kỹ, cô không hề tệ hại như họ nói.

Thế nhưng cô không hề muốn cảm ơn ông đã "khích lệ".

Thầy giáo Hồ thấy Cố Tĩnh Trạch vẫn nhìn chằm chằm ông như vậy, trong lòng càng thêm bối rối. Cúi đầu nhìn thấy trên giày của Lâm Triệt có vết bẩn, ông nhanh chóng nói:

- Ai da, tại sao giày em bẩn thế này, để thầy tới lau giúp em.

Ánh mắt Cố Tĩnh Trạch đen lại nhìn bảo tiêu ở bên cạnh.

Về mặt bảo tiêu không đổi đi về phía trước.

Thầy giáo Hồ chỉ cảm thấy thân thể mất thăng bằng, trực tiếp té xuống, đứng về phía của Lâm Triệt.

Lâm Triệt lại càng hoảng sợ, chỉ cảm thấy một bàn tay lớn ở phía sau, vừa ôn vừa chuẩn kéo cô đến bên người anh, bởi vì biết là anh cho nên trong lòng cô lập tức cảm thấy vô cùng an tâm!

Thế nhưng thầy giáo Hồ lại không may mắn như thế.

Ông ta suýt chút nữa thì ngã quy, hiệu trưởng Đồng ở một bên nhìn ông ta, không khỏi buồn bực nâng trán.

Ông khản trương nhìn Cố Tĩnh Trạch lạnh nhạt đứng ở bên cạnh, một tay che chở Lâm Triệt, vừa nhìn thầy giáo Hồ:

- Chuyện gì xảy ra đây?

- Tôi... Tôi..

Thầy giáo Hồ nhanh chóng nhận lỗi, đáng về hấp tấp, mặt đỏ lên, nhìn vô cùng chật vật.

Cố Tĩnh Trạch nói: - Tôi nể mặt A Triệt cho nên mới đến tham gia buổi kỷ niệm thành lập trường, làm như thế chỉ vì tôi muốn nhìn một chút xem hoàn cảnh sinh hoạt hồi nhỏ của A Triệt như thế nào. Nhưng lại không nghĩ rằng, các người lại khiến cho A Triệt sợ thành bộ dáng như vậy.

Hiệu trưởng Đồng vội vàng đẩy thầy giáo Hồ tới phía sau, hướng về phía Cố Tĩnh Trạch và Lâm Triệt nhận lỗi:

- Có tổng, Có tổng, ông ấy không hề cố ý, chúng tôi không hề chăm sóc không tốt. Ngài xem ông ấy đã bốn mươi mấy tuổi rồi, thân thể cũng sẽ không tiện...

- Tôi mắc kệ ông ta già, khiếm khuyết hay bệnh, nhưng ông ta hù dọa Lâm Triệt.

Hiệu trưởng Đồng nghe xong sợ đến nỗi mặt trở nên trắng nhợt, xoay người lại nói:

- Đem ông ấy đi.

Sau đó hướng về phía Cố Tĩnh Trạch nói:

- Chuyện này chúng tôi nhất định sẽ nghiêm túc xử lý, nghiêm túc xử lý, khẳng định sẽ phạt ông ấy đúng tội.

Một tay Cố Tĩnh Trạch che chở Lâm Triệt một lúc lâu, chỉ có thể nhàn nhạt gật đầu:

- Được, đã là ngày thành lập trường thì là ngày tốt, chúng tôi không muốn gây phiền toái, tôi không muốn lại nhìn thấy ông ta xuất hiện trước mắt mình.

- Dạ, dạ, dạ, nhất định... nhất định.

Hiệu trưởng Đồng vội vàng nói:

- Ngài xem bên kia là hội trường nhỏ của trường học chúng tôi, năm đó Lâm Triệt hẳn là ở nơi này xem qua diễn xuất, nơi đó cũng là kiến trúc xưa nhất của trường học...

Đoàn người tiếp tục đi về phía trước, vừa đi vừa tham quan.

Người phía sau nhìn thấy có người bị mang đi, tất cả đều nhao nhao thảo luận.

- Thầy giáo Hồ bị trừng phạt cũng đúng thôi, trước đây cũng lấy không ít tiền rồi, vừa tham vừa xấu xa, thế mà vẫn được đánh giá là giáo viên ưu tú.

- Quan trọng là, trước đây không ít lần bắt nạt Lâm Triệt.

- Còn không phải là Lâm Triệt tiến bộ lên sao, mang theo người đàn ông của mình tới báo thù cho cô ấy.

- Vậy mà nhà trường lại sợ hấn, chỉ một câu thôi đã khiến cho thầy giáo Hồ bị mang đi.

- Đây, không biết nếu hấn động tay vào thì trường học còn có thể mở dạy được không nữa.

- Cố Tĩnh Trạch này cũng thực nóng nảy nha.

- Tức giận như vậy còn không phải vì người ta có thực lực sao!

- Nói chung Cố Tĩnh Trạch thật là lợi hại, sao số Lâm Triệt lại tốt như thế chứ, làm thế nào lại quen biết với Cố Tĩnh Trạch, đúng là vận khí lớn.

Tất cả mọi người đều hâm mộ nhìn Cố Tĩnh Trạch rời khỏi, nhìn một bên, mỗi người một vẻ mặt khác nhau.

Tuy rằng đầu của Lâm Triệt suy nghĩ chậm, nhưng nhìn Cố Tĩnh Trạch thì cô cũng sớm hiểu dụng ý của anh.

Đi tham quan cũng không tệ lắm, Cố Tĩnh Trạch nói muốn tự mình và Lâm Triệt đi, để xem toàn bộ trường học.

Mọi người đều đã đi, Lâm Triệt lên liếc nhìn Cổ Tinh Trạch.

Cổ Tinh Trạch nói:

- Cảnh vật xung quanh của trường em học cũng không tệ lắm.

Lâm Triệt nhìn về phía xa, gật đầu:

- Đúng vậy, mặc dù không lớn, thế nhưng dù sao cũng là ngôi trường già dặn kinh nghiệm. Anh xem, trước kia tôi thường qua bên kia nghịch nước, cùng nhau làm bài tập với Thẩm Du Nhiên ở đó, sau khi làm bài tập xong thì trở về. Còn có bên kia, mỗi lần tan học vào thứ hai đều ở đó vận động, chắc anh cũng chưa từng thử qua!

Cổ Tinh Trạch nhìn Lâm Triệt, cô lú rú nói, còn chỉ vào một bên rồi đáng vẻ như đang nhớ lại, vô cùng vui sướng.

Cổ Tinh Trạch vẫn không rõ, vì sao trải qua bao nhiêu chuyện mà cô vẫn giữ được đáng vẻ hồn nhiên. Có lẽ dù người có bị thảm đến đâu thì luôn có những hồi ức tốt đẹp, cười cười nhìn cô, đến cùng là khi còn bé cô đã trải qua điều gì...

(1) Ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây: Ngạn ngữ Trung Quốc, sông Hoàng Hà có chu kỳ sáu mươi năm, cứ ba mươi năm đổi hướng một lần, nếu bên này là phía Tây, thì sau ba mươi năm, nó đổi thành hướng Đông. Nói sự đổi thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Thiêm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 166: Ghen Với Một Cô Bé

Cổ Tinh Trạch nhẹ nhàng kéo tay cô.

Lâm Triệt sững sờ.

Cổ Tinh Trạch không buông tay, nhưng ánh mắt không nhìn về phía cô mà nhìn về trước:

- Đi thôi, đi tới trước xem thử một chút.

Tay Lâm Triệt run lên một cái, cúi đầu nhìn tay anh nắm chặt mình, không khỏi cười một tiếng, cúi đầu, không dám nhìn anh chỉ nhìn mặt đất, bước chân đi theo anh tiến về phía trước.

Lâm Triệt nghĩ đến chuyện Cổ Tinh Trạch đã từng nói qua với mình ở trường học.

Lúc đấy chẳng qua là thuận miệng nói một chút, không nghĩ tới anh ngược lại còn nhớ.

Khẽ cười, cô cùng Cổ Tinh Trạch đi vào bên trong.

Đến gần mới thấy, trường học đã sớm treo tên của Lâm Triệt lên đầu bảng danh dự.

Lâm Ly thấy bảng to trước mắt, trong lòng vô cùng tức giận. Từ xa thấy Lâm Triệt đi cùng Cổ Tinh Trạch, vẫn đang suy nghĩ đến việc đi gặp mặt Lâm Dư, cho nên vẫn chưa đi tới đó.

Chẳng qua là khi về đến nhà mới tức giận nói với Hàn Thái Anh:

- Mẹ, mẹ không thấy cái đáng vẻ tiểu nhân đắc chí của Lâm Triệt lúc đó đâu.

Hàn Thái Anh nói:

- Cô ta làm sao?

Lâm Ly nói:

- Hôm nay là ngày lễ kỷ niệm thành lập trường, vốn dĩ mời chúng con đi tham dự buổi lễ, ở đó con gặp Lâm Triệt, cô ta còn đưa Cổ Tinh Trạch đi cùng. Cái khí thế đó, thật là, cô ta nhất định biết con được mời tới, cho nên mới đưa Cổ Tinh Trạch đi cùng. Vừa vặn đúng lúc...

Cổ Tinh Trạch đi vòng quanh xem một lần, tất cả phòng học, nhìn cũng không khác những trường học khác là mấy, Cổ Tinh Trạch đi theo bên cạnh cô

cả một ngày.

Nghe nói hai ngày trước bỗng nhiên Cố Tĩnh Trạch nói muốn đến xem, cho nên trường học còn chưa chuẩn bị chu đáo. Nhưng vẫn đem tất cả mọi người toàn lực ứng phó, tập trung vào Cố Tĩnh Trạch.

Lần này, Lâm Ly bọn họ coi như là đi không một chuyến, trắng tay trở về, cô ta có thể không tức giận sao?

Hàn Thái Anh nghĩ đến Lâm Dư bị khuất nhục ở Cố gia, vẫn cảm thấy vô cùng tức giận.

- Lâm Triệt này, hừ, cô ta đã sớm nghĩ tới chuyện chiếm tiện nghi mà.

Lâm Triệt về đến nhà, ngày thứ hai đi chụp quảng cáo mới cùng công ty.

Vốn là không có xảy ra chuyện gì, nhưng Du Mẫn Mẫn lại sợ sẽ xảy ra chuyện, cho nên vẫn luôn ở bên cạnh xem, phòng trường hợp Mạc Huệ Linh lại đến làm càn.

Buổi chiều, quả nhiên Mạc Huệ Linh tới, nhưng chỉ ở bên này nhìn rồi thôi, lên tiếng chào, cũng không tới nói gì cả.

Thẳng cho đến khi kết thúc, Mạc Huệ Linh mới đến nói:

- Tôi thấy trạng thái của cô không được tốt, như thế nào? Có phải có tâm sự gì không?

Lâm Triệt nhìn thấy Mạc Huệ Linh thì tâm tình luôn không tốt, nhưng hôm nay trong trạng thái không tốt là do đây là ngày thứ nhất chụp hình. Cô còn chưa kịp thích ứng tiết tấu làm việc của đạo diễn, chụp quảng cáo khác với làm việc trên truyền hình, cô vẫn cần thích ứng một chút.

Nhưng Mạc Huệ Linh thấy cô không ổn, chỉ là trong lòng hừ một tiếng. Nếu không có Cố Tĩnh Trạch, Lâm Triệt có là cái gì.

Cô ta nghĩ: “Dáng vẻ khó coi như vậy, người cũng không thú vị.”

Nhưng ngoài mặt, Mạc Huệ Linh vẫn bày ra vẻ mặt cực kỳ tốt nói:

- Lâm Triệt, nếu cô có gì không ổn nhất định phải nói với tôi.

Lâm Triệt nói:

- Cảm ơn Mạc tiểu thư đã quan tâm, tôi không có chuyện gì hết.

Lâm Triệt kết thúc việc chụp ảnh, chuẩn bị rời đi.

Sau khi Mạc Huệ Linh nói chuyện với cô xong, thay đổi vẻ mặt thân thiết lúc nãy, đi tới nói với đạo diễn:- Thật là phiền toái, Lâm Triệt này chả ra sao cả, chỉ là có người quen cấp cao bợ đỡ, không thể làm gì khác hơn là cho cô ta tới quay, phiền các người một chút.

Đạo diễn đương nhiên không hiểu được bọn họ đang bắt hoà, nghe Mạc Huệ Linh nói như vậy thì khách khí một chút, nói cũng rất đúng trọng tâm:

- Không đâu, Lâm Triệt là một nữ minh tinh có kỹ thuật diễn xuất rất tốt. Hơn nữa cũng là một người tốt, hình tượng của cô ấy rất thích hợp, kiểu cách ăn mặc cũng rất riêng biệt, hoàn toàn khác biệt với những minh tinh then thùng xấu hổ làm việc rập khuôn kia, còn vô cùng phối hợp nữa. Theo chúng tôi, đây là hình tượng vô cùng phù hợp với sản phẩm, hơn nữa trên mạng cũng đánh giá Lâm Triệt rất tốt, Mạc tiểu thư yên tâm, người cô đề cử tôi rất thích hợp.

Mạc Huệ Linh không phải muốn nghe mấy lời khen ngợi của đạo diễn. Đặc biệt là nghe khen ngợi xong, trong lòng cô ta còn càng cảm thấy buồn bực.

Lâm Triệt này, thật là biết giả vờ giả vịt. Nhất định là làm ra vẻ, cho nên mọi người mới không biết rõ bộ mặt thật của cô.

Lâm Triệt trở về nhà, biết hôm nay Cố Tĩnh Trạch còn phải bận bịu công việc, đoán chừng sẽ trở về rất trễ, mình thì ngồi đó xem kịch bản phim.

Vừa phải đóng quảng cáo, đồng thời còn phải đuổi kịp tiến độ của đoàn phim, tiếp tục đóng phim truyền hình, cho nên Lâm Triệt gần đây vô cùng vội vàng.

Mới vừa cầm kịch bản ra định xem, chỉ thấy người giúp việc từ bên ngoài đi tới:

- Bà chủ, Mạc tiểu thư ở bên ngoài, nói muốn vào gặp cô.

- Cái gì?

- Điện thoại đây, cô có muốn nghe không?

Lâm Triệt nhìn điện thoại trong tay người giúp việc, điện thoại đang kết nối với vệ sĩ.

Cũng đã cảm tới đây, Lâm Triệt cũng không thêm đề ý, cầm lấy điện thoại.

Thật ra thì Cố Tĩnh Trạch rất chiều cô, vì không muốn để cho Mạc Huệ Linh đi tìm Lâm Triệt gây phiền toái, nên đã thông báo cho vệ sĩ biết Mạc Huệ Linh tới cũng không được phép tùy ý ra vào.

Như vậy cũng đã chừa mặt mũi cho cô ta.

Cô nhận lấy điện thoại, nghe tiếng Mạc Huệ Linh nói:

- Lâm Triệt, liên quan tới chuyện đóng quảng cáo, tôi nghĩ nên nói chuyện với cô một chút, cô để tôi vào đi.

- Quảng cáo? Cái này... Nếu là công việc thì không thể nói là không đúng không?

- Cô không phải còn một bộ phim truyền hình đang vội quay sao? Chúng ta nhanh chóng hoàn thành quảng cáo này không phải rất tốt sao? Sao vậy? Cô không định cho tôi bước chân vào Cố gia à?

Lâm Triệt cũng không nghĩ gì, dẫn sao Mạc tiểu thư là người của Cố Tĩnh Trạch, Lâm Triệt cũng không muốn can thiệp vào chuyện của bọn họ. Nếu Mạc Huệ Linh nhất định phải vào, thì cứ cho vào thôi, chờ Cố Tĩnh Trạch trở về, muốn thế nào thì tùy anh.

Sau khi cô đồng ý, Mạc Huệ Linh trực tiếp vào trong Cố gia.

Thấy Cố gia vẫn như trước, nhưng lại có cái gì đó rất khác.

Cô ta nham hiểm nghĩ trong lòng, đây vốn là của cô ta, cho nên sớm muộn gì cũng là của cô ta, chẳng qua là cho Lâm Triệt mượn tạm thời thôi.

Sớm muộn gì, cô ta cũng có thể đoạt mọi thứ về.

Gặp được Lâm Triệt, cô ta lập tức nhiệt tình nói:

- Tôi thấy hôm nay lúc cô chụp ảnh trạng thái không được tốt, nên tôi giúp cô xem thử, nói chuyện cùng cô một chút. Cô cứ xem kịch bản kỹ một lát, luyện tập càng nhiều càng tốt, ngày mai chắc chắn sẽ vượt qua, như vậy sẽ tốt hơn.

Nhìn Lâm Triệt nhận lấy kịch bản, ánh mắt Mạc Huệ Linh vừa nhìn ra bên ngoài, nghĩ xem sao Cố Tĩnh Trạch còn chưa trở về.

Cũng may không lâu sau, rốt cuộc Cố Tĩnh Trạch cũng trở về Cố gia.

Vào cửa, Cố Tĩnh Trạch đã nghe người giúp việc nói, Mạc tiểu thư tới Cố gia.

Cố Tĩnh Trạch bước nhanh vào, vừa vào cửa, quả nhiên thấy Mạc Huệ Linh đang ở đây.

Thấy Cố Tĩnh Trạch, cô ta vội vàng đứng lên, ánh mắt sáng ngời, nhìn Cố Tĩnh Trạch, bước qua mấy bước.

Lâm Triệt vừa muốn đứng lên đã thấy Mạc Huệ Linh yêu kiều đi tới, cuối cùng vẫn dừng lại. Nhìn Cố Tĩnh Trạch đi lướt qua Mạc Huệ Linh nhìn về phía Lâm Triệt, Lâm Triệt chỉ có thể cười một tiếng.

Chuyện giữa hai người bọn họ, cô nghĩ hẳn không nên dính vào, đây là do cô ta cứ khăng khăng giữ lấy.

Chỉ có điều lúc cô nhìn thấy hai người bên cạnh nhau sao bỗng nhiên trong lòng lại có cảm giác chua xót?

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiêu Thê: Ông Xã Cực Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 167: Vậy Mà Lại Tát Cô Ta Một Bạt Tai

Đã mấy ngày liền Mạc Huệ Linh không gặp Cố Tĩnh Trạch, bây giờ lưu luyến nhìn Cố Tĩnh Trạch, nở một nụ cười tự cho là xinh đẹp nhất với anh.

Cố Tĩnh Trạch thấy Lâm Triệt đi vào, mới nhìn Mạc Huệ Linh nói:

- Em tới đây làm gì?

Mạc Huệ Linh bĩu môi:

- Sao vậy, anh không hoan nghênh em đến đây sao?

Ánh mắt Cố Tĩnh Trạch trầm xuống:

- Chẳng qua là vì em đột nhiên đến đây nhưng lại không nói cho anh biết trước.
- Thế nào? Anh cho là em vì anh nên mới đến đây sao? Em vì Lâm Triệt mới tới đây.

Mạc Huệ Linh hừ một tiếng, cổ ý cao ngạo ngẩng đầu lên:

- Em không phải suốt ngày rảnh rỗi vây quanh anh đâu, em vì công việc nên đến đây.

Cố Tĩnh Trạch trầm ngâm nheo mắt, nhìn cô ta.

- Vì Lâm Triệt?

- Đúng vậy, hôm nay trạng thái của cô ấy khi quay phim không tốt lắm nên em muốn đến giúp cô ấy luyện tập một chút, điều chỉnh lại trạng thái. Thời gian quá gấp nên hy vọng ngày mai có thể qua lướt qua được.

Cố Tĩnh Trạch gật đầu:

- Nhưng mà đây là vấn đề chuyên môn của Lâm Triệt, thật ra em cũng không hiểu cái gì...

Mạc Huệ Linh từ nhỏ cái gì cũng không biết, ở công ty của gia đình cũng chỉ có mỗi cái chức vị, chưa từng làm qua việc gì. Anh không cảm thấy cô ta sẽ biết được gì đó.

Mạc Huệ Linh nói:

- Bởi vì dù sao Lâm Triệt cũng do em giới thiệu đến nên mới muốn làm thật tốt, nếu cô ấy làm không tốt thì chẳng phải em cũng sẽ bị chê cười theo sao.

Bị Mạc Huệ Linh nói đến phiền lòng, Cố Tĩnh Trạch cau mày nói:

- Được rồi, em nhìn một chút cũng không sao nhưng chắc là Lâm Triệt sẽ không có vấn đề gì đâu.

Mạc Huệ Linh nghe Cố Tĩnh Trạch nói như vậy liền đi tới cười nói:

- Đã trễ thế này, anh ăn bên ngoài rồi mới trở về sao?

Cố Tĩnh Trạch không thường ăn đồ bên ngoài, thức ăn trong nhà tương đối an toàn hơn một chút.

Cô ta đương nhiên cũng cho biết nên mới cổ ý hỏi như vậy.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Vẫn chưa ăn, nhà bếp chắc có chuẩn bị rồi.

Mạc Huệ Linh nói:

- À, vậy sao? Em và Lâm Triệt mãi nhập tâm lo nói đến tận bây giờ, cũng chưa ăn cái gì.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Được rồi, vậy thì ăn chung đi.

Kết quả như vậy chính là điều Mạc Huệ Linh mong muốn, trên khuôn mặt cô ta lập tức càng hiện lên vẻ phấn khởi vui mừng.

Bên trong,

Lâm Triệt cũng không biết Cố Tĩnh Trạch và Mạc Huệ Linh nói cái gì.

Nhưng mà cho dù là đang nói gì thì cũng đều không liên quan tới cô.

Lâm Triệt hít một hơi thật sâu, cảm thấy mình vẫn không cách nào bỏ qua cảm giác mất mát trong lòng, giống như có cái gì tắc nghẽn ở ngực, cảm giác rất khó chịu.

Lúc này, người giúp việc đến gọi Lâm Triệt đi ra ngoài ăn.

Lâm Triệt vội vàng khôi phục tinh thần sau đó bước ra ngoài.

Cố Tĩnh Trạch và Mạc Huệ Linh đã ngồi trên bàn ăn, Mạc Huệ Linh vẫn ở đó thấp giọng nói nói cười cười nhìn về phía Cố Tĩnh Trạch bên cạnh, nhìn rất thân mật.

Lâm Triệt đi tới, chỉ có thể ngồi vào vị trí đối diện Cố Tĩnh Trạch.

Cố Tĩnh Trạch thấy Lâm Triệt đã đến, ngẩng đầu lên nói:

- Nhanh ăn com đi, đã mấy tiếng rồi em vẫn chưa ăn miếng nào.

Lâm Triệt cười cười, liếc mắt nhìn Mạc Huệ Linh.

Người giúp việc đang bước đến nói với Cố Tĩnh Trạch và Lâm Triệt:

- Tiên sinh, phu nhân, bữa ăn tối đã chuẩn bị xong.

Cố Tĩnh Trạch nói:

- Dọn com lên đi.

Bữa com được bung lên, bởi vì có Mạc Huệ Linh ở đây nên Lâm Triệt ăn com không được tự nhiên.

Cách ăn của Mạc Huệ Linh cũng rất giống với Cố Tĩnh Trạch, đều là ung dung thong thả, nhai kỹ nuốt chậm.

Nhưng Lâm Triệt lại ăn từng ngụm từng ngụm, nhìn hết sức ngon miệng.

Lúc trước chỉ có Lâm Triệt và Cố Tĩnh Trạch, ngược lại không cảm thấy có vấn đề gì. Hôm nay nhìn hai người bọn họ ở cùng nhịp nhàng như vậy, Lâm Triệt nghĩ “Khó trách lúc Cố Tĩnh Trạch nhìn tướng ăn của cô, luôn nói cô rất thô lỗ.”

Có lẽ xung quanh anh, cũng chỉ có mình cô là ăn uống khó coi như vậy.

Thật ra thì, ngược lại Cố Tĩnh Trạch rất thích cô ăn từng ngụm từng ngụm như vậy. Mỗi ngày nhìn cô ăn như vậy, anh cũng cảm thấy thức ăn dường như thật sự rất ngon nên ăn cũng nhiều hơn bình thường.

Anh nhìn Lâm Triệt, cô còn đang gấp thức ăn bỏ vào miệng. Mặc dù khuôn mặt có vẻ dờ dẩn nhưng mỗi một động tác dùng thức ăn thì vẫn lưu loát như trước.

Cố Tĩnh Trạch không khỏi bật cười, cầm đũa lên gấp cho cô một miếng xương sườn:

- Hôm nay có món xương sườn em thích ăn đấy, tại sao không ăn?

Lâm Triệt hồi phục tinh thần lại, vội vàng gạt đầu sau đó lấy thức ăn lên bỏ vào miệng.

Mạc Huệ Linh thấy Cố Tĩnh Trạch gấp thức ăn cho Lâm Triệt, đôi đũa đang cầm trên tay cũng ngày càng bị siết chặt lại.

Cô ta không ngừng tự nhủ, phải nhẫn nại, cần phải nhẫn nại.

Cố Tĩnh Trạch cũng không phải là loại người cố chấp một cách tuyệt đối, anh cảm thấy dù sao thì Lâm Triệt vẫn là vợ của anh trên danh nghĩa cho nên mới ung dung bày ra bộ dáng như vậy trước mặt người ngoài, để cho họ tin tưởng.

Nhưng mà lúc này Cố Tĩnh Trạch thấy Lâm Triệt cúi đầu ăn đến nỗi trên chóp mũi đều dính đầy thức ăn, anh khẽ cười cầm lấy khăn lông ướt trong cái khay bên cạnh, gơ tay lên lau cho cô một cách tự nhiên.

Lửa giận trong lòng Mạc Huệ Linh càng tăng lên đỉnh điểm.

Cẩn rằng nghiêng lợi trọn mắt nhìn Lâm Triệt, cô ta trực tiếp bung một bát canh cá lên, đi về phía Lâm Triệt rồi nói:

- Lâm Triệt, hôm nay thật sự là cực khổ cho cô rồi, ăn nhiều một chút. Còn nữa, buổi tối đừng ăn những đồ nhiều dầu mỡ thế này, ngược lại nếu uống thêm canh cá thì sẽ tốt hơn đó.

Vừa nói, cô ta trực tiếp đem chén canh đưa tới cho cô.

Lâm Triệt khẽ liếc mắt, vội vàng nói:

- Không cần đâu, Mạc tiểu thư, để tôi làm cho.

Mạc Huệ Linh cười cười đi đến gần:

- Còn gọi tôi là Mạc tiểu thư làm gì chứ, như vậy quá khách sáo rồi. Tôi với Tĩnh Trạch quen biết đã nhiều năm, cô còn là vợ của anh ấy. Cô cứ giống

như Tĩnh Trạch đều gọi tôi là Huệ Linh thì được rồi. Tới đây, uống canh đi.

Lâm Triệt thật sự không muốn uống, đứng dậy vừa mới muốn nói gì đó thì lại thấy Mạc Huệ Linh đi tới, ánh mắt sắc bén mang theo vài tia ác độc. Cô ta bung chén canh đưa đến trước mặt cô, Lâm Triệt theo bản năng giơ tay lên ngăn cản.

Nhưng mà rõ ràng Lâm Triệt cảm thấy mình không đụng vào chén canh tuy nhiên nước canh đột nhiên đổ ào lên cánh tay Lâm Triệt.

Lâm Triệt còn chưa kịp lên tiếng, Mạc Huệ Linh đã lớn tiếng hét “á” một tiếng thật chói tai.

- Tại sao cô lại như vậy? Lâm Triệt, tôi đưa canh cho cô là có lòng tốt, sao cô lại đẩy ra như vậy? Tôi cũng đâu phải mang thuốc độc đến cho cô uống.

Lâm Triệt và Cố Tĩnh Trạch lập tức đứng bật dậy.

Cố Tĩnh Trạch nhìn cổ tay Lâm Triệt, thấy tay cô bị nước canh nóng làm ứng đỏ, còn một vài giọt văng tung tóe khắp cả người. Ánh mắt anh trừng xuống, mày nhíu chặt lại, lửa giận bùng lên sau đó lập tức quay đầu lại nhìn về phía Mạc Huệ Linh. Đột nhiên anh nâng bàn tay lên thẳng tay tát một cái thật mạnh lên mặt Mạc Huệ Linh.

Mạc Huệ Linh bỗng chốc ngây ngẩn hết cả người.

Cô ta không thể tưởng tượng được, cũng không thể tin nổi chuyện sẽ xảy ra như thế này.

Mạc Huệ Linh ngược mắt lên nhìn anh, che nửa bên gò má của mình, trừng mắt nhìn Cố Tĩnh Trạch trước mắt.

Anh... anh thế nhưng lại đánh mình?

Mạc Huệ Linh nhìn Cố Tĩnh Trạch, trong chớp lát nước mắt đã lưng tròng, ngay lập tức nước mắt như hoa đào, bỗng “ào ào” rơi xuống.

Lâm Triệt đứng ở một bên, giờ phút này cả người cũng ngây ngẩn chứng kiến cảnh tượng trước mắt, cô chứ ngờ là mình đang nằm mơ, chớp mắt nhìn Mạc Huệ Linh.

- Anh đánh em..

Trên mặt Mạc Huệ Linh cũng nhấn lại thành một nhúm, không thể tin nhìn Cố Tĩnh Trạch, cắn môi khóc lóc kể lể:

- Anh lại đánh em, vì người phụ nữ này mà anh lại dám đánh em?

Cố Tĩnh Trạch nhìn Mạc Huệ Linh, ánh mắt chợt trầm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thiểm Hôn Kiều Thê: Ông Xã Cực Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.